NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

LAURELL HAMILTON

BİR
ANITA BLAKE
VAMPİR
AVCISI
ROMANI

FELÇ

FELAKET

BİR **ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI** ROMANI

BAZI ZOMBİLER BESLENEBİLİR.
BAZILARI İSE YOK EDİLMELİDİR.
SİZ İYİSİ Mİ ANITA BLAKE'E BİR DANIŞIN.

Anita, şimdiye kadar zombileri yalnızca rahatsız edici bulmuştu. Tehlikeli olduklarını düşünmüyordu. Şimdiye kadar bir zombinin, insanların acılar içinde kıvranmasına neden olduğunu duymamıştı hiç.
Ama artık her şey değişti.
Micah'ın uzun zamandır görmediği babası ölüm döşeğindeydi.
Doktorlarının fısıldayarak "zombi hastalığı" olarak adlandırdığı tuhaf bir hastalıkla karşı karşıyaydı ve içten içe çürüyordu.
Anita geçimini zombilerden sağlasa da karşısındaki türü tanıdığı pek söylenemezdi. Bu yeni yaratıklar, gün ışığında avlanan tiplerdi. Üstelik en az vampirler kadar hızlı ve güçlülerdi. Isırdıkları insan, onlardan birine dönüşüyordu. Durmadan kendini yineleyen bir döngüye takılmış gibilerdi.

Peki nerede duracaktı bu?
Cevabı Anita Blake bile bilmiyordu.
Ama çok geçmeden öğrenecekti.

"Hamilton doğaüstü hikâyelerin en yaratıcı ve heyecan verici yazarlarından biri olmaya devam ediyor."
-CHARLAINE HARRIS

LAURELL K. HAMILTON'ın gizem, büyü, korku ve romantizm temalı serisi "Anita Blake", her romanıyla *New York Times* çoksatar listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları, dünya çapında milyonlarca okura ulaştı. Hamilton; eşi, kızı, dört buldog ve sayısı durmadan değişen balıkları ile St. Louis, Missouri'de yaşıyor. www.laurellkhamilton.org adresinden yazar hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayınları

ARTEMİS

Laurell K. Hamilton

BİR ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI ROMANI

FELAKET

İngilizceden Çeviren: Barbaros BOSTAN

ARTEMİS YAYINLARI

ARTEMİS

ABG/329
AB/633
AÇ/986
A/55

FELAKET
Laurell K. Hamilton
Orijinal Adı: *Affliction*

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan
Editör: Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu
Sayfa Tasarımı: Merve Güven

1. Basım: Mart 2019
ISBN: 978 - 605 - 304 - 450 - 5
Sertifika No: 10905

LAURELL K. HAMILTON © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Laurell K. Hamilton

BİR ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI ROMANI

FELAKET

ARTEMİS YAYINLARI

SUÇLU ZEVKLER 1993 * 2013 FELAKET
Bu, Anita ve benim için. Korkularımızla yüzleşeceğimiz, gizemleri çözeceğimiz, kötü adamları yakalayacağımız ve aşkı bulacağımız bir yirmi yıl daha var önümüzde.

Sanatçılar ve onların sanatı, ayna ve yansıma, yin ve yen, itme ve çekme, ayrı ama birbirine bağlıdır ve sonunda bir ortak yaratım eylemine dönüşür. Çünkü gerçek bir sanat yaratımı için sanatçı da yeniden yaratılır.

1

Silahım sırtıma batıyordu, bu yüzden ofis sandalyesinde öne eğildim. Böyle daha iyiydi; şimdi eteğimin içindeki kılıfın rahatlatıcı bir baskısı vardı, kısa koyu mavi ceketim de silahımın gizlenmesine yardımcı oluyordu. Amerikan Mareşali olarak aktif görevde değilsem omuz askılı kılıfımı takmıyordum. Animatörler şirketinde müşterilerle görüşürken arkamdaki kılıfın görünmesi ve silahımın insanları huzursuz etmesi daha küçük bir ihtimaldi. Benden zombileri kaldırmamı isteyenlerin sağlam sinirleri olmasını beklerdiniz ama silahlar insanları zombilerden daha çok korkutuyordu. Zombi kalkınca iş değişiyor ve yürüyen ölüyle göz göze geliyorlardı. Ondan sonra silahlardan artık çok fazla rahatsız olmuyorlardı. Fakat bu Cadılar Bayramı anı yaşanana kadar silahlarımı gizlemeye özen gösteriyordum. Ofisimin kapısı çalındı ve gündüz asistanımız Mary ben *girin* demeden kapıyı açtı. Birlikte altı senedir çalışıyorduk ve bunu hiç yapmamıştı, bu yüzden çok kızmadım. Müşteri görüşmelerinde bir çakışma olup olmadığından emin olmak için notlarıma göz gezdirdim. Bir şey vardı ve önemli olmalıydı. Mary'nin tavırlarından belliydi.

Mary sonunda saçlarının grileşmesine izin vermişti ama her zamanki yapay saç stilini koruyordu. Altmış yaşına yaklaşıyordu. Biraz kilo almış, sonunda gözlük takmayı kabullenmişti. Bütün bunların birleşimi yüzünden on yaş büyük

görünüyordu ama mutluydu. "Büyükanneyim; böyle görünmemde sakınca yok," diyordu. Yüzünde üzgün bir ifade vardı ve sempatik çizgileri açığa çıktı. Ölen yakınlarını mezardan kaldırmak isteyen hüzünlü ailelerle konuşurken takındığı bir ifadeydi. Şimdi aynı yüzü bana gösterince nabzım hızlandı ve midem kasıldı.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, Mary kapıyı arkasından kapattı ve masama doğru yürüdü. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Müşteriler duyar diye telefonda söylemek istemedim."

"Neyi söylemek istemedin?" diye sordum. Sesimi yükseltmemek için kendimi zor tuttum. Anlamsız birkaç cümle daha kurarsa bağırmaya çok müsaittim.

"İkinci hatta bir kadın var; sizin gelecekteki kayınvalideniz olduğunu söylüyor. Sizin nişanlı olmadığınızı söyledim, kadın da bana oğluyla birlikte yaşadığın için kendisine ne diyeceğini bilemediğini söyledi."

Birkaç erkekle birlikte yaşıyordum ama birçoğunun ailesi *oğul* kelimesini kullanmazdı. "İsmi ne, Mary?" Sesimi biraz yükselttim.

"Morgan, Beatrice Morgan."

Kaşlarımı çattım. "Morgan ailesinden biriyle çıkmıyorum. Soyadı Morgan olan kimseyle birlikte olmadım."

"Ben de öyle düşündüm ama baba yaralanmış ve ölüyormuş. Çok geç olmadan sizin bu konuda bir şeyler yapabileceğinizi söyledi. Duyguları gerçekti, Anita, özür dilerim, belki çılgının tekidir ama insanlar bazen eşleri hastalandığında mantıklı düşünemez. Kadına hemen deli demek istemedim. Demek istediğim, birlikte olduğun herkesin soyadını bilmiyorum."

Çağrıyı sonlandırmasını söyleyecektim ama Mary'nin

yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçtim. Yıllardır gereksiz aramaları filtrelemesi için Mary'ye güveniyordum. Birinin deli olup olmadığını anlardı. "Oğlunun ilk ismini söyledi mi?"

"Mike."

Başımı iki yana salladım. "Mike Morgan diye biriyle hiç çıkmadım. Neden beni aradığını bilmiyorum ama yanlış Anita Blake'i aramış."

Mary başıyla onayladı ama hâlâ mutsuzdu. "Sizin Mike Morgan'ı tanımadığınızı söyleyeceğim."

"Söyle. Ya yanlış Anita Blake'i arıyor ya da delirmiş."

"Kadının sesi deli gibi gelmiyor, sadece üzgün."

"Delilik duygunun gerçek olmadığı anlamına gelmez, Mary. Bazen kendilerini öyle güzel kandırırlar ki kendi kurduklarına inanırlar."

Mary başıyla tekrar onayladı ve Beatrice Morgan'a yanlış kişiyi aradığını söylemeye gitti. Ben de son müşterilerimin randevularını kontrol ettim. Bir zombiyi kaldırmak ne kadar sürerse sürsün bir sonraki mezarlığa geç kalmak istemezdim. Müşteriler mezarlıkta uzun süre bekleyince ürküyordu. En azından müşterilerimin büyük bir kısmı tarihi topluluklar ve vasiyetleri kontrol eden avukatlardı. Zombi sevdiklerini görünce vaziyetini son anda değiştirmeye karar verebilir diye ailelerin zombinin yanına gitmesine izin verilmezdi. Zombileri bu şekilde etkilemenin mümkün olup olmadığını bilmiyor ama yeni kanunlara göre mahkemelere intikal eden sorunlar çözülene kadar ailelerin zombiyi görmemesini mantıklı buluyordum. Bir zombi fikir değiştirdi diye milyar dolarlık vasiyet el değiştirirse kıyamet kopardı.

Mary kapıyı çalmadan açtı. "Micah. Mike çocukken kullandığı takma isimmiş. Morgan ikinci evliliğinden soyadı. Önceki

Callahan. Micah Callahan'ın annesi ikinci hatta ve babası hastanede."

"Lanet olsun!" dedim. Telefonu elime aldım ve çağrıya cevap verdim. "Bayan Callahan, pardon, Bayan Morgan, ben Anita Blake."

"Ah, Tanrı'ya şükürler olsun, çok özür dilerim. İsimleri unutmuşum. On sekiz senedir Beatrice Morgan'ım, o zaman Micah on iki yaşındaydı ve biz ona Mike derdik. Çocukken Micah ismini sevmezdi. Mike'ın daha yetişkin ismi gibi durduğunu düşünürdü." Ağlıyordu, sesinden belliydi ama kelimeleri berraktı ve ne dediği anlaşılıyordu. Hayatını nasıl kazandığını merak ettim ama sormadım. Sorular bekleyebilirdi; durumun duygusal girdabına girmemeye çalıştığınızda aklınıza böyle sorular gelirdi. Düşün, hissetme, sadece düşün."

"Sekreterime Micah'ın babasının yaralandığını söylemişsiniz."

"Evet, Rush, eski kocam, Micah'ın babası, ona bir şey saldırdı. Memur bir zombi olduğunu söyledi ama ısırık insana aitmiş gibi durmuyor. Isırıktan bir hastalık kaptı."

"Zombiler nadiren insanlara saldırır."

"Biliyorum!" Bunu bağırarak söyledi. Derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Kendini toplamakta ve duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. "Özür dilerim. Mike gidince her şey çok zor oldu ama Rush daha sonra Mike'ın bunu bizi korumak için yaptığını söyledi. Bazılarının ailelerine zarar veriyorlarmış."

"Kimler?" diye sordu.

"Rush bana detayları anlatmadı, polisi ilgilendiren bir konu olduğunu söyledi. Evliyken bunu hep yapar, beni delirtirdi. Fakat gruptaki diğer şekil-değiştirenlerin ailelerinin öldürüldüğünü öğrenmişti. Mike herkesi bizden nefret ettiği-

ne inandırmak zorundaymış yoksa biz de zarar görebilirmişiz. Bunun doğru olup olmadığını biliyor musunuz? Mike babasını görmek ister mi? Bizi görmek ister mi?"

Yine ağlamaya başladı ve konuşmaya çalışmadı. Adamla neredeyse yirmi senedir evli değildi ve hayal kırıklıkları devam ediyordu. Lanet olsun.

Micah'ın babasının bir tür şerif olduğunu biliyordum ve annesi şimdi bana babasının Micah ve şekil-değiştiren grubu hakkında diğer bütün rozetlilerden daha çok, en az benim kadar çok şey bildiğini söylüyordu. Micah ve grubunu kurtarmak için insanları öldürmek zorunda kalmıştım ve o zaman bir infaz emrim olmadığı için yaptığım şey cinayet işlemekti. Şerif Callahan'ın bu konuda düşündüğümden daha çok şey bilmesi garipti. Micah'ın ailesiyle yıllardır konuşmadığını biliyordum, öyleyse babası bunları nereden öğrenmişti ve ne kadarını biliyordu?

Şimdi derin bir nefes alıp paranoyalarımı yatıştırma sırası bendeydi, telefonun diğer tarafında beni bekleyen ve ağlayan bir kadın vardı. "Bayan Morgan, Bayan Morgan, beni nasıl buldunuz? Size bu numarayı kim verdi?" Belki de daha sıradan şeylerden bahsederse kendine gelirdi.

Burnunu çekti ve hıçkırığa benzer bir ses çıkarttıktan sonra yutkunup duygularını bastırdı. "Mike'ı televizyonda gördük, Koalisyon'un başındaymış."

"İnsanlar ve şekil-değiştirenler arasında Anlayış Koalisyonu," dedim.

"Evet." -şimdi sakindi- "Evet ve birkaç kere sizin onunla yaşadığınızı söylediler."

Hikâyelerde bizimle birlikte yaşayan Nathaniel'den veya St. Louis'nin Vampir Efendisi Jean-Claude'dan bahsedilip bahsedilmediğini merak ettim. Haberleri neredeyse hiç izle-

miyordum, bu yüzden medyada hakkımızda çıkan söylentilerden haberdar değildim.

"Neden Koalisyon'u arayıp Micah ile konuşmadınız?"

"En son konuştuğumuzda bize çok kötü şeyler söyledi, Bayan Blake. Aynılarını Rush bu durumdayken söylerse bunu kaldıramam. Ona neler olduğunu söyler misiniz? Mike bizi, Rush'ı görmek isterse, zamanında... yetişebilirse... Ah, Tanrım, normalde böyle değilimdir ama Rush'ın başına gelenler çok korkunç, izlemesi çok kötü."

"Neler oluyor? Ne demek istiyorsunuz?"

"Çürüyor... Canlı canlı çürüyor ve bunun farkında. Doktorlar da bir şey yapamıyor. İlaçlarla yavaşlatabileceklerini söylediler ama ilaçlar da çok işe yaramadı."

"Özür dilerim ama anlamıyorum. Doğaüstü bir varlığın Bay Callahan'a saldırdığını ve şimdi eski eşinizin hasta olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi. Bir kelimeden çok bir nefes gibiydi.

"Ama bu hastalığın benzerini daha önce görmüşler, değil mi?"

"Evet, ilk vakanın Doğu Sahili'nde görüldüğünü söylüyorlar ve nasıl yavaşlatılacağını öğrenmişler fakat tedavisi yok. Bir hemşire buna zombi hastalığı diyor ama bunu dediği için başı belaya girebilir. Bir diğer hemşire, *medyanın hoşuna gidecek isimler kullanmasan olmaz mı*, dedi. Doktorlar hastalığın haberlere çıkmasının an meselesi olduğunu düşünüyor."

"Neden zombi hastalığı diyorlar?" Kısmen kendime vakit kazandırmak için sorduğum bir soruydu.

"İçeriden çürüyorlar ama neler olduğunun farkındalar. Görünüşe göre çok hızlı yayılıyor ve şimdiye kadar sadece bir kişinin hayatını uzatabilmişler." Titreyerek nefes verdi.

"Bayan Morgan, sormam gereken sorular var ama sizi hayal kırıklığına uğratacak."

"Sorun," dedi.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Hayatını uzatmışlar dediniz. Ne kadarlığına?"

"Beş gün."

Lanet olsun, diye düşündüm. "Bana adres, telefon numarası verin. Micah'a söylerim." Yanlarına gideceğimizi söylemek istedim ama Micah adına söz veremezdim. Ailesiyle on yıldır görüşmüyordu. Benim, uzaklaştığım ailem çağırsa hemen uçağa atlayacak olmam Micah'ın da aynısını yapacağı anlamına gelmezdi. Cevabından eminmiş gibi bütün detayları aldım.

"Teşekkür ederim, çok teşekkürler. Doğru olanın bir kadını aramak olduğunu biliyordum. Erkekleri düşündüklerinden daha çok kontrol ediyoruz, değil mi?"

"Aslında bizde Micah beni kontrol ediyor daha çok."

"Ah, Rush gibi polis olduğunuz için mi? Erkek olmaktan çok rozetle mi ilgili?"

"Sanırım," dedim.

"Micah'ı getirecek misin?"

Yalan söylemek istemiyordum ama saf gerçekle başa çıkabileceğini de sanmıyordum; tutunacak bir dala ihtiyacı vardı, oturup eski kocası gözleri önünde çürürken ümidi olmalıydı. Tanrım, bu çok korkunç bir şeydi. Ümitsizliğe kapılmasını istemiyordum, bu yüzden yalan söyledim.

"Tabii ki," dedim.

"Gördün mü, ben haklıyım, onu getireceğini söyledin. Demek ki onu düşündüğünden daha çok kontrol ediyorsun."

"Belki, Bayan Morgan, belki de öyledir."

Şimdi daha sakindir. "Beatrice, dostlarım Bea der. Oğlumu bana getir, Anita, lütfen."

Ne diyebilirdim? "Getireceğim... Bea."

Telefonu kapattım, yalan söylememiş olmayı arzuladım.

2

Normal şartlar altında haberi biraz yumuşatır, belki de aile faciası konusunda Micah'ı rahatlatması için Nathaniel'den yardım isterdim ama şimdi nazik olunacak zaman değildi. Bir yaranın üzerindeki bandı çekip almak gibi olmalıydı çünkü en son isteyeceğim şey Micah'ın babasının oğluyla vedalaşamadan ölmesiydi. Bu yüzden söyleyeceklerimin sevdiğim adam ve birlikte inşa ettiğimiz hayat üzerinde yapacağı etkileri düşünmedim. Hayatımda birçok kez olduğu gibi bir şeyi zorunlu olduğum için yapıyordum.

İş hattını kullanmak yerine cep telefonumu elime aldım. Benim aradığımı görecek ve ön ofistekilerle uğraşmadan telefonu açabilecekti. Midem kasılmıştı, yılların deneyimiyle nefes alıp verişimi kontrol ettim çünkü bunu yaparsam nabzımı da kontrol edebiliyordum ve kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasını istemiyordum. Haberi veren olmak istemezdim ama bunu benim yerime yapacak biri aklıma gelmiyordu. Bazı şeyleri yapmak istemez ama başkasından sorumluluğu yüklenmesini de isteyemezdiniz.

"Seni düşündüğümü nereden anladın?" diye açtı alo bile demeden. Sıcak ses tonunu duydum, benim aramama mutlu olmuştu. Masasının başında atletik vücuduna tam oturan özel yapım takım elbisesiyle hayal edebiliyordum. Benim boylarımdaydı, bir metre altmış santimetreydi ama geniş omuzları

ve ince bir beli vardı. En sevdiği spor koşu olsa da vücudu yüzücülerinkini andırıyordu. Kıvırcık koyu kahverengi saçları şimdi omuzlarını geçmişti. Karşılıklı olarak saçlarımızı birkaç santimetre kısaltmıştık ve aramızda bir anlaşma vardı, biri saçını kesecek olursa diğeri de kesecekti.

Romantik bir şeyler söylemem gerekirdi ama çok korkuyordum, vereceğim kötü habere odaklanmıştım. Tereddüt etmeden, oyun oynamadan, rahatlatıcı sözler kullanmadan gerçeği dile getirmeliydim. Çünkü başka bir şey söylersem her şey daha kötüye gidebilir, yalan söylüyor gibi görünebilirdim. Zehre şeker kattığımı düşünmesini istemezdim. Mutlu ve sevgi dolu sesine odaklandım, sıcak ve güvenli bir battaniye gibi beni kuşattı. "Az önce annen aradı," dedim.

Diğer tarafta bir sessizlik oldu çünkü artık kendi nabzımı duyabiliyordum. Micah nefesini tutarken benim nefes alıp verişim hızlandı, nabzım yükselişe geçti. Bir uçurumdan atlamadan önce son kez nefes almış gibiydim.

Bu sessizliğe daha fazla dayanamadım. "Micah, orada mısın?"

"Seni duydum." Sesinde artık mutlu bir sıcaklık yoktu. Sesi duygudan yoksundu, duygu varsa da soğuk bir öfke olmalıydı. Daha önce sesini hiç böyle duymamıştım. Beni korkuttu ve buna çok kızdım çünkü korkmak anlamsızdı. Fakat bu kızgınlığı yaşayınca birinin hayatınız için ne kadar önemli olduğunu ve birkaç kötü karar alacak olursa hayatınızı nasıl bir kâbusa dönüştürebileceğini kabulleniyordunuz. Micah'a güveniyordum, kötü bir şey yapmazdı ama birine duygusal olarak bu kadar bağlı olmak hoş değildi. İnsanları sevmeye çalışıyor ama bundan çekiniyordum. Bir yanım otomatik bir tepki gösterip kızmamı, karşı saldırıya geçmemi istedi. Önce ben saldırırsam çok acı vermezdi ya da bilincimle baş başa yaşadığım yıllarda buna inanmıştım. Artık öyle olmadığını biliyordum ama eski

alışkanlıklar kolay kolay kaybolmuyordu. Kafamın içindeki sesi duymazdan geldim ve mantıklı olmaya çalıştım. Sadece annesinin aramasıyla bu hâle gelmesinden hiç hoşlanmıyordum. Henüz babasıyla ilgili kısma gelememiştim bile. Ne tepki vereceğini hayal edemiyordum.

Garip ve soğuk ses tonuyla, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

Nefes aldım ve yavaşça verdim, ilişkimize dair duyguları kontrol altına almak için sayı saymaya başladım. Sıradan ve biraz soğuk bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. İçimdeki sesin tavsiye ettiği gibi saldırıya geçecek değildim ama bir yanım incinmektense öfkeye sarılmaya hâlâ çok alışkındı. Üzerinde çalışıyordum ama bu konuşma bende de bir şeyler tetiklemişti. Lanet olsun, ben bundan daha iyi biriydim. İlk tanıştığı üzgün ve öfkeli kız değildim.

"Baban yaralanmış, belki de ölüyor. Büyük ihtimalle ölüyor." Sesim artık öfkeli veya soğuk değildi, özür diler gibiydim. Bu işlerde hiç iyi değildim.

"Anita, sen neden bahsediyorsun?"

En baştan başladım ve her şeyi anlattım, gerçi mevcut durumda bir anlamı kalmamıştı.

"Ne kadar kötü yaralanmış?"

"Sana bildiklerimi anlattım."

"Ölüyor mu? Babam ölüyor mu?"

"Annen öyle dedi; aslında bu konudan çok etkilenmiş gibiydi."

"Her zaman duygusal bir kadındı. Babamın sertliğini dengelerdi. Anita, bir şey düşünemiyorum. Beynim durdu."

"Babanı görmek istiyorsun, değil mi?"

"Ölmeden önce onunla barışmak isteyip istemediğimi soruyorsan, evet."

"Tamam, o zaman ilk uçağa atlayıp yanına git."

"Tamam," dedi. Sanki emin değildi.

"Yanında birini ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Evet," dedi.

"Nathaniel gelsin mi?"

"Evet."

"Onu arar, haber veririm. Jean-Claude'u arayıp özel jetinin ne durumda olduğunu sorayım."

"Evet, tamam. Neden düşünemiyorum?" diye sordu.

"Babanın hastanede olduğunu ve onunla barışmak için çok az zamanın olduğunu öğrendin. Epik boyutlarda bir kriz sürecinde ailenle bir araya gelmek zorundasın. Beynine bunu algılaması için biraz zaman ver, Micah."

"Güzel noktaya parmak bastın," dedi. Ama hâlâ şoktaydı.

"Telefonda kalmamı ister misin?"

"Benimle konuşursan diğerlerini arayamazsın," dedi. Mantıklıydı ama sesi hâlâ şaşkındı.

"Doğru ama konuşmaya ihtiyacın varmış gibi duruyor."

"Var ama seyahat için gerekli ayarlamaları senin yapman gerek. Ben birkaç dakika kendime gelmek için bekleyeyim, sonra ben yokken işlere kimin bakacağına karar vereyim."

"Ben de aynısını yapayım," dedim.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben seni daha çok seviyorum," dedim.

"En çok ben seviyorum."

"Ben daha çok seviyorum."

Nathaniel ve Micah ile birlikte birbirimize sık sık söylediğimiz sözlerdi ama bazen bunu sadece ikimiz yapıyorduk. Buna ihtiyacımız vardı.

3

Saat geç olduğu için Lanetliler Sirki'nin altındaki vampirler uyanmaya başlamıştı. Bu yüzden, özel jetini alıp alamayacağımı sormak için aradığımda Jean-Claude telefona cevap verecek kadar uyanıktı. Sesi hâlâ uykuluydu ama aslında uykuya ihtiyacı yoktu. Gün içinde ölüyordu, bu yüzden hemen uyanması mümkün değildi. Vampirlerin uykusu bir anahtarı kapatmak gibiydi: Açık olunca uyanıktılar; kapalı olunca ölüyorlardı. Vücutları saatler geçtikçe soğuyor ama bir cesedinki kadar soğuk olmuyordu. Renk değişimi olmuyordu çünkü vücut aslında ölü değildi, çürümeye başlamıyordu. Gerçekten ölen bir insanın vücudu, kalp durur durmaz çürümeye başlardı. Daha çok bahçenizden bir çiçek kopartmak gibiydi. Suya koyup süreci yavaşlatabilirdiniz ama koparttığınız andan itibaren ölmeye başlardı. Çiçek bir süre güzel görünürdü ama bir bekleme oyunuydu, son kaçınılmazdı. Jean-Claude bir vampirdi, St. Louis'nin Efendisiydi. Altı yüz yıldır ölü ve yakışıklıydı; sonu kaçınılmaz değildi. Teorik olarak beş milyar yıl sonra güneş pes edip patladığında ve gezegenimizi yuttuğunda da dokunulmamış bir gül gibi olacaktı. Ben yasal vampir avcısı olarak bir sürü vampir öldürdüğüm için, bir bölgeye sahip olmalarının veya yeni kurulan Amerikan Vampir Konseyi'nin başında olmalarının gerçek ölümsüzlük anlamına gelmediğini biliyordum. Sadece çok güçlü olabilirlerdi, zaten

güneş gökyüzünde hâlâ parıldarken uyanık olmasının bir sebebi de buydu. Hayatına doğal bir mağara sistemi olarak başlayan ama yıllar önce lüks odalara dönüştürülen yeraltı yuvasında olmasaydı bu kadar çabuk kendine gelemezdi.

"Endişeli olduğunu hissediyorum, *ma petite*. Ne oldu?"

Anlattım.

"Sen ve Micah için gerekli ayarlamaları yapabilirim ama o bölgenin efendisini bölgesine el koymaya gelmediğimize ikna edene kadar ben size eşlik edemem."

"Micah'ın hasta babasını ziyaret etmek için yerel vampirlere haber vermemiz gerektiğini düşünmemiştim."

"Onunla sadece çift olsaydınız gerek olmazdı ama sen benim hizmetkârımsın, çağırdığım kurt olan isteksiz Richard'ımız ile birlikte güç triumviramızın bir bacağısın. Richard ile başka birinin bölgesine gidiyor olsaydın kesinlikle onları yok etmeye karar verdiğimizi düşünürlerdi."

"Sadece çok geç olmadan Micah'ın babasının yanına gitmek istiyoruz, hepsi bu. Adamın gerçekten hastanede olup olmadığını kontrol edebilirler."

"Vampir efendileri veya şekil-değiştiren gruplarının liderleri için bölge değiştirmek o kadar basit değildir. Micah ve sen, Nimir-Ra ve Nimir-Raj'sınız, leopar kralı ve kraliçesisiniz, yerel sürüdensiniz. Micah'ın doğduğu şehirde leoparlar var mı?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Bilmemiz gerekiyor," dedi.

"Lanet olsun," dedim. Sinirlenmiştim. "Birazdan çılgına döneceğim."

"Yeni vampir konseyi hâlâ çok yeni, *ma petite*; zorba veya kabadayı gibi görünmek istemeyiz. Başkalarına haber vermeden bölgelerine girersek en azından küstah olduğumuzu düşünürler. Bütün ülke bizimmiş gibi istediğimiz yere gide-

bileceğimizi düşündüğümüzü söylerler. Daha güçsüz liderler huzursuz olur ve düşmanlarımızı bize karşı ayaklanmak için kışkırtabilir."

"Son isyancıları öldürdüğümüzü sanıyordum, bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Ülkede isyana meyilli birileri olduğunu sanmıyorum ama huzursuzluk olduğuna eminim çünkü huzursuzluk hiç eksik olmaz. Yönetim şekli ne olursa olsun hiçbir ülkenin tamamı mutlu değildir. Politik yaratıktan nefret etmek insanların doğasında var."

"Onları başıboş vampirlerden korumak için bir konsey kurduk diye bizden nefret ettiklerini mi söylüyorsun?"

"Güvende olmak için bize koştular ama artık güvende oldukları için onları güvenceye almamızı sağlayan gücü eleştirebilir, güvenmeyebilir, hatta korkabilirler."

"Bu çok karmaşık. Öyleyse, Micah ve Nathaniel ile birlikte oraya gidemez miyiz?"

"Neden Nathaniel?"

"Üçüncümüz. Micah gelmesini istiyor."

"Ah, ben Nathaniel'i çağırdığın kaplan olarak yanına aldığını sandım, kendi güç triumviranı tamamlamak için vampirin Damian'ı da götüreceğini düşündüm." Süper güçlü vampirler insan hizmetkârları ve çağırdıkları hayvan grubunun lideri ile üçlü bir güç yapısı oluşturabiliyordu ama ben bunun bir benzerini yapabilen ilk insandım. Jean-Claude benim bir nekromensır ve insan hizmetkâr olmamın metafizik imkânsızı gerçekleştirmemi sağladığını düşünüyordu ama dürüst olmak gerekirse bunun nasıl olduğunu bilmiyorduk."

"Damian'ı almayı düşünmedim. Gücümün bir parçası ama benim tatlım değil."

"Zaman zaman sevgilin."

"Zaman zaman birlikte olduğum herkesi alacaksam daha büyük bir uçağa ihtiyacım var."

Bir kahkaha attı. Telefondan uzanıp tenimi okşuyormuşçasına derimin üzerine akan harika bir sesti. Ürperdim. Sesinde erkeksi kahkahanın derinliği vardı. "Çok doğru, *ma petite*, çok doğru."

Kendime gelmek için yutkunmak zorunda kaldım. Sadece sesiyle beni nefessiz bırakmıştı. "Tanrım, Jean-Claude, buna bir son ver. Sen böyle yapınca düşünemiyorum."

Bir kahkaha daha attı ve hiç yardımı olmadı. Orgazm beklentisinin ağırlığını içimde hissettiğim zamanlarda olduğu gibi bunu kasıtlı olarak yaptığını fark ettim. "Sakın aklından bile geçirme!"

Güç geri çekilmeye başladı. Vampir konseyinin Amerikan versiyonunun lideri olduğundan beri telefonda sadece sesiyle bana tam bir orgazm yaşatmamıştı. Diğer vampir efendilerinin Jean-Claude'a bağlılık yemini etmesi gerektiğini biliyordum fakat bunun güçte bir sarsıntıya sebep olacağını düşünmemiştim. Gerçi seçeneğimiz yoktu. Ya biz başa geçecektik ya da başkaları. Bizim geçmemiz daha iyiydi.

"Özür dilerim, *ma petite*, bu yeni güç seviyesine alışmak zor. Diğer efendilerin konseyin başındakinden neden korktuğunu anlıyorum çünkü başa geçip diğerleri sana yemin edince onların gücünün bir kısmını da alıyorsun. Çok fazla güç var."

"Bu kadar iyi biri olmasan bu kadar gücün seni yozlaştıracağını mı söylüyorsun?"

"Çok iyi biri olduğumu sanmıyorum, *ma petite*, ama birlikte diğerlerinden daha iyiyiz."

"Seni medenileştiren unsur olduğumu pek düşünmüyorum, Jean-Claude."

"Ben de ama Richard'ın bilinci, Micah'ın dostluk anlayışı, Nathaniel'in nazikliği, Cynric'in adalet duygusu ve Jade'in efendisi tarafından taciz edildiğine dair anılar, bütün bu metafizik bağlar bizi farklı kılıyor. Topladığımız ve kendimize bağladığımız insanlar bizi daha güçlü yapıyor ama aynı zamanda bir yaratık olmadığımı ve olmak istemediğimi hatırlatıyorlar."

"Sadece yaratık olmayı istemesen, yetmiyor mu?" diye sordum. Beni iyi tanıdığı için kimden bahsettiğimi anladı.

"Sen yaratık değilsin, *ma petite*, ikimiz de bu olasılığın farkındaysak ikimiz de bundan uzak durabiliriz."

"Öyleyse, Micah ve Nathaniel ile birlikte hastaneye gitmeden önce ne yapmamız gerek?"

"Sadece üçünüz mü gideceksiniz?"

"Evet, biz ve pilot."

"Yanına koruma almalısın, *ma petite*."

"Koruma alırsam bölgedekiler orayı işgale gittiğimizi düşünmez mi?"

"Bazıları, belki ama düşmanlarımız insan hizmetkârım, çağırdığı leopar ve Yaratıklar Kralı'nın savunmasız ve yalnız olduğunu düşünürse, üçünüz birden ölürseniz ne olacağını merak edebilirler. Bu fırsatı değerlendirmek isteyebilirler."

"Gücün büyük bir kısmını öldürürsen geri kalanı da ölür; evet, teoriyi hatırlıyorum."

"Bu bir teori değil, *ma petite*. Enerjilerini aldığında Nathaniel ve Damian neredeyse ölüyordu. Richard'ın kaybını içinde hissettin ve ben yaralandım. Üçümüz birden yaralanırsak ne olacağını test etmesek daha iyi."

"Anlaştık ama çok sayıda koruma istemiyorum, Jean-Claude. Micah'ın ailesini ilk kez göreceğiz. Onları korkutmak istemem."

"Az sayıda korumayla kendinizi koruyabileceğinize emin misin?"

"Doğru korumalarla, evet."

"Kendine çok güveniyorsun, *ma petite*. Bunu hem takdir ediyorum hem de beni çok korkutuyor."

"Neden korkutuyor?"

"Tehlikelisin, ölümcülsün ve kolaylıkla öldürüyorsun diye kurşun geçirmez değilsin, *ma petite*."

"Ya da bomba geçirmez," dedim. "Superman değilim. Yaralanabileceğimi biliyorum, Nathaniel ve Micah yanımda olacak. Metafizik çöküşün dışında onlara bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ya ben yaralanırsam?"

İşte beklediğim yorum gelmişti: Bu harika ve güzel erkek hâlâ kendine güvenmiyor, onu sevip sevmediğimi ya da en azından ne kadar sevdiğimi merak ediyordu. Kalkanlarımızı çok fazla açmadığımız zaman birbirimizin duygularını sezebiliyorduk ama zaman zaman böyle şüpheye düşmesi enteresandı. Jean-Claude gibi kadın erbabı olduğunu düşündüğüm birinin bu tepkiyi vermesi hem çok hoşuma gidiyor hem de onu daha çok sevmeme sebep oluyordu.

"Seni seviyorum, Jean-Claude; sen hayatımda, yatağımda ve kalbimde olmazsan ne yaparım bilemiyorum."

"Çok şiirsel oldu, *ma petite*."

"Sanırım Requiem ile fazla takılmaya başladım."

"Kriz sona erince Philadelphia'dan dönmeli mi karar vermek zorunda kalacağız."

"Ve Evangeline'in yanında yerini almak ister mi göreceğiz."

"Evet," dedi.

"Biliyorsun, babam ben küçükken tazı beslerdi. Ben yavruları hiçbir zaman vermek istemezdim ve biraz daha

büyüyünce sahiplerinin onlarla bizim gibi ilgilenmeyeceğini düşünürdüm."

"Bunu bilmiyordum," dedi.

"Biz çok sayıda yavruyu dışarıya veriyoruz, Jean-Claude. Bunlar bizim insanlarımız, sevgililerimiz, dostlarımız ama onları gönderiyoruz. Kendi bölgelerinde efendi olacaklardan bahsetmiyorum, beni rahatsız edenler bir efendi vampirin yanında yerini alması için gönderdiklerimiz."

"Uyumlu olup olmadıklarına ve iyi muamele görüp görmediklerine bakmak için onları ziyaret etmemizin sebebi de bu."

"Requiem, Evangeline'i sevmiyor," dedim.

"Evet, seni seviyor."

İç geçirdim. "Bana âşık olmasını ben istemedim."

"Ben de senin *ardeur* gücünü, şehvetin ateşini almanı istememiştim. Ben incubus isem senin succubus olmanı arzulamamıştım ama olan oldu. Biz neysek oyuz ve seks sırasında *ardeur*'u beslerken sahip olduğun gücün neler yapabildiğini biliyorsun."

"Requiem güçlü bir vampir, Jean-Claude ve istemeden kurulan bağı kendisi bozdu."

"Ben seni sevdiğine inanıyorum, *ma petite*. Bunun sebebi bence ardeur değil, sen ve o. Aşk hiçbir zaman aşkın hedefiyle ilgili değildir ama bizim hakkımızda çok şey söyler."

"Bu ne demek?" diye sordum.

"Requiem'in birini sevmesi gerekiyordu. Her zaman ümitsiz bir romantikti ve başkalarına âşık birine âşık olmaktan daha ümitsiz ne olabilir?"

"Terapiye ihtiyacı varmış gibi konuşuyorsun."

"Bence zararı olmaz," dedi.

İç geçirdim. "Sence terapiste mi gitmeli?"

"Emir verirsek gider."

"Bir randevu alıp biriyle konuşmasını isteyebiliriz ama onu daha fazlasına zorlayamayız. Sorunlarını çözmesi için buna istekli olması gerek. Acı gerçeklerle yüzleşmeye ve daha iyisi için savaşmaya niyetli olmalı. Bunun için de cesaret ve irade gerek."

"Cesareti var ama bence bu aşk hastalığından kurtulmaya niyeti yok."

"Bana, benim ona verdiğimden daha fazla değer vermesiyle ilgili yapabileceğim bir şey yok."

"Evet, yok."

"Mevcut krize geri dönelim," dedim.

"Sanırım bu konudan sıkılmaya başladın."

"Evet," dedim. Aslında bu kadarı bile fazlaydı ama... "Günde bir kriz, tamam mı?"

"Nasıl istersen."

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor, Jean-Claude. Micah'ın ailesiyle tanışmak için başka bir şansım olmayabilir ama onunla bu şekilde tanışmak istemiyorum."

"Tabii ki istemezsin, *ma petite*. Uçağım emrinde. Geriye sadece yanına alacağın korumaları seçmek kaldı."

"En az kaç tane almam gerek?" diye sordum.

"Altı."

"Adam başına iki."

"*Oui*."

"Ben korumaları ayarlarken sen uçağı ayarlayabilir misin?"

"Tabii ki. Korumaların büyük bir kısmı sevgililerinden olmalı. *Ardeur*'u beslemen gerek ve Micah üzüntüsü yüzünden seninle çok fazla ilgilenemeyebilir."

Başımla onayladım, göremediği için ekledim. "Anlaştık."

"Seni alıp ailemin yanına götüremediğim için üzgünüm ama çok uzun zaman önce öldüler. Fakat bu gibi zamanlarda

onları çok uzun zaman önce kaybetmekten daha kötü şeyler de olduğunu hatırlıyorum."

"Evet, onları şimdi ve burada kaybetmek çok kötü."

Hafifçe güldü. "Ah, ma petite, kelime oyunlarını seviyorsun."

"Şimdi kaşlarım çatık, belki bilmek istersin."

"Ama ciddi değilsin," dedi.

Gülümsedim. "Değilim."

"*Je t'aime, ma petite.*"

"Ben de seni seviyorum, efendim."

"Bunu hep alay edercesine gözlerini devirerek söylüyorsun. Hiçbir zaman böyle düşünüyor olamazsın."

"Düşünmemi mi istersin?"

"Hayır," dedi. "Ben köleler veya hizmetkârlar değil gerçek ortaklar istiyorum. Seni ve Richard'ı seçme sebebim de bu. Özgür ve kendiniz kalmak için mücadele edeceğinizi biliyordum."

"Bu kadar mücadele edeceğimizi biliyor muydun?"

Bir kahkaha attı ve yeniden ürperdim, gözlerimi kapattım ve titredim. "Buna bir son ver," dedim.

"Bunu hiçbir zaman yapmamamı mı istiyorsun?"

İç geçirdim ve nefes verdim. Sonunda, "Hayır," dedi. "Fredo'yu arayıp korumalardan bana kimleri verebileceğini sorayım. Farklı yetenekleri bir araya getiren altı kişi isteyecektir."

"Bu konuda sana ve kıdemli fare-adamımıza güveniyorum."

"Teşekkürler. Bir zamanlar korumaları kendin seçmek konusunda ısrar ederdin."

"Bir zamanlar zayıf erkekler ilgini çekiyordu ama artık öyle değil."

"Unutma, sen de ilgimi o zamanlarda çektin," dedim.

"Beni daha iyi biri yaptın, Anita Blake, şimdi hayatında olan diğer erkekler ve kadınlar gibi."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Özür dilemeli veya başka bir şey söylemeliyim."

"Bazı liderlerin doğasında yanındakilerin içlerindeki iyiyi açığa çıkartmak vardır."

"Hey, bu metafizik otobüsün şoförü ben değilim, hatırladın mı?"

"Politik lider benim ama acil durumlarda birçoğu benim yerime senden emir alıyor."

"Bu doğru değil," dedim.

"Ortalık karıştığında doğru."

"Şiddet kullanılıyorsa, evet, ben o konuda iyiyim. Sen politikada ve partilerde benden daha iyisin."

"Politik arenaya sen de ara sıra çıktın."

"Meç kullanmada senden iyi birkaç Harlequin var sadece." Aslında, seçtiği silahta bu kadar iyi olmasına çok şaşırmıştım. Bir insan ve genç bir vampirken, döneminin meşhur düellocularından biriydi. Hayatta kalmasını sağlayanın kılıç kullanma yetenekleri olmadığını söylemişti; o zamanın güçlü vampirleri Jean-Claude'a meydan okumuş ve Jean-Claude seçtiği silahla onları öldürmüştü. Diğer korumaların ve benim görebilmem için yeni spor salonunda antrenman yapmaya başlayana kadar bundan haberdar değildim."

"Egomu mu okşuyorsun, *ma petite*?"

"Sanırım."

Bir kahkaha attı, bu sefer içinde neşe barındıran bir şeydi. "Buna ihtiyacım yok. Ben kralım, sen benim hem kraliçem hem de generalimsin. Her zaman ön saflarda liderlik edensin ve öyle olacaksın. Korumaların güçlü ve zayıf

olduğu noktaları benden daha iyi biliyorsun çünkü onlarla birlikte antrenman yapıyorsun. Bir kısmını ve eski vampirlerden bazılarını öyle utandırdın ki daha fazla çalışmak zorunda kaldılar."

"Vampirlerin büyük bir kısmı kas yapamaz; vücut öldüğünde nasılsa öyle kalır, değişmez."

"Ama ben yapabiliyorum ve benim vampirlerim de öyle."

"İsyan eden vampirlerden bir tanesi bunu onlardan güç alabildiğin için yapabildiğini söylemişti."

"Daha güçlü olmamı sağlıyor, evet ama sanırım daha kritik olan şekil-değiştirenlerle bağlarımız. Birçok vampir efendisi gibi efendi/hizmetkâr bağına bel bağlamak yerine şekil-değiştirenlerin sıcak gücünü kabulleniyorum."

"Evet, biz onlar gibi şekil-değiştirenlere evcil hayvanlarımızmış gibi davranmıyoruz."

"Eski vampirlerle anlaşamadığımız konulardan biri."

"Evet, ne derlerse desinler; şekil-değiştirenler bize geliyor çünkü bizimle eşit haklara sahipler."

"Herkesi mutlu etmek imkânsız ama sonunda mutlu olmayı başardık ve diğerlerini de mutlu etmek için uğraşıyoruz. Ben krallığımda köle istemiyorum."

"Anlaştık," dedim.

"Uçağı ayarlamak için telefonu kapatmam gerek," dedi.

"Evet, tabii ki."

"Kapatmıyorsun. Neden?"

Bir süre düşünmek zorunda kaldım. Sonra bir zamanlar ölsem söylemeyeceğim bir şeyi yüksek sesle dile getirdim. "Seninle bir daha konuşup konuşamayacağımı bilmiyorum ve seni özleyeceğim."

"Bunu duymak beni çok mutlu etti, aşkım. Beni çok şaşırttın ve memnun ettin."

"Sıklıkla söylemiyor olabilirim, Jean-Claude ama seni seviyorum. Yemek yerken yüzüne bakmayı, Cynric'in futbol maçlarında koltuğa çakılıp kalmanı, bizimle kaldığında Matthew'a uyumadan önce masallar anlatmanı ve sayamayacağım binlerce şeyini çok seviyorum. Seni her şeyinle seviyorum."

"Beni ağlatacaksın."

"Zeki bir dostum ağlamanın kötü bir şey olmadığını, bazen çok mutlu olunca da gözyaşlarının döküldüğünü söylemişti."

"Jason, Nathaniel veya Micah?"

"Birisi," dedim.

"Zeki adammış. Şimdi gidip hazırlıkları yapalım, *ma petite. Je t'aime, au revoir*, dönene kadar bunu unutma."

"Ben de seni seviyorum, yakında görüşürüz." Aptalca veya romantik başka bir şey söylemeden telefonu kapattım. Ama sesindeki mutluluğu duymak için bir parça utanmaya değerdi. Metafizik kalkanlarımızı indirsek tüm duygularımızı paylaşır, hatta düşüncelerimiz bile ortaya dökülürdü ama bunları kelimelerle ifade edip duymak da güzeldi. Ne kadar garip ve büyülü olursak olalım insanların size sizi sevdiğinizi söylemesi ve samimi olması... Değerini hiçbir zaman kaybetmiyordu. Biz Tanrı'nın suretinde yaratıldığımız için bu O'ndan geliyor olmalıydı. Demek ki Tanrı'nın da ara sıra, "Teşekkürler, harika bir gün doğumuydu ve ornitorenk harika bir fikirdi" gibi şeyleri duymaya ihtiyacı vardı. Belki de bu yüzden dua etmemiz gerekiyordu çünkü biz dua etmezsek Tanrı kendini yalnız hissederdi. Bazen pagan arkadaşlarımın bu Tanrı ve Tanrıça konusuyla ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. İnsanlar çiftken daha mutluysa ve biz Tanrı'nın suretinde yaratıldıysak o zaman Tanrı'nın da bir Tanrıça'ya ihtiyacı vardı. Ben aşk hayatımla daha mutluyken Tanrı'nın Tanrıçasız yalnızlık

hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Belki de paganlarla fazla takılmaya başlamıştım.

Kendi mutluluğum için şükrettim ve Micah'ın babası için dua ettim. Tanrı kendi aşk hayatını istediği gibi yönetebilirdi. Korumaları ayarlamak için Fredo'yu aradım ve garip romantik dini düşüncelerimden kurtulmak için başımı iki yana salladım. Tanrı'nın bir eşe ihtiyaç duyup duymadığıyla ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Bu konular benim inanç seviyemi aşardı. Bizi koruyacak tehlikeli korumalar seçmek ise bana göreydi.

4

Micah cep telefonuma mesaj atıp Nathaniel'e haber verdiği, eşyalarımızı alıp hava alanına geleceğini haber verdi. Mesajını aldığımı söyledim ve üçlememizin diğer üyesini aradım. Nathaniel telefonu ikinci çalıştan sonra açtı.

"Hey, Anita."

"Hey, kedicik." Evet, birçok erkek bunu takma isim olarak kabul etmezdi ama Nathaniel birçok erkeğe benzemezdi. "Nathaniel eşyalarımızı topladığını söyledi. Lütfen ailesiyle tanışacağımızı unutmadan giysi ayarlar mısın?"

"Peki," dedi.

"Dekoltesi az gömleklere ihtiyacım var, tamam mı?"

"Biz göğüslerini seviyoruz," dedi. Gülümsediğini belli eden bir ses tonuyla konuştu.

Gülümsedim. "Teşekkürler, aynı fikirdeyim ama ailesi beni ilk kez görecek, gözlerine sokmayalım."

Sahte masumiyete sahip bir ses tonuyla, "Kremsi tanrıçalığını açığa çıkartacak kıyafetler seçmemi ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. Güldüm.

"Sıradan tişörtler de alacağıma söz veriyorum ama elbiselerinin büyük bir kısmının dekoltesi fazla."

"Çünkü sade ipek bluzlar ben giyince normal durmuyor," dedim.

"Senin göğüslerine sahip kadınlar için tasarlanmamışlar, Anita. Cerrahi operasyon olmadan bu kadar zayıf olup bu kadar büyük göğüslere sahip olunacağını bilmezdim."

"Genetik harika bir şey," dedim.

"Evet, genetik!" dedi. Sesindeki hevesi duyunca bir kahkaha attım. "Uyumlu olacağız ama Micah'ı da utandırmayacağız. Söz veriyorum."

"Teşekkürler. Hepimizin eşyalarını toplamak için güvenebileceğim tek kişisin."

"Hastaneye giderken uyumlu olalım diye bir takım bile giyeceğim." Nathaniel'in özel tasarım takımları vardı ama işi egzotik dansçılık olduğu için işe giderken Micah gibi takım giymek zorunda değildi. Bunları nikâhlar ve Jean-Claude'un yanındaki herkesin profesyonel gözükmesi gereken iş toplantılarına saklıyordu.

Nathaniel'in garip bir biçimde mutlu olduğunu fark ettim. Ziyaret sebebimizle uyumlu bir şey değildi. Neden böyle olduğunu sormak istedim ama telefonuma bir çağrı geldiğini fark ettim. "Biri arıyor; Micah mı değil mi bakmalıyım."

"Ben beklerim," dedi. Yine çok neşeliydi. Gerçekten neşe miydi yoksa bu gibi acil durumlarda kendini bizden daha mı iyi idare ediyordu?

Telefondaki Jean-Claude'du. "Hey, nasıl gidiyor?"

"Korumaların arasında kurtadam var mı?"

"Evet, halkın arasına karışacaksak mümkün olduğunca farklı şekil-değiştirenleri yanımıza almak Micah'ın ve senin vazgeçilmez kuralın."

"O zaman başkasını ayarlamak zorundasın, *ma petite*."

"Neden?" diye sordum.

"Yerel kurtlar kendilerine meydan okuyabilecek birini getirmemenizi istedi. Bir cenaze olsa yanımızda çağırdığımız

kurtların gelmesini anlayabilirler ama cenaze yoksa iyi niyet gösterisi olarak kurt istemiyorlar."

"Bize patronluk taslamalarına izin mi veriyorsun?"

"Bu ziyaretin Micah ve ölmek üzere olan babasıyla ilgili olmasını istiyorsan, hayır. Politik olarak yerel kurtlarla anlaşmak istiyorsan ve hatta onları şiddete başvuracak kadar korkutmak istiyorsan o zaman kurdun yanında kalsın."

"Tamam, korumaları değiştiririm."

"Güzel," dedi.

"Başka bilmem gereken bir şey var mı?"

"Bölgenin başındaki vampir politik süreçten vazgeçti ve Micah'ın babasına geçmiş olsun dileklerini sunuyor. Sadece Micah'ın ailesine odaklanabilesiniz diye transfer ve getir götür işleri için kendi adamlarını bile seferber edebileceğini söyledi."

"Çok nazikmiş," dedim. Sesimdeki şüpheyi yok edemedim.

"Bence çok nazik, *ma petite*, ama artık başka şehirden gelen vampir efendileri değiliz. Biz veya onlar konsey üyesi, bu yüzden birbirimize sadık olmalı ve saygı göstermeliyiz."

"Öyleyse, şimdi sen konseyde olduğun için vampir politikası saçmalıklarıyla uğraşmayacak mıyız?"

"Kısmen, evet, ama diğer yandan, diğer vampirleri ve egolarını iyi tanımalıyız, isyan fısıltıları çıkmasını istemiyorsak."

"İstemediğimi biliyorsun," dedim.

"O zaman onunla ve insanlarıyla anlaşmamız olduğunu unutma, lütfen."

"Kabalık etmemden veya onları korkutmamdan mı korkuyorsun?"

"Sen ve kabalık, bundan neden korkayım?" Alaycı bir ses tonuyla cevap vermişti ama hedefi on ikiden vurduğunu söyleyebilirdim.

"Hepsine iyi davranacağım. Bize hemen geri dönmeleri bile güzel bir şey."

"Başka seçenekleri yok; eski Avrupa konseyi bu tarz ziyaretlerin reddedilmesini büyük bir hakaret olarak görür ve ona göre davranırdı."

"Ona göre davranırdı, derken ne demek istiyorsun?"

"Konseyin temsilcileri ile karşılaştın, *ma petite*. Sence kendilerine saygısızlık edenlere ne yaparlar?"

"Korkutur, eziyet çektirir, işkence eder, hatta yerine koyacak birisi varsa veya sadece ortalığı karıştırmak için şehrin efendisini devirirler."

"Bir yandan eski konseyin eylemleri elimizi kolumuzu bağlıyor; diğerleri Amerika'da bir konsey olmasından korkuyor. Güçle delirmemizden çekiniyorlar. Ama diğer taraftan onlara kızmamamız için, sakin kalmamız için, bize hizmetlerini sunup nazik davranıyorlar."

"Öyleyse, eski konseyin namı yüzünden her şey daha zorlaşıyor ve insanları korkutuyor ama diğer yandan bizden korktukları için hâl ve hareketlerine daha çok dikkat ediyorlar."

"*Exactement*," dedi.

"Bir saniye, biz ziyarete gelen konsey üyelerine yemek verirdik. Onlar da *ardeur* için yiyecek verecek mi?"

"Öyle bir şey ayarlamadım ama yapmazlarsa bize eski konsey kadar saygı göstermiyorlar demektir."

"Bu durumu Fredrico'nun bize nasıl yaklaşacağını anlamak için bir test olarak kullanıyorsun." Suçlar gibi konuşmamaya çalıştım.

"Bu ziyareti ben organize etmedim, *ma petite*, ama madem gidilecek yerel vampir efendisini test edebiliriz. Ne kadar güçlü veya ne kadar zayıf yönettiğimizi anlamalıyız, böylece gücün dizginlerini ne kadar sıkı tutacağımıza karar verebiliriz."

"Micah'ın ölmek üzere olan babasını yerel vampirler için bir sadakat testine dönüştürmek istemezdim."

"Sadece vampirler değil, *ma petite*, yerel şekil-değiştirenler de var. Micah ülkenin farklı yerlerine gidip şekil-değiştirenlerle görüşüyor, sorunlarını çözmeye çalışıyor. Normal insanlarla likantropi topluluğu arasında iyi ilişkiler kurmak istiyor. Bu hareketin medyada görünen yüzü ve yüzlerce kilometre uzaktan anlaşmazlıkları çözmesi için çağrılıyor."

"Ne demeye çalışıyorsun, Jean-Claude?"

"Sana diğer hayvan gruplarından birinin kralının Micah kadar bağlanmamasının sebebi onun senin metafizik tüylü kralın olması. Senin sayende, sadece leoparlarla değil diğer hayvanlarla da bağları var."

"Biliyorum, biliyorum, her tür hayvanla bağlarımız var ve Micah metafizik bağlamda gerçek leopar kralı. Doğaüstü güçlere hükmedebilir ve bunu sadece iradesiyle veya eylemleriyle yapmak zorunda değil. Yatağımda gerçek bir kral olan bir şekil-değiştiren olmasaydı güçlerimiz böyle çalışmazdı ama bunun sadece St. Louis'de etkili olduğunu sanıyordum. Sen ülkenin dört bir yanındaki şekil-değiştirenlerin Micah'ın gücüne bağlı olduğunu ama bunun farkında olmadıklarını mı söylüyorsun?"

"Hayır, seyahat edince ve onlarla buluşunca, gerçek bir kralın gücünü de beraberinde götürdüğünü söylüyorum. İnsanlar korunmak ister, *ma petite*. Amerika'da herkese kendi hikâyesinin kahramanı olmayı öğretirler ama birçok insan buna uygun değildir. Birini takip etmek isterler, buna ihtiyaçları vardır. Şansları yaver giderse takip edecek kadar iyi birini bulurlar, aksi hâlde..." Sesi azalarak yok oldu.

"Micah iyi biri," dedim.

"Evet, iyi ve güçlü, daha büyük kalabalıkları, daha büyük sorunları düşünüyor."

"Micah'ın oradaki hayvan gruplarıyla bağlantıya geçtiğini sanmıyorum."

"Bu yüzden bunu onun için ben yaptım."

"Bunu ona söylesen iyi olur."

Jean-Claude, "Söyledim," dedi.

"Ne dedi?"

"Yardım ettiğim için minnettarmış. Aklındaki son şeyin politika olduğunu söyledi."

"Tabii ki," dedim.

"Ama bütün bunlar bunun politik bir ziyaret olduğu gerçeğini değiştirmiyor, *ma petite*."

"Oh, lanet olsun, Micah bunu yapamadığı için konuyla benim ilgilenmem gerektiğini söyleyeceksin."

Hafifçe kıkırdadı. "Tam olarak öyle değil ama Fredo ile korumaların hakkında değil çıkabilecek politik sorunlar hakkında konuştum. Senin yanına vereceği korumalarla konuşacağını söyledi ve bunun politik bir ziyaret olduğunu bilse daha farklı kişileri seçeceğini ekledi. Senin güvenliğinin politikadan daha önemli olduğunu söyledim, bu yüzden her kimleri seçtiyse onlarla devam edecek."

"Kimleri seçtiğimizi sormadığın konusunda sana güvenim sonsuz."

"Askerleri seçme konusunda, *ma petite*, sana çok güveniyorum."

"Teşekkürler. Ben de politika konusunda sana ve Micah'a güveniyorum. Bu seyahatte kafası karışık olmayan bensem bunun sebebi kötü zamanlama."

"Talihsiz bir durum," dedi.

Daha önce aklıma gelmeyen bir şey aklıma geldi ve durakladım. "Fare Kralı Rafael ve Kuğu Kralı Reece'i de besliyorum. Bunlardan biri ben Micah'ı bulmadan önce hayatıma

girseydi Micah gibi kralım mı olacaktı?"

"Sanmıyorum ama emin olamayız. Fareler ve kuğular ülke çapında söz sahibi bir lidere sahip olan hayvan grupları. Her ikisiyle de *ardeur*'u sıklıkla beslemediğini biliyorum ama beslediğin zaman krala bağlı olan herkesin enerjisini hissettim."

Ürperdim ve sebebi mutluluk değildi. Yüzlerce kilometre uzaktaki insanların enerjilerini kralları için verdiğini hissetmek en harika şeylerden biriydi. Metafizik enerji paylaşımı dışında yüzlerini bile görmediğim bir sürü kuğu ve fare vardı.

"Micah'ın hepsinin kralı olmaya başladığını mı söylüyorsun?"

"Bu ülkedeki likantropi topluluğunun yüce kralı olması mümkün... Bu eşsiz fırsata sahip olduğuna inanıyorum."

"Micah ile bu konuda konuştunuz mu?"

"Biraz."

"Beni de sohbete dâhil etmeniz gerekmez miydi?"

"Sen ne olduğunu sanıyordun, *ma petite*? Micah ve Koalisyon'u ülkenin dört bir yanındaki farklı hayvan grupları tarafından anlaşmazlıkları çözmesi için, şiddetin durdurup daha *insan* olabilmeleri için çağrılıyor. Farklı gruplar ardı ardına liderlik için aynı kişiden medet umuyorsa, sence bunun anlamı nedir, *ma petite*?"

"Onların lideridir ya da olmaya başlamıştır."

"Bunu görmemenin sebebi görmek istememen. Politikadan nefret ediyorsun. Micah kral olmak istemiyor ama zeki bir lider olduğu için olasılıkların farkında."

"Tamam, kalın kafalı ve biraz da aptalım, özür dilerim."

"Asla öyle olduğunu söylemedim, *ma petite*. Sadece bazen etrafında olup bitenin farkında olmuyorsun."

"Pekâlâ, Micah politikayla uğraşacak durumda olmadığı için benim ne yapmam gerekiyor?"

"Micah'a odaklan. Frederico ziyaretin birinci önceliğinin Micah'ın babası olduğunu bilecek kadar anlayışlıydı."

"Frederico'nun geçmişi hakkında bir şey biliyor muyuz?"

"Evet, İspanyol bir fatih ve asil."

"Genelde eski asiller Micah'ınki gibi sorunlara karşı anlayışlı değildir," dedim.

"Çok doğru, *ma petite*, ama bizden korkuyor. Asilsen senden daha güçlü olanlara kibar davranmayı da bilirsin."

"Ben agresifliği tercih ederim."

"Ah, ama sen asillerin sarayında hayatta kalmak zorunda olmadın hiç; bunu yaşasaydın alçakgönüllü olmayı da öğrenirdin, *ma petite*."

"Alçakgönüllülük iyi olduğum bir konu değil."

Bir kahkaha attı, gülmekten gözünden yaşlar getirecek türden bir şeydi. Daha önce böyle güldüğünü duyduğuma emin değildim. Hemen susmayınca ekledim. "Tamam, tamam, gülmeye devam et. Nathaniel bana yardımcı olur."

"Özür dilerim, *ma petite*, ama söz konusu olan uzlaşma ise tanıdığım en alçakgönüllü olmayan insanlardan birisin."

"Ben gücümü kullanarak uzlaşmayı tercih ederim."

"Gücün olmasa bile mi?" diye sordu.

"Frederico'dan daha güçlüyüz, değil mi?"

"Çok daha güçlü."

"Yani seçeneği olmadığı için kibar davranıyor," dedim.

"Evet, *ma petite*, ama insanlarının yanında bunu ima etme. Bırak vampir efendisi ve yanındakiler gururlarını korusun. Frederico onuru lekelenenlerin karşısındakini ölümüne düelloya davet ettiği bir çağdan geliyor. Hiçbir konuda üzerine alınmasın, lütfen."

"Çağırdığı hayvan kurt mu? Yerel sürüye bu kadar kibar davranmanın sebebi bu mu?"

"*Non, ma petite*, çağırdığı bir hayvan yok. Ana hayvan gruplarıyla politik ilişkiler kurdum çünkü Micah böyle olmasını isterdi. Güç yapımızı tüm doğaüstü varlıkların eşitliği üzerine kuruyoruz, vampirlerin üstünlüğü üzerine değil. Çok Amerikan tarzı, çok yenilikçi bir yaklaşım. Gençler bunu onaylıyor; yaşlılar güvenmiyor veya şekil-değiştirenlerin daha güçlü bir pozisyona gelmesini tasvip etmiyor."

"Fredrico eski bir fatih ise çok yaşlı olmalı. Güç yapısına tüylüleri katmakla ilgili sorunları var mı?"

"Henüz ifade ettiği bir şey yok."

"Ama çağırdığı bir hayvan yoksa Şehirlerin Efendileri arasında güçsüz kalır," dedim.

"Öyle, bölgesinin en başta kırsal kesim olmasının sebebi de bu. Kimse insan şehirlerinin bu kadar genişleyeceğini ve bölgesi bu yüzden bir şehrin parçası olunca o şehrin efendisi olacağını öngörmemiş."

"O kadar zayıfsa şimdiye kadar ona meydan okumamalarına şaşırdım."

"Kılıç antrenmanı yapmaya devam ediyor, meydan okurlarsa düello yöntemini seçme hakkı onun."

"Çok iyi bir kılıçustası olduğu için kazandığını söylüyorsun."

"Meydan okuyan konseyin bir üyesi olmadığı sürece, o zaman meydan okunan silahı seçer ve çağırdığı hayvan olmayan birine karşı hayvanları kullanmak hile sayılır."

"Öyleyse, zayıflığı gücüne dönüşüyor," dedim.

"Kısmen."

"Ama sen konsey üyesisin, bu durumda ne oluyor?"

"Earthmover geldiğinde benim yanımdaydın. Bizi yok etmeye çalışmıştı. Konsey üyesi olarak sahip olduğu bütün güçleri kullanmaya kararlıydı. Toprak üzerindeki gücünü de kullanacak ve şehrimizi bir enkaza çevirecekti."

"Earthmover insanların vampirlerden yeniden kòrkmasını istiyordu. Bir deprem bunu sağlamazdı çünkü kimse depremi bir vampirin başlattığına inanmazdı."

"Doğru ama yine de gücünü kullanma hakkına sahipti."

"Öyleyse, sen Fredrico ile dövüşürsen bütün şekil-değiştirenleri ve gücünü onun kıçını tekmelemek için kullanabilirsin."

"Ve yerine kendi seçtiğim birini atayabilirim, evet."

"Öyleyse, iyi adam olacağız ve kendini kurtarmasına izin vereceğiz."

"*Oui.*"

"Tamam, anladım."

"Güzel, şimdi Nathaniel ile konuş. Fredo'yu arayıp yeni bir korumaya ihtiyacımız olduğunu söylememi ister misin?"

"Yerine kimin geleceğini ben seçeyim."

"O zaman Nathaniel ile konuşmanı kısa kes."

"Keserim," dedim. "Seni seviyorum."

"*Je t'aime, ma petite.*"

Nathaniel'i aradım. "Hoparlörü açtım; işim var."

"Anladım."

"Jean-Claude ne istiyormuş?"

"Uçakta anlatırım. Şimdi korumalarda bir değişiklik yapmam gerek."

"Tamam," dedi.

"Seni seviyorum," dedim.

"Ben seni daha çok seviyorum," dedi.

"En çok ben seviyorum," dedim.

"En çok ben seviyorum," dedi.

Sanırım iki leoparım da kendini güvende hissetmiyordu. Lanet olsun.

5

Genelde uçmaktan korkarım, bu yüzden ferah ve yumuşak minderli koltuğumda kemerimi bağladım ama kendimi daha iyi hissetmedim. Koltuklar daha büyüktü ama uçak daha dardı. Bende klostrofobi olduğunu söylemiş miydim? Bu kombinasyon yüzünden uçmak eğlenceli değildi. Ama Micah yanıma oturup elimi tuttuğu anda korkularımı unuttum ve Micah için endişelendim. Karanlık güneş gözlükleriyle duygusuz bir yüz ifadesine sahipti ama elinden ve kolundan gerginliğini anladım, vücudu ne kadar gergin olduğunu bağırıyordu. Yola çıka telaşının ardından kötü haberi verdiğimden beri ilk kez görüşüyorduk.

"Sen iyi misin?" Ağzımdan çıkar çıkmaz aptalca bir cümle olduğunu anladım ama söyleyecek başka lafım yoktu.

Gülümsedi ama üzgündü, alçakgönüllü ve biraz da öfkeliydi. Bana ilk geldiğindeki gülümseme gibiydi. Gülümsemesi içinde kadar çok duygu barındırıyordu ki mutlu değildi. Yüzünü yeniden bu şekilde görmek üzücüydü.

Eğildim ve kollarına sarıldım, beni kendine çekti ve kolunu vücuduma doladı. Emniyet kemerim beni koltuğuma çivilediği için bana doğru biraz eğilmek zorunda kaldı ama bir şey söylemedi. Çenemi omzuna koydum çünkü ikimiz de aynı boydaydık. Benim gibi bir metre altmış santimetre boyunda olan tek sevgilimdi. Birbirimizin tişörtlerini ve bazen de

kotlarını giyebiliyorduk. Hayatımdaki en kısa ve fiziksel olarak en narin görünümlü erkekti ama bana sarılırken gücü narin değildi. Özel kesim takım elbisesinin altındaki bedenin kaslı olduğunu biliyordum... Her hafta kilometrelerce koşardı, hava nasıl olursa olsun bunu genelde dışarıda yapardı. Koşarken düşündüğünü söylüyordu.

Yüzü saçlarımın arasındayken cevap verdi. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Aileni görmeyi mi?" diye sordum.

"Evet."

Sarılmaya devam ettim ama bir elini kaldırıp at kuyruğunu sıvazladım. "Eve bu şekilde gitmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bana o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse isyan edecektim. Fakat sonra ben itiraz etmeden beni bıraktı. Bir leopar-adamdı, istese beni elleriyle ezebilirdi ama bu gücünün farkındaydı.

"Özür dilerim," dedi. Geri çekilip koltuğuna yerleşti, başını arkaya attı.

Elini tutup yüzüne baktım. "Sorun değil, gerginsin."

"Yolculuk boyunca böyle olacağım. Onların karşısına nasıl çıkacağım, Anita? Babamın hasta... Ölmek üzere olması beni nasıl etkileyecek?"

Başını yana çevirdi ve hiçbir zaman konuşmadığımız bir konudan konuşmaya başladı. "Senin gibi erken yaşta aileden birini kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. Bu, şimdiden çok kötü geliyor."

Başımla onayladım. "Öyledir ama ben annemi kaybettiğimde sekiz yaşımdaydım. Sen koleje gitme yaşına gelene kadar ailenle yaşadın. On yaşına kadar benim yanımda babam ve hiçbir zaman anlaşamadığım üvey annem vardı, bir de

üvey kardeşim. Ardından da Josh geldi. Annem yaşasaydı hayatım nasıl olurdu hayal bile edemiyorum."

"Benim de bir üveybabam ve üvey kardeşlerim var."

"Hiç bahsetmedin."

Omzunu silkti. "Annemin ikinci ailesine yakın değildim. Boşanma sırasında babamın tarafındaydım. Annemi severim ama babamı terk etti. Babam onun kadar sevecek başka birini bulamadı, sanki sadece onu sevebilirdi."

"Boşandıklarında sen on iki yaşında mıydın?"

"Evet."

Yüzünü inceledim, gözlüklerin ardını görmeye çalıştım. Uçağın içi çok aydınlık değildi ama güneş gözlüklerini leopar gözlerini gizlemek için sürekli takmaya alışmıştı. Leopar sürüsünün eski sadist lideri Chimera yüzünden tam insan formuna geri dönebilme yeteneğini kaybetmişti. Chimera yüzünden çok uzun süre hayvan formunda kaldığı için gözleri eski hâline dönmüyordu ve hiçbir zaman dönmeyecekti. Ben yeşil-altın sarısı gözlerini çok seviyordum, özellikle de teni bronzlaştığında. Benim tenim ise babamın Alman teni gibi soluktu, asla bronzlaşmazdı.

"Orijinal gözlerin kahverengiymiş. Kimin gözlerini aldın?"

Gülümsedi ve bu seferki gerçekti. "Babamınkileri."

Sevgi, mutluluk ve anılarla dolu bir gülümsemeydi. Bir oğulun babasına benzediği duyduğu gururu yansıtıyordu. Micah'ın, benim gibi, babasıyla avlandığını biliyordum. İkimiz de gençliğimizde kamp yapmayı ve avlanmayı çok seviyorduk.

"Öyleyse, babana mı benziyorsun?"

"Benden biraz daha uzundur ama vücutlarımız benzer. Çocukken beni jimnastik ve dövüş sporlarına gönderdi, futbola değil. Oyunları izlemeyi sever ama oyuncu olmak için çok

ufak tefek, bu yüzden benim de öyle olacağımı biliyordu. Bu yüzden onun yaşadığı hayal kırıklıklarını yaşamamı istemedi."

"Büyükbaban?"

"Bir metre yetmiş beş santimetre boyundaydı, daha yapılıydı. Babam ve ben büyükannemin ailesine benzemişiz. İri yarı adamların ufak tefek bir ponpon kızla evlenirlerse çocukların annelerine benzeyebileceğini neden hiç düşünmediğini bilmiyorum. Erkek çocuklar bile annelerine çekebilir. Bunu asla düşünmüyorlar."

"Sanırım büyükbaban çok sevdiğin biri değildi."

"Babam spor yapacak kadar uzun boylu olmadığı için aralarında sorunlar vardı. Gerçi babam koleje beyzbol bursuyla gitti. Kolej için yeterliydi ama daha büyük liglerde oynayacak vuruş gücüne sahip olmadığının farkındaydı."

"Beyzbol erkeksi bir spor," dedim.

Micah sırıttı. "Büyükbabam Callahan futbol oynar ve güreşirdi. Bizden daha kaslıydı. Nathaniel gibiydi."

İsmi söylenince ortaya çıkmış gibi Nathaniel küçük basamaklardan jete adım attı. Omuzları Micah'tan daha genişti ve uzun boyluydu, vücudu kaslıydı. Dansçı olarak ihtiyaç duyduğu esnekliği bozuyor diye spor salonunda ağırlık çalışmayı bırakmıştı. Micah ise kas yapmak için spor salonda çok uğraşıyordu. Nathaniel koyu kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış olmalıydı çünkü uzaktan bakınca kısa saçlı gibi duruyordu. Güneş gözlüklerini çıkartmamıştı ama bunun sebebi gözlerini gizlemek değildi, dışarısı çok aydınlıktı. Gözleri gizlenip saçları toplanınca, kömür grisi takımının içinde, sadece yüz hatları belirgindi. Şimdi şakaklarından elmacık kemiklerine kadar inen kusursuz hattan başka odaklanacak bir şey yoktu, çenesi hem yumuşak hem de kaslı görünmeyi başarıyordu. Sanırım buna yardımcı olan dudaklarıydı.

Geniş ve yumuşak bir çizgiye sahip dudakları ile yakışıklı olacak bir yüz güzele dönüşüyordu. Yüzü süssüzdü, fakat bu, Michelangelo'nun Davud'unun yüzünün süssüz olduğunu söylemek gibiydi.

Micah elimi sıktı ve bu sefer sebebi gerginlik değildi. Nabzı hızlandı, sadece üçüncümüzün içeriye girdiğini görmek bile yetmişti. Elimi biraz daha sıktı ve dönüp aynı anda birbirimize baktık. Bir an için zarif bir üçgene benzeyen yüzüne baskın gelen dolgun dudaklarına baktım ve kahkahayı bastı. Ben de Micah' katıldım. Sanki üzerimizden korkunç bir yük kalktı.

Nathaniel gülümsedi. "Komik bir şey mi yaptım?"

Micah, "Hayır," dedi. "Tanrım, sen... çok..."

"Güzel," dedi.

Micah, "Evet," dedi.

Nathaniel'in yüzü kızardı, bize parlak ve saf mutluluktan gülümsemesini gösterdi. Yüzü gülümsemesiyle aydınlandı ama aynı anda kızardı, nadir görülen bir kombinasyondu.

"Yüzünün kızardığını hiç görmemiştim," dedim.

Utanmış gibi başını önüne eğdi, bunu da görmemiştim. Ayağa kalkıp yanına giden Micah oldu. Ben yerimden kalkmaya çalıştım ama kemer beni yerime oturttu, güvenliğimi hiçe saydığımı hatırlattı. Bu yüzden oturup birbirlerine sarılmalarını seyrettim. Dostça ve erkeksi bir kucaklama gibi başlayan şey vücutlarının birbirine dokunmasıyla devam etti. Sonra Micah geri çekilip kendisinden daha uzun boylu olan erkeğe baktı ve birbirlerine odaklandılar. İkisi de güneş gözlüklü, takım elbiseli ve atkuyrukluydu. Yüzlerini profilden böyle hiç görmemiştim. Nathaniel mermerden yapılmış gibiydi, Micah ise daha narin, fildişi gibi bir malzemedendi. Fakat bu fildişi yüz bronzlaşmış ve şimdi at kuyruğuna rağmen bukleleriyle

çevrelenmişti. Saçları benimkiler gibi kolaylıkla kontrol altına alınmayan türdendi, Nathaniel'inki ise öyle değildi.

Öpüştüler ve nefesimi tuttum, dudaklarının hareketlerini takip ettim, birbirlerine sarıldılar. Nathaniel'in elleri Micah'ın sırtındaki gerginliği rahatlatmak istercesine ceketinin arkasında gezindi, sanki muhafazakâr kıyafetin altındaki kasları hissetmesi gerekiyordu.

Geri çekildiler ve bana baktılar, yüzleri yan yana ve bana dönükken bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran yüz hatlarının ve yarı açık dudaklarının keyfini çıkarttım. Kolları hâlâ gevşek bir biçimde birbirlerine dolanmış durumdaydı.

Kusursuz veya şiirsel bir görüntü sunduklarını söylemek istedim ama ağzımdan sadece, "Vay canına!" çıktı.

Nathaniel sırıttı. "Bence izlemeyi seviyor."

Micah gülümsedi ve kendisine katılmamı istermiş gibi elini bana uzattı.

Yerimden kalkmaya çalıştım ve yine kemere takıldım, sonra nasıl açıldığını unutmuş gibi kemerle savaşmaya başladım. Gülmeye başladılar. "Beni aptal ettiniz ve öpüşen ben değildim."

Micah neşeyle, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Kendimi kurtardım ve ayağa kalktım. Aralarına girmem için kollarını açtılar. Kendimi kaslı vücutlarının ortasında kıkırdarken buldum. Sıcaklıklarını ve ağırlıklarını hissettim, daha önce hayal ettiğim her şeyden daha güzeldi. Bir zamanlar sadece bir kişiye âşık olabileceğimi düşünüyordum ve Jean-Claude'u sevmiştim, sonra bu iki adama âşık olmuştum. Şimdi hepsini birden seviyordum. Jean-Claude ayrıydı, bütün diğer seks partnerlerimize rağmen, onunla bir çift gibiydik. Onu da çok seviyordum.

Kollarında beni sevdiklerini ve benim de onları sevdiğimi

hissederken, bu durumun beni Jean-Claude'dan uzaklaştırmaması beni daha da mutlu etti. Bütün ilişkiler birbiri üzerine eklenmiş ve sonunda daha önce olmadığımız kadar mutlu olmuştuk. *Sonsuza kadar mutlu yaşadılar* kısmına inanmazdım ama *daha önce mutlu olmadıkları kadar mutlu oldular* tam bize göreydi, bununla yaşayabilirdim.

Kafamı kaldırdım ve Nathaniel'e uzandım, bu arada Micah da ikimize birden sarılmaya devam etti. Nathaniel'in ardından Micah'ın da beni öpeceğini biliyordum. Hayat çok güzeldi. Micah'ın doğup büyüdüğü yerdeki sorunları aşabilirdik. Bunu yapabilirdik çünkü birbirimizi çok seviyorduk. Aşk her şeyi fethetmezdi ama her şeyi fethetmenize yardımcı olabilirdi.

6

Uçağın dışından gelen sesleri duyunca sıcak çemberimizi bozmak zorunda kaldık. İnsanların seslerini yükseltmesine neyin sebep olduğunu anlamak için merdivenlere baktım ama Nathaniel'in geniş omuzlarından ve göğsünden bir şey göremedim. Nathaniel de Micah da ne olduğunu görebiliyordu. "Neler oluyor?"

Nathaniel, "Nicky merdivenleri kapatmış ve diğer korumalar bundan mutlu değil," dedi.

Micah, "Nilda pek mutlu değil," diye ekledi.

Kenara çekildiler ve ben de baktım. Nicky merdivenlerin dibinde kaslı sarışın bir duvar gibi dikiliyordu. Bir metre seksen santimetre civarındaydı ve Nilda on iki santimetre daha uzun olduğu için Nicky'ye tepeden bakıyordu. Nilda tanıdığım en uzunlu boylu ikinci kadındı ve ciddi ağırlık çalışıyordu. Uzun kolları kaslıydı ama kolay kas yapamayan kadınlardandı. Güçlü ve görkemli bir görüntüsü vardı ama Nicky'nin omuz genişliği neredeyse benim boyum kadardı. Nilda ne kadar çalışırsa çalışsın asla böyle omuzları olmayacaktı. Ben bile Nilda'dan daha kolay kas yapıyordum. Genetiğimle ilgili bir şeydi. Teni açık bir altın rengiydi ve beyaz-sarı saçları ile tam bir tezat oluşturuyor, mavi gözlerini daha da belirginleştiriyordu. Yüksek elmacık kemiklerine sahip İskandinav yüzüyle bir Norveç tur operatörünün bro-

şüründen çıkmış gibi duruyordu. Tam ismi Brunhilda'daydı, Valkyrie'lerden birinin ismine sahipti ve şimdi Nicky'nin suratına bağırıyordu. Omuzları ve kolları gergindi, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Koruma, casus, kiralık katil, yargıç ve vampir infazcısı olarak görev yapan Harlequin'lerden biriydi. Harlequin'ler öylesine tehlikeliydi ki bir zamanlar isimlerini dile getirmek ölüm sebebiydi. Efsanevi ilk vampir olan Karanlığın Annesi'nin korumalarıydılar, maddesel forma geçmiş karanlık gibiydiler. Karanlığın Annesi onlar sayesinde her şeyi kontrol etmişti. Sonra sıkılmış veya yaşlanmış, yüzlerce yıl hibernasyona geçtikten sonra kontrolünü kaybetmiş, Harlequin'ler de esas amaçlarına inananlar ve inanmayanlar diye iki gruba ayrılmıştı. Nilda, Harlequin'den bir vampir efendinin çağırdığı hayvandı ve şimdi bizimleydi. Bazı günler Nilda'nın Karanlığın Annesi'ni öldürdüğümüz için bize kızgın olan grubun yanında kalmasının daha uygun olacağını düşünürdüm ama Nilda'nın efendisi eski kafalıydı, kadına bir seçim şansı vermek aklına hiç gelmemişti. Eski vampirler için çağırdıkları hayvanlar birer uzantı gibiydi. Onları ara sıra birlikte oldukları yürüyen, konuşan ve savaşan makineler olarak görürlerdi. Fakat birlikte olmaları bile vampir için bir tür mastürbasyon gibiydi çünkü çağırdığı hayvan gerçek değilmiş gibi davranırdı. Evet, Nilda'nın efendisini çok fazla sevmiyordum ve Nilda da favori korumalarım arasında değildi. Şimdi Harlequin'i korumalarımız arasına karıştırma çabalarımız yüzünden buradaydı ama uyum sağlamak konusunda hepsi çok iyi değildi. Nicky'nin kadını kızdırmak için ne yaptığını merak ettim. Nilda sinirli biriydi ama böyle olmaması gerekiyordu.

Açık kapıya doğru yürüdüm ve yanda duran diğer iki korumayı gördüm. Dev, veya diğer ismiyle Devil, ya da

uzun ismiyle Mephistopheles, gösteriden hoşlanıyormuş gibi sırıtıyordu. Yakışıklı altın renkli yüzünde mutluluk vardı, sadece mavi-ela gözlerinden ihtiyatlı davrandığını anladım. Vücudunun gergin olduğunu ve fiziksel şiddet kullanılırsa harekete geçmeye hazır olduğunu anlamam için yanına gitmem gerekmiyordu. Kavga edenlerin boyları arasında bir yerdeydi, bir metre seksen dokuz santimetreydi; omuzları da Nilda'nınkiler ile Nicky'ninler arasında bir genişlikteydi. Gerçi ikisi de Dev'den daha kaslıydı. Dev iri yarı ve doğal atletik bir vücuda sahipti, bu yüzden ağırlık çalışırken tembel bir kedi gibiydi. Silahlar ve yakın dövüş konusunda çok çalışır ama ağırlık kaldırmayı çok fazla sevmezdi.

Ethan da olan biteni izliyordu ve yüzünde ciddi bir ifade vardı, vücut dili mutsuz olduğunu gösteriyordu. Bir metre yetmiş yedi santimetre boyundaydı, kısa korumalarımızdan biriydi ama sırf bu yüzden diğerlerinden daha çok çalışıyordu. Antrenman minderlerini en son terk eden ve yeni bir şey öğrenmek konusunda ilk gönüllü olandı. Kısa saçları kıvırcık buklelerden ibaretti, tepede saçları daha uzundu, doğal olarak kabarmış gibi görünen bir saç stili vardı. Beyaz yakın sarı renkteki saçları arasında gri tonlar da göze çarpıyordu. Kafasının arkasından alnına kadar uzanan koyu kırmızı renkte bir tutam saç dramatik bir etkiye sebep oluyordu ama renklerin hepsi doğaldı. Gözleri saçındaki gri tonlarla uyumlu yumuşak bir griydi.

Nathaniel, "Nilda'yı daha önce hiç böyle görmedim," dedi.

Micah ile birlikte, "Ben de," dedik. İki erkeğin arasından çıkıp merdivenlere yöneldim. Gerçekten bir kavga çıkmasını engelleyebilecek miydim bilmiyordum. Nicky'nin kadını kızdırmak için bir şey söylediğini düşünüyordum ama bu kadar

tepki görecek ne söylemiş olabilirdi bilemiyordum. Harlequin korumaların kusursuz casuslar olması gerekti, çelik gibi iradeleri olduğu söylenirdi. Fakat şekil-değiştiren üyelerinden bazılarının cidden terapiye ihtiyacı vardı. Vampir efendileri, *bunların tasmasını sıkı tutmak gerek çünkü sadece birer hayvanlar*, derdi. Bu şekil-değiştirenler yüzlerce, hatta binlerce yıl, kötü muamele görmüştü ve şimdi özgürdüler ama nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı. Ya da artık gerçek duygulara sahip olabildikleri için sinirlendiklerinde kimden çıkartacaklarına karar veremiyorlardı. Görünüşe göre Nilda bugün öfkesini kısmak için Nicky'yi seçmişti. Lanet olsun.

Merdivenlerin tepesinden seslendim. "Nilda, sakinleş."

Beni duymadı ve bir parmağını Nicky'nin göğsüne bastırdı. Nicky'nin omuzları gerildi. Dokunmak, dövüşe davet etmek gibiydi. Bu sefer var gücümle bağırdım. "Kavga etmeyin! Bu kadar yeter, Brunhilda!"

Neredeyse grileşmiş mavi gözleriyle bana öfkeli bir bakış attı. Gri renk öfkeden kendini kaybetmek üzere olduğunu gösteriyordu. Bizimle geçirdiği aylar içerisinde bunun Viking kadını için ne anlama geldiğini öğrenmiştik. Bir demirci ocağına doğru adım atmışım gibi sıcak enerjisi dalga dalga yayıldı. Eski sistemde, biri bu kadar gücü serbest bıraktığı zaman diğer şekil-değiştirenler geri çekilir veya kendi güçlerini açığa çıkartırdı. Şimdi gücünü kavurucu bir sıcaklık gibi tenimde hissettim, sıcaklıktan bir an için nefesim kesildi. Bu kadarı Nilda için bile fazlaydı.

"Sizden olduğumuzu söylüyorsun ama hep onların tarafını tutuyorsun! Biz Karanlık'ın kendisine hizmet ettik ve şimdi hiçbir şeyiz!" diye bağırdı. Kavurucu sıcaklık sanki kelimelerini de güçlendirdi, sözcükler aramızdaki havayı alevlendirmiş gibiydi.

Mümkün olduğunca güçlü bir ses tonuyla, "Bana bağıran sendin, Nilda," dedim. "Çaylak bir koruma gibi halka açık bir yerde kontrolünü kaybeden sensin. Harlequin'in meşhur disiplinine ne oldu?"

"Sen disiplinden ne anlarsın?" diye kükredi. "Henüz bir ömür bile yaşamamış küçük bir kızsın. Biz Harlequin'iz!" Gücü üzerime aktı, o kadar sıcaktı ki tenim acıdı. İrkilmemek için mücadele ettim ve Nicky'nin kadına bu kadar yakın durmayı nasıl becerdiğini merak ettim. Yakınlık etkiyi daha da artırıyordu ve dokunmak acı verici olmalıydı fakat Nicky yine de bu güç dalgasının ortasında bir kaya gibi dikiliyordu. Nicky yapabiliyorsa ben de yapardım.

İki basamak daha indim ve sıcak bir banyoya girmek gibiydi, acı verici sıcaklığı hissettim. "Siz iyi dövüşüyorsunuz ama şimdiye kadar başka hiçbir konuda bizi etkilemediniz. Ve bu küçük kız kıçınızdan sorumlu, hepinizin."

"Bizden Jean-Claude sorumlu; sen çağırdığı hayvandan daha aşağısın, insan hizmetkârısın. Hiçbir şeyin sorumlusu değilsin!"

İşte gelmişti. Birinin kız arkadaşı olmaktan daha kötüydü, herkesin patronla yattığı için yönetim kadrosunda olduğunu düşündüğü biri olmak gibiydi. Eski vampir sisteminde doğaüstü güçlerin seviyesi vardı. Önce vampirler, sonra şekildeğiştirenler, ardından insan hizmetkârlar gelirdi. Sıradan insanlar ise yiyecekti.

"Sen benim patronum değilsin, insan! Nicky de değil!" Önünde sessizce dikilen Nicky'ye doğru bir adım daha attı.

"Senden sorumlu değil," dedim. Kalkanlarımı indirdim ve kasıtlı olarak içimdeki yaratığa dokundum. Doğaüstü sıcaklığımı çağırdım ve sıcaklığının üzerine gönderdim. Kavurucu öfkesine doğru iki adım daha attım ve sesim şimdi

Nilda'nınki kadar boğuktu. İçimde kaplan, leopar, kurt ve aslan vardı; onunki ise sadece ayıydı. Bozayılarla akraba olan kahverengi ayılardandı ama daha büyüktü. Eski şekil-değiştiren soylarından bazıları soyu tükenmiş hayvanların som temsilcisiydi. Harlequin'lerin çağırdığı hayvanlar arasında birkaç ayı vardı ve bunlar kocaman yaratıklardı ama bir ayı bir yaratık demekti; bende ise bir sürü vardı. Jean-Claude'un vampir bağları beni insan formunda tutuyordu ve şimdiye kadar form değiştirmemiştim ama içimde bütün kaplan soylarını taşıyordum. "Ben senden sorumluyum!" Gücümü kelimelerime akıttım.

Çok yakın olduğum için gözlerinin kırmızımsı bir kahverengiye dönüştüğünü fark ettim, insan yüzünde hayvan gözleri açığa çıktı. Şekil değiştirirken genelde önce gözler değişirdi. Nilda daha önce öfkelendiğinde hiç böyle olmamıştı. Lanet olsun. Benim gücümü açığa çıkartmam kadını sakinleştirmeliydi çünkü dişe diş mücadele etmeye kararlı olduğumu göstermiştim. Fakat şimdi de gözleri değişmişti. Bugün buna izin veremezdim.

"Bir aylık bir çaylak gibisin. Ya kendini kontrol edersin ya da sirke geri dönersin. Buna izin veremem."

"Bana altı koruma olacağı söylendi. Ben de altıncıyım. Emirlere itaat etmek zorundayım."

"Fredo emirlerini benden alıyor. Eve gidiyorsun dersem eve gidersin."

Başını önüne eğdi, gücünün sıcaklığı asfaltın üzerindeki parıltısı gibi belirgindi. Gücünü yuttu ve kafasını kaldırdığında gözleri yine insan gözleriydi ama öfkesi hâlâ belirgindi. Kızabilirdi ama kontrolünü kaybedemezdi.

"Efendimi utandırmam."

Ortalık sakinleşiyordu ama bence çok geçti. Nilda'nın

sorunlarıyla uğraşamazdım. Kadına acıyor, öfkesini biraz da olsa anlayabiliyordum ama Micah'ın bana ihtiyacı vardı ve birinci önceliğim buydu. "Sana bebek bakıcılığı yapacak durumda değilim, Nilda. Önceki hayatın berbat olabilir ama bu durum beni hiç ilgilendirmiyor. Şimdi arabaya geri dön. Fredo'yu arayıp seni almasını söyleyeceğim."

Bana baktı ve öfkesi de kayboldu. Yüzümü inceliyor, beni okumaya çalışıyordu. Harlequin'in ayıları hakkında bir şey daha fark etmiştim; yüz ifadelerini kontrol edemiyor, sanki insan gibi görünmekte zorlanıyorlardı. Hayvan formundayken bana en yakın olanların bile yüzlerini okuyamıyordum, bu yüzden bunu hiç sormamıştım ama belki bir gün sorardım. Fakat başka bir günü beklemek zorundaydı.

"Gücümü geri çektim. Dediğini yaptım. Neden beni geri gönderiyorsun?" Ses tonu mantıklıydı, sanki çığırından çıkan bendim.

"Çünkü az önce yaptığını Micah'ın ailesinin yanında yapmana izin veremem. Babası bir kanun adamı ve bu yüzden etrafta bir sürü polis olacak. Sen onların yanında böyle güç dalgaları yayarsan seni önce vurur sonra af dilerler. Unutma, orası batı eyaletlerinden birinde; seni insan formunda öldürür ardından kan testi yaparlar, likantropin çıkarsa yasal olarak suçlu duruma düşmezler. Bizimle gelip kendini öldürmek istiyorsan sorun değil ama sen disiplinsiz bir bebeksin diye efendini de kaybetmek hiç hoş olmaz. Fakat benim değer verdiğim insanlara zarar veremezsin. Buna izin veremem."

Gözleri biraz daha açıldı, şimdi yüzünde mavi su birikintileri gibi duruyorlardı. Gözlerinin yaşlandığını fark ettim. Gözlerini kırparsa yaşlar akacaktı ve bunu yapmamak için mücadele ediyordu. Lanet olsun.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, beni geri gönderirsen başarısız

olduğumu bilir. Bu durumda bana neler yapacağını tahmin bile edemezsin."

"Jean-Claude'un izni olmadan sana bir şey yapamaz, sadece korumalık görevlerinin bazılarından uzaklaştırılır, yerel görevlere verilir ve bir süre medyanın karşısına çıkartılmazsın."

İç geçirdi ve yutkundu. Parıldayan yaşlar gözlerinden akmadı. "Eski Harlequin'i kontrol ettiğinizi sanıyorsunuz ama etmiyorsunuz. Eski kurallara sadıklar ve bizi birer köpek gibi cezalandırırlar."

"Bizden birinin size böyle davranmasına asla izin vermem. Gunnar'ın seni baş başa kalınca köpek gibi dövdüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Bir eliyle yüzünü kapattı ve Nicky ile merdivenlerden uzaklaştı. Sanırım cevabımı almıştım.

"Lanet olsun," dedim. Ama hislerim gerçekti.

Micah yanıma geldi ve Nathaniel'in de yakında olduğunu biliyordum; kafamı çevirmesem de yakınlıklarını hissettim. "Ülkedeki vampirlerden bazıları çağırdıkları hayvanlara böyle davranıyor."

"Biz onlara örnek oluyoruz, lanet olsun; St. Louis'de kimseye böyle davranılamaz."

Micah, "Onu geri gönderirsen onunla Jean-Claude ilgilenmek zorunda kalacak," dedi.

Nathaniel, "Onu yanımıza alamayız," dedi.

İkimiz birden dönüp Nathaniel'e baktık. İçimizde en uysal olandı ve çoğu zaman nazikti, fakat şimdi gözlerinde çelik gibi bir sertlik vardı. Kontrolü ele almayı sevmezdi ama bu güçlü olmadığı anlamına gelmezdi.

"Emin gibisin," dedim.

"Eminim," dedi. Yüz ifadesi biraz yumuşadı ama başını iki

yana salladı. "Yıllardır olmadığı kadar güvende. Bazen uzun süre hor kullanılıp özgür kalında paramparça olursun çünkü başka seçeneğin yoktur. Artık düştüğünde seni yakalayacak birileri vardır ama yüzlerce yıllık işkenceyi atlatmaya çalışıyorsa bunu bu seyahatte yapamaz."

Ciddi ve yakışıklı yüzüne baktım, kadının acılarını en iyi anlayanlardan biri olduğunu düşündüm. Yine de, hisleriyle değil mantığıyla karar vermeye çalışıyordu. Benim Nathaniel'de yeni gördüğüm bir güçtü. Ben baskın bir karakterdim; içgüdülerim insanlarla ilgilenmeyi söylüyordu ama Nathaniel haklıydı. Acımasızcaydı ama haklıydı.

Micah, "Ben yıllar boyunca Chimera'nın oyuncağıydım; Nilda'yı anlayabiliyorum. Geri döndüğümüzde efendisinin ona zarar vermemesi için elimden geleni yaparım ama şimdi birinci önceliğimiz Nilda değil," dedi.

İki erkeğin yüzünü inceledim. "Ben kadın olduğum için mi ona yardım etmek istiyorum?"

Nathaniel, "Hayır," dedi. "Çünkü sen benim kadar terapi görmedin. Sınırlarla ilgili, Anita, kişisel sınırlarla. Sen Nilda'yı birkaç aydır tanıyorsun. Onu sevmiyorsun. Dostun değil. Diğer şekil-değiştirenlerle arası iyi değil ve insanları küçük görüyor, sadece sana farklı davranıyor çünkü sen yokmuşsun gibi davranamıyor. Merhamet dilenip ağlasa bile kendine hizmet ettiğini unutma. Bu, o ve acılarıyla ilgili. Hepimiz böyleyiz ama bizi seven sevgililerimiz var ve aynı şekilde karşılık veriyoruz; bize destek olanlar var ama ona destek olan yok."

"Bence başka şansı yok," dedim.

Micah, "Ona kötülük yapan biz değiliz," dedi.

"Biliyorum."

Nathaniel, "Önce kendimizle ilgilenmezsek," dedi. "Başka hiçbir şeyle ilgilenemeyiz."

Mantıklıydı. Haklıydı ama neden kendimi bu kadar kötü hissediyordum?

Micah, "Anita," dedi. Ellerini kollarıma koydu ve beni kendisine çevirdi. "Bu gecikme bile babamı son kez görüp göremeyeceğimi etkileyebilir. Nilda'ya böyle bir borcum yok."

Başımla onayladım, böyle söyleyince haklıydı. "Jean-Claude'u ve Fredo'yu uçaktan ararım, gecikmeyelim."

Nathaniel, "Jake'i de ara," dedi. Harlequin olan şekil-değiştirenlerden biriydi.

"Neden?" diye sordum.

"Jake diğer Harlequin'e, sen bu konuyu herkesle konuşana kadar, Nilda veya başka bir hayvan zarar görürse sinirleneceğini söylesin."

"Harlequin benden çok Jean-Claude'a saygı gösteriyor," dedim.

"Bazıları öyle ama seninle Jean-Claude arasındaki bu önemli farkı ancak Jake açıklayabilir."

"Nedir o?" diye sordum.

"Jean-Claude, Karanlığın Annesi'nin korumalarının ve kiralık katillerinin kendi emrinde olmasını istiyor, bu yüzden onları öldürmek konusunda tereddüt eder, sen etmezsin."

"Ben insanım, Nathaniel. Harlequin ile dövüşemem. Tek yapabileceğim şey onları öldürmek olur."

"Kesinlikle."

Kaşlarımı çattım. "Ama onları öldürmek istemiyorum."

"Ama öldüreceksin," dedi.

Micah, "Diğer korumalar binsin, kalkıyoruz. Daha fazla gecikemeyiz," diye bağırdı. Ethan, Nilda'yı arabaya bindirmek için geride kaldı. Şoför insandı ve Nilda'nın kontrolünü kaybedip adamı parçalamasını istemiyorduk. Güçlü duygular

değişime sebep olabilirdi; üzüntü de öfkeyle aynı etkiyi yapardı. Uçak kalkarken Micah konusunda beni endişelendiren de buydu. Genelde inişlerden ve kalkışlardan korkardım ama şimdi sevgilimin elini tutarken onun için daha çok endişeleniyordum. Hayatım boyunca yaşadığım en kolay kalkış oldu.

7

Colorado'ya indiğimizde hava karanlıktı, tek söyleyebileceğim şey Denver'ın havadan diğer şehirlerden farkı olmadığıydı, her yerde ışıklar vardı. Uçaktan indiğimizde siyahlar giymiş vampirlerin yanında durduğu iki siyah cip ile insan gibi duran bir kadının yaslandığı beyaz bir cip gördük. Kadın, Micah gibi ufak tefekti, omuzlarına kadar inen kıvırcık saçlarını gördüm. Bulunduğum yerden gözlerinin rengini göremiyordum ama şekli belirgindi, bu şekli iyi biliyordum çünkü Micah'ın yüzüne ve gözlerine bakarak çok fazla zaman geçirmiştim. Kemik yapısı da benzerdi, gerçi kızıl saçları ve çilleri sürprizdi. Ben ailesini daha koyu tenli hayal etmiştim. Gülümsedi, kalçasını araçtan çekti. Üzerinde kot pantolon, mavi bir polo gömlek ve kovboy botları vardı. Gerçi botları yıpranmıştı ve hiç moda değildi.

Micah gülümseyerek kadının yanına gitti. "Juliet," dedi.

Kadın, "Mike," dedi.

Birbirlerine sarıldılar, gerçi bel altı seviyesi akrabalarda olduğu gibi korundu. Dört saatlik uçuş sayesinde Juliet'in Steve amcanın kızı olduğunu biliyorduk. Kuzen Richie de Steve'in oğluydu ama Richie ve Steve, Micah'ı leopara dönüştüren saldırıda ölmüştü. Micah ve Richie o zaman on sekiz yaşındaydı, Richie eğitimini tamamlamış aktif göreve gitmeye hazırlanıyordu ve Micah da kolejden yeni gelmişti.

Babalarıyla birlikte son bir kez geyik avlamak istemişlerdi ama onlar geyik avlarken birileri de onları avlamıştı. Micah'ın babası şüpheli bir ölüm yüzünden görevdeydi yoksa onlarla birlikte avlanacaktı.

Nathaniel elimi tuttu. Kolundaki gerginliği hissedebiliyordum. Kafamı yana çevirip yüzüne baktım. Duygusuz bir yüz ifadesi vardı ama tedirgin bir duygusuzluktu. Duygularını hissedebilmek için aramızdaki kalkanları indirmeyi düşündüm. Şimdi Micah'ın duygularıyla boğulmak için uygun bir zaman değildi ve kalkanlar inince bağlı olduklarımın duygularını filtrelemekte zorlanıyordum. Gerçek duygularını hissetmeden Micah'a ailesiyle bir araya gelirken destek olmak zaten zordu. Nathaniel'e sokuldum ve fısıldadım. "Tedirgin olmana gerek yok."

"Üçümüz arasında hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyle," diye fısıldadı.

"Aramızda hiçbir şey değişmeyecek," dedim. Elini sıktım. Daha çok rahatlatmam gerekirdi ama siyah SUV'ların başındaki vampirlerden biri bize doğru yürüdü. Yoksa süzüldü mü demeliydim? Belki de süzülmemişti, yürümüştü. Jean-Claude, Damian, Wicked, Truth veya Requiem gibi zarif hareket eden bir sürü vampir tanıyordum ve bu adam onların yanında kaba kalırdı. Siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti. Kravatı bile siyahtı. Jean-Claude'un favori siyah beyaz kombinasyonuydu ama bu adama çok yakışmamıştı. Belki de özel dikim bir takım elbise olmadığı içindi, herkesin giydiği sıradan takımlardan olabilirdi. Bu vampirin kısa siyah saçları vardı ve bu hâliyle filmlerde oynayan standart vampirlere benziyordu. Benim alışkın olduklarımın yanında sıkıcıydı ama gülümsedim. İstemeden müşterilere gülümsemek zorunda kaldığım için bu konuda deneyimliydim ve bu vampir

Şehrin Efendisi'ydi. Rol yapabilirdim.

Nathaniel'e döndüm ve vampire parlak gülümsemesini gösterdiğini gördüm. Etkileyici yüzünü takınmıştı. Her ne hissediyorsa yüzünü hiç etkilemiyordu.

Vampir kıyafetleri kadar sıradan ve etkileyici olmayan bir ses tonuyla, "Sanırım, Bayan Blake'siniz," dedi.

İçimden, *ben değilim Dr. Livingston*, demek geldi ama kendime hâkim oldum. "Evet, ve Bay Graison"

Vampir şaşırmış gibiydi. "Özür dilerim, her zamanki protokoller bir *pomme de sang* veya çağrılan hayvanı selamlamamı gerektirmiyor."

Pomme de sang bir vampirin düzenli olarak kan aldığı biri için kullanılan terimdi ama daha da fazlasıydı. Aynı zamanda sevgili anlamına da gelirdi ama buradaki ilişki seks değil kan üzerineydi. Nathaniel ile ilişkimiz böyle başlamıştı ama birkaç yıl öncesinden bahsediyordum. Çağırdığım leopardı ama... "Bizim üçüncümüz, bu yüzden yemek veya evcil hayvandan daha fazlası."

"Üçüncü terimine alışkın değilim, Bayan Blake."

"Birlikteliğimizin üçüncü üyesi," dedim.

"Ama bize romantik hayatınızda üç kişiden daha fazlası olduğu söylendi, Bayan Blake."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. "Monogamiye inanmıyor olmam bana yakın olanların önemli olmadığı anlamına gelmez. Nathaniel ve Micah'ı eşlerim olarak düşünebilirsiniz."

Boynunu eğerek selam verdi. "Özür dilerim, efendiniz dışında diğer sevgililerinizi çok ciddiye aldığınızı düşünmemiştik."

"Önceliklerimi normal vampir protokollerine göre belirlemeye çalışmak hata olur," dedim.

"Sizi kızdırdım," dedi.

Nathaniel, "Sorun değil, Anita," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, benim için önemli."

Vampir, "Öyleyse, bunun sizin için özel bir konu olduğunu söylüyorsunuz," dedi.

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedi.

"Ama yine de silahlısınız," dedi.

"Hiçbir yere silahsız gitmem." Nathaniel'in elini bırakıp vampirin karşısına dikildim. Gizli silahlarımın vampir gözleri için gizli olmadığını söylüyordu. Ya da belki tahmin yürütüyordu ve ben bunu onaylamıştım. Lanet olsun, hayatımdaki erkeklere destek olmaya çalışırken *kim-daha-taşaklı* oyununu oynayacak durumda değildim. Bu oyunu ben mi başlatmıştım? Belki ama istemeden yapmıştım.

"İsmin nedir?" diye sordum.

"Alfredo."

"Tamam, pekâlâ, Alfie."

"Efendimin bana Alfie dediğini nereden biliyorsun?"

Aslında oyuna bir son vermek için ismini kısaltmıştım ama kazayla gerçek takma ismini kullanmam çok daha iyi olmuştu. Bir şeyler biliyormuş gibi gülümsedim. "Bak, hava alanına kadar geldiğiniz için teşekkür ederim. Fredrico medeni bir vampir efendisi gibi davrandığı için ona minnettarım ama ben buraya gerçekten erkek arkadaşıma ve ailesine destek olmak için geldim. Kiminki daha büyük veya kim daha ürkütücü oyununu oynamak istemiyorum, tamam mı?"

Alfie bana baktı ve gözlerini kıstı. "Ben..."

"Bak, buna bir son verelim, tamam mı? Sen durursan ben de dururum. Sen silahlarımı fark ettiğini söyledin. Ben senin takma ismini kullandım ama bu oyuna devam edecek ne enerjim ne de zamanım var, bu yüzden normal insanlar gibi davranalım. Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim.

Micah'ın kuzeninin geleceğini bilmiyordum."

"Normal insanlar?" Vampir bir kahkaha attı, kısa ve insansı bir şeydi. Sanırım elli yaşın altındaydı. Nekromensimi kutudan çıkartsaydım birkaç senelik bir yanılmayla yaşını söyleyebilirdim ama metafizik yeteneklerimi kullanırsam bunu bir hakaret olarak algılayabilirdi. "Normal insanların koruması olmaz. Normal insanlara benim efendim kraliyet ailesi muamelesi yapmaz. Sen normal olamazsın, Anita Blake; sen İnfazcı'sın ve şimdi de yeni kralımız Jean-Claude'un Amerikalı kraliçesisin. Nekromensırsın ve başka ne olduğunu bilmiyorum; güçlerinin ve unvanlarının listesi çok uzun. Neyse ki resmi olmayın dedikleri için hepsini listelemek zorunda değilim ama sen asla normal olamazsın, Blake."

İstesem de itiraz etmek zordu ve tam bu sırada Micah yanımıza geldi. Juliet'i aracın yanında bıraktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu. Kuzeni duymasın diye sesini alçalttı.

"Sorun yok," dedim.

Alfie, Micah'ı selamladı. "Bay Callahan, sizinle bu koşullar altında tanıştığımız için üzgünüm. Adım Alfie ve efendim bu akşam beni sizinle ilgilenmem için görevlendirdi."

Micah'ı ve beni selamlayıp Nathaniel'i selamlamaması veya dikkate almaması ilgi çekiciydi. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar işin içine vampir politikası karışacaktı.

Micah, "Teşekkürler, Alfie," dedi. Bana döndü. Bu bakışı biliyordum. Bir sorun olup olmadığını soruyordu.

Bizimkilerin geldiğini duymaktan çok hissettim. Kafasını kaldırınca Alfie'nin yüzünde beliren ifade en iri yarı, en ürkütücü olanların tam arkamızda olduğunu belli etti. Vampirin endişesini yüzüne yansıtması yaşından bir on yıl daha inmeme sebep oldu: En fazla otuz yıllık vampirdi.

Arkamızdaki korumalarımıza baktım. Bram ve Ares bir

bütünün aydınlık ve karanlık iki yarısı gibiydi, ikisi de uzun ve yapılıydı; düzenli olarak spor salonunda çalıştıkları için kasları belirgindi ama ikisi de kaslarını çok kısa sürede yapmamıştı. Bunlar hız ve güç için yetiştirilmiş adamlardı. İkisi de hâlâ ordu mensubu gibi duruyordu, uzun süredir orduda kaldıysanız ve çıkalı çok uzun zaman olmadıysa bu çok normaldi. Ares'in çölde bronzlaşan teni açılıyordu ama yine de tanıdığım en esmer tenli sarışındı. Bram'in teni daha koyu renkli olamazdı, gerçi en koyu tenli Afrikaların bile bronzlaşabildiğini biliyordum. Sadece çok uzun zaman alıyordu. Bram siyah buklelerimin ve koyu kahverengi gözlerimin annemin Meksikalı esmer teniyle birlikte gelmemesine üzülmüştü. Tenim Alman babamınkine benziyordu ve kolay kolay bronzlaşmazdım. Bram'in saçları askeri tarzda kısa kesilmişti. Uzayınca sık saç tellerinin rahatsız edici olduğunu söylüyordu. Ares koyu sarı saçlarını biraz uzatmıştı, şimdi bir kadının arasında ellerini gezdirebileceği kadar uzundu ama üst kısımlar daha uzunken ensesindekiler daha kısaydı. Bu ikili koruma görevlerinde sıklıkla birlikte yer alırdı.

Ares sırıttı. "Kötü adamlarla biz olmadan konuşursanız koruma olarak sizi nasıl koruyacağız?"

"Birincisi, bunlar kötü adamlar değil, ev sahipleri. İkincisi, tehlikeli değiller," dedim.

Nicky, "Sana söylemiştim," dedi. Bize doğru yürüdü, geniş omuzları yüzünden diğer ikisinden daha kısa boylu durmuyordu. Kaslarından sonra ilk dikkat çeken saçlarıydı. Saçları kısaydı ama yüzünün bir yanından üçgen şeklinde inen kâkül bir gözünü ve yanağının yarısını gizliyordu.

Saçlarıyla bir gözünün olmayışını saklardı. Gözünü genç ken, bir aslan-adam olmadan önce kaybetmişti. Aksi hâlde gözü yerinde olurdu. Geriye kalan gözü ise berrak bir maviydi.

"Onlara ne söyledin?" diye sordum.

Bram, "Hangarın bu tarafında karşına ne çıkarsa çıksın kendi başının çaresine bakabileceğini," dedi. Güçlü ve berrak bir sesi vardı. Ares kadar çok konuşmaz ama konuşunca konunun özüne inerdi. Ares espriler yapar ve dalga geçerdi ama bunlar Bram'e göre değildi.

Alfie, "Üzerime alınmalı mıyım?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Ares, "Evet," dedi.

Micah, "Hayır," dedi.

Alfie her birimize baktı ve hafifçe gülümsedi. "Sizden ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum, Bayan Blake, Bay Callahan ama sizinle iletişim kurmanın bu kadar kolay olmasını beklemiyordum."

Micah, "Umarım hoşuna gitmiştir," dedi.

Vampir, "Evet," dedi. "Çok aydınlatıcı oldu.

"Aydınlatıcı, neden?" diye sordum.

"Bir şeyi aydınlattı; çok uygun bir kelime olduğunu düşündüm."

Daha fazlasını da sorardım ama Micah'ın kuzeni yanımıza geldi. "Kim benimle geliyor?"

"Juliet, bunlar Anita ve Nathaniel."

Sarılmamak için elimi uzattım. Tanımadığım insanlara sarılmayı sevmezdim ve bazı aileler kucaklaşmayı çok severdi. Eli benimki kadar küçüktü ama kovboy botlarıyla uyumlu bir biçimde nasırları vardı. Nathaniel'in de elini sıktı ve hafifçe gülümsedi. Fakat gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. Gözleri maviydi ve kaşlarını çatınca gözleri Micah'ınkine daha az benziyordu.

"Bea teyze bana Mike'ın nişanlısı olduğunu söyledi. Bu doğru mu, yoksa sadece birlikte mi yaşıyorsunuz? Soruyorum

çünkü Bea teyze günahkâr bir yaşamı bu şekilde açıklamaya çalışıyorsa ben evlilik planları yapılmasın diye size yardımcı olabilirim."

Yarı gülümsedim, yarı kahkaha attım. Kadın açıksözlüydü, bunu sevmiştim. "Evlilik planları yok; sadece kız arkadaşı olarak tanıştırılsam?"

"Hayır, inan bana. Ben de evlenmeden önce kocamla birlikte yaşadım ve nişanlı kelimesi ailelerin günahkâr yaşamı açıklamak için kullandığı kelimedir."

Micah'a baktım ve yüz ifademden neyi merak ettiğimi anladığı için soruma cevap verdi. "Akrabalarımdan bazıları dindar..." Kelime bulmakta zorlanır gibiydi, sonunda başını iki yana salladı. "Ah, bu hiç kolay olmayacak."

Juliet güldü ve başını iki yana salladı. "Evet. Ah, kuzen, seni ne kadar çok özlemişim. Sen hep arabulucuydun ve her şeyi olduğundan hafif gösterirdin. Evine gelip babanı görmeli ve bunları hiç kafana takmamalıydın ama öyle olmayacağını biliyorsun. Üzgünüm."

Micah da başıyla onayladı. "Ben de."

Chimera'nın ölümünden sonra Micah'ın ailesiyle bağlantıya geçmeme sebeplerinin birden fazla olduğunu düşündüm. Nathaniel ile yanıma aynı anda gelmişlerdi; biz hep üç kişiydik, hiç iki kişi olmamıştık.

"Anita'ya nişanlın deriz ve aile bunu yutar ama bana yaptığın gibi ikisini birden onlarla tanıştıramayacağını biliyorsun."

Micah, "Yapabilirim," dedi. Ama tek bir kelimenin içinde olması gerekenden çok daha fazla duygu vardı.

Nathaniel, "Micah babasını görmeli ve geriye kalanlarla ilgilenmemeli," dedi. "Beni arkadaşı olarak tanıştırın."

Micah, "Hayır," dedi. Nathaniel'in elini tuttu ve başını iki yana salladı. "Hayır, sen sadece arkadaşım olamazsın."

Juliet, "Ah, Tanrım," dedi. "Bu konuyu zorlayacaksın. Hiç değişmemişsin. Hep sessiz ve kusursuz oğlandın, başına bir şeyler gelene kadar. İnandığın bir şey varsa ne olursa olsun geri adım atmazdın." İç geçirdi ve başını iki yana salladı. Nathaniel'e baktı. "Üzerine alınma. Micah senin için güçlü hisler besliyorsa eminim iyi birisindir ama seni aileyle tanıştırınca fırtınanın ortasında kalmak istemiyorum. Ayrıca, senin için ne diyecek?" Micah'a döndü.

Micah, "Hayatımdaki önemli biri," dedi. Çok kararlıydı.

Nathaniel, "Bunu yapman hoşuma gider ama çok ciddiyim, Micah, buraya sen ve baban için geldik. Bunlar sadece birer kelime; bu işi senin için zorlaştırmak istemiyorum."

Micah elini sıkmaya devam etti ve başını iki yana salladı. "Bunlar sadece birer kelime değil, öyle olsa bile benim için önemli ve çok anlamlı." Hâlâ Nathaniel'in elini tutarken Juliet'e döndü. "Anita *nişanlım* olsun çünkü grup olarak nasıl evleneceğimizi bulsaydık evlenirdik ama yasal olarak bunu yapamayacağımız için, *nişanlı* ve *önemli biri* idare eder."

Nathaniel, Micah'a baktı. "Ciddi misin? Evlenmenin bir yolunu bulsaydık bizimle evlenir miydin?"

Micah yüzüne baktı. "Evet."

Nathaniel, Micah'a sarıldı ve birbirlerini kucakladılar. Çok duygusal bir andı, Nathaniel'in yüzünü görmesem de ağladığını biliyordum ve ben de ağlamaya başladım. Lanet olsun. Yanlarına gidip iki erkeğime birden sarıldım. Ve böylece çizgi çekilmiş oldu; Micah geri adım atmayacak veya Nathaniel'i değersiz biri gibi göstermeyecekti, ailesiyle arasını düzeltmek için bile bunu yapmayacaktı. Micah çizgiyi çekebiliyorsa biz de çizebilirdik.

8

Üçümüz Juliet'in aracına bindik ama korumalar yanımıza birini vermekte kararlıydı. Bizi korumak için gelmişlerdi ve buna itiraz etmek güçtü, bu yüzden denemedik bile. Beni şaşırtan yanımıza Nicky yerine Dev'in verilmesiydi. Ben Nicky'nin geleceğini düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse arabada Nicky olmayınca kendimi garip hissettim. Bu, bir güven veya yetenek meselesi değildi. Dev'e güveniyordum ve iyi bir korumaydı ama şehir dışında çıkarken hep Nicky'yi yanıma alırdım. Son zamanlarda Nicky ve Dev birlikte görev almaya başlasa da benim tercihim Nicky'den yanaydı. Bunu kelimelere dökmek isterdim çünkü Dev'in sohbeti daha iyiydi ve geleneksel olarak daha çekici olduğu söylenebilirdi ama Tanrım... Nicky de Nicky'ydi. Bize daha iyi uyum sağlıyordu. Micah ve Nathaniel ile orta sıradaki koltuğa geçtik, böylece arkada bagajlar için de yer kalacaktı. Bavulların geri kalanı siyah SUV'lara yerleştirilecekti. Alfie şimdi Ares, Bram ve bavullarımızın geri kalanlarıyla birlikte kalacağımız otele gidiyordu. Nicky ise şehirde geçirdiğimiz süre içerisinde *bizim* aracımız olacağı söylenen diğer SUV'daydı. Silahlarımızın büyük bir kısmı bizimkiyle Nicky'nin aracı arasında paylaştırılmıştı. Doğaüstü Birim'in bir Mareşal'i olarak silahlarımı hep yanımda taşımalıydım çünkü federal bir görevli olduğum için her an göreve çağrılabilirdim. Bu kural,

bir Mareşal yardım çağrısı attıktan sonra apar topar yardımına koşan Mareşal görevini yerine getiremeyince koyulmuştu. En azından silahları üzerimde taşımam veya güvenli bir biçimde kilitli bir yerde tutmamla ilgili olan kanunu değiştirmişlerdi. Kilitleme kuralı infazcılardan birinin tehlikeli oyuncakları arabasının bagajından çalınınca ve silahlardan biri bir soygunda ateşlenince koyulmuştu. Kural, bir Mareşal'in bütün eşyaları kilitli bavullara koyup yargıçtan taşımasını isteyince kaldırılmıştı. Aslında bunlara kanun değil de kural demek daha uygundu çünkü acil durumlar sonucunda açığa çıkmışlardı. Benim kanun birimim insanlar ölene kadar çağrılmadığı için bir sürü trajediyle uğraşmak zorunda kalıyorduk. İşin kötü yanı, kuralların ve kanunların büyük bir kısmının, hiçbir zaman rozet takmamış veya silah kullanmamış veya yaşam ile ölüm arasında tercih yapmak zorunda kalmamış insanlar tarafından yazılmış olmasıydı. Bir vampir avında saniyelerin önemi olduğunu veya bir şekil-değiştirenin izini sürmenin ne demek olduğunu anlamalarını zaten beklemiyordum.

Juliet, "Korumalarınız bizi kaybetmesin diye aracı dikkatli mi kullanmalıyım?" diye sordu.

Dev, "Nicky'den istesen de kurtulamazsın," dedi.

"Yollar karanlık çökünce karışıktır," dedi.

Micah, "Juliet," dedi. "Sorun değil; bizimkiler işini biliyor."

Nathaniel ile hiç konuşmadan Micah'ı ortamıza oturtmuştuk. Evlilik açıklamasından sonra Nathaniel'in Micah'a dokunmak isteyeceğini biliyordum ve Micah da diğer şekil-değiştirenler gibi fiziksel temas ile kendini daha iyi hissediyordu. Ne kadar cesur olursa olsun şimdi rahatlamaya ihtiyacı vardı. Şimdi ikimizin de elini tutuyordu ve ailesinin önünde bunu ne kadar yapabileceğini merak ettim. İki erkek halka

açık yerlerde birbirine genelde çok fazla temas etmez ama nerede olduklarına göre bu durum değişebilirdi; bazı yerler bu tarz ilişkilere daha alışkındı. Micah, Nathaniel'i ailesinin gözüne sokacak mıydı? Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum ama kararını verirse destek olurdum.

Sokak lambasının ışığı Dev'in saçlarına düştü ve omuzlarına kadar inen saçlarında farklı tonlar açığa çıktı. Saçları omuzlarına yeni değiyor ve daha da uzatmak istiyordu.

"Beni yanlış anlama, Dev, ama Nicky'nin senin yerini almaya çalışmamasına şaşırdım."

"Bavulların yanında kaldım ve taşıyanların işlerini yaptığından emin oldum."

Nathaniel, "Ben bavulların yanında kalmana şaşırdım," dedi.

Bize bakmak için yana döndü. "Nicky rütbesini konuşturdu," dedi.

"Senden daha rütbeli değil," dedim.

Dev sırıttı. "Benden daha iyi dövüşçü. Bana bunu hatırlattı."

Yüzünü inceledim, üzerine alınıp alınmadığını anlamaya çalıştım ama yüzünde neşeden başka bir şey yoktu.

Micah, "Bram senin biraz daha çalışırsan Nicky'den iyi olacağını söylüyor," dedi.

Dev'in beyaz dişleri yarı karanlıkta parıldadı. "O kadar çok çalışmak istemiyorum."

"Sen normalden daha hızlı ve güçlü olmaya o kadar alışmışsın ki antrenmanlarda tembelsin," dedim. Ama bunu söylerken gülümsedim. Dev'i hayal kırıklığına uğratmak imkânsız gibi bir şeydi.

"Hızlıyım, güçlüyüm ve gerektiği kadar çalışıyorum."

"Ama sadece gerektiği kadar," dedim. "Nicky diğer zamanını da daha iyi olmak için harcıyor ama sen aynısını yapmıyorsun."

"Evet ve yapmayacağım."

"Sen tembel bir kedisin," dedim.

"Ama ben senin tembel kedinim," dedi.

Juliet, "Dev hakkında da bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Micah, "O bir koruma," dedi.

"Emin misin? Sen ve Nathaniel için elimden geleni yaparım ama neyi koruyacağımı bilmezsem yardımcı olamam."

Micah, "Dev benim sevgilim değil," dedi.

Dev bize döndü, yüzünde yaramaz bir ifade vardı. Aracın içi yine karanlıkta kalınca konuştu. "Ah ama sen evet dersen seve seve sevgilin olurum." Dalga geçer gibiydi.

Ama Juliet bunu ciddiye aldı. "Ah, Yüce İsa adına, lütfen ailenin yanında bunları yapmayın."

Dev, kadına döndü. "Kendime hâkim olurum. Söz veriyorum."

"Olur," dedim. "Genelde böyle değildir."

"Biraz açıklayabilir misin?"

"Micah ile baş başayken böyle şeyler söyleyebilirim ama mevcut durumda onu rahatsız edecek bir şey yapmam." Ciddi yüzünü Micah'a döndü. "Yüksek sesle söylemediysem şimdi söyleyeyim, baban için çok üzgünüm."

Micah, "Teşekkürler, Dev," dedi.

"Tembel bir kedisin ama iyi bir kedisin," dedim.

"Sakın diğerlerine söyleme. Namımı lekeleme."

Bunu duyunca hepimiz gülümsedik, zaten amacı da buydu. Dev böyle biriydi. Çocukken takma isminin Devil olmasının ve bunu hâlâ kullanmasının birden fazla sebebi vardı. Tabii ki, isminiz gerçekten Mephistopheles ise, bu bile bir gelişme sayılırdı.

Micah yüzünü boynuma gömebilmek için bana sokuldu.

Nathaniel boştaki eliyle bana sokulan Micah'ın boynunu okşadı. Juliet aracı sürerken bizimle konuşmaya devam etti. Kocasıyla bir çiftlikleri olduğunu öğrendik. İki çocukları vardı. Kendi jenerasyonundaki kuzenlerin büyük bir kısmı ya evlenmiş ya da orduya katılmıştı, birçoğunun çocukları vardı. Nişanlı olarak tanıştırılınca evlilik sohbetlerinin yapılacağını ve çocukla ilgili sorular geleceğini söyledi. Harikaydı. Micah sorular sordu ve kadın cevap verdi ama biz Micah'a dokunmaya devam etmemize rağmen gerginliği çok fazla azalmadı. Sonunda hastanenin park yerine girdik ve duyguları benimmiş gibi nabzını dilimde hissettim. Leopar kralımla aramdaki kalkanları güçlendirdim ve ailesinin geri kalanıyla tanışmaya hazırlandım. Tek sorun Micah'ın sağ elimi tutuyor olmasıydı. Bir şey olursa silahımı anında çekemezdim ama Dev bizimleydi ve kötü adamlar bu akşam bizi en son endişelendiren şeydi. Aileler ve hastanelerle uğraşmak yerine bir çatışmaya girmeyi yeğlerdim.

9

Juliet park yerine girdiğinde Nicky'nin SUV'u da bir gölge gibi arkasındaydı. Dev, "Gördün mü?" diye sordu. "Nicky seni kaybetmemiş."

"Kimse bak-söylemiştim yorumlarını sevmez," dedi. Bir park yeri aradı. Bu sırada polis arabalarının önünden geçti.

Dev, "İşim daha da kolaylaştı, polislerin olayı nedir?" diye sordu.

Juliet şerifin aracının yanına park etti ve Nicky yanımızdan geçip gitti. Gördüğüm kadarıyla başka boş yer yoktu. "İçerideki onlardan biri," dedim. "Dışarısının böyle olması normal." Emniyet kemerimi açtım.

Dev kemerini açıp bana döndü. "Arkadaşlarının ve meslektaşlarının burada olmasını anlayabiliyorum ama buradaki arabalardan bazıları şehir dışından gelmiş. Wyoming'den bile gelen var."

Micah, "Babam çok uzun süredir şerif," dedi. "Bir sürü insan tanır."

Ama gerçeği dile getiren Nathaniel oldu. "Şerif Callahan'ı tanımayanlar da vardır ama bir kanun adamının hastanede olduğu söylenince gelip her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmak istemiş olabilirler. Hiçbir polis memuru yalnız değildir. Gece bile hastanenin önünde nöbet tutarlar."

Juliet, Nathaniel'i görmek için koltuğunda yana döndü. "Bunu nereden biliyorsun? Senin baban da polis miydi?"

"Hayır, ama yıllardır Anita'nın yanındayım. O yaralandığında hastanedeydim ve o da birçok yaralı kanun adamını ziyarete gitti."

Juliet, "Ve seni de aileden biri olarak mı görüyorlar?" diye sordu.

"Yerel polisin büyük bir kısmı."

"Benim sevgililerime epey alıştıklarını söyleyebilirim," dedim.

Juliet başını sert bir biçimde iki yana sallayınca saçları uçuştu. "Diğer polis memurlarını bilmem ama senin sevgililerinden haberleri olursa ailemizin çok utanacağını söyleyebilirim. Şimdi senden özür dileyip işime dönebilirim."

"Teşekkürler," dedim. Micah elimi sıktı ve gülümsedim. "Seni şimdi öpersem rujun izi kalır."

"Dikkatli olacaksak riski göze alıyorum," dedi. Gülümsedi.

Nazikçe öpüştük ve dudağının ortasında koyu kırmızı bir çizgi kaldı. "Ben de aynısından alayım çünkü uzun bir süre öpüşemeyeceğiz."

Micah dar koltukta yana döndü. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Dışarıda bir sürü yerde öpüşemiyoruz. Ama öpüşemesek bile beni sevdiğini biliyorum."

Micah diğer adama doğru eğildi ve Nathaniel daha uzun olduğu için başını aşağıya indirmek zorunda kaldı. Benimki gibi nazik bir öpücüktü ama sonra Micah kolunu Nathaniel'in beline doladı. Elini ceketinin içine sokup gömleğin ince kumaşı üzerinden sırtını okşadı. Ceketin altında teninin ne kadar sıcak olduğunu ve Micah'ın ne yaptığını hemen anladım.

Nathaniel de kollarını Micah'ın boynuna dolayarak karşılık verdi ve öpüşme hararetlendi. Yüzümde kocaman ve mutlu bir gülümseme vardı. Onları böyle görmeyi seviyordum.

Juliet, "Hiç sorun etmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Yüzüne baktım ama aslında bakışlarımı erkeklerimden almak istemiyordum. "Sorun etmek? Onları seviyorum ve birbirlerini sevdiklerini görmek hoşuma gidiyor."

"Sanırım tolerans gösterdiğini düşünüyordum ama yüzündeki ifadeyi görünce... Çok mutlusun."

Kaşlarımı çattım. Micah başını geri çekti ve Nathaniel sarılmaya devam edip başını Micah'ın omzuna koydu. Yüzünü sıcaklığına gömdü ve Juliet'e bakmadı.

"Mutluyum," dedim.

Micah, "Anita öpüşmemizi seyrederken neden mutsuz olsun ki?" diye sordu. Nathaniel'in başını okşadı.

Juliet utanmış gibiydi. "Bilmiyorum; ben olsam kıskanırdım, ya da... iki erkeği bir arada görmek istemezdim."

Micah, "Seni rahatsız ediyor," dedi. Sakin ve duygusuz bir ses tonuyla konuştu.

"Özür dilerim, ama evet, biraz. Erkekleri sevdiğini bilmiyordum."

"Sevmiyorum, gerçekten ama Nathaniel ayrı."

Dev, "Güven bana," dedi. "Geldiğimiz yerde Micah'ın erkekleri daha çok sevmesini isteyen kalbi kırık bir sürü yakışıklı var. Ne yazık ki, söz konusu erkekler olunca, gözü sadece bir kişiyi görüyor." Beş yaşında bir çocukmuş gibi yüzünü buruşturdu ve sonra sırıtmaya başladı. Kaşlarımı çatmak istedim ama Dev sırıtırken bunu yapmak çok zordu. Bu kadar iri yarı ve yetişkin birisi nasıl bu kadar yaramaz olabiliyordu?

Micah, Dev'e baktı. "Nathaniel dışında sadece birkaç kişi dikkatimi çekti," dedi. Sesi çok uysaldı.

Dev'in sırıtışı kenarlardan soldu ve gözlerinden düşünmeye başladığını anladım. Micah ile yakınlaşan herkesi gözünün

önünden geçiriyor gibiydi. Micah da bu yüzden bu şeytanın bizim şeytanımız olmasını istiyordu.

Sırıttığımı görmesin diye başımı yana çevirdim.

Juliet, "Arkadaşınla dalga geçer gibisin," dedi.

Micah, "Öyleyiz," dedi. Sesi hâlâ sakindi.

"Yakın arkadaşlar," dedim. Yakın kelimesini çok fazla vurgulamadım.

"Dev biseksüeldir ama sana sevgili olmadığımızı zaten söyledim." Micah kendisine hâlâ sarılan Nathaniel'in saçlarını okşadı. "Sevgili olsaydık söylerdim."

Juliet yüzünü göremese de Nathaniel'e baktı. "Hiç sanmıyorum."

Micah, "Bizi öpüşürken görmek seni rahatsız etti," dedi.

Kadın başını önüne eğdi, kaşlarını çattı ve sonra başıyla onayladı. "Özür dilerim ama etti. Ben kendimi açık görüşlü zannederdim ama..."

"Arabada öpüşmemizin sebebi de bu çünkü sen ailemin geri kalanına göre en açık görüşlü kişisin. Ama söz konusu olan sadece ailemiz de değil; diğer polisler, herkes. Erkek olarak bu gibi şeylere çok dikkat etmemiz gerek, yoksa başımız derde girebilir."

Dev, "Sizi bir polise karşı korumak zorunda kalmazsam sevinirim," dedi. "Bu, yasal olarak çok garip olur."

"Polise saldırıdan tutuklanırsın," dedim.

"Öyleyse ne yapmamı istiyorsunuz? Polisler erkeklerden kurulu bir aile gibidir; eşcinselleri sevmezler."

Juliet, "Ama sen biseksüelsin," dedi. Aradaki farkı dile getirmesi cesaretti.

Dev, "Birçok insan için eşcinseldindir ya da değilsindir," dedi. "Bir erkek başka bir erkeğe dokunuyorsa ibnedir, nokta."

Nathaniel suratını biraz geriye çekip, "Eşcinseller de bir erkeğin bir kadına dokunduğunu görünce kendilerinden olmadığını düşünür," dedi. "Biseksüel onlara göre henüz kararını veremediğin veya gerçeği kabullenemediğin anlamına gelir."

Juliet, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Nathaniel başıyla onayladı. "Eşcinseller de normal insanlar kadar dar görüşlüdür."

Dev, "Nicky gelmek üzere," dedi.

Park hâlindeki araçlara baktım ama bir şey göremedim. "Arka koltuktan bir şey görmek için çok mu kısayım?"

Dev, "Evet," dedi.

Juliet, "Ben görebiliyorum," dedi. "Ama senin koruman bir şey söyleyene kadar fark etmedim."

Dev, "Nicky buraya gelince," dedi. "Park yerinde hâlâ kimse yoksa dışarıya önce ben çıkacağım, sonra ben işaret verince Anita inecek."

Juliet, Dev'e baktı. "Sen bunca zamandır park yerini mi kontrol ediyordun?"

Dev, "Evet," dedi. Elini kapı koluna attı.

"Neden senden sonra Anita iniyor?"

"Çünkü silah kullanmada benden sonra en iyi olan."

"Ben bıçaklarda senden daha iyiyim," dedim.

Omzu üzerinden bakıp sırıttı. "Evet, ama benim kendi bıçaklarım var." Dev arabadan indi ve kapı açıkken etrafına bakındı.

Juliet, "Kendi bıçaklarım var derken ne demek istedi?" diye sordu.

"O bir kaplan-adam," dedim.

Nicky arabanın bana yakın olan tarafındaydı. Uzun bir süre beni süzüp gülümsedi, sonra park yerine tekrar göz

gezdirdi. Bu akşam önce korumaydılar, sonra dostum ve sevgilimdiler. Dev arabanın diğer yanından sorumluydu. Nicky benim tarafıma bakıyordu. Micah ortadaydı, her iki yandan da inebilirdi. Hangi yanı kullanırsa kullansın güvende olacaktı. Nicky kapıyı açtı, sonunda dışarıya adım atabilecektim.

Juliet, "Bir kaplan-adamın kendi bıçakları olması ne demek hâlâ anlamadım," dedi.

Micah, "Onlar bıçak değil, pençe," dedi.

Nicky elini bana uzattı, aslında bunu hiç yapmazdı. Nadir bulunan bir fırsat olduğu için elini tuttum, aslında hiç yardım almadan da araçtan inebilirdim ama elini tutunca kendimi daha iyi hissettim. Beni ayağa kaldırdı ve Micah'ı kuzenine yaptığı açıklamayla baş başa bıraktım. Bir an için Nicky'nin yüzüne baktım; suratının sağ yanı üçgen kesilmiş saçlarla gizleniyordu ama tek mavi gözü bana gülümsüyor, dudaklarındaki gülümsemeyi yansıtıyordu. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öpmek istedim ama başını yana çevirdi ve yüz ifadesi ciddileşti. "Polis," diye fısıldadı.

Micah ve Nathaniel'e katılabilmem için elimi bıraktı. Nicky arkamızda Dev'in yanında yerini aldı. Micah sol elime uzandı ve beni kendine çekti. Bu arada Juliet ile birlikte yaklaşan üç üniformalıyı selamladı. Bir yeniden birleşmeydi ve Micah'ın babası polis olduğu için bir araya gelenlerin büyük bir kısmının rozeti olacaktı. Hastanede polis memurları arasında yüzeceğimizi düşünmemem aptalcaydı. Demek ki Micah'ın annesinin çağrısı beni çok etkilemişti. Ares ve Bram yanımızda olsaydı daha iyiydi. Asker gibi görünüyorlardı ve eski askerler polislerle iyi geçinirdi. Nicky ve Dev kötü adam sensörlerini harekete geçirecekti. İkisinin de polislerin gözüne girmelerini sağlayacak tek bir özelliği yoktu. Lanet olsun.

10

Şerif yardımcısı al Truman uzun boylu ve zayıftı, vücuduyla orantısız büyük elleri ve ayakları vardı, sanki ergenlikte uzuvları fazla büyümüş ve vücudunun geri kalanı bu duruma ayak uyduramamıştı. Bu yüzden hantal olmasını bekliyordum ama değildi. Zarafetin sembolü değildi ama normaldi ve hantal olacağını düşünen ilk kişi olmadığıma dair bahse girmeye hazırdım. Kaç şüphelinin adam hakkında bunu düşünüp afalladığını merak ettim.

Üzerinde resmi gibi duran bandı olan kovboy şapkasını çıkarttı. Ülkenin başka bir yerinde Smokey Bear şapkası olarak kabul edilebilecek bir şeydi. Büyük ellerini uzun süre şapkasının kenarı üstünde gezdirdi. Kahverengi saçları şapkayla ezilmişti ama dalgalı gibi duruyordu fakat berberi her kimse saçlarını katletmişti, bu yüzden şapka olsun veya olmasın perişan hâldeydi.

"Eve böyle dönmen hiç hoşuma gitmedi, Mike."

Micah başıyla onayladı. "Benim de, Al." Bana ve Nathaniel'e döndü. "Liseye birlikte gitmiştik."

"Richie'nin en iyi arkadaşıydım. Her şeyi birlikte yaşadık."

Al, Micah'ı leopara dönüştüren aile trajedisini bildiğimi varsayıyordu ve haklıydı ama bunun enteresan olduğunu düşündüm. Sanırım Micah'ın annesi veya bir başkası kim olduğumu söylemişti. "Sen Anita olmalısın," dedi. Elini uzattı. Evet, birisi konuşmuştu.

Micah, "Sen ismini..." diye sormak istedi.

"Annen nişanlını getireceğini söyledi. Tebrikler, hepimiz senin yaşlı bir kadın olmanı bekliyorduk."

Benimle değil de Micah ile konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Micah, "Doğru insanlarla tanışmayı bekliyordum," dedi. İnsanlar kısmını anlayan olmuş muydu bilmiyordum ama bir sonraki memur öne çıkıp kendini tanıştırdı.

Komiser Muavini Michael Horton'un şapkası kafasındaydı; üzerindeki Colorado eyalet polisi üniformasıyla uyumluydu. Hepimizden gençti, sadece Nathaniel ve Dev daha genç olabilirdi, gerçi insanlar Dev'i boyu yüzünden daha büyük zannediyordu. Ne kadar uzunsanız insanlar yaşınıza o kadar eklerdi, tıpkı kısa olduğunuzda yaşınızı daha küçük görmeleri gibiydi. Birçok insan Komiser Muavini Horton'un yaşını boyu bir metre seksen santimetre üzerinde diye daha çok zannederdi ama ben o insanlardan değildim. En fazla yirmi beşti, demek ki Dev ve Nathaniel'den sadece birkaç yaş büyüktü.

Şapkanın altındaki saçları kısa kesilmişti ve birkaç yılını orduda geçirmediyse kafamı keserdim. Denizci olduğuna dair istediğiniz şey üzerine bahse girerdim.

Horton, Micah'ın elini sıkarken, "Şerif Callahan iyi bir adam," dedi.

"Teşekkürler."

Ama Horton arkamızdaki Dev ve Nicky'ye baktı, adamları tartıp biçti. Geriye kalanlara o kadar odaklanmaması kriz-durumunda-güvenebilirim puanlarının bir kısmı kaybetmesine sebep oldu.

Komiser Muavini Ray Gonzales sessizce öne çıktı. Boulder Polis Departmanı'ndandı. Bir metre seksen santimetreden kısaydı ama Nicky gibi yapılıydı, bu yüzden daha uzun duru-

yordu. Omuz genişliği spor salonundan çıkmamıştı ve kemeriyle mücadele hâlinde olan bir göbeği vardı. Gonzales iri yarı bir adamdı, dev bir kare gibiydi. Yaşlandıkça yumuşuyordu, sanırım altmış civarındaydı, ama vücudunun büyük bir kısmı iyi durumdaydı. Bize benim korumalarımdan biri olan Dino'yu hatırlattı. Dino formsuz gibi duran ve ortalıkta hantal bir fil gibi koşturan bir korumaydı ama iri yarıydı ve bana gerçekten vurmasını istemeyeceğim korumalardan biriydi.

Micah'a sarıldı. "Gelmene sevindim, Mike. Gelmen Rush için çok şey ifade ediyor."

"Keşke daha önce gelseydim."

"Geldin ya önemli olan o."

Micah, "Biliyorum," dedi. Gonzales hakkında Micah'ı duygulandıran bir şey vardı.

Gonzales, "Mike'ı bebekliğinden beri tanırım," dedi. "Şimdi düşündüm de, Al'ı da. Rush ile çok eski dostuz."

Sivil kıyafetli polis, "Bilmiyorum," dedi. Elini Micah'a uzattı. "Dedektif Rickman, Ricky; Boulder'da Ray ile çalışıyorum, keşke gençler sen ve Rush kadar sert olsa."

Ray, "Ben sert olmadığımızı söylemedim," dedi. "Yaşlı olduğumuzu söyledim." Elini bana uzattı ve iki elini kullanarak benimle tokalaştı. Gülümsemesi sıcak ve samimiydi. "Mike'ın yanında olmana sevindim."

"Teşekkürler, ben de."

Dedektif Rickman, "Namınız sizden önce buraya ulaştı, Mareşal Blake. Bizimkilerden birinin sizi yuva kurmaya ikna etmesi çok güzel," dedi.

Adamı sevmedim, seçtiği kelimelerden de hoşlanmadım. Micah'a baktım, nasıl oynamamı istediğini sordum.

Juliet, "Bea teyze beni dövmeden onları içeri sokmam gerek," dedi. Bize doğru yürüdü ve bizi de hareketlendirmek istedi.

Rickman, "Arkadaşların kim?" diye sordu. "Ve gece güneş gözlüklerinin olayı nedir? Burası Hollywood değil."

Dikkat dağıtmaya karar verdim çünkü Dedektif Rickmann'a arkadaşlarımın ve sevgililerimin isimlerini vermek istediğime emin değildim. Hiçbiri bir şey için aranmıyordu ama bu herkesin geçmişinin tertemiz olduğu anlamına gelmezdi. Ortalığın karışmasını istemiyordum ve burada kimsenin Micah'ın leopar gözlerini görmediğini fark ettim. Gözlerinin bir zamanlar kahverengi olduğunu söylemişti ve herkes bunu görmeyi bekliyordu. "Dedektif Rickmann, Ricky, kimse bana bir şey yaptıramaz, yuva kurmaya gelince ne demek istediğinizi anlamadım."

"Evlilik, Mareşal Blake, Anita; yuva kurmak genelde bu anlama gelir."

Gonzales, "Horton, Bea'nın istediği birkaç şey vardı, ona yardıma gider misin?" diye sordu.

Horton ağzını açıp Gonzales'e patron olmadığını hatırlatmak istedi ama yaşlı adamın yüz ifadesini görünce bundan vazgeçti.

Rickman'a döndü. "Senin için sorun olur mu, Dedektif?"

"Birlikte halledebiliriz."

Horton denileni yaptı, emir komuta zincirine dâhil olmayan ve aile dostu olmayan bir komiser muavini için fazla itaatkârdı. Ya Gonzales'in namı yetmişti ya da Horton'un Boulder'da çalışmak gibi bir niyeti vardı ve Ricky ile Gonzales'i memnun etmek istiyordu.

Micah, "Kimse Anita'ya bir şey yaptıramaz ama siyah güneş gözlüklerine gelince, bir şekil-değiştireni çok uzun süre hayvan formunda kalmaya zorlarsanız gözlerinin normal insan gözlerine geri dönemeyebileceğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Gonzales ve Al, "Hayır," dedi.

Rickman, "Gözlerinin insan gözleri olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Polislerin büyük bir kısmına şekil-değiştirenlerin gözlerine bakmaları ve renk değiştiriyorsa bunun değişimin göstergesi olduğu söylenir ama benim gözlerim artık normale hiçbir zaman dönmüyor."

Juliet, "Gözlerin şimdi ne renk?" diye sordu. Sesi duygu yüklüydü, hüzün müydü?

Micah güneş gözlüklerini çıkarttı ve sokak lambalarına döndü. Juliet hıçkırır gibi bir ses çıkarttı ve elini ağzına koydu. Gonzales'in karanlık yüzünde saf bir hüzün vardı. Al bakışlarını kaçırdı ve üzüldü. Rickman irkildi ama üzgün değildi.

Micah, "Yerel polislere söyleyebilirseniz iyi olur," dedi. "Gözlerim böyle diye yanlış anlaşılıp vurulmak istemem, ben sadece babama ve aileme odaklanmak istiyorum."

Al, "Gutterman'ı çağırıp durumu diğer polislere haber vermesini söylerim," dedi. Omzundaki mikrofona uzandı.

Gonzales, "İyi fikir," dedi.

Al mikrofonuna konuştu ve hepimiz bekledik. "Şerifin oğlu, Mike Callahan, gözleri hayvan gözlerinde sıkışıp kalmış."

Parazitli bir ses, "Lanet olsun, bu nasıl olmuş?" diye cevap verdi.

Al, "Şekil değiştirirken olabilen bir şeymiş," dedi. "Diğerlerini de haberdar et. Mike form değiştirdiğini düşünmenizi veya üzerine silah doğrultmanızı istemiyor."

Ses, "Çok garip," dedi. "Diğerlerine haber veririm."

Al, "Teşekkürler, Gutterman," dedi.

Rickman, "Daha önce gözlerini görüp de şekil değiştirdiğini sanan oldu mu?" diye sordu.

Micah, "Birkaç kez," dedi. Güneş gözlüklerini taktı ve egzotik gözlerini gizledi.

Bu, benim için yeni bir haberdi. Dönüp Nathaniel'e baktım ve yüzündeki ifadeden Nathaniel'in de bir şey bilmediğini anladım. Yanımızda yabancılar olmasaydı Micah'a birkaç şey sorardım. Nathaniel başıyla onayladı ve konuyu sonraya bırakmamız gerektiğini belli etti.

Şerif yardımcısı al, "Ben sizinle geleyim," dedi.

Gonzales, "İyi olur," dedi.

Rickman, "Neden korumalara ihtiyacınız var, Mareşal Blake?" diye sordu.

Micah cevap verdi. "İnsanlar ile Şekil-Değiştirenler Arasında Anlayış Koalisyonu'nun başında olduğum için tehditler alıyorum."

Rickman, "Öyleyse, bunlar senin korumaların," dedi.

"Gerçekten ihtiyacım olmasa ailemi görmeye korumalarla gelir miyim, Rickmann?"

Bu soru Rickmann'ı hazırlıksız yakaladı. Taktik değiştirdi. "O, koruma değil."

Micah uzandı ve Nathaniel'in elini tuttu, benim gibi onu da yanına çekti. Rickman'ın gözlerine bakıp konuştu. "Dedektif Rickman, bu Nathaniel. Bizim üçüncümüz, benim için değerli biri."

Gonzales anlaşılmaz bir ses çıkarttı. Şerif yardımcısı al bir ıslık çaldıktan sonra, "Vay canına," dedi.

Rickman, "Sen ve eşcinsel erkeklerin olayı nedir, Blake?" diye sordu.

Kendime hâkim olamayıp kahkaha attım. Buna herkes şaşırdı çünkü Micah dışında herkes bana baktı. Micah bakışlarını Rickman'ın üzerinden ayırmadı. "Öncelikle, hayatımdaki erkeklerin hepsi eşcinsel olsa bunun bana bir

faydası yok, değil mi? Ayrıca, benim seks hayatım seni neden ilgilendiriyor?"

Micah, "Son olarak, Anita ile sorunun nedir? Onunla yeni tanıştın," dedi.

"Sorun değil, Micah. Adamı rahatsız ediyorum."

Rickman yanımızda değilmiş gibi, "Neden?" diye sordu.

"Namım onu rahatsız ediyor."

"Hangisinden bahsediyorsunuz, Mareşal Blake? Soğukkanlı bir katil olanından mı, bir voodoo kraliçesi olmanızdan mı, yoksa... centilmenlerin kadını diye ünlenmenizden mi?"

Cinsiyetleri kullanarak bir kelime oyunu yaptığını ve bana fahişe demediğini anlamam birkaç saniyemi aldı, gerçi centilmenlerin kadını da kulağa metres gibi geliyordu.

"Bu kadar yeter." Gonzales adamın önüne geçti ve iri yarı olduğu için dedektifin önünü kapattı. Al'a dönüp "Sen," dedi. "Onları içeri götür."

Rickman, "Benim üstüm değilsin," diye karşılık verdi.

"Rush Callahan benim otuz yıllık dostum. Birlikte hizmet ettik, birlikte kanımızı akıttık ve defalarca kez birbirimizin hayatını kurtardık. Boulder Polis Departmanı'na birlikte katıldık. Şerif olduğunda beni de yanına almak istedi. Rütbe olarak senin üstün olmayabilirim ama sen bir polis memurunun ölmek üzere olduğunu ve karşında duranın da oğlu olduğunu unuttuğun için senin üstün sayılırım."

"Hokus-pokusuyla Blake'e ihtiyacımız yok. Bu davada federallere ihtiyacımız yok."

Gonzales, "Git başka bir yerde kendini göster, Ricky," dedi. "Bu akşam buna uygun değil."

"Hangi davadan bahsettiğini bilmiyorum ama ben bu akşam Micah'ın kız arkadaşı, nişanlısı olarak buradayım. O ve babası için geldim, hepsi bu."

"Kız arkadaş olduğunu söylüyorsun ama federal bir rozetin var, lanet olasıca Doğaüstü Birim'e ait. Bu yüzden burada istediğini yapabilirsin."

"Ben sadece kız arkadaşıyım ve neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen git." Hastaneyi işaret etti. "Kız arkadaş veya nişanlı ol, aileyle tanış ama bu davayı bizden almaya çalışırsan seninle çatışır ve yoluma çıktığına pişman olman için elimden geleni yaparım."

"Elinden geleni yapmak?" diye sordum. "Yapma, savurabildiğin en iyi tehdit bu mu?"

Nathaniel yumuşak bir ses tonuyla, "Anita," dedi.

Haklıydı ama bu adamdan asla özür dilemezdim.

Rickman sesini yükseltip, "Hayır, en iyi tehdidim bu değil," dedi.

Gonzales, "Götür onları, Al," dedi.

Bizi yürüten Juliet oldu ama Al bir saldırıdan çekiniyormuş gibi arkamızdan geldi. Gonzales, Rickman'a döndü ve biz uzaklaşırken adamın sesini yükselttiğini duydum.

Juliet, "Adamı sinirlendirmek zorunda mıydın?" diye sordu.

İç geçirdim. "Hayır, üzgünüm. Çocukçaydı."

Micah, "Daha önce birlikte çalıştığın polislerle sorunların olduğuna şahit oldum ama Rickman ile hiç bir araya gelmedin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Juliet'in telefonu çaldı ve bizden uzaklaşıp kocasından gelen çağrıya cevap verdi. Özür diledi ve çocuklarıyla ilgili bir şeyler söyledi. Hepimiz kadını bekledik ve bir an için geriye sadece erkekler kaldı.

Al, "Dürüst olmak gerekirse, Rush'a olanlardan sonra her türlü yardıma açığım," dedi.

"Hangi konuda?" diye sordum.

"Katil zombiler konusunda," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Zombi saldırıları oldu."

"Kaçak zombiniz mi var?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bir tane değil. Garip olan şu: Aynı kişiden bahsetmiyoruz. Demek istediğim, Şerif Callahan yetmişlerde et yiyen bir zombi gördüklerini ama onu bir evde kıstırıp yaktıklarını ve sorunu çözdüklerini söylemişti."

"Et yiyen zombiler nadirdir; ben sadece bir tane gördüm. Sürü hâlinde dolaşmazlar, filmlerde veya televizyonda ne derlerse desinler." Ben daha önce sadece bir tane kaçak zombi görmüştüm. Beni öldürmeye çalışan kötü adamlara karşı üç kez bir mezarlığı komple ayağa kaldırmıştım. Arkamı dönüp Nicky'ye bakmadım. Bunlardan bir tanesinde yanımdaydı.

Al, "Senin de uğraşmak zorunda kaldığın et yiyen zombilerden miydi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Bunlar farklı. Elimizde üç farklı tanım var."

"Tanımlar birbirine uymayabilir; hâlâ bir tane olabilir," dedim.

"Bir erkek, bir kadın ve bir çocuk; aylar önce dağlarda kaybolan bir aile olduklarını düşünüyoruz."

Başımı iki yana salladım. "Mümkün değil, kimse bir aileyi zombi olarak kaldırmaz; aileye kin güden bir animatör yanlarında değilse bu mümkün değil. Bütün bir aileyi kaldırmak için de bayağı bir kin güdülmesi gerek. Öldürülüp zombi olarak kaldırıldıysalar katillerini öldürmek isteyebilirler. Esas amaçları bu olur ve önlerine çıkanlara saldırırlar ama bu durum onları et yiyen zombilere dönüştürmez. Ailede psişik gücü olan var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, neden?"

"Et yiyen zombilerle ilgili duyduklarım kendileri de mezarından kaldırılmış animatörleri veya voodoo büyücülerini içeriyor," dedi.

Al bir kaşını havaya kaldırdı. "Öyleyse sen..." Sonra birden durdu. "Özür dilerim."

"Sorun değil; vasiyetimde yakılmayı istememin bir sebebi var, Şerif Yardımcısı Truman."

"Et yiyen bir zombiye dönüşmekten mi korkuyorsun?" diye sordu.

"Neden riski göze alayım?"

Micah, "Ölmek üzere olan babamı görmeye giderken sevdiğim kadının ölümünden konuşmasak olur mu?" diye sordu.

Al, "Ah, Tanrım," dedi. "Özür dilerim, sadece birisi Doğaüstü Birim'den ve Mareşal Blake'den bahsetmişti, biz seni tanımadan önceydi. Özür dilerim, sadece polis gibi davrandım. Ben... üzgünüm, Mike, gerçekten."

"Ben de üzgünüm," dedim.

Micah elimi sıktı. "Seni affediyorum ama bir süreliğine Mareşal Blake değil de nişanlım olsan?"

"Evet, tabii ki," dedim. Bunun bir dava değil de Micah'ın babasıyla ilgili olduğunu unuttuğum için utandım. Ama aklıma bir şey geldi. "Bir soru daha sorabilir miyim? Al bizimleyken, son bir soru."

Micah iç geçirdi. "Bir tane."

"Micah'ın annesi Şerif Callahan'ı doğaüstü bir yaratığın ısırdığını söyledi. Nasıl bir şeydi?"

Al, "Et yiyen zombilerden biriydi," dedi.

"Bunun bulaşıcı olduğunu söyledi, çürüdüğünü. Sen bu zombilerin ısırdığı kişilerin zombiye dönüştüğünü mü söylüyorsun?"

"Hayır, sadece çürüyüp ölüyorlar."

"Ama zombilik bulaşıcı değildir," dedim.

Al, "Bunlar öyle," dedi.

"Kaç kurban var?"

"Beş ama biz son üç saldırıya şahit olduk, bu yüzden buna neyin sebep olduğunu biliyoruz?"

"Nasıl?" diye sordum.

"Dr. Rogers doğudaki benzer vakalarla ilgili bilgilere erişene kadar ilk iki kurban çok çabuk öldü. Doktor oradaki olaylarla ilgili yazılanları okudu ve bu sayede şeriften önce bir ilaç hazırladı."

Nathaniel, "Birden fazla soru sordun," dedi.

Micah, "Sorun değil, Nathaniel," dedi. "Anita olduğundan başkası olamaz ve babam kanser değil, onda... doğaüstü bir hastalık var. Bu işte kimse Anita'dan iyi değil."

"Bunu bir adli vaka gibi görebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Zombilerin mezarlarından kendi kendine kalkmadığını bana sen öğrettin, demek ki bunu biri yapıyor."

"Evet," dedim.

"Ve insanlar öldü, bu yüzden cinayet sayılır, değil mi?"

"Potansiyel olarak. Ama buna mahkeme karar verir. Fakat birisi zombileri kaldırdıysa kontrolden çıkıp insanlara saldırmalarının bir sebebi olmalı, ya birisi başa çıkamayacağı bir işe bulaştı ve şimdi kontrolü ele geçiremiyor, ya da bütün bunları kasıtlı olarak yapıyor. Her hâlükârda, zombileri kaldıranı bulursak, suçlu bulunduğunda idam edilir çünkü *insan öldürmek için büyü kullanmak* statüsüne giriyor." Otomatik ölüm fermanıydı, yıllarca sıra da beklemez, birkaç hafta içerisinde idam edilirdi.

Micah başıyla onayladı. Al'a döndü. "Babama et yiyen bir zombinin saldırdığını ve şimdi ısırık yüzünden çürüdüğünü mü söylüyorsun?"

"Dr. Rogers daha detaylı bilgi verebilir."

Micah, "Ben sana soruyorum," dedi.

"Sivillere söylemem gerekenden fazlasını söyledim."

"Nicky bir defasında Anita'nın infaz emri varken ona eşlik etmişti." Micah, Nicky'den bahsedince Nicky başıyla onayladı.

"Doğaüstü mareşallerin bir vampir avının ortasında diğerlerinden yardım alabildiğini biliyorum ama bu bir av değil."

Micah, "Biz yanında olmasak Anita'ya daha fazlasını anlatır mısın?" diye sordu.

"Sonra size anlatmaz mı?"

"Genelde devam eden soruşturmaların detaylarını bizimle paylaşmaz, Al."

"Detayları babanla paylaşmayacağına dair söz versin."

Micah, Al'a baktı ve yalan söylemeye hazırlandı.

"Hayır, Micah," dedim. Elini sıkıp Al'a döndüm. "Burada herkesin çenesini kapalı tutacağına dair sana söz veriyorum ve Nicky bir avda bana yardım etmişti. Micah ve Nathaniel ile bir sürü şey paylaşırım, boşboğazlık yapmayacaklarını biliyorum."

"Ne yani, sana söz verecekler ve tutacaklar mı?" Al başını iki yana salladı. "Bu kadar kolay olmadığını biliyorsun. Genelde devam eden soruşturmaları kimseyle konuşmam. Fakat şimdi Mike işin içinde ve senin bir rozetin var." Nathaniel'e döndü, hâlâ Micah'ın elini tutuyordu. "Beni hiç ilgilendirmeyen bir konuda bir şey söyleyebilir miyim?"

Micah, "Söyleyebilirsin," dedi. Ama ses tonuyla Al'ı dikkatli olması konusunda uyardı.

"Nate'i senin için önemli biri veya her nasıl istiyorsan öyle tanıt ama senelerdir görmediğin ailenin yanına el ele girmeyin. Lütfen, Mike, aileni tanıyorum. Bertie teyze ve Jamie amca içeride."

"Bertie amca ve Jamie teyze demek istiyorsun," dedim.

Micah, "Bertie, Bertha'nın kısaltılmışı, annemin kız kardeşi," dedi. Nathaniel'e biraz daha sarıldı. "Öyleyse ona hiç dokunmayacağım, öyle mi? Ve ismi Nate değil, Nathaniel. Bana Mike demene izin veriyorum çünkü birlikte büyüdük ama artık bana Micah diyorlar."

"Tabii ki dokunabilirsin... Nathaniel'e, ama Mareşal Blake'i ilk kez ailenle tanıştıracaksın, tek söylemeye çalıştığım bu. Ve sana Micah demeye çalışırım, tabii hatırlayabilirsem."

Nathaniel eğildi ve Micah'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Anita evde çoğu zaman aramızda uyuyor."

Micah kafasını kaldırdı. "Gizlenmek mi istiyorsun?"

"Hayır, ama daha sonra buraya seninle tekrar gelebilmek istiyorum ve şimdi beni burunlarına sokarsan benden hoşlanmazlar. Beni sevmelerini istiyorum."

Micah durup düşündü. Sonra bana döndü. "Sen ortada olursan silah kullanan elin dolu olacak."

"Yanımızda korumalar varken St. Louis'de de böyle yürüyoruz ve şimdi aktif görevde değilim," dedim.

"Neden gizlenmemek için tek mücadele eden benim?"

Juliet elinde telefonla yanımıza geldi ve sohbetin sonuna yetişti. "Çünkü erkek arkadaşını herkesin gözüne sokmaya karar verdin ve sen bir karar verdin mi asla geri adım atmazsın."

"Bu tanım Micah'tan çok bana uyuyor," dedim.

Micah'ın yüzünde daha önce görmediğim inatçı bir ifade vardı. Konuşan Nicky oldu. "Bazen ailemizin yanına veya büyüdüğümüz yere gidince eski alışkanlıklarımıza, hislerimize ve tavırlarımıza geri döneriz. Birer hayalet gibi yeniden canlanırlar, dikkatli olmazsan eski hâline dönüşürsün."

Hepimiz yüzüne baktık. Juliet, "Sen sadece yakışıklı bir kas yığını değilsin, değil mi?" diye sordu.

Kaslarının izin verdiği kadar omzunu silkti. Yorumunun kişisel deneyimlere dayandığını biliyordum. Evine gittiğinde neler olduğunu ve en son ne zaman gittiğini sormaya hazırlandım. Bildiğim kadarıyla annesi hapisteydi ve kardeşleri evlat edinilmişti. Nicky babasını hiç ziyaret etmiş miydi? Neden evine gittiğini hayal etmek bu kadar zordu?

Micah, "Evet," dedi. "Nicky çok zekidir." Utanmış gibiydi, Micah'ı böyle görmeye çok alışkın değildim. Başını Nathaniel'in omzuna koydu, sanki ondan güç alıyordu. Elini bıraktı ve ortalarına geçmem için bana yana çekti.

İkisiyle el ele tutuşup yürümeyi seviyordum ve silahımı çekmem gerekirse Nicky ve Dev gerekeni yapacağı için içim de rahattı.

Micah, "Teşekkürler, Nicky, hatırlatman iyi oldu," dedi.

"Genelde sen geriye kalanlara yetişkin gibi davranmalarını söylersin; aynısını yapayım dedim." Gülümsedi ve başıyla onayladı, Nicky'nin *bir şey değil* deyip teşekkür etme şekliydi.

Önden yolu gösteren Juliet gülümsedi ve rahatladı. Al arkamızdan geliyordu. "Teşekkürler, Nicky mi Nick mi?" diye sordu.

Nicky, "İkisi de olur," dedi.

"Evet, bana da Al veya Albert diyebilirsiniz. Dev neyin kısaltması?"

Dev, "Devil," dedi. Yüzü ya ifadesizdi ya da şeytani sırıtışını gösteriyordu. Hastane kapıları açılmasaydı arkama dönüp bakardım. Bizi serin ve antiseptik kokulu hava karşıladı. İki erkek de hemen irkildi. Micah'a baktım ve yüzünü buruşturduğunu hissettim, sanki kötü bir koku almıştı. Nathaniel de aynı tepkiyi verdi. Nathaniel huzursuz bir biçimde tüylerini kabartan bir kuş veya tüylerini silkeleyen bir kedi gibiydi.

Micah konuşurken yüzü her zamanki gibiydi. "Hastanelerin kokusuna hiç alışamadım." Leopar olarak koku alma duyusu çok gelişmiş olduğu için ne demek istediğini anladım.

Al arkamızdan, "Ah, yapma, kimsenin ismi Devil değildir," dedi.

"İkiz kardeşimin ismi de Angel."

"İnanmıyorum."

Dev, "Nicky," dedi.

"Dev, Devil'ın kısaltması ve kız kardeşinin ismi Angel."

Görünüşe göre, kimse Devil'ın da bir kısaltma olduğunu söylemeyecekti. Geceyi atlatmak için biraz gülmeye ihtiyacımız vardı ve Al'ın şaşkın yüz ifadesi iyi bir başlangıç oldu.

11

Juliet ve Al bizi asansöre doğru götürdü, bu yüzden nereye gideceğimizi sormak zorunda kalmadık. Al, "Rozetin yanında mı?" diye sordu.

"Öyle olduğunu biliyorsun; taşımak zorundayım," dedim.

"Belki de diğer polislerin görmesi için taksan iyi olur."

Micah, "O zaman Rickman'ın korktuğu gibi davayı ele almaya geldiğini düşünmezler mi?" diye sordu.

"Bir kısmı öyle düşünebilir ama polisler diğer polisleri sever. Hem polissin hem de babası polis olan birinin sevgilisisin. Böyle olursa seni daha çok severler."

Asansör durdu ama kapılar kapalıydı.

"Sence buna gerçekten ihtiyacım var mı?" diye sordum.

"Olabilir," dedi.

Yüzüne baktım ve neyi gözden kaçırdığımı merak ettim ama Al bizim tarafımızdaydı ve yerel polisleri tanıyordu. Ben tanımadığım için sözüne güvenmek zorundaydım. Kapılar açıldı ve dışarıya adım attık, erkeklerin ellerini bırakıp küçük bir cüzdana benzeyen rozetimi kemerimin önüne çektim, böylece herkes görebilirdi. Rozeti diğer zamanlar boynuma takardım ama şimdi ipini getirmemiştim. Aklıma gelmemesi aptalcaydı.

Juliet ve Al bizi kısa bir koridora soktu, köşeyi döndüler ve duvarlara sırtını yaslamış yarım düzine polis öne çıktı. Bir büyü yapılmış gibi hepsi birden bize döndü. Birincisi,

polisler hareketi hemen algılardı çünkü gelenler kötü adam olabilirdi. İkincisi, Nicky kötü adam gibi duruyordu ve Dev iri yarı, tehlikeli birine benziyordu. İkisi de polislerin dikkat ettiği tiplerdendi. İki adam arkamızdayken ilgi çekmemiz normaldi, sanki biz görünmezdik. Dikkatleri üzerimizden çeken bir illüzyon gibiydiler, Al ve Juliet'in arkasında benim ve Micah'ın olduğunu görmüyorlar mıydı? Nathaniel de görünecek kadar uzundu.

Koridorda polis olmadığından emin olduğum iki kişi vardı. Bir kadın ve bir erkekti, çift olduklarına bahse girerdim. Kadının üzerinde çok uzun zaman önce üzerine tam gelen siyah polyester bir ceketli kadın takımı vardı. Fırfırlı yakası olan düğmeli beyaz bluzu da görüntüyü güzelleştirmiyordu. Gözlükleri büyük ve siyah çerçeveliydi, yüzüne baskın geliyordu. Saçları kısaydı, kahverengi saç telleri grileşmeye başlamıştı. Dalgalı saçlarını düzeltmek istercesine taramış ve saçları bu yüzden yün kıvamına gelmişti. Benimki veya Micah'ınki kadar kıvırcık saçlarınız varsa tarak kullanmazdınız. Dalgalar kırılınca ortaya darmadağınık bir görüntü çıkardı. Bunu bana saçları benim kadar dalgalı olmayan Jean-Claude öğretmişti. Kadın ellili yaşlarda olmalıydı. Bir yerde birisi kıvırcık saçlar konusunda kadını bilgilendirmiş olmalıydı. Sadece gümüş bir haçı ve piskopos asası şeklinde yaka iğnesi vardı. Bu asa piskoposun bir sürünün koruyucusu olduğunu gösterir ve asa olarak taşınırdı. Daha önce hiç yaka iğnesi hâlini görmemiştim.

Juliet, "Bertie teyze," diye seslendi. Kadına doğru yürüdü. Kadın bana ve Micah'a doğru düşmanca bir bakış attı. Belki de fazla paranoyaktım ama farklı türlerden dindarlar benden gördükleri anda nefret ederdi; Bertie teyze neden farklı olsun?

Demek ki yanındaki adam Jamie amcaydı. Bir metre

seksen santimetre civarındaydı ama ağırlığı göğsünden kasıklarına kadar olan bölgeye yoğunlaştığı için daha kısa duruyordu, sadece bacakları çok inceydi. Bacakları bir zamanlar nasıl olduğunu gösterir gibiydi. Geriye kalanları kilo alsa bile bacaklarının ince kalmasıyla övünen kadınlar tanıyordum. Erkekler için de aynı şeyin geçerli olup olmadığını merak ettim. Ben olsam kalp krizinden çekinirdim.

Adamın gözlükleri kadınınkine çok benziyordu ama takımı kadınınkinden daha iyiydi, demek ki uzun süredir aynı kilodaydı. Ailede kalp hastalıkları olmamasını ümit ettim.

Juliet ve Şerif Yardımcısı Al, Micah'tan önce araya girmek istedi ama işe yaramadı. Bu ikiliyi aşmadan babasını görmesi mümkün değildi. Ah, harika.

Juliet, "Herkesin akşam yemeği yediğinden emin olmak için kafeteryada olduğunuzu sanıyordum," dedi.

Bertie teyze, "Hava alanında Micah'ı karşılamak istediğimizi söylemiştik ama birden ortadan kayboldun," dedi.

"Ortadan kaybolmadım ama orada birileri olacağını ve size yer olmadığını söyledim."

Hoş olmayan bir ses tonuyla, "Yanlarında birileri olacağını nereden biliyordun?" diye sordu.

Jamie amca tam önümüzdeydi. Yakasındaki iğnenin önce küçük, gümüş bir değnek olduğunu düşündüm ama bu da piskopos asasıydı. Al omzunu silkerek geri çekildi ve özür dilercesine Micah'a baktı.

Jamie amca, "Efsane oğul geri döner," dedi.

Micah, "Sadece babamı görmeye geldim," dedi. Elimi bıraktı ve adama kendini siper etmek istercesine öne çıktı. Belki de el ele tutuşmanın korkaklık gibi görünmesinden korkuyordu. Daha sonra ne olduğunu sorabilirdim.

Nathaniel ile el eleydik. Kendimi daha iyi hissediyordum,

kabalık olacağı için Micah'ın teyzesi ve amcasını vuramazdım, bu yüzden ellerimin dolu olması daha iyiydi.

"Bu insanlar kim?" Jamie amca *insanlar* dese de *serseriler* der gibiydi, sadece kelime seçimi kibardı.

Micah önce Nicky ile Dev'i tanıştırdı.

Jamie bir şey satın alacakmış gibi ikisini de tepeden tırnağa süzdü. "Bunlar ne?"

Micah soğuk bir ses tonuyla, "İnsan," dedi.

"Doğal değiller, değil mi?"

Doğal olmamak? Yumuşak bir ses tonuyla, "Vay canına," dedim. Micah'ın şekil-değiştiren olmasının ailesi için sorun olacağını sanmıyordum. Ben sadece seks kısmında endişelenmiştim. Çok aptaldım.

Micah, "Evet, benim gibiler," dedi.

Koridordaki bütün polisler ya kıpırdandı ya iç geçirdi. Üniformalılar ve iki sivil, esen rüzgârla hareketlenen çimenler gibiydi. Konuşmadan mı rahatsız olmuşlardı yoksa en az üç tanemizin yaratık olmasından mı korkmuşlardı, bilemiyordum. Birisi Micah veya Dev veya Nicky'yi öldürse tek yapması gereken hayatının tehlikede olduğunu söylemekti. Cesedin kan testinde likantropi çıkarsa yargısız nefsi müdafaa sayılırdı. İşlerin böyle yürüdüğü birkaç eyaletten birindeydik. Suçlanmanız için ancak bir şahidin yok yere ateş açtığınızı söylemesi gerekti ama yanınızda kimse yoksa bir şekil-değiştireni gönül rahatlığıyla öldürebilirdiniz. Bunun erkeklerim için ne anlama gelebileceğini unutmuştum. Midem kasıldı, omuzlarım gerildi, yanımda getirdiğim erkekler için endişelendim. Yaşadığım yerde yerel polis beni sevgililerimle görmeye alışmıştı, buradaki polislerin o kadar anlayışı olmayacağını düşünmemiştim. Çok büyük bir aptallık yapmıştım ve dikkatsizdim.

Koridordaki polislere baktım. İki tanesi Al gibi üniforma-

lıydı ama diğerlerinin üniformaları farklıydı ve ikisi sivildi. Hepsi silahlıydı ve yüzlerindeki ifadeden Micah, Nicky ve Dev'i tehdit olarak gördükleri belliydi. Kariyerimde benim de böyle olduğum bir dönem var mıydı? Birinin şekil-değiştiren olduğunu duyunca otomatik olarak tehlike olduğunu mu düşünüyorlardı? Evet. Koridordakilere Micah ve yanındaki iki iri yarı adamın daha hızlı, daha güçlü ve öldürülmesi zor olduğu söylenmişti. Onların bakış açısından bakmaya çalıştım ama beceremedim. Söz konusu erkekler benim için çok önemli olduğu için onlara polislerin gözüyle bakamadım. Bir sorun olursa önce ateş edip sonra soru soracaklarını biliyordum. Bir zamanlar ben de aynısını yapardım.

Sakin ama berrak bir ses tonuyla, "Herkes derin bir nefes alsın," dedim. "Ben Mareşal Blake ve süzdüğünüz adamlar benimle birlikte."

Eyalet polisi üniformalı yaşlı bir adam, "Kim olduğunuzu biliyoruz," dedi. Heyecanlanmamış gibiydi.

"Diğer yaratıklar ne olarak seninle birlikte?" Jamie polislerin sormak istediğini sordu ve buna izin verdim. Yaratık kısmı hariç polislerin şüphe duymaya hakkı vardı.

Micah, "Öncelikle, onlara bir daha yaratık deme," dedi.

Jamie, "Ama öyleler," dedi. Eliyle Micah'ı işaret etti. "Senin gibi." Gümüş piskopos asası parıldadı.

Micah, "Ah, Tanrım, sizde piskopos asası var. Lütfen bana Sürünün Çobanları'na girmediğinizi söyleyin," dedi.

Haberlerdeki deliler, diye düşündüm ama yüksek sesle bir şey söylemedim. Bu insanlar Micah'ın akrabalarıydı ve işlerin kötüye gitmemesi için elimden geleni yapmalıydım. Çobanlar doğaüstü saldırılara uğrayanların yardımına giden ve yeni likantropi kapanlara artık ruhsuz hayvanlar, yeni vampir olanlara da içine şeytan giren insanlar olduklarını söyleyen örümcek

kafalı bir gruptu. Doğaüstü olmayı şeytanlıkla bir tutuyorlardı.

Jamie, "Yaratıkların ve şeytanların kurbanlarının koruyucularıyız," dedi. Büyük bir evet anlamına geliyordu.

Al, "Şerif Callahan'ı şekil-değiştiren veya vampir ısırmadı," dedi. "Bu yüzden burada olmanıza gerek yok."

Jamie, "Biz Rush'ın ailesiyiz. Burada olmak hakkımız," dedi.

Al, "Aile üyesi olarak, Çoban olarak değil," dedi.

Bertie Teyze, "Biz Rush'ı korumaya geldik, belki ona saldıran yaratık geri döner diye," dedi.

Al, "Bunu polise bırakın," dedi.

"Polis şeytana tapanlar ve ruhsuz yaratıklarla birlikteyse bunu yapamayız. Şeytandan korunmak için şeytanı kullanamazsın."

Micah'ın yanına gittim. "Şeytana tapan diyerek neyi kastediyorsunuz?" diye sordum. Nathaniel de benimle geldi çünkü elimi bırakmadı. Şimdi kolumu da tutuyor, sanki talihsiz bir şey yapmamdan korkuyordu.

Micah, "Kendini kötü hissetme, Anita, az önce kendi yeğenine de ruhsuz yaratık," dedi. Şimdi sesinde öfke vardı. Gücünün sıcaklığını derimin üzerinde hissettim, tüylerim diken diken oldu. Yanımdaki şekil-değiştirenler içinde en iyi kontrole sahip olandı ve uçağa binmeden önce Nilda'ya yaptığım gibi gücünü diğerlerini geri çekilmeye zorlamak için kullanırdı. Teyzesi ve amcası bu gücü hissedemezdi, zaten hissetseler korkuları tasdiklenirdi.

"Rahatla," dedim.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Kontrolü geri kazanmak için zamana ihtiyacı vardı. Aklıma gelen ilk şeyi yaptım, ilgiyi üzerime çektim. "Kendi yeğeninize ruhsuz yaratık demeye nasıl cesaret edersiniz örümcek kafalı Hristiyan bozuntuları?"

"Benim Hristiyanlığımı nasıl sorgularsın, seni şeytanatapan, lanet–"

Al, "Bu kadar yeter, Jamie," dedi. Aramıza girdi.

"Ben Hristiyanım," dedi. "Ve haçım gerektiğinde parıldıyor. En son ne zaman yüzünü paramparça edecek bir şeye karşı inancını test ettin?"

Nathaniel kolumu öyle sıktı ki canım acıdı. Jamie amcaya yaklaşmak istememiştim ama bunun gibi örümcek kafalılara sinir oluyordum. Kendinden bu kadar emin olanlar genelde Hristiyanlıktan en uzak olanlardı.

Micah'ın enerjisi normale döndü. Bu kadar zaman alması bile ne kadar öfkeli olduğunu, ne kadar hayal kırıklığına uğradığını gösteriyordu. Ve sinirini bozan tek şey çatlak amcası ve teyzesi değildi. Babası odadaydı ve bu insanlar din maskesi altındaki düşmanlıklarıyla babasını görmesini geciktiriyorlardı.

Juliet, "Micah'ın nişanlısı," dedi. "Sırf bu yüzden bile onunla medeni bir insan gibi konuşman gerek."

Bertie teyze kocasını kenara itti. "Gerçekten nişanlısı mısın yoksa birlikte yatıp kalktığınız için Beatrice bu yalanı mı uydurmak zorunda kaldı?"

Ah, harika, yine seks kısmına gelmiştik. "Birlikte yatıp kalkmak?" dedim.

Bertie, "Öyle dedim," dedi. Yüzünde ukala bir ifade vardı.

"Ben bu kelimeleri çocukluğumdan beri duymadım; hâlâ kullanıldığını bilmiyordum."

Yüzü kızardı, sanki utanmıştı. Enteresandı çünkü Bertie teyzeyi utandırmaya başlamamıştım.

"Nişanlısı mısın yoksa günahkâr bir yaşam mı sürüyorsunuz?"

Juliet, "İkisi birden olabilir," dedi. "Ben de zamanında Ben ile birlikteydim."

"Senden bedava süt alabilecekken seninle evlenmiş olması yaptıklarınızın günah olmadığı anlamına gelmez."

"Bedava süt almak?" diye sordum. "Siz gerçek misiniz?"

Jamie tiksinir gibi bir bakış attı. "Bir erkek bir kadından istediğini alabiliyorsa onu işi bitene kadar kullanır. Sonra onu kendisine bacaklarını aralayan bir sonraki kadın için terk eder."

Nathaniel kolumu sıkıyordu ama aramıza giren Micah oldu. "Bir kadını becerip sonra terk edecek türden bir adam olduğun için utanıyorum, Jamie amca."

Jamie, "Ne?" dedi. Micah'a baktı. "Ben asla–"

"Bir erkek evlenmeden önce seks bulabiliyorsa kadını önce kullanır sonra da başka bir kadın için terk eder dedin."

"Evet, bu yüzden önce evlenir ve Tanrı'ya sadakatini gösterirsin."

"Ben Anita'yı seviyorum ve onu asla başka bir kadın için terk etmem. Tanrı'nın bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemesine gerek yok. Bertie teyze ile evlenmemiş olsaydın demek ki onu önce kullanacak sonra da terk edecektin."

"Ben öyle bir şeyi... Ben öyle demedim!"

Bertie teyze, "Bu ne cüret!" dedi. "Amcandan özür dile! Tanıdığım en iyi erkektir ve asla öyle bir şey yapmaz."

"Ve Anita da benim tanıdığım en iyi kadın. Evlenmeden istediği kadar seks yapabilecek diye asla beni terk etmez. Beni sadece seks için sevmiyor, değil mi, tatlım?"

Bana daha önce tatlım dediğini hatırlamıyordum ama aklıma gelen ilk cevabı verdim. "Evet, seni ayaklarımı yerden kesen seksten fazlası için seviyorum."

Micah bana gülümsedi ve hastaneye girerken taktığı gözlüklerini çıkarttı. Teyzesiyle amcasına gözlerini gösterdi. Nefeslerini tutup geri çekildiler. Bertie teyze, "Gözleri! Şekil değiştiriyor! Ah, Tanrım, bize yardım et!" diye bağırdı.

Koridordaki polisler gözlerinden haberdardı, bu yüzden silahlarına davranmadı ama Bertie teyze bunu bilmiyordu. Micah'ın öldürülmesini istiyordu.

Al, "Gözleri hayvan formunda sıkışıp kalmış, Bertie. Şekil değiştirmiyor," dedi.

Adam ile kadın uzaklaşmaya başladı. Bertie polislere döndü. "Bizi koruyun."

Yaşlı eyalet polisi, "Gutterman bize Mike Callahan'ın gözlerinden bahsetti," dedi. "Rush'ın oğlundan, yeğeninizden, korkmanıza gerek yok." Başka bir zaman olsa yaşlı çifte destek verebilirdi ama ölmek üzere olan bir babanın oğlunu hastane odasının kapısı önünde vurdurmak istediklerinin farkındaydı. Bundan sonra bu polislerin hiçbiri çifti sevmeyecekti. Bazı çizgileri geçemezdiniz ve bu ikisi bir sürü çizgiyi geçmişti.

Micah boştaki elimi tuttu. "Siz çoban değilsiniz, koyunsunuz. İlk tehlikede gerçek çobanlara, polislere koşuyorsunuz," dedim.

Yaşlı polis, "Biz çoban değiliz, Mareşal Blake, çoban köpeğiyiz," dedi. Sırıttı ve dişlerini gösterdi, sanki neşeden çok dişlerini göstermek içindi.

Başımla onayladım çünkü neden bahsettiğini biliyordum. Yarbay David Grossman'ın *Dövüş* kitabındaki *Kuzular, Kurtlar ve Çobanköpekleri*, kısmına atıfta bulunuyordu. "Biz sürüyü korumak ve kurtla karşılaşmak için varız," dedim.

Başıyla onayladı ve dişlerini tekrar gösterdi. Gözlerinde soğukluk vardı. "Bunu yapabiliriz. Ben Amir Walter Burke, Mareşal Blake, siz ve Bay Callahan ile bu koşullar altında tanıştığım için üzgünüm."

"Ben de," dedim.

Bertie teyze ve Jamie amcaya döndü. "Şimdi bu nazik polis memurları sizi ailenin geri kalanının yanına götürecek."

Bertie, "Rush'ı görmelerine izin veremeyiz. Ona zaten bir yaratık saldırdı," dedi.

Amir Burke derin bir nefes aldı. "Şerif Yardımcısı Gutterman, Memur Price, bu çifte ailenin yanına dek eşlik edin. İtiraz eder veya karşı koyarlarsa polise saldırmaktan tutuklayın."

Jamie, "Buna cesaret edemezsiniz," dedi.

Burke yana döndü ve Jamie'ye gözlerini, yüzünü gösterdi. Diğer adam geri adım atmak zorunda kaldı. "Bu çocuğun babasını görmesine izin vereceksiniz, öyle veya böyle. Ya ailenin yanında beklerseniz ya da bir polis aracının arka koltuğunda."

Seçiminizi dikkatli yapın, dediğini duyar gibiydim.

Akıllıca olanı yaptılar ve polis memurlarıyla birlikte gittiler, demek ki daha sonra tekrar görüşecektik. Çok can sıkıcı bir durumdu.

Burke bize döndü. "Akrabaların zaten zor olan bir durumu daha da zorlaştırdı, özür dilerim, Bay Callahan, Mareşal Blake," dedi. Nathaniel'in elimi tutan eline baktı.

"Bay Graison," dedim.

"Bay Graison," dedi. Nicky ve Dev'e döndü. "Hastanede babanı ziyarete korumalarla gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama amcan ve teyzen böyleyse yabancıların sana ne yapacağını merak ediyorum."

Micah başıyla onayladı. "Teşekkürler, Amir Burke. Size minnettarım."

"Sen iyi bir polisin oğlusun ve bir Amerikan Mareşali'yle evlisin; bu yüzden ailedensin. Şimdi git ve babanı gör. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm.

Rush Callahan'ın yaralanmasından mı yoksa çılgın yaşlı çiftten mi bahsediyordu bilemedim. Sanırım fark etmezdi, önemli olan Colorado'da herkesin bizden nefret etmediğiydi. Bunu bilmek güzeldi.

12

Micah babasının boyunun bir metre yetmiş yedi santimetre olduğunu söylemişti ama yataktaki adam daha kısa duruyordu. Saçları kestane rengiydi. Nathaniel'in zengin kahverengi saçlarında bazen fark edilip bazen edilmeyen kızıl tonlar varken Rush Callahan'ın saçları daha çok içinde kahverengi tonlar olan koyu kızıl gibiydi. Acaba saçlarının renginin kızıl olduğunu mu söylüyordu? Soru sorabileceğimiz durumda olmasını ümit ettim. Şimdi yüzünde sadece ağır ilaçların sebep olabileceği boş bir ifade vardı; uykuda bile ağrı kesiciler yüzüne huzur getirmiyordu. Teni solgundu, yüzündeki çiller şimdi kahverengi mürekkep lekeleri gibi duruyordu ama açık ten rengi ve kızıl saçların altındaki kemik yapısı Micah'ınkiyle aynıydı. Micah narin göründüğü için hep annesine benzediğini düşünürdüm ama görünüşe göre öyle değildi. Babasına benziyordu. Gözlerin etrafındaki ve alındaki çizgilerin dışında en büyük fark Micah'ın dudaklarının daha dolgun, daha öpülesi olmasıydı. Babasının dudakları daha inceydi, geleneksel beyaz erkek dudaklarıydı. Hayatımdaki erkeklerin büyük bir kısmının dudaklarının dolgun olduğunu düşündüm. Sanırım herkesin partner seçiminde farkında olmadığı kriterleri vardı. Micah'ın babasının saçları Micah'ınkiler gibi kıvırcıktı ama daha kısaydı. Adamın kırmızımsı kahverengi saçları şimdi yüzünü kalın bir çember

gibi çevreliyordu. Saçlardaki dalgalar Micah'ınkilerden daha azdı ama Kuzen Juliet'den daha fazlaydı. Juliet dışarıda bekliyordu. Micah'ı babasıyla baş başa bırakmak istemiş, gelen akraba olursa uzak tutmaya çalışacağını söylemişti. Galiba Micah'ın başka bir aile faciası deneyimlemeden anı yaşamasını istiyordu. Jamie amca ve Bertie teyze bize yetmişti, ne yazık ki bu çifti tekrar görmek zorunda kalabilirdik.

Micah, "Bu çok garip," dedi.

Yaşadığımız anda o kadar çok gariplik vardı ki neden bahsettiğini anlamadım. "Garip olan nedir?"

"Annem saçlarını yapmasına yardım ederdi ama boşandıktan sonra dalgalı saçlarla uğraşmamak için saçlarını kısa kesmeye başladı. On iki yaşından beri saçlarını böyle görmedim. Yeni bir kız arkadaşı veya başka bir şey olmalı ve benim hiçbir şeyden haberim yok." Sesinde dokunulabilir bir hüzün vardı ama hüznüne dokunamayacağım için kolumu beline attım. Otomatik olarak bana sarıldı ve yataktaki adama baktı. İnsanların okuma gözlüklerini taşıdığı gibi güneş gözlüklerini bir kutuya koyup göğüs cebine yerleştirmişti. Şimdi babasına hiç aşina olmayan gözlerle bakıyordu. Saçlarını yapmasına yardımcı olan gizemli kız arkadaş gibi bilmediğimiz bir sürü şey vardı. Hepsini paylaşacak zamanımız olması için dua ettim.

Oda loştu ama ışığın büyük bir kısmı yatağın yanındaki abajurdan geliyordu. Perdeler gece çekiliydi ve monitörlerden gelen biplemeler Bay Callahan'ın hâlâ hayatta olduğunu belli ediyordu.

Nathaniel arkamıza gelip elini Micah'ın omzuna koydu çünkü içeride aynı anda birbirimize sarılabileceğimiz kadar yer yoktu. Micah boştaki eliyle Nathaniel'in elini tuttu. Acısı kelimelerle ifade edilecek gibi değildi.

Micah, "Kokuyu alıyor musunuz?" diye sordu.

İkimiz de ne demek istediğini biliyorduk. Ben bile insan burnumla tatlı ama içinde biraz ekşilik olan kokuyu alıyordum. Aslında tatlı yanlış bir kelimeydi ama çürüyen etin kokusunu başka nasıl tasvir edeceğimi bilmiyordum. Hayatım suç mahallerinde ve zombi kaldırarak geçmişti ama benim kaldırdığım zombiler böyle kokmuyordu. Animatörün gücü ne kadar azsa koku da o kadar kötü olurdu. İlk zombilerim çürümüş gibiydi ama kötü kokmuyordu. Gerçek bir ceset kadar kötü kokan zombiler de görmüştüm. Beyaz örtü kenarlardan desteklenmişti ve Rush Callahan'ın vücuduna değmiyordu, yanıkları olan hastalara da aynısı yapılırdı. Beyazın altındaki yaralar her neyse çürümüş bir kokusu vardı ve bir cesedin ön izlemesi gibi olmalıydı.

Yutkundum, boğazım sıkıştı ama bunun sebebi midemin bulanması değildi. Daha kötü kokular da almıştım. Micah ağlamamak için kendini çok zorladığı içindi. Ama ben de ağlayamazdım. Buraya Micah'a destek olmaya geldiysem ilk ağlayan olamazdım. Zayıf bir kız gibi görünmemeliydim, lanet olsun!

Ölüm kokusuna bulanmış odada dikilirken Micah'a biraz daha sarıldım çünkü başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Yüzünü saçlarıma yasladı ve bana sarıldı. Nathaniel arkamıza geçti ve hem bana hem de Micah'a değecek şekilde ikimizi birden kucakladı.

Kapı yumuşak ama otoriter bir biçimde çalındı. Biz bir şey demeden açıldı ve beyaz önlüklü, uzun boylu, ince bir adam içeriye girdi. Profesyonel gülümsemesini gösterdi, neşeli ve anlamsız bir ifadeydi çünkü güldüğünüzde karşınızdakilerin kendisini daha iyi hissetmesi gerekirdi. Bu gülümsemeyi biliyordum çünkü müşterilerime karşı benim de takındığım bir şeydi. Gülümserdiniz çünkü bunu yapmazsanız karşınızdaki-

ler endişelenirdi. Adam bir doktordu ve etrafındaki insanlar tedirgin olduğu için böyle yapıyordu.

"Ben Dr. Rogers, sen Mike olmalısın." Elini bize doğru uzattı ama Micah'ı hedefledi. Micah babasına çok benzediği için elini yanlışlıkla Nathaniel'e uzatması mümkün değildi.

"Micah, on senedir bana Mike diyen olmadı." Bizi bırakıp Dr. Rogers ile el sıkıştı.

Adam bize döndü. "Anita Blake," dedim.

Nathaniel de adamın elini sıktı. "Nathaniel Graison."

Rogers başıyla onayladı. "Gelmenize sevindim."

Micah ciddi gözlerle adama baktı. "Annem bana her an ölebileceğini söyledi."

"Hastalığı yavaşlattık ama durduramıyoruz. Üzgünüm."

Micah başıyla onayladı, yere baktı ve ellerimize uzandı. Ben sol elimi verdim ve Nathaniel diğer taraftan Micah'a sarıldı, şimdi doktor içeriye girdiği zamanki pozisyonumuzu geri kazanmıştık. Doktor iki erkeğe ve bana baktı, sonra Micah'a odaklandı. Talihsiz bir şey söyleyecek gibiydi ama profesyonel tavrını korudu.

Micah, "Ne kadar zamanı kaldı?" diye sordu.

"Kesin bir şey söyleyemem."

"Tahmin edin."

Rogers, "Anlayamadım?" dedi.

"Tahmin edin, babamın ne kadar ömrü kaldığını," dedi.

Rogers başını iki yana salladı. "Bu gibi şeyler beni rahatsız eder."

"Pekâlâ, o zaman babamı nasıl tedavi ettiğinizi anladın."

Bundan rahatsız olmuyordu ve anlattı. Doğuda benzer vakalar görülmüştü ama tam eşdeğeri değildi. "O hastalar birkaç saat içerisinde öldü ama ben onların protokollerini burada kullanarak enfeksiyonun yayılmasını yavaşlattım."

Micah, "Bir enfeksiyon mu?" diye sordu.

"Evet." Kendinden emin gibiydi.

"Ne tür bir enfeksiyon?"

"Doku nekrozuna sebep olana benziyor ve aynı tedaviyi uyguluyoruz, nekroz dokuyu çıkartıp antibiyotik veriyoruz, yüksek basınç odasında zaman geçiriyor."

Micah, "Ne kadar doku çıkarttınız?" diye sordu.

"Mümkün olduğunca az."

"Bu bir cevap değil, lafı dolandırdınız."

"Yaraları size göstermemi isterseniz gösteririm ama bunu tavsiye etmem."

Micah, "Neden?" diye sordu.

"Bir şeyi değiştirmez ve kimseye yardımı olmaz. Gereksiz bir görüntü olur."

Micah başını iki yana salladı. "Babama ne yaptığınızı görmem gerek."

"Ona bir şey yapmadım, sadece elimden ne geliyorsa onu esirgemedim."

Micah yavaşça nefes verdi.

"Bu, benim babam değil ama beni korkutmaya başladınız. Isırık neredeydi?"

"Sol kol."

Micah, "Kolu hâlâ yerinde mi?" diye sordu.

Dr. Rogers yüzünü buruşturdu. "Evet ama durduramazsak kesmek zorunda kalacağız, gerçi bunu yapsak bile duracağını sanmıyorum sadece yavaşlayacak."

"Uzuvların kesilmesi diğer hastalarda işe yaramış mı?" diye sordum.

"Evet, ama ya biz zamanında yapamadık ya da enfeksiyon anında kana karışıp vücuda dağılıyor."

Micah, "Görmem gerek," dedi.

Dr. Rogers hemen anlamadı ama ben anladım, Nathaniel de anladı. "Micah'ın yarayı görmesi gerek."

"Gerçekten, bunu hiç..."

"Kendi babanız olsaydı bakmaz mıydınız?" diye sordu Micah. Adamın yüzünü inceledi. "Öyle olsa siz de ısrar ederdiniz."

"Ben doktorum; profesyonel bir gözle bakabilir ve neler olduğunu anlayabilirim."

"Ben bir doktor değilim ve hayal ettiklerimin bana göstereceğinizden daha korkunç olmasını ümit ediyorum ama her hâlükârda görmem gerek."

Rogers abartılı bir ses çıkarttı. Yatağın yanındaki kutudan yeni eldivenler aldı ve yatağın diğer ucuna yürüdü. "Yaraya herhangi bir temas çok acı veriyor, bu yüzden örtüyü bu şekilde havaya kaldırdık," dedi.

"Yanıklar gibi," dedim.

"Bazı yanıklar gibi," dedi. Örtüyü kancalardan çıkarttı ve yatağın diğer tarafından bize baktı. "Bunu gerçekten tavsiye etmiyorum."

Micah kısık bir sesle, "Lütfen, Dr. Rogers, ısrar ediyorum," dedi. Benim elimi sıkıyordu, sanırım Nathaniel'in eli için de aynısı geçerliydi.

Doktor itiraz etmedi, sadece sol kolu ve göğsün bir kısmını görmemiz için örtüyü kenara çekti. Orijinal ısırığın neye benzediğini bilmiyordum çünkü sol kolun alt kısmında yan yana iki yumruğum büyüklüğünde bir et parçası kesilip çıkartılmıştı. Bu kadarı bile bana bir şey söylüyordu. Şerif Callahan saldırıya uğradığında sol kolunu kendini korumak için kullanmış ve bir şey kolunu ısırmıştı. Ben de bu tarz savunma kaynaklı yaralar almıştım ama hiçbiri bu kadar derin değildi. Yaşasa bile bu kol ne kadar işe yarardı bilemiyordum. Çok fazla kas ve bağ doku görmek hoş değildi.

Micah elimi biraz daha sıktı ve gözlerini kıstı ama bunun dışında bir şey belli etmedi. Stresi elinden belliydi ama vücudunun geri kalanı normaldi. Tanrım, kendini ne kadar çok kontrol ediyordu. Etkileyiciydi ve Micah ile gurur duydum.

Bir şey söylemek istedi, yutkundu ve tekrar denedi, sonra başını iki yana salladı. Aynı soruyu sormak üzere olmayı ümit ettim. "Yaranın kenarları olması gerekenden daha koyu renkli ve yaranın kendisinde renk değişimi var; bunun sebebi tedavi mi?"

"Korkarım hayır."

Micah duygusuz bir ses tonuyla, "Tekrar çürümeye başlamış," dedi.

"Evet, karışımda daha önce hiç görmediğimiz ve antibiyotiklere cevap vermeyen bakteriler var." İşimizin bitip bitmediğini sormadan adamın üzerini örttü. Micah bir şey demedi ve buna izin verdi.

Bana baktığında yeşil-altın sarısı gözlerinde derin bir hüzün vardı. Olması gerekenden daha boğuk bir ses tonuyla, "Sor," dedi.

"Neyi sorayım?" dedim.

"Neyi bilmen gerekiyorsa."

"Kız arkadaşın değil de ben olarak mı?"

Başıyla onayladı.

Bir kaşımı havaya kaldırdım ama bunu sorgulamayacaktım. Ben de neler olduğunu öğrenmek istiyordum. "Tamam," dedim. "Şerif Callahan'a ne saldırdı?"

"Emin değiliz."

"Et yiyen bir zombi olduğu söylendi."

Rogers, "Söylentiler var," dedi.

"Ben Doğaüstü Birim'de Mareşal'im. Bu, benim işim."

"Yerel polis bunu yapıp davayı onlardan almanızdan korkuyordu."

"Hiçbir şeyi onlardan almak istemiyorum ama farklı birimlerde çalışıyoruz diye de benden bilgi saklamalarını istemiyorum. Herkes böyle yaparsa hiçbir yere varamayız ve yeni kurbanlar gelir."

Gözlerinin seğirdiğini gördüm. Rogers bu tepkiyi verdiğine göre diğerlerinin de durumu çok kötüydü. Micah'ın babası son kurban olmasaydı buna şaşırırdım ama şimdi... hem korkutucu hem de şaşırtıcıydı.

Micah, "Başkalarının da babam gibi yaralanmasını istemezsiniz," dedi. İrkildiğinin farkındaydım, kasıtlı olarak *babam* kelimesini kullanmıştı. İkimiz de bir şeyler öğrenmek istiyorduk ve bir açıklık sezdik; Rogers ile ekip olabilirdik. Micah ve ben bireysel olarak da insafsız, hatta merhametsizdik ama birlikte olduğumuzda bu etki daha güçlüydü.

Rogers, "Tabii ki istemem," dedi.

"O zaman bize yardım edin."

"Sen polissin ama şimdi hastanın oğlunun nişanlısısın. Bu da polislerin dediği gibi sivil olduğun anlamına geliyor."

Aklıma bir şey geldi. "Biri daha sana sivil gibi davranıp senden bilgi mi topluyor?"

Bakışlarını kaçırdı. Hem yüz ifadesini kontrol etmeye çalışıyor hem de ne kadarını söyleyeceğine karar vermekte zorlanıyordu.

Micah'ın yanımda gerildiğini hissettim ve eline dokundum, beklememiz gerektiğini ifade ettim. Şansımızı denemiştik ve bize ihtiyacımız olan her şeyi anlatabilir veya bir şey de söylemeyebilirdi; acele edersek kabuğuna çekilecekti, bundan emindim. Av gibiydi; sabırlı olmalı ve dikkatli hareket etmeliydiniz, yoksa bir dala basar veya taşa çarpar avı ürkütürdünüz.

Nathaniel yanıma geçti ama onu uyarmadım. İşimizi yapmamıza izin vereceğini ve kimsenin üstüne gelmeyeceğini biliyordum.

Doktor ikimizi de inceledi, önce beni sonra Micah'ı süzdü. Güzel bir bakıştı, polis bakışı değildi, belki doktor bakışına benziyordu. Gizemli bir hastalıkmışız gibi bakıyordu ve gerçekte ne olduğumuzu ne anlamaya çalışır gibiydi. "Gerçekten nişanlısı veya sevgilisi misin yoksa bu davaya burnunu sokmak mı istiyorsun? Çünkü yerel polisler seni bu olaya asla karıştırmazdı. Doktorlardan biri fikir vermeye geldiğini söyledi çünkü zombiler konusunda senden deneyimlisi yokmuş. Kadını tanımasam seni buraya davet ettiğini düşüneceğim. İnsanlar senin olayı devralacağını düşünüyor."

"Öncelikle, Micah'ın kız arkadaşı ve sevgilisiyim. Nişanlı zorlama olur çünkü gazeteleri okuduysan veya haberleri izlediysen St. Louis'nin Efendisi ile birlikte olduğumu bilirsin. Herkesle birden evlenemem."

Dr. Rogers arkamızda sessizce dikilen Nathaniel'e baktı. "Ve siz kimsiniz, Bay Graison? Normalde bu gibi şeyleri sorgulamam ama bu ikisine yardım edersem yerel polis hayatımı zorlaştırır ve bu riski gözde almadan önce kiminle konuştuğumu bilmem gerek."

Nathaniel, "Neden benim yerel polisle aranızı bozabileceğimi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Rogers başını iki yana salladı. "Hayır, sorulara sorularla cevap verme oyunu oynamayalım. Soruma cevap verin bitsin."

Nathaniel, "Ben polise benziyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, ama Mike da benzemiyor, en azından sorular sormaya başlayana kadar. Mareşal Blake ve Bay Callahan'ın enerjisi birbirine çok benziyor. Mike'ın bir polisin oğlu olduğunu biliyorum, bunu belki babasından almıştır ama senin enerjin de Mareşal'inkine benziyor ve bunun sebebini bilmek istiyorum."

Soruları soruş şeklinden Rogers'ın psişik yetenekleri olduğunu anladım. Muhtemelen harika teşhisler koyan biriydi, gizemli hastalıklar ve tedaviler konusunda mucizeler yaratanlardan biri olmalıydı. Şans da olabilirdi ama şimdi daha fazlası olduğunu düşünüyordum. Bakışları içimizden geçip gidiyor gibiydi. Micah'ın babasına baktığı için memnun oldum ama bu yüzden adamla oyun oynayamazdık. Yalanları ve oyunları hissediyordu, geri çekilirdi. Tek seçenek gerçekti.

Micah, "Harika bir doktor olmalısınız," dedi. Benimle aynı sonuca vardı.

Rogers gözlerini kısıp Micah'a baktı. "Öyleyim ama iltifat çok fazla işinize yaramaz."

"Ona gerçeği söyle, Nathaniel," dedim.

Nathaniel öne çıktı ve bize sarıldı. Ben kolumu beline attım, üçümüz doktora bakıyorduk. "Üçümüz neredeyse üç yıldır birlikte yaşıyoruz. Ben Suçlu Zevkler'de egzotik bir dansçıyım ve Micah gibi leoparım."

"Bu, enerjinizin Bay Callahan'a neden benzediğini açıklıyor ama Mareşal Blake'inkini açıklamıyor."

"Ben Nimir-Ra'yım," dedim. "Leopar kraliçesiyim. Kanımda birden fazla likantropi olduğu biliniyor, bunlardan biri de leopar."

"Dr. Nelson'un sizinle ilgili yazdığı makaleyi okudum. Tıbbi bir anomalisiniz. Öncelikle kanınızda birden fazla likantropi var ve bir tür diğer türe yakalanmanıza engel olduğu için bu aslında imkânsız. İkincisi şekil değiştirmiyorsunuz. Tüm semptomlar ve avantajlara sahipsiniz ama insan formunda kalıyorsunuz. Ordunun bununla çok ilgilendiğini duymuştum."

"Söylentiler var ama benimle konuşan olmadı," dedim.

"Söylentiler," dedi.

Başımla onayladım. "Evet, söylentiler."

"Belki de düşündüğünüz kadar iyisiniz, Mareşal Blake, ama ben siz gittikten sonra yerel polisle yaşamak zorunda kalacağım. Bu konuda sizinle konuşmadan önce birinin onayını almam gerek."

"Federal rozet cesetleri görmeden önce onay almama gerek olmadığını söylüyor."

"Böyle konuşmanız diğer polislerin sizi neden sevmediğini açıklıyor, Mareşal."

"Ben buraya sevilmeye gelmedim, bir şeyler yapmaya geldim."

"Mike ve ailesiyle birlikte olmak için geldiğinizi düşünüyordum."

"Öyle ama aynı zamanda bir polisim ve zombileri benim kadar iyi bilen biri yok. Fikir alışverişi için bile olsa beni dışarıda bırakmak akıllıca olmaz."

"Yerel yetkililere cesetleri görmek istediğinizi söylerim. Bunun dışında, yerel polis ile konuşmak zorundasınız."

Adamı şimdi ikna etmeye çalışabilirdim ama kapı çalınmadan açıldı. Otomatik olarak arkama döndüm ve silah çekmem gerekiyormuş gibi kendime yer açtım. Son birkaç dakika çok gergin geçmişti ve bu gerginlik yüzünden tetikteydim. Aslında Nicky ve Dev'in ya da yerel polislerin yanından kimsenin geçemeyeceğini biliyordum ama bazen mantık alışkanlıklarla devre dışı kalıyordu. Birçok polis gibi paranoyak olmaya alışmıştım.

Dr. Rogers, "Sizi kardeşinizle baş başa bırakayım," dedi. Micah'ın kardeşinin yanından geçip dışarıya çıktı.

13

İçeriye giren adam bir metre seksen iki santimetreydi, Micah'ınkiler gibi kısa kıvırcık saçları vardı ama teller çok kıvırcık olduğu için saçları askeri tarzda kısa kesilmişti. Kısayken bile nasıl kıvrıldıklarını görebiliyordum. Büyük mavi gözleri vardı, ilk baktığınızda gördüğünüz gözleriydi. İkinci kez baktığımda Micah'ınki gibi dolgun dudakları ve birkaç ton koyu bir teni olduğunu fark ettim ama benzerlik bu kadardı. Adamın yüzü temiz ve yakışıklıydı ama Micah, babası veya Kuzen Juliet gibi narin değildi.

"Mike, demek geldin," dedi. Düşündüğümden daha pes bir ses tonu vardı.

Micah, "Merhaba, Jerry," dedi. Bilmediğim bir kuzen Jerry yoksa bu adam kardeşi Jerry olmalıydı.

"Beth geleceğini söyledi. Ben gelmeyeceğini söyledim."

Micah, "Hepimizden daha iyimserdir," dedi.

Jerry kapının içinde dikilip kardeşine baktı. "Küçük kardeşler böyledir, sanırım."

İki erkek birbirine baktı. Biz Nathaniel ile Micah'ın iki yanındaydık ama ayda da olsak fark etmezdi.

"Diğer küçük kız kardeşleri bilmem ama Beth hep çok nazikti."

"Yumuşak kalpli demek istiyorsun."

Micah omzunu silkti. "Her neyse."

Birbirlerine sarılmalarını söylemek istedim ama kardeşiyle daha önce tanışmamıştım ve geçmişlerini bilmediğim için ikisini de zorlamak istemedim.

"Neden geri döndün, Mike?"

"Babamı görmeye geldim."

"Seni görebilecek durumda olsaydı... yaralanmadan önce olsaydı, şimdi neden umurunda?"

"Jerry..."

"Ne? Uzun süre sonra ailesinin yanına geri dönen oğul olduğun için seni affedip unutacağımızı mı sandın?"

"Hayır, beni affetmeni beklemiyorum."

"Evet, bekliyorsun. Herkesin ağlayıp güzel şeyler söylediği anı yaşayacağını düşündün, babam ölmeden affedilmeyi ümit ettin. Bunun için geldin, affedilmek için. Babam uyanıp seni affetse bile, unutma, ben affetmeyeceğim."

Micah, "Hatırlamaya çalışırım," dedi. Duygularını sesine yansıtmadı. Yüzü de aynıydı.

"Beni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın?"

"Bence tanışmak istemiyorsun."

"Onlardan nefret etmiyorum, kardeşim, sadece seni sevmiyorum."

Micah gözlerini kırpıştırdı ve yüz ifadesini hiç değiştirmeden bana döndü. "Anita Blake, bu benim kardeşim, Jerry."

Mevcut durumda yapabileceğim tek şeyi yaptım; öne çıkıp elimi uzattım. Elimi sıkmayıp kabalık edebilir veya sıkabilirdi. Bir an için şaşırdı sonra elimi tuttu. Bir kadınla nasıl tokalaşacağını bilmiyordu ya da ben Micah'ın sevgilisi olduğum içindi. Her hâlükârda elimi tutmayı reddetmesinden daha iyiydi.

Micah, "Bu da Nathaniel Graison," dedi.

Nathaniel de benim gibi yaptı ve Jerry'nin elini sıktı.

Nathaniel'in elini biraz daha sert sıktı; belki de bizim kibarlığımızın yarattığı şaşkınlığı üzerinden atıyordu.

Micah arkamıza geçti. "Daha önce gelmediğim için özür dilerim."

"Neden gelmedin?"

"Benden nefret ettiğini düşünüyordum, bu yüzden bir anlamı yoktu."

Jerry'nin gözleri parıldadı. "Bunda haklısın, senden nefret ediyorum. Annem ile babama korkunç şeyler söyledin."

"Bunu açıklayamayacağımı biliyorum ama başka seçeneğim yoktu." Micah'ın sesi şimdi boğuktu, sanki gözleri yaşlanmaya başlayan sadece Jerry değildi. Micah'a bakmamaya çalıştım, sanki yerimden bile kıpırdasam bir şeyleri mahvedecektim.

"Babamın arkadaşlarından biri federal. Kötü bir şekildeğiştireni bizden nefret ettiğine inandırmasan bize neler olacağına dair dosyalar gördüğünü söyledi."

Yine, bir federal görevlinin bunu nereden öğrendiğini merak ettim. Fakat şimdi sormak için uygun zaman değildi ve Jerry zaten soruyu cevaplayamazdı. Bu Federal ile tanışmak isteyip istemediğime emin değildim.

"Diğer ailelere korkunç şeyler yaptığını gördüm. Riski göze alamazdım."

"Bizi, bizden nefret ettiğine çok güzel inandırdın. Annem haftalarca ağladı ama Beth söylediklerinin hiçbirine inanmadığını söyledi. Bizim yalan söylediğimizi düşünüyordu çünkü biz leopar-adam olmanın seni tehlikeli yaptığını düşünüyorduk. Yıllarca seni bizim kovduğumuzu düşündü."

"Beth orada olsaydı söylemem gerekenleri söyleyebilir miydim bilmiyorum."

"Söyleyemeyeceğini biliyorum. Yüzüne bakıp o kadar...

zalim olamazdın. Babamla avlanıp bir şeyler öldürsen bile onun en sevdiği ağabeyiydin. Avlanmandan hoşlanmıyor ama yine de seni daha çok seviyordu."

"Beni daha fazla sevmiyor, Jerry. Farklı seviyor, hepsi bu."

"Yalancı piç." Sesi boğuklaşırken ilk gözyaşı da yanaklarından aşağıya süzüldü. Şimdi konuşmakta zorlanıyordu. "Senden nefret ediyorum, yalancı piç."

Micah, "Biliyorum," dedi. Sesindeki bir şey yüzünden kafamı yana çevirdim ve ağladığını gördüm.

İlk hareketi yapan Jerry oldu ama Micah daha fazla beklemedi. Birbirlerine sarıldılar ve ağlamaya başladılar. Jerry hâlâ yalancı bir piç olduğunu söylüyordu ama Micah'ın arada bir yerde, "Ben de seni seviyorum," dediğini duydum.

14

İki adam da gözleri biraz kuruduktan sonra ağlamıyor gibi yaptı ve Jerry bizi ailenin bekleme odasına götürdü. İçeride birkaç koltuk, sandalyeler ve üzeri kimsenin okumadığı dergilerle dolu bir kahve sehpası vardı. Duvarlarda birkaç resim vardı, hepsi neşeli veya rahatlatıcı renklerdeydi ama aslında öyle olduklarını sanmıyordum. Gördüğüm yüzlerce bekleme odası gibiydi, genelde bu gibi odalarda aileler veya polislerle konuşurdum ve yan odada ameliyatta olana neyin saldırdığını öğrenmeye çalışırdım. Polise sorulan soru, *onu nasıl avlar ve öldürürüz* ama kurbanın ailesine sorulan soru, *bunu avlayıp öldürmemize yardımcı olacak ne söyleyebilirsiniz* oluyordu. Diğer bekleme odaları gibiydi ama bunun içinde Micah'ın ailesi vardı, sırf bu yüzden farklıydı ve garip bir ürkütücülüğe sahipti. Böyle bir yere girmeyi hiç istemezdim ama Micah hayatımın daimi bir parçasıydı ve daha önce olmadığım kadar mutluydum. Evli olalım veya olmayalım bu yabancılar potansiyel akrabalarımdı. Benim gibi vampir avlayan biri için bile korkutucu bir düşünceydi.

Micah'ın annesi Jerry'nin mavi-gri gözlerine sahipti ve oğluna benziyordu. Aslında oğlun annesine benzediğini söylemek daha uygun olurdu. Omuzlarına kadar inen saçları dalgalıydı ama rengi daha açık kahverengiydi, kahverengi ile kumlu sarı arasında bir yerdeydi. Sadece doğanın ve eğlenceli

genetik kodların verebileceği yumuşak bir ten rengine sahipti. Kardeşinden daha etnik görüyordu ama çok fazla değildi. Dudakları rujluydu ve makyajı kusursuzdu ama makyajı abartmamıştı. Micah'ın annesi olduğunu bilmesem ellili yaşlarda olduğunu söylerdim ama değildi. Muhtemelen gençliğine göre daha kiloluydu ama kıvrımlarını kaybetmemişti ve kadında güzel duruyordu. Üzerindeki takım hatlarını gizleyecek şekilde değil açığa çıkartacak biçimde dikilmişti, bu çok hoşuma gitti. Egzotik, güzel ve balıketi bir kadındı, Micah'ın annesiydi. Ayrıca sarılmayı çok seviyordu.

Dünyada kalan son somut nesne Micah'mış gibi oğluna sarıldı, sanki hayatı buna bağlıydı. Ağlarken aralarda bölük pörçük neler dediğini duyduk. "Dönmene çok sevindim... Baban çok sevinecek... Seni seviyorum..."

Micah söyleyebileceği tek şeyi söyledi: "Seni seviyorum ve üzgünüm." Başka şeyler de söyledi ama annesi ağlarken duyamadım. Nathaniel benden daha fazlasını duymuş olmalıydı ama elimi tutup dikilmeye devam etti. Duygusal fırtınanın sona ermesini bekliyordu. Dev ve Nicky bekleme salonunun kapısı önündeydi. İçeriye tek giriş vardı, bu yüzden bizi kapının dışından koruyabilirler ve aynı zamanda aileyi rahat bırakabilirlerdi. Korumalarım birden fazla işi aynı anda yapmakta iyiydi.

Micah geri çekilip, "Anne, bu Anita, bu da Nathaniel," dedi.

Annesi bana sarılırken ben Nathaniel'in elini bırakmak zorunda kaldım. Kadın ağlayarak, "Teşekkürler, Mike'ı eve getirdiğin için teşekkürler! Çok teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil," diye mırıldandım. Ne zaman geri çekilirsem saygısızlık olmayacağını merak ettim. Yüzüm omzuna gömülüydü çünkü topuklu ayakkabı giymiş kadın benden

daha uzundu ve bana sarılırken parmak uçlarımda yükselecek zamanım olmamıştı.

Jerry, "Anne, bırak nefes alsın," dedi.

Kadın gülerek geri çekildi ve manikürlü parmaklarıyla gözlerini sildi. "Özür dilerim; sarılmayı severim, önceden uyarmalıydım."

Biraz geç oldu, diye düşündüm ama gülümseyip başımla onayladım çünkü söyleyecek faydalı bir şeyim yoktu. İnsanlar bu gibi durumlarda kendinize dokunmamalarını söylerseniz alınırdı, bu yüzden gülümseyip çenemi kapalı tuttum.

Micah, Nathaniel'i öne çıkarttı. "Anne, bu Nathaniel Graison." Kuzeni Juliet'e yaptığı gibi benim için önemli biri demedi. Aile olunca bazı şeyler daha zordu.

Annesi önce Nathaniel'e sonra Micah'a bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Micah, Nathaniel'in ve benim elimi tuttu. Derin bir nefes aldı. "Bizimle birlikte yaşıyor," dedi.

Kadının yüzünde anlayamadığım bir ifade açığa çıktı fakat sonra Nathaniel'i de benim gibi kucakladı. Nathaniel önce tereddüt etti ama sonra karşılık verdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı fakat gülümsüyordu.

"Seninle ve Anita ile tanıştığıma memnun oldum; oğlumun arkadaşlarıyla tanıştığım için ne kadar mutlu olduğumuzu bilemezsiniz."

Micah ile göz göze geldik. Gözlerimle, *beklediğimizden iyi gitti*, demeye çalıştım. Kendi üvey annemin bu kadar anlayışlı olacağını sanmıyordum ama Micah da Nathaniel konusunda annesinin anlayışlı olmayacağına kendisini inandırmıştı. Belki de ailesi düşündüğümüzden daha olgundu.

Micah'ın annesi geri çekilirken Nathaniel, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi. Gülümsüyordu, mutluydu

ve rahatlamıştı, çünkü hiçbirimiz bunu beklemiyorduk.

Micah'ın annesinin arkasında bir adam belirdi. Bir metre seksen santimetreden biraz uzundu, kafasındaki gölgeye benzer yarım daire kafasını tarz olsun diye değil saçları seyreldikten sonra tıraşlamaya başladığını gösteriyordu. Kaşları kalındı ve neredeyse simsiyahtı, koyu renkli çerçeveli gözlüklerinin üzerinde yay çiziyordu. Gözleri berrak ve parlak bir maviydi. Koyu renkli bir takımı, soluk mavi bir gömleği ve zayıf vücuduna uygun koyu renkli bir kravatı vardı. Bu kravat ile gözlerinin mavisi ve derisinin soluk rengi daha güzel açığa çıkıyordu. Gözlükleri ve kelliği dikkatimi çektiği için yüzünün yakışıklı olduğunu hemen anlayamadım.

Elini Micah'ın annesinin omuzlarına koydu, masumca çift olduklarını belli ediyordu. Micah'ın gerildiğini hissettim. Uzun boylu adam, "Gelmene çok sevindim, Mike," dedi. Elini uzattı.

Micah adamın elini sıktı. "Ben de öyle." Bana döndü ve bizi adamla tanıştırdı. "Anita, Nathaniel, bu Tyson Morgan, annemin... kocası."

Üvey annem olduğu için birini aileden görmeseniz de aileden miş gibi tanıştırmanın ne demek olduğunu biliyordum.

Micah'ın üvey babasının uzun ve ince parmaklı elleri zayıf vücuduyla uyumluydu. Adam gülümsedi. "Dr. Tyson Morgan. Bea ile kolejde ders veriyorum."

"Anita Blake, Amerikan Mareşali."

Dudakları hafifçe büküldü ve çarpık bir gülümseme açığa çıktı, sonra kendi kendine başını iki yana salladı. "Sanırım Dr. Morgan olmakla daha çok gurur duyuyorum, özür dilerim, siz bana Ty deyin."

"Özür dilemenize gerek, büyük bir başarı. Ne doktorusunuz, kolejde ne dersleri veriyorsunuz?"

"Amerikan edebiyatı," dedi.

Micah odadaki diğer insanlara giz gezdirdi. "Beth nerede?"

Ty, "Çocuklarla birlikte evde," dedi.

Micah, "Twain şimdi kaç yaşında, on dört mü?" diye sordu.

İkisi de başıyla onayladı. Bea, "Ve Hawthorne da on iki yaşında," dedi.

Duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Twain ve Hawthorne; çocuklar isimlerini Mark Twain ve Nathaniel Hawthorne'dan almıştı, ikisi de Amerikan yazarlarıydı ama bu gibi isimler çocuklara değil kütüphanelerde yaşayan kedilere verilirdi. Twain kabul edilebilirdi ama Hawthorne bir çocuğa uygun muydu? Okuldaki arkadaşları acımasızca şakalar yapıyor olmalıydı.

Bea ekledi. "Şimdi iki tane daha var; Facebook sayfamızdan gördün mü?"

Micah başını iki yana salladı. "Genelde iş için bakıyorum. İki tane daha? Erkek mi kız mı?"

"İkisinden de birer tane," diyerek gülümsedi.

"Kaç yaşındalar?"

"Frost altı, Fen dört."

Micah, Jerry'ye baktı. Adam omzunu silkti. "Öğrenmen gereken çok şey var." Elini havaya kaldırdı ve nikâh yüzüğünü gösterdi.

Micah, "Kiminle, ne zamandan beri?" diye sordu.

"Yeni birisi, hastanede hemşire, ismi Janet. İki seneden az oldu. Sen sormadan söyleyeyim liseden sonra Kelsey ile evlendim. İki sene sürdü ve en başından beri iyi gitmiyordu. Janet ile daha iyiyiz."

Micah, "Ne iş yaptığını bile bilmiyorum," dedi.

"Yerel bir mühendislik firmasında Janet'in ağabeyiyle

çalışıyorum. Onunla da orada tanıştık. Siz ne zamandan beri birliktesiniz?"

Micah, "Neredeyse üç senedir," dedi. Gülümsedi ve elimi tuttu. Önce tereddüt etti ama sonra Nathaniel'in elini de tuttu. Bir an için yüzünde meydan okur gibi bir ifade belirdi, karşısındakileri eleştirmeye davet ediyordu. Sabırlı ve diplomatik Micah'ımız ailesinin yanında benim gibi daha agresifti. Önceleri bana nasıl sabrettiğini daha iyi anladım.

Jerry yüzüne ne ifade takınacağını şaşırdı ama annesi torun sahibi olacağını söylemişiz gibi gülümsedi. Ty'ın vücut dili rahatladığını belli etti, anlamadığım gerginliği azaldı. Gülümsüyordu. Kabul edilmek güzeldi; bu mutluluk seviyesi neyi gözden kaçırdığımı düşünmeme sebep oldu. Bir şey gerçek olamayacak kadar iyiyse genelde şüphelenirdim; altından mutlaka bir şey çıkardı. Doğduğumdan beri böyleydim ve altı sene polislik yapmanın da bu konuda bir faydası olmamıştı.

Micah ellerimizi sıktı ve konuyu değiştirdi. "Beth'in birlikte olduğu biri var mı? Onu hâlâ çocuk olarak hatırlıyorum ama şimdi kaç yaşında, yirmi iki mi?"

Hepsi başıyla onayladı. Jerry, "Teoloji ve felsefe, çift diplomayla mezun oldu," dedi.

Micah, "Teoloji ve felsefe?" diye sordu. "Hiç aklıma gelmezdi."

Bea, "Kendine gelmesi zaman aldı," dedi. "Ama bir sonraki dönem için yüksek lisansa da kabul edildi."

Arkamızdan gelen Nicky'nin homurdanmasını duydum. Bir kadın sesini yükseltti. "Sen kimsin ve hangi hakla bizi sorguluyorsun?"

Arkama dönünce iki kadının korumaları geçmeye çalıştığını gördüm. Micah, "Sorun yok, Nicky, onlar teyzelerim," dedi. Sarışın korumalarımızın arasından geçen kadınlara

doğru yürüdü. Kadınlardan birinin kızıl saçları omuzlarından aşağıya kadar iniyordu ve üzerinde kot pantolon, tişört, ceket ve pratik botlar vardı. Diğer kadının saçları o kadar kısa kesilmişti ki kıvırcıklığı kalmamıştı, muhafazakâr bir etek, yuvarlak yakalı beyaz bir bluz, bir ceket ve topuklu ayakkabılar giyiyordu. O kadar farklı giyinmişlerdi ki yapay farklılıkları bir kenara bırakıp birbirlerinin yansıması gibi göründüklerini fark etmem birkaç saniyemi aldı. İkisi de Micah'a ve babasına benziyordu, arkalarından gelen Juliet'e de benzediklerini fark ettim. Juliet'in yanında bir kadın, veya bir kız, daha vardı. Bileklerine kadar inen uzun bir etek giyiyordu ve düğmeli bir bluzu vardı, saçlarını at kuyruğu yapsa da serbest bırakırsa saçlarının dalgalı duracağı belliydi. Makyajsız olmak Juliet'e yakışıyor ve kadını güzel gösteriyordu fakat bu kız makyajsız hâliyle yarım kalmış gibiydi, belki de ordudan verilmiş gibi duran kalın çerçeveli siyah gözlükleri yüzündendi. Gebelik önleyici denilen türden gözlüklerdi çünkü bu gözlükleri takan kadınlarla kimse birlikte olmazdı. Etekli kadının kızı olduğunu düşündüm. Daha uzun saçı olan kadın ise Juliet'in annesi olmalıydı.

Micah bizi Jody ve Bobbie Teyze ile tanıştırdı; Jody uzun saçlı çiftçi görünümlü olandı. Bobbie ise kilise cemaati okullarındaki öğretmenlere benziyordu. Jody'nin bir çiftliği vardı. Juliet, kocası ve diğer iki çocuğuyla birlikte aynı arazideki diğer evde yaşıyordu. Fakat Juliet'in annesi Jody değil Bobbie'ydi. Rush'ın ikiz kız kardeşleriydiler. Bobbie okulda öğretmen veya rahibe değildi; bir avukattı.

Micah'a sarılıp geri çekilen kadın, "Monty bu akşam burada olmadığı için üzgünüm, Mike," dedi. Juliet'in yüzünde sıcak ve duygu dolu görünen mavi gözler bu kadının yüzünde soğuk ve duygusuz görünüyordu. Bir sınav sorusuymuşum

gibi beni inceledi. "Monty ikinci kocam; kendisi yargıçtır."

Micah, "Tebrikler, Monty'yi hatırlıyorum. Monty, babam ve Steve amca arkadaştılar," dedi.

Bobbie gülümseyince yüzü ilk kez sıcak bir ifadeye büründü. "İyi bir yargıçtır." Bu cümle bile eşini sevdiğini ve ona değer verdiğini gösteriyordu. Bobbie'nin aşkı iki kez bulduğunu bilmek güzeldi.

Jody, "Rex burada olmayacak, onu yıllar önce boşadım. California'daki evinde yaşıyor ve kendinden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor," dedi.

Micah kadına tekrar sarıldı. "Üzgünüm, Jody teyze."

Kadın da sarıldı ve sırıttı. "Sorun değil, Mike. Şimdi çok mutluyum."

Micah sırıttı ve ben kendimi bir sırıtma festivalinde buldum çünkü Jody'nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Micah, "Çok sevindim," dedi.

Kadın, "Evet," dedi. "Juliet ile kocası da harika insanlar. Çiftlikte yaşamaya karar veren bir nesil daha."

Bobbie alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben almayayım, ben şehir kızıyım." Sonra sırıttı ve yüzünde kız kardeşininki gibi bir mutluluk açığa çıktı. Kardeşinin elinden tuttu. "Juliet doğduğunda senin de bir parçan olduğunu söylemiştim ama onu çiftçi yapacağın aklıma gelmezdi."

Jody gülümseyerek karşılık verdi, ortak bir geçmişi ve yakınlığı olan kardeşleri bir arada görmek güzeldi. "Hey, ikimizin de birer torunu var."

Bobbie güldü. "Evet."

Juliet ikisine de gülümsedi ve bir şeyi gözden kaçırdığımı anladım ama aralarında bağ kuran bir şeydi, belki de ikizlerle ilgiliydi. Micah'a daha sonra sorabilirdim.

Diğer kız sırtını duvara verdi, sanki mutlu ailenin bir par-

çası değildi. Bea, "Esther, Mike'ı hatırlarsın," dedi.

Kız yavaşça sırtını duvardan aldı, sanki ne yapacağını bilemiyordu. "Merhaba, Mike." Sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Micah, "Nasılsın, Essie?" diye sordu. Sanki bu kuzeni kırılgan veya sorunlu biriymiş gibi sesini alçalttı.

Kız utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen ve Beth bana hâlâ Essie diyen tek insanlarsınız."

"Bana da artık Micah diyorlar. Esther'i mi tercih edersin?"

"Hayır, bana Essie demen hep hoşuma giderdi." Bea'nınkine çok benzeyen iri mavi-gri gözlerini Micah'a dikti. Gözlerinden bu kuzenin hangi aileden olduğunu anladım, demek ki Bertie teyze ve Jamie amcanın kızıydı. Zavallı çocuk, muhtemelen yirmili yaşlardaydı ama olduğundan çok daha genç görünüyordu; belki de korkunç kıyafetleri ve gözlükleri yüzündendi.

Dev, "Yine mi bunlar?" diye mırıldandı.

Kafamı yana çevirdim ama bir şey göremedim. Ty benden daha uzun olduğu için gelenleri gördü ve sessizce küfretti. Bea adamı hepimiz beş yaşındaymışız gibi, "Çocukların önünde yapma," diye azarladı.

Ty, "Kız kardeşin ve kocası," dedi.

Kadın, "Si... Silah! Bugün onlara daha fazla katlanamam," dedi.

Micah'a baktım ve dudaklarımla, *Silah,* diye sordum.

"Büyükbabam ve büyükannemle tanışsaydın neden küfretmediğini anlardın," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bertie teyze ve Jamie amcanın arkasında Al vardı. Al, "Bertie, Rush bu kadar hastayken bu akşamlık bu kadar yeter," dedi.

Jamie, "Rush, Tanrı'nın sevdiği kullarından biri olmadığını biliyor," dedi.

Ne demek istediğini bilmiyordum ama iyi bir şey değildi. "Ne istiyorlar?" diye sordum.

Micah, "Ruhlarımızı kurtarmak," dedi. Yorgun gibiydi.

"Ben ruhumdan memnunum," dedim.

"Biliyorum," dedi.

Nicky ve Dev bize baktı. Dev, "Haydi, içeriye girmelerine izin vermeyebiliriz," dedi.

Micah başını iki yana salladı.

"Özür dilerim, olmaz," dedim.

Dev, "Lütfeeeen," dedi. Yirmi üç değil de üç yaşındaymış gibi bir tepki verdi.

"Baştan çıkartıcı bir teklif," dedim.

Micah, "Öyle ama geçmelerine izin verin," dedi.

Nicky aralarından geçen çifti seyretti. Dev yaralı birer antiloplarmış gibi kadın ile adama baktı, sanki saldırıya geçmeyi bekliyordu.

Al içeriye girerken en arkadan sesini yükseltti. "Özür dilerim, onları yeterince oyalayamadım. Galiba ilgilerini çekecek kadar günahkâr değilim."

Bertie, "Sen iyi bir çocuksun," dedi.

Al omzunu silkti. "Özür dilerim, Mike."

Jamie, "Günahkâr olmadığın için ondan özür dileme," dedi.

Micah, "Bence onun için özür dilemiyor, Jamie amca," dedi.

Bobbie Teyze, "Çocuğu rahat bırakın, Jamie," dedi. Mevcut durumdan tiksiniyor gibiydi.

"Sen araya girmeseydin, Bobbie, bir Koalisyon olmayacaktı ve yüzlerce insan onlar için yaratık olmaktan kurtulacaktı."

Bobbie, "Suçlamaların paranoyak saçmalıklardan başka bir şey değil, Bertie," dedi.

Micah, "Biz insanları şekil-değiştiren olmaya cesaretlendirmiyoruz. Biz aileden birileri şekil-değiştiren olduysa o aileye yardım ediyoruz," diye açıkladı. "Saldırılardan sonra insanlara destek veriyor ama onları bizden biri olmaya davet etmiyoruz. Biz Sonsuz Yaşam Kilisesi gibi değiliz; üye toplamıyoruz."

Bertie teyze, "Sen ve vampirler herkesin sizin gibi olmasını istiyorsunuz," dedi.

Bobbie teyze, "Doğrulanmamış bir söylenti," dedi.

Micah, "Ben söylentilerin nereden çıktığını bilmiyorum," dedi. "Ama size şunu söyleyebilirim, ben saldırıya uğradıktan sonra birinin bana yardım etmesini çok isterdim, şimdi aynısını travma yaşayanlara biz yapıyoruz."

"Söylentileri duydum ama kimsenin ciddiye aldığını sanmıyordum," dedim.

Micah, "Aşırı dindar gruplardan bazıları mal bulmuş mağribi gibi söylentileri sahiplendi," dedi. Teyzesi ve amcasına baktı.

Bertie, "Geriye kalanlar senin yalanlarına inanabilir ama biz yüzlerce, hatta binlerce masum insanı kandırdığını biliyoruz," dedi. Bobbie'ye döndü ve suçlarcasına parmağını havada salladı. "Sen bize engel olmasaydın şeytandan kurtarılabilecek masum hayatlar."

Bobbie, "Mike'ı hapse atmaya hakkınız yoktu ve yargıç da benimle aynı fikirdeydi," dedi.

Nathaniel, "Neden bahsediyorlar?" diye sordu.

"Jamie ve Bertie likantropi testlerim pozitif çıkınca beni hükümetin güvenli evlerinden birine vermek istedi. Kiliseleri şekil-değiştirenlerin cüzzamlılar gibi izole edilmesini istiyor. Ben bunu kendi isteğimle yapmayınca yasal olarak kendi kararlarımı verecek durumda olmadığımı ve ailemin duygusal olarak benimle ilgilenemeyeceğini iddia ettiler, vasilerim olmak istediler.

Nathaniel, "Hükümetin güvenli evleri hapishaneden farksız," dedi.

"Bir kez imza attın mı dışarı çıkamazsın, öncesinde sana ne söylerlerse söylesinler."

"Biliyorum ve Bobbie teyze mahkemede bana destek oldu."

"Teşekkür ederiz," dedim.

Elini havada salladı. "Bunu yapmaya hakları yoktu ve yasal zemine de sahip değillerdi ama kilise üyesi olan yargıç bir arkadaşları vardı. Ben reddi hâkim yapınca sorun çözüldü."

Bertie, "Sana saldıran yaratık o güvenli evlerden birinde olsaydı Steve ve Richie şimdi hayatta olacaktı, sen de bir hayvan değil bir insan olacaktın," dedi.

Juliet, "Bertie teyze!" diye bağırdı.

Bea, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. Yüzü kırmızıydı, gözleri grileşti. Öfkeli göz rengi olduğuna dair bahse girebilirdim.

"Bana bunların ailenin en çılgın iki üyesi olduğunu söyle," dedim.

"Son geldiğimde öyleydi."

"Güzel," dedim.

Jamie amca fırsat kolluyormuş gibi bana döndü. "Senin kim olduğunu biliyoruz, Anita Blake. Sen ölüleri mezarından kaldırıyorsun, bunu ancak Tanrı yapabilir."

"Ben onları hayata geri döndürmüyorum, onlara sadece birer zombi."

Bertie, "Tabii ki Tanrı'nın yaptığını yapamazsın," dedi. "Şeytan, Tanrı'nın ucuz bir taklididir."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Efendim?"

Jody teyze araya girdi. "Sen şeytani ve dar kafalı birisin."

Bertie, "Sen Lord'un gözünde bir ucubesin," dedi. Sesinde ürkütücü seviyede nefret vardı. Micah'a ve bana bağırıyordu ama aslında Jody'ye kızgındı.

Jody, "Lisedeyken böyle düşünmüyordun," dedi. Sesi duygudan yoksundu ve sıradan bir şeyden bahseder gibiydi.

Bertie, "Bir zamanlar arkadaştık, sen sapıklaşmadan önce," dedi.

"Lisedeyken benim sapıklığımı severdin ve sonra birbirimizi korkutmaya başladık. Ben beni isteyen ilk adamla evlendim ama sen karşına çıkan herkesle yatmaya başladın."

Essie, "Anne," dedi. Sanki bunlardan haberi yoktu.

Jody, "Şimdi mutluyum," dedi. "Sen aynısını söyleyebilir misin, Bertha?"

"Sakın bana Bertha deme! Sakın!"

Jody, "İsmin bu," dedi.

Bir sürü şeyi gözden kaçırıyormuş gibi hissettim. Bertie, Jody'nin üzerine atladı. Al araya girdi ve iki kadını ayırdı. Nicky, Jamie amcanın dövüşe katılmasına önünde dikilerek engel oldu. Jamie yanından geçip gitmeyi denemedi. Dev bizimle Bertie teyzenin arasına girdi, bizi uzaklaştırdı. Hiçbirimiz durmalarını söylemedik; sanırım onlar kavgaya karışırsak bizim yapacaklarımızdan korkuyorlardı.

Jamie, Nicky'nin yanından bağırdı. "Sen şeytanın dölüsün fahişe!"

Nicky, "Ona bir kez vurabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır!" dedim. Sesimde kararlılık vardı.

Nathaniel, "Micah'a mı yoksa Jean-Claude'a mı şeytan diyor?" diye sordu.

Dev, Micah'ı, Nathaniel'i ve beni kavgadan uzaklaştırdı. Micah'ın annesi, üvey babası, Jody teyze, Bobbie teyze, Bertie teyze ve Jamie amca birbirlerine bağırıyorlardı. Juliet, Essie ve geriye kalanlar bir tren kazasına uzaktan bakan izleyiciler gibiydi. Korkunç bir şeydi ama bakışlarınızı kaçıramıyordunuz.

Ağzımı Micah'ın kulağına yaklaştırdım. "Noel toplantıla-

rınızın neye benzediğini hayal bile edemiyorum."

"Daha önce hiç böylesini görmemiştim," dedi.

Juliet ve Essie yanımıza geldi. Essie yan gözle Dev ve Nathaniel'e, hatta Micah'a baktı. Kızın çocukken Micah'a âşık olduğunu düşünmeye başladım.

Juliet sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Ginger Dawson'u hatırlıyor musun?"

"Dawson çiftliğini hatırlıyorum; bizimkinin yanındaydı."

"En büyük kızlarını hatırlıyor musun? Orduya katılmaya gideni?"

Micah, "Hayal meyal," dedi.

"O ve Jody teyze beş senedir birlikte yaşıyor."

Micah, "Nasıl birlikte yaşıyorlar?" diye sordu.

"Sen yanındaki yakışıklı için ne demiştin? Yaşam arkadaşım mı?"

Otomatik olarak, "İsmi Nathaniel," dedim.

Micah, "Evet," dedi.

"Sizinki gibi, birlikte yaşıyorlar."

Birbirimize baktık. Micah, "Bilmiyordum," dedi.

Juliet, "Biz de," dedi.

Bertie teyze bağırdı. "Sen çocuklarını iki ibneyle birlikte yetiştiriyorsun!"

"Bence yanlış kelimeyi kullandı," dedim.

Juliet, "Bertie çıldırdı," dedi.

Essie bu insanların hiçbirini tanımıyormuş gibi olduğu yere sindi. "Özür dilerim, Mike," diye mırıldandı.

Micah koluna hafifçe vurdu. "Sorun değil, Essie, ailen senin hatan değil."

Mavi gözleriyle hayran bir bakış attı ve Micah kavgayı seyrederken bunu gözden kaçırdı. Nathaniel bana baktı; bakışı fark etmişti.

Bertie, "Bir oğlanı kirlettin," dedi. "Bak, eve dönerken sana ne getirdi! Diğer çocukları da kirletmeden günahkâr yaşamına bir son ver."

Üçümüz ve Dev birbirimize baktık. Dev, "Sanırım Nathaniel'den bahsediyor ama..." dedi.

Bertie, Bea'nın saçlarını kavradı ve kavga şiddetlendi. İki kız kardeş saç saça baş başa kavga ederken hastane güvenliği geldi. Utandırıcı bir sahneydi, Micah'ın annesi karıştığı için değildi, liseli kızlar gibi kavga ettikleri içindi. Bea'ya nasıl yumruk atılacağını öğretmem gerekiyordu.

15

Morglar sevdiğim yerler değildi ama ya annesiyle teyzesini nezarete götürmemeleri için polisi ikna etmeye çalışan Micah'a katılacak ya da morga uğrayacaktık. Dürüst olmak gerekirse, annesi de içeriye atılmayacak olsa Bertie teyzeyi almalarına itirazım olmazdı. Richard Zeeman'ın annesi, benim diğer kayınvalidem, öfkeli biriydi. Sevdiğim erkeklerin annelerinin neyi vardı? Belki de anneleri gibi kadınları seviyorlardı. Micah için babası gibi polistim, bir taşla iki kuş vurmuştu. Bana göre çok garip ve Freudyen bir şeydi.

İçinde ceset olan torbaya bakarken canlılarla değil de ölülerle bir arada olduğum için çok mutlu değildim ama en azından kafam çok karışık değildi. Nathaniel'i, Micah'ı ve geriye kalanları yalnız bıraktığıma üzülüyordum ama benimle gelemezlerdi. Dr. Rogers ilk üç kurbanı görmem için yerel polisten zar zor izin almıştı. Erkek arkadaşlarıma da izin vermesini istemek çok fazla olurdu, ayrıca diğerlerinin işimin korkunç yanlarına şahit olmasını istemiyordum, özellikle de göreceklerim Rush Callahan'ın da başına gelecekse. Ceset görmek sinir bozucu bir şeydi. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve cesedi incelemeye başladım.

Bir yerlerde bana kadının ismini veya geçmişini anlatan bir evrak olmalıydı. Ailesi var mıydı? Ama şimdilik bunları öğrenmek istemiyordum. Akıl sağlığını korumanın tek yolu

karşındakini vücut olarak düşünmek, kişiselleştirmemekti. Geçmişiyle ilgili bilgiler buna engel olurdu, karşımdakini bir insan olarak görürdüm. Şimdi bunu istemiyordum. Cansız bir nesne olarak kalmalıydı. Bazen kurbanları kaçak vampirler ve şekil-değiştirenler olan yasal bir seri katile dönüştüğümü düşünüyordum fakat bu gibi zamanlarda seri katil olamayacak kadar empati sahibi olduğumu anlıyordum. Seri katiller için kurbanlar birer lambadan, sandalyeden veya ağaçtan farksızdı. Pişmanlık duymadan insan öldürmelerini sağlayan buydu. Bir sandalyeyi veya lambayı kırınca kendinizi kötü hissetmezdiniz, değil mi?

Cesede bakarken hiçbir şeyi kişiselleştirmememi sağlayan Zen ruh hâlimi korumaya çalıştım ve aklıma hastane yatağındaki Micah'ın babasını getirmemek için uğraştım. Karşımdaki kadın da benzer bir süreçten geçmişti, bunların hepsini zihnimin bir köşesine attım çünkü düşünmeme engel oluyorlardı. Duygularım işin içine girerse vazifemi yapamazdım. Evet, duygusuz bir ölüm makinesine dönüşmüyordum ama kısmen çürümüş cesede bakarken aklımdan geçen tek şey, *çok kötü bir ölüm şekli*, oldu.

Dedektif Rickman, "Şaşırt bizi, Blake," dedi.

Yanımda birileri olduğunu söylemiş miydim? Dr. Rogers ve cerrah Dr. Shelley'i bekliyordum ama Komiser Muavini Gonzales; Rickman; ortağı Dedektif Conner; Amir Walter Burke; Şerif Yardımcısı Al ve Şerif Yardımcısı Gutterman benimleydi. Rush yaralıyken Al en kıdemli memurdu ama iki kıdemli polis buradaysa dışarıda işleri kimin idare ettiğini merak ettim. Şerif departmanı olan küçük bir kasabaydı ve adamları çok fazla olamazdı ama Al'ın idare şeklini sorgulamadım. Şimdi başa geçmişti ve elindeki kaynakları biliyor olmalıydı.

Rickman'ın cesetlere baktığım için isyan etmemesinin sebebi izleyicilerin çokluğuydu. Görünüşe göre kurbanları zedelememden veya şüpheli büyüler yapmamdan korkuyordu. Onun gibileriyle tanışmıştım. Bazıları aşırı dindar olur ve benim şeytan olduğuma inanır, diğerleri ise tüm kadın polisler gibi bana da sinir olurdu. Bir kısmı ise kendi davalarına federalleri karıştırmak istemezdi. Ben bir kadındım, kadın polistim, tanrısız bir büyücüydüm ve bir Federaldim. Polislerin benden nefret etmesi için bir sürü sebep vardı. Bu kadar farklı birimlerden polislerin iş birliği yaptığını görmek nadir görülen bir şeydi ve çok güzeldi. Sanırım insanları birbirine bağlayan şey Şerif Rush Callahan'ın namı ve çıkarttığı işlerdi. Polisler normalde yetkinin kimde olduğuyla ilgili kemik bulmuş köpekler gibi kavga ederdi. Şimdikiler eskilerden daha iyiydi ama polislerin paylaşmayı sevmemesi genel bir kuraldı, sadece sıkıcı veya karmaşık bir davayı paslamayı severlerdi. Bu dava karmaşıktı ama sıkıcı değildi ve içlerinden biri yaralanmıştı, bu yüzden aynı zamanda kişiseldi. Aynı zamanda, böyle bir olayı çözen polis ünlenirdi. Başarısız olursanız sizi paramparça edebilirdi. Ben başarısızlığı sevmeyen biriydim.

Fakat kapalı bir yerde bu kadar çok insanla birlikte olmak klostrofobimi azdırdı. Sanki arkamda üzerime gelen bir duvar vardı. Sonunda arkasına dönüp diğerlerini uyaran Dr. Shelley oldu. "Baylar, izlemenize izin verdik ama nefeslerinizi ensemize vermek zorunda değilsiniz. Şimdi, lütfen herkes iki adım geri gitsin." Gözlüklerini eldivenli eliyle düzeltti ve kimse kıpırdamayınca öfkeli bir bakış attı. "Burası benim mekânım; siz ben izin verdiğim için buradasınız. Bize çalışacak yer vermiyorsanız odayı boşaltırım, anladınız mı? Şimdi geri çekilin."

Kadını sevdim. Erkekler önce kim geri çekilecek görmek ister gibi birbirine baktı. İlk adımı atan Gonzales oldu, ardından Burke ve diğerleri, sonunda Rickman da geriledi. Belki de sadece beni değil bütün kadınları sevmiyordu.

Doktor kinsiz bir ses tonuyla, "Teşekkürler, baylar," dedi. Bana ve Dr. Rogers'a döndü. "Mareşal Blake, şimdi birilerine çarpmadan hareket edebiliriz, sorunuz var mı?"

Rickman araya girdi. "Bizim görmediğimiz neyi görüyor onu bilmek istiyoruz, bize söylediklerinin aynısını duymak değil."

Shelley arkasına döndü ve soğuk bir bakış attığından emindim. Hoş bir bakıştı ve herkesin şahit olduğu bir şeydi. Sınıfta otuz çocuğu birden susturabilen bir bakıştı ama bu daha tehditkârdı.

Rickman yerinden kıpırdamadı ve aynı tarzda bir bakışla karşılık verdi; bunun benzerlerini de görmüştüm. "Ona bilgi verirsen, Sheila, davaya faydası olur mu yoksa işimize burnunu sokan bir Federal mi bilemeyiz."

"Burası benim morgum, Ricky, ne istiyorsam onu yapabilirim." Sesi çok soğuktu ama Rickman'ın kadının ilk ismini kullanmış olması bu ikili arasında iş ilişkisinden başka bir şey olup olmadığını düşünmeme sebep oldu. Gerçi Ricky Rickman kadar kötü bir isimle her zaman karşılaşmadığımı da itiraf etmeliydim.

Rickman, "Gözde zombi uzmanı olduğu söyleniyor; kanıtlasın," dedi.

"Ben zombileri mezarlarından kaldırıyorum. Odada bunu yapabilen biri var mı?"

Bir sessizlik oldu ve erkekler birbirlerine baktı.

"Herkese ölüleri kaldırdığımı hatırlatmamam mı gerekiyordu? Özür dilerim ama bu bir psişik yetenek. Bana kalsa

bunun yerine başka bir yeteneğe sahip olmak isterdim ama bana bağlı değil. Bazı insanlar solaktır, bazılarının resesif genlerle mavi gözleri olur, ben de zombileri mezarlarından kaldırırım. Bu kadar basit. İlk zombimi on dört yaşında kaldırdım, bu yüzden evet, ben bir zombi uzmanıyım Dedektif Rickman."

"O zaman dediğim gibi, şaşırt bizi, Blake."

Dr. Shelley, "Morgumu terk et," dedi.

"Yapma, Sheila," dedi.

"Dostmuşuz gibi ilk ismimi kullanmaktan da vazgeç, Dedektif. Otorite sahibi kadınlarla sorunun var, hep vardı ve her zaman da olacak." Bana döndü. "Özür dilerim, Mareşal, üzerinize alınmayın, hep böyledir."

"Her zaman tam bir baş belasıysa bu kadar genç yaşta dedektif nasıl oldu?" diye sordum.

"Ne yazık ki, kafasını kıçından çıkarttığında iyi bir dedektif oluyor. Büyük davaları erkenden çözdü ve yaratıkları erken yakalayarak insanların hayatını kurtardı. Katilleri demek istedim, yaratık uygun olmadı."

Başımla onayladım, aradaki farkı bilmesi güzeldi.

Eldivenli eliyle Rickman'ı işaret etti. "Şimdi çocukça davranıyorsun ve hiç yardımcı olmuyorsun. Şerif Callahan bu odadaki herkese yardım etti. İnsanların hayatını kurtardı ve hepimize yardım ederek bizi işimizde daha iyi yaptı. Hiçbir zaman bunu yüzümüze vurmadı ama hepimiz ona borçlu olduğumuzu biliyoruz. Şimdi, buradaki mareşalin işini yapmasına izin vereceğiz ve doğaüstü varlıklarla ilgili uzmanlığına saygı duyacağız. Ama daha da önemlisi, Callahan'ın oğluyla nişanlı olduğunu duydum ve sırf bu yüzden bile saygıyı hak ediyor. Sen istediğin sebebi seçebilirsin ama ona saygı göstereceksin, Ricky. Hangisi olduğu umurumda değil ama birini

seç ve rozetli diğer polislere saygı duyduğun gibi ona da saygı duy. Onun gibi namlı birine veya yaralı bir polis memuruyla bağlantısı olan bir meslektaşına duyacağın gibi."

Alkışlamamak için kendimi zor tuttum. Rickman utanmış gibiydi; yerini bilmesi iyiydi. Diğer polisler de utanmış gibiydi, sanki vaaz herkeste etkisini göstermiş ya da Rickman yüzünden hepsi kendini sorumlu hissetmişti. Her hâlükârda, Rickman çenesini kapattı ve diğerleri de hatalarını telafi etmek ister gibiydi.

"Zombiler, ısırdıkları zaman, bir insan gibi ısırır. İlk erkek kurbanın omzu parçalanmış, daha çok bir vampir veya şekil-değiştiren saldırısına benziyor."

Burke, "Vampirler fareye saldıran teriyer gibi değildir," dedi. "Çok düzgün, temiz iş çıkartırlar." Bunu söylerken mutlu değildi ama kendinden emindi.

Morgda çıplak elimle dokunmak istemeyeceğim bir şeye dokunup dokunmadığımı hatırlamaya çalıştım ama yüzde yüz emin olamadım. "Eldivenlerimi çıkartıp yeniden eldiven takmak istemiyorum ama burada işimiz bittikten sonra bir vampirin bende nasıl bir yara açtığını gösterebilirim."

Burke'un ciddi polis gözleri bana inanmadığını belli ediyordu.

"Literatürü biliyorum, birçok veritabanı için vampirler organize seri katiller veya metodik plan yapanlar statüsündedir. Şekil-değiştirenler ise düzensiz seri katiller gibi anlatılır, ortalığı berbat ettikleri söylenir, sürünün gerisinde kalan yaralı bir antilop gibi kurbanlarını rastgele seçtikleri söylenir. Ama ben katliam yapan vampirler ve çok organize çalışan şekil-değiştirenler de gördüm." Üzerinde bir süre düşündükten sonra ekledim. "Pekâlâ, katliam yapan vampirlerin sayısının metodik çalışan şekil-değiştirenlerden çok olduğunu söyleye-

bilirim ama bana inanın, antilop her zaman sürüyü kazayla terk etmez. Gelişigüzel bir şeymiş gibi görünebilir ama avcıların büyük bir kısmı sürüyü test eder veya izole etmeye çalışır. Böylece kimin zayıf veya dikkatsiz olduğunu anlarlar. Bu yüzden çoğu zaman kazayla yapılmış bir seçim değildir."

Burke, "Sanırım avcıların hepsi aynı, iki veya dört ayaklı olmaları bir şeyi değiştirmiyor," dedi.

"İnsan, vampir, şekil-değiştiren, avcı avcıdır," dedim.

Rickman, "Federal veritabanında vampirlerin kurbanlarını şekil-değiştirenler gibi yediğinden bahsedilmiyor," dedi. "Ben katı yiyecekleri yiyemediklerini düşünüyordum."

"Amir, fareye saldıran teriyer gibi olmadıklarını söyledi, et yediklerini söylemedi," dedim.

Rickman yüz ifadesini bozmadı.

"Bir şeyi mideye indirmek için değil de sadece vahşilik olsun diye saldıran bir köpek görmediniz mi?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gonzales, "İşini çok ciddiye alan bir köpekle halat çekiştirdin mi?" diye sordu.

Rickman omzunu silkti. "Bir köpekle, hayır."

Hepimiz adama baktık. Gonzales, "Hiç mi?" diye sordu.

Al, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Shelley, "Sen kedileri mi seversin?" diye sordu.

"Hayır ama Blake'in öyle olduğunu duydum." Kelimeler masumdu ama sesi tonu ve bakışı değildi.

"Bu, Micah Callahan'ın leopar-adam olmasına zekice bir gönderme miydi?" diye sordum. Adamdan ne kadar tiksindiğimi ses tonumla belli etmeye çalıştım.

"Tüylü şeyi içine alabiliyorsan..." dedi.

"Dedektif, daha önce birkaç yüzüme Babil'in Fahişesi olduğumu söyleyenler oldu; bana *kedi sever* demenin beni ger-

çekten etkileyeceğini mi düşünüyorsun?" *Kedi sever* kısmını parmaklarımla tırnak içine aldım.

Gonzales, "Evet, Ricky," dedi. "On yıllık bir polise göre çok ucuz bir numaraydı."

Al, "Ve çok zayıftı," dedi.

Amir Burke, "Ancak bir zavallı böyle hakaret eder, Dedektif," dedi.

"Yapma, Ricky," dedim. "En azından vampirlerle birlikte olduğum için kan fahişesi diyebilirsin. Ama bir saniye, bu orijinal bir hakaret olmaz; aslında Micah'ın çılgın teyzesi ve amcası bugün buna benzer bir şey söyledi."

"Tamam, tamam, ne demek istediğinizi anladım."

"Hayır," dedim. "Ben anlatamadım. Bana saldıran vampir beni kemirirken köprücük kemiğimi kırdı. Sol dirseğimde o kadar büyük bir yara vardı ki kolumu bir daha kullanamayacağımı söylediler ama ağırlık kaldırarak ve kaslarımı gererek kolumu kurtarmayı başardım."

"Büyük ve sertsin, anladık."

Gonzales, "Kes sesini, Ricky," dedi.

Burke, "Vampir seni bir şekil-değiştiren gibi yemek istemiyorsa neden etini parçaladı?" diye sordu.

"Çünkü bana zarar vermek istiyordu, beni öldürmeden önce acı çektiğimi görmek istiyordu. İnsan dişlerinin neler yapabildiğini bu cesetlerde görebilirsiniz."

Burke, "Bir defasında bir ponpon kızın bir adamın gırtlağını parçalayışına şahit olmuştum," dedi. Ürperdi ve profesyonel maskesi biraz bozuldu, gözlerinde uğursuz bir bakış açığa çıktı. Birçok poliste bunun bir benzeri vardı ama hepsi gizlerdi, çok uzun süre aktif görevde kaldıysanız bu bakışa eninde sonunda sahip olurdunuz. Zihninizde, kalbinizde, ruhunuzda izler bırakacak şeylere şahit olurdunuz. Korkunç

şeyler görür ve bunları unutamazdınız. Gördüklerinizi zihninizden silemez ve bir daha asla eskisi gibi olamazdınız. Bir an için herkes kötü bir şeyler hatırladı, ne olduğu önemli değildi ama herkesin aklına bir şey geldi, etki aynıydı. Hepimiz lanetlenmiştik; Rickman'ın gözlerinde bile aynısı vardı.

Dönüp Rogers ve Shelley'e baktım. İki doktor da aynıydı. Polisler, acil serviste çalışanlar; lanet olsun, itfaiyeciler; ambulans şoförleri; hepimizin, peşini bırakmayan hayaletleri vardı. Doğaüstü bir şeyler olmadan da anılar insana bunu yapabiliyordu.

16

Kadının ısırığı daha düzgündü ama yüzündeydi, sanki zombi yanağını kopartmaya çalışmıştı. "Zararın ne kadarın ısırıkla ne kadarının sonrasında olduğunu söyleyemiyorum."

Rogers, "Hasta ölü dokunun amèliyatla alınmasına izin vermedi. Hastalık yüzünden fazlasına zarar vermeye başlayınca kabul etti ama çok geçti. Hastalık beynine ulaştı ve yapabileceğimiz bir şey yoktu. Enfeksiyon kapan dokuyu mümkün olduğunca çıkarttım ama hayatını kurtaramayacağımı anladım. Bu şey ana organlardan birine ulaşınca yapılacak bir şey kalmıyor, sadece ağrıkesici verip son anlarını rahat geçirmesini sağlayabiliyoruz."

Kadının berbat hâldeki yüzüne baktım ve kafamı kaldırdım. "Şerif Callahan'a neden ağrıkesici veriliyor? Ana organlardan birine ulaştı mı?" Nabzım biraz hızlandı ama dışarıdan bakıldığında sakin görünüyordum, polis suratımı takınmıştım.

"Hayır ama hastalık çok acı veriyor. Durduramayıp yavaşlatabildiğimiz için hastaları mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalışıyoruz."

"Yemin eder misin?"

Başıyla onayladı. "Yemin ederim, Rush yarayı kolundan aldığı için şanslı. Büyük bir parçayı kesip çıkartabildim. Dürüst

olmak gerekirse hepsini aldığımı düşünüyordum ama sanki hiçbir zaman yeterince hızlı kesemiyorsunuz. Daha önceki hastalardan geniş spektrumlu antibiyotiklerin ve yüksek basınç odasının işe yaradığını öğrenmemiş olsaydık şimdiye kadar her yerine yayılırdı ama her hastada yeni bir şey öğreniyoruz."

"Adamın omzundaki yarayı neden kesip çıkartmadınız?" diye sordum.

"İlk bulduğumuzda yaşıyordu. Acil servisteki doktor sıradan bir yara gibi tedavi etmiş. Yaranın ne durumda olduğunu söyleyerek kendini savunuyor. Bir şey saldırmış, bu yüzden sıradan bir zombi ısırığı muamelesi yapılmış, bilinen enfeksiyonlara karşı önlem alınmış. O doktor beni aradığında iş işten geçmişti. Hastalık adamın kalbine ulaşmıştı ve yapabileceğimiz bir şey yoktu."

"Kalbinin çürüdüğünü mü söylüyorsun?" diye sordum.

Dr. Shelley soruyu cevapladı. "Evet, çürümüştü. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Göğsün büyük bir kısmında derinin temiz ve sağlıklı göründüğünün farkındasın ama otopsi yapınca kalbin ısırığın alındığı bölgeye benzediğini gördüm."

"Neden kalbi çürüdü? Neden beyni değil? Neden önce sağlıklı dokuyu yemedi?"

Rogers, "Yüzde yüz emin değiliz," dedi. "Ama sanırım ısırık sayesinde dolaşım sistemine karışıyor ve kanla birlikte büyük organlara geçiyor, vücudu içeriden çürütüyor."

"Öyleyse, yüzden alınan ısırığın beyni çürütmesi kötü şanstı," dedim.

"Evet," dedi.

"Omuzdan yeterince parça alınsaydı adam hayata tutunabilirdi," dedim.

Rogers, "İlk kurban değil de sana sonrakilerden biri olsaydı bence durumu şerif kadar iyi olurdu," dedi.

Bunu söyleyiş şekli hoşuma gitmedi, Rush başaramayabilirdi ama daha iyi durumdaydı, hepimiz adamı kurtarmak için bir mucize gerektiğini biliyorduk. Micah'ın babası her an ölebilirdi. Biz uçağa bunu bilerek binmiştik ama yine de... Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ve işime, ipuçlarına odaklandım. Lanet olasıca ipuçlarını aradım. Micah'ın babasını kurtaramasak da belki zombileri kaldıranı bulup öldürebilirdik. İntikam babasını geri getirmezdi ama bazen elinizdekiyle idare etmek zorundaydınız. Hiç yoktan iyiydi, işe yaramayana kadar kendimi buna inandırmaya devam edecektim.

"Daha önceki kurbanlar nerede, buradakinden daha hızlı ölenler?"

Rogers ve Shelly birbirlerine baktı; doktorlar arasında sıklıkla görülen bir şey değildi, biri travma cerrahıydı ve diğeri de adli tabipti. Cesetleri bir daha görmek istemiyorlardı. İkisini de rahatsız eden bir şey vardı. Lanet olsun.

Shelley, "Onları başka bir yere koyduk," dedi.

"Başka bir yer?"

"Çok fazla çürüyenleri başka bir yere aldık, aksi hâlde kokudan burada çalışmak mümkün olmazdı."

"Uzun süre suda kalan cesetler ve benzerleri için ayrılan bir yer gibi mi?"

"Evet," dedi. Bana meraklı bir bakış attı, sanki bunu bilmemi beklemiyordu.

"Bunlar çok kötü kokmuyor; aslında, daha kötü kokmaları gerekmez mi?"

"Garip olan şeylerden biri de bu; çürüme süreciyle uyumlu koku yok. Hastalar ve aileleri için ufak bir teselli ama garip."

Cesetlere baktım. "Ama diğerlerini pis kokanların yanına koydunuz; neden?"

"Öncekiler daha çok çürümüştü. Enfeksiyon ilk ısırıktan sonra birkaç saat içerisinde vücudun yüzde ellisine veya seksenine yayılmıştı."

"Bir saniye, birkaç saat içerisinde mi?"

Başlarıyla onayladılar.

"Bu kurbanlar birkaç saat içerisinde mi öldü?" dedim.

"Adam öyle ama kadının hayatını üç gün uzattık."

"Önceki kurbanlar enfeksiyonun ana organlardan birine ulaşmasıyla mı öldü?" diye sordum.

Rogers ve Shelly birlikte, "Hayır," dedi. Shelley, Rogers'a izin verdi.

Rogers devam etti. "Aslında, enfeksiyon ana organlardan birine ulaşmadan önce vücuda çok hızlı yayılıyor. Sanki hasta ölmeye başlayınca enfeksiyon da yavaşlıyor. Böyle olmaması gerek ama öyle görünüyor, öyle görünüyor demek zorundayım çünkü elimizde emin olacak kadar çok örnek yok."

"Anladım, siz hastalığı bizim suçları incelediğimiz gibi inceliyorsunuz," dedim.

Başıyla onayladı. "Öyle de diyebiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Bu hastalık hakkında bir tahminde bulunacak kadar çok şey bilmiyorum ama diğer kurbanların yaralarında bir düzen var mıydı?"

"Düzen derken neyi kast ediyorsunuz?"

"Kadının yarası yüzündeydi. Bir diğerinin omzu parçalandı. Ortalıkta birden fazla zombi türevi olduğunu biliyoruz; sormaya çalıştığım şey, bir zombi kolları ve omuzları ısırırken bir diğeri yüzü ısırıyor olabilir mi? Yoksa ellerine ne geçerse onunla mı idare ediyorlar? Bir seçimleri var mı?"

Burke, "Kurbanlardan ikisinin yüzünde hayati tehlike yaratacak yaralar var," dedi.

Sanki odadaki diğer polisleri unutmuştuk, şaşırtıcı bir durumdu.

Al, "Üç tanesi, şerif dâhil, omuzlarından veya kollarından yaralanmış."

"Saldırılardan bazılarıyla ilgili şahitler olduğunu söylediniz. Zombiler arasında bir fark var mı?"

Al bir süre düşündü ve diğerlerine baktı. Bir kısmı başlarıyla onayladı ve omzunu silkti. "Şahitlerin ifadeleri korku filmi gibi," dedi. "Korkunç olduklarını söylemiyorum ama bir filmden sahne anlatıyor gibiler."

"Ne demek istiyorsun?"

Rickman diğer adama baktı ve ilk kez kendini güvende hissetmediğini fark ettim. Böyle daha mı insana benziyordu yoksa endişelenmeli miydim bilemedim.

Burke, "Benimkiler bir saldırıdan sonra olay yerine ilk gidenlerdi," dedi. "Dedektifin ne anlatmaya çalıştığını anladım. Zombiler hantal yaratıklardır, kararlı ama yavaştırlar. Şahitlerin birleştiği tek nokta bunların en az insan hızındı olduğu, hatta daha hızlılar, bazı filmlerdeki gibi."

"Ben hayatımda tek bir tane et yiyen zombi gördüm ve o insanlardan daha hızlıydı," dedim.

Rickman, "Et yemek onları neden hızlandırıyor?" diye sordu.

Et yedikten sonra daha hızlı olmayan zombiler de gördüm ama bunu polislerle dolu bir odada söyleyemem çünkü zombileri kaldıran ve savunma silahı olarak kullanan bendim, diye düşündüm. Bunu kendi hayatımı ve masum insanlarınkini kurtarmak için yapmıştım ama polislere böyle bir izin verilmiyordu ve diğerlerinin bunu hoş karşılayacağını sanmıyordum. Teknik olarak, doğaüstü birimin mareşali olduğum için işimde psişik yeteneklerini kullanabilirdim; hangi yeteneklerin uygun olduğuna dair

bir ifade yoktu ve işim kötüleri infaz etmekti... Şimdilik, bunu gelecekte de yapsam bile kimse bana bir şey diyemezdi. Fakat polisin bunu göz ardı edebileceğini sanmıyordum. En iyi ihtimalle rozetimi kaybederdim; en kötü ihtimalle insanları öldürmek için büyü yapmakla suçlanırdım ve bunun cezası ölümdü. Kanunlar için gri bir bölgeydi ama bedeli çok ağır olabileceği için sınırları test etmek istemiyordum.

"Mareşal Blake, Mareşal, beni duyuyor musunuz?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve Burke'un bir süredir konuştuğunu fark ettim. Bir şey duymamıştım. "Özür dilerim, tekrarlayabilir misin? Bir şey düşünüyordum," dedim.

Rickman, "Ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Ölüleri," dedim. Ne anlam çıkartırsa çıkartsın umurumda değildi; bu odadaki ölülerden mi, zombilerden mi, vampirlerden mi, kurbanlardan mı bahsettiğim belli değildi.

Rickman, "Et yemek onları neden hızlandırıyor?" diye sordu. Kendini tekrar ettiğini fark ettim.

"Bilmiyorum ama taze kanın zombilerin konuşmasını ve kendilerini *canlı* hissetmelerini sağladığını biliyorum."

"Taze kan derken neden bahsediyorsun?"

"Zombilerin mezardan kaldırılışını gördünüz mü?"

Başlarını iki yana salladılar. Ayini anlatmayı düşündüm ama bu kadar çok bilgiye ihtiyaçları yoktu. Ayin tabanlı dinler hakkında bilgileri yoksa çok fazla gelebilirdi. "Genelde mezarın başında tavuk boğazlanır veya bazı animatörler mezarın üzerine kendi kanını akıtır ama her hâlükârda ayin için kan gereklidir."

Al, "Başka ne gereklidir?" diye sordu.

"Bir bıçak, tuz ve içine bitkiler karıştırılmış bir yağ; karışım genelde animatörden animatöre değişir çünkü evde yapılır. Bazı animatörler yağ veya bitki karışımı olmadan ölü-

leri kaldıramayacaklarına inanır; bunun bir sebebi de onları eğiten hocalarının aynı şeyi kullanmasıdır."

Rickman, "Ölüleri kaldırmak için gerekenlerin hepsi bu mu?" diye sordu.

"Bir de psişik yeteneğin olması gerekir ki, çok nadir bulunan bir şeydir. Ceset en az üç gündür ölü olmalı ve mezardan kaldıracağınız kişinin ismini bilmelisiniz."

Al, "Neden üç gün?" diye sordu.

"Ruhun benden ayrılması için gerekli minimum süredir," dedim.

Baykuş gibi göz kırptılar, ya şaşırmışlardı ya da söylediklerim çok karmaşıktı. Deneyimli polislerde görmeye alışkın olduğum bir şey değildi. Gurur duymadım ama lanet olsun, bunu nasıl açıklayacaktım?

Rickman, "Ruha inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Tabii ki."

Al, "O zaman..." dedi.

Kaşlarımı çattım. "Cümleni bitir."

Bakışlarımdan rahatsız olmuş gibi kıpırdandı ama cümlesini bitirdi. "O zaman ölüleri kaldırmak için kara büyüyü nasıl yapıyorsun?"

"Ah, Tanrı aşkına, siz yasal dini ayinler ve yasal olmayanlar arasındaki farkların anlatıldığı federal raporları okumuyor musunuz?"

Al'ın yüzü kızardı ve adamı daha fazla utandırmak istemedim. Müttefikimdi ve adama ihtiyacım olabilirdi. Lanet olsun. "Biz küçük bir şerif departmanıyız. Federal raporların hepsi bize gelmiyor."

"Özür dilerim Al, Micah'ın teyzesi ve amcasından sonra kara

büyü ve şeytana tapma suçlamalarından sıkılmaya başladım."

"Lanet olsun, özür dilerim, Anita; sana çok kötü davrandılar. Hatırlamam gerekirdi."

Gonzales, "Bertie ve Jamie mi?" diye sordu.

Al, "Evet," dedi.

"Daha sonra konuşalım, sana birkaç hikâye anlatayım, yeni öğrendiklerinle onları kolaylıkla uzaklaştırabilirsin."

"Bu, harika olur," dedim.

Al, "Tekrar özür diliyorum ama ölüleri mezarından kaldırma kara büyü değilse nedir?" diye sordu.

"Birçok insan bunu vaudun veya voodoo olarak kabul eder ama ben episkopalizme inandığım için bana göre dini bir ayin değil, sadece ölülere odaklanmamı sağlayan doğal bir yetenek."

Rickman, "Diğer zombi kaldıranlar için de aynısı mı geçerli?" diye sordu.

Bir bakış attım. "Onlar gibi olsaydım *voodoo rahibesi* unvanını kullanırdım ama değilim, Latince *hayat getirmek* anlamına gelen animatörü tercih ederim. Boulder Polis Departmanı'nın farklı grupların neyi hakaret olarak algılayacağı hakkında seminerler aldığını biliyorum. Ve animatörler elimizdeki en elit grup."

Rickman, "Ne tür bir elitlikten bahsediyoruz?" diye sordu.

"Özel bir yetenekten bahsediyoruz. Dünya üzerinde ölüleri kaldırabilen iki yüz kişiden fazla insan olamaz. Bunların büyük bir kısmı hantal ve çürümüş cesetlere benzeyen zombiler kaldırır, çoğu konuşamaz bile. Ölüleri soruları cevaplayabilecek şekilde mezarlarından kaldırabilenlerin sayısı elli kadar. Bir zombinin avukatların sorularını cevaplamasını veya sevdikleriyle vedalaşmasını istiyorsan bunu yapabileceklerin sayısı yirmi beş kadar. Et yiyen zombiler ise en güçlülerimiz

tarafından kaldırılıyor, bunun oranı yüzde bir gibi bir şey. Bu şekilde birden fazla et yiyen zombi kaldırabilmek nadir görülen bir şey. Bildiğim kadarıyla bu eyalette öyle biri yok."

Rickman, "Öyleyse, güçlü animatör firmalarından birinde çalışanlardan biri olmalı," dedi.

"Şirketlerde çalışanların böyle bir riski göze alacağını sanmıyorum," dedim.

Rickman, "Başka kim var?" diye sordu.

"Vaudun yapanlar var ve hepsi işinde çok kötü değil. Kara büyü yapmayı seçen güçlü biri bunu başarabilir ama benim bildiğim kadarıyla bunların sonuncuları New Orleans'ta. Papa Jim seksen yaşında ve herkes iyi biri olduğunu söylüyor. Güçlü rahipler ve rahibeler var ama bu onların ölüleri otomatik olarak kaldırmasını sağlamaz, voodoo efsaneleri ne derse desin."

Al, "Ben voodoo rahiplerinin güçlüyse ölüleri kaldırabildiğini sanırdım," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, dua edip bu yeteneği kazanamazsın. Bir yetenektir, bir buçuk kilometreyi dört dakikada koşmaya benzer. Pratik yaptıkça kendini geliştirirsin ama yeteneğin bir kısmı da genetiktir."

"Öyleyse, ölüleri mezarından kaldıracak kadar güçlü şeytani bir büyü yapılamayacağını söylüyorsun," dedi.

Bir süre düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse buna cevap veremem. Ben kara büyü yapmıyorum veya bir şeyler kurban ederek ya da kötülük yaparak belirli güçlerle pazarlık etmiyorum."

Burke, "İnsanlar bunu neden yapar?" diye sordu.

"Çünkü zayıflar veya korkuyorlar veya güçsüzler. Daha güçlü, ürkütücü olmak istiyorlar."

Rickman, "Ve senin bunlara ihtiyacın yok, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır, senin var mı?" diye sordum.

Şaşırmış gibiydi. "Hayır ama ben sadece bir dedektifim. Şeytanların bana verebileceği hiçbir şey yok."

Bir kahkaha attım. "Ah, Dedektif, insanlara en çok istediklerini veren ve bunu bir bedel karşılığında yapıyormuş gibi görünen, bu konuda uzmanlaşmış şeytanlar da var."

Al, "Niye bedel karşılığında yapıyormuş gibi görünen dedin?" diye sordu.

"Çünkü şeytanlar sana sadece Tanrı'nın yarattığını veya bir başkasının sahip olduğunu verebilir; yeni bir şey yaratmanı sağlayamazlar, bunu yapmak onları aşar. Yaratıcının tasarımının bir parçası onlar, yaratma sürecinin değil. Taklit ederler, pazarlık ederler, en karanlık sırlarınızı veya en kötü korkularınızı bilirler, ama korkuyu yaratamazlar, sadece sizde olanı kullanırlar. Size bir şey yaptıramazlar, sadece yaptıklarınızı bilip bunu size karşı kullanırlar."

Rickman, "Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ben iyi bir Katolik olarak yetiştirildim. Ayrıca, birkaç kez şeytanlarla karşı karşıya geldim."

Al, "Şeytanlarla dövüştün mü?" diye sordu.

"Senin dediğin anlamda değil, ama evet."

Rickman, "Ve kazandın mı?" diye sordu. Şüpheli gibiydi.

"Ben buradayım ve kurbanlar ölmedi, bu yüzden, evet kazandım."

Burke, "Şeytan çıkartma ayini yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır, ama bir defasında bir rahibe yardım etmiştim; geleneksel şeytan çıkartma ayinini bir daha yapmayı asla istemem."

"Neden?"

Yüzüne baktım. "Bunu soruyorsan, bilmek istemezsin."

"Öyleyse, rahiplerin şeytanlarla savaşmasına yardım mı ettin?" Rickman'ın şüpheleri katlanarak arttı.

"Hayır, şeytan çıkartma ayininde bir rahip ile çalıştım ama Katolik Kilisesi biz animatörleri aforoz ettiği için artık bunu yapamıyorum."

Rickman, "Aforoz edilmek şeytanlarla savaşmayı zorlaştırmış olmalı," diye dalga geçti.

"İnancın safsa güvende sayılırsın," dedim.

Rickman, "Saf? Senin inancın saf mı?" diye sordu.

Dr. Shelley, "Piçlik yapma, Ricky," dedi.

"Bir futbol takımı kuracak kadar adamla yatıyor, bunun neresi saf?"

Gonzales ve Burke adamı uyardı ama elimi havaya kaldırdım. "Sorun değil, bunu daha önce de duydum ama sana bir sorum var dedektif."

Burke şüphelendi, Gonzales endişelendi. Al meraklıydı, Shelley öfkeliydi ve Rogers başka bir yerde olmayı tercih eder gibiydi. Fakat soruyu sormama izin verdiler.

"Ben çok sayıda kadınla birlikte olan bir erkek olsaydım bu durum seni rahatsız eder miydi?"

Üzerinde bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım etmezdi. O adamın kız kardeşimle çıkmasını istemezdim ama... Hayır, o kadar rahatsız etmezdi."

"Neden?" diye sordum.

"Ne, neden?" diye sordu.

"Erkek olsaydım neden seni çok fazla rahatsız etmezdi?"

Kaşlarını çattı ve düşündü. "Sen bir kadınsın, herkesle yatmaman gerek. Güzel bir kadınsın. Fahişe olmak zorunda değilsin.

Dr. Shelley, "Yüce İsa adına, Ricky," dedi.

Burke, "Emir komuta zincirinde senden üstte olmayabilirim ama bunu üstlerinle konuşacağım," dedi.

Gonzales başını iki yana salladı. "Tek yapabileceğim şey onun adına özür dilemek, Anita."

Bir kahkaha attım, söylenenleri komik bulduğum için değildi, duyduklarıma inanamıyordum. "Benzerlerini ne yazık ki dana önce de duydum ama ilk kez çirkin bir kadının sağda solda sürtebileceğini duyuyorum. Bu, çok orijinaldi."

Rickman, "Güzel kadınların bunu yapmasına gerek yok; erkekler peşlerinde koşar," dedi. Sanki sorunun ne olduğunu anlamamıştı. Belki de anlamak istemiyordu.

"Öyleyse çirkin kadınlar bunu yapabilir çünkü ancak bu şekilde seks yapabilirler, öyle mi?"

Gonzales, "Lütfen, kes sesini, Ricky," dedi. "Hem kendini hem de Boulder Polis Departmanı'nı utandırıyorsun."

Adam diğerlerine baktı ve yüzündeki ifadeden kafasının karıştığını anladım.

En başından beri çok sessiz kalan Dr. Rogers konuştu. "Gerçekten anlamıyor, değil mi?"

Dr. Shelley, "Tanrı aşkına, Ricky," dedi. "Ben senin otoriter kadınlardan nefret ettiğini ve karşı saldırıya geçtiğini sanıyordum ama sorunun ne olduğunu gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Amir Burke, "Her hâlükârda bunu üstlerine rapor edeceğim," dedi.

Rickman, "Ne?" diye sordu.

Al, "Mareşal Blake'e fahişe dedin," dedi.

"Demedim," dedi.

Gonzales iç geçirdi ve elini yüzünde gezdirdi. "Diğer kadınlar seni şikâyet edip kendilerine isimleriyle hitap ettiğini söyleyince çok şaşırmanın sebebi bu olmalı," dedi. Bana baktı. "Şikâyetlerin işe yaramamasının sebebi buydu; lanet olasıca çok masum görünüyordu."

"Çünkü öyle olduğunu düşünüyor," dedim.

Gonzales başıyla onayladı.

"Sosyal disleksi gibi," dedim. "Göremiyor."

Gonzales yine başıyla onayladı.

Burke, "Ne olursa olsun, bir kanun adamında kabul edilebilir bir şey değil," dedi. Bir polisten çok bir asker gibi konuştuğunun farkında değildi ama ordu deneyiminiz varsa bunu üzerinizden atmanız çok kolay olmazdı.

"Uygunsuz davranışlardan dolayı ordudan uzaklaştırılma," dedim.

Burke başıyla onayladı. "Çok benziyor. Geldiğinizden beri maruz kaldığınız hakaretler için özür dilerim. Ben üst kattaki bağnaz dindarların sorun olacağını sanıyordum ama yanılmışım." Rickman'a sert ve soğuk bir bakış attı.

Rickman benimle konuşurken sorunun ne olduğunu anlamamıştı ama bakışın ne anlama geldiğini anladı. Sert bir bakışla karşılık vermeye çalıştı ama kafası karışıktı. Odadaki herkes hatalı olamayacağı için hatalı olabileceğinin farkındaydı. Belki de, diğer kadınların şikâyetlerini düşünüyor ve haklı olup olmadıklarını merak ediyordu. İnsan Rickman gibilerin zamanla düzeleceğini ümit etmekten fazlasını yapamazdı.

Dr. Rogers canlı hastalarının yanına geri dönmek zorundaydı. Maskelerimizi ve eldivenlerimizi çıkartmaya başladık. "Micah babasıyla konuşabilecek mi?" diye sordum.

Dr. Rogers, "İlaçlarla suni komaya sokuldu. Normalde, onu hızlı bir biçimde kendine getirebilirim ama en ölen hasta ilaçların etkisi ortadan kalkınca şoka girmişti. Bu yüzden şerifi daha yavaş kendine getireceğim, umarım değişikliğe uyum sağlar."

"Söylemeye çalıştığın şey hastalardan birinin ilaçların etkisi geçince şoktan öldüğü mü?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Lanet olsun," dedim.

"Özür dilerim, Mareşal. Nişanlınıza babasına elveda deme şansı vermek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim, Doktor."

Suratı asık da olsa başıyla onayladı. Doktorların yüzlerinin böyle olması iyiye işaret değildi. Yapabileceğim tek şeye, polislik işlerine odaklandım. Tüm şahitlerin ifadelerine erişeceğime söz verdiler. "Rush saldırıya uğradığında Şerif Yardımcısı Gutterman yanındaydı. Neler olduğunu birinci ağızdan öğrenebilirsin."

"Buradan çıkınca onu yapabilirim."

Başını iki yana salladı. "Gutter bir çağrıya cevap vermeye gitti. Şerif ve ben rotasyondan çıktığımız için Gutter'ı hastanede tutacak kadar çok elemanımız yok."

Burke, "Gerekirse sizin kasabaya birkaç devriye gönderebilirim, Al," dedi.

"Bu çok iyi olur, Amirim. Gelişmelere göre bunu sizden istemek zorunda kalabilirim."

Ben Micah'ın nişanlısı olmasaydım farklı bir şey söyleyebilirdi çünkü Rush Callahan öldükten sonra hastanede çok fazla adam tutmalarına gerek kalmayacaktı. Al'a bana bebek bakıcılığı yapmalarına gerek olmadığını söyleyebilirdim ama Micah yanımda kalacaksa buna ihtiyacımız olabilirdi. O yüzden şimdilik böyle devam etmesi daha iyiydi.

Al'ın neden tereddüt ettiğini herkes bildiği için içeride rahatsız edici bir sessizlik oldu. Herkes bir şey demeli mi yoksa susmalı mı karar vermeye çalışıyordu.

"Tamam, Al, Micah'ın babasının çok fazla-vakti kaldığını sanmıyorum, bir mucize olmadığı sürece."

Al, "Mucizelere inanır mısın?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, inanırım."

Rickman burnundan soludu. "Mucizeler pazar ayinleri ve Noel geceleri içindir. Çok uzun süredir polis olduğum için ben artık inanmıyorum."

Bir şey diyecektim ama Dr. Shelley benden önce davrandı. "Kendin hastalanırsan mucizelere inanma, Ricky. Ben Rush için bir mucizeye inanmak istiyorum ve oğlunun Mareşal Blake ile evlendiğini görmesini arzu ediyorum."

Rickman, "Öyle bir şey olmayacak," dedi.

Gonzales öfkeli bir ses tonuyla, "Ricky," dedi. "Rush'ı ölmeden öldürmene izin vermem."

Rickman yine şoktaydı ve sorunun ne olduğunu yine anlayamadı. Bu dedektifin sadece kaba olmadığını, sosyal bir sorunu olduğunu düşünmeye başladım. "Ben bir şey demek istemedim, Ray, ben... Ben de Rush'ın yaşamasını isterim ama gerçekler ortada."

Gonzales, "Gerçekleri sikeyim!" dedi. Dedektifin üzerine yürüdü. Ricky ile Gonzales hemen hemen aynı boydaydı ama Rickman şimdi çok daha kısaymış gibi duruyordu. Gonzales bazı insanların yapabildiğini yaptı, daha büyük göründü. Keşke bunu ben de yapabilseydim ama Gonzales kadar iri olmadığım için aynı etkiyi yaratmazdı.

Burke aralarına girmedi ama ikilinin durduğu yerin yanına geçti. "Dedektif Rickman, bir süre Komiser Muavini Gonzales'ten uzak dur."

Rickman, "Özür dilerim, Ray, ben..." dedi. Başını iki yana salladı ve uzaklaştı. Bahse girerim diğer adamın neye kızdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gonzales'in sesi gırtlağının derinliklerinden bir yerden öfkeli ve boğuk çıktı. "Rush'dan vazgeçmeyeceğim. Ben mucizelere inanıyorum çünkü inanmak zorundayım."

Uzanıp koluna dokunmak istedim ama sonra vazgeçtim.

Bazen insanlar çok sinirliyse fiziksel temas istemezdi. Ne yapacağımı bilemeyince elimi yanıma indirdi.

"Ben de mucizelere inanıyorum," dedim.

Kaslarını hareket ettirmek acı veriyormuşçasına sadece boynunu çevirdi, omuzları çok gergindi ve bu hâlinden bile Rickman'a vurmaya çok yaklaştığını ya da bunu yapmayı çok istediğini anlayabiliyordum. "Rush'ın elinde bundan başka bir şey yok." Kükrer gibiydi.

Al, "Sana kafeteryada kahve ısmarlayayım," dedi. Adamı arkadaşıyla baş başa bırakmamı tavsiye eder gibi başıyla onayladı. Gonzales için ne yapacağımı bilemiyordum ve buraya Micah'a moral desteği vermeye gelmiştim. Gonzales ile başkaları ilgilenebilirdi. Birinin elini tutacaksam o el Micah'ınki olmalıydı.

Burke dışarıdaki koridora kadar bana eşlik etti. Bram ve Ares sırtlarını duvardan aldı, rahattan hazır ola geçti. İkisi de ordudan ayrılalı çok uzun zaman olmamıştı. Hastaneye bana eşlik eden polislere katılacak şekilde tam zamanında gelmişlerdi. Micah ikisini yanıma almamı söylemişti çünkü polisler birer sivil kas yığını olan Dev ve Nicky yerine eski askerlerin yanında kendini daha güvende hissederdi. Haklıydı ama bir aile faciasının ortasında bunu düşünebildiği için içimden ona sarılmak geldi. Babası dışında bir şey düşünmek zorunda kaldığı için kendimi kötü hissettim. İki uzun boylu, zayıf ve kaslı erkeğe baktım. Birisi ne kadar koyu renkliyse diğeri de o kadar bal ve altın rengine bürünmüş gibiydi. İkisini sıklıkla birlikte gördüğüm için artık benim için bir ekiptiler, bazı çiftleri hep birlikte görmeye alışmak gibiydi. Askeri geçmişlerini polise anlatmışlardı ve diğerleri bu iki korumamın yanında daha rahattı. Aileden olanlar Micah'ın yanında korumalar görmekten rahatsızdı çünkü hayatının tehlikede olabileceği

akıllarına geliyordu. Ama Amir Burke'un iki korumama başıyla selam verip gülümsediğini görmek güzel bir şeydi.

Ares ve Bram arkamıza geçti, yerlerini aldı. Bizim için bir alışkanlık gibiydi ama Burke bunu fark etti. "Sanırım Koalisyon'dan olduğu için Micah Callahan'ın korunması gerek ama senin korumalara neden ihtiyacın var?"

"Micah ve Koalisyon ile bağım medyaya yansıdı ve aynı zamanda St. Louis'nin Efendisi Jean-Claude ile birlikteyim. Vampirlerden nefret eden bir sürü insan var. Micah'ın teyzesi ve kocasının ne durumda olduğunu biliyorsunuz. Bir de yabancıları hayal edin."

"O kadar kötü mü?" diye sordu.

"Dindar fanatiklerden biri bu sene Jean-Claude'un kulüplerinden birini havaya uçurmaya çalıştı," dedim. Fakat Nathaniel, Dev, Nicky, Cynric ve benim kulüpte olduğumu söylemedim. Bahsettiğim adam birkaç vampir ısırığına maruz kalmış ve bir grup vampire gündüz hizmet eden biriydi. Jean-Claude'un hepsini köle edecek şeytani bir imparatorluk kurduğuna inandığı için bunu yapmıştı. Çağırdığım leoparı, çağırdığım kaplanlardan iki tanesini ve beni aynı anda öldürselerdi Jean-Claude'un da öleceğini düşünüyorlardı. Hepimiz birbirimize metafizik olarak bağlıydık, duygulardan çok daha fazlasını paylaşıyorduk. Ben insan hizmetkârlarını öldürerek birkaç vampiri öldürmüştüm. Teorik olarak çağırdıkları hayvanı öldürerek de bunu yapmak mümkündü. Psişik güç zincirinden birinin ölmesi diğerlerinin de hayatını tehlikeye atardı.

Burke, "Öyleyse teröristler var," dedi.

Bir süre düşündükten sonra başımla onayladım. "Onun gibi bir şey."

"Bombacıya ne oldu?"

"Öldü," dedim.

Burke arkamdakilere baktı. "İhtiyacın olduğunda yanında aksiyon görmüş adamların olması iyi bir şey."

Ares, "Ah, biz değildik," dedi.

Burke kaşlarını çattı ve tereddüt etti. "Üst kattaki diğer korumalar mıydı?"

Ares, "Onlar rehineydi," dedi.

Bram, "Kendi kendilerini kurtardılar," dedi. Ortağına bir bakış attı ve Ares'in yüzündeki gülümseme silindi.

"Yanlış bir şey mi söyledim? Yine bana garip bakıyorsun."

Bram, "Çenenin fazla düşük olduğunu ima eden bakışımdan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Ares, "Hey," dedi.

Burke bir kahkaha attı. "Siz çok uzun süredir birlikte çalışıyorsunuz."

Bram, "Öyle," dedi.

Ares, "Belli oluyor mu?" diye sordu.

Burke, "Evet, oluyor; iyi ortaklar evli çiftler gibidir," dedi.

"Bazı yerlerde ortaklara iş eşi deniyor," dedim.

Burke, "Polissen bazen ortağını eşinden çok görürsün," dedi.

Başımla onayladım.

Ares, "Bu sefer bu bakışa maruz kalmamın sebebi neydi?" diye sordu.

Bram öfkeli bir bakış daha attı.

"Ne?"

"Diğer korumaların işlerinde sizin kadar iyi olmadıklarını ima ettin."

"Değiller," dedi. Yüz ifadesinden hâlâ anlamadığı belliydi.

Bram, "Anlamıyor musun, Ares?" diye sordu. "Dev ve Nicky polise veya askere benzemiyor. Rehine olduklarını söylemek onların Amir Burke'un gözündeki değerini daha da azaltıyor."

Ares teker teker herkese baktı ve ağzı açık kaldı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Ben öyle demek istemedim."

Bram gözlerini devirerek "Biliyorum," dedi. Eşinden şikâyetçi bir koca gibiydi.

Kafamı yana çevirip gülümsedim.

"Mareşal Blake ve genç Callahan'ın yanında acil durumlarda gerekeni yapabilecek insanların olduğunu bilmek güzel."

Bram adamın gözlerine baktı. "O gün Mareşal Blake'i kurtaranlar biz değildik."

Burke kaşlarını çattı. "Anladığımı sanmıyorum."

Bram iç geçirdi. Önce bana, sonra Ares'e, sonra tekrar bana baktı. "Özür dilerim, Anita; yanında korumalar olduğu için diğer polisler senin hakkında kötü düşünecek, korunmaya ihtiyacı olan bir askermişsin gibi."

Başımla onayladım ve iç geçirdim. "Evet ama ne yapabilirim?"

Bram, Burke'a döndü. "Bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Rehineleri kurtaracak ve bombacıyı etkisiz hâle getirecek planı Mareşal Blake yaptı. SWAT ile birlikte içeriye girdi. Diğer korumalar plana sadık kalarak yapmaları gerekeni yaptı. Aslında, Micah Callahan'ın yanındaki diğer sivil Nathaniel Graison günü kurtaran isim oldu. Nathaniel ilk hamleyi yapmasaydı kurtarma timi başarısız olurdu. Fakat tehdidi etkisiz hâle getiren ne diğer polisler ne de korumalarıydı. Anita'nın kendisiydi."

Ares, "Ağzımı açtım diye bana kızıyorsun ama sen her şeyi anlattın," dedi.

Bram, "Her şey polis kayıtlarına geçti," dedi.

Bram'in metanetli karanlık yüzüne baktım. Yüz ifadesini okuyamıyordum ve sırtlan çağırdığını hayvanlardan biri değildi, bu yüzden gerçekte neler hissettiğini anlayamıyor-

dum. "Ares haklı, bu, şimdiye kadar senden duyduğum en uzun konuşmaydı."

"Amir Burke bir araya geldiğimiz en kıdemli polis. Senin kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kurban değil de içeriye girip insanları kurtaran kişi olduğunu bilmesini istedim."

Gülümsedim ama kaşlarımı da çattım. "O zaman Nathaniel'den neden bahsettin?"

"Çünkü erkeklerin göz ardı ettiği tiplerden. Nathaniel bundan daha fazlasını hak ediyor. Sadece senden, Dev'den ve Nicky'den bahsetseydim Nathaniel kenara atılmış gibi olurdu."

Burke, "Bana Mike Callahan'ın onurunu savunmadın," dedi.

Bram başını yana çevirdi ve enerjisinde bir değişim oldu, yaratığı dışarı çıkacağı için değildi, öfkeliydi. Ares sırtını dikleştirdi ve ortağına yaklaştı. Bram, "Micah'ın onurunu savunmama gerek yok," dedi. "Micah kendi kendinin onurudur."

Burke, "Üzerinize alınmayın," dedi.

Bram başıyla onayladı. "Anita'dan emir alıyoruz çünkü bizimle birlikte ön safta savaşıyor. Micah'ın emirlerine uyuyoruz çünkü o bizim liderimiz."

"Ya şu St. Louis'nin Efendisi, Jean-Claude?"

Bram, "Jean-Claude'a saygı duyuyoruz," dedi.

"Ama Callahan ve Blake gibi sizin lideriniz değil, öyle değil mi?"

Bu sefer araya giren Ares oldu. "Ortağım adına özür dilerim, bu kadar çok konuşmaya alışkın değil. Sanırım bilgi paylaşımı sona erdi, değil mi, Anita?"

"Evet," dedim. Jean-Claude'un yanındaki vampirlerin bazıları korumaların Jean-Claude yerine benim ve Micah'ın emirlerine uymalarından rahatsızdı. Harlequin yüzlerce yıl-

dır vampir konseyinin başında olan Karanlığın Annesi'nin elit korumalarıydı ama o yenilince şimdi Jean-Claude'un olmuşlardı. Jean-Claude yeni vampir konseyinin başındaydı. Harlequin'lerin tamamı bu değişimi onaylamamıştı ama Karanlığın Annesi öldüğü için durum daha çok, "Kral öldü, yaşasın yeni kral" durumuydu. Gerçi şimdi, "Kraliçe öldü, yaşasın yeni kral" daha uygundu.

Burke bize teker teker baktı ama yüzlerimiz bir şey belli etmedi. Uzun süredir polis olduğu için ne zaman susması gerektiğini biliyordu. Hoşuma gitmeyen, hemen Jean-Claude'u sormasıydı. Diğer polisler vampir politikası hakkında neler biliyordu? Burke'a bakarken düşündüğümden fazlasını bilebileceğini düşündüm. Şerif Callahan'ın gizemli federal dostu olabilirdi ve bizim hallolmamış maceralarımız hakkında ne kadar şey bildiğini merak ettim. Çünkü yaşadığımız her şey polis raporlarına girmemişti, bazı işleri eski usül halletmiştik. Evet, yasa dışı demeye çalışıyordum.

Birkaç soru daha sormadan Burke'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Neyse ki, bahanem vardı. "Micah ve Nathaniel'in yanına gitmem gerek. Keşke Şerif Callahan ile başka şartlar altında tanışsaydım," dedim.

Burke yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Callahan iyi bir şerif ve iyi bir insan. Umarım bunu kendiniz öğrenecek kadar zamanınız olur, Mareşal."

"Ben de çok isterim, ben de," dedim.

El sıkıştık ve üçümüz asansöre bindik. Micah'ın annesiyle teyzesinin nezarete atılıp atılmadığını öğrenmenin zamanı gelmişti. Bu ziyarette eğlence hiç bitmiyordu.

17

Üst kata çıktığımızda bazı kararlar verilmişti. Kadınlar hapse atılmamıştı. Bertie teyze ve Jamie amca hastaneden çıkartılmıştı. Jody teyze ve Bobbie teyze, Rush Callahan hastaneden çıkana veya ölene kadar bekleyecek polislerle birlikteydi. Doktorlar, Rush'ın ilaçlarını azaltmaya başlamıştı ama Dr. Rogers'ın dediği gibi şoka girmemesi veya birden uyanınca ölmemesi için süreci yavaşlatıyorlardı. İki saat veya daha fazla zamanımız vardı... Micah'ın annesi ve üvey babasının evine davet edildik. Hastaneye ve birlikte çalıştıkları üniversiteye yakındı.

Micah, "Ben burada kalacağım," diye itiraz etti.

Nathaniel yanına gitti ve sesini alçalttı. "Hepimizin bir şeyler yemesi gerek."

Micah, "Ben aç değilim," dedi.

"Yaratığın aç çünkü benimki de aç ve Anita'nın içinde birden çok açlık var."

Üçüncümüze baktık. Micah'ı bilmiyordum ama ben insan olmadığımızı hatırlamadığım için kendimi aptal gibi hissettim. Çok fazla yemek yememenin şekil-değiştirenler için kan şekerinden daha kötü etkileri vardı. Biz açlıklarımız üzerinde demir gibi bir kontrole sahiptik ama demir bile kırılırdı.

Nathaniel, "Çok streslisin," dedi. "Şimdi her şeyi kontrol etmek daha zor."

Micah, "Geri döndükten sonra onu yalnız bırakmak istemiyorum," dedi.

Elini tuttum. "Doktorlar kendine gelmeye başlayınca bizi arayacak ve Nathaniel haklı. Ailenin beklenmedik bir zamanda yaratığınla tanışmasını istemeyiz, değil mi?"

"Benim kontrolüm o kadar kötü değil," dedi. Kendini savunur gibiydi, sık rastladığımız bir şey değildi.

Ben elini tutarken Nathaniel de Micah'a sarıldı. "Sen gördüğüm insanlar içinde en kontrollü olansın, benim Nimir-Raj'ımsın, ama kimse mükemmel değildir, sen bile. Şimdi aptalca bir şey yapma, şimdi olmaz. Ailenin yanına geri döndün, sürpriz bir şekil değiştirme ile onları korkutma."

Annesi yanımıza geldi. "Beth seni yeniden göreceği için çok heyecanlı."

Nathaniel'in sağduyusu mu yoksa küçük kardeşini görecek olmak mı etkili oldu bilemedim ama tartışmayı kazandık. Birlikte yola çıktık.

Kuzen Juliet direksiyon başındaydı çünkü eşyalarımızın bir kısmı hâlâ kadının aracındaydı. Eşyaları çıkartmamıza yardım edecek, sonra kendi çocuklarının ve kocasının yanına gidecekti. "Sizi biraz yalnız bırakayım," dedi.

Nicky bu sefer ön koltuktaydı. Arkasına dönüp Nathaniel ile benim aramda sandviç olmuş Micah'a baktı. "Özel konuşmak isterseniz biz mutfakta bekleyebiliriz."

Micah, "Teşekkürler, Nicky," dedi. "Henüz ne istediğimi bilmiyorum. Annemin evi beş sene önce satmasını henüz kabullenemedim. Gittiğimiz evi daha önce hiç görmedim." Üzgün gibiydi.

Elini sıktım. "Babam büyüdüğüm evi satsa bana da çok garip gelirdi."

Nathaniel, Micah'ın saçlarına eğildi. "Ben yedi yaşına

kadar oturduğum ev hakkında çok fazla şey hatırlamıyorum ve sonrasında şimdi oturduğumuz eve kadar sevdiğim bir yer olmadı."

Juliet, "Yedi yaşındayken ne oldu?" diye sordu.

Nathaniel kafasını kaldırdı. "Annem kanserden öldü ve üvey babam kardeşimi döve döve öldürdü." İçinde hiç duygu yokmuş gibi hikâyeyi anlattı. Ben de annemin ölümüyle ilgili hikâyeyi çoğunlukla böyle anlatırdım.

"Çok üzgünüm, Nathaniel. Bilseydim sormazdım." Yüzüne baktı, basit bir soru trajik bir cevap aldığında sosyalleşmeyi bilen insanların yüzlerinde beliren o ifade vardı yüzünde.

Nathaniel, "Sorun değil," dedi. "Bilmen imkânsızdı."

Nicky, "Araba," dedi.

"Önümüze geçiyor," dedim. Nabzım hızlandı.

Juliet, "Ne?" diye sordu. Tam zamanında aracın kontrolüne yeniden hâkim oldu. "Özür dilerim," dedi.

"Artık bize bakmak yok," dedim. "Sadece arabayı sür, tamam mı?"

"Sadece..." Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Çok üzücü."

"Arabada üzücü bir sürü hikâye var," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Bu sefer dikiz aynasından baktı.

İç geçirdim. Lanet olsun, başlatan bendim. "Ben de annemi sekiz yaşında kaybettim."

Nicky'nin katılımını bekledim ama sessiz kaldı ve karanlık yola bakmaya devam etti. Nicky'nin hikâyesi de Nathaniel'inki kadar trajikti ama paylaşmak istemiyorsa bir şey söyleyemezdim.

"O kadar küçükken annemi kaybettiğimi hayal bile edemiyorum."

Micah kolunu omzuma attı ve Nathaniel'i kendine çekti. Şimdi hepimiz birbirimize sarılıyorduk.

Juliet eski ve mütevazı evlerden bir mahalleye girdi. Büyük bir kısmı normalden büyük bahçeleri olan çiftlik evi tarzındaydı ama diğerlerinin bahçeleri küçüktü çünkü arkalarını kayalıklara vermişlerdi. Bu durum bana karanlığın içinde bir yerde dağlar olduğunu hatırlattı.

Micah, "Daha önce hiç görmediğim bir yerde annemin evine doğru gidiyor olmak çok garip," dedi.

Juliet, "Sanırım öyledir," dedi. Büyük evlerden birinin yanındaki çıkmaz sokağa girdi.

Micah, "Ailemle haberleşmediğim için hata bende," dedi.

Nathaniel ile Micah'a biraz daha sarıldık. "Sen yapman gerekeni yaptın."

Nicky, "Sen onları bir deliden koruyordun," dedi.

Micah gülümseyerek "Teşekkürler," dedi.

Juliet delinin kim olduğunu sorabilirdi ama araba yoluna girdi ve evin kapısı açıldı. Micah'ın annesi ışığı da arkasına alınca insanın kalbini ısıtan filmlerden birinden çıkmış gibi göründü. Micah yanımda gerildi ama sebebi kötü bir şey değildi. Nathaniel elini kendi tarafındaki kapının koluna attı.

Nicky, "Bekle, diğerleri yerlerini alsın," dedi.

Juliet, "Bea teyzenin evinde üzerinize atlamayı bekleyenler yok," dedi.

Nicky, "Muhtemelen yoktur," dedi. "Ama tedbirli olmanın kimseye zararı olmaz."

"Korumaların paranoyak olması gerek, onlara bunun için para veriyoruz," dedim.

"Bertie ve Jamie'nin yaptıklarını görene kadar korumaya ihtiyacınız olduğunu düşünmüyordum ama ortalık çok karıştı."

Nicky kemerini açtı. "Kimse ben söylemeden dışarıya çıkmasın."

Juliet, "Ben de mi?" diye sordu.

"Hayır, sen bizim işimiz değilsin."

Juliet, "Sevindim," dedi. Elini kapıya attı.

Nicky omzuna dokundu. "Henüz değil."

"Dışarı çıkabileceğimi söyledim."

"Bir korumanın kapını açmasını beklemek zorunda değilsin ama yine de kapıyı hemen açmanı istemiyorum."

"Neden?"

"Arabanın içi aydınlanır ve herkes hedef olur."

Juliet'in omuzları çöktü. Dünyayı daha tehlikeli ve daha ürkütücü bir yer olarak görmeye başladığı yüz ifadesinden belliydi. Karanlıkta arkaya döndü ve Micah'a baktı. "Hep böyle mi yaşamak zorundasın?"

"Sadece bir tedbir," dedi.

"Eve bu yüzden mi dönmedin? Herkesi tehlikeye atacağın için mi?"

"Kısmen ama artık kötü adamları korkutacak kadar adamımız var. Nicky ve diğerlerini görünce savunmasız olmadığımı anlarlar. Aileme zarar verirlerse bunun bedelini ödeyeceklerini bilirler." Micah bunu söylerken çok sakin, çok mantıklıydı. Bu özelliğini seviyordum, benim gibi acımasız ve pratik olabiliyordu.

Juliet, "Demek istediğin..." dedi. Ama Dev benim kapımın Ares ise Nathaniel'inkinin önünde belirdi. Bram'in arkamızda olduğunu hissedebiliyordum. Micah yanımdayken bazen diğer leoparları daha rahat seziyordum. Kapılarımızı açtılar, dışarıya çıktık ve eve doğru yürümeye başladık. Micah'ın annesi basamakları indi ve bize doğru geldi. Bea Morgan'ın hastanedeki kavgasını gördükten sonra sabırsız bir kadın

olduğunu biliyordum. Sinirli insanlar nadiren sabırlı olurdu. En iyi örneği bendim.

Bize yeni olan eve bir dizi korumayla birlikte girdik, Micah'a annesi önden yolu gösterdi. Annesiyle birlikte gitmesine izin verdik ama Ares yanındaydı. Nathaniel ile el eleydik, Dev ve Nicky iki yanımızdaydı. Bram en arkadan geliyor ve karanlığa göz gezdiriyordu. Micah'ın planladığı gibi bir buluşma değildi ama babası için bir mucize yaratmayı istiyorsak fena da sayılmazdı.

18

Büyük salona adım attık. Oturma odası-yemek odası karışımı bir şeydi, bir yanda alçak bir duvarla ayrılan bir mutfak ve duvarın iki yanında bar sandalyeleri vardı. Ve ardından koridordan içeriye genç bir kız girdi. Kıvırcık ve koyu kestane renkli saçları omuzlarına iniyordu. Bir metre altmış iki santimetre boyundaydı ve vücudunun bir yeri hariç inceydi. Micah'ın bir yerinin büyük olduğu gibi bu kızın da göğüsleri kocamandı, sanki doğa ikisine de torpil geçmeye karar vermişti. Micah bunu kıyafetleriyle gizleyebiliyordu ama Beth'in, Beth olmalıydı, işi daha zordu.

Odada yürürken ağlamaya başladı. Micah kızı odanın ortasında karşıladı. Kız kendini Micah'ın kollarına bıraktı ve hıçkırmaya başladı. Micah kıza sarılıp kızı sakinleştirmek için uğraştı.

"Geleceğini biliyordum. Jerry gelmeyeceğini söyledi ama biliyorum," dediğini duydum.

Zayıf bir ses, "Bethy, iyi misin?" diye sordu.

Beth geri çekildi ve gözlerini sildi, gözyaşlarını gizlemeye çalıştı. Sonra dönüp koridordaki küçük oğlana baktı. Çocuğun altın renginde bukleleri vardı ve kusursuz teni ancak genetiğin lütfu ile sahip olabileceği bir tona sahipti. Gözleri Jerry'ninkiler gibi kocamandı ama gözlerinin rengi açık kahverengiydi, Beth'inkilerden çok daha açık renkliydi.

"İyiyim, Fen, sadece büyük kardeşim eve geldiği için çok mutluyum." Gözyaşlarını silerken bir kahkaha attı.

"Ama sen mutluyken ağlamazsın, Bethy." Sanki Beth'i söyleyemediği için *Bethy* diyordu ve telaffuzu *Betty* gibi değildi, ikisi arasında bir yerdeydi. Bir elinde oyuncağı üzerinde pijamalarıyla odaya girdi, Christopher Robin'in modern versiyonu gibi duruyordu. Fakat elindeki Ayı Pooh değildi. Ne olduğunu anlayamadım ama ayı değildi.

Beth yanına gidip çocuğu kucağına aldı, rahat etmesi için kalçasını yana yatırdı ve çocuğu yanımıza getirdi. "Fen, bu benim büyük kardeşim, Mike. Sana ondan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Çocuk ciddi gözlerle Micah'a baktı. "Sen benim de büyük kardeşim misin?"

Micah bir cevap veremeden koridordan tiz bir kız çığlığı geldik. Kafalarımızı kaldırdık ve üzerinde Disney Prensesi pijaması olan bir kız içeriye daldı. Koyu altın renginde saçları koşarken arkasında sallanıyordu. Peşinden kısa kahverengi saçları olan bir çocuk geldi. Bağırarak "Seni öldüreceğim!" dedi.

Bea, "Hawthorne!" dedi.

Hawthorne? Ah, tamam, şimdi hatırlamıştım. İkinci kocası İngiliz edebiyatını seviyordu. Zavallı çocuk.

Küçük kız annesinin kucağına atladı. Ty Morgan, "Hawthorne, evin içinde böyle konuşulmayacağını biliyorsun."

"Çantamın üzerine meyve suyunu döktü! Odama girmemesi gerekiyor!"

Kız, "Girmedim!" dedi. Kollarını annesinin boynuna doladı ve yüzünü saçlarının arasına gömdü.

"Yalancı, seni gördüm. Ödevimi kaydetmek zorunda kalmasaydım annemin arkasında saklanmadan seni yakalardım!"

"Neden?"

"Çünkü işimde dövüş sporlarına ihtiyacım olmuyor."

Hawthorne bana döndü. "Senin işin nedir?"

Ceketimi açıp rozetimi gösterdim.

"Amerikan Mareşali. Rush'a zarar vereni yakalamaya mı geldin?"

"Buraya Micah, Mike ile geldim. Nişanlısıyım, ama madem buradayım yardımcı olacağım."

Çocuk, Nathaniel'e döndü. "Sen kimsin?"

Annesi kabalık etmiş gibi, "Hawthorne," dedi.

"Ne?"

"İsmim Nathaniel." Elini uzattı.

Hawthorne şaşırmış gibiydi ama tokalaştı. "Sen onlarla antrenman yapıyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Micah ile aynı nedenden dolayı."

Çocuk herkesin ne veya kim olduğunu anlamaya çalışır gibiydi. "Onlar mareşale benzemiyor," dedi.

Ty, "Hawthorne, neden Frost ve Fen'i alıp çantanı temizlemiyorsun?" diye sordu.

Hawthorne suratını astı. "Fen dört yaşında. Bize nasıl yardım edebilir?"

Fen kafasını kaldırdı. "Ederim."

Hawthorne abartılı bir biçimde iç geçirdi ve gözlerini devirdi. "Tamam, çocukları yanıma alırım ama soru sormayı kesmemi istiyorsunuz çünkü yetişkinler kendi arasında konuşacak." Sonra endişelendi ve yüzündeki ifade gerçekti. "Rush'a bir şey mi oldu?" Şimdi gözüme daha genç göründü.

Ty, "Hayır, Hawthorne, bir şey olmadı," dedi.

"Yemin eder misin?"

Babası, "Ederim," dedi.

Hawthorne başıyla onayladı, bize endişeli ve meraklı bir bakış daha attı, sonra ellerini kardeşlerine uzattı. "Gelin, çocuklar, siz çantayı temizlerken ben de yapacak bir şey bulayım."

Bea küçük kızı yere indirdi. Frost bize döndü, elleri meydan okur gibi kalçasındaydı, narin üçgen yüzünü bize gösterdi. Gözleri küçük ve hafif çekikti, rengi koyu bir kahverengiydi. Saç rengi dışında Beth'e benziyordu. Micah'ın kızının nasıl olacağına bakar gibiydim.

Frost, "Ben çocuk değilim," dedi. Ayağını yere vurdu.

Hawthorne, "Öylesin," dedi.

"Değilim!"

Ty, "Kardeşinle git ve çantayı temizle," dedi.

Parlak mavi gözlerine baktıktan sonra Bea'nın gri-mavi gözlerine baktım. Micah'ın gözleri daha soluktu. İki mavi gözlü insandan kahverengi gözlü çocuklar nasıl oluyordu? Fen'in altın-kahverengi göz rengi çok belirgin değildi ama bunlar annelerine veya yeni babalarına benzemeyen yüzlerden bana bakan Micah veya Beth'in gözleriydi. Burada neler oluyordu?

Beth, "Ben onlarla gidip birbirlerini öldürmediklerinden emin olayım," dedi. Micah'a sevgi dolu bir bakış attı. "Eve dönmene sevindim," dedi. Fen'i alıp Hawthorne ile Frost'un peşinden gitti.

Fen kollarını annesinin boynuna doladıktan sonra ikinci kez, "Sen benim de büyük kardeşim misin?" diye sordu.

Micah çocuğa cevap verirken dönüp annesine baktı. "Evet, sanırım öyleyim."

Bea Morgan kocasının eline uzandı ve suçlu bir yüz ifadesi takındı.

19

"Anne, Ty, neler oluyor?"

Ty yüzünde meydan okur bir ifadeyle sırtını dikleştirdi. Bea elini tuttu ve kınarcasına oğluna baktı. "Olan oldu," dedi.

"Frost, Ty'ın değil, değil mi?"

Ty, "O benim kızım," dedi. "Biyolojik olarak olmasa da."

"Biyolojik olarak olmasa da ne demek?"

"Mike, lütfen, kızma. Senin bu konuda Jerry'den daha iyi olacağını düşünüyordum çünkü yanında iki kişi var." Sesi özür diler gibiydi ve kendinden emin değildi.

Kapı çaldı. Bea kapıya gitti, Micah'tan uzaklaşmak için bir bahane bulduğuna sevinmiş gibiydi. Bram kimse bir şey demeden kadının peşinden gitti; kapı açılmak üzereyse korumasız kalamazdı. Micah hâlâ son birkaç dakika içinde yaşadıklarıyla meşguldü. Babası terk edilmiş kalbi kırık adam değildi, ara sıra eski karısıyla birlikte oluyor olmalıydı. Bu kadarını ben de anlamıştım.

Nathaniel ile Micah'a döndük ama ne diyeceğimizi bilemedik. Yüzündeki ifadeden aile tarihçesinin birbirine girdiğini anladım. Nathaniel koluna dokundu ama Micah bunun farkında değildi.

Kapıdaki Jerry'ydi. "Siz yatana kadar kapıyı kilitlemezsiniz. Sorun nedir?"

Bea, "Ben kilitlemedim," dedi.

Bram, "Biz kilitledik," dedi.

Jerry uzun boylu adama baktı. "Neden?"

Bram, "Kilitli bir kapı bize birkaç saniye kazandırır," dedi.

Jerry, "Ne için?" diye sordu.

"Herhangi bir şey için."

Jerry başını iki yana salladı ve insanların yanından geçip Micah'a doğru yürüdü. "Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla Frost ile tanışmışsın."

Micah, "Evet," dedi. Sesi boğuktu.

Jerry, "Sürpriz!" dedi. Kollarını iki yana açtı.

"Beni uyarmalıydın."

Jerry başını iki yana salladı. "Ah, hayır, olmaz. Bu açıklamayı yapması gereken ben değilim, denemem bile."

Bea, "Kibar ol, Jerry," dedi.

"Neden? Frost üç yaşına gelene kadar ben de bilmiyordum. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

Bea, "Jerry..." diye başladı.

"Hayır, Anne, Mike'a açıkla. Benim bu konuda hâlâ sorunlarım var." Micah'ın önüne geçti. "Biz babam için üzülüyorduk, hatırlıyor musun? Annem buradaki profesöre gitti diye deliriyorduk ve onlar bu süre içerisinde hâlâ görüşüyorlarmış."

Bea, "Bu doğru değil," dedi. "Önce düşündüğünüz gibiydi. Rush'ı seviyorum ama onunla devam edemezdim. Ayrıyken Ty ile tanıştım. Rush da birileriyle çıkabilirdi ama çıkmadı."

Micah, "Çünkü senin aklını başına toplayıp eve geri dönmeni bekliyordu," dedi. Sesinde belirgin bir kınama vardı. Bazı konularda çok uzun süre sonra tekrar açılsa bile taze kalırdı. Şeytani bir Tupperware kap gibiydiler. Sonsuza kadar içindekiler taze kalırdı.

"Sen otuz yaşındasın, Micah David Callahan, sen on iki yaşındayken kırılan bir şeyi onarabileceğimi düşünmek için fazla yaşlısın."

Micah biraz utanmış gibiydi. "Öyleyse Ty'ı babam ile aldattın mı?"

Kadın Ty'a baktı ve el ele tutuştular. "Rush'ı sevmeyi hiçbir zaman bırakmadı ve sen gittikten sonra burada bizimle ve çocuklarla çok vakit geçirmeye başladı."

"Twain'in dördüncü doğum gününü hatırlıyorum. Çocuklara çok güzel bir akşam yaşattığınız için siz yetişkinlerle gurur duymuştum."

Jerry, "Evet," dedi. "Ama benim bilmediğim şey babamla hâlâ yattığınızdı."

Micah, "O kadar önce mi?" diye sordu.

Jerry başıyla onayladı.

Bea, Jerry'ye döndü. "Bu hikâyeyi anlatmak ister misin?"

Jerry, "Hayır," dedi. En yakındaki koltuğa çöktü.

"O zaman araya girip durma."

Ellerini iki yana açtı. *Tamam, sen devam et,* der gibiydi.

Micah'a ve bize döndü. "Bu hikâyeyi bu kadar izleyiciye anlatacağım aklıma gelmezdi.

Bram, "Biz isterseniz mutfağa gidebiliriz," dedi.

"Teşekkür ederim."

Ares ile Bram mutfaktaki taburelere geçti. Nicky ve Dev bana baktı. Başımla onayladım ve diğer korumalara katıldılar. Bea'ya insanlardan daha üstün duyma yetileriyle her şeyi duyacaklarını söylemedim. Bazen bir illüzyon yaratmak insanları daha rahat ettirebilirdi.

Hepimiz kusursuz kare şeklindeki koltuklara oturduk. Ty ve Bea birine geçti. Üçümüz karşılarında yerlerimizi aldık. Jerry aramızdaki aşk koltuğuna geçti. Yüzüne baktık.

"Herkesin yüzünü görmek istiyorum," dedi.

Ty, "Jerry, bu eğlencelik bir şov değil," dedi.

"Sadece kardeşlerimden birinin bunu öğrendiği zaman vereceği tepkiyi görmek istiyorum."

Micah, "Beth daha mı erken öğrendi?" diye sordu.

"On iki yaşındaydı. Annemle yaşıyordu. Öğrenince bana neden söylemediğini sordum ve ne dedi biliyor musun?"

Micah, "Hayır," dedi.

"Sabahları babamın evde olması hoşuna gidiyormuş ve birlikte kahve içiyorlarmış. Kendini evinde hissediyormuş. Biz kendimizi güvende hissetmemizi sağlayan her şeyi kaybettik ama küçük kardeşimiz elmadan bir ısırık daha aldı."

Micah, "Beth'in veya babamın mutluluğunu kıskanmam," dedi.

Jerry, "Ben kıskanırım," dedi. "Çünkü ben boşanmadan sonra hâlâ onun tarafındaydım ve onlar hep düzüşüyorlarmış. Bana bir şey söylemedi. Hepsi bir yalanmış."

Ty, "Yalan değildi," dedi.

Jerry, "Ama gerçek de değildi," dedi.

Ty'ın buna verecek cevabı yoktu.

Bea denedi. "Senin hayatında Anita ve Nathaniel var, benimkinde de Ty ve Rush var."

Jerry, "Benim sadece bir eşim var, iki değil," dedi.

Beth, "Bu sosyal yeteneklerle ancak bir tane bulabilirdin," dedi. Koridordan bize doğru yürüdü. Bea'ya döndü. "Çocuklara masal anlatma işini Twain yapar."

Bea, "Tamam," dedi.

Beth, Jerry'nin yanında yerini aldı. Yüksek sesle söylememiş olsa da sanırım Micah'ın yüz ifadesini görmek istiyordu.

Micah ellerini dizlerimize koydu ve biz otomatik olarak ellerimizi üzerine koyduk. "Evet, ikisi de hayatımda," dedi.

"Ama onlarla tanıştığım andan beri böyleydi. Biz her zaman üçlemeydik, hatta daha fazlası." Son kısmı şok etmek için mi eklemişti bilmiyordum ama dinleyenlerden kimsenin daha sonra bir şeyleri anlatmadığı için kendisini suçlamasını istemiyordu. Gerçi fark etmezdi; bunu umursamadılar. Belki de herkes şok edici açıklamalardan sıkılmıştı. Aşk hayatımızın tamamını açıklamasını bekledim. Yaptıklarımdan utanmıyordum ama anlatılacak çok şey vardı. Çok uzun bir hikâyeydi; yemek yedikten sonra hastaneye geri dönecektik. Bu gecelik romantik ve epik hikâyeyi es geçebilirdik.

"Rush'ı seviyordum ama birlikte yapamıyorduk. Sonra Ty'a âşık oldum ama Rush'ı özledim." Adamın büyük elini iki küçük eliyle tuttu ve gülümsedi. Sevgi dolu bir bakıştı, yanındaki adamı rahatlatmaya çalışıyordu. Belki de ben böyle düşünüyordum.

Bea bana döndü. "Senin neden bahsettiğimi anladığını biliyorum."

İçimden, *beni bu işe karıştırma*, demek geldi ama Micah elimi sıktı, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söylemedim. Gelecekteki kayınvalidenizle konuşurken nazik olmanız gerekti. "Micah ve Nathaniel ile yaşadıklarım tam olarak benzer değil," dedim. Kafamın içinde Jean-Claude ve Richard benzetmesi bu duruma daha uygundu, bir dönem ben de benzer duygular içerisindeydim ama sonu iyi bitmediği için ağzımı tekrar kapattım.

"Nathaniel ve Anita ile aynı anda bir araya geldik. Nathaniel'i benden önce tanıyordu ama çift değillerdi."

Nathaniel, Micah'a sarıldı. "Bence Miçah gelmeseydi Anita ile asla çift olamazdık."

Bea, "Neden?" diye sordu.

Nathaniel bana baktı. Kaşlarımı kaldırdım çünkü neden

bahsettiğini bilmiyordum. Biraz daha gülümsedi. "Biz üçlü olarak mutluyuz. İkimizden birinin Anita ile sıradan bir çift gibi olabileceğini hiç düşünmüyorum."

Bea, "Ben de aynısını diyorum," dedi. Rahatlamış gibiydi. "Rush ve ben birbirimize yetmiyorduk ama Ty ile..." –adamın yüzüne baktı– "... mutluyduk."

Jerry, "Senin itirazın yok mu?" diye sordu.

Ty, Jerry'ye döndü. "Bea ve benim de sorunlarımız vardı, birbirimizi seviyorduk ama bir eksik vardı." Bea'ya döndü ve yüzü aydınlandı, hâlâ eşine âşık bir adamdı. "Rush o kayıp parçayı bulmamıza yardımcı oldu."

Micah'ın eli gerildi ve yüzüne baktım. Kaybolmuş veya şokta gibiydi. Sorunun ne olduğunu sormak istedim ama bunu ailesinin önünde yapamazdım. Micah beni kurtardı çünkü kafasındakileri yüksek sesle dile getirdi. "Bunu anlıyorum," dedi. Dönüp Nathaniel'e baktı ve yüzündeki ifade her nasılsa Nathaniel gülümsedi. Ben de iki erkeğime gülümsedim.

Jerry, "Ah, Tanrı aşkına," dedi.

Hepimiz Jerry'ye döndük. "Senin sorunun nedir?" diye sordum.

"Siz hepiniz birbirinize aynı şekilde bakıyorsunuz. Babamın... lanet olsun, siktir."

Bea, "Jerry," dedi. "O kelimeyi kullanmıyoruz."

Jerry, "Çocuklar yanımızda değil," dedi. Kollarını göğsünde birleştirdi ve koltuğa biraz daha çöktü.

Beth, "Bence harika bir şey," dedi. Herkese gülümsedi.

"Ailede en az bir kişinin buna benim kadar kızmasını çok isterdim."

Bea, "Ailede buna kızan bir sürü insan var," dedi. Yüzü şimdi daha yaşlı, daha acılı göründü.

Jerry sırtını dikleştirdi ve elini uzattı, Ty'ın yanından annesine dokunmak ister gibiydi ama vazgeçti. "Öyle demek istemedim, Anne; asla onlar kadar aptal olamam."

Bea, "Rush'ın ve benim ailemden gelenlerle tanıştınız. Onun ailesinden o öldükten sonra gelecekler var. Çünkü bana katlanabiliyor ama ona katlanamıyorlar," dedi.

Micah, "Büyükbabam ve büyükannem ne dedi?" diye sordu.

"Rush yaralanana kadar, bizim durumumuzla ilgili *bir şey sorma, bir şey söyleme* politikası benimsediler ama biz hayal kırıklığımızı gizlemekte zorlanıyorduk."

Micah, "Frost'u gördüler mi?" diye sordu.

Başıyla onayladı.

"O zaman bilmek istemezler."

"Muhtemelen ama buraya gelip Rush'ın eşyalarını almak zorunda kaldık... burada yaşıyor. Kulübesi hâlâ var ama neredeyse altı yıldır oraya gitmedi."

Ben kıpırdandım.

Bea, "Sorun nedir, Anita? Konuş bizimle, ne düşünüyorsan söyle," dedi.

Micah'a baktım ve başıyla onayladı, sonra omzunu silkti. Bana kılavuzluk edemeyeceği yerlere girmiştik.

"Kasabada yaşamalarına rağmen oğullarının altı yıldır burada olduğunu bilmiyorlarsa, kasabada yaşıyorlar, değil mi?"

"Evet," dedi.

"O zaman çok uzun süredir odanın içindeki fili görmezden geliyorlar. Bence adresini bilmek gerçeği görmelerini sağlamazdı."

Ty, Bea ve Beth birbirlerine baktı.

Jerry sırtını dikleştirdi. "Ne oldu?"

Ty, "Büyükbaban beni Rush'ın elini tutup ağlarken gördü," dedi.

Jerry kaşlarını çattı. "Yani?"

Micah, "Elini tutmaktan fazlasını yaptın," dedi. Sesinde kınama veya öfke yoktu. Son birkaç saattir en sakin ses tonuydu.

Ty başıyla onayladı ama Micah ile göz göze gelemedi.

Micah, "Sorun değil," dedi. "Ben anlıyorum."

Jerry, "Ben anlamadım," dedi.

Beth, "Bu kadar yeter, Jerry," dedi.

Jerry, "Hayır," dedi. Koltuğun kenarında doğruldu ve annesine, Ty'a ve Micah'a baktı.

Micah, "Ty," dedi.

Diğer adam kafasını kaldırdı.

Micah, Nathaniel'in elini dudaklarına götürdü ve üzerine nazik bir öpücük kondurdu.

Ty'ın gözlerine yaşlar doldu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ya böyleydi ya da öpüştünüz ve büyükbabam sizi gördü."

"Rush'ı evlatlıktan reddettiler mi?" diye sordum.

Bea başını iki yana salladı. "Hayır, oğullarını etkileyen şeytanın Ty olduğunu düşünüyorlar." Sustu, derin bir nefes aldı. "Rush iyileşince ya ona evi terk etmesini söyleyecekler ya da Ty'ı dışarıya atacaklar."

Beth, "Bunu yapmazlar," dedi.

Annesi, "Evet, yapmayabilirler," dedi.

Micah, Nathaniel'e ve bana döndü. "Büyükbabam ve büyükannem Bertie teyze gibi değildir ama bazı şeyleri çok ciddiye alırlar. Benim şekil-değiştiren olmamı elimden bir şey gelmediği için kabullendiler. Çünkü bir seçim değildi. Bir yaratık olmayı seçseydim beni dışlarlardı."

Bea, "Rush onların oğlu," dedi. "Ve şimdi Tanrı'nın

gözünden düştüğünü hissediyor. Bizimle burada yaşamayı seviyor ama yetiştirilirken öğretilenler de ağır basıyor. Hepimizle burada olmak ona acı veriyordu."

Beth, "Onu hiç buradaki kadar mutlu görmedim, Anne," dedi. Ayağa kalktı ve gidip Bea'nın diğer yanına oturdu.

Jerry, "Bu doğru," dedi. "Ben de babamı hiç bu kadar mutlu görmedim."

Ty, "Ailesiyle arası bozulmasın diye ev adresini değiştirmedi," dedi. "Ayrıca, şerif olarak hizmet etmesi gereken bir kasaba var."

Başımla onayladım. "Evet, Boulder'da yaşarsa şerif olamaz."

Ty, "Evet," dedi.

Jerry, "İşini seviyor," dedi.

"Tek derdimiz işini nerede yapacağı ve nereye hizmet edeceği olsaydı iyi olurdu," dedim.

Bea başıyla onayladı. "Çok haklısın, Anita."

Micah, "Diğer çocuklar biliyor mu?" diye sordu.

"Twain ile oturup neden geceleri hepimizin aynı odayı kullandığını açıklamak zorunda kaldık."

Micah, "Kendisi mi sordu?" diye sordu.

Başlarıyla onayladılar.

Beth, "Onunla henüz tanışmadınız," dedi. "Çok ciddi bir çocuktur ve aklına geleni sorar. Yürüyen sosyal bir felaket gibidir."

"Son gördüğümde dört yaşındayken bile ciddi bir çocuktu."

"Hawthorne bir tane yatak odamız olduğunu biliyor ama hemen sormadı. Kabullendi ve cevabını bilmek istemeyeceği sorulardan kaçındı."

Micah, "Hawthorne ve Twain küçükken de birlikte miydiniz?" diye sordu.

Ty, "Twain dört yaşındayken başladı," dedi.

"Öyleyse, ben hâlâ buradaydım."

Ty, "Evet," dedi.

Micah, Jerry'ye döndü. "İkimiz de kaçırmışız."

"Evet ama sen on sene yoktun. Bütün bunlar burnumun dibinde yaşandı."

Beth, "Sen boşanmayla meşguldün, büyük kardeşim," dedi.

Micah gerildi, sanırım *büyük kardeşim* dediği içindi. Bu takma ismi eskiden sadece Micah için mi kullanıyordu. "Kelsey ile yürümemesine üzüldüm."

"Sen onu sevmezdin."

"Evlenme demezdim ama sen kolejdeyken, evet, onu sevmezdim."

"Onu neden sevmiyordun?" diye sordu.

Micah, "Eski hikâye," dedi. "Boşandığına göre artık fark etmez."

Jerry ellerine baktı, derin bir nefes aldı. "Seninle birlikte olmaya mı çalıştı?"

Micah yine gerildi ama yüz ifadesinden bir şey belli olmadı. "Çok uzun zaman önceydi."

Jerry başını iki yana salladı. "Bana neden söylemedin, Mike?"

"Sen ona âşıktın ve bence başka biriyle denemedi. Biraz sarhoştu, hepsi bu, böyle şeyler olur."

Jerry, "Hayır," dedi. "Biraz sarhoş olsa bile nişanlımın sana yanaşmaması gerekir."

"Seninle aynı fikirdeyim, Jerry," dedim.

"Sen birlikte olmaya çalıştığı tek kişi ben değilmişim gibi konuştun; dürüst olmak gerekirse bunu bir başkasında denediğini sanmıyorum."

Jerry, "Neden?" diye sordu.

Micah tereddüt etti. "Özel bir... ilgisi..."

Jerry, "Fetiş demek istiyorsun," dedi.

Micah başıyla onayladı. "Evet."

Nathaniel ile şaşkındık. Jerry açıkladı. "Herkes Kelsey'in tüylü veya yaratık sever olduğunu bilir."

"Sana, sen leopar olduktan sonra mı yaklaştı?" diye sordum.

Micah başıyla onayladı. "Bence bir seferlik bir fanteziydi ve ben hayır deyince peşini bıraktı."

Jerry, "Hayır," dedi. "Aslında yerel kurtadam sürüsüyle yaşıyor ve istediğini fazlasıyla alıyor."

Micah, "Üzgünüm, kardeşim," dedi.

Jerry başıyla onayladı ve ellerine baktı. "Ben onlarla boy... Neden bahsettiğimi biliyorsun. Kelsey hiçbir insanın boy ölçüşemeyeceğini söylerdi."

"Senden ekibe katılmanı istememesine şaşırdım," dedim.

"İstedi ama ben bir kurtadam olsam bile tek başıma ona yetmezdim. Onun içinde onarılması imkânsız kırık bir şey var."

Nathaniel, "Üzgünüm," dedi.

Jerry kafasını kaldırdı ve bizimle el ele tutuşan Nathaniel'e baktı. "Babamın annem ve Ty ile birlikte yaşadığını öğrendiğimde çok rahatsız oldum. Babamın başka bir erkekle aynı yatağı paylaşması çok sinir bozucuydu."

Bea, "Jerry," dedi. Sanki kaba bir şey söylemişti.

"Bundan utanıyor musun?"

Bea, "Hayır," dedi.

Jerry, Ty'a döndü.

Ty, "Hayır," dedi.

"O zaman hepinizin aynı yatağı paylaşması beni rahatsız ediyordu." Bize döndü. "Siz ne kadar zamandır birliktesiniz?"

Micah, "Neredeyse üç yıldır," dedi.

"Annem, babam ve Ty birlikte yaşıyor. Geleneksel olanı deneyen bir tek ben varmışım ve iki sene sonra yürümeyeceğini anladım. Belki de birlikte yaşayacak bir çift bulmalıyım."

Beth, "Janet iyi biri," dedi.

"Kelsey'in de iyi olduğunu sanıyordum."

"Kelsey partilerde diğer erkekleri keserdi."

Jerry, "Bana neden söylemedin?" diye sordu.

"Çünkü çocuktum ve ne gördüğümü anlamıyordum. Şimdi bir şey söyleyebilirim."

"Özür dilerim, Kelsey konusunda kendimi aptal gibi hissediyorum. Babam, annem ve Ty da burnumun dibindeyken bir şeyi fark etmedim."

Bea, "Janet ile evlenmek konusunda şüphelerin olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Yok ama her defasında bir şeyi gözden kaçırıyorum ve bu seferki ne diye merak ediyorum."

Micah, "Janet ile tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedi.

Jerry başıyla onayladı. "Seninle yatmaya çalışırsa haberim olsun."

"Bu sefer olmaz."

Jerry sadece kardeşine baktı.

"Ama denerse haberin olur."

Jerry, Nathaniel'e döndü. "Sen de tatlı çocuk."

Nathaniel gülümsedi, sonra huzursuz oldu. "Ben Micah ve Anita'ya söylerim."

"Sana söyleriz," dedim.

Micah, "Nathaniel'e tatlı çocuk demen hoşuma gitmedi," dedi. "Hafif biri gibi kalıyor, oysa benim için çok önemli."

Jerry ellerini iki yana açtı. "Özür dilerim ama çok tatlı ve ben şu an kendimi biraz güvensiz hissediyorum, tamam mı?"

"Erkeklerimin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardır," dedim. Espri yapmaya çalıştım.

Jerry espriyi anlayacak durumda değildi çünkü, "Sadece, erkeklerinden biriyle yakınlaşırsa, bana söyleyin, tamam mı?" dedi. Arkama bakıyordu.

Tezgâhın dibinde oturan korumalarıma baktım. Jerry'nin gözüyle onları görmeye çalıştım. Hepsi uzun, kaslı ve tehlikeliydi. Jerry, Bram veya Ares kadar yakışıklıydı ama Dev ve Nicky ile boy ölçüşemezdi. Nicky ile arasında çok fark yoktu ama Dev en az Micah ve Nathaniel kadar yakışıklıydı. Aradaki fark Dev'in daha erkeksi bir güzelliğinin olmasıydı. Yanımda oturan sevgililerim ise daha dişi ya da kadınsı görünümlüydü.

"Kendini kötü hissetme, Jerry; bazen ben de onlarla birlikte olduğum için kendimi senin gibi hissediyorum."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü kızlık kuralımı bozdum," dedim.

"Ne kuralı?"

"Asla kendinden daha güzel biriyle çıkma."

Jerry kaşlarını çatıp bana baktı, sonra Micah'a döndü. "Benle dalga mı geçiyor?"

Micah başını iki yana salladı. "Hayır."

"Çünkü kardeşimin veya Menekşe Gözlü'nün senden daha güzel olduğunu düşünüyorsan benim gibi aynaya hiç bakmıyorsun demektir."

Kaşlarını çatma sırası bendeydi.

"Açık açık söyle, Jerry; Anita başka türlü anlamaz."

"Neyi anlamam?"

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Yüzündeki ifade bunu bilmediğini gösteriyor."

"İnanmıyorum," dedim.

"Neden?"

Omzumu silktim. "Çocukluk travmam başka bir günü bekleyebilir. Biri yemekten mi bahsetti?"

Jerry, "Konuyu değiştiriyorsun," dedi. "Güzel olduğu söylendikten sonra konuyu değiştiren bir kadın hiç görmemiştim."

Micah, "Anita tanıdığım diğer kadınlara hiç benzemez," dedi. Yanağımı öptü. Dudaklarımdan öpmesi için başımı yana çevirdim ve dudaklarımı da öptü.

Bea, "Torun beklemeli miyim?" diye sordu.

Micah, "Benim çocuğum olamaz," dedi. Chimera diğer dişi şekil-değiştirenlerin hamile kalmasından hoşlanıyor diye kendini kısırlaştırdığını söylemedi. Chimera hamile kadınların bebeklerini kaybedişini izlemekten keyif alan biriydi. Ciddi yardım almayan hiçbir dişi şekil-değiştiren adamın yanında birkaç aydan fazla hamile kalamamıştı. Şekil değiştirmek fetüsün dayanamayacağı kadar şiddetli bir şeydi. Micah da birisine böyle bir acı yaşatmamak için önlem almıştı ve Chimera'nın elinden kurtulmayı hiç beklemiyordu.

Bea, "Çok üzgünüm," dedi. Oğluna nazikçe gülümsedi ve Nathaniel'e döndü. "Nathaniel ve Anita'dan doğacak çocuklar da bizim Ty'dan veya Rush'dan olan çocuklarımız gibi sayılır. Biyolojik babası kim olursa olsun torun istiyorum."

Nathaniel şaşkın gibiydi ve Micah'a döndü. Micah, "Annemle aynı fikirdeyim," dedi.

Nathaniel gülümsedi ve çok memnundu ama... "Ben yakın zamanda hamile kalmayı düşünmüyorum," dedim.

Bea, "Önce kariyer," dedi. "Anladım."

"Hayır, kariyer yüzünden değil. Evcil bir tip değilim."

Bea, "Çocuk istemiyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

Nathaniel, "Ben kadın olsaydım çoktan hamile kalmıştım," dedi. "Daha evcilim ve çocukları çok severim."

Ters bir bakış attım.

Micah başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Hastaneye geri dönmeden önce, Anita daha fazla kızmadan, bir şeyler yiyelim."

Bea, "Tamam," dedi. "Herkes bir şeyler getirdi, evde bir orduya yetecek kadar yiyecek var." Bir planı varmış gibi ayağa kalktı. Ya konuyu kapatacak veya küçük, sevimli bebeklerin yanında vakit geçirmemi sağlayacaktı. Sanki bebeklerin vücudundaki feromonlar benim biyolojik saatimi çalıştıracaktı. Frost ve Gen'i görmüştüm, sevimli çocuklardı ama o kadar da sevimli değillerdi.

20

Üç saat sonra hastanedeydik ve Micah'ın babası uyanıktı. Sağlam elini dışarıya çıkarttı ve Micah babasının elini tutup göğsüne yasladı.

Adam ilaçlardan tamamen arınamadığı için boğuk bir ses tonuyla, "Mike," dedi.

"Baba, çok üzgünüm."

"Ne için?"

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Annemi, Beth'i, Jerry'yi... diğer bütün çocukları."

Adamın yüzünden bir duygu geçti. Micah'ınkilere benzeyen gözlerini kırpıştırdı. "Biliyor musun?"

Micah başıyla onayladı. "Frost'u görünce anladım, annem ve Ty anlattı."

Babası gülümsedi, sevgi ve mutluluk dolu bir gülümsemeydi. "Benim aileme benzeyeceğini hiç düşünmemiştik."

Micah babasının koluna biraz daha sıkı sarıldı ve sesine güvenmiyormuş gibi başıyla onayladı. Biz Nathaniel ile odanın bir köşesinde el eleydik. Aslında dışarıda bekleyecektik ama Micah bizi içeride istemişti. Annesi inanılmaz cesurdu ve koridorda bekliyordu.

"Annen ve Ty hakkında hayal kırıklığına uğramamışsın..." Yutkundu ve gözlerini kapattı, nefes verdi. "Diğer şeyler hakkında."

"Evet, uğramadım."

"Jerry hâlâ kızgın."

Micah, "Jerry her zaman kızgın," dedi.

Babası gülümsedi ve başıyla onayladı ama yüzünden bir spazm geçti. Konuşmanın bedeli vücudun ağrı kesicilerden arınmasıydı.

"Hemşireyi çağıralım; acı çekiyorsun."

Yeniden yutkundu ve titreyerek nefes verdi. "Ağrı kesicilerin etkisi kalmadı ama bunu istiyorum."

Micah, "Tamam," dedi. Sesi boğuktu ama ağlamıyordu. Babası için güçlü kalacaktı çünkü Micah böyleydi. Nathaniel elimi sıktı. Kafamı kaldırdım ve gözlerinin dolduğunu gördüm.

Ben de burada, Rush Callahan'ın önünde ağlayamazdım. Micah'ın babasıyla tek bir araya geldiğim an olabilirdi ve bunu gözyaşları içinde yapmak istemiyordum. Lanet olsun.

"Bunlar kim?" Bize baktı.

"Anita ve Nathaniel."

El ele yatağa yaklaştık.

"Mareşal Anita Blake," dedi.

"Evet," dedim.

Kahverengi gözlerini Nathaniel'e çevirdi. Kaşları hafifçe çatıldı, ya düşünüyor ya da söyleyecek bir şey arıyordu.

Micah bir elini babasının kolundan aldı ve bize uzattı. Elini tuttum ve Nathaniel ile beni kendine çekti. Micah, "Üç senedir birlikte yaşıyoruz," dedi. Micah gülümsedi, sonra hafifçe güldü. "Annemle senin bunu asla kabullenmeyeceğinizi düşünüyordum."

Babası da güldü ama bir sonraki spazm vücudunun daha fazla yerini hareket ettirdi, sanki acıyla kıvranmamaya çalışıyordu.

Micah elimi bırakıp düğmeye uzandı. "Bırak hemşireyi çağırayım, baba."

"Hayır," dedi. Micah'ın elini öyle bir sıktı ki kolundaki kaslar gerildi. Yüzünde vahşi bir ifadeyle oğlunun yüzüne baktı. Tekrar, "Hayır," dedi.

Micah, "Tamam," dedi. Elini babasına dokunmak için tekrar babasının koluna koydu.

"Burada olduğumu nasıl öğrendiniz?"

"Annem Anita'yı aramış."

Rush bana baktı ve yüzünde bir polis bakışı vardı. Birçok duyguyu gizliyor ve beni tartıyor, birçok insandan daha fazlasını görüyordu. "Bir kadının başka bir kadından iyilik istemesi," dedi.

"Evet," dedim.

Gülümsedi. "Senin hakkında çok şey okudum, Mareşal. Söyledikleri seni nasıl etkiledi?"

Gülümsedim. "İstediğini yaptım. Micah'ı buraya getirdim."

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Getirdin. Teşekkürler."

"Bir şey değil, sadece sizinle farklı şartlar altında tanışmış olmayı dilerdim, efendim."

"Ben de," dedi. "Bana *efendim* demene gerek yok, Rush de."

"O zaman siz de bana mareşal demeyin," dedim.

Derin bir nefes aldı ve bunu yaparken bile zorlandı. "O zaman, Anita."

"Evet," dedim.

"Ve Nathaniel," dedi.

Nathaniel, "Evet, efendim," dedi.

"Bana Rush de."

Nathaniel, "Rush," dedi. Elimi biraz daha sıktı.

"Annem on sene önce size neden kötü davrandığımı bildiğini söyledi."

Rush oğluna baktı. "Chimera'nın diğer ailelere ne yaptığına dair resimler gördüm. O zaman bunu neden yaptığını anladım."

Bir soruyu sormayı çok istiyordum ama bu benim anım değildi. Biraz kıpırdanmış olmalıydım ki Rush bana döndü. "Sor," dedi.

"Hangi resimler?"

"Grubu St. Louis'ye gelmeden önce ülke çapında insanlara işkence yapmış ve aileleri katletmiş. Federallerde onunla ilgili bir dosya var; uzun bir süre bunu kimin veya neyin yaptığını anlayamamışlar." Vücudu titredi ve Micah'ın elini doğum yapan bir kadın gibi sıktı.

Acıdan nefessizde kalsa, "Hemşire yok, henüz değil," dedi.

"Şimdi vaktinizi polis işleriyle çalmak istemiyorum," dedim.

"Federallerden birinin bana resimleri neden gösterdiğini merak ediyorsun." Sesi gücünü geri kazanıyordu ama acı çektiği yüzünden belliydi.

"Evet," dedim.

Micah, "Evet," dedi.

İkimize baktı ve yine polis bakışı attı. Bana odaklandı. Gözlerindeki güç çok yoğundu ve adamı iyi bir hâlde görebilmek için dua ettim. "Van Cleef ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve bir şey belli etmemeye çalıştım. Van Cleef, orduda aldığı özel kuvvetler eğitiminden sonra Mareşal Ted Forrester'ı gizli harekât konusunda eğiten birkaç kişiden biriydi. İki kişinin daha adamla bağlantısı vardı: Benekli-At Bernardo ve Otto Jefferies. İkisi de benim gibi doğaüstü birimde mareşaldi. Edward uzun süredir profesyo-

nel kiralık katildi ve Ted Forrester onun Clark Kent'i gibiydi. Otto Jefferies'in gerçek ismi Olaf'tı ve ordumuza tehlikeli şeylerle ilgili eğitim vermediği veya yabancı ülkelerde operasyona gitmediği zamanlar bir hobisi vardı. Bir seri katildi ama sadece görevde olmadığında birilerini öldürüyordu. Bu yüzden hükümet adamı meşgul tutmaya kararlıydı.

Hükümetin Edward ve Olaf hakkında gerçeklerin ne kadarını bildiğini bilmiyordum ama Van Cleef üçünü ve dört sene önce dördümüzün karşılaştığı adamların bir kısmını eğitmişti. Diğerleri ölmüştü, biz ölmemiştik.

Çok uzun süre sessiz kaldığım için Rush, "Demek adamı tanıyorsun," dedi.

"Bu adam senin için ne ifade ediyor?" diye sordum.

Micah'ın bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu çünkü bir şey bilmiyordu. Van Cleef'in adamlarıyla en son bir araya geldiğimde hayatımda Micah yoktu. Edward, Olaf ve Bernardo ise farklıydı. Edward en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Bernardo iş arkadaşımdı. Olaf'ın bana takıntısı vardı çünkü onunla birlikte vampir avlıyor, insanları kesiyor ve birilerini öldürüyordum. Olaf için bunlar ön sevişme gibiydi. En son birlikte çalıştığımızda Olaf'a bir aslan-adam saldırmış ve likantropi testi pozitif çıkmıştı. Sonrasında ortadan kaybolmuş ve yanında bir kadın doktoru da götürmüştü. Kadını alıp hobisini tatmin ettiğini düşünüyorduk. Bana yazdığı notta Nicky gibi evcil hayvanım olmayacağından emin olana kadar benden uzak duracağını söylemişti. Nicky'yi ben evcil hayvanım yapmadan önce de tanıyordu.

Rush, "Van Cleef'in adamlarıyla çalıştım," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım, yüzüme bir şey yansıtmamaya çalıştım ve Micah'ın babasının benim gibi çok tehlikeli insanları tanımasını yorumlamak için uğraştım.

"Dosyayı sana neden gösterdiler ve Chimera ile ilgili neden bir dosya tutmuşlar?"

"Ordu uzun süredir şekil-değiştirenleri kontrol altına almakla ilgileniyor. Chimera ilgilerini çekiyordu."

Micah, "Neler yaptığını biliyorlar mı?" diye sordu.

"Önce bilmiyorlardı. O ve sen St. Louis'ye gittiğiniz dönemde onu ve insanlarını avlamak için bir ekip kuruyorlardı. Onu yakalamak istiyorlardı. Kurbanların üzerindeki DNA bir panware olduğunu gösteriyordu. Onu incelemek istiyorlardı."

Micah, "İncelemek," dedi. Sanki duyduklarına inanamıyordu, öfkelenmeye de başlamıştı.

"Bunu bu seneye kadar bilmiyordum." Gözlerini kapattı ve titreyerek nefes aldı. Alnında ter damlaları birikti. "Anita, seninle de ilgileniyorlar."

"Çünkü ben de bir tür panware sayılırım," dedim.

Gözlerini açtı. "Şekil değiştirmiyor olman ilgilerini daha da çok çekiyor."

Micah, "Bizi uyarmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Sizi bulup kendilerine yardım etmeniz için şantaj yapmak isteyebilirler."

"Neyle şantaj yapacaklar?" diye sordum.

"Chimera ve adamları St. Louis'ye gitti ve orayı hiç terk etmedi."

Bakışları üzerime odaklandı. Uzun süredir birinin karşısında yüz ifademi bu kadar çok kontrol etmemiştim. "Ne dememi bekliyorsun?"

"Chimera gibiler, onunki gibi gruplar, ortadan kaybolmaz, Anita. Hükümetin damarına basan senin bu konudaki kanlı çözümün."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

"Onu öldürdün. Pençelerini ve dişlerini sana geçirdi. Likantropinin de virüsler gibi DNA'sı vardır. Senin içinde onun DNA'sı olduğunu biliyorlar ama senin kontrolün daha fazla. Sen ordunun daha hızlı, daha güçlü, öldürülmesi daha zor ve öldürmekte daha iyi asker hayalini temsil ediyorsun. Ve insan formunu hiçbir zaman kaybetmedin."

"Bunun sebebi panware olmam değil," dedim.

"O zaman nedir?"

Bir süre düşündükten sonra cevap verdim. "Vampir izleri olduğunu düşünüyoruz. Vampirler modern likantropi ile şekil-değiştirene dönüşemez ve ben hastalığı kaptığımda Jean-Claude'a bağlıydım."

Rush yutkundu, gözlerini kapattı ve bir süre nefes alıp verdi. "Öyleyse vampir bağların olmasa işe yaramaz."

"Sadece bende işe yarıyor. Bunun taklit edilebilir bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bir daha uyanmazsam Gonzales'e bunları söyle. Bilgiyi gereken yere ulaştırır. Bir şey itiraf etmek zorunda değilsin, sadece kontrolünü sağlayanın St. Louis'nin Efendisi olduğunu dile getir. Yapılabilir bir şey olmadığını söyle."

Micah, "Yapılabilir olmayan nedir?" diye sordu.

"Ondan daha fazla yapmak."

"Şaka yapıyorsun," dedim.

"Zamanımı Micah'a yalan söyleyerek boşa harcamam." Oğluna döndü. "Onu seviyor musun?"

"Seviyorum."

"Nathaniel'i seviyor musun?"

"Seviyorum."

"Güzel, buna sevindim. Ben de anneni seviyorum, hep sevdim, Ty'ı da seviyorum. Bizde işe yaradı."

"Bizde de yarıyor."

"Jody teyzenin kız arkadaşıyla yaşadığını biliyor musun?"

"Evet."

Rush bir kahkaha attı ama sonrasında yatakta kıvranıp acıyla inledi. "Annem ve babam neyi yanlış yaptıklarını merak ediyor çünkü çocuklarından iki tanesi kabul edilemez günahlar içinde yaşıyor." Yine güldü ama kaba bir sesti. "Bea ve Ty burada mı?"

Micah, "Dışarıdalar," dedi.

Micah'a baktı, gözlerinde ateşli bir parıltı vardı, yüzü terle kaplıydı. "Seni seviyorum, oğlum."

"Ben de seni seviyorum, Baba."

Rush bana döndü. "Ona iyi bak, Anita."

"Bakacağım."

"Nathaniel, oğlumu seviyor musun?"

"Hem de çok."

"Güzel. Ona göz kulak ol."

"Olacağım, söz veriyorum."

Rush başıyla onayladı. Micah'ın elini tutan eli kasıldı. "Onları gönder. Seninle bir daha konuşamazsam, seni sevdiğimi bil. Senin iyi ve güçlü biri olduğunu biliyorum, sevdiğin iki insan olduğu için mutluyum; birçok insan bunu bulamıyor."

Micah boştaki eliyle babasının saçlarını okşadı. "Seni seviyorum, baba." Bize döndü. "Annemi ve Ty'ı çağırın."

Nathaniel ile kapıya yürüdük. Micah'ı babasıyla yalnız bıraktık. Birbirini seven ve bir daha göremeyecek olan iki insanın söyleyecek çok şeyi olmalıydı.

21

Bekleme odasında Micah koltuğa oturup bakışlarını boşluğa dikti ve ellerimizi tuttu. Nicky, Dev, Ares ve Bram odaya dağılmış zararsız görünmeye çalışıyor ama beceremiyordu. Polis Ares ve Bram ile konuştu, Dev adamları biraz güldürdü. Nicky duvarın dibinde, kánepemizin yanında klasik koruma pozu aldı. Polisle sosyalleşmek için can atan biri değildi. Polisin kendisini sevmeyeceğini düşünüyordu. Micah güneş gözlüklerini takmıştı, amacı gözlerini gizlemek değildi. Şimdi hepimiz gözyaşları akmıyormuş gibi davranabiliyorduk. Hiç ses çıkartmadı, gözyaşlarını silmedi, akmalarına izin verdi. Aramızda sessizce oturup ağladı. Polis ve korumalarımız erkek kuralına uydu: Bir erkek sessizce ağlayıp belli etmiyorsa insanlar da bir şey görmemiş gibi yapmalıydı.

Şerif Yardımcısı Al içeriye girdi. Alçak sesle diğer polislerle konuştu. Adamların üzgün suratları birden ciddileşti. İki tanesi başlarıyla onayladı ve bir amaçları varmış gibi odayı terk etti.

"Ne oldu?" diye sordum.

Al bize baktı. Bir süre Micah'a odaklandı ve adamın hâlinden anladığını belli eden bir yüz ifadesi takındı, sonra kendine geldi. Hoş polis yüzüyle yanımıza geldi. Micah'a bakarken tereddüt etti, polis mi yoksa arkadaş mı olmalı kararsız kalınca dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

Sonunda arkadaş olmaya karar verdi. "Mike, yapabileceğim bir şey var mı?"

Micah bir şey söylemeden başını iki yana salladı, adama bakmak için kafasını bile kaldırmadı.

Al bunun ne anlama geldiğini anladı. "Gutterman ve diğerlerinin aradığı yürüyüşe çıkan adamı hatırladın mı?"

"Bu konuda diğer polislere bir şeyler söylediğini hatırlıyorum," dedim.

"Adam iki gündür kayıptı; bu üçüncü olay, bu yüzden dağda aramalara yardım etmeleri için gönüllüler istedik."

Başımla onayladım. "Vahşi doğada standart uygulama değil mi? Daha fazla sivilin kaybolmasını istemezsiniz."

"Kesinlikle, bu yüzden yanımıza aldıklarımız ne yaptığını bilen kişiler. Şimdi kayıp olan iki adama, dürüst olmak gerekirse, bu gibi acil durumlarda birçok polisten daha çok güvenirim. İkisi de pahalı av rehberleridir ve deneyimsiz avcılarla birlikte vahşi doğada çok fazla vakit geçirirler."

"O zaman iyi birer öğretmen olmalılar."

"Evet."

Nathaniel, "Onlara ne oldu?" diye sordu.

Al, "Kayıplar," dedi.

Micah kafasını kaldırıp Al'a baktı. "Kimden bahsediyorsun?"

"Henry Crawford ve Küçük Henry."

Micah, "Bölgedeki en iyilerden ikisi, en azından on sene önce öyleydi," dedi.

"Büyük Henry neredeyse altmış beş yaşında ama sırtında bir çantayla bizim polislerden daha uzun süre dağlara tırmanabilir, sanırım ona sadece baban ayak uydurabilir. Küçük Henry daha ürkütücü ve sessiz bir adam ama şehrin dışındaki acil durumlarda ikisine de güvenirim."

"Küçük Henry hâlâ Acil Tıp Teknisyeni mi?"

"Evet."

Micah ellerini kaldırıp yüzündeki yaşları sildi. "Hastaneyi terk edemem, Al, özür dilerim. Annem ve Ty hâlâ babamın yanında. Onunla bir kez daha konuşmayı ümit ediyorum."

"Senden veya sizden yardım istemiyordum, zaten iki Henry kaybolduktan sonra dışarıda daha fazla sivil olmamalı."

"Burası daha önce insanların kaybolduğu yer mi?" diye sordum.

"Yakın sayılır," dedi.

Micah, "İnsanlar kaybolduğuna göre dışarıda çok kötü bir şey olmalı," dedi. Öne eğildi ve dirseklerini dizlerine koydu. Yere bakarken bir şey söylemedi. Yıllar önce kendisine saldıran leoparı mı düşünüyordu? Saldırı dağlarda olmuştu.

"Ne kadar zamandır kayıplar?" diye sordum.

"Üç saattir. Normalde aklımıza bir şey gelmez ama bir dakika önce iki Henry de diğerlerine bağırarak sesini duyurabilecek bir yerdeymiş, bir dakika sonra ortadan kaybolmuşlar."

"Kaybolmuşlar da ne demek?" diye sordum.

"Gutterman, *bir şey bulduk*, diye bağırdıklarını söyledi. Katili bulup bulmadıklarını sormuşlar ama cevap gelmemiş."

"En son nerede olduklarını anlayabildiniz mi?" diye sordum.

"Dağlarda ortam çok karanlık. Hiçbir bok göremiyoruz ve iz süren köpekler yardımıyla kayıp çocuğu ve evinden uzaklaşan yaşlı adamı arıyoruz. Çocuk üç yaşında ve yaşlı adam Alzheimer hastası. Gece dağların ne kadar soğuk olduğunu bilirsiniz."

Micah, "Sığınacak bir yer bulmazlarsa sabaha sağ çıkamazlar," dedi.

"Yürüyüşe çıkıp kaybolanlar ise sağlıklı insanlar ve vahşi

doğa deneyimleri var. İki Henry bir yere sığınıp geceyi kolaylıkla atlatabilir."

"Köpekleri daha önce de kullandınız mı?"

"Bir tanesini ama burnu işe yaramaz hâle geldi. Bakıcısı bunu şöyle açıklıyor. Köpeğin kafası karışmış, sanki neyin kokusunu aldığını anlayamıyor. Daha önce hiç böyle bir köpek görmediğini söyledi."

"Korkuyor muydu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Neden?"

"Bazı köpekler doğaüstü varlıkların izini sürmez, özel eğitim alanlar ayrıdır. Korkarlar veya izleri takip etmeyi reddederler."

"Hayır, önce kokuyu aldı ama sonra bir açıklığa ulaşınca daireler çizmeye başladı. Bakıcısı kişisel eşyaları tekrar koklattı ama sanki kokuyu bir daha bulamadı. Böyle iyi bir köpeğin bu hâle geldiğini ilk defa görüyorum."

Micah, "Bizden biri kokuyu takip edebilir," dedi.

Al başını iki yana salladı. "Hayır, daha fazla sivil istemiyorum."

"Anita sivil değil ve biz hayvan formundayken bakıcılığımızı yapar."

Nathaniel, "Gerçekten hastaneyi terk edip babanla bir kez daha konuşma fırsatını kaçırmayı göze alabilir misin?" diye sordu.

Micah önce Nathaniel'e sonra yere baktı, başını iki yana salladı. "Hayır, alamam."

Nathaniel, "Ben yapabilirim," dedi.

Micah, "Hayır," dedi.

"Hayır," dedim.

"Neden?" diye sordu.

Micah ile göz göze geldik. Ne diyecektik, bizim için kayıp

insanlardan daha önemli olduğunu mu? Onu korumaya çalıştığımızı ve zarar görmesini istemediğimizi mi?

Nicky, "Ya Anita ve Nathaniel'e ben de eşlik edersem?" diye sordu.

Al, "Sivil istemiyorum," dedi.

"Ben sivil değilim."

"Polis değilsin, ordudan değilsin; bu yüzden sivilsin."

"Senin dediğin anlamda sivil değilim. Sizi yavaşlatmam ve bir dövüşe girersem kazanırım."

Micah, "Nicky iyidir, Al," dedi.

Ares ve Bram yanımıza geldi. Ares, "Eskiden özel kuvvetlerdeydik, hatırladınız mı?" diye sordu.

"Micah'ın yanında birileri kalmalı," dedim.

Bram, "Nicky şekil değiştirip sizin için iz sürse olmaz mı?" diye sordu.

Nicky adama baktı ve birbirlerine baktılar. Uzun süren ciddi bir bakışmaydı. İkisi de pes etmedi, Nicky sonunda konuşmaya başladı. "Hayvan formundayken sadece bir şeyleri öldürürüm; insan formunda Anita'nın hoşuna giden özelliklerim daha fazla. Neden sen yapmıyorsun?"

Bram, "İnsan formunda daha becerikliyim," dedi.

Nathaniel, "Ben leopar olarak kokuyu buradaki herkes kadar iyi takip edebilirim ama Anita'yı veya Micah'ı veya bir başkasını koruyamam," dedi.

Dev, "Sen korunanlardan birisin," dedi. Sohbete biraz geç katıldı. Diğer polisler arkasında gülüyordu.

"Görünüşe göre yeni dostlar ediniyorsun," dedim.

"Başta beni pek sevmediler ama artık seviyorlar."

Bram, "Dev haklı," dedi. "Nathaniel koruduğumuz insanlardan biri; yanınıza altı koruma verilmesinin sebebini biliyorsunuz."

"Beni incitmek polis memurlarına zarar vermekten daha zor, kedi formunda bile Anita'nın işine eğitimli bir köpekten çok yararım."

Al, "Kedi formunda konuşabiliyor musun?" diye sordu.

Nathaniel başını iki yana salladı. "Tam olarak öyle değil ama Anita beni duyabilir."

"Bu ne demek?"

"Anita vücut dilimi ve kedi formumun yüz ifadesini herkesten daha iyi okuyabilir. Birbirimizi iyi tanıyoruz."

Al, "Çift gibi mi en iyi arkadaş gibi mi?" diye sordu.

Micah, "Onun gibi bir şey," dedi. Arkadaşına yalan söyledi. Nathaniel siyah panterdi. Benim gece görüşüm iyiydi ama onun kadar iyi değildi. Karanlıkta yüz ifadesini değil yüzünü bile zor görürdüm ama düşüncelerini kafamda duyabilirdim. Lanet olsun, tabii eğer ormanda yürürken bir yandan da düşüncelerine konsantre olmam gerekecekti. Bunu yaparsam ormanda dört patisi üzerinde ilerleyen devasa kaslı yaratığın içine girebilirdim.

Al dönüp bana baktı, yüzünde hâlâ şüphe vardı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedim.

Başıyla onayladı. "Pekâlâ, Nathaniel hayvan formunda olur ve sen de rozetin olduğu için gelebilirsin."

Ares, "Ben de gelirim," dedi. "Çünkü içimde yaratık olmasa bile aldığım eğitim buna çok uygun."

Al, "Nasıl?" diye sordu.

"Keşif keskin nişancısı," dedi.

Al kaşlarını havaya kaldırdı, bundan etkilendiği belliydi. Orduya hiç girmemiştim ve kelime kombinasyonunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Keskin nişancı nedir biliyordum ama keşif keskin nişancısı neydi? Yüksek sesle sormadım.

Daha sonra sorabilirdim, önce Al'ın istediğim herkesi ekibe alması gerekiyordu.

Dev, "Ben ormanda Nicky kadar iyiyim, belki de daha iyi," dedi.

Nicky, "Ormanda benden iyi olamazsın," dedi. "Ama polisleri etkilemekte benden iyisin."

"Sen de istediğinde insanları etkileyebiliyorsun," dedim.

Nicky bana gülümsedi ve yüzü olduğundan daha genç göründü. Gerçi çok yaşlı değildi, belki de yüzü daha masum görünmüştü. "Polislerin yanında rol yapabilirim ama Dev de Micah gibi. Sosyalleşmek konusunda becerikli."

"Sen spor salonunda daha iyisin," dedim.

Bram, "Hepimiz daha iyiyiz," dedi.

Dev, "Hey," dedi. Ama gülümsedi.

"Tembel kedi," dedim.

Omzunu silkti ve tartışma uzamadı. Nathaniel ile bana Nicky ve Ares'in eşlik etmesi kabul edildi. Kazanan taraf olduğumuz için çenemi kapadım ve sorularımı sonraya sakladım.

"Yola çıkmadan önce birkaç şeye ihtiyacımız var," dedim.

Nicky, Bram ve Ares aynı anda, "Daha çok silaha," dedi.

Yüzüm biraz kızardı. "Bunu söylememize gerek yoktu." Al'a döndüm. "Bulabileceğin en büyük köpek tasmasını ve sağlam bir kayışı nereden satın alabiliriz?"

"Bunlara neden ihtiyacın var? Kedi formunda tehlikeli mi?"

"Hayır ama korkmuş, yorgun ve silahlı adamlarla ormana gireceğiz. Tasması olmayan büyük, siyah ve avcı bir kediden bahsediyoruz; Nathaniel'in kazayla vurulmasını istemem. Tasması elimde olursa hepsi aramaya yardım ettiğini ve zararsız olduğunu düşünür."

Nathaniel, "Bir tasma veya kayış almana gerek yok," dedi.

Al, "Bence Anita haklı," dedi. "Sen tasmalı olursan herkes daha sakin olur."

Nathaniel, "Ondan bahsetmiyorum," dedi.

"Sen kendininkini getirdin," dedim.

Başıyla onayladı, hem mutluydu hem de utanmıştı. Bahsettiği şeyi Asher ile satın almıştık. Asher, Jean-Claude'un sağ koluydu, eski Fransızcada ikinci adam için *témoin* kelimesi kullanılıyordu. Asher'in altın sarısı saçları, meleksi bir yüzü ve şeytani öfkesi vardı. Birlikte yatak oyunları oynadığımızda Nathaniel'in dominant efendisi olurdu ama bütün bunlar Asher çılgın kıskançlıkları ile çocukça şeyler yapıp başka bir şehre sürgüne gönderilmeden önceydi. Tasma Asher'in fikriydi ama Nathaniel takmayı seviyordu. Kendini güvende hissettiğini ve sevildiğini düşündüğünü söylüyordu. Aynısı bana takılsa ben isyan ederdim ama sevgilinizin hoşuna giden her şeyin sizin de hoşunuza gitmesine gerek yoktu. Bazı kadınlar hiçbir şey söylemeden bulaşıkları yıkarsanız sevildiğini düşünürdü; bazı erkekler onlarla bilgisayar oyunu oynarsanız benzer şeyler hissederdi. Bazıları ise onlara güzel bir tasma ve sağlam bir kayış alıp onlarla oynarsanız mutlu olurdu.

Micah gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Onu kullanmana yardım edecek durumda olduğumu sanmıyorum."

Nathaniel ciddi bir yüz ifadesiyle Micah'ın koluna dokundu. "Biliyorum, Micah. Sadece, yanımda olunca mutlu oluyorum."

Micah gülümsedi ve biraz şaşkındı. Sanırım Nathaniel'in tasmadan keyif almasını benim kadar anlamıyordu; ben en azından yatakta üzerime çıkılmasını seviyordum ama Micah sevmiyordu. Jean-Claude'un kendisinden kan almasına izin

veriyordu ve kan vermek için çok baskın olmamanız gerekiyordu. Ben ikisi bir arada olduğunda bunu aşırı erotik buluyordum ve bunu birkaç kez ispatlamıştım ama Micah'a baskın olmayan karakter olmak hakkında ne hissettiğini hiç sormamıştım. Şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti. Tabii ki, şimdi bunu sormak için uygun zaman değildi.

"Çantalar hâlâ SUV'da mı yoksa otele mi götürüldü?"

Nathaniel, "Hangi çantaların nerede olduğundan emin değilim, onları ben bölmedim," dedi.

Ares, "Hangi çantada?" diye sordu.

"Küçük siyah olan dersem bir faydası olur mu?" Bunu söylerken gülümsedi.

Ares de gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır."

Nicky, "Aracın arkasına bakalım, orada değilse oteldedir," dedi.

Güzel bir planımız vardı ama bunun için Micah'ı hastanede bırakmamız gerekiyordu. Her şeyle başa çıkmaya çalışırken Micah'ı yalnız bırakmak bana yanlış geliyordu. Yüzüme dokundu. "Sorun değil, Anita. Ben hallederim."

Micah'a sarıldım, yüzlerimiz ve vücutlarımız birbirine yaklaştı, şimdi birbirini tamamlayan yapboz parçaları gibiydik. Nefesimi tenine verdim ve kendimi Micah'a bıraktım, Micah da aynısını yaptı. Birbirimize sarıldık. "Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum," dedi.

Nathaniel yanımıza geldi, ikimize birden sarıldı, bize doğru eğildi. "En çok ben seviyorum." Kollarımızı açıp Nathaniel'i aramıza aldık, şimdi birbirimizi tamamlamıştık ve bir süre böyle kaldık.

İlk geri çekilen Micah oldu. "Gidin, ben iyiyim."

Ellerini tutuyorduk. Başımla onayladım ve geri çekildim. Nathaniel bir süre daha yanında kaldı.

Micah, "Dikkatli olun," dedi. Nicky'ye döndü. "Hepiniz." Nicky'ye elini uzattı ama sonunda birbirlerine sarıldılar. "Onları sağ salim geri getir."

Nicky gülümsedi. "Her zaman."

Ares, "Tamam," dedi. "Sadece tokalaşsak yeterli."

Micah gülümsedi ve adamın elini sıktı.

Dev araya girdi. "Ben sarılmak istiyorum."

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım ama yine de sarıldım. Ben geri çekilirken yüzümü elleri arasına aldı. Bunu yapınca yüzüne bakmak zorunda kaldım. Devil'ın gözlerinde bu kadar ciddi bir bakış görmeye alışkın değildim. Sorunun ne olduğunu sormaya hazırlandım ama gülümsedi. "Git. Bram bu konuda çok kötü olduğu için yerel polisleri ben eğlendiririm."

Bram, "Ben işimde iyiyim, tek ihtiyacım olan bu," dedi.

Dev, Bram ile ilgili şakalar yapıp gerçek hislerini gizlemeyi başardı. Gözlerindeki ciddi bakış neyin nesiydi? Kalkanlarımı indirsem Dev'in ne hissettiğini ve ne düşündüğünü anlayabilirdim. Bu sayede bakışın anlamını bilebilirdim fakat bu birinden izin almadan günlüğüne bakmak gibi bir şeydi. Ayrıca, kalkanlarımı çok indirirsem metafizik olarak başlı olduğum erkeklerin hepsini hissederdim. Bazen inen kalkanları yeniden kaldırmak çok zor oluyordu. Karanlığın içinde bir yerde kayıp siviller vardı ve birinci önceliğimiz buydu. Al'ı takip ederek dışarıya çıkarken bunu kendi kendime hatırlattım. Nathaniel sol elimi tuttu, böylece silah kullanan elim boştaydı. Nicky ve Ares arkamızdan geldi.

22

Nathaniel'in çantası aracın arkasındaydı, benim eşyalarım da aynı yerdeydi. Korumalarım kasıtlı olarak ihtiyacım olabilecek malzemeleri yakınımda tutmuştu; Nathaniel'inkilerin de araçta olması mutlu bir tesadüftü. Bu yüzden hiçbir şey için otele gitmek zorunda kalmadık. Gerçi henüz oteli de görmemiştik. Gün doğmadan görebileceğimi sanmıyordum ama iki kayıp adamı bulursak uykusuz kaldığımıza değerdi.

Al'ın polis aracını takip ettik, bir cip kullanıyordu ve böylesi arazi için daha iyiydi. Bizim aracımızın direksiyonunda Ares vardı, Nicky elinde bir pompalı tutuyordu. Nathaniel ile arka koltuktaydık. Elini tutuyordum, şehirden uzaklaşıp dağlara giderken loş ortamda eli çok sıcak ve gerçekti. Ön koltukta oturanlar için endişelenmiyordum. Nicky'yi severdim ama kendi başının çaresine bakabilirdi. Ares iyi biriydi ama yine kendini idare edebilecek biriydi. Eline verdiğim her silahla hedefi vurana kadar Nathaniel'i poligona götürmüştüm. Kulüpteki bomba olayından sonra Nicky ile Nathaniel'in yakın dövüş eğitimi almasını istemiştik. Bombacı bizim kadar iyi eğitimli olsaydı hiç şansımız olmazdı ama amatördü. Profesyonel olsaydı yanımdaki adam şimdi ölüydü.

Boğazım düğümlendi ve korktum. Nathaniel'i dağlara, ormana götürüyordum. Yaratığının, leoparının, kendini

koruyabileceğini düşünüyordum. Şimdi bana çok kötü bir plan gibi gelmeye başladı. Benim için iki yabancıdan daha değerliydi. Kendimi riske etmek ayrı bir şeydi, Nathaniel'i riske atmak bambaşka bir şeydi. Çağırdığım leopar olduğu için yaralanırsam kendimi iyileştirmek için enerjisini kullanabilirdim. Birçok vampir insan hizmetkârını öldürürseniz ölürdü ve tam tersi de geçerliydi ama çağrılan hayvanlar için aynısı söz konusu değildi. Çağırdığınız hayvanın ölümü, eski bir vampir olsanız bile, sizi ya öldürür ya da kolay av olmanıza sebep olacak kadar zayıflatırdı. Bu yüzden, teknik olarak ne zaman kendimi tehlikeye atsam Nathaniel'i de atıyordum fakat şimdi yanımda otururken tehlike çok daha gerçekçiydi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. Sesimi alçaltım ama bunun sebebi önde oturan erkeklerin duymasını istememem değildi, gece arabada olmak beni hep böyle sakinleştirirdi.

Loş ortamda bana döndü. Yüzünü tam olarak göremiyordum, sadece ana hatları belliydi ve suratının büyük bir kısmı gölgeliydi. Elektrik lambaları olmayınca ortamın ne kadar karanlık olduğunu unuturdunuz ama şimdi yüzü benden sadece birkaç santimetre uzaktaydı ve karanlıktaydı. Yolun iki yanında ağaçlardan başka bir şey yoktu, karanlığı aracımızın lambalarından başka bir şey aydınlatmıyordu.

"Yardım etmek istiyorum," dedi.

"Senin işin değil," dedim.

"Anita, leopar formunda insan hâlimden daha iyiyim."

"Hangi konuda?"

"Dövüşmek, hayatta kalmak."

"Neden?"

Soruya cevap veren Nicky oldu, gölgeli yüzünü çevreleyen sarı saçlarıyla bize döndü. "Yaratık daha bencil olmamızı

sağlar. Neyin iyi olduğunu düşünmeyiz, tepki verir, hayatta kalırız. Nathaniel leopar formunda kendi başının çaresine bakabilir."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Parmaklarını okşuyordum, sanki el ele tutuşmak yeterli değildi.

Nicky, "Evet," dedi. "Yaratık formunda çok tehlikeli olmamızın sebebi bu. Mantıklı olmuyoruz. Bu da bizi daha tehlikeli yapıyor."

"Yarı-insan formunda daha iyi düşünüyorsunuz," dedim.

"Evet," dedi.

Nathaniel, "Ama bunun için tam leopar formuna geçmem gerek," dedi.

"Koku duyun daha iyi," dedim.

"Evet," dedi.

"Anladım," dedim.

"Nathaniel sahnede striptiz yapıp leopar formuna geçiyor ve izleyicilerden kimseye saldırmıyor diye Nathaniel'in orada bir yerde olduğunu düşünüyorsun. Fakat aslında gördüğün şey içinde Nathaniel'den bir katman olan bir yaratık."

"Öyleyse insan formunda da yaratığından mı bir katman var?" diye sordum.

"Evet."

Nicky, "Çünkü sen yaratıklarını içinde tutuyorsun ve şekil değiştirmiyorsun, bu yüzden bizim farkında olduğumuz bazı şeyleri fark etmiyorsun," dedi.

"Ne gibi?"

"Biz yaratıklarız, yaratıklar da biz."

"Anladığımı sanmıyorum."

Nathaniel, "Leopar formunda ben hâlâ benim," dedi. "Ama bu formda da leoparım."

Kaşlarımı çattım. "Micah böyle bahsetmiyor. Richard da."

Nicky, "Bizi yerel kurt kralı ile karşılaştırma," dedi. "İki yarısını entegre edemeyecek kadar çelişkide."

"Ya Micah?" diye sordum.

Nicky, "İnsan, medeni olmak için fazla çabalıyor," dedi.

Ares, "Micah hâlâ saldırının travmasını atlatamadı. İstemeden şekil-değiştiren olanların sorunları vardır," dedi.

"Senin de mi?" diye sordum.

"Evet, sırtlan-adam olmaktan nefret ediyorum. Demek istediğim, bana bir şekil-değiştiren saldıracaksa daha havalı bir şey olmasını isterdim, bir aslan veya bir leopar. Büyük kediler ve kurtlar, çok seksi." Bir kahkaha attı ama kendini kınarcasına bir şeydi, daha önce böylesini duymamıştım.

"Farklı bir hayvan olsaydın bu kadar nefret etmez miydin?" diye sordum.

"Evet, kesinlikle."

"Ya şimdi?"

Dikiz aynasından bana baktı. Yanımızdan bir araba geçince gözleri aynada parıldadı. İnsan gözleri böyle parıldamazdı, demek ki insan formundayken bile üstün gece görüşü bir parçasıydı.

"Ben bir sırtlanım. Diğer şekil-değiştiren topluluklardan çok daha sert, vahşi bir dünyadan bahsediyoruz. Biz çizgilerimizi hak ederiz, diğer çizgili dostlarım üzerine alınmasın. Kimse, aslanlar bile, sırtlan topluluğu kadar zorlu koşullardan geçmez. Çok sayıda klanımız var ama bu ülkede içinde oldukları şehri yönetenlerin sayısı az, tabii bunun için eski tarz takılmaları gerek."

"Eski tarz derken neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Şekil-değiştirenler insanların dünyasına girmeden önce sorunları çok daha vahşi, doğal yöntemlerle çözüyorduk."

"Bu ne demek?"

Nicky, "Farklı hayvan grupları arasında savaşlar olurdu," dedi.

"St. Louis ve Koalisyon'un dışında hayvan gruplarının birbirine bulaşmadığını sanıyordum."

"Şekil-değiştirenler, vampirlerden önce yasallaştı," dedi. "Bu yüzden bir şehre girip karşımıza çıkan her şeyi yok ettiğimiz günleri kaçırdın. Polis ceset bulamazsa ve ortada sadece kayıp insanlar varsa sürümle paramızı alır hayatımıza devam ederdik. Diğer hayvan grupları bizi rakiplerini yok etmek için tutardı ve bunu acımasızca yapardık."

"Şekil-değiştirenler on seneden fazla bir süredir hastalıklı insan statüsünden. Sen benden çok daha yaşlı olamazsın."

Nicky ön koltuktan bize eğildi, yüzü gölgeli olduğu için nereye baktığını saçlarının parıltısından anladım. "Şekil-değiştirenler insanlardan daha yavaş yaşlanır, Anita; bunu biliyorsun."

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Otuz bir," dedi.

"Öyleyse benden bir yaş büyüksün."

"Evet," dedi. Karanlıkta sesi kısık ve garip bir biçimde yakın geliyordu.

"Yirmi beşten büyük gibi durmuyorsun," dedi.

"Genetik sağ olsun," dedim.

"Sadece genetik olduğuna emin misin?"

Araba karanlığın içinden dağlara doğru ilerlerken gölgeli yüzüne baktım. "Bu ne demek?"

"Seni rahatsız ettim. Mutsuz olduğunu seziyorum ve susuyorum. Ben senin Gelin'inim, seni mutlu etmek için varım."

Ares, "Ben Gelin veya çağırdığı hayvan değilim, sırtlanlara da hükmedemiyor, bu yüzden ben söylerim," dedi.

"Neyi?" diye sordum

Nathaniel elimi okşayıp beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Damian'ı umursamamaya çalışıyorsun, Anita, ama o senin çağırdığın vampir. Senin vampir hizmetkârın. O ve Nathaniel ile birlikte dördüncü vampir izini aldın."

"Kazayla," dedim. Kendimi savunur gibiydim.

"Fark etmez, olan oldu. Jean-Claude, Damian'ın yaşlanıp yaşlanmayacağını veya senin yaşlanma sürecinin durup durmayacağını Richard ve seninle dördüncü vampir izini paylaşmadan önce de merak ediyordu."

"Geleneksel olarak, birden fazla vampirden dördüncü izi alamazsın. Sadece tek bir vampirin insan hizmetkârı olabilirsin," dedim.

"Geleneksel olarak öyle ama sen insansın ve vampir değilsin. Vampir hizmetkârın var, insan hizmetkârın yok. Senin geleneksel bir yanın yok, Anita."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Binlerce senedir yaşayan ilk gerçek nekromensırsın. Kurallar senin için geçerli değil, Anita."

"Yani?" Suratım asıldı. Sırtımı kamburlaştırmamak için kendimi zor tuttum. Elimi Nathaniel'in elinden alıp somurtmak istiyordum. Bu içgüdüme karşı koydum ama sadece bunu yapmayı istemem bile hassas bir noktama dokunulduğunu gösteriyordu. Hangi hassas noktam olduğunu bilmiyordum ama Nathaniel'e dokunmak istemediğime göre ondan öncesine ait bir şeydi. O ve diğer erkeklerim hayatıma girmeden öncesine aitti.

Sırtımı dikleştirdim ve Nathaniel'e dokunmaya devam ettim ama Nathaniel hareketsizdi. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun, Ares?"

"Jean-Claude'un triumvirası var, sen insan hizmetkârısın ve Richard Zeeman da çağırdığı kurt. Fakat Richard erkek

olup ihtiyaç duyulduğu gibi Ulfric'liğini yapmadığı için triumvira sakat kalıyor."

"Şimdi daha iyi," dedim.

"Ulfric olarak, evet, ama Jean-Claude'un triumvirasının diğer üçüncüsü olarak işi beceremiyor. Seni ve Jean-Claude'u cinsel ilişkiye davet için kullanıyor ve Asher'e dominantlık yapmayı özlüyor. Bunu itiraf etmeyebilir ama Asher'e işkence etmeye ihtiyacı var. Bence Richard, Asher ile baskın karakter oyununu sen ve Nathaniel kadar seviyor. Sadece kimseye söylemiyor."

"Hâlâ bir yere varmanı bekliyorum ve şimdiye kadar bilmediğim bir şey söylemedin."

"Senin triumviran da çağırdığın hayvan Nathaniel ile vampir hizmetkârın Damian'dan oluşuyor."

"Bunu da biliyorum," dedim.

Ares, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Çünkü ben bunu neredeyse hiç fark etmedim. Damian ile hiç etkileşime geçmiyorsun."

"Cardinal'a sadık kalmak istiyor ve buna saygı duyuyorum."

"Seksten veya *ardeur*'u beslemekten bahsetmiyorum, Anita. Onu güç triumvirasının parçası yapmaktan bahsediyorum, Jean-Claude'un yaptığı gibi."

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

Dikiz aynasından bize tekrar baktı ama bu sefer yanımızdan araba geçmediği için gözlerinin parıltısını göremedim, gölgeli ana hatlardan ibaretti. "Nathaniel, bana mı kendine mi yalan söylüyor?"

"Beni bu işin dışında bırakın demek isterdim ama..." İç geçirdi.

Suratına baktım. "Sorun nedir?"

"Çağırdığın bütün hayvanlara ve Jean-Claude'a ne kadar bağlı olduğunu biliyorum. Metafizik bağımızın ne kadar güçlü olduğunu biliyorum ama Damian hep dışarıda kalıyor. Onun eksikliğini hissediyorum, Anita. Bunu başka bir şekilde ifade edemem ama bazen gücün açığa çıktığında onunla da bir bağın olduğunu seziyorum ama çok zayıf bir bağ. Sanki..." İlham arar gibi pencereden dışarıya baktı.

"Sanki ne?" dedim.

Bana döndü, yüzünü göremesem bile bakışının ağırlığını üzerimde hissettim. "Kırılmış. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama zarar görmüş. Sırf bu yüzden sahip olabileceğimiz güce sahip olamıyor gibiyiz."

"Sorun sadece ben değilim," dedim. Elimi çekmek istedim ama tutmaya devam etti, Nathaniel'i elimi bırakmaya zorlayacak kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. "Damian da sana veya bana yakın olmak istemiyor. *Ardeur*'un kendisini ele geçirmesinden korkuyor ve homofobisi var."

Nicky kaba bir kahkaha attı. "Homofobi, gerçekten mi? Bu çok komik."

"Komik olan nedir?"

"Çünkü Anita'yı başka bir erkekle paylaşmak ve yatakta tüylü bir yumak gibi yatmaktan hoşlanmıyorsan sikişmenin dışında kalıyorsun."

Nathaniel, "London diğer erkekleri veya izleyicileri sevmiyor," dedi.

Ares, "Diğer vampir bölgelerini ziyarete gönderilmesinin sebebi bu mu?" diye sordu.

"Kısmen," dedim. Nathaniel ile korumalarımıza söylemediğimiz şey London'ın *ardeur*'a bağımlı olduğu ve her beslenmeyle güçlendiğiydi. Belle Morte, Güzel Ölüm, Jean-Claude'un *sourdre de sang*'ının yaratıcısı, beni değil London'ı bağımlı

yapmıştı. Kadından kaçmış ve bağımlılığından mahrum kalmış, İngiltere'de bir süre geçirdikten sonra bize gelmişti. Bize gelince de eski bağımlılığı yeniden açığa çıkmıştı. Benim için kusursuz yiyecekti ama Jean-Claude'dan birkaç yüz yıl yaşlıydı ve vampir efendilerindendi. Benim yiyeceğim olunca güç seviyesi her geçen gün artıyor ve Jean-Claude'unkine yaklaşıyordu, bu yüzden kendimi geri çekmek zorunda kalmıştım. Kendine uygun bir yer bulur ve birinin yardımcısı olur diye onu dört farklı bölgeye göndermiştik. Kendi bölgesine sahip olacak kadar güçlüydü ama modern politikada çok iyi değildi. Hâlâ son bir şansı vardı. Şimdi nerede olduğunu hatırlayamadım.

"Damian onun gibi bizimle bir olmak istemiyor, Richard gibi karşı koymak için bir sürü sebebi var," dedim.

"Sen önderlik edersen Damian'ın seni yatakta diğerleriyle paylaşmak konusunda daha uyumlu olacağını düşünüyorum. Richard kadar güçlü değil. Ulfric gibi kendini sizden soyutlayamaz."

"Damian'ın zihnini ele geçirmemi ve triumvira için daha güçlü bir bağ kurmamı istiyorsun. Metafizik tecavüz gibi bir şey olsa da."

"Öyle söyleyince kulağa kötü geliyor."

"Sadece kötü gelmiyor," dedim.

Nicky, "Aynısını bana yaparken sorun olmamıştı," dedi.

"Sen ve aslan sürün beni kaçırdınız, Nathaniel'i, Micah'ı ve Jason'ı öldürmeyi bekleyen bir keskin nişancı vardı. Seni başka seçeneğim olmadığı için Gelin yaptım."

"Teselli olur mu bilmem ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi.

Biraz teselliydi ama yine de yüksek sesle duygularımı dile getirdim. "Benim mutluluğum ve rahatlamam için var olan biri için bazen çok rahatsız edici şeyler söylüyorsun."

Kaslarının izin verdiği kadar omzunu silkti. "Bazen rahatsız edici şeyler duymaya ihtiyacın var."

"Duymam gerekenleri söylediğini mi söylüyorsun?"

"Bazen."

"Ben rahatsız oluyorum ve sen de rahatsız oldum mu diye endişeleniyorsun."

"Onun gibi bir şey."

Kaşlarımı çattım ve gece görüşünün bunu görmesini sağlayacak kadar iyi olup olmadığını merak ettim. "Dracula'nın Gelini'nin ne olması gerektiğini anladığımı sanmıyorum."

"Biz neye ihtiyacın varsa oyuz," dedi.

Ares, "Bunu bu kadar içten söylediğini duyunca Anita'nın çağırdığı hayvanın sırtlan olmamasına şükrediyorum," dedi.

Nicky bana döndü ama Ares ile konuştu. "Vampir efendileri normal insanları Dracula'nın Gelini yapabilir. Teorik olarak, sende de işe yarayabilir."

İçerisi karanlık da olsa Ares'in ürperdiğini fark ettim. "Bu teoriyi test etmeyelim, tamam mı?"

Al'ın aracının fren lambalarını gördüm ve dar bir yan yola saptı. Karanlık olduğunu düşünüyordum ama her iki yandaki ağaçlar biraz daha yaklaşınca yanıldığımı anladım. Ortam şimdi çok daha karanlıktı ve ağaçlarının altını daha beter olduğunu biliyordum. Büyürken babamla kamp yapmaya ve avlanmaya giderdim. Ormanlarda gecelemeyi bilirdim. Çocukken ormanda geçirdiğimiz gecelerden korkmaz, sadece evdeyken karanlıktan rahatsız olurdum. Hayalimdeki yaratıklar ormanlarda değil yatağımın altında veya dolabımın içinde yaşardı. Yetişkin olunca ormanlarda kaçak şekil-değiştiren veya vampir avlamaktan daha çok nefret ettiğim birkaç şey olduğunu fark etmiştim. Bu akşam avlanmayacağımız için mutluydum. Ay ışığı ve yıldızlar girdiğimiz yolu az da olsa

aydınlatıyordu, demek ki ormanın içi zifiri karanlıktı.

Bunu düşünen sadece ben değildim. Ares, "Ormanın içi çok karanlık olacak," dedi.

"Senin gece görüşün benimkinden daha iyi," dedim.

"Daha iyi ama insan formunda o kadar iyi değil."

Nicky, "İstersen tasmayı sana takabiliriz," dedi.

"Sırtlanlar kedi değildir."

"Aslında köpeklerden çok kedilere yakınsınız," dedim.

Dikiz aynasından bana baktı. Yüzü şimdi daha da karanlıktı. "İnsanların büyük bir kısmı köpeklerle akraba olduğumuzu sanır."

"Aslında, firavun faresi, mirket ve misk kedisiyle akrabasınız, değil mi?"

"Evet, öyle. Bunu nereden biliyorsun?"

"Biyoloji diplomam var ve dürüst olmak gerekirse, St. Louis'deki ikinci veya üçüncü büyük hayvan grubu olduğunuzu öğrenince sırtlanlar hakkında bir sürü şey okudum."

Ares, "Düşmanlarını tanımak gerek," dedi.

"Evet, ama sen kendin söyledin, Ares. Sırtlanlarla metafizik bir bağım yok. Aslanlar, leoparlar, kurtlar veya çağırdığım diğer hayvanlar gibi onları etkileyemem. İçimde sırtlandan bir parça taşımıyorum. Bana şekil-değiştirenlerle bağlarımın bir vampir gücü olduğunu öğreten sırtlanlar ve fareler oldu. Taşımadığım yaratıkları daha yakından tanımalıyım."

"Neden daha fazla şey öğrenmek istedin? Senin olmayanları umursamasan, olmaz mıydı?"

"Micah, Koalisyon'un bütün şekil-değiştirenlerin bir araya gelmesini sağlayacağını düşünüyor ve ben de aynı fikirdeyim. Güzel bir fikir ve ancak bizi birbirimizden ayıran özelliklere değil de birbirimize benzeyen yönlerimize odaklanırsak işe yarayacak bir şey."

Ares, "Çok politik bir cevap oldu," dedi.

"Belki, ama gerçek bu."

Dikiz aynasından karanlık bir bakış daha attı. Nicky, "Sanırım geldik," dedi.

Ares ile ileriye baktık. Al aracını park etmişti. Bulunduğumuz yer her neresiyse, gelmiştik.

23

Arapaho Ulusal Ormanı'ndaydık. Havada çam kokusu vardı, kışın yaprağını dökmeyen yeşilliklerin arasında soluk toz ağaçları dikkat çekiyordu. Boulder'da hava bu kadar ince değildi ama şimdi çok yüksekteydik. Deniz seviyesinden yüz kırk metre yükseklikteki St. Lóuis'den birkaç saat önce gelenlerin bu kadar yüksekte dövüşmek veya koşmak zorunda kalırsa ne yapacağını merak ettim.

Nathaniel'in şekil değiştirip kayıp adamların peşinden gitmesini planlamıştık ama bunların daha önce şekil-değiştirenlerle çalışmamış polisler olduğunu unutmuştum. Batı eyaletlerindeki kanunlara göre sevgililerim veya arkadaşlarımın hayvanlardan farkı yoktu. Bu yüzden, kayıp adamları aramaya başlamadan önce yerel halkı Nathaniel'in şekil değiştirir değiştirmez onları yemeyeceğine ikna etmek zorunda kaldık.

"Herkes kurtların şekil değiştirir değiştirmez taze et yemesi gerektiğini bilir. Hiçbirimiz taze et olmak istemiyoruz." Bunu söyleyen Orman Muhafızı Becker'di. Nicky ve Ares kadar uzundu; açık kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve ceketi vücut hatlarını gizliyordu. Sesini duyana kadar kadının diğer Orman Muhafızlarından farkı olmadığını düşünmüştüm.

"Şekil-değiştirenlerin hemen taze et yemesi eski bir kocakarı hikâyesidir," dedim.

Tehditkâr bir ses tonuyla, "Kocakarı diye bana mı dedin?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Kadınım diye benimle dalga geçebilirsin ama dağ başında yüksek topuklularla dikilen ben değilim."

"Kot pantolonum ve botlarım infaz malzemelerimle birlikte bagajda."

"Şerif Callahan'ın oğluna destek olmaya geldiysen infaz malzemelerin neden yanında?"

"Yasal olarak, kişisel amaçlar için seyahat etsem bile eşyalarımı yanıma almak zorundayım." Yanımda dikilen Al'a döndüm. "Biz gelmeden önce bunları konuştuğunu sanıyordum."

"Konuştum," dedi.

"Bunlar anlamamış," dedim.

Al, "Bakın," dedi. "Bay Graison'un şekil değiştirip kayıp adamları bulmamıza yardım edemeyeceğini düşünseydim onu buraya getirir miydim? Crawford'ları bu akşam bulmak için en iyi şansımız ve sizi bilmem ama ben iki Henry'ye ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Üniformalılardan biri, "Bay Graison'a sor," dedi.

"Onu kim dedi?" diye bağırdım.

Karanlık açıklıkta erkekler kıpırdandı, sonra biri öne çıktı. Uzun boyluydu. "Ben dedim," dedi. Sesinde iri yarı adamların küstahlığı vardı çünkü nereye gitseler en büyük köpek olmaya alışmışlardı.

"İsmin nedir?" diye sordum.

"Travers," dedi.

"Pekâlâ, Travers, erkeklerimin bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir şeyler mırıldandı.

"Özür dilerim ama suçlamalarda bulunurken sesin yük-

sek çıkıyordu. Hatalı olduğunu itiraf ederken de senin aynı perdeden çıkmalı." Evet, bunu meydan okurcasına söyledim.

Öfkeyle bana baktığını anlamak için yüzünü görmem gerekmiyordu. Sırtını dikleştirdi ve mutsuz bir ses tonuyla sesini yükseltti. "Sanmıyorum, dedim."

"İki adam kayıp, belki yaralılar, belki de daha kötüsü oldu, belki de saçma sapan şeyler söyleyip vaktimizi çalmasan daha iyi olur."

Nathaniel hafifçe sırtıma dokundu, muhtemelen beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Öfkelendiğimde bana dokunulması hoşuma gitmezdi ve elinden uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Nathaniel'den uzaklaşmayı düşündüğümü fark ettiğim anda sakinleştim. Öfkemi burada kaybedemezdim, şimdi olmazdı.

Travers, "Küçük Henry ile çok uzun süredir dostum. Onu ve babasını bulmak istiyorum," dedi.

"O zaman bize yardım et," dedim. Sesim şimdi daha sakindi ama yüz ifadem için aynısını söyleyemezdim.

Komiser Muavini Horton, hastanede tanıştığımız eyalet polislerinden biri, grubun önüne çıktı. "Sizinle gelen Mike Callahan olsaydı böyle olmazdı. Şerif'in oğlu ve Koalisyon'un başında. Onu televizyonda gördük ve yaratığını kontrol edebiliyor ama Bay Graison'u tanımıyoruz. Senin namına güveniyorum, sen ona güveniyorsan ben de güvenmek zorundayım ama buradaki erkeklerden bazıları kocaman ve etobur bir şeye dönüşmeden önce birkaç basit sözden daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Bizden biri değil. Bay Ares gibi eskiden ordu mensubu da değil." Horton korumalarıma soy isimleriyle hitap ettiğimi sanıyordu. "Bak Nicky'nin saçları sıra dışı ama en azından erkek gibi bir erkek."

"Yeterince erkeksiz görünmediği ve cinsel tercihleri için

mi Nathaniel'e itiraz ediyorsun?" diye sordum. Şaşkınlığımı gizleyemedim.

Horton, "Hayır, öyle demek istemedim," dedi. Hemen geri vites yapmazsa karşılaşacağı duyarlılık vaazından kurtulmak istercesine ellerini iki yana açtı.

Al, "Horton," dedi. Öne çıktı. "Bu yorumu açıklamaya çalışma, tamam mı? Şimdi susarsan duymamış gibi yapabiliriz."

Travers, "Horton yanlış söylemiş olabilir ama Graison'a güvenebilir miyiz? Bir şekil-değiştiren, polis değil, ordudan değil; içindeki hayvanı kontrol ettiğini nasıl bileceğiz?" diye sordu.

Nicky, "Onlara gündüz ne iş yaptığını söyle," dedi.

Ares kısık sesle, "İşini söyle, bu adamların gözünde bütün değerini kaybetsin," dedi.

Nicky, "Daha iyi bir tavsiyen var mı?" diye sordu.

Ares bir süre düşündü ve başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm."

Nathaniel, "Üzerimi çıkartıp iz sürmem gerekiyor," dedi. "Beni sevmeleri veya bana saygı duymaları gerekmiyor."

Ares kaşlarını çattı, fenerlerin ve arabaların ışığında bunu görebiliyorduk. "Striptiz piliçlerin işidir."

Sırıttım. "Piliç?"

Ares önce utandı sonra sırıttı. "Hey, birkaç ay önce kadın düşmanı olduğumu biliyorsun."

Nicky, "Kadın düşmanı," dedi. "Vay canına."

Ares orta parmağını gösterdi, vücudunu kullanarak bunu diğer adamlardan gizledi. Nicky takdir edercesine erkeksi bir kahkaha attı.

Sesimi yükseltip toplanan adamlara hitap ettim. "Nathaniel gördüğüm en kontrol sahibi kişilerdendir," dedim. Kafamın

içinden, *Micah hariç*, diye düşündüm. "Sahnede dans eder ve izleyicilerin dibinde şekil değiştirir. Yaratığını kontrol edemiyor olsaydı gündüz farklı bir iş yapardı."

Travers, "Sahnede dans eder ne demek?" diye sordu.

İsmi Becker olan kadın, "Ah, Tanrım, Suçlu Zevkler'de çalışıyor," dedi.

Orman Muhafızlarından biri, "Bunu nereden biliyorsun, Becker?" diye sordu.

Kadın karanlığın içinde utanarak sessiz kalmayı tercih etti.

"Nereden biliyorsun, Becker?" "Ziyaretine mi gittin?" "Onu çıplak gördün mü?" gibi sorular geldi.

Sesimi herkesin duyması için yükselttim. "Evet, Suçlu Zevkler'de çalışıyor."

Boulder memurlarından biri, "Neden kendi adına konuşmuyor?" diye sordu.

Bir başka memur, "Bazı şekil-değiştirenlerin insan gibi konuşamadığını duymuştum," dedi.

Nicky, "Bu doğru olsaydı Anita herkes adına konuşmak zorunda kalırdı," dedi.

Ares iç geçirdi. "Harika, şimdi hepimizden nefret ediyorlar."

Nicky, "Biz neysek oyuz," dedi. "Ben utanmıyorum, ya sen?"

Ares ciddi bir bakış attı. "Hayır."

"O zaman sızlanmayı bırak."

İki uzun boylu adam birbirine bakarken birlikte çok fazla göreve çıkmadıklarını hatırladım. İkisini takım olarak yan yana gördüğümü bile sanmıyordum. Nicky bir dövüşte Ares'in kolunu kırmıştı. Ares kin gütmüyordu çünkü sırtlanlar üzerindeki kontrolünü kullanarak Ares'i Nicky'nin üzerine salan Asher'di. Jean-Claude'un Asher'i göndermesinin sebeplerinden biri de buydu.

Nathaniel, "Ben konuşamadığımıza dair bir söylenti duymadım. Bu doğru değil," dedi. Öne çıktı, sorun olur mu diye anlamak için bana baktı. "Leopar formuna geçip birilerini yiyecek olsam sizi yemezdim. Her akşam kulübe bir sürü çekici kadın geliyor. Oldukça lezzetli görünüyorlar. Siz tipim değilsiniz." Adamlar kahkaha attı ve gerginlik biraz azaldı.

Arkadan biri, "Bunu hakaret olarak mı algılamalıyız?" diye sordu.

Nathaniel parlak gülümsemesini gösterdi, kadınlarını kulübe getiren erkekleri baştan çıkartmak için kullandığı bir şeydi. "Evet." Yine gülenler oldu ama bu seferkiler derinden gelen erkeksi kahkahalardı. "Sizin işinizi yapamam ama sizin için Crawford'ların izini sürebilirim. Anita şuradaki köpek gibi bana tasma takacak."

Travers, "Tehlikeli değilsen tasmaya ne gerek var?" diye sordu.

"Çünkü kocaman siyah bir leopar olacağım ve kazayla birinin beni vurmasını istemiyorum. Bu kadar güzel bir kadın ipimi elinde tutuyorsa kimse beni vurmaz. Hayal gördüklerini düşünebilirler ama kazayla ateş etmezler."

Bu açıklamaya itiraz eden olmadı ve bir süre sustular. Nathaniel insanları etkilemeyi ve güldürmeyi başarmıştı.

Ares, "Ne zamandan beri bu kadar etkileyicisin?" diye sordu.

Nathaniel, "Ben hep böyleydim," dedi. "Ama erkek erkeğe nasıl konuşulacağını korumalarla takıla takıla öğrendim."

Ares başıyla onayladı ve omzunu silkti. "Vay canına, sadece güzel bir yüzden ibaret değilmiş."

Nathaniel gülümsedi. "Bana iltifat ettiğin için seninle dalga geçersem diğer sert erkekler senin hakkında yanlış şeyler düşünür, bu yüzden soyunayım."

Ares gözlerini devirdi ve arkasına döndü, insanların görmemesi için Nathaniel'in önüne geçti. Nicky de aynısını yaptı. Nathaniel ceketini çıkarttı ve gömleğinin düğmelerini açarken bana baktı.

"Sen kıyafetlerini değiştirmeden önce ben iş elbiselerimi giyeyim."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü aynı anda soyunursak ve üzerimde bir şey olmazsa dikkatim dağılabilir."

Gülümsemesi genişledi ve bana sarıldı, beni kendine çekti. Araba, Nicky ve Ares bizi gizliyordu ama... "İş üzerindeyken romantik olmak iyi bir fikir değil, tatlım."

"Biliyorum ama vücudumun seni bu'kadar etkilemesi çok hoşuma gidiyor. Beni istememek için çok uğraşmıştın."

Başımı iki yana salladım. "Seni istiyordum; sadece bunu yüksek sesle kendime itiraf edemiyordum."

"O zaman soyunmadan önce beni öp ve belki bana karşı koymayı başarırsın."

Bir kahkaha attım ve beni öptü. Daha fazla gülmedik. Üzerimi değiştirdim. Kot pantolonum, yürüyüş botlarım ve tişörtümden sonra ekipmanlarımı seçme zamanı geldi.

Yelekle işe başladım, erkeklerin sahip olmadığı kıvrımlara sahip olanlar için özel yapılmıştı. İçlerinde gümüş bıçaklar olan bilek kılıflarını taktım ama ceketimi giydikten sonra bıçaklara uzanmak zor olacaktı. Bunlar acil durumlar içindi ve birkaç kez hayatımı kurtarmışlardı ama bu gece ateşli silahların gecesiydi. Browning BDM baldırımdaki kılıfta yerini aldı ve Sig Sauer P238 .380 de gerekirse çapraz biçimde çekilmek üzere yeleğimin önündeki kılıfa girdi. M4-tarzı bir tüfek olan AR-15'in omuz askısını taktım, bu silah daha önce mini-UZİ'min yerini alan MP5'in yerini almıştı. Mermiler

vücudun içine girdikten sonra parçalanıyordu, bu sayede kötü adam A'yı vurursam mermi adamı delip geçerek kötü adam B'ye de isabet etmezdi. Bu silahla kötü adamı ıskalayıp iyi adamlardan birini vurursanız hiç hoş olmazdı ama bu akşam ıskalamayı planlamıyordum. Normalde Browning'i omuz askısına taktığımda saçlarımın arasına gizlenen sırt kılıfına da bir bıçak koyardım. Bıçak ön kolum kadar uzundu ama bu akşam sırtımda başka bir şey vardı. Çorap veya kılıf benzeri bir şeydi ve yeleğime tutturulmuştu, içinde Mossberg 500 Bantam duruyordu. Pompalı ilk olarak kolları ve elleri küçük olan erkekler için tasarlanmıştı ama benim gibi kısa boylu kadınlarda da işe yarıyordu. Kayışı diyagonaldi ve gerekirse sağ elimi arkama atıp pompalıyı çekip alabilirdim. Silahı sırtımda dik olarak taşımayı da denemiştim ama kafamın arkasında uzun bir şeyin durması rahatsız ediciydi ve bundan vazgeçmiştim. Binaların arasındaki sokaklarda dolaşacak olsak pompalıyı ve otomatiği kayışlarda omzumda taşır, birini kullanırken diğerini arkaya atardım ama ağaçların ve çalıların arasında gezinirken boşta kalan silahın bir yerlere takılma ihtimali çok fazlaydı. Ağaçlara takılma riski olmadan koşmam gerekebilirdi ve Mossberg'in kabzası omzumun hemen üzerinde olduğu için hareket ederken sıkıntı yaratmayacaktı. Haçım da aynı sebepten dolayı gömleğimin içindeydi, zincirin bir yere takılıp kırılmasını istemiyordum. Haç düşse bunu fark ederdim ama ormanlık arazide yere düşen haçı bulmak kolay olmayabilirdi. Bu akşam doğaüstü yaratıkların peşindeydik. Gerçi bunlar zombiyse haç çok fazla işe yaramazdı ama zombi değillerse... Kutsal nesneler faydalı olabilirdi. Yeleğin ceplerinde pompalı fişekleri, yedek şarjörler ve küçük bir fener vardı. Sol baldırımdaki ceplerde tabancalar için şarjörlerim duruyordu. Telefonumu ağzı kapanabilir bir cebe

koydum. Hepsinin üzerine ağır deri bir ceket giydim çünkü dağlarda hava çok soğuktu. Birisi deniz seviyesinden iki bin yedi yüz kilometre yukarıda olduğumuzu söylemişti. Evet, hava çok soğuk olacaktı.

Ares ve Nicky de yeleklerini giyip tehlikeli oyuncaklarını yanlarına aldı. Hepimiz tepeden tırnağa silahlanınca kıyafetlerini çıkartma sırası Nathaniel'e geldi. Hava hiç soğuk değilmiş gibi ormanın ortasında çırılçıplak dikildiğini görünce gözlerimi üzerinden alamadım.

Al aracın diğer tarafından bana seslendi. "Blake, dikkatin dağılmasın."

"Nathaniel'in çıplaklığı dikkatimi dağıtmıyorsa ölmüşümdür," diye bağırdım.

Nathaniel bana gülümsedi. "Kıyafetlerinin berbat olmasını istemiyorsan geri çekilmen gerek."

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı, demek ki dikkatim gerçekten de dağılmıştı. Başımla onayladım ve sıvılar saçılacağı için geri çekildim. Yeni şekil-değiştirenlerde kan ve berrak bir sıvı etrafa saçılırdı. Kan pratik yaptıkça azalır ama şeffaf sıvı tamamen yok olmazdı, sanki bu sıvı yaratık insana veya insan yaratığa dönüşürken vücut parçalarını yağlıyordu. Gerçi hayvan insana dönmek tam tersine göre daha temiz bir süreçti. Şekil-değiştiren arkadaşlarıma bunun neden böyle olduğunu sormuştum ama hiçbiri bilmiyordu.

Nicky ve Ares de uzaklaştı, üzerlerinin kirlenmesini istemiyorlardı. Nicky yana dönüp karanlığın içine göz gezdirdi ama Ares arkasını döndü. Bunu neden yaptığını sormak üzereydim ama Nathaniel tam bu sırada form değiştirdi.

Yayılan enerji dalgası sıcak bir rüzgâr gibiydi, sanki varlığından haberdar olmadığım bir ocağın kapağı açılmıştı. Yaratığını daha önce hiç böyle bir sıcaklık, enerji ve güçle

hissetmemiştim. İçimdeki yaratık uyandı ve hırladı, siyah kürklü leoparım beyaz dişlerini gösterdi. Benim leoparımın gözleri koyu altın rengiydi, yaşam ve sıcaklık dolu antika madeni paralara benziyordu. Bana öğretildiği gibi enerjiyi alıp çam iğneleriyle dolu zemine aktarmaya çalıştım ama leoparım enerjinin bu şekilde serbest bırakılmasını istemiyordu. Leoparım dışarıya çıkıp bu sıcaklıkla oynamak istiyordu. Ben şekil değiştiremiyordum ama bu yaratıklarımın bunu istemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Koşuyormuş gibi nefes nefese kaldım ve nabzım hızlanarak kulaklarımda atmaya başladı. Daha önce hiç bu kadar yüksekte böyle bir şey yaşamadığımı fark ettim. Başım döndü ve sonra bir mırlama duydum. Ses sanki derimin üzerindeki havayı titreştirdi ve vücudumun içine girdi, omurgam boyunca ilerleyerek içime işledi. Benim insan dudaklarımdan da mırlamanın tiz bir yankısı çıktı. Küçük bir midilli büyüklüğünde siyah bir leopara bakıyordum, normal bir leoparın üç veya dört misli büyüklükteydi. Oturmuş, yeni formuna alışmaya çalışır gibi beyaz pençelerini yere geçiriyordu. Simsiyah olduğu için aracın gölgesinde gözden kayboluyordu, orada olduğunu bilmeseniz gözden kaçırabilirdiniz. Zarif ve kocaman kafasını havaya kaldırıp sıra dışı mavi-gri gözleriyle bana baktı. Sanki insan gözleri yaratığının üzerine akmıştı, bu yüzden gözleri hayvan gözlerinden çok menekşe renkli insan gözlerine yakındı. Bana doğru hareket etti ve ay ışığında kaslarının dalgalandığını gördüm. Bir kez daha mırladı ve dizlerimin bağı çözüldü. Ares beni yakalamasaydı yere düşüyordum. "Sorun nedir?" diye sordu.

Nicky bana döndü. "Ne oldu?"

"Emin değilim." Nefes almakta güçlük çekiyordum. Leoparım bana hırlıyordu ve bunu yaparken içimdeydi.

Vücudum sanki gerçek bir ses olmayan bu sesle titreşiyordu. Bazen çok mutluyken mırlamaya benzer bir ses çıkartır ama hırlamazdım, yine de...

Ares, "Yaratığının ateşiyle yanıyor," dedi.

Nicky, "Böyle olmaması gerek," dedi.

Ares sesini alçaltıp "Biliyorum," dedi.

Al, Ares'in omzu üzerinden bana bakıp fısıldadı. "Sorun nedir?" Ares'in sorduğunu soruyordu. Al'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Nathaniel'i kedi formunda görünce yüzü biraz solmuştu.

Nicky sakin bir ses tonuyla, "Sorunun ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz," dedi.

Nathaniel öne çıktı ve endişeli leopar gözleriyle bana baktı. Bu formda konuşamazdı ama birbirimizi hissedebilir veya duyabilirdik. Tüylü yanağını elime sürttüğü anda dizlerimin bağı tamamen çözüldü. Ares beni tutmaya devam etti. Neler oluyordu? Daha önce Nathaniel'in veya bir başkasının hayvan formuna böyle bir tepki vermemiştim.

Ares kollarını belime sıkı sıkı doladı. Diğerlerine ayakta durduğum illüzyonunu verecek kadar güçlüydü ama bacaklarım ağırlığımı taşımıyordu. Nathaniel arka ayakları üzerine oturdu ve şaşkın gözlerle bana baktı. Şaşkın olduğunu nereden anladığımı bilmiyordum çünkü leopar yüzünde duygular dans etmiyor veya insan yüzü gibi aklından geçenler belli olmuyordu fakat bir şekilde bu formunu olması gerekenden çok daha iyi okuyabiliyordum.

Nicky, Al'a gülümsedi. "Bize bir dakika ver, Al, teşekkürler," dedi. Al gözden kaybolunca gülümsemesi yüzünden silindi. Nicky bir sosyopattı; kusursuz bir aktördü. "Döneminin neresindesin?"

Odaklanmaya çalıştım ve sanki beni tutarken yardıma

ihtiyacı varmış gibi Ares'e tutundum. "Dönem, ne dönemi?" diye sordum.

"Âdet dönemi?"

"Benim öyle bir sıkıntım yok," dedim.

"Biliyorum; vücudunun düzenli bir ritmi olsaydı şimdi doğurganlık için uygun zamanda mı olurdun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne? Doğum kontrol hapı kullanıyorum, biliyorsun."

Yüzüme dokunmak istedi ama sonra kendine hâkim oldu ve görmediğim bir şeyden kurtulmak ister gibi elini pantolonuna sildi. "Tanrım, enerji çok yoğun. Ona bu şekilde nasıl dokunabiliyorsun?"

"İçindeki yaratıklar arasında sırtlan yok, hatırladın mı?"

Nicky başıyla onayladı.

"Bana neler oluyor?" diye sordum.

"En doğurgan dönemindeyken leopar formundaki Nathaniel'e hiç bu kadar yakın oldun mu?"

Vücudum kendine gelmeye başladı ve Ares'in belini biraz daha sıktım, sonunda beni doğrultmasına yardım ediyordum. "Bilmiyorum, dönemlerimi takip etmiyorum. Doğum kontrol hapı ve sevgililerimin bir kısmında da prezervatif kullanıyorum, bu yüzden fark etmiyor."

"Senin yanında olduğum dönem içinde Nathaniel'i veya Micah'ı bu formda hiç görmedim. Daha önce tam kedi formlarına şahit oldun mu?"

Üzerinde düşündüm. Tabii ki şahit oldum demek istiyordum ama düşündükçe ne zaman olduğunu bulamadım. Nathaniel çağırdığım hayvan olduktan sonra leopar-adam formunu da kazanmıştı. İki yerine üç formu olmasıyla gurur duyuyordu. Onu daha önce böyle görmüş müydüm? Hayır. Micah daha önce tam yaratık formuna geçmiş miydi? Hayır.

Chimera onu uzun süre hayvan formunda kalmaya zorladığı için gözlerinin insan rengini kaybetmişti. O günden beri tam leopar formundan hoşlanmadığını söylemişti.

"Hayır, ilk kez şahit oluyorum," dedim.

Ares, "Hiçbiriniz onun yanında tam hayvan formuna geçmediniz," dedi. Belimi tutuyordu ama kolları önceki kadar sıkı değildi çünkü bacaklarım işe yarıyordu.

"Çünkü tam hayvan formunda bizimle sevişmez, zaten birçoğumuzla istese de yapamaz."

Ares, "Hayvanlarla ilgili bir tabu mu?" diye sordu.

Nicky, "Öyle değil," dedi. "Leopar-adamlar tam kedi formundayken kendileriyle aynı formdaki bir leopar ile birlikte olabilir."

"Bunun mantıklı bir açıklaması var, değil mi?"

"Biyoloji diploman olduğunu sanıyordum," dedi.

Nathaniel hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses çıkarttı. Nathaniel'e baktık ve sonra Nicky'ye döndük. "Ne olduğunu söyler misin?" dedim.

"Bir kadın doğurgan dönemindeyse, bazen yarı-hayvan formuna göre tam hayvan formuna daha fazla tepki verir. Tam kedi formunda daha çok feromon yaymamızla ilgili bir teori."

Ares beni bırakırken sallandım. Beni yeniden tuttu. "Bu şekilde işimi yapamam."

Nicky, "Zihnin kendine gelir, sadece birkaç dakikaya ihtiyacın var," dedi.

Ares, "Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Aslanlar diğer kedilerden daha sosyaldir, Anita, tam leopar formuna bu tepkiyi veriyorsan otelde daha dikkatli olsam iyi olur; seksin cazibesi seni ele geçirmesin."

Leopar pes ve kısık bir sesle kükredi.

Nicky, Nathaniel'e döndü. "Penis kemiği," dedi.

Daha önce hiç bu kadar hayal kırıklığına uğrayan bir kedi görmemiştim. Bir süre düşündüm. "Lanet olsun, tam leopar formunda kedilerin büyük bir kısmı gibi penis kemiğine sahip olacak."

Nicky başıyla onayladı. "Şimdi ona bu kadar çok tepki eriyorsan otel odasında onun yanındayken dikkatli olmalısın. Feromonlar insanı sarhoş eder. Sert seks sevdiğini biliyorum ama sen insan formundayken ne kadar serti kaldırabilirsin, bilmiyorum."

"Öyle bir şeye niyetim yok," dedim.

"İnsan kısmının niyeti yok ama içindeki leopar için çok cazip bir teklif, aksi hâlde bu tepkiyi vermezdin."

Buna itiraz edemezdim. "Pekâlâ, o zaman tam hayvan formundayken kimseyle seks yapmayacağım, anladım."

Nicky bana bakarken benimle göz göze gelmedi.

"Ne?" diye sordum.

"Aslanlarınki diğer kedilerinki gibi değildir." Kafasını kaldırdı ve gülümsedi, tek gözü parıldadı. Gözü aslan formunun zengin sarısına büründü. Bir şey içindeki yaratığı hareketlendirmişti. Hâlâ aslan gözüne sahipken bana baktı. "Erkek aslanların kemiğe ihtiyacı yok, biz zevk için yaratılmışız."

Yakışıklı yüzünde kedi gözünü görmek çok güzeldi ve aslanların seksini düşünürken bile içinde bir şeylerin, belki de başka bir yerlerinin daha hareketlendiğini anladım. Yüzündeki hevesli ifadeye ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden bir şey demedim. Hepimiz soruyu havada asılı bıraktık ve göz ardı ettik. Birkaç dakika sonra kendim ayakta durabiliyordum.

Nathaniel'in boynuna ağır deri tasmayı taktım. Tasmanın önünde gümüş bir levha vardı. Üzerinde parıldayan harflerle *kedicik* yazıyordu.

Ares, "Kedicik? Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. Deri kayışı da bağladım. Şimdi göz teması sırası bendeydi.

Yeniden, "Kedicik?" dedi.

Nicky, "Nathaniel'in takma ismi," dedi.

"Ve aynısını Asher de kullanıyor," dedim.

Ares, "Asher zihnimi ele geçirip beni sizlere zarar vermeye zorladı," dedi. "Daha önce hiçbir vampir beni bu şekilde ele geçirmemişti."

"Sırtlan çağıran vampirlerin sayısı çok fazla değildir."

"Güzel," dedi. Sonra gümüş levhaya bakıp sırıttı. "Kedicik. Polisler bunu çok sevecek."

Kaşlarımı çattım. "Bunun özel olması gerekiyordu, en fazla özel bir fetiş gecesine takacaktı. Polislerin yanında kullanacağımız hiç aklıma gelmedi." Nathaniel yanağını bacağıma sürttü ve tüylerini okşadım. Elimi tüylerinin arasına soktum ve altındaki sıcak deriyi buldum. Birçok hayvanın vücudu 98-100 derece arasındaydı. Şekil-değiştirenlere tam hayvan formunda hiç dokunmamıştım. Hepsi bu kadar sıcak mıydı?

İki Henry'nin peşine düşeceğimizi haber vermesi için Nicky'yi Al'ın yanına gönderdim.

Ares yanımdayken sırıtmaya devam etti.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Herkesin sevimli bir takma ismi var mı?"

"Hayır," dedim.

"Ah," dedi. "Yapma. Micah'ın veya Sin'in de olmalı."

"Bu konuyu kapatalım," dedim.

Nicky polisle birlikte geri döndü ve insanları tasmanın ucundaki siyah kedicikle tanıştırdım. Birkaçı büyük bir köpekmiş gibi başını okşayınca günü kazandığımızı anladım. Yine de bir kısmı leopara dokunmak bir yana yaklaşmıyordu

bile. Al'ın elinde Crawford'lara ait bir ceket ve bir bez parçası vardı. Nathaniel bunları koklayarak neyi takip edeceğini anlayabilirdi. Orman Muhafızı Becker'in sessizce *kedicik* kelimesini mırıldandığını gördüm. Bana baktı ve gülümsedi, gözlerinde dizginlenmiş bir neşenin parıltısı vardı.

Yüksek sesle, "Kedicik?" diyen Travers oldu.

Gözlerimi devirdim. Nathaniel kokuyu aldı ve ağaçların arasına doğru yöneldi. "Kokuyu aldı," dedim. Nathaniel peşinden gitmem için kayışı çekiştirdi. Koşmaya başladım ve Nathaniel de hızlandı. Nathaniel hevesli sesler çıkartmaya başlayınca hepimiz hızlandık.

24

Tanıdık olmayan ağaçların arasında, karanlıkta, Nathaniel'e yetişmeye çalıştım. Şimdiki formu daha hızlıydı, leopar bacakları çok güçlüydü ve arazi de formuna uygundu. Ben insan hâlimle çamların arasından koş-dan koşmakta zorlanıyordum. Çam iğneleri her yerdeydi. Toprağın ve taşların üzeri iğnelerle kaplıydı. Dünya şimdi bir Noel ağacı gibi kokuyordu, bir de leoparımın keskin ve temiz kokusu vardı. Dövmelerin tüylerin altında kaldığı gibi daha önceki formundaki sabun ve şampuan kokusu da üzerinde kalmıştı. Elimin sıcaklığıyla ısınan deri kayışın da kokusunu alıyordum. Çam iğneleri taşlı zemindeki her şeyi yok etmişti ve dallara dikkat ettiğim sürece ormanda çok hızlı koşabiliyordum. Nathaniel döndüğü zaman dönersem ve bana kılavuzluk etmesine izin verirsem iyi olacağımı biliyordum. Boştaki elimle dalları savuşturuyordum, Nathaniel bu formda benim kadar uzun olmadığı için dalları problem etmiyordu.

Nicky solumuzdaydı ama onu hisseden insan formum değildi, içimdeki aslan nerede olduğunu biliyordu. Bana Gelin ve aslan olarak bağlı olduğunu gösteren bir şeydi; Gelin olduğu için o beni, benim onu hissettiğimden daha çok hissediyordu ama aslan kısmım varlığının her daim farkındaydı. Ağaçların altındaki bir gölgenin içinde Nicky'yi gördüm. Ares'i hissetmeye çalıştım ama onunla ne bir metafizik bağım

vardı ne de sırtlanlara bağlıydım. Ares için insan gözlerimi kullanmak zorundaydım ve sonunda önümüzde koştuğunu gördüm. Nicky'nin beni hissedebildiğini biliyordum ama Ares benimle metafizik bağı olmadığı için Nicky kadar şanslı değildi. Birbirimizi kollamak zorundaydık, belki benim kokumu daha iyi alabiliyordu ama arada güçlü bir bağ olmadan yanımda koşan diğer insanlardan çok farklı değildi.

Arkamızdan sesler geldi ve Al ile diğer polisler olduğunu anladım. Şimdiye kadar aklıma gelmemişlerdi. Dünya engebeli arazide leoparımla benden ibaretti, arada bir dalları düşünmek zorunda kalıyordum. Nicky bir yanımda kaybolmayan bir uydu gibiydi ve Ares'i de gördüm.

Yavaşladım ve Nathaniel tasmasını çekiştirdi. Ne kadar güçlü olduğunu biliyordum, istese ayaklarımı yerden kesip beni peşinden sürükleyebilirdi.

"Nathaniel, yavaşla," diye emir verdim. Yıllar önce köpeklerle nasıl konuşacağımı öğretmişlerdi, şimdi vücut dilim de emre itaat etmezse bundan pişman olacağını söylüyordu. Büyük kedi yavaşladı ve omzu üzerinden bana baktı. Yüzünde çekici bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamadım ama anlamak istiyordum. Kalkanlarımı biraz indirdim ve gece birden daha önce farkında olmadığım kokularla doldu.

Kokular her yerdeydi, kalın ve görünmez bir battaniye gibi her şeyi kuşatıyorlardı... Sağımızda tüylü, küçük bir şey vardı. Yenilebilir bir şey, fare gibi kokuyordu ama değildi. Çamların kokuları da güçlüydü ama insan kulaklarının makine seslerini filtrelediği gibi leoparın burnu da çamların kokusunu filtreliyordu. Buna rağmen, alınacak bir sürü koku vardı. Yaprakların kokusunu aldığımı söyleyebilirdim ama keskin yeşillikler, eski kahverengiler de burnuma geldi. Renkleri kafamın içine ekleyen leopar değildi, bendim. Çünkü insan olarak bu farklı koku-

ları birbirinden ayırt etmenin başka bir yolunu bulamadım. Hepsine birer renk ekledim, görsel ipuçları eklemeden kokuları anlamam mümkün değildi. İnsan formunda var olan şeyleri kokuyla ayırt etmemi sağlayacak kadar büyük bir beynim yoktu. Ben bir primattım, görsel bir canlıydım, şimdi duyularımın algıladığı zengin ve harika bilgiyi renklerle süslüyordum. Bir koku keskin, sıcak, kırmızıydı; bir diğeri yumuşak, huzurlu, maviydi. Baharatlı kokular kahverengi ve kırmızıydı, temiz kokular mavi ve yeşildi, çamlar ise diğer kokuları almak için içinde yüzdüğümüz yeşil bir okyanusa benziyordu. Avcı köpeklerinin burunlarıyla ilgili anlatılanları duymuştum ama daha önce dünyamın yaratıklarım için ne kadar sınırlı olduğunu fark etmemiştim. Bir insan bedenine sıkışıp her şeyin kokusunu alamadıkları için çok hayal kırıklığına uğruyor olmalıydılar.

Ben yaratıklarımın bu vücudu daha tehlikesiz bulduğunu düşünüyordum. Pençelerim veya dişlerim yoktu, onlar gibi tırmanamıyor veya koşamıyordum. Şimdi ormanda dikilirken Nathaniel duyularının algıladıklarını benimle paylaşmaya çalışıyordu ama insan beynim bunları yorumlamakta zorlanıyordu. Parça parça bilgiler alıyordum ve harika bir şeydi fakat bir köre renkleri anlatmak gibiydi. Sıcaklık olmadan kırmızı nasıl açıklanırdı? Ateş turuncu ve sarıydı, hatta içinde mavi vardı, sıcaktan bembeyaz diye bir terim vardı. Hiç görmemiş birine kırmızıyı nasıl açıklardınız? Yaratık şimdi kör insan burnuma bu kokuları nasıl açıklayacaktı?

Leoparım başını elime sürttüğü anda ağladığımı fark ettim. Ağlıyordum çünkü ilk kez ne kadarını kaçırdığımı veya anlayamadığımı fark etmiştim.

Nicky kolunu belime doladı ve leoparıma bacaklarıma sürtünecek kadar yer bıraktı. Tüylerini okşamadım ama ipeksi yumuşaklığını elime değdirmesine izin verdim. Leoparın

neden ağladığımı anlayıp anlamadığını merak ettim ama evcil kediler gibi üzgün olduğumu seziyor olabilirdi. Nicky duygularımı hissedebiliyordu ve otomatik olarak beni rahatlatmaya gelmişti. Gelin olmanın gerekliliklerinden biriydi, kendimi deri ceketine rağmen sıcak göğsüne yasladım. Bu arada Gelin yerine Damat kelimesini kullanmayı düşündüm. Dracula'nın Gelinleri olduğu için bu kelimeyi seçmiştik. Bu yeteneğe sahip en meşhur vampirdi ama bu durum kelimeyi değiştiremeyeceğimiz anlamına gelmezdi. Nathaniel'in leoparının bana sunduğu kokular dünyasından ve farklı hislerden kurtulmak için kelimelerle anlamlarına odaklandığımı fark ettim. Argoyu, dilin nasıl evrimleştiğini düşündüm çünkü bu gibi şeyler hayvanların anlayamayacağı şeylerdi. Kendime gelmemi sağladı, vücudum ve zihnim rahatladı. Kokular dünyası bana ne kadar yabancıysa kelimelerin anlamları da içimdeki yaratıklara o kadar yabancıydı, bu sayede özüme dönmeyi başarmıştım.

Ares biraz yanımızdaydı ve karanlığa bakıyordu. "Tanrım, ne kadar çok gürültü yapıyorlar."

Kafamı Nicky'nin göğsünden kaldırıp dinledim. Leoparım bacağıma yaslandı ve ben sesleri dinlerken yerinde sabit kalmasını bekledim ama bunu yapmadı. Yaklaşan polislerin kokularını veya seslerini bizden önce fark etmişti, ben gözyaşları içerisinde erkeklerime dokunurken Nathaniel dünyada neler olduğunun farkındaydı.

Nicky alnıma bir öpücük kondurdu. "Nathaniel'in leoparının zihnine girmesine fazla izin verdin, değil mi?"

Kafamı kaldırdım, gözyaşlarımı sildim. "Evet, nereden biliyorsun?"

"Duygularının bir kısmını ben de hissettim." Yanağını başımın üzerine koydu ve beni göğsüne bastırdı. Leoparım elimi yaladı ve burnunu çeker gibi bir ses çıkarttı.

"Ben senin duygularını böyle hissedemiyorum," dedim.

"Ama ben seninkileri hissediyorum," dedi.

Kaşlarımı çatıp düşündüm. "Gelin'im, ya da Damat'ım olduğun için, tek taraflı bir iletişim söz konusu. Sanki senin ihtiyaçların ve duyguların hiç önemli değilmiş, sadece benimkiler önemliymiş gibi."

"Evet," dedi. Bana biraz daha sarıldı ve leoparıma da sarılır gibiydi. Nathaniel şimdi bacaklarımızın arasındaydı ama bizi ayırmaya çalışmıyordu, grup olarak birbirimize değmeye devam ettik. Enerji huzurlu ve rahatlatıcıydı; grubun içinde bu kadar mutlu olmamamız gerektiğini düşünen tek kişi bendim. Nicky'nin zihnini ele geçirdiğim için hâlâ rahatsızlık duyuyordum. Bunu hissetmiş gibi bana baktı. "Sen beni St. Louis'ye getirmeden önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Anita."

Yüzümü geri çektim. "Bunun sebebinin vampir güçleri veya zihin oyunları olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır," dedi. Bana yumuşak bir öpücük kondurdu ve kulağıma fısıldadı. "Ben mutluyum; nasıl olduğunun ne önemi var?"

Tabii ki önemi var, diyecektim ama vazgeçtim. Beni tekrar öpmesine izin verdim, Nathaniel de büyük bir ev kedisi gibi bacaklarımıza sürtündü. Mırlamaya başladı, çıkarttığı ses kaslı, tüylü ve güzel bir motorun mutlu titreşimleri gibi vücutlarımıza yayıldı. Bu formunda gerçekten de çok güzeldi. Nicky'nin ağzının tadını alıp Nathaniel'in sertliğini hissederek ormanın ortasında dikildim. Hepimizin insan olarak yatakta olmasından çok da farklı değildi. Belki de leoparımın kafamın içine girmesine fazla izin vermiştim.

Ares, "Polisler gelmek üzere," dedi.

Al ve diğerleri geldiğinde birbirimize sarılmış olarak yakalanmamak için biraz uzaklaştık. Hayır, burada birbirimize

sarılamaz, öpüşemezdik. Fakat sonra kırmızı rujumu hatırladım. Nicky'ye bakınca dudaklarının içindeki kırmızılığı gördüm. Zor çıkan bir rujdu. Öpüşürken rujumu dağıtmamak için dikkatliydik fakat kanıtları silecek zamanımız yoktu. Şimdi silerse çok daha kötü olabilirdi. Belki de karanlıkta fark edilmezdi. Tabii ki, ellerinde fenerlerle geldiler ve gece görüşümüzü berbat ettiler. Fenerlerden bazıları Nicky'nin suratına mı odaklanıyordu yoksa paranoyak mıydım?

Al, "Daha önce sizin gibi hareket eden kimse görmedim," dedi. Yanımıza geldi.

Travers, "Biz sıradan insanları beklemek zorunda kaldığınız için özür dilerim," dedi. "Ama sanırım kayıp adamları aramaya devam etmek yerine yapacak başka şeyler bulmuşsunuz."

Açıklayamazdık, tek seçenek cesurca bir karşı hamleydi. "Mutlu olacağınızı bilseydim sizi beklerken kollarımı göğsümde birleştirir ayakta dikilirdim."

"Küçük Henry benim dostum, şimdi yaralanmış veya ölmüş olabilir, onu aramak yerine öpüştüğünüzü hayal etmek... Evet, beni rahatsız ediyor ve hiç profesyonelce değil."

Nicky sırtını biraz dikleştirdi ve Nathaniel'in gırtlağından boğuk bir ses geldi. Kükremiyordu ama mutlu değildi. Ares polislerle aramıza girdi ama elleri yanlarındaydı, ayaklarını yere sağlam basıyordu. Dövüşecek gibi değildi.

Ciğerlerimi havayla doldurdum ve yavaşça nefes verdim. "Evet, profesyonel bir şey değildi ve bir daha olmaz."

Travers özrüme ne diyeceğini bilemedi. "Senin öfkeli biri olduğunu ve asla geri adım atmadığını duymuştum, Blake."

Omzumu silktim. "Öyleyim ama hatalıysam hatalıyımdır."

Horton, "Mümkünse bir grup olarak kalabilir miyiz?" diye sordu. "Dört bir yana dağılırsak kaynaklarımızı organize etmek çok zor oluyor."

Başımla onayladım. "Anlaştık."

Fenerler yere bakıyor olsa da Horton'un kaşlarını çattığını gördüm. "Travers haklı; senin uyumlu değil de daha sert olduğunla ilgili hikâyeler duyduk."

"Gençken daha aksiydim," dedim.

Bunu duyunca gülümsedi, sonra kendime hâkim olmaya çalıştı. Ardından şaşırdı. "Şimdi yirmi beş yaşında olmalısın; ne zamandan bahsediyorsun?"

"Otuz yaşındayım," dedim.

"Yaşını okumuştum ama yine de daha genç duruyorsun."

"Sen uzun ve ben kısa olduğum içindir; uzun daha yaşlı kısaysa daha genç durur."

Tekrar gülümsedi. "Olabilir."

Travers, "Arkadaşımı aramaya devam edebilir miyiz?" diye sordu.

Yanımda oturan büyük leopara baktım. Soluk gözlerini üzerime odakladı. "Bul onları; kokuyu takip et."

Leopar bana baktı. Neyi bulmasını istediğimi düşündüm. Kokladığı ceketi ve bezi gözümün önüne getirdim; belki de kelimeler şimdi eskisi kadar anlamlı değildi.

Yerinden kalktı, bir yarım daire çizdikten sonra daha önce koştuğu tarafa yöneldi. Burnunu yere koymadı veya rüzgârı koklamadı, sanki nereye gittiğini biliyordu.

25

Ceset toz ağaçlarının ortasında yatıyordu. Ağaçların beyaz gövdeleri cesedi bekleyen hayalet muhafızlara benziyordu. Bir cesedi bırakmak için güzel bir yerdi: Ne yazık ki, cesede yaptıkları şeyler güzel değildi. Gözlerin ilk gördüğünü anlamakta zorlandığı türden bir şeydi. Bakışlarınızı kaçırıp bir daha bakmazsanız beyniniz sizi korurdu. Bu sayede korkunç olanı görmezdiniz ama benim işim bakmamak değil bakmaktı... Bu yüzden kayıp adamlardan geriye kalana odaklandım. Adamları tanımadığım için yerde yatanın hangisi olduğunu bilmiyordum ama ceset bir taneydi. Demek ki diğeri hâlâ hayatta olabilirdi ama yerdekine bakarken ümitlenmek çok zordu.

Büyüklüğünden ve yapısından anladığım kadarıyla erkekti. Kıyafetleri birisi öldükten sonra giydirmiş gibi dağınık duruyordu. Sanki etine ulaşmak için adamı soymuşlardı. Her hâlükârda, zombiler bunu yapmazdı. Ghoul da olamazdı. Şekil-değiştirenler yapabilirdi ama neden? Kanıtları da yiyebilirlerdi. Vampirler bir cesede yeni kıyafetler giydirebilirdi ama yine, neden? Cesetten ısırılarak etler kopartılmıştı. Vampirler et yemezdi; bunu sindiremezlerdi. İnsanlar yapmış olabilirdi ama ısırık alanlar insan olsa ısırıkların sayısı az olurdu. Ben on farklı yerden ısırıldığını görüyordum. Emin olamadım ama iki farklı ağızdan çıkmış gibiydiler, demek ki iki farklı

yaratık vardı. Morgdakilere saldıranlar da bunlar mıydı? En kötüsü yüzüydü çünkü artık yerinde değildi. Daha yakından bakmam gerekti ama sanki bir yüzü yüz yapan her şey yok olmuştu. Tanınmayacak hâldeki yüz ona ne yaptıklarını gizlemiyordu. Teknisyenler birazdan ellerinde fenerlerle yanımıza gelecekti. Yeterli ışığımız olunca en korkunç detaylar bile zihnimize kazınacaktı.

Nicky, Nathaniel'i cesedi göremeyeceği bir yere oturttu. Gerçi benden ve kokulardan çok uzaklaşmasını istemiyordum. Bildiğim kadarıyla kokular Nathaniel'e bana söylediklerinden daha çok şey söylüyordu. Konuşabildiği zaman neler hissettiğini sorabilirdim. Şimdilik, erkek arkadaşımın bu korkunç manzaraya bakmasını istemiyordum. Nicky ancak Ares yanımda kalırsa uzakta duracağını söylemişti. Ares savaş görmüş bir askerdi; bundan çok daha kötülerine şahit olduğu için ona bir şey olmazdı. Denizciler hakkında istediğiniz şakayı yapabilirdiniz ama asla korkmadıkları bir gerçekti. Bir erkekte bunu severdim.

Ares sağımda kaldı çünkü Al solumdaydı. Ares ile aynı boylardaydı ama Al bu boyda çok zayıf görünmesine rağmen Ares boyunun hakkını veriyordu. Çok kalın kemikli değildi ama yeterince kas yaptığı için güçlü ve yapılı duruyordu. Kahverengi gözleri duygudan yoksundu. Polis suratını takındığını söyleyebilirdim ama polis değildi. Denizci suratı diye bir şey var mıydı?

Polislerin ve orman muhafızlarının büyük bir kısmı cesetlerden uzak durmalarını sağlayacak işleri yapıyordu. Kanlı bir olay yerine gitmek yerine üstlerine başka yerlerde iş olup olmadığını soranlar olurdu. Adamları suçlayamazdım ama bu gibi manzaralara katlanamayanları zihnimin bir köşesine not etmeyi alışkanlık hâline getirmiştim.

Genç polislerden biri, "Aman Tanrım," dedi.

Yüzüne baktım. Al feneri adamın suratına tuttu. "İyi misin, Bush?"

"Şuraya git," dedim. İşaret ettim.

Bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve öğürmemek için kendini zor tutuyordu. Adamı diğer tarafa çevirdim. "Lanet olasıca suç mahallime kusmana izin veremem! Git!"

Karanlık ağaçlara doğru koştu ama ağaçlara varamadan kusmaya başladı.

Al, "Nereden anladın?" diye sordu.

"Çok kötü şeyler gördüm," dedim.

Açıklığın diğer tarafında da biri kusmaya başladı. Lanet olsun. Kurumuş kanın kokusuna kusmuğunki eklendi. Ceset taze olduğu için çok kötü kokmuyordu. Ormanda kusan iki polis memuru daha vardı.

Al da zorlanıyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı ama mücadele ediyordu. Diğer insanların kusması sizde bir şeyleri tetikleyebilirdi. Bir zamanlar ben de bu hâldeydim ama üzerinden çok fazla zaman geçmişti. Artık suç mahallerinde kusmuyordum.

Horton yanımıza geldi. "Lanet olasıca suç mahallim?"

"Doğaüstü bir şeyler insanları öldürüyor ve burada doğaüstü birimden olan benim."

Horton, "Federalleri biz çağırmadık," dedi.

"Hayır," dedim. "Çağırmadınız." Kendimi yorgun hissettim.

"Bence biz aksini söyleyene kadar bizim suç mahallimiz sayılır."

"Pekâlâ, nasıl istiyorsan."

Kaşlarını çattı. "Biliyor musun, başkalarının anlattığı baş belası değilsin."

"Çünkü burada dikilip sidik yarışı yapmak yerine Micah'ın yanında olup babasının ne durumda olduğunu öğrenmeyi yeğlerim."

"Evet, Şerif Callahan için çok üzgünüm."

"Ben de," dedim.

Travers açıklığın diğer tarafından sesini yükseltti. "Senin bu konuda uzman olman gerek. Crawford'u ne öldürdü ve lanet olasıca Küçük Henry nerede?"

Karanlığın içinde dikilen adama baktım, ellerini yanında yumruk yapmıştı. Öfkelenmeye çalışıyordu ama gözlerinin kenarındaki parıltılar öfkesinin başka duyguları gizlediğini gösteriyordu. Küçük Henry ile dost olduğunu söylediğini hatırladım. Yerdeki cesede baktım ve aynısının arkadaşına yapıldığını hayal ettim.

Al ve Horton'a döndüm. "Bu, yürüyüşe çıkıp kaybolanlardan biri olabilir mi?"

Al, "Bu kadar uzun olamaz," dedi.

"Pekâlâ, bunun hangi Crawford olduğunu nereden bileceğiz?"

"Küçük Henry'nin saçları omuzlarına gelir, babası keldir."

Cesede baktık. Çok fazla kan olmasına rağmen adamın kel olduğu açıktı. "Pekâlâ, bu Büyük Henry," dedim.

Horton, "Öyle görünüyor," dedi.

Al, "Neden yüzünü yemişler?" diye sordu. Kıdemli polis memurlarının sormadığı bir soruydu çünkü acemilere göreydi; kötü adamların bir şeyi neden yaptığı sorulmazdı. Bir motivasyonları olabilir veya olmayabilirdi ama bir neden sorulmazdı. Çünkü gerçek cevap hep aynıydı. Kötü adamlar birine çok kötü bir şeyi neden yapardı? Çünkü yapabilirlerdi. Tek doğru ve gerçek cevap buydu; geriye kalanlar avukatların ve profil uzmanlarının işiydi.

"Morgdaki cesetlerden birinin de yüzü yaralıydı," dedim.

"Tek ısırıktı. Bu... bunda tek bir ısırık yok." Al kendi yaşındaki polislerin sormayacağı bir şey sormuştu ama altındaki neden polislere uygundu.

"Evet, tek bir ısırık değil," dedim.

Horton, "Ben morgdaki bütün cesetleri görmedim," dedi.

Travers'ın hareket ettiğini göz ucuyla fark ettim. Ares biraz önüme geçti, uzun boylu adamın yanıma gelmesini istemiyordu. "Hayır, Ares," dedim.

Bana baktı, kaşlarını havaya kaldırdı. "Benden daha uzun ve senden en az yirmi kilo daha ağır."

"Evet ama o yirmi kolunun hepsi kas değil," dedim.

"Yarısı olabilir," dedi.

"Fark etmez, beni diğer polislerden değil kötü adamlardan koruman gerekiyor."

İtiraz etmek ister gibiydi ama yana çekildi ve Travers'ı bana bıraktı. "Haydi, kızım, bizi şaşırt." Bağırır gibiydi ama sesi ağlamak üzere olduğu için boğuk çıktı. Gözleri şimdi parıldamıyordu ama sesinde dökülmemiş gözyaşlarının üzüntüsü vardı. Ağlamamak için kendini zor tutuyor ve bunun için öfkesine sarılıyordu. Yıllar önce ben de böyle yapardım.

Sakin bir ses tonuyla, "Burada öldürülmemiş," dedim.

"Evet, çok fazla kan yok. Burası cesetleri attıkları yer. Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Küçük Henry de babası kadar büyük mü?"

"Evet, dost olmamızın bir sebebi de bu çünkü ikimiz de iri yarı adamlarız. Ya birbirimizden nefret edecek ya da dost olacaktık. Dost olduk."

"Al bir şey bulduklarını söyleyip seslendiklerini ve sonra seslerinin kesildiğini söylemişti."

"Evet, ben oradaydım; neden bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun?" Bunu söylerken bağırdı. Öfkesiyle beni yıkamasına izin verdim. Ceset iyi bir arkadaşının babasına aitti ve arkadaşı hâlâ kayıptı. Bu yüzden adama tolerans gösterebilirdim.

"Dövüşme sesleri, bağırışlar veya yardım çağrıları duydunuz mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey."

"Dövüş konusunda eğitimli miydiler?"

"Henry Deniz Kuvvetleri'ndendi ve spor salonundan çıkmazdı. Küçük Henry'ye ve bana boksu o öğretti. Küçük Henry de özel kuvvetlerdendi."

"İki iri yarı adam, bir metre doksan beş santimetre civarında."

"Küçük Henry daha da uzun."

"Pekâlâ, iki iri yarı adam, ikisi de dövüş eğitimi almış. Yardım istemelerine veya bağırmalarına engel olacak şekilde onları birkaç saniye içerisinde etkisiz hâle getirebilecek bir insan veya zombi bilmiyorum."

Travers üzerinde düşündü. "Evet, sessiz sedasız ölmeyecek tiplerdi. İkisi de karşı koyardı. Küçük Henry ordudan sonra değişmişti. Neler yaşadığından bahsetmiyordu ama kötü şeyler yaşadığı kesindi ve insanları çok fazla sevmezdi. Zaten işe babasıyla çıkmasının da sebebi buydu. Ne kadar az insanla doğada ne kadar çok vakit geçirirse o kadar iyiydi, ikisi de ormanda ve dağlarda olmayı severdi." Arkadaşından geçmiş zaman ile bahsettiğini fark edip etmediğini merak ettim.

"O zaman neden yaratıklarla gittiler?" diye sordum.

"Bilmiyorum!" Bunu da yüzüme bağırdı ve gelip bana tepeden baktı. Boyu uzun olduğu için bunu yapabilecek

konumdaydı ama ben hayatım boyunca sınıfın en kısası olmaya alışmıştım, bu yüzden etkili olmazdı.

Ellerim yanlarımdaydı ve bir ayağımı diğerinin önüne attım. Travers'a şiddet kullanmak için bir sebep vermek istemiyordum ama şansını denerse hazırdım. Bir polisti ve iri yarı bir adamdı, yerdeki adamın ve yakın arkadaşlarından birinin üzüntüsünü yaşıyordu. Üzüntü sizi mahvedebilirdi; bazen normalde bile yapmayacağınız bir şeyi yapar, hatta iş arkadaşınıza saldırırdınız.

Horton araya girdi. "Tamam Travers, gel biraz yürüyüşe çıkalım."

"Hayır, Blake sözde yaratık uzmanı. Bize her şeyi anlatmadı. Sorular, lanet olasıca sorular sordu ve Henry şimdi... bu hâlde yerde yatıyor." Arkasına döndü ve gözyaşlarını görmememiz için yürümeye başladı.

Horton peşinden gitmek istedi ama Al araya girdi. "Bırak gitsin." Horton itiraz edecek gibiydi ama sonunda yaşlı adamın tavsiyesine uydu.

Ares, "Sana vurmayacağını nereden biliyordun?" diye sordu.

"Bilmiyordum," dedim.

Ares kaşlarını havaya kaldırdı ve hak ettiğim yorumu yaptı. "Biliyor musun, ne zaman içeriye sana öfkeli ve iri yarı bir adam girse seni korumak çok zorlaşıyor."

"İlk defa böyle bir şeye izin verdim."

"Benim yanımda, evet, ama senin korumalığını yapan diğerlerinden bir sürü hikâye dinledim."

"Evet, tam bir baş belasıyım."

"Hayır, pekâlâ, evet." Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Her neyse, işimizi zorlaştırıyorsun."

"Evet."

Al, "Bunu yapan katil zombiler olmalı," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü şerife zarar veren zombiler değillerse bambaşka bir sorunumuz var demektir ve buralarda et yiyen iki farklı türden yaratık olacağını sanmıyorum. İzole bir yer. Halkın yaratıklarla karşı ayaklanmasını istemeyiz."

"İnsan çıkarlarsa, evet."

"Bunu insan olmayan ya da hiçbir zaman insan olmamış bir şey yapmış olabilir mi?"

"Hayır."

"O zaman ne demeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım şey bunu neyin yaptığını bilmiyorum. Bir zombi ise daha önce gördüklerime benzemiyor. Bizzat öldürdüğüm et yiyen tek zombi bundan çok daha fazlasını mideye indirmiş, geriye pek bir şey kalmamıştı. Bu daha çok şekil-değiştiren saldırısı gibiydi. Bu, insan işine daha çok benziyor."

Horton, "Sence bunu halktan biri mi yaptı?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Olabilir."

Al, "İnsanlar bunu yapamaz, sadece yaratıklar yapabilir," dedi.

"İnsan tecavüzcülerin veya seri katillerin bazen kurbanlarını yediğini biliyorsun."

"Evet, birkaç ısırık ama böyle değil."

"Bazı seri katiller onları alıp pişirir," dedim.

"Evet, ama ısıra ısıra değil. Eti kemikten ayırdıktan sonra pişirirler."

"Araştırmalarını iyi yapmışsın, demek ki insanların da böyle korkunç şeyler yapabildiğini biliyorsun."

"Bir insanın bunu yapamayacağını söylemiyorum; sadece öyle olmadığını düşündüğümü söylüyorum."

"Neden, insan olmasını istemediğin için mi?"

"Hayır, çünkü insanlar Crawford'ları aramadan uzaklaştırıp bir yere götüremezdi. Doğaüstü bir şey onları sessiz ve hızlı bir biçimde kontrol altına almış olmalı. Arama kurtarma ekibinin elemanları çok yakındaydı, Mareşal. Bence bunu insanlar yapmış olamaz."

Başımla onayladım. "Zombiler yürüyen cesetlerdir. Öldürülmeleri zordur ve bunun dışında pek bir yetenekleri yoktur. Bazıları et yer ve aşırı hızlıdır, sıradan insanlardan daha güçlüdür."

Horton, "Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Neden bütün namevtler sıradan insanlardan daha güçlü? Demek istediğim, hayatlarına bizim gibi başlıyorlarsa, neden öldükten sonra bizden daha güçlü oluyorlar?"

Harika bir soruydu. "Güzel bir soru, keşke verecek cevabım olsaydı ama bilmiyorum. Sadece öyleler."

"Şikâyet etmek istemem ama burada uzman olması gereken sensin ve şimdiye kadar uzmanlığını göremedik."

"Bu saldırı daha önce gördüklerime benzemiyor. Morgdakiler gibi bile değil, sadece ısırıklar aynı ama bu tamamen farklı bir şey. Morgdakilerde birkaç ısırık vardı. Garip bir enfeksiyondan ölmüşlerdi ama ölüm sebepleri bir hastalıktı. Henry Crawford bir hastalıktan ölmemiş, ölüm sebebi doğaüstü bir şey değil. Şekil-değiştiren olmadığını söyleyebilirim çünkü bunlar hayvan dişleriyle yapılmamış; bu dişler insanlara ait. Et yiyen zombiler böyle ısırıklar alır ama onlar bütün vücudu yer. Isırık büyüklüklerinden anladığım kadarıyla iki kişiler ve daha henüz çok yakından bakmadım. Et yiyen zombiler yalnız takılır. Birlikte çalışmaz."

Horton, "Ghoullar sürüler hâlinde dolaşmaz mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, ama gömüldükleri mezarlığa bağlıdırlar. Çok uzaklara gittikleri nadiren görülür ve genelde bir nekromensır veya güçlü bir büyüyü gerektirir."

Al, "Ama bu kadar uzağa gelebiliyor olsaydılar bunu yapanlar ghoul olabilir miydi?" diye sordu.

Cesede tekrar baktım ve düşündüm. "Olabilir ama yine zombiler gibi bütün vücudu yerlerdi. Diğer et yiyenler gibi cesedi yemek olarak görürler. Bu, yemek değil."

Al, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü hepsini yememişler."

Horton, "Ya diğer Henry'yi yiyip kıdemli olana işkence yaptıysalar?" diye sordu.

Yine bir süre düşündüm. "Ghoullar hiçbir şekilde insanları kontrol edemez. İki iri yarı adamı diğerlerini uyarmalarına fırsat vermeden gruptan nasıl uzaklaştıracaklar?"

Horton, "Vampirler zihinleri kontrol edebilir," dedi.

"Evet, ama et yemezler. Vampir dişlerine dair bir şey görmüyorum, sıradan insan dişlerininkileri görüyorum."

"İnsana benzeyen dişleri olup bunu yapabilecek ne var?" diye sordu.

İç geçirdim ve derin bir nefes aldım. Ceset kötü kokmaya başlamıştı, son kullanma tarihi bitmiş et gibiydi. Bu kokuyu şimdilik alamamam gerekirdi. Sanırım Nathaniel'in leoparı ile olan bağlarım koku duyumu güçlendiriyordu. Öyle olmamasını ümit ettim çünkü işimde faydalı olacağını sanmıyordum.

Horton, "İnsan gibi dişleri olan ve insanlara saldıran hayal ürünü bir sürü yaratık var," dedi.

Al, "Ne gibi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Benim aklıma mitolojiden veya masallardan bir şey gelmiyor. Böyle öldürebilecek bir şey aklı-

ma gelseydi bunu sizinle paylaşırdım. Özür dilerim, gerçekten üzgünüm, genellikle böyle çaresiz kalmam."

Al, "Sen Henry'yi bulmamıza yardım ettin, bu da bir şeydir," dedi.

Horton başıyla onayladı. Diğer tarafa baktı. "Diğer erkeklerin bu tarafa geliyor. Belki de gidip Mike ve ailesine bakma vakti gelmiştir."

Nicky yanında Nathaniel ile yanımıza geliyor, Nathaniel'in kayışı yerde sürünüyordu. Ares, "Nicky'yi ben çağırdım, Anita," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü izleri görebiliyordum ama izlere odaklanırsam seni koruyamam."

Horton, "İzler her yerde," dedi.

Al, "Popüler bir kamp yeri ve yürüyüş alanı," diye ekledi.

Ares, "Çıplak ayakla mı?" diye sordu.

İki adam birbirine baktı.

Nicky ve Nathaniel yanımıza geldi. Ares ne yaptığını açıkladı ve Nicky korumalık görevini devraldı, ormana göz gezdirmeye başladı. Ares eğildi, topuklarının üzerindeydi ve bakışlarını toprağa odakladı. Yeleğinin cebinden bir fener çıkarttı. Işığı yere tuttu ve açıklığın sol yanına doğru izleri takip etti. Ağır adımlar atıyor, ara sıra durup geri gitmek zorunda kalıyordu.

"Çıplak ayak izlerinin yanında bota benzer bir şey var. Açıklığa gelirken daha ağır ama giderken daha hafif olan bir şey."

"Sence cesedi buraya taşıdılar," dedim.

"Evet."

Horton, "İzleri sürebilir misin?" diye sordu.

"Ağaçların arasında izler çok belirgin olmayacaktır. Burada toprak daha fazla. Gittikleri yönü söyleyebilirim ama böyle

bir yerde gece iz süremem. Diğer Crawford yaşıyorsa da sabaha sağ çıkmayabilir."

"Bir tavsiyen varsa şimdi tam zamanı, Ares," dedim.

"Nathaniel cesedi taşıyanlardan birinin kokusunu alabilir. Kokuyu takip ederse bir süre sonra izleri bulabilirim."

"Nathaniel'in cesede yaklaşmasını istemiyorum."

"Neden, korkmasın diye mi?"

Omzumu siktim.

Leopar öksürür gibi bir ses çıkarttı.

Leopara baktım ve benimle göz göze geldi, çok ciddiydi. Beyninin şimdi insan beyni olmadığını bilsem de gözlerindeki bakış bir kediye aitmiş gibi durmuyordu. İçinde çok fazla zekâ, çok fazla... kişilik vardı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

Cevabı cesede doğru yürümek oldu. Kanıtları bozmaktan korkuyormuş gibi bunu nazikçe yaptı. Cesede doğru eğildi ve hırladı. Kafasını kaldırdığında şaşkındı, sanki neyin kokusunu aldığını anlamamıştı.

"Sorun nedir, Nathaniel?"

Sessizce bana baktı. Kalkanlarımı indirip ne hissettiğine bakabilirdim ama geçen seferden sonra bu iyi bir fikir olmayabilirdi.

Horton, "Ona böyle sorular sorarsan cevap alabilir misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım.

"Şu hâlini benden daha fazla anlamıyor gibi duruyorsun."

"Daha öncesinde onu anlıyordum ama psişik bağ çok güçlüydü; önden koşmamızın sebebi de buydu. Daha fazla kontrole ihtiyacım var."

Al, "Bu yaratığı inine kadar takip edeceksek bize yakın kalman lazım," dedi. "Önden koşmak yok, tamam mı?"

"Bunu neyin yaptığını bilmiyorum ama yanımda polis desteği olmadan Nathaniel'i ine sokmaya hiç niyetim yok."

Al gülümsedi. "Pekâlâ, sadece psişik güçlerin seni alıp götürmesine izin verme, tamam mı?"

"Elimden geleni yaparım," dedim. Nathaniel'e döndüm. "Kokuyu aldın mı?"

Cevap olarak benden ve Nicky'den uzaklaşıp Ares'in önünde durdu. Uzun boylu ve sarışın adama baktı. Aralarında psişik bağ olmadığını biliyordum ama Ares ne demek istediğini anladı. "Birlikte iz sürmemiz için tasmasını almamı istiyor."

"Senin gözlerin ve onun burnu," dedim.

Ares başıyla onayladı.

İç geçirdim ve Nicky'nin yanına gittim. Kayışı elinden aldım ve büyük leoparın önüne eğildim. Yüzünü ellerim arasına aldım ve göz temasını bozmadan Nathaniel'i görmeye çalıştım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Mırladı ve yüzümün yanına sürtününce az kalsın dengemi kaybediyordum. Kollarımı boynuna doladım ve sıktım, sonra geri çekildim. "Dikkatli ol."

Omzuma sürtündü ve etrafımda kusursuz bir çember çizdi, bunu yaparken de mırlamaya devam etti. Sanırım leoparım, *sen de dikkatli ol, ben de seni çok seviyorum*, demeye çalışıyor ya da beni kokusuyla işaretliyordu. Diğer şekil-değiştirenlerin bilmesi için beni bu şekilde sahipleniyor olabilirdi.

Kayışı Ares'e verdim.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"İkinize de güveniyorum," dedim.

Gülümsedi ve Nathaniel'i izleri kaybettiği yere doğru götürdü. Nathaniel yeri kokladı ve kokunun tadını almak için

dudaklarını araladı. Nicky elini omzuma koydu. "Nathaniel bunu başarabilir, Anita."

Başımla onayladım çünkü sesime güvenmiyordum.

Nathaniel tekrar hırladı ve kararlı adımlarla ağaçların arasında ilerledi. "Sanırım buldu," dedim. Yanımda Nicky ile yürümeye başladım. Al, Horton ve diğer polisler peşimizden geldi. Geriye sadece suç mahallini güvence altına alacak kadar insan bıraktık; diğerleri gömecek değil kurtarılacak bir Crawford vardır ümidiyle bizimle geldi.

Zamanında adamı bulmayı ve Nathaniel'in yaralanmamasını ümit ettim. Ares, Nicky ve ben buna alışkındık. Nathaniel ise striptizciydi. En kötü tehlike sahnede yürürken birinin uzanıp külotunu çekiştirmesi veya iş çıkışı biri tarafından takip edilmekti. Henry Crawford'un yüzünü yiyenleri takip etmek tatlımın iş tanımına pek uymuyordu.

26

Leopar kokuyu takip etti ve Ares zaman zaman izleri buldu, kırık dallara veya bozulmuş yosunlara denk geldi. Kızılderili iz sürücüler gibiydi, herhâlde keşif keskin nişancısı böyle bir şeydi. Ama dağın başında yanında bir leoparla etkileyici ve sürreal bir görüntüydü. Ağır hareket ediyorduk çünkü Ares önümüzde kaç kişi veya kaç zombi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ben işin bir an önce bitmesini istiyordum. Omuzlarımdaki gerginlik her geçen dakika artıyordu. Al'a SWAT çağırmayı teklif ettim ama dağ başındaydık ve teknik olarak küçük kasabanın SWAT timi yoktu. Gayriresmi olarak Boulder'dan veya FBI rehine kurtarma timinden yardım isteyebilirdik ama bu da çok olası değildi.

Beni tedirgin eden Nathaniel'in bu formda olması mıydı? Belki ama Crawford'u neyin öldürdüğünü bilmemek rahatsız ediciydi. Daha önce sadece bir tane et yiyen zombi takip etmiştim ve beni neredeyse öldürüyordu. Fakat dikkatsiz bir katildi, insanları vahşice öldürüyor ve vücutların büyük bir kısmını mideye indiriyordu. Crawford'un cesedindeki ısırıklar onun öldürdüklerinin yanında düzgün kalırdı. İki adamı diğerleri yakındayken nasıl kaçırmıştı? Cevaplanacak çok soru vardı ama hiç cevabımız yoktu ama Küçük Henry'yi kurtarabilirsek... Adamı zamanında bulabilirsek...

Tökezledim ve Nicky uzanıp beni kolumdan yakaladı, yoksa düşüyordum.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "Elimizde çok fazla bilgi yok. Neyin izini sürdüğümüzü bilmiyoruz."

Elini kolumda tuttu ve eğilip fısıldadı. "Nathaniel işin içinde olmasaydı böyle olmazdın."

Kafamı kaldırınca karanlık ceketin üzerinde hayalet gibi duran Ares'in sarı kafasını gördüm. Leopar yanında yürürken ağaçların gölgesinde daha yoğun bir siyahlığa benziyordu. "Konu sadece Nathaniel değil."

"O zaman nedir?" diye sordu. Bana doğru eğildi, şimdi beni öpecek kadar yakındı ve bunu istediğimi fark ettim, beni rahatlatabilirdi. Yaratıklarımdan birine dokunmak benim için kocaman rahatlatıcı bir şeye dokunmak gibiydi ama genelde aksiyonun ortasında dikkatim bu şekilde dağılmazdı. Beni rahatsız eden neydi? Sadece Nathaniel'in yanımızda olması mıydı? Nathaniel için endişelenmek beni korkaklaştırıyor muydu? Hayır, omuzlarımdaki gerginlik başka bir şeyin olduğunu söylüyordu.

Durdum ve Nicky'ye baktım. "Cesedi neden açıklığa bırakmışlar? Neden gizlememişler?"

"Bulmamızı istemişler," dedi.

"Neden iki kişiyi alıp birini hemen öldürmüşler?"

"İkisi de ölmüş olabilir, Anita," dedi.

"Biliyorum ama cesedi bulmamızı neden istiyorlar? Bunun onlara faydası ne?"

"Zombiler plan yapmaz."

"Zombi olduğunu hiçbir zaman söylemedim. Ne kazandılar?"

"Şimdi peşlerine düştük," dedi.

"Ya da bizi bir yere çekiyorlar."

"Nathaniel veya Ares'in yanımızda olacağını bilemezler."

"Şekil-değiştirenleri daha önce de iz sürmek için kullandım ve haberlere çıktık."

"Tuzak olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Belki, belki de Nathaniel yüzünden fazla endişeliyim."

"Kendinden şüphe etme; içgüdülerin ne diyor?"

"Omuzlarımdaki gerginlik bizi bir yere çektiklerini söylüyor."

"Haklıysan?"

"Bu bir tuzak."

"Yanılıyorsan?"

"O zaman Küçük Henry'yi de kaybederiz." Kafamı kaldırdım ve Ares ile Nathaniel'i göremedim. Bu, mümkün değildi. Hızlandım, ağaçların arasında koşmaya başladım, çocukken ormanlık arazilerde öğrendiklerimi uyguladım. Gün ışığındaki gibi etrafımdaki her şeyi görmeye çalışmadım çünkü ağaçlar ile zemini hissedebiliyordum. Bu yüksek çam ağaçlarının altında çalılar yoktu ve bu yüzden aralarında koşmak daha kolaydı. Dallardan kurtulmak için sırtımı kamburlaştırdım ve koşmaya devam ettim. Nicky yanımda kaldı ama alçak dallardan nasıl kurtulduğunu bilmiyordum, gerçi fark etmezdi. Birkaç çizik veya morlukla yaşayabilirdik. Nathaniel'e bir şey olursa yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Koşarken omuzlarımdaki gerginlik azaldı ve doğru olanı yaptığımı anladım. Horton koştuğumuzu görünce, "Sorun nedir?" diye sordu.

Durup açıklama yapacak zamanım yoktu. Nathaniel ve Ares'i görmem gerekiyordu. İkiliyi görürsem diğer şeyler için endişelenebilirdim. Önümüzden giderken hızlarını artırmış olmalıydılar. Lanet olsun.

İlk çığlık uzaktan geldi ve hızımı artırdım. Nicky önüme geçti, benden daha uzun olduğu için adama yetişmem mümkün değildi. Yavaşladığını görünce, "Nathaniel'i koru, git!" diye bağırdım.

Benim Gelin'imdi ve dediğimi yapmak zorundaydı. Erkeklerin çığlıklarına doğru karanlığın içinde koşmaya devam ettim. Leoparın hırlaması insanların çığlıklarına rağmen kulağıma geldi. Korku ile vücuduma adrenalin pompalanınca biraz daha hızlandım.

27

Omzumdaki askıyı öne çektim ve otomatik silahımı elime aldım. Botlarım zemini eziyor, dallar yüzüme gözüme çarpıyor, göğsüm dağ havasında ciğerlerimi havayla doldurmak için mücadele ediyordu. Tek duyduğum ses gümbürdeyerek atan nabzımdı. Diğer polislerin de ormanda aynı yöne koştuğunu, yardıma gittiklerini biliyordum. Fakat diğer polisler radarımda yanıp dönen önemsiz noktalar gibiydi. Bir an için şimdi bir şey üzerime atlayacak olsa yaklaştığımı duymayacağımı düşündüm. Seyrelen ağaçların arasından ateşlenen silahların parıltısını gördüm. Bu kadar hızlı olabileceğimi sanmıyordum ama biraz daha hızlandım, sonunda nefes almakta güçlük çekmeye başladım ve dünyam beyaz beneklere bulandı. Yavaşlamazsam dağ havasının inceliği yüzünden kendimden geçeceğimi biliyordum. Nefes alabilecek kadar yavaşladım. Gözümün önündeki yıldızlar kaybolunca ağaçların arasındaki figürleri gördüm. Birinin Boulder Polis Gücü üniforması vardı ve arkasında bir zombi duruyordu. Önündekine ateş ediyordu. Arkasındakinin farkında değildi.

Ateş edecek kadar yakında değildim ve ben yakına girene kadar ölebilirdi. Omzumu ağaçlardan birine yasladım ve otomatik silahı omzuma koyup nişan alacak şekilde hareketsiz kalmaya çalıştım ama yapabileceğimin en iyisi nefesimi tut-

maktı. Vücudum koşmaktan koca bir nabza dönüşmüştü ama zamanım tükeniyordu. Zombinin kafasını gördüm ve tetiğe bastım. Kafanın büyük bir kısmı etrafa saçıldı. İnsan olsaydı ölürdü ama insan değildi. Memur afalladı ve iki zombiyi de görebileceği bir yere geçti. Omzumu ağaçtan aldım ve koşmaya devam ettim. Kafasız zombi sendeledi ve polis memuruna doğru yürümeye başladı. Kafasız olmak zombiler için büyük bir sorun değildi. Yakılana kadar tek bir parmak bile kalsa kıpırdardı.

Elimde otomatik silahımla ağaçların arasından çıktım, ortalıkta ateş edecek bir hedef aradım. St. Louis'de SWAT'ın bana öğrettiği bacakları bükerek yürüme rutinine geçmiştim. Garip görünüyordum ama daha sağlam' adımlar atıyor ve hareket ederken ateş edebiliyordunuz.

Açıklık dört bir yandan gelen fenerlerin ışığıyla aydınlandı. Polisler hedefleri aydınlatmaya çalışıyordu. Zombiler her yerdeydi. Açıklıktaki tek binanın dibinde bir grup vardı. Zombiler birini yiyordu ama kim olduğunu göremiyordum. Ares, Nicky veya Nathaniel'in işinin bu kadar çabuk biteceğini sanmıyordum. Buna inanıp dövüşerek binanın yanından geçmem gerekiyordu çünkü erkeklerim göremediğim yerde olmalıydı. Elimde zombileri yakacak patlayıcılar da vardı ama aynısını insanlara da yaparlardı. Silah kullanmaktan başka çare yoktu.

Kafasını patlattığım zombi polis memurunun üzerine atladı. Zombi adamın iki katı büyüklükteydi ve adamı yere düşürdü. Adam yardım istedi. Polis memuru önündeki zombiye yakın mesafeden ateş etti. Ne yazık ki gövdesinin ortasına nişan alıyordu. Karşısındaki bir vampir olsaydı kalbine zarar verip öldürebilirdi ama mermiler zombileri tökezletmekten başka bir işe yaramazdı. Sırtındaki zombi artık ağzı olmadı-

ğının farkında değilmiş gibi kanlı boynunu adama geçiriyor ve hâlâ adamı yemeye çalışıyordu. Hâlâ ağzı olan zombi öne eğilirken polis memuru bir çığlık attı ve mermisi bitti.

"Gözlerini koru!" diye bağırdım. Ama beni duyup duymadığını bekleyecek zamanım yoktu. Otomatik silahımla yakın mesafeden zombinin kafasına ateş ettim. Etrafa kan, beyin ve kemik parçaları saçıldı.

Polis memuru dört ayak üzerindeydi ve üstü başı kana bulandı. "Şunu üzerimden alın! Beni kurtarın!" diye bağırıyordu.

Kan ve beyin parçalarından mı yoksa sırtındaki zombiden mi bahsediyordu bilemedim ama zombide karar kıldım. Namluyu zombinin kolunun gövdeyle birleştiği yere dayayıp ateş ettim. Kolu koptu ve zombi geriye düştü. Polis memuru kurtulmayı başardı ama sürünürken az kalsın ikinci zombiye çarpıyordu. Bu zombi kafasının kopmasından öncekinden çok etkilenmiş gibiydi.

Polis memuru zombiler birer örümcekmiş ve onlara dokunmak istemiyormuş gibi ellerini havada salladı. Kolunu tuttum ve adamı ayağa kaldırdım, iki zombinin arasından geçmesine yardımcı oldum. Yüzünün yarısı zombi kanıyla kaplıydı ama Memur Bush olduğunu fark ettim, ilk suç mahallinde kusan adamdı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve o kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki buna bir son vermezse bayılabilirdi. Fakat ben erkeklerimi bulmak zorundaydım, lanet olsun.

"Bush, Bush, beni duyabiliyor musun?" Bana odaklanması için adamı sarstım. "Daha yavaş nefes al."

Başıyla seri bir biçimde onayladı.

"Mermin mi bitti?" diye sordum.

"İşe yaramadı. Onları durdurmadı."

"Kafalarına nişan al," dedim.

"Sen kafalarını uçurdun ama ölmediler. Kafalarına mermi yiyince ölmeleri gerek."

"Sadece filmlerde," dedim.

Kolumu tuttu. "Onları nasıl öldüreceğiz?"

"Öldüremezsin," dedim.

"O zaman ne yapacağız?"

"Mermin kaldı mı?"

Başıyla onayladı ve nefesi düzene girdi. Gözleri kendine geldi ve korkuyu bir kenara itti. Boş şarjörü çıkarttı ve kemerinden yeni bir şarjör aldı. Transferi otomatik olarak düzgün bir biçimde tamamladı. Adam iyiydi.

"Kafalarına ateş et ve ağızlarını devre dışı bırak, böylece ısıramazlar." *Böylece kimse et çürüten enfeksiyonu kapmaz*, diye düşündüm.

"Ama yine de üzerime atladı," dedi.

"Bazen bunu yaparlar," dedim. "Sen yanımda kal. Dibimize giren olursa ağızlarını yok edene kadar yüzlerine ateş et."

Suratı kanlı bir maske olmasına rağmen başıyla onayladı. Silahını iki eliyle tutuyor ve elleri titremiyordu, gözleri de odaklanmıştı.

"Haydi, Bush, bunu başarabiliriz."

"Tam arkandayım, Mareşal."

"Öyle olduğunu biliyorum, Bush." Yürümeye ve zombilere ateş etmeye başladık. Yüzler dışında hiçbir yere mermi harcamadı. Çabuk öğrenen biriydi. Güzel, belki şafağı görebilirdi.

28

Orman Muhafızı Becker'i zombilerin altından çekip çıkarttık. Yüzlerine pompalıyla ateş etmiş ve gördüğüm kadarıyla ısırılmamıştı. Ortağı ölüydü, gırtlağı parçalanmıştı. Donuk gözleri şimdi ay ışığının altında parıldıyordu. Adamı öldüren zombinin kafası hâlâ gırtlağı kemiriyordu. Vücudunu açıklıkta bir yerde kaybetmişti ve boyun kısmından hâlâ parçalar dökülüyordu. Omurgası parçalanmış ama yine de ölmemişti.

Becker, "Pete!" dedi.

Yüzünü diğer tarafa çevirdim. "Gitti, kıpırda!" Bush kadını kafasız zombilerin arasından kaldırmama yardım etti. Birini öldüren zombi et yemeye başlıyor ve diğerleri de ona katılıyordu. Ölüler arasında bile iş birliği vardı. Et yemekle meşgul bir zombi kimseye saldırmıyordu. Bu kadar çok et yiyen zombiyi mezarlıklar hariç hiçbir yerde görmemiştim. Bunlar nereden gelmişti?

İnsanların çığlıkları ve silah seslerinin üzerinden leoparımın çığlığını duydum. Şok olmuş gibi irkildim. Nathaniel'e psişik olarak uzanmayı düşünmedim çünkü ikimizin de konsantrasyonu bozulurdu. Bir diğer zombinin kafasını uçurdum. Otomatik silahımı kayışıyla geriye atıp pompalımı elime aldım. Ne benim ne de Nathaniel'in dikkati dağılmamalıydı. Ares ve Nicky'nin Nathaniel'i koruyacağına güven-

mek zorundaydım, aynı adamlara kendi hayatımı da emanet ediyordum.

Şimdi etrafımızda polisler vardı, hepsi dışarıya bakıyor ve bulunduğumuz yeri koruyordu. Sonunda binanın kenarına ulaştık ve erkeklerimi gördüm. Sırtlarını kayalıklara vermişlerdi. Nicky ve Ares sürekli ateş ediyordu. Büyük leopar ayakları dibinde hırlıyordu. Al, Horton ve Travers yanlarındaydı. Gerçi Travers'ın bir kolu kanlıydı ve yanında sallanıyordu. Tek yaralı Travers'tı. Hepsini bir arada görünce göğsümdeki sıkıntı biraz olsun azaldı; rahatlayınca tökezledim. Kendime geldim ve ateş ederek yanlarına gitmeye çalıştım.

Nicky bir zombinin kafasını uçurdu ve leopar vücudu parçalamaya başladı. Üç insan Nathaniel'in ayakları dibinde zombileri parçalamasından etkilenmiyor gibiydi; demek ki birkaç dakikadır bu şekilde iş bölümü yapıyorlardı. Hepsi işe yaradığının farkındaydı; dövüşürken insanlara normal gelen şeyler çok komikti.

Zombilerin arasına daldık. Kazanıyorduk ama yüzüme soğuk bir rüzgâr esti. "Vampirler!" diye bağırdım.

Bush, "Nerede?" diye haykırdı.

Binanın kapısı açıldı ama dışarıya çıkanlar vampir değil zombiydi. Küçük Henry hepsine tepeden bakıyordu.

29

Küçük Henry çıplaktı. Isırılıp ısırılmadığını anlamaya çalıştım ama kurumuş kanın sadece kasıklarında olduğunu gördüm. Serbest bıraktığı saçları omuzlarına düşüyordu; sakalı ve bıyığıyla yüzüne karanlık çizgiler kazınmıştı. Buna Vandyke sakalı diyorlardı, bunu bana söyleyen vampirlerimizden biri olan Requiem'di. Birisi fenerini Henry'nin yüzüne tuttu ve yakışıklı olduğunu gördüm. Fakat kahverengi gözleri kafasının içinde kimse yokmuş gibi boş bakıyordu. Şokta mıydı? Kasıklarındaki kan kendisininse şoka girmesi normaldi.

En uzun zombi bir metre seksen santimetreydi, Henry bu yüzden çürümüş yüzlerin ortasında yakışıklı bir film yıldızı gibi duruyordu. Sadece bir kısmı kanlıydı ve görünüşe göre yemeye oradan başlamışlardı. Adamlardan iki tanesi, "Tanrım," dedi.

Travers, "Henry, Henry, benim, Hank," diye bağırdı.

Henry gözlerini bile kırpıştırmadı.

Yanlış olan bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

Açıklıkta sadece yerde kıvranan zombi parçaları hareket ediyordu ve bir parça vampir gücü hissediyordum. Kutsal nesneleri harekete geçirecek kadar güçlü değildi. Zombiler öyle hızlı saldırıya geçti ki diğerleri yerinden kıpırdayamadı. Üzerime gelenlerden bir tanesine ateş ettim. İki el daha ateş

edildi, Nicky ve Ares'ti. Üç zombinin kafalarını uçurduk ve kanlar saçarak yere düştüler. Bir zombiye göre çok fazla kanları akıyordu, daha çok bir insan veya vampir gibiydiler. Hissettiğim vampir gücünü hatırladım.

Diğer üçü bir anda polislerin önünde belirdi. Zihinsel bir hile yoktu; vampirler böyle çok hızlı hareket ederdi. Biri Becker'i tuttu ve kadın çığlık attı ama yaratığın göğsüne ateş etti. Silahın patlamasıyla sol kulağım çınlamaya başladı ama vampir kalbinin olması gereken yerde bir delikle yere düştü. Kulaklarımın neredeyse sağır olmasına değmişti.

Arkamızdan silahlar ateşlendi ve Bush'u bir kenara itince Ares'i yerde gördüm, vampirlerden biri tepesindeydi. Sonuncusu Travers'ın üzerine atlamıştı. Travers tek eliyle karşı koymaya çalışırken Horton nişan almaya çalıştı. Nathaniel'in leoparı zombinin yüzünü pençeledi ve zombi bir çığlık atarak geri çekildi. Bu, normal değildi çünkü zombiler acı hissetmezdi.

Nathaniel göğsüne de bir pençe attı ve vampir, çünkü gerçekten bir vampirdi, bir çığlık daha atıp dişlerini gösterdi. Sonra yerdeki zombi parçalarına takıldı. Çürüyen bir vampirdi, Amerika'da nadir görülen bir türdü ama ya yeni ölmüştü ya da kısa süredir vampirdi. Eski vampirler böyle tökezlemezdi.

Nicky kolunu vampirin boynuna dolayarak adamı Ares'in üzerinden aldı ve vampirin diğer kolunu büktü. Aynı anda hem Ares'i kurtarıp hem de vampiri etkisiz hâle getirebilecek kadar güçlüydü. Ares silahını aldı ve vampirin göğsüne dayadı. "Mücadele etmeyi bırak!" diye kükredi. Umarım yakından ateş ederse hem vampiri hem de Nicky'yi vuracağını hatırlıyordu.

Travers'ın üzerindeki vampir bir elini havaya kaldırınca fenerlerin ışığında kolunun kemikleri açığa çıkartacak kadar

çürüdüğünü fark ettim. Yüzü aydınlandı ve erkek sandığım vampirin kadın olduğunu gördüm. Döndü ve elini... bana uzattı. Sanki beni çağırıyordu ama bende işe yaramadı.

Bush, "Ona zarar vermeyin," dedi.

Yüzüne baktım ve Henry gibi ifadesiz olduğunu gördüm. Çürüyen cesede, "Çok güzel," dedi.

Pompalının kabzasını suratına geçirdim ve Becker silahını kafama dayadı. "Ne kadar güzel olduğunu görmüyor musun? Ona yardım etmemiz gerek." Sesi rüyada gibiydi, sanki yarı uykudaydı. Namlu kafatasıma yaslanmıştı. Tetiği çekerse ölürdüm.

Haçım birden alevlendi ve diğer kutsal nesnelere de aynısı oldu. Parlaklık o kadar fazlaydı ki bir an için kör oldum ama namlu kafamdan çekildi. Becker, "Lanet olsun," dedi.

Çürüyen vampire nişan aldım ama gitmişti. Memurlardan ve kutsal nesnelerinden uzaklaşıp etrafıma göz gezdirdim ama vampir ortalıkta yoktu. Bir an için geldiğimiz yöne doğru ağaçların arasında koştuğunu gördüm. Peşinden gitmek istedim ama Küçük Henry'nin dizlerinin bağı çözüldü ve hiç düşünmeden adamı yakaladım. Baygın gibiydi ve mırıldanıyordu. "Güzel, çok güzel." Sonra kendinden geçti ve kendimi benden çok daha ağır birini ayakta tutmaya çalışırken buldum. Neyse ki göründüğümden daha güçlüydüm.

Bir kükreme sesi duydum ve tüylerim diken diken oldu. Sesin geldiği tarafa döndüm. Ares'in üzerinde altın renginde benekli bir kürk vardı ve fenerler üzerine odaklandı. Sanırım yaralarını iyileştirmek için şekil değiştiriyordu. Küçük bir midilli büyüklüğündeki sırtlan sırtını dikleştirdi ve sudan çıkmış bir köpek gibi silkindi. Ardından ağaçlara doğru koşmaya başladı.

"Ares, hayır!"

Çok hızlı koşuyordu, altın renginde tüyleri olan vücudu âdeta bulanıklaştı. Sonra peşinden bir gölge daha gitti ve siyah panter ortadan kayboldu.

"Nathaniel, hayır! Lanet olsun!" Küçük Henry'yi diğer polislere bıraktım ve peşlerinden gitmeden önce kelepçelerimi çıkartıp Al'a uzattım. "Bunlar vampirlerde işe yarayacak kadar güçlüdür."

"Onu öldüremez miyiz?" diye sordu.

"İnfaz emrimiz yok. Resmi iznimiz olmadan onu öldürürsek biz suçlu duruma düşeriz."

Becker, "Bu şeyin hakları olmamalı," dedi.

Pompalıyı yerine koyup otomatik silahımı elime aldım. "Evet, var," dedim. Ağaçlara doğru koşmaya başladım.

Al, "Oraya gitme, Blake!" dedi.

Horton, "Bir tuzak olabilir!" diye bağırdım.

"Biliyorum!" diye karşılık verdim. Ares'i aptallığıyla baş başa bırakabilir ama panterime aynısını yapamazdım.

Nicky arkamdan bağırdı. "Anita, beni bekle!"

"Yetiş bana!" diye karşılık verdim. Arkama bakmadım. Ağaçların arasına girdiğim anda Nicky yanımda bitti. Yüzüme çarpan dalların arasında, dengesiz bir zeminde ve oksijeni az bir ortamda koşuyordum. Sırtlanın sinir bozucu sesini ve panterin çığlığını duydum. Siktir, siktir, siktir!

Nathaniel bu geceyi atlatırsa onu bir daha asla suç mahallerine götürmeyeceğime yemin ettim. Panter bir çığlık daha attı ve dünyam şimdi bulanık karartılarla yüzüme çarpan dallardan ibaretti. Nathaniel'i hissetmek için kalkanlarımı biraz indirdim ve *lanet olsun, Nathaniel,* diye düşündüm. Uzanıp vampiri de hissetmek için kalkanlarımı biraz daha kapattım. Vampirleri bazen hisseder bazen hissedemezdim ama bu akşam işe yaradı. Nathaniel'in sıcaklığının olduğu

yerin yakınında soğuk bir alev gibi yanıyordu ama başka bir şey daha vardı. Yanlarında bir vampir daha hissettim. İkinci bir vampir daha vardı ve şekil değiştirenlerin hiçbiri çok geç olmadan bunu fark etmeyecekti.

Sahip olduğumu bilmediğim bir hıza ulaştım ve Nicky'yi bile yakaladım. Bana baktı ve bir şey söylemeden hızlandı. Tökezledim ama yanında kaldım. Yanlarına gittiğimizde dövüşmek bir yana nefes alacak durumda bile olamayabilirdim ama kutsal olan her şey adına, oraya gitmem gerekiyordu.

30

Görüşüm gri ve beyaz beneklere bulandı, gırtlağım sıkılıyormuş gibi daraldı. Göğsümde öyle bir sancı vardı ki kalp krizi geçiriyor gibiydim ama vampirlere yaklaştığımı hissettim. Önce sırtlanın donuk altın sarısını, sonra da yanındaki siyahlığı gördüm. Nathaniel'i bulmuştum. Vampir önlerindeydi, sırtını devasa bir ağaca vermişti. Birer av köpeği gibi kadının izini sürüp vampiri bir köşeye sıkıştırmışlardı.

Çam iğnelerinin üzerinde diz çöktüm ve kabzayı omzuma dayadım, sanki yorgunluk yüzünden nişan almakta zorlanıyormuş gibi yanağımı iyice tüfeğe yasladım. Dünyam hâlâ bulanıktı. Görünüşe göre psişik yeteneklerim beni yüksekliğin etkilerinden korumuyordu. Silahımı bir vampire doğrultmak zorunda olmasam seve seve kusardım.

İkinci vampirin enerjisini hissettim ve nerede olduğunu anlamaya çalıştım fakat mahvolmuş görüşümle bir vampire zor odaklanıyordum. "Bir vampir daha var, hissediyorum." Nefes nefeseydim ama Nicky sesimi duydu ve ne demek istediğimi anladı. Karanlığın içini gözleriyle taramaya başladı.

"Ben başka bir şey görmüyorum," dedi.

"Nathaniel, Ares, diğer vampiri hissediyor musunuz?"

Nathaniel önündeki vampire hırladı ama sonra kafasını kaldırıp rüzgârı kokladı. Ares de aynısını yaptı. Ben gücümü

sırtını ağaca vermiş vampire odaklanmaya sakladım ama sırtlan ile panterin havayı kokladıklarını duyabiliyordum. Panter dudaklarını aralayıp dişlerini açığa çıkarttı, ağzının tavanına kokuların değmesine izin verdi. Bunu bana kokuları tatmak olarak açıklamıştı.

Nathaniel başını öne eğdi ve hapşırır gibi bir ses çıkarttı, başını iki yana salladı. İkinci vampiri hissetmediğini söylüyordu. Neden sadece ben hissediyordum?

Vampir sırtını ağaçtan aldı ve dikleştirdi. Bütün duruşu değişti; loş ışıkta farklı görünüyordu. Rüzgâr olmamasına rağmen uzun ve koyu renkli saçları rüzgârda savrulur gibi duruyordu.

Haçım beyaz bir fener gibi parıldamaya başladı. Yorgunluğun üzerine bir de gece görüşüm mahvoldu. "Vampir güçlerini hemen kapat!" diye bağırdım.

"Ama kapatmazsam daha çok eğleniriz," dedi.

"Nicky, ciddi olduğumu göster; kafasına nişan al," dedim.

"Genelde vurma işini sen yaparsın," dedi.

"Onu vurabilirim, sadece işimi garantiye almak istiyorum."

İtiraz etmedi ve dediğimi yaptı. Kadının kafası üzerinden bir mermi geçti. Silahın sesi gece boyunca maruz kaldığım silah sesleri ve nabzımın kulaklarımda atması yüzünden çok yüksek gelmedi. Kulaklarım hâlâ kendine gelememişti.

Sırtlan volta atmaya başladı ve leopar bir çığlıkla karşılık verdi. Kulakları benimkinden çok daha hassas olmalıydı. Dövüş sırasında silah seslerinin Nathaniel'e ne kadar gürültülü geldiğini hayal bile edemiyordum.

Vampirin çığlığı temiz ve yüksek sesliydi. "Lütfen, lütfen beni öldürme!" Bir vuruşu karşılamak ister gibi elini önüne uzattı, sanki mermilerden bu şekilde korunabilecekti. Fakat bu mümkün değildi.

Haçımın parlaklığı solmaya başladı. "O zaman bizimle oyun oynamayı bırak," dedim. Hâlâ nefes nefeseydim. Lanet olasıca yükseklik yüzündendi.

Ağaçların arasında fenerlerin ışıkları belirdi. Polislerin bazıları haçımın parladığı yere geliyordu. Polislerin bu özelliğini severdim, sorundan kaçmak yerine sorunun olduğu yere koşarlardı.

"Bir vampir numarası daha yaparsan ona seni vurmasını söyleyeceğim."

Nicky, "Yaralamak için mi öldürmek için mi?" diye sordu.

Bunu yüksek sesle sormasa daha iyiydi ama önemli bir farktan bahsediyordu ve yanlış anlaşılmanın sonu kötü olabilirdi. "Yarala. Onu daha sonra da öldürebiliriz ama öldürdükten sonra yaralamak diye bir şey yok."

"Doğru," dedi. Tüfeğini omzuna dayamıştı, nişan almaya devam etti. Çok doğal duruyordu, sanki bütün gece nişan alabilirdi.

Polis fener ışıkları ve seslerle yanımıza ulaştı. Bazıları Nicky'ye katılıp nişan aldı. Diğerleri bana bakmaya geldi.

Bush, "Yaralı mısın, Mareşal?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Becker, "O zaman neden yere çömeldin?" diye sordu.

"Bu yükseklikte koşmak yorucu oluyor," dedim.

"Yükseklikten mi etkilendin?" diye sordu.

"Evet."

Bir kahkaha attı. "Çok komik, büyük ve kötü kadın Anita Blake yükseklikten etkileniyor."

Görüşüm sonunda berraklaştı. Yavaşça, titreyerek sırtımı dikleştirdim. Bush dirseğime uzandı ama sonra vazgeçip elini indirdi. Bana kasabadaki meslektaşlarından biriymişim gibi davranıyordu ve bunu iltifat olarak kabul ettim.

Vampirin etrafında toplananlara katıldım. Kadını kelepçelemeye çalışan olmamıştı. Sanırım herkes benim güvende olduklarını söylememi bekliyordu. Yanımızdakilerin büyük bir kısmının karanlık ormanda katil zombilerin altından çıkartılanlar veya kendilerini kurtardıktan sonra bize katılanlar olduğunu fark ettim. Ben onlara yardım etmiştim ve şimdi bir planım olduğunu düşündükleri için vampiri kovalarken onlar da bana yardım ediyordu.

Nathaniel'in leoparı ile Ares'in sırtlanı arasında durdum, şimdi iki yanımda birer kocaman hayvan vardı. Nicky'nin nişan almaya devam edeceğini biliyordum. Otomatik silahımı omzuma astım ve bir elimle Nathaniel'in diğeriyle Ares'in tüylerini okşadım. Sırtlanın sırtı leopardan daha yüksekteydi, istesem dirseğimi sırtına dayayabilirdim; gerçekten kocaman bir hayvandı.

Vampir fal taşı gibi açılmış gözlerle iki yaratığa baktı. Birisi yüzüne ışık tutunca gözlerinden birinin berrak ve kahverengi ve canlı olduğunu ama diğerinin üzerine ölülerdeki gibi beyaz bir perde indiğini gördük. Nathaniel'in pençesi gözünün kenarından çenesine kadar inen bir yara açmıştı. Yara çok fazla kanamıyordu, sanki eti çok uzun süredir ölü olduğu için kanı çok fazla kalmamıştı. Fakat göğsündeki yara çok kanamıştı. Kana bulanmış pembe elbisesi içerisinde ürkütücü duruyordu. Bir omzu çürüdüğü için tendonları ve kemiği görebiliyorduk ama diğeri kusursuzdu. Neden vampir güçlerini kullanıp kendini yenilememişti? Çürüyen vampirlerin iki formu vardı, insan ve çürüyen. Büyük bir kısmı zamanlarını insan gibi kusursuz görünerek geçirir fakat çürümüş hâllerinin kurbanlarda bıraktığı etkiden keyif alırdı. Bu vampir keyif alıyor gibi değildi.

"Lütfen, bana zarar vermeyin," dedi.

"Büyük Henry'ye zarar verdin," dedim.

"Kim?" diye sordu.

"Kül ağaçlarının arasına bıraktığınız adam."

Bakışlarını kaçırdı. "Ona zarar vermek istemedim. Sonunda zihinlerini bulandırıp beni güzel biri gibi görmelerini sağlayabiliyorum. İlk adamla işim bitmemişti ama bizi adama zarar vermeye zorladı. Diğerinin önünde yapmaya zorladı."

"Babayı öldürdünüz ve oğluna seyrettirdiniz," dedim.

Bana baktı ve yüzünde korku vardı. "Bunu yapmayı istemedim."

Becker, "Kimse kafana silah dayamadı," dedi.

"Çok daha kötü," diye fısıldadı. "Bildiğiniz gibi değil."

Vampire baktım. Yüzüne odaklandım. "Daha kötü olan nedir?" diye sordum.

"O," dedi.

"O kim?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ve saçlarından bir tutam yere düştü. Saçları havada yakaladı ve ağlamaya başladı. "Tanrım, belki de beni öldürmelisiniz. Böyle olmaktan daha iyi olabilir."

"Sadece geceleri bile olsa insan gibi görünmeyi başarıyor olman gerek," dedim.

Bana baktı, saçları hâlâ elindeydi. "Ne dedin?"

Tekrarladım. "Bunu yapabilseydim bana söyledi. Beni ödüllendirirdi. Bana söylediği her şeyi yaptım."

"Kim seni ödüllendirirdi?" diye sordum.

Göremediğim bir şeye odaklanır gibiydi. "Hayır, lütfen," dedi. Sonra bana döndü. "Ben değilim, beni öldürmeyin. Beni kontrol ediyor ve ona karşı koyamıyorum."

"Neden karşı koyamıyorsun?" diye sordum.

"O." Sesi uzaktan geliyor gibiydi, sanki duyamadığımız bir sesi dinliyordu. Enerjisinin soğuk bir rüzgâr gibi alevlendiğini

hissettim. Yüzünü bize döndüğünde suratı öncekinden farklıydı. Vampirleri bu şekilde ele geçirebilecek tek bir vampir tanıyordum.

"Gezgin," diye fısıldadım.

"Hayır, tekrar dene," dedi. Kadının sesiydi, aynı sesti, sebebini bilmiyordum ama altında bir erkeğe aitmiş gibi duran bir tonu vardı.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Tahmin et," dedi. Tıslar gibi konuştu ve haçım tekrar canlandı. Kutsal nesneler parıldamaya başladı.

"Bunu yapma, onu öldürürüz!"

"Daha fazlasını yapacağım," dedi.

"Daha çok vampir?" diye sordum.

"Hepsinden," dedi. Şeytani ses tonu kadınınkine pek benzemiyordu.

"Gözlerine bakmayın!" diye bağırdım.

"Her zaman biri bakar," dedi.

Zincirin ucundaki haçımı öne uzattım. "Onu bırak."

"Onu kurtarmaya mı çalışıyorsun?" Bunu komik bulmuş gibiydi.

"Onun da hakları var ve onu ele geçirmen adam kaçırmak veya tecavüzden farksız."

"O, benim, benim!"

"Hayır, değil!" dedim. Haçımla birlikte öne adım attım. Nicky silahıyla birlikte benimle geldi. Yaratıklar hırladı ve bize katıldı.

"O benim!" diye bağırdı.

"Hayır, değil!" diye karşılık verdim.

"O zaman kimin? Onu yapana ait değilse kimin?"

"Kendi kendinin efendisi," dedim.

Vampir kutsal ışık yüzünden gözlerini kapattı. "Bütün

vampirler birine aittir, Anita Blake. Benim değilse, kimin?"

"Benim," dedim. Haçı koluna bastırdım.

Vampir bir çığlık attı ve beyaz parlaklığın içinden yüzündeki nefreti gördüm. Sonra kayboldu. Gittiğini, kadını terk ettiğini hissettim. Kadın ümitsiz bir çığlık attı.

Haçı geri çektim ve kadın kendini yere bıraktı. Kimse kadını yakalamaya çalışmadı, ben de çalışmadım. Kutsal nesneler ölen yıldızlar gibi solarken kadın gözlerini kırpıştırdı ve ağlamaya başladı. "Üzgünüm, çok üzgünüm," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Onu kovaladın. Onu kaçırdın, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler."

Sonsuza kadar gittiğini mi düşünüyordu? Kutsal bir nesnenin yanığıyla kurtulduğunu mu sanıyordu? Yüzündeki rahatlama öyle olduğunu gösteriyordu. Durumun öyle olmadığını söylemedim çünkü kadını sorgulamamız gerekiyordu. Kendisini kurtardığımı düşünürse bana istediğim her şeyi söylerdi. Ayrıca, yerine koyacak bir şeyiniz yoksa durduk yerde birisinin ümidini yok etmezdiniz.

Polislerden biri yeni kelepçeleri getirdi. İtiraz etmeden kelepçeleri takmama izin verdi. Hâlâ, "Teşekkür ederim, çok özür dilerim," diyordu.

Ares hâlâ sırtlan formundayken yere düştü ama dizlerinin bağı çözüldü. Kelepçeli vampiri polislerden birine ittim. "Gözlerine bakma."

Nicky ve hâlâ leopar formunda olan Nathaniel, Ares'in başındaydı. Yanlarına gittim. "Sorun nedir?"

Nicky elini havaya kaldırdı. Eli kanla kaplıydı. Ardından kokuyu aldım. Bu kokuyu hastanede de almıştım. Lanet olsun. Sırtlanın yanına diz çöktüm. "Hayır," dedim. "Lanet olsun, hayır!"

Sırtlan titredi ve kıvranmaya başladı, tüyleri kayboldu. Sanki insan vücudu buzun içinde sıkışıp kalmıştı, enerjisi azalırken vücudu da normale döndü. En az dört veya on saat daha sırtlan formunda kalması gerekirdi. İradeniz bunu dileyecek kadar güçlüyse veya ağır yaralıysanız, ölüyorsanız insan formuna geri dönerdiniz.

Elimi boynuna attım ve nefesimi tutup nabzına baktım. Kalbi atıyor, hâlâ yaşıyordu. "Biri yaralandı! Doktor!" diye bağırdım.

31

Nicky hâlâ açıklıkta olan doktoru beklerken çıplak ellerini yaranın üzerine bastırdı. Nicky'ye plastik eldivenler uzattım.

"Ondan bir şey kapmam, Anita."

"Ares hastalığı kaptı," dedim.

Kaşlarını çattı ama itiraz etmeyip eldivenleri aldı ve takıp ellerini yaranın üzerine bastırmaya devam etti.

Hâlâ leopar formundaki Nathaniel yarayı kokladı ve tısladı. Yeleğimi çıkartmaya başladım.

Becker, "Ne yapıyorsun, Blake?" diye sordu.

"Yaranın üzerine bastırması için gömleğimi vereceğim ama önce yeleğimi çıkartmam gerek."

Kötü bir şey gelir diye ormanın ortasında bizi korumak için yanımızda kalan polislerdendi. Birinin, "Onların yanında daha güvendeyiz," dediğini de duymuştum.

Sanırım üçümüzden bahsediyorlardı.

Yeleği çıkarttım ve silahlarımla birlikte yere attım. Tişörtümü çıkartıp katladım ve Nicky'ye uzattım. Uzanırken eldivenleri kana ve enfeksiyona bulanmıştı, gerçi bu hastalığın ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Bu akşam ısırılan herkes bunu kapacak mıydı? Diğer ısırıklar vampir ısırıklarına benzemiyordu. Diğerleri zombi veya insan ısırıklarıydı. Bu enfeksiyonu vampirler ve şekildeğiştirenler bile kapıyor muydu? Eğer öyleyse yeni bir şeydi.

Yeleği omuzlarıma attım. Sütyenin üzerine giyince çok sert geldi ama böylesi daha iyiydi. Hem silahlarımı hem de mermilerimi taşımama yardımcı oluyordu. Hükümet bize yelekleri zorunlu kıldığında bundan nefret etmiştim ama artık benim için vazgeçilmezlerden biriydi.

Birisi, "Güzel sütyen," dedi.

Kafamı kaldırıp etrafımızda toplanan polislere baktım. Kimin söylediğini bilmiyordum ama erkeklerden biriydi, demek ki Becker değildi. Öfkelenmeli miyim bilemedim ama siyah ve dantelli güzel bir sütyendi. "Teşekkürler," dedim. Yeleği üzerime oturtup ceketimi giymeye çalıştım.

"Onunla uyumlu külotun da var mı?"

Lanet olsun, ilk yoruma sert tepki vermemem adamı cesaretlendirmişti. Kafamı kaldırdım. "Kim konuşuyor?"

Rahatsız olup kıpırdandılar ve diğerleri geriye çekilince tek başına dikilen genç bir memur karşımda kaldı. Aptaldı ve adamı koruyacak değillerdi, birileri kan kaybından ölmek üzereyken bunu yapmazlardı.

Leopar büyük bir köpek gibi bana yaslandı. Sanırım Nathaniel dostlarımızı öldürmememiz gerektiğini bana hatırlatıyordu. Elimi başına attım ve tüylerini okşayıp sıcaklığıyla rahatladım. Kan basıncının düşmesine yardımı oldu. "Senin adın nedir?"

"Connors, Memur Connors." Bunu mırıldanmadan ve gözlerimin içine bakarak söyledi.

"Pekâlâ, Connors, et yiyen zombilere ve vampirlere karşı sizin yanınızda dövüşüp yaralanan adam benim dostum. Senin de açıklıkta yaralanmış veya ölmüş arkadaşların olmalı, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Özür dilerim, seni duyamadım, iç sesini kullanmasan

olur mu?" diye sordum. Bu kadar küçük bir şeye öfkelenmek rahatlatıcıydı.

"Evet," dedi. Şimdi biraz sinirlenmeye başlamıştı.

"Sence bu durumda kadın bir kanun görevlisinin iç çamaşırıyla ilgili yorumlar yapmak uygun mu?"

"Hayır," dedi. Sesi berraktı.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," dedi.

Bush yanında biriyle ağaçların arasından çıktı. Memur Perkins'i bizimle tanıştırdı. "Doktor diye bağırdığını duydum ama... çok yaralı vardı."

Ares'in yanına çömeldi ve çıplak vücuduna baktı. "Sırtlan bu mu?" diye sordu.

"Evet."

Üç eldiven taktıktan sonra Nicky'ye geri çekilmesini işaret etti. Işığı Ares'in boynuna tuttu ve başını iki yana salladı. "Travers'ın da göğsünde böyle bir yara var. Şerif Callahan ile aynı hastalık."

"Evet," dedim.

"Yara kapanmıyor bile, ben likantropisi olanların daha hızlı iyileştiğini sanırdım."

"Diğer doğaüstü varlıkların açtığı yaralar ağır iyileşir," dedim.

"Öyleyse, vampir ısırığı olduğu için mi yavaş kapanıyor?" diye sordu.

"Evet."

Leopar bana sürtündü. Ellerimi tüyleri arasında gezdirdim. "Sorun değil, Nathaniel."

Beni tekrar itti ve leopar gözlerine baktım ama gözlerindeki bakış bir hayvana ait değildi. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Kalkanlarımı biraz indirdim ve ne paylaşmaya çalıştığını görmek için uğraştım. Zihnime grimsi görüntüler,

gecenin kokuları ve bana değen vücudunun sıcaklığı doldu ama... şimdi hissettiklerim normal şeyler gibi durmuyordu... bu yüzden kalkanlarımı kaldırdım ve sallanırken leoparıma tutundum. Birkaç şey görmüştüm ama bir yapbozun parçaları gibiydi. Bir resim olduğunu biliyordunuz ama renkler ve şekiller parça parçaydı.

Enerjisi derimin üzerine aktı, sinir uçlarımı alevlendirdi. Tüyleri ellerimin altından çekildi ve leoparın kaslarıyla kürkü kaybolunca insan elini tutmaya başladım. Derisi kusursuz ve sıcaktı, bunu hissedince tepeden tırnağa ürperdim.

Becker, "Aman Tanrım!" dedi.

Bunu şekil değiştirdiğini gördüğü ya da Nathaniel'in çıplaklığına şahit olduğu için mi söylediğini bilmiyordum. Ares form değiştirirken bir şey söylememişti, muhtemelen yaralanmamış, çıplak ve güzel bir erkek gördüğü içindi. Yaralı birini arzulamak hoş değildi ama zaten Nathaniel yaralı değildi. Her zamanki gibi kolumun altına girdi, sanki bunun için yaratılmıştı. Leoparıma bu şekilde sarılmak çok güzel ve rahatlatıcıydı.

Nicky, Ares ve Memur Perkins'in yanından, "Bu kadar çabuk insan formuna döndüğünü görmemiştim," dedi.

Nathaniel, "Hiç bu kadar çabuk insan formuna dönmeyi denememiştim," dedi. Sesi titriyordu.

Nathaniel'e sarıldım, sıcaklığı şaşırtıcıydı, derisi ve saçları ipeksi bir yumuşaklığa sahipti. Yüzümü sinirlerimi sakinleştirmek için bir içki içercesine saçlarının arasına gömdüm. Boynundaki sert deri tasmaya değdim.

Nicky, "Geri döndükten sonra kendinden geçmen gerek," dedi.

"Kendimden geçerim diye hemen sorayım, Anita, Tennessee'de beni ısıran vampiri hatırlıyor musun?"

Çürüyen vampirleri biliyordum ama birini ısırarak hastalık bulaştırabileceklerini Nathaniel'i ısırdıklarında öğrenmiştim. Bir otel odasında acıyla çığlık atıyordu, Asher ve Damian kendi hayatlarını riske atarak hastalığı vücudundan çıkartmasaydı ölebilirdi. Asher etkilenmeyecek kadar güçlüydü ama Damian az kalsın çürüyerek ölüyordu. Benimle beslenmesine izin vererek Damian'ın hayatını kurtarmış ve benzer bir riski göze almıştım ama Damian benim Nathaniel'imi kurtardığı için buna değerdi. Bunlar Nathaniel çağırdığım hayvan ve Damian vampir hizmetkârım olmadan önceydi. Şimdi hepsi bana çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. "Nasıl unuturum?" diye sordum. Birbirimize sarıldık. Şimdi Nathaniel'i sevdiğim için onu bu hâlde düşünmek bile acı veriyordu. Bir zamanlar sevgilisi olmamak için elimden geleni yapmıştım ve şimdi hayatımdaki en önemli insanlardan biriydi.

"Ares'in tek bir hayvan formu var, o zamanlar benim olduğu gibi; bunu iyileştirmek konusunda benden daha iyi olmayacaktır."

Sarılırken dondum kaldım. Yüzümü saçlarının arasından aldım ve gözlerine baktım. "Ares'in tek bir formu mu var?"

"Bilmiyor muydun?"

"İri yarı, baskın ve atletik bir erkek; ben iki yaratık formu olacağını düşünmüştüm."

Nicky, "Her zaman iki tane olmaz," dedi.

Perkins, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi. "Ama helikopter gelmeden yaralarını sarmam gereken hastalar var."

"Ya Ares?" diye sordum.

"Helikopter gidip geldikten sonra onu da göndereceğim."

Nathaniel, "Hayır," dedi. "Hastaneye hemen gitmesi gerek."

"Şekil-değiştirenler her şeyi iyileştirir. Gelen helikopterde herkese yer yok. Bir şekil değiştireni yaralı insanlarla birlikte gönderemem."

Nathaniel'e döndüm. "Tennessee'de sana olduğu gibi hastalığın Ares'te de hızla yayılacağını mı söylüyorsun?"

"Muhtemelen."

Perkins, "Bak, sen iyileşmişsin," dedi.

"Bana yardım ettiler ve şimdi bu yardımı sunabilecek kimse yok," dedi. Bana ciddi bir bakış attı. Yanımızda vampirler yoktu ve olsa bile kendileri çürümeden bu hastalığı çekip alabilmeleri için çok güçlü olmaları gerekti. Asher yeterince güçlüydü ama Damian az kalsın ölüyordu.

Perkins'e döndüm. "Güven bana; bu hastalık Ares'i de Travers ile aynı hızda öldürecek."

Paramedik, "Likantropisi olanlar enfeksiyon kapmaz," dedi.

"Nathaniel sıra dışı bir yöntemle yardım aldığı için hayatta ama tek başına kalsaydı ölürdü. Şekil değiştirenleri etkileyen tek enfeksiyon bu. Adamımı helikoptere bindirmek için sana yalan söylemiyorum, yemin ederim. Morgda buna benzer cesetler gördüm, ana damarlardan birine yakın ısırıklarda hastalık daha çabuk yayılıyor. Bu şey beynine veya kalbine ulaşırsa ölür."

Perkins, "Bunu bilemezsin," dedi. "Dediğim gibi, hastaneye gönderilmeyi bekleyen üç kişi yardım almazsa iki veya üç saat içinde ölecek."

"Bir şekil değiştirenin kalbini veya beynini alırsan ölürler. Bu hastalık iç organları çürütüyor, bu organları pompalıyla parçalamakla aynı şey; onlar olmadan yaşayamazlar."

Perkins, "Artık tedavi için bir şeyler yapabiliyorlar; çok hızlı yayılmıyor," dedi.

"Evet öyle ama şekil değiştirenlerin metabolizması daha hızlı olduğu için hastalığın vücutta daha çabuk yayılacağını düşünüyorum."

Perkins gözlerini kısıp bana baktı. Adama bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Nathaniel bana sarıldı ve kendimi kaybetmememem için beni rahatlatmaya çalıştı. Haklıydı. Doktora bağırırsam beni umursamaz ve Ares helikoptere binemezdi.

"Bakın Mareşal, birkaç saat içinde ölecek iki adamımız var, buna Travers dâhil değil."

"Helikoptere kaç kişi sığar?" diye sordum.

"Altı kişi alır. Açıklık Kara Şahin'in inebileceği kadar büyük."

"O zaman kritik durumda olan iki kişinin yanında Travers ve Ares'in yanı sıra biri daha binebilir."

Yüzünde ciddi bir ifade vardı, iyiye işaret değildi. "Kabalık etmem istemem ama triyaj yaraların ciddiyetine ve iyileşme ihtimaline göre belirlenir. Dostunuzun Travers ile aynı durumda olduğunu kabul etsem bile fikrim değişmez. Benim bildiğim kadarıyla yaralı kısmı çekip çıkartmaya çalışacaklar. Elimizde likantropili kan çok fazla yok, Nick'in dediği doğruysa özellikle de AB negatif için. Bu kan ülkede en az bulunan kandır ve hiçbir zaman stoklarda çok fazla bulunmaz."

Nicky'nin Ares'in kan grubunu nereden bildiğini sormadım. Daha sonrayı bekleyebilirdi. "Bir şekil değiştiren insan kanı alabilir ama tam tersi olamaz çünkü insan hastalık kapar," dedim.

"Batı eyaletlerinde, Colorado'da bile, şekil değiştirenler ve insanlar için ayrılan kanlar farklı yerlerde tutulur."

"Onu hastaneye yetiştirsek bile daha fazla kana ihtiyacı olacağı için operasyona alamayacaklarını söylüyorsun," dedim.

Başıyla onayladı. "Üzgünüm ama evet."

"Ama elinizde kan grubu 0 negatif olan bir şekil değiştiren olsaydı?"

"Bu operasyon için birisi gelip kan verebilir ama likantropisi olan genel verici bir donör bulma ihtimalimiz nedir?"

"Ben varım."

"0 negatif ve likantropi sahibi misin?"

"Kanımda likantropi var ama şekil değiştirmiyorum, bu yüzden teknik olarak şekil değiştiren değilim."

"Kanda bunu taşıyıp şekil değiştirmemek mümkün değil."

"Herkes aynısını söyleyip duruyor ama üç sene önce kan testlerimde çıktı ve şimdiye kadar bir şey olmadı."

Kaşlarını çatıp gözlerini kırpıştırdı. "Bana yalan söylüyorsan, Blake..."

"Yemin ederim, söylemiyorum. Kan kayıtlarımı Mareşal Servisi'nden isteyebilirsin."

Perkins yine bana şüpheli bir bakış attı.

Nicky, "Helikopteri duyabiliyorum," dedi.

Perkins, "Ben bir şey duymuyorum," dedi.

"Ben de duymuyorum ama Nicky duyduğunu söylüyorsa yoldadır." Bunu söylediğim anda uzaktan helikopterin sesi geldi. Uzaktaydı ama geliyordu. "Duyuyorum," dedim.

Perkins, "Ben hâlâ duymuyorum," dedi. İnsanların duymasına hâlâ birkaç dakika vardı. Bazen etrafım şekil değiştirenler ve vampirlerle dolu olduğu için süper duyma yetimi takdir edemiyordum.

Uzun zamandır söylemediğim bir şeyi söyledim. "Lütfen, ölmesine izin verme, lütfen."

Kaşlarını çattı. "Pekâlâ, tamam, Nick onu açıklığa kadar taşıyabilir mi?"

Nicky, "Evet," dedi.

"Beni takip edin, hastalarla birlikte gideceksin, Blake. Pilot helikopterin senin ağırlığını da alabileceğini söylerse seni straponten tarzı bir şeye oturtacağız."

"Ben çok iri yarı değilim," dedim.

"Helikopterin taşıyabileceği toplam ağırlığın hastaların tamamını ve bir donörü alabilmesi için dua etmeye başlasan iyi olur."

Nicky, Ares'i yerden aldı ve Perkins'i takip etti. Nathaniel sol elimi tuttu. "Uçma fobine ne oldu?"

İrkildim ve durdum, ardından tökezledim. "Lanet olsun," dedim. Ciddi bir sorundu.

"Hiç aklına gelmedi, değil mi?"

"Onu kurtarabilirsem kurtaracağım," dedim.

Elimi sıktı. "İşte benim kızım."

"Evet," dedim. Yürürken nazikçe öpüştük ve ilk ağaç dalı saçlarına takıldı. Sonuncu da olmayacaktı. Becker saçındaki tokayı çıkarttı ve saçlarını toplaması için Nathaniel'e uzattı. Saçları toplanınca bütün vücudu açıkta kalacaktı. İyi niyetli bazı eylemler ödülünü hemen alırdı.

32

Fakat iyi niyetle yapılan her şey için aynısı geçerli değildi. Kara Şahin'in içi çok büyük değildi. Bir pilotumuz, bir yardımcı pilotumuz, üç sedye için yerimiz ve doktorlar için iki koltuğumuz vardı. Doktorlardan biri Perkins'e yardıma gitti. Travers ve Ares'i bir yana koyduk, üçüncü yaralıyı sedyelerle doktor koltuklarının arasına bağladık. Herkes yerini aldıktan sonra içerisi çok sıkışıktı. Klostrofobim olduğunu söylemiş miydim?

Sedyeler önümdeydi, bu yüzden dışarıyı göremiyordum. Bunun klostrofobiye faydası vardı. Koltuğun kemerini taktım fakat bunu yaparken otomatik silahımın ve pompalımın yerini değiştirmek zorunda kaldım. Helikopterin titreşimi düzenli ve cezalandırıcı bir ritim gibi vücudumun içinden geçiyordu. Ormanda koştuktan sonra açığa çıkan mide bulantısı geri geldi. Derin derin nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalıştım. Yerden yüzlerce metre yukarıda pervaneli bir makinenin içinde olduğumu da unutmaya uğraştım. Birinin sesini duydum, bu kadar gürültüye rağmen duyduğuma göre bir çığlık olmalıydı. Kafamı kaldırdım ve Ares'in doğrulmaya çalıştığını gördüm. Helikopterin doktoru bana isminin Lawrence olduğunu söylemişti fakat bu ilk ismi miydi soy ismi miydi bilmiyordum. Adam kemerini çözdü ve Ares'i yerinde yatırmaya çalıştı ama Ares adamı yana savurdu. Ben

elimi uzatıp tutmasaydım doktor ortadaki yaralının üzerine düşecekti. Ne diğer adam ne de Travers hareket etmiyordu.

"Ares, korkma!" diye bağırdım.

Lawrence sandalyesine oturdu ve şimdi Ares'i görebiliyordum. Korku dolu gözlerini bana çevirdi. Kemerimi çözerken yüzünün sakinleştiğini gördüm, yaralı adamın üzerine basmamak için adımlarımı dikkatlice attım. Diğer sedyeye tutundum, gerçi diğerleri baygın oldukları için bir şeyin farkında değildi.

Lawrence'ın sesi kulaklıklarımdan geldi. "Hayati değerlerine bakmam için onu sakinleştirebilir misin?"

"Evet," dedim. Helikopter bir türbülansa girdi ve dengemi kaybettim. Ares beni yakaladı ve ben sol elimi Ares'e uzattım. Bilek güreşi yaparmış gibi kollarımız dirsekten büküldü. Koluna bir spazm girdiğini hissettim. Sedyede kıvrandı, acıyla yüzünü buruşturdu. Bir şey söylemeye çalışıyordu ama kulaklık yüzünden duyamadım. Bir kulaklığı çıkartıp üzerine eğildim.

"Bir sorun var," dedi.

Kulağıma bağırmak için yana döndüm. "Yaralandın."

"Hayır, daha fazlası var..." Yine kıvrandı, elimi öyle bir sıktı ki canım yanmaya başladı ama ben bir şey demeden elimi bıraktı.

Yüzüne dokundum ve bana bakmasını sağladım. "Doktor hayati değerlerine bakacak. Bunu yapmasına izin verir misin?"

Acıyla gözlerini devirdi ama sonunda, "Tamam," dedi.

Başımı yana çevirdim ve Lawrence'a işaret ettim. Ares'in elini bırakmak istedim ama beni bırakmak istemiyormuş gibi elimi sıkıyordu. Bu yüzden elimi çekmedim, kolunu kendimle birlikte geriye aldım. Böylece kazayla Lawrence'a bir daha çarpamazdı. Lawrence oturmamı ve biraz daha yer açmamı

isterse bunu yapardım ama Ares'i sakinleştirmeme yardımı olacaksa oturmaya hiç niyetim yoktu.

Lawrence yanımdan geçti ama hastaya dokunamadan Ares'in vücudu yeniden titremeye başladı. Eli bende olmasaydı kolunu yine vahşice yana savurabilirdi. Elini sıktım ve yüzüne bağırdım. "Ares, tamam. Sana yardım etmeye çalışıyor."

"İğne yok, kötü bir şey yapmayacağım, sadece nasıl olduğuna bakacağım." Lawrence da sesini yükseltti.

Ares boğuk bir sesle, "Hayır," dedi.

Yüzüne eğilip, "Bırak işini yapsın, Ares," dedim. Gözlerinin sırtlan sarısına büründüğünü gördüm. Yaratığının enerjisi açığa çıktı ve elimden omurgama aktı. "Hayır, burada şekil değiştiremezsin!"

"Kendime hâkim olamıyorum... Şekil değiştirmemi istiyor."

"Kim istiyor?"

"Vampir, kadının efendisi, o... yaratığımı... kontrol ediyor."

"Bir ısırıkla bunu yapamaz," dedim.

"Yere inin," dedi. "İnin. Dayanamıyorum. O... beni... çağırıyor."

"Mümkün değil, bunu yapamaz."

"Isırık yüzünden değil, çürüme... İçimde şimdi bir parçası var. Bu sadece bir hastalık değil, bu... o..."

"Kim?"

Kelimesiz, gırtlaktan gelen bir çığlık attı. "Acıyor, Tanrım, çok acıyor."

"Ares! Sakın..."

Beni kendine çekti ve tepeden yüzüne bakıyordum, sanki başı kucağımdaydı. Eli elimi eziyordu. "Dönüşünce ben olmayacağım. Anlıyor musun? Ben... olmayacağım. Beni kontrol ediyor. Beni kontrol edecek."

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Ama sanırım birbirimize çok yakın olduğumuz için bunu duymuştu ve gerginliği biraz azaldı. Sorunu çözeceğime inanıyordu. Bir şeyler yapabilmeyi ümit ediyordum.

Lawrence, "Düşündüğüm şeyi mi ima etmeye çalıştı?" diye sordu.

"Hemen yere inmeliyiz," dedim.

Lawrence başını iki yana salladı. "Bunu yapamayız."

"Şekil değiştirmeden Ares'i buradan çıkartmalıyız."

Mikrofonuna konuştu. "İnebileceğimiz bir yer var mı?"

Pilotun sesi kulaklıktan geldi. "Negatif."

Ares tekrar kıvranmaya başladı ve yaratığının enerjisi tüylerimi diken diken etti. Kükredi ve çıkarttığı sesi bütün gürültüye rağmen Lawrence da duydu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve pilota seslendi. "Bir sorunumuz var, hemen bir yere inmemiz gerekiyor."

Önümüzdeki yardımcı pilot arkasına döndü. "Lanet olsun, o da neydi?"

Lawrence, "Şekil değiştiren," dedi.

"Yere inmemiz gerek," dedim.

"Negatif, tekrar ediyorum, negatif. Güvenli bir biçimde inecek bir yer yok." Konuşan pilottu.

Mikrofonuma konuştum. "Şekil değiştiren kontrolünü kaybetmek üzere, bu olmadan onu aşağıya indirmeliyiz."

Yardımcı pilot, "Bize kendini kontrol edebildiği söylenmişti yoksa onu helikoptere almazdık," dedi.

"Normalde edebiliyor ama güven bana. Form değiştirmeden yerde olmak istersin."

"Bir on dakika daha inebileceğimiz bir yer yok. Biraz dayanabilir mi?"

"Ares," dedim.

Sırtlan gözleriyle bana baktı. Yine kıvranmaya başladı ve gözümden yaşlar aktı. Buna bir son vermezse elimi kıracaktı.

"Ares, beni duyabiliyor musun?"

Kükrercesine bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

"On dakika. On dakika daha dayan, sonra yere ineceğiz."

"Emin değilim... Hiç sanmıyorum."

"Dayan, seni buradan çıkartacağız, ama dayanman gerek."

Yine kıvranıyordu ve bu sefer elimi elinden zorla çekip aldım, yoksa parmaklarımı kıracaktı. "Üzgünüm," dedi. Bir çığlık daha attı ama çığlığın sonu tüyler ürperten bir ulumaya dönüştü.

Lawrence geri çekildi ama gidebileceği tek yer koltuğuydu. Pilot arkasına baktı ama gürültü yüzünden mikrofonuna konuştu. "O da neyin nesiydi?"

"Yere inmemiz gerek," dedim.

"Yedi dakika daha."

Ares, "Anita!" diye bağırdı.

Beni görebileceği bir yere geçtim ama elimi uzatmadım. "Buradayım."

"Vur beni."

"Ne?"

"Şekil değiştirmeden vur beni." Sedyede kıvrandı ve acıyla çığlık attı. "Burada kaçabileceğin bir yer yok."

"Yedi dakika, yedi dakika daha dayan."

Çığlığı artık yaratığına bir çağrıya dönüşüyordu. "Sana saldıracağım. Kendimde olmayacağım. Bunu hissediyorum. Ah, Tanrım! Tanrım! Vur beni!" Vahşi gözlerini Lawrence'a çevirdi ve işaret etti. "Vur beni!"

Lawrence başını iki yana salladı. "Ben kıçını kurtarmak için buradayım, seni öldürmek için değil."

"Anita!"

"Buradayım, Ares."

"Beni bu şekilde... kullanmasına... izin verme." Ve çığlıkları ardı ardına gelmeye başladı. Vücudu titriyor, sedyede kıvranıyordu. Derinin altındaki kasların normalde gitmemesi gereken yerlere gittiğini gördüm. Şekil değiştirmemek için mücadele ediyordu, bu yüzden çok daha ağır ve acılı bir değişim olacaktı. Bize zaman kazandırmaya çalışıyordu.

Lawrence, "Her zaman bu kadar acı verir mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Karşı koyuyor."

"Bize zaman kazandırmak için," dedi.

Başımla onayladım. "Diğer adamları ondan uzaklaştırabilir miyiz?"

"Nereye?" diye sordu.

Haklıydı. Gidecek bir yer yoktu. Travers, Ares'in üzerinde kapana kısılmıştı ve ismini bilmediğim adam tam ortamızdaydı. Lanet olsun!

Çığlıklar yerini kahkahaya benzer bir ses bıraktı. Tüyler vücuduna aktı, kemikler yer değiştirdi. Sanki devasa bir el insan vücudunu bozup yeniden yapıyordu. Daha önce hiç böyle form değiştiren görmemiştim, sanki parçalanıyor ve sonra parçalar tekrar birleştiriliyordu. Ares'in vücudundan sadece şeffaf sıvı gelmiyordu. Vücudundan kan da geliyor ve tutunmaya çalışırken helikopterin içine saçılıyordu. Sadece şekil değiştirmeye karşı koyduklarında böyle olurdu. Kan yerdeki adamın da üzerine aktı, bir an için adamın likantropi kapması için endişelendim ama daha büyük dertlerimiz vardı.

Ares vücudunu sedyede tutan kayışları koparttı ve doğrulmak istedi ama tepesinde Travers olduğu için çok fazla yeri yoktu. Sırtı bize dönecek şekilde yan döndü ve battaniyelerle gölgelerin arasına gizlendi. Battaniyenin altında kemiklerinin

yılanlar gibi hareket ettiğini görebiliyorduk. Pilotun, "Mayday Mayday Mayday!" diye bağırdığını duyabiliyordum.

Lawrence koltuğunun kemerini taktı. Ben olduğum yerde kaldım ve sedyelerden birine tutundum, diğer elimi Browning BDM'me attım. Evet, otomatik silahım veya pompalım daha kesin bir çözümdü ama mermiler Ares'in içinden geçip helikopteri de parçalayabilirdi. Browning daha uygundu. Bunu yapmak istemiyordum ama uçaklarda ve helikopterlerde de işimi yapabileyim diye hava güvenlik eğitimi de alan bir mareşaldim. Helikopterler vurulmaktan hiç hoşlanmazdı. Pervanelerden biri zarar görürse helikopter düşerdi. Motora bir şey olursa helikopter düşerdi. Uçaklar tek motorla da olsa yoluna devam edebilir veya bir süre havada süzülebilirdi. Ama helikopterin pervaneleri dönmüyorsa işi biterdi. Ares'i vuracaksam herkesi de öldürmesem iyi olurdu.

Kara Şahin titredi ve alçalmaya başladı. Pilot, "Bir açıklık buldum ama zor bir iniş olacak. Sıkı tutunun!" dedi.

Oturup kemerimi takmalı mıyım bilemedim çünkü Ares'i pilotla yardımcı pilotun işini bitirmeden öldürüp öldüremeyeceğimden emin değildim. İçerisi çok dardı. İnsanları şekil değiştirmeyeceğine inandırmış ama yanılmıştım, bu yüzden şimdi onların hayatlarıyla sedyedeki tehlikenin arasında durmak zorundaydım. İçeride şeytani bir kükreme yankılandı.

Sedyeye daha sıkı tutundum, ayaklarımı yere mümkün olduğunca sert bastım ve gölgelerin içindeki Ares'e nişan aldım. Tek tesellim sırtlan formundaki Ares'in dar yerde hareket edemeyecek kadar büyük olmasıydı. Olayı bizim için kâbusa dönüştüren şey Ares'in de işini zorlaştırıyordu. Bir şeyin helikopterin tabanına çarptığını hissederken bunları düşünüyordum.

Lawrence, "Ağaçlar!" dedi.

Şimdi ne olduğunu anlıyordum. Ağaçların altımıza çarptığını duydum. Pilot çok dar bir yere inmeye çalışıyordu. Pervaneler riske atılmadığı sürece birkaç ağaca sürtünebilirdik. Titredik ve tek elimle tutunmaya devam edebilir ama dengemi sağlayamazdım. Üçüncü adamın üzerine düşmemeye ve gerekirse ateş etmeye hazır olmaya çalıştım. Ares yana döndü ve dışarı çıkmaya çalıştı ama birkaç saniyeliğine tepesindeki Travers ile altındaki sedyenin arasına sıkıştı. Sırtlanı dar yerde tüylü bir kâbusa benziyordu. Yere düşmem an meselesiydi, bir elimle tutunmaya çalışıyor ve bu açıdan tepesindeki Travers'ı da riske atıyordum.

Lawrence seslendi ama dönüp adama bakamadım. Daha iyi bir açı bulmalıydım. Fakat sırtlan var gücüyle yüklendi, altındaki sedye çatırdadı ve Travers'ınki yukarı kalktı. Sırtlan serbest kaldı ve karşısındaki Lawrence'ın üzerine yürüdü. Lawrence silahını çekmişti, benden önce ateş etti. Sırtlanın göğsüne bir mermi saplandı ama bu kadarı yetmezdi.

Lawrence'ın çığlık attığını duydum. Yerdeki yaralı adamın üzerine eğilirken namluyu tüylerine bir kez daha dayadım ve iki el ateş ettim ama gövdesini vuruyordum; böyle ölmezdi! Sırtlanı öfkelendirmiş olmalıydım ki bana döndü ve üzerime yürüdü, ağırlığı üzerime verince yaralı adamın üzerine yapıştım. Devasa kanlı çenesini, çılgın gözlerini gördüm. Ağzına ateş ettim ve iki silah sesi daha geldi. Bir şey sanki yanıma bir beyzbol sopasıyla vurmuştu ve nefesim kesildi ama tepemdeki yaratığı öldürmezsem bir daha nefes alamayacağımı biliyordum.

Bir kol açığa çıktı ve sırtlan eli silahla birlikte ısırdı. Yüzüme kan aktı ve birisi çığlık atmaya başladı. Helikopter bir yere çarptı ve birlikte yere düştük. Bir şey üzerimize düştü ve sırtlan üstümden kalkıp adama saldırdı. Lawrence olduğu-

nu düşündüm ama biri yandaki kapıyı açtı ve bu Lawrence olamazdı.

Sırtlanın arka bacaklarının altındaydım, âdeta üzerime oturuyordu. Uzanabildiğim yerlerine ateş ettim. Öldürmeyecek olsa bile canını acıtacak veya hayvanı sakat bırakacaktı. Sonra üzerimden kalktı ve ortadan kayboldu.

Doğruldum ve Lawrence'ı yerde otururken gördüm. Omzu o kadar kötü parçalanmıştı ki dışarıya kanlar fışkırıyordu. Ya ölüydü ya da ölüyordu. Işıklar ve bir ev gördüm. İnsanların yaşadığı bir yere inmiştik ve Ares dışarıda bir yerdeydi. Ve orada aileler, çocuklar da vardı. Siktir!

Pilota ve yardımcı pilota baktım ama pilot arkadaşının yarasına turnike yapıyordu. Eli kopan ve kanı yüzüme akan yardımcı pilottu.

Hareket ettim ve kendimi büyük kapıya doğru attım. Browning'i bıraktım ve otomatik silahımı elime alıp Ares'i aradım. Sırtlanı görmeyi beklemiyordum çünkü ortadan kaybolmuştu, kana susadığı için yeni bir av peşinde olmalıydı. Evin yanında pencerelerinden çocukların beyaz yüzlerinin gözüktüğü bir araba vardı. Bir kadın aracın yanına çömelmişti ve saçları helikopterin yavaşlayan pervaneleri ile hâlâ uçuşuyordu. Kadının büyük sırtlanı gördüğünü sanmıyordum ama çocuklar görmüştü. Her şeyin bir anda yavaşlayıp kristal berraklığına büründüğü anlardan biriydi. Sonsuza kadar vaktiniz varmış gibi gelen anlardan biriydi. Detaylar parlak mücevherler gibi açığa çıkıyordu. Arabadaki çocukların ağlamaya başladığını gördüm. Kadının üzerine saçılan toz toprak yüzünden eliyle gözlerini siper ettiğini gördüm. Tüyleri parıldayan sırtlanın kadına doğru koştuğunu gördüm. Silahı omzuma dayadım ve optik anahtarı açtım, sırtlanın arka bacakları aydınlandı. Ateş ettim ve mermi yaratığı hava-

da döndürdü, ayaklarını yerden kesti. Sırtlan dönüp bana baktı. Hayvani bir bakış değildi. Arkasına dönüp kadından ve çocuklardan uzaklaşmak, ormana kaçmak istedi. Ormana girerse izini kaybederdik.

Pervaneleri durmuş helikopterin yanında nefesimi tuttum. Ares'in poligondaki sesi kulaklarımdaydı. Ares bir keskin nişancıydı. Ben genelde yirmi beş ile elli metre arasına ateş ederdim. Sırtlan yüz metreden daha uzaktı ve hareket ediyordu, hareketli bir hedef olduğu için çok zor bir atıştı. Yüz elli metreye çıktı ama fark etmezdi, kafasını hâlâ görüyordum. Bana gösterdiği gibi silahın dürbününden baktım. "Hedefi rüzgâra doğru takip et," dediğini duyar gibiydim. Rüzgâr benim için hep sorun olurdu. Tetiği çektim.

Sırtlan bir takla attı ve ormanın kıyısındaki karanlıkta gözden kayboldu. Bilmem gerekiyordu, emin olmalıydım. Kara Şahin'den uzaklaştım. Yanım uyuşmuştu ve silahımı omzumda hazır tutarak aradaki mesafeyi kapatmak bana çok uzun geldi. Tepemde beni takip eden bir spot ışığı vardı. Bir başka helikopterin sesini duydum ama gözlerimi Ares'in düştüğü yerden ayırmadım.

Pilot şimdi yanımdaydı ve tüfeği elindeydi. Bir şey söyledi ama anlamadım. Spot ışığı bizimle birlikte kaldı ve çimenlerin ortasında yatan Ares'i gördüm. Yeniden insan formundaydı ve kafası yerinde yok gibiydi. Kimliğini belirmemek için diş kayıtlarını değil parmak izlerini kullanmak zorunda kalacaklardı.

Tepesinde dikilip Ares'ten kalanlara bakarken silahımın kayışında sallanmasına izin verdim. Yanında dizlerim üzerine çöktüm. Pilot, "Yaralı mısın?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve sonra yanımın acıdığını hatırladım. Elimi yanıma attım ve parmaklarımdaki kanı gördüm. "Siktir," dedim.

"Vurulmuşsun," dedi.

"Evet," dedim. Kendimi yavaşça çimenlerin üzerine bıraktım ve şimdi tepemdeki helikoptere bakıyordum. Bir haber kanalına aitti. Yerel haberlere çıkacaktık. Siktir.

Pilot sağlık çantasıyla geri döndü. Yanımdaki yaraya basınç uyguladı. Sırtlana ateş eden yardımcı pilotun mermisini yediğime emindim. Dost ateşine kurban gitmiştim.

Birkaç metre uzağımdaki vücuda baktım. Birkaç metre uzağımdaki erkeğe baktım. Birkaç metre uzağımdaki Ares'e baktım. Mermimin ne yaptığına baktım. Ne yaptığımı görse benimle gurur duyardı. Sonunda rüzgârın yönünü okuyabilmeyi bana öğrettiği için mutlu olurdu. Ares'i rüzgârı ve her şeyi hemen hesapladığıma bile inandırabilirdim ama aslında hesaplamamıştım. Rüzgârın yönünü hâlâ okuyamadığım ve uzaktaki hedeflerde nasıl bir etki yaratacağını anlayamadığım bir gerçekti ama bunu ona söylemezdim. Erkeksi bir tepkiydi ve bunu düşündüğüm anda ağlamaya başladım. Uzaktan gelen ambulans sirenini duydum. Pilot yarama çok fazla bastırıyordu, yarı doğrulup küfrettim. Ama bu kadar hareket etmek bile yetti, dünyam renklere ve gölgelere bulandı. Sonunda daha fazla mücadele edemedim ve kendimi karanlığa bıraktım.

33

Beni uyandıran mırıldanmalar oldu. Kolumu hareket ettirmek istedim ama bir şey kolumu çekti. Gözlerimi açtım ve sol koluma bağlı serumu gördüm. Kolum bağlanmıştı, demek ki baygınken de kolumu hareket ettirmeye çalışmıştım. Karanlık odada monitörün ışığı olması gerekenden daha parlaktı ama metal çubukların üzerinde biplemeye devam ediyordu.

"Oh, güzel, uyandın." Hemşire tepemde bana gülümsedi. Sesi normalden daha kısıktı. Düşüncelerimi okumuş gibi, "Nişanlın koltukta uyuyakaldı, zavallı çocuk," dedi.

Odanın diğer tarafında baktığı yere baktım ve bir küçük sehpa ile iki sandalyeyi gördüm. Micah koltukta küçük bir yastığa kafasını dayamış ve üzerine bir battaniye örtmüştü. Yüzü çok solgundu ve serbest kalan saçları başını koyu renkli bir hale gibi çevreliyordu. Bu hâliyle çok daha genç, kırılgan görünüyordu.

"Babası nasıl? Şerif Callahan?" diye fısıldadım. Sesim çok boğuk çıktı, gırtlağım kurumuştu. Serum taktıklarına göre bir süredir baygındım.

"Beklendiği kadar iyi diyebiliriz," dedi. Ama nabzımı ölçüp dilimin altına bir termometre koydu. Yatağın yanındaki sandalyede birinin oturduğunu görebilmem için kenara çekildi. Konuşamıyor olmam iyiydi yoksa, "Edward!" diye bağırırdım.

Sarı saçları kısa ve düzgün kesilmişti, zaten tanıdığımdan beri böyleydi. Gözleri soluk bir maviydi, kış gökyüzü mavisine benziyordu. Yüzü ifadesizdi, ikinci kişiliği benmişim gibi karşımda oturuyordu. Bacak bacak üzerine atmıştı, ayağında koyu mavi bir kot pantolon vardı ama dikiş yerleri solmaya başlamıştı. Kovboy çizmeleri kahverengiydi. Kucağında beyaz bir kovboy şapkası vardı; kenarları sürekli kullanılmaktan aşınmış ve kırışmıştı. Gömleğinin beyazı yanında şapkası hoş bir fildişi rengine sahipmiş gibi duruyordu. Gömleğinin kollarını kıvırmıştı, boynundaki ipin ucunda mareşal kimliği vardı, demek ki şimdi Edward değil Doğaüstü Birim'in Mareşal'i Ted Forrester'dı. Edward'ın Superman'inin Clark Kent'i Ted'di. Şimdi tam zamanlı mareşaldi ama tanıştığımızda Ted Forrester benim gibi yasal bir vampir avcısıydı ama Edward pahalı bir kiralık katildi. Şekil değiştirenler ve vampirler konusunda uzmandı çünkü insanlar çok kolay bir avdı ve insanların peşine düşmekten sıkılmıştı. Hükümetin Edward hakkında ne kadarını bildiğini bilmiyordum ama Van Cleef ismini ilk kez Edward ile bir dava üzerine çalışırken duymuştum. Van Cleef'in eğittiği insanlarla o zaman tanışmıştım. Edward bu konudan çok fazla bahsetmezdi.

"Hey, Ted," dedim. Sesimin kendine gelmesi için öksürdüm.

Gülümsedi, mavi gözleri parıldadı ve daha parlak bir maviye büründü. Hemşire dönüp adama bakınca yüzü hemen Ted yüzünü geri kazandı. Bana gülümsemesinin sebebi az kalsın diğer ismini haykıracağımı fark etmiş olmasıydı. Kısık ama neşeli bir ses tonuyla, "Hey," dedi. Ted sesini kullanıyordu. Edward'ı bir görür bir kaybederdiniz. Ted kişiliğine o kadar alışmıştı ki iki çocuğu olan bir dul ile yaşıyordu. Donna, Ted'in yaptıklarının bir kısmını biliyor, bir kısmını bilmiyordu. Bir süre kadını ve çocukları kişiliğini gizlemek

için kullandığını düşünerek Ted'i azarlamış ama sonra kadını ve çocukları sevdiğini anlamıştım. Donna'da ne bulduğunu bilmiyordum ama o da benim sevgililerimde ne bulduğumu anlamıyordu, bu yüzden berabereydik.

Hemşire termometreyi çıkarttı ve gülümsedi. "Ateşin düşmüş. Doktorlar seni bırakmadan önce birkaç röntgen daha çekmek isteyebilir ama bunun dışında gayet iyisin. Likantropinin iyileşme sürecini hızlandırması beni hep şaşırtmıştı ve hâlâ şaşırtmaya devam ediyor."

Teknik olarak bir şekil değiştiren olmadığımı söyleyebilirdim ama vazgeçtim. Çok huysuz bir kadın gibi görünmek istemiyordum.

"Neden röntgen?" diye sordum.

"Kalça kemiğinde bir çatlak var."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, sonra kaşlarımı çattım. "Vurulduktan sonra yürüdüğümü hatırlıyorum."

"Yürüdün ama çok küçük bir çatlak ve videodan anladığımız kadarıyla o anda hem şoktaydın hem de vücuduna adrenalin pompalanıyordu. Bu yüzden hemen hissetmemiş olabilirsin."

"Video?"

"Yerel haberlere çıktın," dedi.

Edward, "Ulusal haberlere," diye ekledi.

"Dr. Cross'a uyandığınızı söyleyeyim."

"Serumu çıkartabilir miyiz?"

"Önce doktor görse daha iyi olur."

"O zaman su veya en azından başka bir şey alabilir miyim?"

"Bakarım. İsmim Becky; bana ihtiyacın olursa düğmeye bas." Yatağın yanındaki perdeyi çekti ve diğer taraftaki kapıya gitti. Kapı kapanana kadar bekledikten sonra, "Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Uçakla."

"Demek istediğim, neden? Seni kim çağırdı?"

"Biri cevap verene kadar telefonunu aradım. Bana Micah'ı verdiler."

"Televizyondaki görüntüleri gördün."

Başıyla onayladı.

"Ve hemen buraya mı uçtun?"

"Sen de aynısını benim için yapardın," dedi.

Başımla onayladım. "Evet."

"İnanamadığım şey ise beni daha önce aramamış olman."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Bir zombi felaketi var ve beni davet etmiyorsun." Elini şapkasının üzerine koydu ve omzunu silkti; artık yalnız olduğumuz için bir Ted hareketiydi. Sanırım uzun süre başka bir kimliğe bürünenlerde kişilikler arasındaki çizgiler bulanıklaşıyordu. Edward'ı Ted hareketleri yaparken görmek ya da tam tersi, sinir bozucuydu.

"Oraya gidene kadar bir zombi felaketi olduğunu bilmiyordum ve Tanrı aşkına, sakın medyanın yanında böyle şeyler söyleme."

"Çok geç," dedi.

"Lanet olsun," dedim. Çok ciddiydim.

Başıyla onayladı. "Ama haberlerde senin tehlikeli bir şekil değiştireni öldürerek bir anneyi ve çocuklarını kurtardığını söylüyorlar."

Bakışlarımı kaçırdım, ellerimle ilgilenmeye başladım. Yüzlerini arabanın camına dayamış çocuklar ve helikopterin pervaneleri hâlâ dönerken saçları dalgalanan kadın gözümün önüne geldi. Devasa sırtlanı da görebiliyordum...

"Ares için üzgünüm. İyi bir adamdı."

Başımla onayladım, Edward'dan böyle bir şey duymak Ares için büyük bir şeydi. "Öyleydi."

"Bunu sen yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

İç geçirdim. "Evet, ben de."

"Pilot ve yardımcı pilot adamın neden şekil değiştirdiğini bilmiyor. Ares yaratığının kontrolünü kaybetmezdi, aksi hâlde koruman olamazdı. Sorun neydi?"

"Tek söylediği şey birinin kendisini kontrol ettiği, şekil değişmeye zorladığıydı."

"Bir vampir tarafından kontrol edilen başka bir vampir tarafından ısırıldı, değil mi?"

"Evet."

"Bir ısırıkla bir şekil değiştireni bu şekilde kontrol edememesi gerekir."

"Biliyorum."

"Öyleyse, bu senin için de yeni bir şey."

"Sıradan polislerden biri gelip bana böyle bir hikâye anlatsa yanlış duyduklarını söyler, hastalıklı ısırığın ardından şekil değiştirenin acıdan çılgına döndüğünü iddia ederdim."

"Ama hizmet eden bir vampirin ısırığıyla bir vampir efendisinin Ares gibi birini kontrol edebileceğine inanmazdın."

"Sahip olduğu kontrol seviyesine bakacak olursak hem bizzat ısırmaya hem de göz temasına ihtiyacı var."

"Sen bu diğer vampiri hissettin mi?"

"Ormanda, diğer kadın vampiri ele geçirdiğinde, yakınlarda fiziksel olarak bir vampir daha varmış gibi hissettim. Enerjisi bunu düşündürecek kadar güçlüydü."

"Diğer vampirin gücünü ve enfeksiyonlu ısırığını kullanarak Ares'i kontrol edecek kadar güçlüydü."

"Evet."

Edward, "Mümkün değil," dedi.

"Evet."

"Ama oldu," dedi.

"Evet."

Bir süre birbirimize baktık.

"Vücutlar arasında bu kadar kolay geçiş yapabilen birini avlamak ve öldürmek zordur."

"Buna bir son vermemiş miydik?"

"Karanlığın Annesi'nden bahsediyorsun."

"Evet, bir ruhtu ve bir vampirden diğerine atlardı."

"Senin vücudunu istiyordu."

"Benim vücudumu ele geçirmek istemiyor olsaydı onu öldürecek kadar uzun süre tek bir bedende tutamazdım," dedim.

"Ama bu çürüyen vampir numarasını yapmazdı," dedi.

"Evet, yapmazdı," dedim. "Teorik olarak ilk vampir ve diğer bütün vampir türleri onun soyundan geliyor."

"Ben Marmee Noir'in ilk vampir olduğuna hiçbir zaman inanmadım."

"Ben de ama ilk olmasa bile çok eski. Onun kadar güçlü olduğunu hissettiğim tek vampir Günün Babası'ydı."

"Onu Vegas'ta öldürdün."

"Birlikte öldürdük," dedim.

Başını iki yana salladı. "Öldürücü darbeyi ben indirmedim, bu yüzden sen öldürdün."

"Çetele tutuyormuş gibisin."

"Tutuyorum, sen tutmuyor musun?"

Bir süre düşündüm. "Hayır, sanırım tutmuyorum. Sayıları hatırlıyorum ama biz mareşaliz ve resmi kayıtlarda hepsi yazıyor."

Edward, "Ama en büyük ve en kötüyü kimin öldürdüğüne dikkat etmiyor musun?" diye sordu.

Omzumu silktim, başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Lanet olsun, sen böyle deyince senden önde olmak hiç eğlenceli olmuyor."

"Benden önde değilsin," dedim.

Sırıttı, yüzündeki garip bir Edward ve Ted karışımıydı. "Demek ki çetele tutuyorsun."

Sırıttım ve yüzüme utangaç bir ifade takındım. "Resmi olarak tutmuyorum ama senin ne yaptığını takip ediyorum."

"Çetele tutuyorsun; sadece itiraf etmek istemiyorsun."

Tekrar omzumu silktim. "Bunun ismini öyle koymayalım ama kimin kimden daha çok öldürdüğünü biliyorum."

"Resmi olmayanları da eklersen senden öndeyim," dedi.

"Benden daha yaşlısın," dedim.

Bir kahkaha attı ve bu seferki gerçekti, Donna ve çocukları bulduktan sonra çıkartmaya başladığı bir sesti. Donna sanki Edward olmak için kurban etmesi gereken parçalardan bir kısmını canlandırmasına yardımcı oluyordu.

Micah doğrulup gözlerini ovaladı. "Bu hastanede hiçbir yerde uyuyamayacak mıyım?"

"Özür dilerim," dedim. "Uyumaya devam et. Daha sessiz oluruz."

"Hayır, uyanıksın. Bunu görmeyi bekliyordum." Vücudun üst kısmı çıplaktı, kıyafetlerinin gizlediği kasları gösteriyordu. Micah hiçbir zaman çok yapılı olamazdı, genetikle ilgili bir şeydi. Ama neye baktığınızı biliyorsanız pijama altı olarak giydiği şortun içinde yatağa doğru yürürken kusursuz kaslarını görebilirdiniz. Micah'a dokunma arzusu çok güçlüydü ama garip olan normalden daha odaklanmış bir hissiyat olmasıydı.

"Ne kadar zamandır baygınım?"

Micah şimdi yatağın yanındaydı. "Yirmi dört saattir." Elimi tuttu ama serum takılı olduğu için nazik davrandı. Sağ elimi uzattım. "Silah kullandığın elini genelde vermezsin."

"Edward burada, bence bir sorun olursa halleder."

Micah gülümsedi. "Evet," dedi. Eğilip beni öptü. Edward

yanımızdayken zarif bir öpücük kondurmak istemişti ama elimi elinden çektim, sıcak kolunda gezdirdim ve boynunun arkasına attım. Dokunduğum yerlerde tüyleri diken diken oldu. Micah'ı kendime çektim ve daha fazlasını istedim. Bir an için kendini bana bıraktı ama sonra geri çekildi. Gitmesini istemiyordum. Elimi boynundan almak zorunda kaldı. Yeşil-altın renkli gözleriyle tepeden beni inceledi.

"Yiyeceğe ihtiyacın var," dedi.

"Hastane yemeklerini istemiyorum," dedim.

"İstemediğine eminim."

Edward, "Sana, seni yiyecekmiş gibi bakıyordu," dedi.

"Bazen uzun süre beslenmeyince böyle oluyor."

Edward, "Sizi yalnız bırakayım," dedi.

"Önce doktorun onu serbest bırakıp bırakmayacağını öğrenelim. Hastane odasında neden seks yaptığımızı açıklamak istemiyorum, ayrıca gidip babama ve Nathaniel'e bakmam lazım."

"Nathaniel'in neyi var?"

"Yükseklik hastalığı, şok, hayvan formundan insan formuna çok hızlı geçiş."

Kafamın içinden, *kendimi iyileştirmek için onun enerjisini emdim*, geçti. Edward ben ve metafizik bağlarımla ilgili gerçekleri bilen birkaç rozetliden biriydi ama yine de...

Edward, "Anita kendini iyileştirmek için Nathaniel'in enerjisini mi kullanmış?" diye sordu.

Micah ile yüzüne baktık. Dostça bir bakış olduğunu sanmıyordum. "Acil bir durumda *ardeur*'u beslemek zorunda kaldığında Anita'nın yanındaydım. Yaralıydı ve normal yolları kullanamıyordu, bir yerden enerji alması gerekiyordu."

"Mantıklı," dedim.

Edward, "Çoğu zaman öyleyim," dedi.

Micah bana baktı. Başımla onayladım. Edward'a döndü. "Enerjisini tüketmek kadar basit değil, ama evet. Yaşadıklarının üzerine bir de Anita'nın ciddi olarak yaralanması eklenince kendinden geçti."

"Damian nasıl?" diye sordum.

"İyi, gerçi dün akşam normalden fazla beslenmiş."

"Diğerleri iyi mi?" diye sordum. Damian'ın beslenirken birilerine zarar verip vermediğini sormadım. Damian bir vampirdi ve fazla beslenirse kan verene zarar verebilirdi.

"Bildiğimiz kadarıyla evet."

"Sadece evet desen olmaz mı?"

"Son yirmi dört saati hastanede sevgililerimin odaları ve babamın odası arasında gidip gelerek geçirdim; bu yüzden kibar olmamaya hakkım var."

"Özür dilerim," dedim.

Gülümsedi. "Sorun değil. Kendine gelmene sevindim."

"Ben de."

"Giyinip Nathaniel'e bakayım."

"Bana bir veda öpücüğü ver."

"Gömleğimi veya ayakkabılarımı giymedim, Anita. Henüz gitmedim." Koltuğun yanına gitti ve benim hazırlamadığım bir çantanın içinde kıyafetlerini aradı. Birkaç kıyafet ve tuvalet takımları çantasını alıp banyoya gitti. Yatakla perdeli pencere arasındaki kapı banyo olmalıydı. Kapının eşiğinde duraksadı. "Doktor sana hastane yemekleri vermek isterse, evet de. *Ardeur*'ü beslemen gerek ama gerçek yiyecekler de kontrolüne yardımcı olur. Bu şekilde öptüğün herkes benim gibi kontrol sahibi olmayabilir."

Kıvranmamak için kendimi zor tuttum. "Seks istemiyordum."

Bana anlamlı bir bakış attı.

"İstemiyordum." Bana bile kendimi savunuyormuşum gibi

geldi, bu yüzden suratım asıldı. Demek ki kendime de yalan söylüyordum. İçimdeki açlığın farkındaydım. Rüyalarımda bile göremeyeceğim bir hızda iyileşmiştim ama bunun da bir bedeli vardı. Tabii ki, Nathaniel de bir odada serumlara bağlıydı. Bedelin bir kısmı zaten ödenmişti.

"Giyiniyorum, başka birine asılırsa haber verin," dedi Micah.

"Yabancılara asılacak değilim," dedim.

Gülümsedi. "Sen kendinden geçtiğinde burada daha çok koruma vardı; birçoğu senin yiyeceğin olmayı seve seve kabul ederdi ve hiçbirinde bendeki kontrol yok."

Kollarımı göğsümde birleştirmek istedim ama serum varken bunu yapmak çok zordu. Dudak bükmemek için kendimi zor tuttum. "Ben iyiyim."

"Sen her zaman iyisin, Anita; sadece yanında Edward varken sonradan utanacağın bir şey yapma."

"Dışarıda Anita'nın yanında beklemeye hevesli diğer polis arkadaşlar var. Alışkanlık olsun diye bana Ted demeye başlasanız olmaz mı?"

Micah başıyla onayladı. "Anita, sadece yanında Ted varken sonradan utanacağın bir şey yapma."

"Ne demek istediğini anladım," dedim.

"Dışarıda babamın yanında nöbet tuttukları gibi senin yanında da aynısını yapmak isteyen polisler var. Annem, kız kardeşim ve erkek kardeşim de var, zaman zaman gelip sana bakıyorlar. Bunlardan biri içeriye girerse iş üzerinde yakalanmak istemezsin, değil mi?"

Kafamı yastığa koydum, ne kavga edecek ne de surat asacak hâldeydim. "Tamam, anladım."

"Güzel, seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Kapıyı arkasından kapattı ve oda sanki birden karardı. Kapı çalındı ama ben bir şey söylemeden açıldı. Doktorum olmasına şaşırmadım. Doktorum ve bir vampir olmasına şaşırdım.

34

Dr. Cross bir vampirdi, ince ve uzundu, birçok insanın siyah diyeceği bir saç rengi vardı ama benim saçlarım ve Jean-Claude'unkiler ile mukayese edebilirdim. Vampir gülünce sivri dişleri açığa çıktı. "Evet, biliyorum, ismi Dr. Cross olan bir vampir, çok ironik ama vampir olmadan önce de Dr. Cross'tum."

"Sadece bir tesadüf mü?" diye sordu.

Başıyla onayladı, stetoskopunu çıkarttı ve kalbimi dinlemeye başladı. Öndeki bukleleri daha kalındı ve öne eğilince neredeyse gözlerini kapattı. İçimden uzanıp saçlarını düzeltmek geldi. Yabancılara dokunmak istemek hiç bana göre değildi.

Banyodan duşun sesi geldi, demek ki Micah çıplak ve sabunluydu. Micah'a katılmak hiç de kötü bir fikir değildi.

Dr. Cross bir metre seksen santimetrenin üzerindeydi ama hayatımdaki insanların büyük bir kısmı gibi boyundan memnun değildi. Bu yüzden çok fazla bükülüyor ve hastane önlüğümü açıp kalbime uzanırken saçları önüne düşüyordu. Edward'a bakarken elini hastane önlüğünün üzerinde tuttu.

"Yaranın olduğu yere bakacağım, Mareşal Forrester; biraz izin verirseniz iyi olur."

Edward bizi izlerken, "Sorun değil," dedi.

"Biraz mahremiyet fena olmaz," dedim. Kaşlarımı çattım.

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum."

Dr. Cross gülümseyerek "Onu yemem, söz veriyorum," dedi. Ama eli hâlâ göğsümün üzerindeydi, stetoskop göğüslerimin arasında duruyordu. İşi biter bitmez elini çekmesi gerekirdi ama çekmemişti. Ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ettim. Nabzım hızlandı. Bana ne oluyordu? Kontrolüm bundan daha iyiydi.

Edward gülümseyerek "Onu yemenden korkmuyorum," dedi.

Kaşlarım biraz daha çatıldı ve odada melekler dans ediyormuş gibi gülümsedi. Gitmesini söylemeyi düşündüm ama beni Dr. Cross ile yalnız bırakmak güvenli olmayabilirdi. Gerçi bir kısmım bunu umursamıyordu.

Cross bana baktı. Kahverengi gözlerinde göz bebeklerini düzensiz gri bir halka çevreliyordu. Gözleri kahverengi mi yoksa ela mı merak ettim.

Edward, "Dr. Cross," dedi.

Vampir irkildi, sanki uzun süredir gözlerime baktığını yeni fark etmişti. "Özür dilerim, düşündüğümden daha yorgun olmalıyım." Hemen kendine geldi, stetoskopu boynuna astı, hastane önlüğünün önünü açıp örtüyü üzerimden çekti. Hastane önlüğü bana büyük geliyordu, zaten bu önlükler hep böyleydi ama yanımdaki yarayı görmesi için önlüğü açması gerekiyordu. "Yukarıdan daha kolay olabilirdi," diye espri yaptı.

"Belki," dedim.

Edward, "Tek boy her vücuda uymuyor," dedi.

Doktor gülümseyerek Edward'a baktı, elleri önlüğümdeydi. Yanıma bakarken kaşlarını çattı. Çıplaklığımı Edward'a göstermemek için sırtını adama dönmüştü. Mahremiyetime verdiği önemi takdir ettim. Saçları önüne düştüğü için göz-

lerini göremiyordum. Bundan rahatsız oldum. Gözlerini görmek istiyordum.

Dr. Cross yanıma dokundu. "Çok güzel; yara birkaç hafta veya birkaç ay öncesine aitmiş gibi duruyor."

Eliyle işaret ettiği yere baktım. Kalçamın üzerinde yeni beyaz bir yara izi vardı. Sanırım zırhlı yeleğimin tam altına isabet etmişti. "Gümüş mermi olmasaydı iz kalır mıydı bilmiyorum," dedim.

Gülümseyerek bana baktı. "Gerçekten mi? Teorik olarak gümüş olmayan mermiler sana veya bana zarar vermez ama bu teoriyi hiç test etmedim." Kurşun geçirmez olma fikrine bir kahkaha attı.

"Uzun süredir gümüş olmayan mermilerle vurulmadım. Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum." Yeniden göz bebekleri etrafındaki gri halkayı gördüm. Gözlerinin kahverengisi bu yüzden daha soluk duruyordu ya da gözleri gerçekten açık bir kahverengiydi.

Edward yine sert bir ses tonuyla, "Dr. Cross," dedi.

Doktor gözlerini kırpıştırdı ve Edward'a döndü. "Evet, Mareşal Forrester?"

"Mareşal Blake hastaneden çıkabilir mi?"

Kalçama baktı ve önlük aşağıya düşüp yaranın üzerini kapattı. Bu yüzden vücudumun alt kısmı açığa çıkana kadar önlüğü sıyırması normaldi. Parmaklarını yaranın üzerinde gezdirdi ve ardından parmak uçları bacağımla kasıklarımın buluştuğu yere değdi. Henüz hiçbir yere dokunmamıştı ve normalde buna kızmam gerekirdi ama saçları yeniden yüzünü kapatıyordu. Gözlerini görmem gerekti.

Saçlarına dokundum. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Saçlarını geriye attım. Gözleri ve dudakları açıldı. Şaşırmış gibiydi, korkuyordu.

"Anita!" Edward'ın sesi beni kendime getirdi. Ellerimi hemen indirdim.

Dr. Cross sırtını dikleştirdi ve önlüğü üzerime örttü. "Özür dilerim," dedi. "Ne diyordum?"

"Mareşal Blake'in iyi olduğunu söylüyordun."

"Evet, öyle, iyi görünüyor, demek istediğim, çok güzel bir kadın..." Düşüncelerini toplamaya çalışır gibi kaşlarını çattı ama başarısız oldu. Uygunsuz bir şey söylediğinin farkındaydı ama elinden bir şey gelmiyordu.

Edward, "Yarası güzel görünüyor, tamamen iyileşmiş," dedi.

"Evet, tabii ki, öyle demek istedim." Yeniden ciddileşmeye çalıştı. "Kalça kemiğindeki çatlağın iyileştiğinden emin olmak için bir röntgen çekmemiz gerek. Şekil-değiştiren bile olsanız kemiklerin iyileşmesi uzun sürer."

"Röntgen çekmek zorunda mısınız?"

Dr. Cross, "Anlayamadım," dedi.

"Demek istediğim bir sedye mi yoksa tekerlekli sandalye mi kullanalım?"

"Tekerlekli sandalye kâfi."

Edward, "Normalde onu röntgene kim götürür?" diye sordu.

"Bir teknisyen gelir. Onu götürüp getirir."

Edward, "Neden gidip bunu ayarlamıyorsunuz?" diye sordu.

Dr. Cross, "Ah, evet, iyi fikir," dedi. Çıkarken perdeye takıldı ve tökezledi. "Özür dilerim, bugün biraz sakarım." Perdeden kurtuldu ve kendini dışarıya attı.

Edward, "Yirmi dolarına bahse girerim ki tekerlekli sandalye ile geri dönecek ve seni kendisi götürmek isteyecek," dedi.

Kaşlarımı çattım ama parmak uçlarımda hâlâ Dr. Cross'un saçlarının dokusunu hissediyordum. Duşun sesi kesildi. Micah birazdan çıkacaktı ama kalçamda çatlak varsa seks iyi bir fikir değildi.

"Serumu çıkartmalarını istemeyi unuttum."

"Birçok şeyi unuttun," dedi.

İç geçirdim. "Kasıtlı değildi."

"En az iki kez bakışınla onu etkin altına aldın, Anita. Bir vampiri vampirledin."

"Mümkün değil," dedim.

"Evet, gümüş bir mermi yedikten yirmi dört saat sonra bu durumda olman da mümkün değil."

Birbirimize baktık.

Kapı açıldı ve dışarıya bir buhar bulutu çıktı. Micah'ın temiz teninin ve suyun kokusunu aldım. Kafamı yana çevirince Micah'ı temiz bir kot pantolon ve tişört ile gördüm. Saçları ıslakken neredeyse siyahtı ve dümdüzdü, bu yüzden saçlarının kalçasına kadar indiğini görebiliyordum. Saçlar dalgalandıkça sırtından yukarı çıkacaktı. Serbest bıraktığı ıslak saçlarını seviyordum; kıyafetler ise... beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Dışarıya ıslak ve çıplak çıkmasını tercih ederdim. Bunu fark ettiğim anda başımın dertte olduğunu anladım çünkü Edward'ın önünde bu sahne çok uygunsuz olurdu.

"Hemen beslenmem gerek," dedim.

"Doktor katı bir şeyler yemene izin verdi mi?" diye sordu.

"Bir şey söylemedi," dedim.

Edward cevap verdi. "Kurşunun sebep olduğu kalçamdaki çatlağın iyileştiğinden emin olmak için röntgen çekmek istiyor. Tekerlekli sandalye ile birini gönderecek."

"Ama serumu çıkartması gerekmiyor mu?"

Edward, "Anita sormayı unuttu," dedi. "Doktor da teklif etmeyi."

Micah kaşlarını çatıp bize baktı. "Neyi kaçırdım?"

"Bakışıyla vampir doktoru iki kez etkisine aldı. Adam az kalsın bir yerlerini avuçlayacaktı."

Micah, "Uygunsuz bir şey mi yaptı?" diye sordu. Koltuğa doğru yürüdü.

Edward, "*Ardeur*'un istekleri göz önüne alınacak olursa uygunsuz diyemeyiz," dedi.

Micah bana baktı. "Anita, doğru mu söylüyor?"

İç geçirdim ve kafamı yastığa koydum. "Evet, sanırım."

"Anita'yı bizzat röntgene götürmek isteyeceğine dair yirmi dolarına bahse girmek istedim."

"Ben bahsi kabul etmedim," dedim.

"Çünkü senin için geri döneceğini biliyorsun. Ama adamla yalnız kalamayacağının da farkındasın."

Micah oturup çoraplarını giydi ve botlarını ayağına geçirdi. "Jean-Claude ile bağı olmayan vampirler bu kadar çabuk ilgisini çekmez."

Edward, "Ben sadece gördüğümü söylüyorum," dedi.

Kot pantolonun bacaklarını botlarının üzerine indirdi, şimdi pantolon üzerinde kusursuz ve uzun bir çizgiye sahipti. Sırtını dikleştirdi, pantolonunu düzeltti, gümüş tokalı kemerini ayarladı. Orman yeşili tişörtünü kotunun içine sokmuştu. Bu tişört ile gözleri daha yeşil görünüyor, sarı ton arka planda kalıyordu. Gözlerinin yeşil-altın rengi bazı insanların gri-mavi veya yeşil-mavi gözleri gibiydi. Ruh hâline veya kıyafetlerine göre ton değiştirirdi. Bir saniye önce farklı bir renge sahipken bir saniye sonra rengi farklılaşabilirdi. Dr. Cross'un gözlerinin grisinin de doğru tişörtle böyle olup olmayacağını merak ettim.

"Vay canına!" dedim.

Micah, "Ne?" diye sordu. Yatağa doğru yürüdü.

"Dr. Cross'un gözlerinin gri bir gömlekle daha gri bir tona sahip olup olmayacağını merak ettim. Tıpkı senin gözlerinin yeşil bir gömlekle daha yeşil durduğu gibi. Adamla yeni tanıştım; gözleriyle uyumlu kıyafetler giymesini düşünmemem gerekirdi."

Micah, "Evet," dedi. "Düşünmemen gerekirdi." Şimdi yatağın yanındaydı.

Eline uzandım ve elini bana verdi. Ellerimiz birbirine değdiği anda sıcaklık benden Micah'a atladı. Güç üzerimize akınca tüylerimiz diken diken oldu.

Micah elini hemen geri çekti. "Lanet olsun!"

"Kasıtlı yapmadım," dedim. Gücün akmasıyla nefes nefese kalmıştım. Tişörtünü pantolonunun içinden çıkartmak istiyordum. Yatağın üzerine çıkmasını ve saçlarının üstüme dökülmesini istiyordum.

"Buna bir son ver, Anita, ihtiyacının etkisinden kurtul!" Yataktan uzaklaştı. Nabzının hızlı attığını gırtlağından görebiliyordum. Kapana kısılmış bir kuş gibiydi ve onu serbest bırakmak istiyordum.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, saymaya başladım. Bunu birkaç kez daha yaptım ve kendimi iyi hissedince gözlerimi açtım. Micah koltuğun kenarından bana bakıyordu.

Ciddi bir ses tonuyla, "Sadece seks düşünmüyordun, değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Edward, "*Ardeur*'un içinde başka ne var?" diye sordu.

Önce Edward'a sonra birbirimize baktık.

"O senin arkadaşın, hem de en iyi arkadaşlarından biri.

Ne kadarını bilip ne kadarını bilmediğinden emin değilim."

Micah'ın Edward'ın en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu söylediğini duymak komikti. Kadın standartlarına göre arkadaşım değildi. Birlikte alışverişe gitmiyor veya erkeklerden bahsetmiyorduk... Ama ilişkilerimiz hakkında konuşuyorduk ve bu özelliği erkeklerle konuşmaktan farklıydı. Hayatlarımızı... ve daha birçok şeyi birbirimize emanet ediyorduk.

"Micah geri çekildiğinde nabzının gırtlağında attığını gördüm ve onu serbest bırakmayı düşündüm."

Edward, "Serbest bırakmak?" diye sordu.

"Çok detaylı düşünmedim ama nabzının serbest kalması için gırtlağını parçalayıp kanın aktığını görmek fena olmazdı."

"Bana bahsettiğin vampir izleri veya şekil-değiştirenlerle bağ yüzünden mi?" diye sordu.

"Sanırım ikisi birden," dedim.

Edward, Micah'a döndü. "Kendini sekse kaptırsaydın kan ve şiddet düşünür müydü?"

Micah, "Muhtemelen hayır," dedi. "Ama şekil değiştirenler için seks bazen şiddete karışır. Ama yakın zamanda *ardeur*'u beslerse kimsenin gırtlağını parçalamaz."

"Ya beslemezse?"

"Gerçek bir şekil-değiştiren olsaydı yaratığının kontrolünü kaybeder ve beklenmedik bir zamanda dönüşürdü."

Edward, "Ama şekil değiştirmiyor," dedi.

Micah, "Evet," dedi.

Edward bana baktı. "Kontrolünü kaybedene kadar ne kadar zamanın var?"

"Kontrolü kaybetmeyi tanımla," dedim.

"Demek çok fazla vaktin yok," dedi.

"Vampir doktorun zihnini ele geçiriyordum. Önce zihnini sonra kendisini becerecektim. Bana yiyecek gibi geldi."

Micah, "Vampir bakışlarından etkilenmiyorsun ama daha önce bir vampiri bakışlarınla etki altına aldığına şahit olmadım," dedi.

"Bunu Damian'a söyle. Onu öyle bir etkim altına aldım ki vampir hizmetkârım oldu."

Micah bunu birkaç saniye düşündü. "Enteresan; haklısın, ölüleri kontrol etme yeteneğin her geçen gün güçleniyor."

"Bu, hiçbir bağlantım olmayan bir vampir, Micah; daha öncekiler hep tanıdığım veya Jean-Claude ile bağı olan vampirlerdi. Bu doktorun hiçbirimizle bağı yok."

"Jean-Claude bu ülkedeki vampirlerin yeni kralı, Anita. Ülkenin dört bir yanından vampir efendileri St. Louis'ye geliyor, Jean-Claude'a kan yemini ediyor. Dr. Cross'un efendisi bize bağlılık yemini ettiyse, daha önce tanış veya tanışma bizden biridir."

Bu yeni bilgiyi özümsemeye çalıştım. "Öyleyse, tanıştığım her vampir potansiyel olarak bana bağlı olabilir."

Micah, "Potansiyel olarak, evet," dedi.

"Siktir," dedim.

"Sorun yaratabilir, evet."

Edward, "Onları yiyecek olarak kullanmadığı sürece," dedi.

"Dr. Cross'u becermenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, aksi hâlde dışarıya çıkar sizi kendi hâlinize bırakırdım."

"O zaman ne diyorsun, Ed... Ted?"

"Hastanedesin ve Micah'ın ailesi burada, ayrıca dışarıda bekleyen polisler var. İyi bir doktorun üzerine burada yürü-

yemezsin ama daha sonrasında eldekini neden değerlendirmeyesin?"

"Önüme gelenle yatmam, biliyorsun."

"Bunun seni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Yemek gibi bir ihtiyaç."

"Bunu monogamiye inanan ve iki çocuk babası biri söylüyor."

"Donna ile seks yapmak benim için özel bir şey ama monogami hakkında bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

Yüzüne baktım. "Donna'yı aldatıyor musun?"

"Edward olarak ondan çok uzaktaysam seks olabilir. Ted bir kadına bağlı bir erkektir ama Edward öyle değil."

Micah, "İki kez kendinden üçüncü şahıs gibi bahsettiğinin farkındasın, değil mi?" diye sordu.

"Bazen ürkütücü oluyor, değil mi?" diye sordum.

Micah, "Biraz," dedi.

"Sen yirmi erkekle yatarken benim başka sevgililerim olması seni neden rahatsız ediyor?"

"Bütün sevgililerim tek seçenek olmadıklarını biliyor. Kimseye yalan söylemedim."

Micah, "Biz poliamoriye inanıyoruz," dedi. "Bu, herkesin birbirinin ne yaptığını bilmesi anlamına geliyor. İnsan ve cinsel hastalıklara yakalanabilir durumda olsaydık o zaman dürüstlük sağlığımız için de bir gereklilik olurdu."

"Bana dikkat etmem gerektiğini söylüyorsan Donna hayatıma girdiğinden beri korunmadan kimseyle yatmadım. Onu veya ailemi asla tehlikeye atmam."

"Nedenini bilmiyorum ama Donna'yı aldatman beni rahatsız ediyor."

"Onu o kadar çok sevmiyorsun," dedi.

"Ondan nefret etmiyorum ama hayatındaki yerini anlamı-

yorum. Seni eskisine göre daha mutlu yaptığının farkındayım ve bu kadarı benim için yeterli."

"Sen ve erkeklerin için de aynısı geçerli," dedi.

"Sanırım bunu söylemeye çalışıyordum. Mutluluğunu ve aileni neden gelişigüzel seks ile riske atasın? Çok büyük bir risk değil mi?"

"Donna'nın affetmeyeceğine eminsin."

"İlk tanıştığımızda beni bile kıskandı. Bölgesini güzel savunuyor. Sevdiğini kolay kolay paylaşacak bir kadın değil."

Edward, "Yine de, hâlâ seni ve beni anlayamıyor," dedi.

Micah, "Birçok erkek ve kadın seks olmadan arkadaş olamaz," dedi.

"Ve seks yaptıktan sonra sadece arkadaşlık olmaz," dedim. "Âşık olabilirsin, sevgili olabilirsin ama sadece arkadaş olamazsın."

Micah, "Jason en iyi arkadaşlarından biri ve onunla yatıyorsun," dedi.

Sırıttım, Suçlu Zevkler'in sarışın kurtadam müdürünü ve dansçısını düşündüm. "Jason farklı. O... Jason ve ben ikisiyle birlikte olmadan önce Nathaniel'in en iyi arkadaşıydı."

Edward, "Bu gülümseme sadece arkadaşlara özel bir gülümseme değil," dedi.

"Jason seks yapıp da arkadaşlık statüsü değişmeyen tek erkek."

"Sence neden böyle?"

Omzumu silktim. "Emin değilim. Sanırım Jason olduğu için. Olaya bakışı yüzünden."

"Donna seninle yatmamın sorun olmayacağını söylemişti."

"Ne?" dedim.

"Birlikte çalışırken yattığımızı düşünüyordu."

"İkimiz de böyle bir şey olmadığını söyledik," dedim.

"Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu görüyor, ona göre bir erkek ve bir kadın bu kadar yakınsa seks işin içinde olmak zorunda."

"Bunca zamandır sevgili olduğumuzu ve ondan gizlediğimizi mi düşünüyor?"

"Görünüşe göre öyle."

"Beni sevdiğini sanıyordum."

"Seviyor."

Kaşlarımı çattım. "Bizim sevgili olduğumuzu ve bunca zamandır ona yalan söylediğimizi düşünüyor. Benden nefret etmesi gerek."

"Bağımıza saygı duyduğunu, ona saygı duyduğunu düşünüyor. Çocuklara ve aile olmamıza değer verdiğini görüyor."

Micah, "Ne düşündüğü hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?" diye sordu. Bunu sormak benim aklıma gelmemişti ama Micah'ın Koalisyon'un lideri olmasının bir sebebi de buydu.

"Bana seni affettiğini söyledi. Seninle ilişkimin benimle arasındaki şeyi değiştirmediğini düşünüyor. Senin hayatımın diğer kısmına, içinde şiddet olan kısmına ait olduğunu düşünüyor. Ted'in eşi olduğunu biliyor ve Edward'ın asla evlenmeyeceğinin farkında."

"Hâlâ terapi görüyor mu?" diye sordu.

"Evet, bu sorunu muhtemelen terapisti ile birlikte çözdü."

Micah, "Öyleyse hem sen hem de Donna, Ted ile Edward'ı farklı kişiler olarak görüyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Sanırım öyle."

"Bunu öğrenince sen kendini nasıl hissettin?" diye sordum.

"Donna bana herkesten fazla sahip."

"Öyleyse, Donna'nın Edward'ın başka kadınlarla birlikte olmana bir şey demeyeceğini düşünüyorsun çünkü Anita ile yatmanı sorun etmiyor."

"Onun gibi bir şey."

"Ama biz birlikte olmuyoruz," dedim.

"Bunu söylemeye çalışınca bana çok sinirlendi ve o bunu kabullenecek kadar cesursa benim de itiraf edecek kadar cesur olmam gerektiğini dile getirdi."

"Sen ne dedin?"

Edward, Micah'a baktı. "Sence ne demiş olabilirim?"

Micah'a baktım. Konuşurken Edward'a bakıyordu. "Evet dedin."

Edward gülümsedi ve başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Donna'ya seviştiğimizi mi söyledin?"

"Hayır, sadece seks yaptığımızı söyleyince itiraz etmedim."

"Aynı şey."

İki adam birden, "Hayır," dedi. "Değil."

"Ne?" diye sordum.

Edward, "Ah, bu sorunu çözdüğümüz için, teklifimi kabul etti ve tarih ayarlıyoruz," dedi.

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürdü. "Donna ile sonunda evleniyor musun?"

"Evet," dedi. Gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi. Mutluydu.

Gülümsedim.

Micah, "Tebrikler," dedi. Gülümsüyordu.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Ne zaman boş olursun?" diye sordu.

"Ben? Neden? Demek istediğim, sana uygun olan bir zamanda ben mutlaka yanında olurum."

"Güzel çünkü sağdıcım olmanı istiyorum."

"Çok isterim ama Donna'nın birlikte olduğumuzu düşünmesi sorun olmaz mı?"

"Olmayacağını söyledi."

Kafamı toplamaya çalıştım. "Biliyor musun, bana sadece Donna'nın düşündüklerini söyleseydin kendimi bu kadar garip hissetmezdim ama şimdi... Bu çok garip."

Edward bir kahkaha attı, içten gelen hoş bir kahkahaydı, Donna'nın geri kazanmasına yardımcı olduğu şeylerden biriydi. Bu kahkaha için garipliğe katlanabilirdim. "Sağdıcın olmak beni gururlandırır," dedim. Sonuçta, başka ne diyebilirdim?

"Donna'nın da bir isteği var."

"Nedir?"

"Yürürken onun yanında da senin erkeklerinden biri olacak."

"Erkeklerimden hiçbiriyle tanışmadı," dedim.

Omzunu silkti. "Bence yanında bir sevgilin olursa birlikte daha az vakit geçireceğimizi düşünüyor."

"Öyleyse bize güveniyor ama o kadar da değil."

"Bize güvendiğini hiçbir zaman söylemedi. Bizi affettiğini ve birlikte olmamızı anladığını söyledi; ama güvenmekten bahsetmedi."

"Bu çok garip. Özür dilerim, onu sevdiğini ve her şeyi biliyorum, ama bu hiç mantıklı değil," dedim.

"Kadın mantığı," dedi.

"Ben de kadınım," dedim.

"Sen bu kadar kadın olamayacak kadar erkeksin," dedi.

"Hiç mantıklı değil," dedim.

Micah, "Aslında," dedi. "Çok mantıklı."

Yüzlerine bakıp bunu bir iltifat mı yoksa hakaret olarak mı algılamalıyım karar veremedim.

Edward, "*Ardeur* ve kan dökme arzun biraz duruldu mu?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum.

"Sana çözülecek bir sorun veya uğraşman gereken bir şey verirsem metafizik şeyleri unutacağını biliyordum. Bu yüzden röntgene giderken doktoru yemeyesin diye kafanı karıştırdım ve seni şaşırttım."

Düşündüm ve bir kahkaha attım. "Lanet olsun ama haklısın. Beni şaşırtan kişi anlaşılması güç mantığında boğulana kadar şaşırmaya devam edeceğim."

Kapı açıldı ve Dr. Cross yanında hemşire ile içeriye girdi. Gülümsüyordu. "Seni röntgene kendim götürmeye karar verdim."

Edward bana bir bakış attı. "Bahse girmeliydin."

"Kötü bir bahisti, bunu ikimiz de biliyoruz," dedim.

"Ve sen kaybedeceğin bahislere asla girmezsin," dedi.

"Mümkünse," dedim.

Birbirimize gülümsedik.

Dr. Cross gülerek "Ne bahsi?" diye sordu. Bir şeyi gözden kaçırdığının farkındaydı.

Micah, "Sorma," dedi. "Bunlar uzun zamandır arkadaş. Bazen sadece başınla onaylayıp eğlenmelerini seyredersin."

Dr. Cross'un kaşları biraz daha çatıldı. "Anlamıyorum."

Micah, "Ben karıyım," dedi. "O da koca. Bu adam da kocamın en iyi arkadaşı. Bir şeyler anladın mı?"

Dr. Cross kaşlarını çattı. "Garip ama evet."

Ne dendiğini anlayınca adamı daha çok sevdim. Bu, hem iyi hem de kötüydü. İyiydi, çünkü insanları sevmek onlardan nefret etmekten daha güzeldi. Kötüydü, çünkü sevdiğim insanlarla beslenmeye meyilliydim.

Edward, "Sen gidip babana ve Nathaniel'e bak; çocuk bakıcılığını ben yaparım," dedi.

Micah, "Teşekkürler," dedi.

"Sorun değil."

"Donna'nın yanında hangi erkeğimi istediğiyle ilgili bir tercihi var mı?"

Dr. Cross, "Donna kim?" diye sordu.

Edward, "Nişanlım," dedi.

"Tebrikler."

"Teşekkürler; nikâh törenine kimin geleceğini konuşuyorduk."

Dr. Cross, "Nikâh törenleri çok eğlencelidir," dedi. Ciddi gibiydi.

Ve bu kadardı, vampir doktor artık yenme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Nikâh törenlerinin eğlenceli olduğunu düşünen birini asla yemezdim.

35

Dr. Cross serumu çıkarttı ve banyoyu kullanmama izin verdi ama giyinmemi uygun görmedi. "Röntgen sonucu temiz çıkana kadar olmaz. Giyinmene izin verirsem hastaneden kaçmandan korkuyorum," dedi. Bir kahkaha attı.

Edward, "Seni tanıyor," dedi.

Kaşlarımı çattım ama dediğini yapıp banyoya gittim. Kapıyı kapattım ve aynada kendime baktım. Saçlarım darmadağınıktı. Tenim soluklaşmıştı. Makyajım çok uzun zaman önce kaybolmuştu. Gözlerimin altında koyu renkli halkalar vardı ve bunlar bende hiç olmazdı. Micah ve Dr. Cross'un bana sadece vampirlere verecekleri tepkileri vermesi garipti. Ya da aynada ben bambaşka bir şey görüyordum. Sanırım insanın en ağır eleştirmeni kendisiydi.

"Yüce Tanrım," dedim.

Dr. Cross, "Bir şey mi dediniz, Mareşal Blake?" diye sordu. Sıradan görünüyor olabilirdi ama duyma yetisi insanlardan üstündü.

"İyiyim, sadece saçlarıma bakıyordum."

Kapının diğer tarafından, "Güzel görünüyorsunuz," dedi.

Dediğini umursamadım. Saçlarımı parmaklarımla taradım ama ihtiyacım olan şey bir duş ve yeni bir başlangıçtı. Geriye kalan her şeyi yiyecek hallederdi. Dişlerimi fırçaladım ve

kendimi toparlamadan beni öptüğü için Micah'ın hanesine birkaç puan daha yazdım. Tam tersi durumda olsaydık ben de onu ateşli bir biçimde öperdim. Sevgi olunca kibarlıklara gerek kalmıyordu, özellikle de sevdiğinizin hâlâ hayatta olmasına sevindiyseniz. Evet, bu gerçek her şeyi değiştiriyordu.

Hastane önlüğüyle koridorlarda dolaşırken üşüyeceğim için doktorun bana verdiği battaniyeye baktım. Daha önce de yaralandığım için hastane deneyimim çoktu. Tekerlekli sandalyeye oturduktan sonra, "Eşyalarım nerede?" diye sordum.

Dr. Cross, "Kıyafetlerin koltuğun yanındaki çantanın içinde," dedi.

Edward, "Kıyafetlerini sormuyor," dedi. Oturduğu sandalyenin yanından küçük bir çantayı havaya kaldırdı. "Yerel polis gelince eşyalarını onlardan aldım."

"Zırhlı yeleğim onun içine sığmaz; lütfen bana ambulansa binerken kesmediklerini söyle."

Gülümsedi. "Yeleğin güvende. Eşyalarının bir kısmını korumalarına verdim."

"Çantada ne var?" diye sordum.

"Kendini silahsız hissetmeyesin diye bir şeyler," dedi.

"Harika," dedim.

"Birkaç kat aşağıdaki röntgene giderken silaha ihtiyacınız olacağını sanmıyorum, Mareşal Blake."

Edward çantanın ağzını açtı. "Bizimle tartışabilirsin ama kazanamazsın."

"O yüzden kibarca susmam en iyisi, değil mi?"

Edward başıyla onayladı. "Evet." Browning BDM'mi bana uzattı.

Hemen kontrol ettim, şarjörü çıkartıp dolu olup olmadığına baktım, bu gibi şeyler için dünya üzerinde sadece kendime

güvenirdim. Silahı battaniyenin altına koydum. Ağırlığını hissetmek bile rahatlatıcıydı, elimi üzerine koydum.

"Bıçaklarını istiyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, nasıl olsa röntgen çekilirken çıkartmak zorunda kalacağım." Çantaya uzandım.

"Benim taşımama izin verirsen eşyalarını alıp kaçmayacağıma söz veriyorum."

Bir süre düşündüm ama mantıklıydı, gülümseyip başımla onayladım.

"Teşekkürler," dedi. Sandalyede durabilecekken silahlarımı kendisine emanet ettiğim için minnettardı. Ben baygınken birkaç saattir silahlardan sorumlu olması önemli değildi; bazı şeylerin sebebi mantık değil rahatlamaktı. Silahlarımın yanımda olmasını seviyordum ve vurulduktan kısa süre sonra silahsız kalmak bana göre değildi.

Edward kapıyı açtı ve Dr. Cross'un beni dışarıya çıkartmasına izin verdi. Kucağıma battaniye koyduğuma sevindim çünkü dışarısı çok kalabalıktı.

Birisi, özellikle de bir kanun görevlisi yaralandığında, hastane koridorları böyle olurdu. Genelde yerel polisten olmadığım ve insanları sinir ettiğim için gelenlerin sayısı daha az olurdu ama Colorado'nun kardeşlik anlayışından şikâyetçi değildim. Koridor şimdi Boulder Polis Departmanı, eyalet polisleri ve tanımadığım üniformalılarla doluydu. Siviller de vardı ama rozetlerini ya kemerlerinde ya da Edward gibi boyunlarında taşıyorlardı.

Tokalaşanlar ve başlarıyla selam verenler oldu. "Blake... Mareşal... madam" kelimeleri ardı ardına sıralandı. Karşı duvarın dibindeki Dev ve Nicky'yi gördüm. Dikiliyor, iri yarı olmalarına rağmen dikkat çekmiyorlardı. İkiliye gülümsedim ve aynı şekilde karşılık verdiler. Polislerin arasından

geçmeye çalışmadılar, sadece yanımda olduklarını belli ettiler. Polislerin ortasında zaten yeterince güvendeydim. Korumalar gereksiz gibiydi ama yine de onları gördüğüme memnundum. Bunun sebebi korunma ihtiyacı değildi, Edward kafamı karıştırmış olsa da *ardeur* kontrolden çıkar diyeydi. Yerel polis beni seviyor olabilirdi ama bir vampir gücü yüzünden koridorun ortasında toplu seks yaparsak bir sonraki Noel'de bana kart atacaklarını sanmıyordum.

Dr. Cross sorulara cevap verdi ve koridordan ilerledik. Edward, iyi çocuk Ted Forrester moduna girdi, doktorun ilerlemesine yardımcı oldu. Nicky ve Dev arkamızdan geldi. Onları göremiyor ama insanların enerjileri içinde bir meşale gibi yanan sıcaklıklarını hissedebiliyordum. Herkes yanardı ama bazıları daha parlak yanardı. Ben parlaklığı hissedebiliyordum.

Mideme bir kramp girdi ve iki büklüm oldum. Dr. Cross üzerime eğildi. "İyi misiniz, Mareşal?"

Yavaşça nefes verdim. "Çok hızlı iyileşmek enerjimi tüketmiş. Sanırım yiyeceğe ihtiyacım var."

"Tabii ki, aklıma gelmeliydi." Hemşirelerin yanında durduk ve bir şeyler sipariş etti.

Şerif Callahan'a bakmaya gidenler veya işlerini yapmak için uzaklaşanlarla bize eşlik edenlerin sayısı azaldı. Üniformalıların bazıları Al'ınki gibi küçük departmanlardan geliyor olmalıydı, çok uzun süre hastanede kalamazlardı.

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve Memur Bush açığa çıktı. Kısa kahverengi saçları kafasına yapışmıştı, sanki bir süredir devriye aracındaydı ve akademiden yeni mezun olmuş gibi aracın içinde de şapkasını takıyordu.

"Mareşal Blake, uyandığınızı görmek çok güzel."

"Uyanık olmak çok güzel, Memur Bush," dedim.

"Bu olayı başlatan vampirlerin gün doğmadan ölmüş olacağını size bizzat söylemeye geldim."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Et yiyen zombileri yaratan vampirler bu akşam idam edilecek."

"Bunlara sebep olan onlar değil."

Kaşlarını çattı. "Biz de oradaydık. Olanları gördük."

"Kadının dediklerini duydun, Bush. Ondan çok daha güçlü ve kötü bir vampirin etkisindeydi."

"Herkes yakalanınca yalan söyler, Blake, bunu biliyorsun."

"Evet ama bu kadın yalan söylemiyor. Diğer vampirin enerjisini hissettim. Kadını kontrol ettiğini ve ne zaman kadını terk ettiğini hissettim. Enerjisi o kadar güçlüydü ki yanımızda bir yerde dikildiğini düşündüm ama kadını kontrol etmek için yakında olması gerekmiyordu. Şerif Callahan'ın çürüme enfeksiyonunun arkasında, Ares'in çıldırıp insanlara saldırmasının arkasında bu vampir var. Yakalanan iki vampir bu işin arkasında kimin olduğunu bilen tek şahitler; onlar ölürse elimizdeki en iyi ipucunu kaybetmiş oluruz. İstiyorsanız onları öldürün ama bu işin arkasındaki vampir efendisi yenilerini yapacak ve hastalığı yayacaktır. Tutuklanan iki vampiri öldürmek kötü adamın işine gelir çünkü onları sorgulayamayız."

"Ama bizimle konuşmuyorlar, bize bir şey söylemiyorlar."

"Sorulacak soruları ben biliyorum, Bush. Ben yanlarına gitmeden ölürlerse hiçbir şey öğrenemem. Bunu onlara kimin yaptığını bilemem."

"Bunu onlara kimin yaptığı mı? Neden bahsediyorsun?"

"İkisi de yeni vampir. Bir aydan fazla olamazlar, demek ki kayıp insanlardan bazıları vampir yapılıyor. Parmak izlerini kayıp insanlarla mukayese ettiniz mi?"

"Bu vampirlerin üzerinde infaz emri var; hiçbir şey yapmamız gerekmiyor."

"Bunu biliyorum ama size söylüyorum, onları öldürürseniz işin esas sorumlusu olan piçi yakalamamız zorlaşır."

Edward, "İnfaz emri kimde?" diye sordu.

"Mareşal Hatfield."

Edward, "Yaralanan veya olay sırasında dostlarını kaybeden mareşale verilmesi gerekmez miydi?" diye sordu.

"Mareşal Blake'in en az birkaç gün daha hastanede olacağını düşünüyorduk."

"Ben tıbbi bir mucizeyim. Bu vampirleri canlı olarak sorgulamam lazım."

Edward, "Ben konuşur, elimden geleni yaparım," dedi. İçinde tehlikeli oyuncaklarımın olduğu çantayı tekerlekli sandalyeye koydu, böylece istediğim anda Browning'i hâlâ çekebilecek durumdaydım. Edward tercihlerimi asla unutmazdı.

Bush, "Ben de seninle geliyorum, telsizle haber vereyim," dedi.

"O zaman ver," dedim.

Omzundaki mikrofona dokundu ve Edward karşı kapıya doğru yürüdü. Bush kapıya ulaşmadan biriyle konuşmaya başladı. Edward'ın iki vampiri canlı tutacağına güveniyordum. Hatfield bu iki vampiri idam ederse kızardım çünkü bu ikisinin kötü vampirle yüz yüze geldiğine emindim. Yakaladığımız vampirler olmazsa birinci kareye geri dönerdik.

Kısa koyu renkli saçları ve kahverengi gözleri olan uzun boylu bir memur, "*Vampirleri infaz etmeyin* dedi, İnfazcı," dedi.

Kafamı kaldırıp sivil kıyafetli adama baktım ama uzun boyunda, formda ve kaslı vücudunda, enerjisinde bir şeyler vardı. SWAT olmalıydı. Özel kuvvetlerden olanların havası farklı olurdu.

"SWAT'ın bana eşlik etmeye gelmesi gururumu okşadı," dedim.

Siyah gözlerinde hafif bir şaşkınlık açığa çıktı. "Beni ne ele verdi?"

Elimi gelişigüzel havada salladım. "Bu."

Kaşlarını çattı. "Beni işaret ettin."

"Kesinlikle," dedim.

Gülümsedi.

Memurlardan biri kemerinin üzerindeki göbeğini okşadı. "Evet, Yancey, sende bizdeki teçhizatlar yok."

Adam bir kahkaha attı. "Sendekilerin hepsi bende olsaydı, Carmichael, SWAT'tan atılırdım." Kendi düz karnını okşadı. Baklavaları olduğuna dair bahse girebilirdim, bunda bir sakınca yoktu. Fakat bir sonraki düşünce o kadar masum değildi. Tişörtünü pantolonunun içinden çıkartıp haklı olup olmadığıma bakmak istedim.

"Nicky, çantayı alabilir misin?" diye sordum.

Polis Nicky'ye yanıma gelmesi için yol vermek zorunda kaldı. Bir kısmı Nicky'ye yan gözle baktı. SWAT üyesi Yancey ancak çok formda ve çok sert adamların yanlarında kendilerinden daha heybetli birini görünce attığı bakıştan attı. *Bunu indirebilir miyim, kaybeder miyim,* diye düşünüyor olmalıydı. Yancey aslında Nicky'den uzun ama Dev'den kısaydı ama Nicky'nin omuzları en iri yarı adamları bile imrendirecek cinstendi.

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim, neşelenmek yabancılara dokunma ihtiyacımı azalttı.

Yancey, "Yerel polis yaşananlardan sonra etrafında şekildeğiştirenler olmasından rahatsız," dedi.

"Adamım bize saldırdı çünkü diğer memurlar gibi, Bush gibi, vampir güçlerine maruz kaldı. Aynısı yerel polise de olmuştu."

Yancey silahsız olduğunu gösterir gibi ellerini havaya kaldırdı. "SWAT'a infazcılara destek olmaları için gelen emirlerin sayıları artıyor. Bizden biri taraf değiştirirse ne olacağıyla ilgili eğitim alıyoruz. Sen bizim hiçbir zaman yapmak istemeyeceğimiz bir şeyi yaptın, Mareşal Blake. Ben buradayım çünkü SWAT yaptığını takdir ediyor ve üzgün olduğumuzu bilmeni istiyoruz. St. Louis SWAT timinden Hermes senden övgüyle bahsetti."

"Teşekkürler," dedim. Çünkü başka bir şey diyemezdim.

"Boulder henüz SWAT timinde psişiklere izin vermiyor. Teklifi reddeden raporda psişiklerin büyük bir kısmının özel yeteneklerini kullanırken bir yandan da vazifelerini yerine getiremediği yazıyordu."

"Demek ki psişiklerin büyük bir kısmı hem yeteneklerini kullanıp hem de ateş edemiyor," dedim.

Gülümsedi. "Onun gibi bir şey." Sonra bana baktı, çok ciddi bir bakıştı, sanki beni tartıyordu. "Ama sen edebiliyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet, edebiliyorum."

"Mevcut durumda neredeyse imkânsız bir atış yaptın, Mareşal."

"Bana böyle ateş etmeyi öğreten Ares'ti," dedim. Derin bir nefes aldım çünkü göğsüm daraldı ve gözlerim sulandı. Tanrım, ağlayacaktım.

Nicky elini omzuma koydu.

Yancey, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Öldürdüğüm adam, Ares, bir saldırıda likantropi kapıp ordudan emekli edilmeden önce keşif keskin nişancısıydı. Ben tabancalarda ve yakın dövüşte iyiyim ama uzun silahlarla uzaklara ateş etmek bana göre değil. Bana Ares öğretti." Elimi kaldırdım ve Nicky'ninkinin üzerine koydum. Parmaklarını

parmaklarına geçirdi ve bana destek oldu. Battaniyenin altındaki silahımı sıkıca kavradım, kabza elime geçti. Silahın sertliği kendime gelmeme yardımcı oldu. Bir silahın sebep olduğu üzüntüyü bir diğerini sıkıca tutmanın azaltması komikti.

"Keşif keskin nişancısı olduğunu ve senin için vampirlerin izini sürdüğünü duymuştum. Sana ateş etmeyi öğrettiğini bilmiyordum."

"Bana uzak mesafelere ateş etmeyi öğretti. Diğer silahlarla ateş etmeyi çok uzun zaman önce öğrendim."

"Özür dilerim, Mareşal, sizi... üzmek istemezdim."

Başımla onayladım ve kucağıma baktım. Kafamı kaldıracak kadar kendime güvenmiyordum. Beni en çok neyin hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyordum, Yancey'in yüzündeki çok fazla mı yoksa çok az mı sempati vardı, bilmek istemiyordum.

Dr. Cross, "Mareşal'i röntgene götürmem gerek," dedi.

Yancey, "Evet, tabii ki," dedi. Geri çekildi.

Dr. Cross tekerlekli sandalyemi asansöre doğru itti. Nicky yanımda kaldı ve eli hâlâ elimdeydi. Dev arkamızdan geldi. Diğer memurlar geride kaldığı için memnundum. Çünkü asansör kapıları kapanıp tek yabancı Dr. Cross kalınca ilk gözyaşı yanağıma düştü. Nicky başparmağıyla parmaklarımı okşamaya başladı. Dev diğer yanıma geçip saçlarıma dokundu. "Hepsi geçti, Anita," dedi.

Başımı iki yana salladım ve gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Hiçbir şey geçmedi," dedim. Kendimi hüzne, yaşadığım şeyin korkunçluğuna ve adaletsizliğine bıraktım. Ve ağladım.

36

İki protein çubuğu ve üçümüz için birer şişe su aldıktan sonra röntgene girdim. Çatlağın tamamen iyileştiğini öğrendik ve asansörden inerken telefonumuz çaldı. Nicky cihazı çantanın içinde buldu ve bana uzattı. Arayan Edward'dı.

"Vampirler yaşıyor mu öldü mü?" diyé sordum.

"İnfazı geciktirdim ama vampirlerin zihinlerinin kontrol edildiğine kimseyi inandıramadım. Vampirlerin kaybolan insanlardan olabileceği konusunda haklı çıktın. Bunlar bir ay önce dağda yürüyüşe çıkanlar, bunda da haklı çıktın."

"Ölülerde iyiyim," dedim.

"Öyle duyduk," dedi.

"Bu ne demek?" diye sordum. Kaba yorumlar yapmak Edward'a göre değildi.

"Yerel polislerden bazıları haklı çıkmana çok sevinmedi."

"Neden?" diye sordum.

"Biz birbirimize bel bağladığımız için nedenini açıklayamam, sadece neler olduğunu söyleyebilirim. Tahminim profesyonel kıskançlık olduğu yönünde. Mareşal Hatfield kendini kanıtlamaya çalışan biri ve senin şöhretinin rozetli bütün kadınlara hakaret olduğunu düşünüyor."

"Sanırım kötü adamların kıçını tekmeleyen bir kanun kadını olmamdan bahsetmiyorsun."

"Hayır, diğer şöhretinden bahsediyorum."

"Ah, önce ateş edip sonra sorular soran soğukkanlı bir katil olmamdan mı?"

Kıkırdadı. "Hayır, diğerinden."

"Yaratıklardan biri olmamdan ve bana işimde avantaj sağlayanın bu olmasından mı?"

Bir kahkaha attı. "Hayır, diğeri."

"Çok sayıda erkekle yatmam mı?" diye sordum.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Onun gibi bir şey," dedi.

"Şimdi orada, değil mi?" diye sordum.

Normal bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

"Sen ona karşı onurumu savundun mu?" diye sordum.

Sesini alçalttı. "Herkes seni fethedenlerden biri olduğuma inanırken onurunu savunmak çok kolay değil."

Gözlerimi devirdim. "O söylentiyi unutmuşum."

"Ben unutmadım." Sesinde anlamlı bir ton vardı.

"Diğer polisler benimle ilgili canını çok sıktı mı?"

"Sadece kıskanıyorlar," dedi.

"İşimdeki başarımı mı?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Yoksa seni becermemi mi?" diye sordum.

Yine erkeksi bir kıkırdamayla karşılık verdi, Ted rolündeyken bunu pek yapmazdı. "Biraz."

"Vampirleri sorgulamak için hemen oraya geleceğim."

"İnfaz emri Hatfield'ın. Onu ikna etmek zorundasın."

"Ve benden nefret ediyor," dedim.

"Ah, evet," dedi.

"Harika," dedim.

Nicky, Dr. Cross sandalyeyi iterken kapıyı açtı.

Edward, "Buraya gelmeden önce bir şeyler ye," dedi.

"Birkaç protein çubuğu aldım," dedim.

"Bence daha etli bir şeyler yemen gerek," dedi.

Dr. Cross, "Polis işini bölmeyi sevmem, özellikle de vampir dostlarımı kurtarmaya çalışıyorsan ama bu odaya ihtiyacı olan hastalar var. Günü veya geceyi daha sonra kurtarabilirsin," dedi.

"Bir saniye, Ted," dedim. Doktora döndüm. "Teşekkürler, doktor. Nathaniel Graison da taburcu oluyor mu?"

"Evet, Bay Graison seninle birlikte çıkabilir ama hepinize yükseklikten rahatsız olduğunuz için bol bol su içmenizi tavsiye ederim. Bana öyle bakmayın, Mareşal, ikiniz de dağ havasından etkilendiniz."

Dev, "Ne kadar su içmemiz lazım?" diye sordu.

"Günde sekiz bardak tavsiye edildiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Dev, "Evet," dedi.

"Doktorun tavsiyesi bunu iki katına çıkartmanız."

"Bunun için asla vakit bulamayız," dedim.

Omzunu silkti. "O zaman Bay Graison ile birlikte etkilere maruz kalırsınız."

"Ben vuruldum, doktor."

"Ama o vurulmadı."

Ağzımı açtım ve kapattım, ne diyeceğimi bilemedim.

"Çağırdığın hayvanlardan biri olduğunu ve kendini iyileştirmek için onun enerjisini aldığını biliyorum," dedi Dr. Cross.

Şaşırmamış görünmeye çalıştım.

"Bu katta vampir bir doktor çalışmasının sebebi var. Bazen doğaüstü varlıkları ancak doğaüstü varlıklar anlayabilir."

Başımla onayladım. "Öyleyse sorunun ne olduğunu en başından beri biliyordun, öyle mi?"

"En başlarda, hayır, ama ikinizin de yükseklikten çok etkilendiğiniz konusunda ciddiyim. Vücutlarınıza fazla yükleniyorsunuz."

Nicky, "Su içecekler," dedi.

Kaşlarımı çattım.

"İkinizin de iyileşmesini istiyorum," dedi.

Ve bu kadardı, Nicky kazandı. "Pekâlâ" dedim.

Dr. Cross, "Gidip evrakları hazırlayayım, bir duş alıp giyinebilirsin," dedi.

"Duş için vaktim var mı bilmiyorum," dedim.

Edward'ın sesi telefondan geldi. "Zamanın var ve protein ihtiyaçlarını karşılaman için çok uygun bir zaman."

"İki protein çubuğum olduğunu söyledim."

"Bence onların yanında bir de kalın bir biftek yemelisin."

"Yanına gelmeden önce *ardeur*'u beslemem gerektiğini mi ima ediyorsun?"

"İma ettiğimi sanmıyorum ama evet." Yine sesini alçalttı. "Hatfield benden tiksinip uzaklaştı. Sanırım biftek yorumumu flört etmek gibi yorumladı."

"Çok kötü bir flört etme olurdu," dedim.

"Evet," dedi.

"Sen daha naziksin," dedim.

"Teşekkürler, ama beslen, Anita. Burada kontrolden çıkmanı istemem."

"Anlaştık," dedim. İç geçirdim.

"Nicky ve Dev hâlâ yanında mı?" diye sordu.

"Evet."

"O ikisini zorunluluk olarak görmeyecek birçok kadın var."

"Sorun o değil; suçlularla mücadele etmeden önce seks yapmak zorunda kalmam çok kötü."

"Kırık bir kemiği ve bir kurşun yarasını yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iyileştirdin, böyle bir iyileştirme yeteneğin varsa normalden daha fazla seks yapmak zorundasın. Bence adil bir takas."

Üzerinde düşündüm. "Güzel noktaya parmak bastın."

"Herkesten daha iyi iyileşmiyor olsaydın bu davanın dışında kalmıştın."

"Besleneceğim," dedim.

"Ama işinizi çabuk bitirin; bu vampirleri gün doğmadan sorgulaman gerek."

"Önce sevişmemi söylüyorsun, şimdi de bu işe ne kadar zaman ayıracağımı belirliyorsun. Tanrım."

Bir kahkaha attı. "Sadece yapman gerekeni yap ve gün doğmadan buraya gel." Telefonu kapatmadan önce yanındaki biriyle konuşmaya başladığını duydum.

"Evet, adamı duydunuz; beslenmem gerek ve sonra vampirleri sorguya çekeceğiz."

Nicky, "Hangimiz?" diye sordu.

Dev, "Ben," dedi.

İkimiz de yüzüne baktık.

Gülümsedi ve *silahsızım* der gibi ellerini havaya kaldırdı. "En son Nicky ile beslendiğinde az kalsın onu öldürüyordun, hatırladın mı?"

"Artık onunla üst üste iki kez sevişmemem gerektiğini biliyorum."

"O senin Gelin'in, sen *ardeur*'u beslerken enerjisini kapatamıyor. Sırf bu yüzden kalbinin durmasını istemeyiz, değil mi?"

İkimiz de onayladık.

Dev'in yüzünde okuyamadığım bir ifade belirdi. Mutlu bir ifade olmadığının farkındaydım. "Nicky yerine benimle seks yapmak o kadar mı kötü?"

Yüzündeki ifadeyi şimdi yorumladım. Onu değil de Nicky'yi tercih ettiğin için kendini kötü hissediyordu. Aslında öyleydi ama bunun sebebi Dev'in yatakta harika

olmaması değildi; yanıma çok geç gelmişti. Devil geldiğinde hayatımdaki erkek limitini doldurmuştum. Yanımıza ilk geldiğinde kendine çok güveniyordu ve ukalaydı. Adamı kendinden şüphe edecek hâle getirdiğim için kendimi kötü hissettim. Gerçi Devil'ın kendine güvenini kaybetmesinde Asher'in büyük rolü olduğunu biliyordum.

Dev'i istiyordum, koluna dokundum ve suratını inceledim. "Sen yakışıklı ve lezzetlisin, hiçbir zaman aksini söylemedim."

"Ama bütün bunlar Nicky'yi bana tercih etmediğin anlamına gelmiyor."

Nicky, "Benden daha yakışıklısın," dedi.

Dev sırıttı. "Teşekkürler ama Anita'nın hayatında bir sürü yakışıklı var." Suratı asıldı. "Güzel bir yüz ve harika bir seksten fazlasına ihtiyacı var."

"Onlardan fazlasına ihtiyacım olabilir ama başlamak için geç değil," dedim. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öpmek istedim ama eğilmezse ağzına ulaşmam mümkün değildi.

Eğildi ve kendisini öpmeme izin verdi ama mavi-kahverengi gözleri hâlâ ciddiydi. "Çok geç değil ama artık âşık olmak ve birinin bana âşık olması ne demek biliyorum. Bunu özledim."

"Asher'i özledin," dedim.

Başıyla onayladı.

"Kıskançlık krizlerine bir son verseydi ben de özlerdim," dedim.

"O kısmını ben de sevmiyorum ama kıskançlığı dışında her şeyini seviyorum. Beni seviyordu."

"Ondan haber aldın mı?"

"Bana gidip bir kadın bulmamı ve onunla bir hayat kur-

mamı söyledi, sadece erkekleri seven bir erkek bulduğunu söyledi. Adamın karşısına bir kadın çıkar da ikinci plana düşer diye korkmak zorunda değilmiş."

Olduğum yerde dondum kaldım. Benzer bir konuşmayı Jean-Claude ile de yapıp yapmadığını bilmiyordum ama öyleyse hiç hoş değildi. "Evet, öfkeli Asher'in söyleyeceği türden şeylere benziyor."

"Ama benim yerime başka bir erkek bulmuş olması beni çok rahatsız ediyor, Anita. Ben hayatımda başkaları da olmadan, özellikle kadınlar olmadan yapamayacağımı düşünüyordum ama artık emin değilim."

Nicky, "Onun için kadınlardan vazgeçer miydin?" dedi.

Dev arkadaşına baktı. "Sanırım vazgeçerdim. Zor olurdu ama onun için yapabilirdim. Onu bu kadar özleyeceğim aklıma gelmezdi."

"Daha önce hiç birini özledin mi?" diye sordum.

Dev başını iki yana salladı. Benden daha genç olduğunu ve hayatımdaki diğer erkeklerden daha yalnız bir hayata geçirdiğini hatırladım. Koluna tekrar dokundum.

Bana gülümsedi ama üzgün bir gülümsemeydi.

"Onu ben de özledim," dedim.

"Öyle mi?"

"Nathaniel ile beni bağlayıp becermesini her şeyden çok özledim ama yatakta dominant olacak ve dışarıda kıskançlık krizlerine girmeyecek birini bulmanın zor olduğunun da farkındayım."

"Geri dönmesi için Jean-Claude ile konuşacak mısın?"

"Eve dönünce onunla bu konuyu konuşmayı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Lanetliler Sirki'nin başına geçmek Jean-Claude'a göre değil. İş açısından Suçlu Zevkler'de ona ihtiyacımız var, bu

yüzden Asher'in geri dönüp Sirk'in başına tekrar geçmesi gerekiyor."

Nicky, "İşlerin nasıl yürüdüğünü sana kim anlattı?" diye sordu.

"Jason bana Suçlu Zevkler'i yönetebileceğini ama Jean-Claude'un büyülü baştan çıkartan sesine sahip olmadığını ve bazı sadık müşterilerin Jean-Claude'u çok özlediğini söyledi."

Dev, "Jean-Claude kadınları daha çok seviyor olabilir ama Asher'i o da çok özlüyor," dedi.

"Yüzlerce yıldır birbirlerine âşıklar," dedim.

Nicky, "Ve Micah diğer doğaüstü grupların liderleriyle yapılan toplantılarda *bizim Micah'ımız* diye tanıtılmaktan hoşlanmıyor," dedi.

"Bana bundan bahsetmedi," dedim.

"Jean-Claude son birkaç aydır Micah'a daha yakın davranıyor veya Micah'ın senin sevgilinden fazlası olduğunu ima ediyor."

"Jean-Claude, Micah'ı kan donöründen daha fazlası yapmak istiyorsa da bana bir şey söylemedi."

Dev, "Jean-Claude yeni bir erkek sevgili istiyorsa neden bana bir şey söylemedi?" diye sordu.

"Sen evet der miydin?" diye sordum.

Sırıttı. "Hayır demezdim."

Nicky, "Bence Jean-Claude'un Dev'den uzak durmasının sebebi Asher'in kızacak olması. Asher sevdiği iki erkeğin kendisi olmadan birlikte olduğunu öğrenirse delirir," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Omzunu silkti. "Asher poliamori konusunda iyi değil. Kendisi herkesin odağı olmadığı sürece paylaşmayı sevmiyor."

Dev, "Ve benden başka kimsenin odağı değildi," dedi. "Sonra ben hayatıma Anita olmayan bir kadın sokmak istedim ve Asher bunu kabullenemedi."

"Bunu yapmamış olmayı arzuluyorsun," dedim.

"Bazen, ama isteklerimi söylememiş olsaydım, o zaman onu bu kadar özleyeceğimi bilemeyecektim. Asher'in benim için ne anlama geldiğini fark etmeyecektim."

Nicky, "Bence onu özleyecek bir durumunuz olmasa hiçbiriniz sizin için ne anlama geldiğini fark etmezdiniz," dedi.

"Geri dönünce Jean-Claude ile konuşacağım," dedim.

Dev, "Teşekkürler," dedi. Daha da üzgündü. "Benim ve Jean-Claude'un yerine koyacak birini bulduysa geri dönmesini isteyip istemediğimden emin değilim. Onu başka biriyle görüp kaybettiğimi bilerek yaşamayı istemem."

Buna ne cevap vereceğimi şaşırdım, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yaptım: Dev'e sarıldım. Kollarını bana doladı ama ateşli bir kucaklama değildi, sadece rahatlama içindi. Asher'in kıskançlık krizlerinin sebep olduğu enkazın ortasında birbirimize sarıldık.

Nicky, "Çok dokunaklı ama böyle yaparsanız kısa sürede *ardeur*'u besleyemezsiniz," dedi.

Dönüp Nicky'ye baktık. Benimki dostça bir bakış değildi ve Dev'in de aynı durumda olmasını bekliyordum. "Nicky haklı. Üzüntü afrodizyak değildir."

Geri çekilip Dev'in yüzüne baktım. "Ne yapmak istiyorsun?"

Nicky, "Gerçekten *ardeur*'u besleme fırsatını tepecek misin?" diye sordu.

"Sadece bu seferliğine. Asher'i arayıp bir erkek bulduğunu beni cezalandırmak için mi yoksa gerçekten hayatında artık bana yer olmadığı için mi söylediğini öğrenmem gerektiğini söylersem çok mu garip olur?"

"Ben Asher hakkında Jean-Claude ile konuşmadan bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorsun," dedim.

"Evet."

Nicky, "Diğer kadınlarla birlikte Anita'dan da mı vazgeçeceksin?" diye sordu.

Bir süre düşündü ve başını iki yana salladı. "Ben onun çağırdığı altın kaplanım ve her türlü ihtiyacını karşılamalıyım. Ne tür bir vampir olduğunu biliyorsun, sekse ihtiyacı var."

Nicky, "Öyleyse, tek istisna Anita olacak," dedi.

Dev başıyla onayladı.

"Başka kadınları istemenin sebebi Anita'nın hayatında çok erkek olduğu için onunla yeterince seks yapamaman değil miydi?"

Nicky'ye kaşlarımı çattım.

"Özür dilerim, böyle denmesinden hoşlanmadığını biliyorum ama yine de güzel bir soruydu. Asher'in sürülmesine sebep olan kavgayı başlatan bu değil miydi?"

Dev iç geçirdi. "Nicky haklı, Anita, güzel bir soruydu."

"Tamam," dedi. "Güzel bir cevabın var mı?"

Sırıttı, sonra üzgün göründü. Güneşin önünden bulutların geçmesi gibi bir şeydi. "Asher ile konuşana kadar yok."

Nicky, "Gerçekten onunla konuşmanın sana bir cevap vereceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Dev gülümsedi ama gözlerinde hâlâ hüzün vardı. "Bir cevap alacağım, iyi mi olur kötü mü olur bilemiyorum."

Nicky başını iki yana salladı. "Anita zihnimi ele geçirmemiş olsaydı kimseye âşık olamazdım çünkü aşkın saçma bir şey olduğunu düşünüyorum."

Dev, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Nicky, "İnsanı zayıflatan bir şey," dedi.

Dev başıyla onayladı. "Öyle bir etkisi var."

Nicky'nin üstü kapalı olarak bana âşık olduğunu söylediğini fark ettim ama bunu sorun etmediği için ben de etmedim.

Düşünüp daha sonra bu konuda konuşmaya karar verebilirdim. Ama bence aramızdaki aşk değildi.

"Sence dersini almış mıdır?" diye sordum.

"Asher mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Hayır," dedi.

"Bence de," dedim. "Bir süre iyi olacaktır."

Dev, "Yine de ikimiz de onu geri istiyoruz," dedi.

"Galiba hepimiz istiyoruz."

"Hiç mantıklı değil," dedi.

"Evet değil ama mantıklı olsaydı ismi aşk olur muydu?"

Bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım olmazdı." Gülümsedi. "Ama hâlâ Nicky ile beslenmenin çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Kalbini bir kez daha kazayla durdurmak istemeyiz."

Nicky'ye baktım. Bana baktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve bana âşık olduğunu söylerken yüzünün daha duygusuz olduğunu düşündüm. Yanına gittim ve kollarımı beline doladım. Otomatik olarak bana sarıldı. Birbirimize baktık.

"Nicky'yi bir kez daha riske atmak istemiyorum."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bana biraz daha sarıldı, vücutlarımız birbirine değdi. "Bunu bilmek güzel," dedi. Sesi kısık ve yumuşaktı.

Dev, "Ama yine de *ardeur*'un beslenmesi gerek," dedi.

Nicky, "Kimle beslenmesini istiyorsun?" diye sordu.

"Kim uygun? Birisi bana yeni korumalar gönderildiğini söyledi ama kimin geldiğini bilmiyorum."

Dev, "Gidip Nathaniel'in odasına bakayım," dedi.

"O nerede?" diye sordum.

Dev, "Koridorun sonunda," dedi.

Nicky bana biraz daha sarılınca yüzüne baktım. "Seni yeterince besledi; taze ete ihtiyacın var."

"Nathaniel ile beslenmeyi düşünmüyordum, sadece onu görmek istedim."

"Temizlenip hazır olmalısın ve Dev birini gönderir."

Kaşlarımı çattım. "Seçim şansım olmasını tercih ederim."

Nicky, "Önceden beslenmediğin ve seks yapmadığın birini göndermeyiz, fark eder mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Aptallık ediyormuşum gibi şaşırdı.

Dev, "Sürpriz olmasına ne dersin?" dedi. "Sen duştayken soyunup sana katılır. Romantik ve spontane."

Kaşlarımı çattım.

Nicky beni banyoya döndürdü. "Sabun, şampuan, jilet, her şey var. Sen temizlen ve işin bitmeden yemeğin de gelecek."

Kaşlarımı çattım.

Beni kapıya doğru itti. "Haydi, Anita, sonrasında gün doğmadan sorgulaman gereken vampirler var."

"Unuttum," dedim.

"*Ardeur*'u beslemediğinde önemli şeyleri unutuyorsun. Temizlen, işini bitir, sonra kötü adamları yakalayalım."

Nicky'nin birine kötü adam demesinin ironik olduğunu söylemedim. Nicky'nin geçmişini biliyordum. Banyoya gittim ve temizlenmeye başladım. Şahitleri sorgulamak için zamanımız kısıtlıyken bile dikkatimin dağılması iyiye işaret değildi. Hızlı bir biçimde duş almalı, hemen biriyle sevişmeli ve vampir tutsakların yanına gitmeliydim. Bu akşam her şey hızlı olmak zorundaydı.

37

Duş yerden yükseltilmiş küçük bir platformdan ibaretti ve yanlarında duvarlar değil perdeler vardı. Nicky haklıydı, birisi ihtiyacım olan malzemeleri raflara yerleştirmişti. Sabunlandım, ovalandım, saç kremimi sürdüm ve iki bacağımın da dizden yukarısını hallettim ama duşta hâlâ yalnızdım. İşimin yarıda kalabileceğini biliyorsam tıraşlama işini bölge bölge yapardım, böylece iki yanım da aynı olurdu. Tüylerinizi alabilir veya almayabilirdiniz ama bir bacağınız tamamen alınmışken diğerine dokunulmamış olması hoş değildi. Bu yüzden bir bacağı bilekten kalçaya kadar yapmak yerine iki bacağın da dizden yukarısını yaptım. Sonra geri kalanına karar verebilirdim. Duşta yanıma kimin geleceğine karar vermek neden bu kadar uzun sürmüştü?

Perdeleri aralayıp telefonumun saatine baktım ve sadece on beş dakika olduğunu gördüm. Duşta hızlıydım; önceki akşamdan kalan kanları üzerimden bu kadar kolay temizlememi sağlayan, bu konudaki deneyimimdi. On beş dakika beni kimin besleyeceğine karar vermek için yeterince uzun değildi. Belki de korumalardan uykusuz veya aç olanlar vardı. Bu kadar büyük bir yaralanmanın ardından kimle beslenirsem besleneyim enerjisini tüketecektim. Geriye bir koruma eksik kalacaktı. Erkeklere yirmi dakika verecek, bu süre geçerse birini arayacaktım.

Duşa geri girdim ve bacaklarımı tıraşlamaya devam ettim. Beklerken bir şey yapabilirdim. Sabır en iyi erdemim değildi. Kapının sesini duymadım, banyonun buharlı sıcaklığına bir serinliğin geldiğini hissettim.

Perdelerden bir şey göremiyordum. Perdenin açılacağı yere elimde jiletle yüzümü döndüm. Nabzım hızlandı, vücudum gerildi, çünkü kimin geleceğini bilmiyordum. Belki de Dev tam bir sürpriz yapacaktı.

Perde aralandı ve karşımda Jean-Claude'un dikildiğini gördüm. Soluk tenli kusursuz çıplaklığı ve omuzlarına düşen serbest bıraktığı saçları nefesimi kesti. Aklımdan geçen isimler arasında Jean-Claude yoktu. Başka bir bölgeye gelerek kendini riske attığı için Jean-Claude'u azarlayabilirdim. Çünkü evde daha güvendeydi. Ülkenin bir nevi vampir başkanıydı ve aşktan başka sorumlulukları da vardı. Bir sürü şey söyleyebilirdim ama söylemedim. Suyun altından çekildim ve kendimi hıçkırır gibi bir sesle kollarına bıraktım. Kollarıyla ve vücuduyla beni sarmasına izin verdim, parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bir an için gördüğüm en koyu mavi renkli gözlerine baktım. Gece yarısı mavisiydi. Beni öptü ve gözlerimi kapattım. Kendimi dudaklarına, ağzına ve ıslak vücudumda gezinen ellerine bıraktım. Sanki bu öpücük ihtiyacım olan her şeydi, havaydı ve suydu.

Beni havaya kaldırdı ve ayaklarım yerden kesildi. Perde arkasından kapanırken bacaklarımı beline doladım ve birlikte suyun altına girdik.

38

Su, öpüşürken yüzümüzden aşağıya aktı, sanki şimdi su da öpüşmemizin bir parçasıydı. Sıcak su vücutlarımızın üstünden akıyor ve öpüşmemiz ateşlenirken yüzüme vuruyordu. Biz öpüştükçe vücudunun tepki verdiğini hissettim. Harika ve romantik bir andı ama benim nefes almam gerekiyordu ve vampirimin buna ihtiyacı yoktu; nefesimi tutmaya çalışırken boğulur gibi oldum ve vücudum isyan etse de öpüşmeye devam ettim. Sonunda başımı yana çevirip suyun altında nefes almak zorunda kaldım. Vücudum büyük bir nefes istiyordu ama dikkatli olup yavaş yavaş nefes almam gerektiğini biliyordum. Aksi hâlde su yutardım ve çıplak bile olsam duşta gırtlağıma su kaçması hiç romantik olmazdı.

Jean-Claude yüzü gümüş gibi parıldayan su damlalarıyla çevrelenmiş bir biçimde hareketsiz dikiliyordu. Suyun gözlerine kaçmaması için başını hafif öne eğmişti, böylece gözlerini açık tutup benim ıslak dantellere benzeyen kirpikleri ile kuşatılmış mavi gözlerini görmeme izin veriyordu. Şimdi güçlü vücuduyla beni tutarken gümüşten bir sisin içinden koyu mavi havuzlara bakar gibiydim. Romantizm ve seksin kusursuz bir birleşimiydi.

Yüzünü aşağıya eğdi ve ben bir kez daha öpüşmek için yüzümü sıcak suyun içinden havaya kaldırdım. Bir kez daha nefes almak için başımı yana çevirmem gerektiğinde birlikte

suyun altından çekilip lavaboya doğru adım attık. Şimdi su sadece Jean-Claude'un sırtına vuruyordu. Köşede ayaklarımın yere basmasına izin verdi, sırtımı garip bir serinliği olan fayanslara dayadım ve önümde yere çömeldi.

Saçları çok ıslandığı için bukleleri kaybolmuştu ve şimdi uzun siyah saçları sırtının ortasına kadar iniyordu, beline çok yakındı. Benim saçlarım da onunkiler gibi ağırlaşmış ve düzleşmişti, sırtımın ortasına kadar bükülmek yerine sırtıma kadar iniyorlardı. Saç telleri yüzüne yapışmıştı; şimdi gözleri her zamankinden daha maviydi, gün batarken gökyüzünün son bir kez parlak maviliğini göstermesine benziyordu. Ardından gökyüzü turuncu ve kırmızı renklere bürünür, karanlık çökerdi. Su damlaları yüzüne çarpıyor, öpülesi dudaklarını ıslatıyordu. Vücuduma doğru eğildi.

Elimi yüzüne koydum ve Jean-Claude'u durdurdum. Gülerken sesim titriyordu. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama ön sevişmeye ayıracak çok fazla zamanımız yok. Vampirleri gün doğmadan sorgulamam gerek."

"Onları bu akşam sorgulayamazsın," dedi.

"Neden?"

"Şehrin Efendisi Fredrico benimle bağlantıya geçti. Üzüntülerini bildirdi ama vampirlerin büyülendiğini öğrenince onlar için devreye girmiş ve avukat tutmuş. İfadeleri işe yararsa hayatta kalabilirler."

"Her geçen saat bunu onlara yapan vampir kaçabilir ve bu hastalığı başkalarına da yayabilir."

Ellerini kalçama koydu. "Bu doğru, *ma petite*, ama gün doğacak ve benim gibi onu da ele geçirecek. Hiçbir vampir güneş batmadan diğerlerine zarar veremez."

"Lanet olsun," dedim.

Gülümsedi. "Vampirlere avukat hakkını kazandıran kanunun yapılmasına sen de yardım ettin."

Gülümsedim. "Bana karşı kullanılacağı aklıma gelmezdi."

"Eylemlerimizin sonuçlarını her zaman tahmin edemeyiz, *ma petite*. İyi şeyler yapmayı arzularız ama bazen beraberinde kötü şeyler de getirirler."

Sadece başımla onayladım.

"Ama sana iyi haberlerim var; gözlerindeki hüzün yok olana kadar vücudundaki damlaları yalayabilirim."

"Gözlerimde hüzün yok. İşe geri dönmem gerek."

Bana baktı, sadece baktı. Gözlerimi kaçırmama sebep olan vampir güçleri veya güzelliği değildi. Gözlerindeki farkındalıktı. Beni çok iyi tanıdığı için ona yalan söyleyemezdim, kendimi kandıramazdım. Lanet olsun, insanların size çok yaklaşmasına izin verirseniz böyle olurdu. Artık hiçbir şeyinizi gizleyemezdiniz.

"İşe odaklanmaya çalışıyorum," dedim. Ama sözlerim kendi kulağıma bile saçma geldi.

"İş bir sürü şeyin merhemi olabilir," dedi.

Bunu duyunca yüzüne baktım, önümde diz çökmüştü ve zarif elleri kalçalarımdaydı. Yüzü sadece eski vampirlerin tekelinde olan bir durgunluğa sahipti, bu yüzden ne düşündüğünü veya ne hissettiğini anlayamıyordum. Şimdi öfkeyle karşılık mı vereceğim yoksa beni rahatlatmasına izin mi vereceğim, kararımı bekliyordu.

Yüzüne yapışan saçlarına dokundum. "Perdenin arkasından sen çıkınca seni gördüğüme çok sevindim." Saçları yüzünden alıp geriye attım. "Gelemeyeceğini düşünüyordum çünkü şehrin efendisi bunu bir güç gösterisi olarak algılayabilirdi." Yüzüne yapışan diğer saç tellerini de aynı şekilde geriye atıp koyu renkli saçlarına kattım. "Seyahat etmen tehlikeli

çünkü Lanetliler Sirki gibi bir kalenin dışına çıkıyorsun." Şimdi yüzü kusursuz bir biçimde apaçık ortadaydı. İlk kez düşündüklerimi dile getiriyordum, artık duramazdım. "Sana böyle bakmak ve beni istediğini görmek çok güzel. Hâlâ altı sene önceki kadar güzelsin..."

Dudakları aralandı, sanki konuşacaktı, ama parmaklarımı dudaklarına koydum.

"Benim de güzel olduğumu söyleyeceksin ve sana inanmak zorundayım. Hayatımdaki harika insanlar bunu söyleyip duruyor ve buna inanmalıyım ama şunu itiraf etmeliyim ki, senin güzelliğine, gözlerine, yüzüne, saçlarına, vücuduna, her şeyine... Hâlâ doyamıyorum. Gelmene çok sevindim. Gelmek zorunda değildin. Kalkanlarını indirip bana uzanabilir ve hissettiklerimi hissedebilirdin."

Elimi tuttu ve dudaklarından aldı, parmaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Seni televizyonda yaralı ve kanlar içinde görünce ölmeyeceğini anladım çünkü ne durumda olduğunu hissediyordum. Gücümüzün seni iyileştireceğini ve sağ salim eve geri döneceğini biliyordum. Fakat bu yeterli değildi, *ma petite.*" Elimi göğsüne bastırdı. "Bunu hissetmem gerekiyordu. Tenine dokunmalı, seni öpmeli, sana sarılmalıydım. Sen ölsen ben fiziksel olarak hayatta kalırım, sanırım artık bunu yapacak kadar güçlüyüm ama kalbim..." Elimi kaldırıp öptü. "Kalbim senin için atıyor, Anita Blake. Hayatındaki erkekleri soyutlamadan seninle evlenmenin bir yolu olsaydı seninle evlenirdim."

Gözlerime yaşlar doldu ve gözlerimi kırpıştırmamaya çalıştım. Ağlayamazdım. Sesim konuştuğumda duygularımı belli etmedi. "Micah da aynısını bana ve Nathaniel'e söyledi."

Jean-Claude başını hafifçe yana yatırdı. "O zaman bunu yapalım."

"Ne?" diye sordum.

"Yasal olarak birimizle evlen ama bir seremoni yapalım; bir üstünlük sırası belirleriz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bir grup evliliği ama yasal olarak değil, el ele tutuşur ve eskiden burada olduğu gibi çalı süpürgesinin üzerinden atlarız."

İstemesem de ağlamaya başladım. "Bunu nasıl yapacağız? Demek istediğim, kaç kişi olacağız? Ya yüzükler? Yani hepimiz mi takacağız? Hepimizin bir yüzüğü olacak mı? Kim bu kadar çok kişiyle evlenmek ister?"

Gülümsedi, mutluydu. "Çok mantıklı sorularının büyük bir kısmının cevabı bende yok, *ma petite*, ama bunları sen soruyorsan ve hayır demiyorsan ümitlenebilirim."

Ağlamaya devam ettim ve boğazım düğümlendi. "Gerçekten hayır diyeceğimi mi düşünüyordun?"

"Evet," dedi. "Aksi hâlde bunu hayatının en romantik akşamına dönüştürür ve diğer erkeklerle iş birliği yaparak aklını başından alırdım. Ama seninle aramızda her zaman olduğu gibi, *ma petite*, beni dezavantajlı bir konumda bıraktın ve romantik ideallerimin hepsi suya düştü." Elimi öptü ve ayağa kalktı. Elimi tutmaya devam ederken parmak uçlarıyla nazikçe yüzüme dokundu. Ezberlemek ister gibi yüzüme baktı. Gözyaşlarım yavaşladı ve güzel yüzüne baktım.

"Anita Blake." Duşta bir dizi üzerine çöktü. "Benimle evlenir misin?"

Yeniden ağlamaya başladım, lanet olsun! Başımla onayladım ve sonunda sesimi buldum. "Evet, evet, evlenirim."

Bana gülümsedi ve yüzü aydınlandı, bunu yapan vampir güçleri veya psişik yetenekleri değil neşesiydi. Altı yüz sene sonra hâlâ bir kadının önünde diz çöküyor ve karşısındaki

evet deyince mutluluğunu belli ediyordu. Ben ise ilk kez kendimdim ve ağlıyordum, ağlarken beni tutmasına izin verdim. Ağlıyordum çünkü mutluydum ve bazen kalbiniz mutlulukla dolunca gözlerinizden yaşlar dökülürdü ama Ares için de ağladım. Yapmam gereken için ağladım, ağladım çünkü aynı seçimi tekrar yapmam gerekse tek fark Ares'i daha önce öldürmek olurdu. Helikopterdekileri riske atmazdım. Neler olacağını bilemezdim ama onların ölümünden de ben sorumluydum. Mantığım suçlu olmadığımı söylese de suçluluk da aşk gibi mantıklı bir şey değildi.

Dokunuşların ve ağlamamın ortasında bir yerde öpüşmemiz daha güçlü ve arzulu bir şeye dönüştü. Duşun zemininde evet dememi kutladık. Kusursuz güzelliğini görebilmem için üzerime çıktı, içime girip çıkışını seyrettim. Bu arada su üstümüze akmaya devam etti. Önce *ardeur*'u mu besleyecek yoksa suda mı boğulacaktım, tam bir yarıştı. Beni gülerek dizlerim üzerine kaldırdı ve arkamdan gelip içime girdi. Bir an için nefessiz kaldım çünkü Jean-Claude'u içimde hissetmek korkunç zevkliydi.

Bacaklarımı biraz daha araladı, elleriyle vücudumu kontrol etti, hassas noktamın üzerinden geçebilmek için beni yerimde sabit tuttu. Yavaş yavaş en derin yerlerime kadar girip çıktı. Harikulade bir histi.

"Jean-Claude, Jean-Claude, Jean-Claude." İsmini söylemeye başladım ve ritmine ayak uydurdum.

Nefes alıp verişim hızlandı ve baskının arttığını hissettim. "Ah, Tanrım! Çok yakınım, çok yakın."

Ritmi bir an için bozuldu ve sonra uzun vuruşlarla içime girip çıkmaya devam etti. Nefes alıp verişini duyabiliyordum, vücudunun geri kalanı gibi onu da kontrol etmeye çalışıyordu. Nefesinizi kontrol ederseniz bir sürü şeyi kontrol edebilirdiniz.

Bir vuruşla diğeri arasında zevk üzerime aktı ve vücudum nabız gibi atıp ısındı. Zevk çığlığını fayanslara attım ve sesim yankılanarak geri geldi. Ritmini korudu ama parmaklarının kalçamda gerildiğini hissettim, beni mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışıyordu. Bu şekilde beni tekrar getirdi, bir orgazmın ardından diğerini yaşadım, zevk dalgaları ardı ardına geldi.

Sesi boğuk çıktı. "*Ma petite*, beslen, beslen, yoksa daha fazla dayanamam, *ardeur*'u serbest bırak ve beslen."

Ardeur her şeyin altında hazır bekliyordu. Bir düşünce ile alevlendi, orgazmın üzerine yeni bir zevk dalgası olarak düştü ve içimdeki erkeğe de aktı. Jean-Claude da bir çığlık attı. Vücudunun kasıldığını hissettim ve bir sonrakinde içime sert bir biçimde girip beni tekrar getirdi. Çığlık atıp fayanslara tutunmaya çalıştım, ıslak tırnaklarımı geçirecek bir yer ve bütün bu zevkin ortasında tutunacak bir dal aradım.

İçimde olmanın neşesiyle, aşkımızın aptallığıyla, bana bakarken yüzünde beliren ifadeyle ve döktüğüm gözyaşlarıyla beslendim. Beslenmek çok güzeldi ama sadece şehvetimizle değil aşkımızla da beslendim.

Hâlâ içimdeyken kendimi yere bıraktım. Yüzümü yerden kaldırmaya çalıştım ve ağırlığını üzerime vermemek için mücadele etti. Kollarımız zevkten ve baskıdan titriyordu.

Titreyen bir ses tonuyla, "Seni seviyorum, *ma petite*," dedi.

"*Je t'aime*, Jean-Claude," dedim. Benim de sesim titriyordu ama bunun tek sebebi harika seks değildi. Hayatım boyunca ağzımdan çıkan kelimelerden hiç bu kadar emin olmadığım içindi.

39

Temizlendikten sonra Jean-Claude'a çürüyen vampirleri, et yiyen zombileri, vampirleri ele geçiren gizemli vampiri anlattım. Bunları anlatırken bir şeyin farkına vardım.

"Ares'i, Tennessee'de Nathaniel'i kurtarmak için Asher ve Damian'ın yaptığıyla kurtarmaya çalışmadık çünkü yanımızda bir vampir efendisi yoktu ama artık buradasın. Micah'ın babasını iyileştirebilirsin!"

Giyiniktik ve Jean-Claude saçlarını düzeltiyordu. Buklelerine uygun şekli vermek için uzun ve zarif parmaklarını kullanıyordu. Yüzünü görmek için geri çekildim. Yüz ifadesi rahatlatıcı değildi.

"Yapamaz mısın?" diye sordum.

"Yakın zamanda hastalanmış olsaydı denerdim ama üzerinden günler geçmiş, *ma petite*. Doktorlar ilk yarayı kesip çıkartmış ve çürüme belirgin bir yarası olmayan yerlere de atlamış."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Ben yanına gelirken Nicky beni bilgilendirdi. Sen duygularınla beslendiğini fark etmediğin için çok detaylı ve objektif gözlemler yapabiliyor."

"Öyleyse, sana vampirler hakkında anlattığım her şeyi biliyordun," dedim.

Buklelerimden birini alıp saçlarıyla düzeltecek kadar yakınıma girdi. "Biliyordum ama sen Nicky'nin veremeyeceği detayları anlattın. Nicky'nin psişik yeteneği veya büyüsü yok, sadece bir aslan-adam. Raporları daha çok fiziksel oluyor. Metafizik olanı ekleyen sensin ve senin bildiklerini de bilmem gerekiyordu. Sana, ona soramayacağım soruları sorabiliyorum."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Ölümün Âşığı'nın başkaları tarafından öldürülmüş olması gerek ama Karanlığın Annesi'nin de öldüğünü düşünüp yanılmıştık. Bu şey ne? Ölümün Âşığı'nın ölümden geri dönmüş hâli mi?"

Hayır demeye hazırlandım ama sonra vazgeçtim ve sorunun üzerinde biraz düşündüm.

Jean-Claude dikkatini saçlarımı düzeltmeye odakladı, küçük bir çocuk gibi ciddiydi. Bunu yapmasına izin verdim çünkü saçlarım harika görünecekti, aynı zamanda Jean-Claude'u da rahatlatıyordu. Genelde tedirgin olduğunda veya halkın arasına çıkacağımız zaman kendi saçıyla veya benimkiyle oynardı.

"Ölümün Âşığı'nın enerjisini Karanlığın Annesi ile birleşirken hissettim. Bu, aynı değildi. Bu vampirin eski konsey gibi numaraları yoktu, başlarımızın üzerinde veya kafamızın içinde bir hayal gibi belirmedi. Bu, bizimle konuşmak için kukla yaptığı vampiri kullanmak zorundaydı."

"Ama enerjisini hissettin, *ma petite*; aynı mıydı?"

"Bunun varlığını hissetmedim. *Ah, Ölümün Âşığı*, diye bir şey de düşünmedim, sormak istediğin buysa."

"Evet, onu soruyordum. Demek ki o değil."

"Evet." Bunu söylerken düşündüm. Önemli bir şeyi gözden kaçırmışım gibi beni rahatsız eden bir şey vardı.

"Sorun nedir, *ma petite*?"

"Ölümün Âşığı bu şekilde diğer vampirleri kontrol edebiliyor muydu?"

"Hayır, hiçbir zaman."

"Zombileri kontrol edebiliyor muydu?"

"Hayır."

"Öyleyse, Gezgin gibi vücutlar arasında seyahat edebilen, Ölümün Âşığı gibi çürüyen vampirler yaratabilen, nekromensır gibi zombileri kontrol edebilen ve kukla vampirlerinden birinin ısırığıyla şekil-değiştirenlerin zihnini ele geçirebilen biri nereden geldi?"

"Gezgin çağırdığı hayvanların veya vampirlerin vücutları arasında gidip gelebiliyordu. Bu vampir ise sadece kendi yarattıkları üzerinde bu güce sahip. Böyle bir şeyi Karanlığın Annesi yapabiliyordu ve gücünün doruğundayken sadece vampirler değil bütün yaşayan ölüler üzerinde kontrol sahibi olduğunu söylerler."

"Çürüten ısırık ve bununla şekil-değiştirenleri kontrol etmek?"

"Ölümün Âşığı'nı yapan oydu ama Belle Morte'nin seks gücü gibi çürüyen vampirlerin gücü de Ölümün Âşığı'nın soyundan gelenlerde açığa çıktı. Güçlü vampirlerin büyük bir kısmı çağırdıkları hayvanı bir ısırıkla kontrol edebilir."

"Ama yarattıkları ve kontrol ettikleri bir vampirin ısırığıyla değil," dedim.

"Emin değilim. Gezgin'e böyle bir gücü olup olmadığını sorarım."

"Ama her hâlükârda, Jean-Claude, bu vampir nereden geldi? Amerika'da çürüyen vampirlerin sayısı çok fazla değil."

"Bu doğru ve bu kadar güçlü bir vampiri hissederdim ama hissetmedim."

Başımı yana çevirip saçlarımla oynamasına bir son verdim.

"Tanrım, bu doğru, sen kralsın. Sana kan yeminiyle bağlı olanları, zayıf vampirler bile olsalar, hissedersin."

"Vampirleri sen de hissediyorsun, *ma petite*."

"Vampir efendisiyseler ve gizlenmek istiyorlarsa, hayır."

"Artık bazı güçlü vampirlerin bile senin nekromensinden gizlenemeyeceğini düşünüyorum. Bu ülkedeki vampirlerin başına geçtim ve bu sayede hepimiz güç kazandık."

"Onları kötü vampirlerden koruman için güçlerinin bir kısmını sana verdiler."

"Hepimizin Anne'sinden ve Ölümün Âşığı'nın kendi soyundan gelen Atlanta'daki vampire yaptırdıklarından korkuyorlar."

"Atlanta'nın Efendisi'ni kontrol etmedi, onu delirtti ve diğer vampirlerle birlikte insanları öldürmeye zorladı. Şimdi yaşananlara benziyor."

"Bu vampir belki de insan kanunlarından değil Konsey'den gizleniyordur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu yeni vampir güçlü ama Karanlığın Annesi'nden güçlü değil. Çürüyen bir vampirse, Amor de Morte'nin soyundan geliyordur. Bu yüzden ikisi de ölene kadar kendisini kontrol etmelerinden veya öldürmelerinden korkmuştur."

"Bizim korktuğu herkesi öldürmemizi bekleyip sonra açığa çıktığını mı söylüyorsun?"

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum ama bence delirmiş. Deliliğinde gerçek bir mantık yok, *ma petite,* gerçi deliler her zaman mantıklı olduklarına inanır."

"Çılgın, kendi zihni dışında, asla mantıklı değildir," dedim.

"Aynısını söylüyorum," dedi.

"Biz rakiplerini öldürdüğümüz için şimdi de bize meydan okuyor ya da bize böyle bir değer vermeyecek kadar deli mi?"

"Bence ikincisi."

"Lanet olsun," dedim. "Bulup yok edebileceğimiz bir bedeni var mı?"

"Gezgin'in hâlâ bir bedeni var ve aramızda vücuttan vücuda atlayabilen sadece o kaldı ama birisi gerçek formunu öldürürse tamamen ölür."

"Ama Karanlığın Annesi vücudu yakılınca bile ölmedi."

"*Non*, ama Paris'teki bedeni orijinal bedeni değilmiş ya da ben öyle duydum."

Üzerinde düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Haklısın, değildi. Daha önce de vücutlar değiştirdi, zaten bu yüzden beni ele geçirebileceğini düşünüyordu. Ya da beni hamile bırakıp çocuğun kontrolünü ele geçirecekti." Ürperdim, sanki ne kadar kötü olduğunu içimde hissettim. Bahsettiğimiz kadın karanlığın gerçek hâliydi. Gecenin canlı ve nefes alan hâli gibiydi, pencerenizden içeriye süzülüp size korktuğunuz her şeyi yapabilirdi.

Saçlarımla oynamaya devam etti. KARANLIK'tan korkan sadece ben değildim, büyük harflerle söylenince daha da ürkütücü oluyordu.

"Ruh değiştiren vampirleri öldürmek çok zordur," dedim.

"*Oui*, onları yok etmek için bir vücutta uzun süre kıstırmak gerekir."

"Geçen sefer işe yaradı çünkü vücudumu ele geçirmek istiyordu. Bu sayede benim nekromensim ve senin gücün onu öldürene kadar vücudunda kaldı."

"O zaman bu vampirin içinde kalmak isteyeceği bir vücut bulmanız gerek, böylece Edward ile onu öldürebilirsiniz."

"Onu bulmamıza yardım edebilir misin? Demek istediğim, sen birçok vampirle metafizik bağı olan kralsın. Peşine düşmek için bunları kullanabilir misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, *ma petite*, bilmiyorum. Eski Konsey'in başındakilerin sahip olduğu güçler Vampir Konseyi'nin başındakilerden çok Anne'nin güçleri, büyüsüydü. Ben ilk vampir veya topluluğumuzun yaratıcısı değilim. Ben bir liderim ama öyle bir lider değilim."

"Kadın vampiri o yarattı. Belki de onunla arasındaki bağın bir cep telefonu araması gibi izini sürebiliriz. Telefonu açar ve mesajların nereden geldiğini buluruz."

"Güzel fikir ve denemeye değer, *ma petite*."

"Ama işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorsun," dedim.

"Bilmiyorum, bu doğru."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim, bu yeni kötü vampiri nasıl bulacağımızı düşünürken konuyu değiştirdim. "Öyleyse, Micah'ın babası için kimsenin yapabileceği bir şey yok."

"Vampirlerin yapabileceği bir şey yok ama sizin polislerden bir tanesini kurtardık, Travers."

Başımı yana çevirip yüzüne baktım ama saçlarımı yapmak için arkamda kaldı. "Travers'ın vücudundan... hastalığı emdin mi?" diye sordum.

"Hayır, Truth emdi."

"Wicked ve Truth da mı geldi?"

"Onlar benim esas korumalarım."

"Truth için büyük bir risk. Senin kadar güçlü değil."

"Ben kralım. Bu yüzden polisi iyileştirebilecek kadar güçlüyüm ama aynı zamanda işler kötüye giderse yerel vampirlerin gücünü de emebilirim. Elimde kullanabileceğim bir enerji varsa bir yabancıyı iyileştirmek için ölmem. Başka bir vampir efendisinin bölgesini haber vermeden ilk kez ziyaret ediyorsam ve bir de vampirlerinin enerjisini emersem, o zaman namım Avrupa Konseyi gibi olur. Bir yaratık olurum ve bunu istemem."

"Bu hastalığı emmek senin için bile o kadar tehlikeli mi?" diye sordum.

"Nathaniel'i kurtarmak için Asher'e yardım ederken Damian'a neler olduğunu gördün. Sen efendisi olarak ona temiz ve güçlü kan veremeseydin Damian iyileştirilemeyecek bir durumda olduğu için ölürdü."

"Ama Asher bunu yaparken zorlanmadı ve şimdiki kadar güçlü de değildi o zamanlar. Senin kadar güçlü olmadığı da kesin."

"Dürüst olmak gerekirse, *ma petite*, sahip olduğum her şeyi bir yabancı için riske atamam."

Başımı yine yanıma çevirmeye çalıştım ve bu sefer görebileceğim bir yere geçti. "Micah'ın babası için yapar mıydın?"

"Yapabilirdim ama iyileştirilecek durumda değil. Artık kanını hiçbir vampir temizleyemez. Vücuduna çok yayılmış." Diğer tarafa geçti ve sabırla saçlarımı düzeltmeye devam etti.

Durmasını söyleyecektim ama sonra aklıma bir şey geldi. "Edward medyanın buna zombi felaketi demeye başladığını ve benim uluslararası haberlere çıktığımı söyledi."

"*Oui*," dedi. Parmağını bir bukleye doladı ve bana çok fazla bakmadı.

"Otele ulaşmak için muhabirlerin arasından mı geçmek zorunda kalacağız? Saçlarımı bu yüzden mi yapıyorsun?"

"Polis, Micah'ın ailesi rahatsız olmasın diye onları uzak tutuyor." Bukleyi diğerlerinin yanına koydu ve uzun kıvırcık saçlı herkesin sahip olduğu sorunlu bölgelerden bir diğerine geçti.

"Basınla konuşmak zorunda kalırız diye düşündüm."

"Yarın bir basın konferansı var ama bu akşam değil."

"O zaman saçlarımla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Duraksadı, sonra düzgün bir şekil almaları için arkamdaki bölgeye odaklandı. "Düşünürken ellerimin oyalanacağı bir şey oluyor."

"Tedirgin misin?"

"*Oui*," diye cevap verdi.

Kendime hâkim olamayıp kaşlarımı çattım. "Evlenme teklifiyle ilgili pişmanlıkların mı var?"

Bunu duyunca yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "*Mon Dieu*, hayır, hayır!" Bana sarıldı, ellerini omzuma koyup yüzünü görebileceğim kadar geri çekildi. "*Ma petite*, evet diyerek beni çok mutlu ettin. Bu konudaki mutluluğumdan şüphen olmasın, bunu resmi bir sunum hâline getirmeyi de dört gözle bekliyorum."

Kaşlarım biraz daha çatıldı. "Resmi? Neden?"

"Çünkü Amerika'nın vampir kralıyım ve krallar sessiz sedasız evlenmez."

"Bunun anlamı nedir?"

"Sen, Micah ve başka kim işin içindeyse kimin kiminle evleneceğine karar verdikten sonra duyurmayı arzuladığımız şey neyse onu duyurmamız gerek."

"Pekâlâ, bu kulağa çok mantıklı geliyor, öyleyse neden tedirginsin?"

"Saçma gelecek," dedi. Geri çekildi, ellerini gömleğinin inci düğmelerinin yanındaki dantellerin üstünde gezdirdi. Danteller düğme hattının üzerine dikilmişti ve yakaya kadar çıkıyordu. Yakası açıktı ve üzerinde siyah kadife bir ceket vardı. Gömleği son gördüğümde yüksek yakası boynuna kadar düğmelenmişti ve yumuşak beyaz danteller çenesini çevreliyordu. Günün sonunda veya baş başayken gömleğinin yakasını açardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Abartılı bir ses çıkarttı. "Altı yüzyıldan uzun süredir yaşıyorum, bu saçmalıkları geride bıraktığımı düşünüyor olmalısın."

"Hangi saçmalık?"

"Adamlarımızı toplayıp otele çekileceğiz ama bana *Chat* ile

ailesinin bir arada olduğunu söylediler."

Chat Fransızca kedi demekti, Micah'tan bahsediyordu. Nathaniel için *Minet* kelimesini kullanıyordu, o bizim kedi yavrumuzdu. "Gidip babasının ne durumda olacağına bakacağız. Zor olacağını biliyorum ama..."

Başını iki yana salladı. "Babasının üzücü durumundan bahsetmiyorum."

"O zaman sorun nedir?" diye sordum.

"Micah'ın ailesiyle tanışmak."

"Seni henüz tanıştırmadı mı?"

"Ben hemen senin yanına geldim, beni tanıştıracak zamanı olmadı."

"O zaman kafam karıştı," dedim.

İç geçirdi. "Kız gibi davranıyorum, değil mi?"

"Kafa karıştırıcıyım diyorsan, evet."

"Micah'ın yanına gitmek, onu rahatlatmak istiyorum ama ailesinin önünde nasıl davranmamı istediğini bilmiyorum. Ben bir vampirim ve erkeğim. Bana ailesinin dindar olduğunu söylediler."

Gülümsedim. "Bazıları öyle ama ailesi erkek-erkeğe olayını sorun etmez." Micah'ın ailesinin durumundan bahsettim.

Hikâyeyi bitirdiğimde Jean-Claude gülmeye başladı. "Micah'ın derdi Nathaniel'i nasıl tanıştıracağı ve ailesinin ne düşüneceğiydi ama onlar bunca zamandır kendi *ménage-à-trois* düzeni mi kurmuşlar? Harika."

Gülümseyerek başımla onayladım. "Şekil-değiştiren olaylarıyla sorunları yok, vampirlerle de olacağını sanmıyorum."

"Öyleyse, seni ve Nathaniel'i aralarına aldılar mı?"

Başımla onayladım. "Güzel gitti."

"Ama bir *ménage-à-trois* bizim anlaşmamızı kabullenmekten daha kolaydır."

Sinirlerinin neye bozulduğu konusunda bir fikrim vardı. "Micah'ın seni ailesiyle nasıl tanıştıracağından korkuyorsun."

Hem hiçbir şey hem de her şey anlamına gelecek bir biçimde omzunu silkti.

Yanına gidip kollarımı beline doladım ve kollarını omuzlarıma koydu. Yüzüne bakıp gülümsedim. "Micah ve ailesi için endişeleniyor olman şimdiye kadar senden duyduğum en tatlı şey."

"Hiç tatlı değil, *ma petite*, bence çok saçma. Onun tek sevdiği erkek Nathaniel ve bunu biliyorum."

"Sen de onu Asher gibi sevmiyorsun," dedim.

"Bu doğru ama Asher artık bizimle değil."

"Aslında, Dev'e Asher ile ilgili seninle konuşacağımı söyledim."

"Asher ve yakışıklı Devil'a ne olmuş?"

"Dev onu özlüyor."

"Birçoğumuz özlüyoruz, *ma petite*," dedi. Sesindeki hafif bir farklılık kendisini de bu gruba dâhil ettiğini gösterdi.

"Yakın zamanda onunla konuştun mu?"

"Evet."

Yakışıklı yüzünden bir anlam çıkartamadım. Ne hissediyorsa veya ne düşünüyorsa benden gizliyordu, demek ki paylaşmak istemediği bir şey vardı. Aklıma zekice, çok zekice bir şey geldi.

"Asher sana hayatındaki yeni erkekten bahsetti mi?"

Jean-Claude irkildi ve sonra hareketsiz kaldı, normal insanlar böyle hareketsiz kalamazdı. Yılanlar bunu becerebiliyor ve tehlikenin geçmesini veya avın yaklaşmasını beklerken bir ağaç dalında sabit durabiliyordu.

"Sessizliğini evet olarak algılıyorum," dedim.

Jean-Claude, "Yeni erkeğinden bahsetti," dedi. Sesi bece-

rebildiği kadar duygudan yoksundu. Bir zamanlar umurunda olmadığını düşünürdüm ama artık bu ses tonunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Ben temizlenirken Dev gidip Asher'i arayacaktı," dedim.

"Öyle mi?" Sesi yine tarafsızdı.

"Evet, öyle." Beline biraz daha sarıldım. "Dev, Asher'in söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu, ne kadarının kendisini incitmek için söylendiğini merak ediyordu."

Jean-Claude bana baktı ama yüz ifadesi hâlâ aynıydı. "Asher zalim sözcükler konusunda ustadır."

Başımla onayladım. "Dev onu o kadar çok özledi ki Asher'den başkasıyla birlikte olmamaya razı."

Jean-Claude'un yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Mephistopheles'in fikrini değiştiren ne oldu?"

"Kimseyi Asher kadar özlememiş. Bence bir kişi için diğer herkesten vazgeçmenin ne demek olduğunu yeni öğreniyor."

"Devil daha önce âşık olmuş mu?"

"Görünüşe göre hayır," dedim.

"Evet, çünkü sadece aşk böyle bir ayrılığı çekilmez hâle getirir," dedi.

"Evet," dedim.

Vücudu biraz rahatladı ve bana sarıldı, artık kollarımda kazık gibi durmuyordu. Yılansı durgunluğu gitmiş ve vücudu akışkanlığını geri kazanmıştı. Gerçi nabzı yoktu ve canlı değildi fakat sanki enerjisini, aurasını ve hareket kabiliyetini de durdurabiliyordu. Belki de böyleydi. Vampir durgunluğu bir tür psişik güç müydü? Sadece fiziksel hareketleri değil bütün hareketleri engelliyor olabilir miydi?

"Asher'i özlediysen benim için sorun değil."

Başımı kendine çekti ve göğsüne, kadife ceketine yasladı. Kendimi Jean-Claude'a bıraktım ve ceketin gerçek kadife

değil sentetik bir karışım olduğunu yumuşaklığından anladım. Modern karışımlar her zaman daha yumuşaktı.

"Öyle mi, *ma petite*? Onu özledim ama hâlâ arzu ettiğimiz gibi dersini aldığını sanmıyorum. Telefonda yeni erkeğinden bahsederken çok mutluydu ve bu yeni sırtlandan istediği her şeyi aldığını söyledi."

Yüzünü görmek için geri çekilmek istedim ama beni yerimde tuttu. Karşı koymadım çünkü bazen yüz ifadesini kontrol edip edemeyeceğinden emin değilse bunu yapardı. Eski vampirler için duyguları belli eden bir yüz potansiyel bir tehlikeydi. Yüzlerce yıl boyunca yanlış yerde yanlış bir bakış attıkları için cezalandırılmak onları bu hâle getirmişti. Jean-Claude artık duyguları belli etmenin daha zor olduğunu söylemişti. Sanırım benim gibi sıcakkanlı hizmetkârlarıyla metafizik ağlar kurdukça biraz daha kolaylaşmıştı. Biz ona sıcaklığımızdan vermiştik ama o da bu yüzden güçlükle kazandığı kontrolünün bir kısmını kaybetmişti.

"Ben sırtlan olduğunu bilmiyordum," dedim. Yanağımı göğsüne yasladım.

"Evet, ama yerel sırtlanların lideri değil, sadece en yakışıklı olan Asher'in büyüsüne kapılmış." Yorgun gibiydi.

"Asher'in bu sırtlanı baştan çıkartması lideri kızdırmamış mı?"

"Liderleri kadın ve ben Asher'i şehirlerine gönderdiğim için heteroseksüel olması gerektiğini ima ettiğimin farkında."

"Ama o tam tersini yaptı ve erkeklerle ilgilendi," dedim.

"Ah, çok daha fazlası; önce kadını baştan çıkarttı, sonra bu erkek için onu sattı."

Kafamı kaldırdım ve beni görmesine izin verdim. "Lanet olsun, kendini öldürtmeye mi çalışıyor?"

Jean-Claude geri çekildi ve başını iki yana salladı. "Ben arada olmasaydım liderleri Dulcia hiç şüphesiz Asher'e ibret-

lik bir ceza verirdi. Bir ay önce beni arayıp hoşnutsuzluğunu dile getirdi."

"Sırtlan topluluğu anaerkildir, Narcissus bu yüzden klanına kadınları almıyordu. Kadınların gerçek vahşi sırtlanlar gibi kontrolü ele geçirmesinden korkuyordu."

"Bunu biliyorum, *ma petite.*"

"Belki Asher bilmiyordur," dedim. "Sen, ben, Micah, Nathaniel ve hatta Nicky kadar bile araştırma yapmaz. Narcissus grubunu diğer sırtlan toplulukları gibi yönetmiyordu. Asher sadece bu sırtlanların yanında vakit geçirdiyse belki de ne kadar tehlikeli olduklarını bilmiyordur."

Jean-Claude bir süre düşündükten sonra başıyla onayladı. "Çok zekice, *ma petite*, haklı olabilirsin. Asher her zaman Belle Morte'nin birine veya bir şeye doğrulttuğu silah gibiydi. Beni de benzer şekilde kullanıyordu ama ben sorular sormayı ve cevapları bulmayı öğrendim. Asher önce onun sonra benim planlarıma sadık kalmaktan memnundu."

"Evet, plan yapmayı bilen biri değil," dedim.

Jean-Claude, "Korkarım öyle," dedi.

"Kendi bölgesinin efendisi olacak kadar güçlü, Jean-Claude, ama kişiliği buna uygun değil."

"Evet, değil."

"Asla da olmayacak," dedim.

Birbirimize baktık ama anlamlı bir bakışmaydı. "Ya Dulcia'nın onu öldürmesine izin verecek ya da ona eve geri dönmesini emredeceğim."

Başımı iki yana salladım. "Onu öldürmesine izin veremeyiz."

"Evet," dedi.

"En son ne zaman ortalığı bu kadar kötü karıştırdı?"

"Bir ay kadar önce."

"Neredeyse beş ay boyunca usluydu da sırtlanların elinden ölmeye birden mi karar verdi?"

"Öyle görünüyor."

"Başlangıçta onu bir aylığına göndermiştik, sonra üç aya çıktı çünkü diplomatik bir başarıydı."

"Öyleydi ve hiçbirimiz evine veya sevdiklerine değer vermeyi öğrendiğine inanmıyorduk. Bu yüzden biraz daha kalmasını istedik."

"Hatırlıyorum, altı ayın sonunda ziyaret için eve dönmesini planlıyordun. Hepimiz, altı ayın sonunda bizimle birlikte olmanın değerini anlamasını ve hatta kıskançlık sorunlarıyla öfke krizleri için terapiye başlamasını ümit ediyorduk."

"Bu çok doğru, *ma petite*."

"Ama kendine çeki düzen vermek için bir ayı daha olduğunu ve sonrasında evine döneceğini bilmiyordu."

"Evet."

"Beş ay uslu durup ödülünü alamayınca aptal bir ergen gibi hareket etmeye karar verdi."

"Onun bir yanı her zaman aptal bir ergen olacak. Sebebini bilmiyorum ama hep böyleydi."

"İyi olduğu için ilgi çekemezse kötü olarak ilgi çekiyor," dedim.

"Çok ama çok doğru, *ma petite*."

"Öyleyse, Asher hiçbir şey öğrenmemiş ve şimdi geri dönerse kötülüğü ödüllendirilecek. Ödüllendirilen hareketler tekrarlanır, Jean-Claude."

"Ne yapmamı istersin, *ma petite*? Dulcia'nın onu öldürmesine izin veremeyeceğimizi söyledin. Micah'ın Dulcia'nın grubuyla iş birliği yapmak için sarf ettiği bütün çabaları boşa çıkarttı, leopar kralının Asher'in başka bir şehre gönderilmesine izin vereceğini hiç sanmıyorum."

"Onu dört bir yanda dolaştırmak sorunu çözmez, Jean-Claude."

"Evet, çözmez." Sırtını duvara verdi ve başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovaladı. Daha önce onu bu hâlde hiç görmemiştim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Değilim. Asher'i sevmeseydim eylemlerinin kaderini mühürlemesine izin verirdim çünkü bu ruh hâliyle biri ona baskı uygulayana kadar o bize baskı uygulayacak."

"Biz ona nasıl baskı uygularız?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Keşke onu bu kadar sevmeseydim."

"Lanet olsun," dedim.

Bunu duyunca bana baktı. "Onu beni, Micah'ı veya Nathaniel'i sevdiğin gibi sevmiyorsun. Ona Nicky veya Cynric kadar değer verdiğini bile sanmıyorum. Asher senin için nedir, *ma petite*?"

"Asher'i seviyorum ama benim ona olan hislerim senin bir yansıman gibi, senin onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse kendi duygularımın nerede bittiğini ve seninkilerin nerede başladığını bilmiyorum."

"Bunun için üzgünüm. *Mon chardonneret* sana bu kadar işkence etmemeliydi, buna izin vermemeliydim. Birimiz zaten yeterince acı çekiyor."

"O benim saka kuşum değil; senin ona taktığın isim saka kuşu. Nathaniel gibi yatak odasına ona efendim dememi istedi ama bu evrende efendi olarak görebileceğim tek kişi sensin. Bunu sana bile vampir politikası gerektirdiğinde diyorum."

"Yatak odasında veya mahzende size baskın geliyor diye bunu söyleyeceğine gerçekten inandı mı?"

"Belki, belki de sınırlarını test ediyor, beni ne kadar zorlayabileceğini merak ediyordu."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Ne yazık ki, böyledir. Her zaman ilişkilerde sınırları zorlar. Kendine güveni olmadığını ve çarpık doğasını gösteren bir şey."

"Dediğin gibi, talihsiz bir durum."

Bir süre bir şey söylemedik. "Asher hakkındaki kötü şeyleri biliyoruz. Sürgünde bir şey öğrenmediğini de gösterdi ve geri dönerse yine sorun olacak."

Jean-Claude, "Evet," dedi.

"Öyleyse, St. Louis'ye geri dönme ihtimalinden neden bahsediyoruz?"

"Çünkü Dulcia'nın bölgesinden onu almazsak eninde sonunda öldürülecek çünkü biz onu çağırana veya Dulcia kontrolden çıkana kadar baskıyı artıracak."

"Asher kadının kontrolden çıkarsa önce kendisini öldürüp sonra güç dengelerini düşüneceğini biliyor mu?"

"Dulcia bizden korkuyor, *ma petite*. Amerika'nın ilk vampir kralını kendine düşman etmek istemez."

"Asher'in hakaretlerine katlanacak kadar korkuyor mu?"

"Kadını bu soruna cevap verecek kadar iyi tanımıyorum ama Asher'i tanıyorum. Zalim olmaya karar verirse durmaz. İnsanları dışlamak, aşağılamak veya korkutmak konusunda gerçek bir yeteneği var."

"Benden senin anılarından bazıları var, Belle'nin sarayında eğlence olsun diye insanlara tecavüz ediyormuş."

"Bu eğlencelerin bazılarında beni de yardım etmeye zorladı, *ma petite*, yoksa ben cezalandırılan olacaktım. Kurban olmaktansa avcı olmayı tercih ettim."

"Ama Asher'in bunları yapması için tehdit edilmesi gerekmiyordu, değil mi?"

"Bir zamanlar zalimlikten keyif alırdı. Şimdi daha iyi biri ama bir kısmı hâlâ acı ve korku vermekten hoşlanıyor. Yatak

odasında arzularını tatmin edecek yöntemler buldu, birilerini bağlamayı ve baskın karakter olmayı seviyor. Bizimleyse güvenli, aklı başında ve uzlaşılabilir olması gerektiğini biliyor."

"Sence eski zalimliklerini de özlüyor olabilir mi?"

"Bunu sevdiğin birine sorabilir misin?"

"Aşkın kör olan kısmı endorfinlerin ilk salgılandığı çılgın zamanlardır; bunlar geçince kimse birini gerçekten sevdiklerinden daha iyi tanıyamaz."

"Yüzlerce yıldır sevdiklerinin hatalarını görmezden gelen bir sürü insanla tanıştım."

"Gerçek aşk gerçek birini sevmektir, kafandaki bir ideali sevmek veya onu yüceltmek değildir. Öylesi bana illüzyon ve yalan gibi geliyor."

"Ama âşıklar illüzyondan ve yalanlardan memnunsa ne olacak, *ma petite*? Devam etmesi için yalanlar gerekliyse gerçek aşk olmaz mı?"

"Evet," dedim.

Bana baktı, şaşırmış gibiydi ve gizlemedi. "Aşkın hayatta kalması için biraz gizem gerek, *ma petite*. Birbirimiz hakkında her şeyi bilsek suçlarımızın veya şüphelerimizin ağırlığı bizi yok eder."

"Asher'in sapık, zalim ve sadist bir piç olduğunu biliyoruz ama onu hâlâ seviyoruz."

"Hatalarımın hepsini listelemeni isteyeceğini sanmıyorum. Beni o kadar berrak görüyorsan bunu bilmek bana acı verir."

Gülümsedim. "Senin hataların var ama benim de var. Senin iyi yanların kötülerinden daha fazla. Asher için aynısını söyleyemeyiz."

Jean-Claude, "Çok güzel," dedi.

"Çok," dedim. "Mahzende üstüme çıkması harika bir şey. Benim bu konuda ilkim olduğu için, daha öncesinde bu

gibi oyunlardan benim kadar hoşlanan birini bulmanın ne kadar zor olduğunu bilmezdim. Bu konularda Nathaniel'in ihtiyaçlarını karşılayacak aklı başında birini de tanımıyorum."

"Kediciğin ihtiyaçları bazen ürkütücü olabiliyor."

"Evet; seni ve beni korkutuyor, biz Nathaniel'in üzerine çıkıp ona zevk vermekten hoşlanmıyoruz ama Asher hoşlanıyor. Aslında, benim koyduğum kurallar olmadan ikisini yalnız bırakabileceğimi bile sanmıyorum."

Jean-Claude, "Bence bu kadar çok zevk almalarının sebebi tehlikeye çok yakın olduklarını bilmeleri," dedi.

"Mahzende güzel ve iyi olabilir ama bu özellikleri kötülüklerine ağır basmıyor."

"Doğru ama o tarz oyunlar olmadan da harika bir sevgili," dedim.

Jean-Claude yüzünü kontrol etmek istermiş gibi başını yana çevirdi, sonra bana döndü. "Evet." Tek bir kelimeydi ama yeterliydi. Gözlerinden acı çektiği belliydi.

"Sence dönmesine izin vermek kötü bir fikir mi?"

"Sence değil mi?" diye sordu.

Birbirimize baktık. Sonunda, "Evet, kötü bir fikir," dedim.

Jean-Claude, "Mantık Asher'i kaderine terk etmeyi söylüyor," dedi.

"Bırakalım da Dulcia onu öldürsün mü?"

Başıyla onayladı. Bana bakarken bir şey belli etmemek konusunda çok dikkatliydi. Duyguları üzerinde tam bir hâkimiyet kurdu.

"Kararı bana bırakıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Ben yüzlerce yıldır güzelliğinin ve zalimliğinin kölesi oldum, *ma petite*. Onun istediği gibi ona hükmedemem."

"Onu bir başkasının öldürmesine izin veremem."

Gözleri biraz açıldı. "Bu cümlenin söyleniş şeklinden hoşlanmadım, *ma petite*."

"Ben de ama Cynric'e çok sert bir darbe indirdi ve yere düştüğünde boynunun kırıldığını sandım. Omurgada ciddi bir hasar vampirler ve şekil-değiştirenler için kafanın kesilmesi gibiydi. Cynric'i kazayla öldürseydi onu vururdum, Jean-Claude. Onu vurur ve öldürmek için ateş ederdim."

"Sen bunu yapabilecek kadar güçlüsün, ona şüphem yok, ama sonrasında bununla yaşayabilir miydin bilmiyorum."

"Asher gittiğinden beri bunu düşünüyorum. Neler yapabileceğimi biliyorum. Beni bunu yapacak kadar zorlayabileceğini biliyorum ama onu öldürürsem içimde açılacak yaranın iyileşmeyeceğinin de farkındayım. Lanet olsun, Ares'i vurmak, onu bu işe benim soktuğumu bilmek bile kötüydü. Onu büyük kötü vampire kurban ettim ve sonra da öldürdüm. Haven'ı seviyordum ama ona âşık değildim fakat onu öldürmek içimde bir şeyleri de öldürdü."

Jean-Claude bana doğru geldi ama yaklaşmasına izin vermedim. "Hayır, sadece hayır," dedim.

"Ne yapabilirim, *ma petite*?"

"Bana Asher'in öldürülmesi gerektiğini ama bunu yapamayacağını söyledin. Yapılması gerekiyorsa bunu benim yapmam gerekir."

"Bunu sen de yapmak zorunda değilsin. Kötülük yapmaya devam edebilir ve ikimizin de zayıflığı olarak kalır. Korkunç güzelliği karşısında benden daha güçlüsün diye seni suçlayamam."

Başımı iki yana salladım. "Seni piç, yapamayacağımı biliyordun."

"Seni tanıdığım için, evet," dedi.

"Öyleyse ne söylemeye çalışıyorsun, Jean-Claude?"

"Bilge leopar kralımız onu eve getirebileceğimizi çünkü birçoğunun onu özlediğini söyledi."

"Öyle bir şey demedi," dedim.

Jean-Claude gülümsedi. "Evet, Dulcia'nın onu öldürmesine izin vermemizi veya yerel sırtlan klanıyla kurduğu iyi niyet ilişkisinin devamı için onu o bölgeden almamızı söyledi."

"Nathaniel de onu çok özlüyor."

Jean-Claude, "Devil için de aynısı geçerli," dedi.

"Richard bile yatak odasında birine baskın gelmeyi özlüyor. Böylece karanlığını birine yönlendirebiliyordu. Asher ile oynayıp ona istediğini yapamayınca sinirleri bozuluyor."

"*Mon lupe* dominant olmak konusunda şaşırtıcı bir yeteneğe sahip."

"Kendiyle barışmaya çalışıyor ve bir yanı Asher'e işkence etmeyi, onu kamçılamayı, onu seksten mahrum bırakmayı seviyor. Asher de heteroseksüel bir erkeğin ilk sevgilisi olmaktan zevk alıyor. Richard, Asher'e istediğini yapıyor ama Asher'in kendisine dokunmasına izin vermiyor."

"Birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılıyorlar, tıpkı Asher'in sen ve Nathaniel'in ihtiyaçlarını karşıladığı gibi."

"Ve senin," dedim.

"Narcissus, yerel sırtlan liderimiz, ona bayılıyor."

"Öyleyse, birçoğumuzun boşluklarını tamamlıyor," dedim.

Jean-Claude, "Öyle görünüyor," dedi.

"Keşke onu bu kadar sevmeseydik."

"Ben bunu yüzlerce yıldır diliyorum."

"Asher o kadar zarar görmüş ki... terapiye gidip sorunlarını çözmeye bile çalışmaz."

Jean-Claude, "Geri dönüşünün bedeli terapi olacak," dedi.

"Terapistin ofisine gitmesini sağlayabiliriz, Jean-Claude, ama onu terapiden faydalanmaya zorlayamayız."

"Bu çok doğru," dedi.

"Ben de eve dönmesini istiyorsam demek ki ona karşı zaafı olan tek kişi değilsin."

"Aşk hem büyük bir güç hem de büyük bir zayıflıktır, *ma petite*. Hangisi olduğu günden güne, saatten saate değişir."

Yanına gittim ve odanın ortasında beni karşıladı. Birbirimize sarıldık ama yüzüne bakmaya devam ettim. "Onu eve götüreceğiz çünkü ona siktirip gitmesini söyleyecek kadar güçlü değiliz, değil mi?"

Gülümsedi. "Onun gibi bir şey."

"Aşk çok büyük bir şey, değil mi?"

"Evet," dedi. Beni öpmek için eğildi. "Evet, zevk de verse, acı da verse, üzüntü de verse ondan vazgeçemem."

Öpüştük çünkü birbirimize dokunmaya ihtiyacımız vardı. Asher konusunda tam bir gerizekâlı olduğumuz için rahatlamamız gerekiyordu. Aptalsak bile birlikte aptallık ediyorduk. Aşk bazen zeki olmak anlamına gelmiyordu. Bazen birlikte aptal olmak anlamına da geliyordu. Bu gibi anlardan nefret ediyordum ama aşkın, gerçek aşkın, mantıksız kararlar vermek anlamına geldiğini öğrenmiştim. Bir şeyler kötü gidecek olsa bile bazı kararları vermeniz gerekirdi. Neden? Çünkü aşk ümit demekti; bu sefer farklı olacağını ümit ederdiniz. Bazen öyle olurdu -bunun en iyi kanıtı Jean-Claude ve bendim- ama bazen işe yaramazdı, Richard ve üçümüz bunun en güzel kanıtıydık.

Kalbi zayıf olan, güzel kadını asla kazanamazdı. Sanırım aynısı yakışıklı bir erkeği elde edecek kadınlar için de geçerliydi. Ümidimize sarıldık.

40

Yerel polisten bazıları SWAT'tan Yancey gibiydi ve ateş altında birlikte yan yana durduğumuz için beni kendilerinden biri gibi kabul ediyordu ama diğerleri... Ares'i, yaptıkları için suçlamaya çok hevesliydi. Birini suçlamaları gerekiyordu ve nefret edebilecekleri tek kişiyi ben öldürdüğüm için benden nefret ediyorlardı.

Dev ve Nicky benimle merkeze kadar geldi. Edward ile buluştuk, beni Mareşal Hatfield ve diğerleri ile tanıştırdı. Şahit ifadelerini okuduk, suç mahalli resimlerine ve kayıp kişilerin fotoğraflarına baktık, kayıplar farklı formlarda yaşayan ölüler olarak geri dönüyordu. Geceyi gündüz yapabileceğim işlerle boşa harcamayı sevmezdim ama vampirler avukatlarıyla birlikte bu gece güvendeydi. Belki de yarın akşam vampirleri sorguya çekerken dava hakkında daha çok bilgi sahibi olacaktım. Hayal kırıklığına uğramamak için kendime bunu söylüyordum. Elimizde esas tehlike olan büyük kötü vampiri gören iki kişi vardı ve onlara bir şey soramıyorduk.

Planımız benim işim bitene kadar adamlarımın dışarıda beklemesi ya da yerlerini yeni korumalar alana kadar mola vermeleriydi. İşlerini iyi biliyorlardı. Yanlarında silah taşıma ruhsatları vardı ve yerel polis isterse silahlarını girişteki kutuya bırakıyorlardı. Beklemediğimiz şey ise biz girerken Dedektif Rickman'ın görevli olmasıydı. İnsanların şekil-değiştirenler-

den korkmasının bir sebebi de sıradan insanlar gibi görünmeleriydi, zaten öyleydiler. Vücutlarında bir hastalık vardı, kan testi yaptırmaz veya form değiştirmezseniz, insanların arasına karışabilirdiniz. Benim gizlice içeriye girmek gibi bir niyetim de yoktu; aklımdan bile geçmemişti.

Rickman, "Hayvanlarını çıkart buradan, Blake!" diye bağırdı. O kadar öfkeli değildi, sadece yakındaki herkesin bunu duymasını istiyordu. Yüzünde sana-söylemiştim memnuniyeti vardı. Haklı bir öfkesi olduğunu düşünüyordu ama hâlinden fazla memnundu.

Sakin bir ses tonuyla, "Onlar hayvan değil, Rickman," dedim.

Üniformalılardan biri, "Bunlar şekil-değiştiren mi?" diye sordu.

Rickman, "Evet, hem de hepsi," dedi.

Memur, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. Gözleri biraz açıldı, şimdi daha genç görünüyordu. Harika.

Rickman, "Biliyorum," dedi.

Dev ve Nicky'nin kulağına fısıldadım. "Ne olursa olsun karışmayın. Tartışmayı alevlendirecek bir şey yapmayın."

Nicky başıyla onayladı. Dev, "Tamam, patron," dedi.

Rickman, "Tüylülerinin kulağına tatlı sözler fısıldayacaksan bunu başka yerde yap," diye bağırdı. Bize doğru, hatta benim üzerime doğru yürüyordu. Beni korkutmak için boyunu kullanacaktı.

Sakindim ama sesimi yükselttim. "Öncelikle, Rickman, saçmalıyorsun. Şekil-değiştiren olduklarını biliyorsun çünkü sana ben söyledim. Ayrıca, onlar hayvan değil, insan."

"Son evcil hayvanın Baker'ı öldürdü ve Billings'in elini kopartı!" Rickman bunu bana tepeden bakarak ve bağırarak söyledi.

Etrafımıza insanlar toplandı. "Buraya giremezler!", "Dışarı çıkın!", "Hayvanlar!", "Yaratıklar!" diye mırıldananlar oldu.

"Birincisi, o benim evcil hayvanım değildi, Deniz Kuvvetleri'nde askerdi. Sizin memurlarınız gibi bir vampir tarafından büyülendi."

"Bir asker değildi." Rickman yüzüme tükürür gibi konuştu. "Lanet olasıca bir hayvandı!"

Yüzümdeki tükürükleri sildim ve Rickman'a gülümsedim. Aslında gülümsemek istemiyordum, istem dışı bir şeydi, hoş olmayan ve şiddet içeren bir şey yapacaksam böyle olurdu. Öfkeliydim. Genelde kontrol ederdim ama şimdi hoş olmayan gülümsemem açığa çıkmıştı.

"Lanet olsun, sen neye gülüyorsun, Blake?" diye bağırdı.

Sonraki yapacaklarımın bahanesi yoktu; kasıtlı olarak Rickman'ın üzerine gittim. Ona zarar vermedim; ellerim bile yanımdaydı, şimdi kıyafetlerimizin altındaki kurşun geçirmez yelekler birbirine değiyordu ama şiddeti ve erkekleri çok iyi tanıyordum. En ufak bir hareket fark yaratırdı. Üzerime eğilip bana öfke kusan bir erkeğe dokunuyordum; en küçük bir dokunuş bile fiziksel bir şeye dönüşebilirdi. Bir sürü kadın bu kuralları bilmezdi, erkekler arasındaki kavgaların büyük bir kısmı bağırarak ve vücut dili ile yapılırdı. Tek bir dokunuşla karşı tarafın vücuduna birden adrenalin pompalanır, adam elektriğe kapılmış gibi irkilirdi. Rickman kadar öfkeli birine vursam daha iyiydi.

Bana yumruk atabileceği kadar yakın değildim, bu yüzden beni sert bir biçimde itti ve tökezledim. Kasıtlı olarak düşmeyi düşündüm ama fazla düşündüm ve adamı kabadayı gibi gösterecek fırsatı kaçırdım. Fakat biri bu kadar öfkeliyse başka seçenekler de vardı.

"Kız gibi dövüşüyorsun," dedim.

Bana bir yumruk savurdu, ne olursa olsun bir polisti ve dedektif olabilecek durumdaydı, bu yüzden dövüşmeyi bili-

yordu. Yine de, ben vuruşu karşılayacak kadar hızlı ve iyiydim. Fakat vuruşu suratıma yiyecek kadar da hızlı ve iyiydim. Rickman'a ne olduğunu göstermeliydim.

İlk yumruk yanağıma indi ve yere düştüm. Rickman insandı ve uzun boylu, yapılı bir adamdı. Bir polisti. Nasıl vuracağını biliyordu çünkü bazen hayatı birini hemen yere sermesine bağlıydı. Kıç üstü yere oturdum ve kulaklarım çınladı. Kendime gelirken sendeleyerek ayağa kalktım çünkü kavgada ilk kural en kısa süre içerisinde ayağa kalkmaktı. Yerden yapabileceğim tek şey bir tekme ile dizini döndürmek olurdu. Adamı sakat bırakmaktan başka seçenekler de istiyordum, bu yüzden ayağa kalktım ve karşısında pozisyon aldım, topuklarım üzerinde yaylandım.

Rickman göründüğünden daha hızlıydı çünkü üzerime doğru bir yumruk daha geldi. Bu sefer vuruşu kolumla karşıladım ve diğer elimle yanına bir yumruk attım. Topuklarım üzerinde dönerek ağırlığımı da vuruşa verdim ve kum torbasına vururken yaptığım gibi bileğimi hafifçe büktüm. Bana öğretileni yapıyordum ama normal bir insanla dövüşmeyeli yıllar olmuştu. Rickman bana var gücüyle bir darbe indirmişti ve ben de aynısını yapıyordum. Fakat benim boyutumda bir kadından çok daha güçlü olduğumu unutmuştum. Kanımda birden fazla likantropi olduğunu ve vampir metafizik bağlarımı unuttum. Adama vurdum ve sert bir darbe indirmekten başka bir şey düşünmedim.

Kaburgalarının esnediğini hissettim ve bir şey kırılınca bir çatırtı geldi. Bende bir hasar olmadığını biliyordum. Sonra üniformalılar bizi ayırdı ve birbirimizden uzaklaştırdı.

Rickman'ın küfürler etmesini bekliyordum ama sesi yükselmedi. Beni geriye iten yüzlerin arasında tanıdık birini gördüm. Memur Bush'un bir eli omzumdaydı ve dikkatini

benimle arkasındaki adam arasında dağıtmak zorunda kalmıştı. Bush'un yüzünün sağ tarafında korkunç yara izleri vardı. Vampir zihnini ele geçirince adamı bayıltmıştım. Bir an için pişmanlıkla nefesim kesildi çünkü aklıma saçma sapan bir soru geldi. Ares'i neden bayıltmamıştım? Cevabı basitti, değişim başladıktan sonra bu gibi şeyler işe yaramazdı. Aslında, her şey daha da kötüye gidebilirdi çünkü insan bayılırsa yaratık kontrolü tamamen ele geçirirdi. Mantığım bunu biliyordu ama pişmanlık mantıkla değil, duygularla ilgiliydi.

Bush ve diğerleri beni iterken kendimi dünyadan soyutladım, sanki kurtulmaya çalışıyormuşum gibi beni tutmaya devam ettiler. Rickman'a ulaşmaya bile çalışmıyordum. Dövüş benim için sona ermişti. Zaten işin bu noktaya gelmesinin sebebi Ares'i kaybetmenin üzüntüsüydü. Lanet olsun, böyle bir şey yapmamalıydım.

Bush bana sırıttı. "O ne yumruktu, Mareşal."

"Hey, vampir sizi kontrol ediyordu, bir şey yapmak zorundaydım."

"Ben değil," dedi. "Dedektif. Kaburgalarından birini kırdığını söylüyorlar."

"Aşağıdakilerden bir tanesi," dedim. "Yukarıdakilerden daha kolay kırılırlar."

Üzerinde sivil kıyafetler olan darmadağınık saçlı biri yanıma geldi. "Elin nasıl, Mareşal?"

Elimi açıp kapattım ama acıyan bir şey yoktu. "İyiyim."

Gülümsedi ve güzel ağzının kenarında gamzeleri açığa çıktı. Gözleri çok koyu ya da çok açık olmayan hoş bir kahverengiydi. "Ama yüzünün buza ihtiyacı var."

Rickman bana vurduğunda canım acımıştı ama yeni gelen dedektif söyleyene kadar bir şey hissetmemiştim. Bu kadar çok acıması bile Rickman'ın bana gerçekten zarar vermek iste-

diğini gösteriyordu. Kaburga olayı için çok pişman değildim.

"Adım MacAllister, Dedektif Robert MacAllister; dostlarım bana Bobby der."

Dost olup olmadığımızı sormaya hazırlandım ama bu gibi yorumlar saldırganlık veya flört olarak algılanabilirdi, bu yüzden normal olanı yaptım. "Tanıştığıma memnun oldum, Dedektif, Bobby. Ben Anita." Bunu otomatik olarak dile getirdim, dikkatimi Bush'un ve MacAllister'ın arkasındaki adamlara odakladım. Her şeyden soyutlanmış gibiydim, sanki insanlara tepeden bir yerden bakıyordum. Lanet olsun, şoktaydım. Sıradan bir kavganın ardından böyle olmamam gerekirdi.

Dev yanıma geldi. Yüzüme dokundu ve başımı nazikçe yana çevirip inceledi. "Bize dövüşten uzak durmamızı emredip durursan diğer korumalar bizimle dalga geçmeye başlayacak."

Bunu duyunca gülümsedim, muhtemelen amacı da buydu. "Aklımda tutmaya çalışırım."

Nicky yanıma geldi. "Hastaneden yeni çıktın."

Suratına bakmak için yüzümü yana çevirdim. Saçlarının arasında görebildiğim yüzünde sert ve sıkıntılı çizgiler vardı ama ne olursa olsun dövüşe karışmamasını emretmiştim. Birinin bana zarar vermesini, hatta öldürmeye çalışmasını seyredip sadece ben emrettim diye çaresiz mi kalırdı? Çünkü emrim gayet açıktı. Emin değildim ve emri vermeden önce bunu düşünmem gerekirdi. Hatalıydım.

Elimi Nicky'ye uzattım ve büyük eliyle elimi tuttu. Normalde korumalık yaparken erkeklerimin elini tutmazdım ama işini yapmasını imkânsız hâle getirdiğim için ancak bu şekilde özür dileyebilirdim. Söylediğim sözlerin beni koruma yeteneğini tamamen saf dışı bıraktığını bilmem gerekirdi ama kafamın içi hâlâ bulanıktı. Eli sıcak ve gerçekti. Elini tutmanın yardımı oldu.

Gülümsedi ve diğer polislerin önünde elini tuttuğum için mutlu oldum.

Bush, "Hey, Nicky, mareşal sizin onu korumanıza hiç izin veriyor mu?" diye sordu.

Nicky sırıttı. "Arada bir."

Dev, "Hayır," dedi. "Genelde o bizi koruyor."

Bush uzun boylu adama baktı, bunun bir espri olduğunu sanıyordu fakat Dev'in yüz ifadesini görünce kaşlarını çattı. Ciddi olup olmadığını sorabilirdi ama arkamızdan gelen birini görünce Bush askerlerin hazır oluna benzer bir duruşa geçti. MacAllister da birden ciddileşti. Hepimiz hastalıklıymışız gibi diğer polisler bizden uzaklaştı. Arkamızdaki her kimse yetkili biriydi. Benden sorumlu değillerdi ama ben onların evindeydim, bu yüzden...

"Mareşal Blake, Dedektif Rickman, ikiniz de hemen ofisime gelin."

MacAllister ciddi bir yüz ifadesiyle bana doğru eğilip fısıldadı. "İçeriye adım atar atmaz patronun ofisine davet edildin, çok hızlısın."

"Öyleyimdir," dedim. Profesyonel bir gülümseme takınıp arkama döndüm ama bir elimi yanağımdaki yara izine doğru attım. Rickman'ın herkesin önünde bana vurmasına izin vermiştim, böylece insanlar Dev ve Nicky'nin şekil-değiştiren olduklarını unutacaktı. Biri profesyonel olmayan bir şey yapıp kabadayı gibi göründüyse suçlamalarının da bir anlamı kalmazdı. İşe yaramıştı, sempati toplamak için aldığım bir yaraydı ve birden fazla işe yarayabilirdi. Başkomiser, dedektiflerinden birinin kaburgasını kırdığım için kızgın bile olsa bunu sonuna kadar kullanacaktım.

41

Başkomiser Jonas lisede, belki de üniversitede, Amerikan futbolu oynamış gibi duran iri yarı bir Afrika kökenli Amerikan vatandaşıydı. Fakat masa başı işi yaptığı için göbeği çıkmaya başlamıştı. Koltuğunda kalmak için belirli testlerden geçip geçmediğini merak ettim. Masasının arkasından bize öfkeli bir bakış attı. Biz derken, yanımda Mareşal Hatfield ve Edward vardı. Jonas'ın ofisine çağrılacak kadar kötü bir şey yaptığımı duyan Hatfield savaşmaya karar vermiş ve beni davadan almaya gelmişti.

Hatfield bir metre altmış yedi santimetre boyundaydı, neredeyse Edward kadar uzundu. Edward kovboy çizmeleri sayesinde birkaç santimetre daha kazanıyordu ve Hatfield'ın ayağında benimkilere benzer düztabanlı botlar vardı. Bu yüzden daha kısa gibi görünüyordu. Ya da Edward daha uzun duruyordu. Kestane renginde saçlarını kısa ve düzgün bir at kuyruğu yapmıştı. El hareketleriyle konuşurken kafasını da oynatıyor ve tepemizdeki ışıklar saçlarındaki koyu kırmızı gölgeleri açığa çıkartıyordu. Kestane renginden koyu bir kızıla doğru iki ton uzaklaşmıştı. Zayıftı ama genetikten ve antrenman yapmaktan gelen bir zayıflıktı, bir şeyler yemediği için değildi. Hareket ettirdiği kollarındaki kasları gördüm ve kollarının üst kısımlarının çok kalın olmadığını fark ettim. Erkeksi kalçaları ve küçük göğüsleri olan uzun kaslı kadınlar-

dandı. Üçgen yüzüne yakışacak kıvrımları olmadan narin ve kadınsı görünmeyi becerenlerdendi. Çenesi bana göre fazla keskindi ama kadınla randevulaşacak değildim, sadece kadın konuşurken bir şeyleri inceliyordum. Beni iyi seçimler yapamayacak kadar yaratıklara yakın olmakla suçluyordu. Aslında dinlemiyordum çünkü bunları daha önce de duymuştum ve artık duymak sıkıntı veriyordu. Bu yüzden ayakta dikilip parazit yapmasına izin verdim.

Edward, "Anita, Anita, Başkomiser seninle konuşuyor," deyince gözlerimi kırpıştırdım.

Hatfield'ın diğer tarafında ve biraz gerisinde dikilen Edward'a baktım, sonra masanın arkasındaki Jonas'a baktım. "Özür dilerim, efendim, ama ne dediğinizi duymadım."

"Seni sıkıyor muyuz, Blake?" diye sordu.

"Bu şarkıyı ve dansı daha önce çok gördüm, efendim."

Edward iyi çocuk Ted olarak öne çıktı. "Anita'nın yüzünde morarmaya başlayan büyük bir bölge var. Bence Rickman ona vurarak onu fena sarstı."

Jonas, "Onun için bahaneler mi uyduruyorsun?" diye sordu.

"Hayır, efendim, sadece hastaneden yeni çıktığını ve ne kadar çabuk iyileşirse iyileşsin bu yeteneğinin anlık ve kusursuz bir şey olmadığını söylüyorum. Göründüğünden daha büyük hasar almış olmasından korkuyorum."

Jonas gözlerini kısıp Edward'ı süzdü ve ardından bana döndü. "Ne durumdasın, Blake?"

"Yüzüm acıyor," dedim. Ama Hatfield'ın sesi ne kadar duygu yüklüyse benimki o kadar duygusuzdu.

"Buradan yarayı göremiyorum, biraz yana doğru döner misin?"

Hoş bir baş ağrısı ile gelen zonklama yüzüme yayılmaya başlamıştı, suratımın sağ tarafını gösterdim. Bunu yapınca

Hatfield'a bakmak zorunda kaldım, bana öfkeli bir bakış attı.

Jonas'ın sandalyesinin hareket ettiğini duydum. "Bir yumruk için fazla şişmiş gibi." Daha iyi görebilmek için masanın arkasından çıktı. Dudaklarını büzdü. "Ricky tam kemiğin üzerine vurmuş. Kemik kırılmış olabilir mi?"

"Ben kırıldığını duymadım," dedim.

"Ne kadar acıyor?"

"Kırıkmış gibi değil, sanmıyorum."

"Daha önce kemiklerin kırıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Öyleyse, nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Tuttuğu nefesini verdi. "Gözünü kapatacak kadar şişmeden üzerine buz koymalısın. Seni bu hâlde dışarıya çıkartamayız." Ofisinin kapısını açtı ve dışarıya seslendi. "Buz torbası ve birkaç havluya ihtiyacımız var." Birinin getireceğinden emindi ki kapıyı kapattı ve sandalyesine geri döndü. Dirseklerini göbeğine koyup ellerini birleştirdi çünkü sandalyenin kollarını kullanamayacak kadar kilo almıştı. Göbeklenmeden önce de sahip olduğu bir alışkanlık gibiydi. Parmaklarının üzerinden bize baktı.

"Vampirler için infaz emri Mareşal Hatfield'da ve seninle Mareşal Forrester'ı bu işten uzak tutmak istiyor."

"O kadarını duydum," dedim.

"Teknik olarak, üçünüzden de ben sorumlu değilim. Siz federalsiniz. Ama size destek olacak olan biziz. Hatfield yerel infazcı. Onu tanıyorum. Sizin söylediklerinize neden değer vereyim?"

"Sadece vampirleri öldürecek olsaydık, sorun olmazdı," dedi. "Gün doğana kadar bekler, onları metal sedyelere bağlar, üzerlerine kutsal nesneler koyar ve kalplerini kazıklardık.

Ama bu vampirlerden öğrenmemiz gereken şeyler var ve bunun için canlı olmaları gerek."

Hatfield, "Onlar canlı değil!" dedi. Bir cümleye ancak bu kadar duygu yüklenebilirdi. Vampirlerden nefret edenlerden biriydi. Bir nevi Ku Klux Klan üyesi olmak gibiydi, nefret ettiği grubu öldürme yetkisine sahipti ve bunu sonuna kadar kullanıyordu.

Edward espri yaparcasına, "Yasal olarak öyleler," dedi.

Hatfield suçlarcasına parmağını havada salladı. "Sen Blake'i tabii ki savunursun, onunla yatıyorsun."

Jonas, "Hatfield," dedi. Sesini yükseltti.

Kadın, Başkomiser'e döndü. Öfkesinin altında bir kararsızlık vardı.

Edward, "Aslında," dedi. "Mareşal Blake'i değil, kanunu savunuyorum. Yasal olarak tutukladığınız vampirlerin de hakları var."

"Onları bu akşam öldüremememin tek sebebi onun..." Hiç bakmadan parmağıyla beni işaret etti. "... Yapılmasına yardım ettiği kanunlar."

İçimden parmağını tutup kırmak geldi ama zaten bana bakmıyordu. "İki vampiri öldürürsen sonra ne olacak, Hatfield?"

Bana bakmak zorunda kaldı. "Dünyadan iki vampir eksilecek."

"Öyleyse, davayı çözmek yerine vampirleri öldürmekle ilgileniyorsun."

"Onlar ölünce dava kapanacak," dedi.

Jonas'a döndüm. "Bu iki vampir bir ay önce kaybolan insanlar ya da en azından yerel polis bana öyle söyledi. Bu akşam dosyalarını okumaya geldim ama bir aydan beri mi kayıplar?"

Jonas, "Hemen hemen," dedi.

"Onları kim vampir yaptı? Ormanda öldürdüğümüz çürüyen vampirleri kim yaptı?"

Hatfield, "Onları bu şehrin başındaki kan emici piç yaptı!" dedi. Sesi boğuktu ve bağırır gibiydi.

"Bunlar çürüyen vampirler. Bu da Şehrin Efendisi'nin onları yapmadığını gösteriyor çünkü o çürüyenlerden değil."

"Hepsi yürüyen cesetler, Blake. Eninde sonunda çürürler."

"Herkes eninde sonunda çürür, Hatfield," dedim.

Jonas, "Fredrico ormandaki vampirlerle bir ilgisi olmadığını söyledi," dedi.

Hatfield, "Tabii ki öyle diyecek," dedi. "Başka ne diyebilir? Kan emicilerinin kontrolünü kaybettiğini ve insanları öldürdüğünü itiraf mı edecek?"

"Aileler kayıp," dedim. "Vampirler aileleri almaz. Çocukları vampir yapmak yasal değildir."

"Daha önce çocuk vampirler öldürdüm," dedi.

"Kaç tane?" diye sordum.

Suratını astı ve mırıldandı. "İki."

"Ama göründüklerinden daha yaşlıydılar, değil mi?"

"Bu da ne demek?" diye sordu.

"Demek istediğim, çocuk gibi görünüyorlardı ama değillerdi," dedim.

"Bunlar çocuktu," dedi. Kendinden emindi.

"Onlarla konuştun mu?"

"Konuşmak? Konuşmak? Ah, bekle, sen konuşuyor, hatta çok daha fazlasını yapıyorsun."

Edward, "Öldürdüğün vampirlerle hiç konuşmadın, değil mi?" diye sordu.

Cevap verirken Edward'ın yüzüne bakmadı. "Hayır, gündüz pek konuşkan olmuyorlar."

Edward, "Sen aktif olarak bir infaz üzerinde çalıştın mı?" diye sordu.

"Vampiri öldürmek de aktif olarak görevini yerine getirmektir," dedi.

"Hiç vampir avına katıldın mı?" diye sordum.

Bize öfkeli bakışlar attı.

"Hepsini morgda mı öldürdün?" diye sordum.

"Hayır, kan emicilerin izlerini inlerine kadar sürdüm, onları tabutlarında ve uyku tulumlarında öldürdüm. Şanslıydım ve onları gündüz buldum, bu yüzden çok fazla konuşma geçmedi; ayrıca, benden korkmuyorlardı. Ben İnfazcı değilim."

Edward ile göz göze geldi. Hatfield yeni mareşal değildi ama bizim gibi de değildi. Yüzümüzden belli olmuş olmalıydı ki cevap verdi. "Yasal bir vampir avcısıyım; işimi yaparım, sadece İnfazcı değilim," dedi. "Vampirler henüz bana hoş isimler takmadı."

Edward, "O isimler bütün mareşallere takılmaz," dedi.

"Evet, senin de Ölüm olduğunu biliyorum," dedi.

Bir an için Hatfield'ın Ted'in gizli kimliği Edward'ı bildiğini düşündüm ama ben İnfazcı olduğumdan beri Ted de Ölüm'dü. Fakat bu takma isme rozet sahibi olmadan ve Donna'ya âşık olup ehlileşmeden önce de sahipti. Vampirler bir zamanlar kiralık katil/ödül avcısı olan Ted'e Ölüm diyordu, şimdi de ödül avcısı/mareşal olduğu için Ölüm'dü. Bu ismi hak ediyordu.

Edward en iyi Ted sesini kullanırken yüz ifademi kontrol etmeye çalıştım. "Benim Mahşerin Dört Atlısı'ndan biri olduğumu biliyorsan, Anita'nın vampirlerden iki isim aldığını biliyor olmalısın."

Suratı asıldı. "Evet, iki evcil ismi olduğunu biliyorum."

Jonas, "Ben bilmiyorum," dedi. "Beni aydınlatın."

İkimiz de Hatfield'a baktık. Öfkeyle bize baktıktan sonra Jonas'a döndü. "Forrester, Ölüm. Blake de Savaş."

"Diğer iki atlı kim?"

"Otto Jeffries, Salgın ve Benekli At Bernardo da Kıtlık."

"Benekli At ile tanıştım ve Jeffries'in ismini duydum; ikisi de eski asker ama sen de öylesin, değil mi, Forrester?"

"Evet, efendim."

"O zaman Blake neden *Savaş*? Hiçbir zaman asker olmadı."

Edward, "Öldürdüğü vampirlerin sayısı benden fazla," dedi. "Vampirler teke tek öldüreni Ölüm olarak bilir. Savaş ise her zaman çok sayıda vampir öldürür."

Jonas, "Vampirlere sordun," dedi.

"Sordum," dedi.

"Neden Jefferies veya Benekli At değil?" diye sordu.

"Bernardo ile tanıştınız, değil mi?" diye sordum.

Hatfield, "Onunla tanıştım," dedi. "Bana o kadar ürkütücü gelmedi."

Edward, "O, Kıtlık," dedi.

Hatfield, "Anlamadım," dedi.

"Vampirler Bernardo'nun yenilecek kadar güzel göründüğünü ama kimsenin tadına bakamadığını, bu yüzden isminin Kıtlık olduğunu söyledi."

Kadının kaşları çatıldı.

Jonas üzerinde bir süre düşündü, sonra mutlu ve geniş gülümsemesini gösterdi. Bir kahkaha attı. "Yiyecek gibi lezzetli, anladım."

Edward, "Tehlikeli yiyecek," dedi. "Mareşallerin vampir öldürme listesinde beşincidir."

"Jefferies ile bir kez karşılaştım. Kimse bakmadığı zaman kadınlara nasıl baktığını gördüm, etmişiz gibi bakıyor ve

bütün bunlar likantropiye yakalanmadan önceydi. Sanırım şimdi onun için gerçekten yiyeceğiz." Ürperdi, omuzları biraz çöktü, sonra ne yaptığının farkına vardı ve sırtını dikleştirdi.

Bunu fark etmiş olması Hatfield'ın gözümdeki değerini artırdı. Otto Jefferies'i Olaf olarak tanıyordum. Olaf'ın hobisi seri katillikti ama bu ülkedeyken veya görev üzerindeyken kimseyi öldürmüyordu. Sürekli iş verirseniz kontrol altında olduğunu düşünebilirdiniz. Ordu Olaf'ı meşgul ediyordu, bir rozeti varken işi başından aşkındı ve Doğaüstü Birim'in Mareşal'i olması vampirlere ve şekil-değiştirenlere istediği gibi işkence etmesini sağlıyor, yaratıkları canının istediği gibi öldürebiliyordu. Sonunda öldükleri sürece kimse infazın nasıl yapıldığı veya ne kadar sürdüğüyle ilgilenmezdi. Olaf hayatım boyunca karşılaştığım en ürkütücü adamlardan biriydi ve benim ürkütücü listem oldukça görkemliydi. Hatfield haklıydı, bir aslan-adamın saldırına uğrayıp likantropi kapmadan önce de yeterince korkunçtu. Test sonuçları çıktıktan sonra ortadan kaybolmuş ama birkaç ay sonra ortaya çıkmıştı. Yaratığını kontrol altına almayı öğrenirken bir şeyler yaptıysa da yetkililer bu konuda bir şey bilmiyordu.

Micah doğaüstü topluluklarla konuşmuş ve Olaf'ın göçebe bir aslan gibi yaşadığını öğrenmişti. Aslan gruplarından uzak duruyordu. Kendini kontrol etmeyi nerede öğrendiğini kimse bilmiyordu. Ben bir yere gitmemiş olabileceğini düşünüyordum çünkü içindeki seri katili kontrol etmeyi biliyorsa yaratığını da kontrol edebilirdi.

Birlikte dışarıya çıkıp birilerini öldürdüğümüz için beni seri katil kız arkadaşı olarak görüyordu. Sırf bu yüzden tüylenmeden önce de ondan uzak duruyordum; şimdi aynısını o bana yapıyordu. Nicky'yi Gelin'im olmadan önce tanıyordu

ve benim kendisini Nicky gibi ehlileştirmemden korkuyordu. Olaf benden uzak durduğu sürece sorun değildi.

"Likantropi kaptığından beri ben de Olaf'ı görmedim."

Hatfield, "Sen tüylü sevicisin; onun şekil-değiştiren olması seni neden rahatsız ediyor?" diye sordu.

Dönüp yüzüne baktım. "Bana ne dedin?"

"Öyleyse Jefferies ile de birlikte olduğunu inkâr etmiyorsun."

"Onunla yatmadım ama iki şey öğrendim. Birincisi, negatif bir şeyi ispatlamak imkânsızdır, bir şeyi yapmadığını ispatlamak çok zordur. İkincisi, bir kadın birden fazla erkekle birlikte oluyorsa herkesle yatmakla suçlanır. Ama senin bana tüylü sevici demene geri dönelim."

Jonas, "Ben terime aşina değilim," dedi. "Bu yüzden, birine bağırmadan önce ne anlama geldiğini bilmek isterim."

Hatfield, "Şekil-değiştirenlerle birlikte olanlara denir," dedi.

"Hayır," dedim. "Sadece tüylüler diye önüne çıkan her şekil-değiştiren ile birlikte olanlara denir. Bilmem aradaki farkı anlatabildim mi?"

"Hatfield, bu bence bir mareşale söylenecek bir şey değil."

"Şerif Callahan'ın oğlu Mike ve bir leopar-adam ile birlikte yaşadığını duydum, bu doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Bu akşam yanında gelen iki sarışın. Rickman'ın dediği gibi şekil-değiştiren, değil mi?"

"Evet."

"Onlarla da yatıyor musun?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Yavaş yavaş saydıktan sonra, "Evet," dedim.

"Dört şekil-değiştiren etti," dedi.

"Şekil-değiştirenlerle birlikte olmadığımı söylemedim."

"Ve bir de buradaki Forrester var," dedi.

Edward'a baktım. "İnkâr etmek bir işe yarar mı?" diye sordum.

"İnanmak istiyorsa inanacaktır," dedi. Ama sesi Ted tonunu kaybedip soğukluk kazandı. Gerçek Edward açığa çıkmaya başlamıştı.

"Ve duyduğuma göre Şehrin Efendisi de seni görmeye gelmiş, onu da beceriyorsun."

"Biliyor musun, Hatfield, aslında seni sevmeye başlamıştım ama daha fazla uğraşmama gerek yok, birbirimizden nefret edelim bitsin gitsin."

"Sen tüylü sevici tabut yemisin ve Forrester'ın iki çocuğu olan nişanlısını aldatmasına yardımcı oluyorsun. Asla senin gibi olamam."

Jonas, "Hatfield," dedi. Mutsuzdu ve sesini yükseltmişti.

"Gerçekten Ted ile birlikte oluyorsam, o zaman nişanlısı Donna neden beni nikâh törenlerine çağırdı? Tüylülerimden birini de yanıma almamı istedi. Düğünde kanun adamlarının da olacağını biliyorum; belki de törende beni Donna ve Ted'in yanında görürlerse bu aptal söylenti sona erer."

Hatfield'ın ağzı açık kaldı, ağzını kapattı ve ne yazık ki sonra tekrar açtı. "Bu doğruysa düğünden sonra özür dilerim."

"Anlaştık, senin en uzun ilişkin ne kadar sürdü?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum," dedi.

"Bana isimler takıyorsun ve kişisel hayatımla ilgili hakaretler ediyorsun. Ben ve Mareşal Forrester ile ilgili dedikoduları yayıyorsun ve ben basit bir soru sorunca üzerine mi alınıyorsun?"

Suratı yeniden asıldı. Ağzının kenarındaki çizgilere bakınca gülmekten çok kaşlarını çattığını anladım. Gülümseme çizgileri

insanı daha mutlu, kaş çatma çizgileri ise insanı daha yaşlı gösterirdi. Hatfield dikkatli olmazsa ikinci gruba dâhil olmak üzereydi.

Jonas, "Senin söylediğin onca şeyden sonra Blake hâlâ kibar olmaya çalışıyor, Susan," dedi.

Kadının kaşları biraz daha çatıldı. "Üç sene, üç sene evli kaldım."

"Pekâlâ. Micah Callahan, Nathaniel ve ben üç senedir birlikte yaşıyoruz. Şehrin Efendisi Jean-Claude ile yedi senedir birlikteyim. Bahsettiğin sarışınlar neredeyse bir senedir benimle."

"Evlenmekle aynı şey değil," dedi.

"Aynı anda birden fazla erkekle evlenmek yasaksa bu benim suçum değil; sadece evli olmadıkları için eşcinsel çiftlerin normal çiftler kadar ciddi olamayacağını söylemek gibi bir şey. Bu sayede eşcinsel çiftlerin evlenmesini de imkânsız hâle getiriyorsun."

"İmkânın olsa hepsiyle evleneceğimi mi söylüyorsun?" Sesindeki tiksinme barizdi.

"Hepsiyle değil ama birçoğuyla, evet."

"Birçoğuyla?" Yine tiksinir gibi konuştu.

"Kimin kiminle evleneceği üzerinde hâlâ çalışıyoruz."

"Bana Callahan'ın oğluyla gerçekten nişanlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onun gibi bir şey, evet."

"Öyleyse Callahan oğlunun eşcinsel değil normal biri olduğunu öğrenmeden ölmemeli."

Bir kahkaha attım; kendime hâkim olamadım. Şerifin özel hayatı hakkında bir şey bilmediği belliydi.

"Komik olan nedir?" diye sordu.

Jonas, "Hatfield," dedi. "Sen bizim yerel vampir avcımız olabilirsin ama çok uzun süredir burada değilsin. Henüz yerel kanun adamlarının hepsini tanımıyorsun."

Bana, Edward'a ve sonra Jonas'a baktı. Bir pot kırdığının farkındaydı ama ne olduğunu bilmiyordu. Kadını aydınlatmaya hiç niyetim yoktu. Edward'ın bile her şeyi bildiğini sanmıyordum ama dünya üzerinde en iyi poker yüzüne sahip olan erkek Edward'dı. Bu yüzden Şerif Callahan'ın bir başka erkek ve bir kadınla aynı evde yaşadığını bilmeyen tek kişi Hatfield'mış gibi bir hava esti.

Emin olduğu bir şeye geri dönmeye karar verdi. "Bu benim infaz emrim ve Blake veya Forrester'ın yardımına ihtiyacım yok. Sadece iki vampir öldürülecek."

"Ormanda iki taneden fazlası var," dedim.

"Öldüklerini gördün, Blake. Yanında taşıdığın silahlarla bir kısmını senin öldürdüğünü söylüyorlar."

Edward'a döndüm. "Lütfen silahlarla parçalanan çürüyen vampirlerden geriye kalanları yaktığınızı söyleyin."

"Hatfield'a sor; ben geldiğimde yetki ondaydı." Ted'in neşeli sesi yok oldukça Edward'ın soğuk sesi açığa çıkıyordu. Hatfield'ı sevmediği belliydi.

"Hepsinin ya kafası kopmuştu ya da göğüsleri parçalanmıştı. Omurgası sağlam olan yoktu. Bence yeterince ölüydüler."

"Atlanta'da Şehrin Efendisi kontrolden çıkınca olanları duymadın mı?" diye sordum.

"Evet, polisler vampir inini ateşe verdi ve kanıtların büyük bir kısmını yok etti. Hâlâ kurbanları teşhis edemediler. Yerel polis orayı temizlemek için ateş kullanmaları gerektiğini senin söylediğini açıkladı, bence saçma ve gereksiz bir şey."

"Çürüyen vampirlerin öldüğünden emin olmanın tek yolu budur," dedim.

"Atlanta'daki tavsiyen sayesinde hâlâ yakınlarından haber bekleyen insanlar var, Blake," dedi.

Edward, "Anita haklı," dedi. Sesi daha da soğuktu.

"Çürüyenlerin iyileşmeyip öldüğünden emin olmanın tek yolu ateştir. Bize cesetleri yaktığını söyle, Hatfield."

İkimize de şaşkın bakışlar attı. "Kafası kesildikten sonra iyileşebilen sadece zombilerdir."

"Kesinlikle," dedim. "Ve çürüyen vampirler zombilere diğer vampirlerden daha çok benzer."

"Atlanta'nın Efendisi'nin ateşe ihtiyacı olabilir ama o güçlü bir vampirdi. Onu öldürmek daha zordu. Bunlar yeni vampir yapıldı, değil mi?"

"Yeni olunca daha kolay ölürler," dedim. "Ama ben yaşı ne olursa olsun bütün çürüyen vampirleri yakıyorum. Sonra da küllerini farklı akan sulara atıyorum."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun," dedi.

Edward, "Ben yola çıkınca yanıma alev makinesi alıyorum," dedi. "Ve bazen içinde yakıt olmadığına dair söz verirsem uçağa bile sokuyorum."

"Senin ateşi sevdiğini duydum, Forrester. Yatağını mı ıslatıyordun?"

Edward hakareti duymazdan geldi. "Başkomiser, ormandan gelen cesetler nereye gönderildi?"

"Hastane morgunun vampirler ve şekil-değiştirenler için özel bir odası var."

"Dışarıya çıkmasınlar diye daha iyi korunan bir yer mi?" diye sordum.

"Hayır, sadece insan ölülerin... kirlenmemesi için ayrı bir odadalar." Kirlenmeyle ilgili kısmı özür dilercesine söyledi.

"Bildiğim kadarıyla normal ölüler onları vampirler ve şekil-değiştirenlerle aynı yere koysanız bile ölü kalır ama şimdi bana ormanda öldürülen vampirlerin parçalarının Micah ve Nathaniel'in bulunduğu hastanenin bodrumunda olduğunu mu söylüyorsunuz?" Jean-Claude ve geriye kalan

vampirler iki saat uzaktaki otele gitmişti. Trafik kazaları olağan bir şeydi ama vampirle güneş ışığı bir araya gelmemeliydi. Fakat yanına en tehlikeli korumaları almıştı, bu yüzden hem iyi hem kötü haberdi. Lanet olsun!

Jonas, "Evet," dedi. "Lütfen bana bu şeylerin insanlara tekrar saldırıp saldıramayacağını söyler misiniz?"

"Çürüyen vampirler nadir görülür ama ben onları zombiler gibi yakmaktan daha iyi bir çare bilmiyorum," dedim.

Edward, "Katılıyorum," dedi.

"Ormandan getirilen zombi parçalarını yaktın, değil mi, Hatfield?"

"Onları ormanda yakamazdık, çok tehlikeliydi."

"Parçalara ne yaptınız?"

"Gün doğunca hareket etmemeye başladılar."

Kadını tutup sarsmak istiyordum ama sakin kalmaya çalıştım ve tırnaklarımı kendi avucuma geçirdim. "Zombi parçalarına ne yaptın?" diye heceledim.

"Vampir cesetleriyle birlikte morgdalar."

"Siktir," dedim.

Hatfield, "Hava saatlerdir karanlık Blake; bir sorun olsaydı haberimiz olurdu," dedi.

Jonas'a, "Morgu ara," dedim. "Her şey yolundaysa Ted ve ben yanılıyor olabiliriz. Benim için sorun olmaz. Hatta yanılmayı tercih ederim."

Başkomiser telefonu açtı çünkü kaybedeceği bir şey yoktu. Daha önce hiç bu kadar genç çürüyen vampirler görmemiştim, belki de süper hızlı iyileşme yeteneğini birkaç sene sonra kazanıyorlardı. Belki de birkaç hafta bunun için yeterli değildi.

Telefon bir süre çaldı; endişeliydim ve Jonas için de aynısı geçerliydi.

Hatfield, "Gördünüz mü?" dedi. "Siz bu işi çok uzun süredir yapıyorsunuz; paranoyak olmuşsunuz."

Jonas, "Siktir," dedi. Hatfield ile Başkomiser'e baktık. "Morgda telefona cevap vermiyorlar," dedi. Telefondakiyle konuşmaya devam etti. "Hayır, aşağıya birini göndermenizi istemiyorum. Ben Boulder Polis Departmanı'ndan Başkomiser Jonas, hastanedeki herkes polis memurları kontrol edene kadar morgdan uzak dursun."

Telefonun diğer tarafındaki her kimse konuşuyordu. Başkomiser morga kimsenin inmemesi isteğini tekrarladı. Sebebini bilmek istediler ama Jonas söylemek istemedi çünkü vampirler ve zombiler canlanmadıysa durduk yere hastanedeki herkesi korkutmak iyi olmazdı.

Bunun için zamanımız yoktu. Cep telefonumu çıkarttım ve Micah'ı aradım. Telesekreter çıktı. Micah'ın telefona neden cevap vermediğini düşünmeden Nathaniel'i aradım. Micah babasının yanında olmalıydı, telefonunu bu yüzden kapatmıştı, buna inanmak istedim. Nathaniel telefonu açana kadar kalbim yerinden çıkacakmış gibi attı. "Nathaniel, orada her şey yolunda mı?"

"Micah'ın babası kâbuslar görüyormuş gibi kıvranıyor. Hemşire vücudunda bu kadar ilaç varken yerinden kıpırdaması gerektiğini söylüyor."

"Bir şey söylüyor mu?"

"Hayır, sadece bir kâbustan uyanamıyormuş gibi mücadele ediyor. Micah ve ailesi yanında. Neden bir şey söyleyip söylemediğini sordun?"

"Ares çürüyen vampirlerden birinin ısırığıyla kontrol altına alındı. Aynısının normal insanlarda da işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum."

Nathaniel, "İnsanlarda da aynı şekilde işe yarasaydı

Micah'ın babasında bir gariplik sezmez miydik?" diye sordu.

"Muhtemelen fazla paranoyağım. Koridorda tanıdık polisler var mı? Buraya geldikten sonra tanışıp benden ilk görüşte nefret etmeyen biri?"

Nathaniel, "Yerel polis ile yine sorunlar mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Biraz ama mümkünse oradakilerden biriyle konuşmam gerek."

"Anita, sorun nedir?"

Boğazım düğümlense de cevap verdim. "Vampirler ile zombilerin cesetlerini oranın morguna koymuşlar."

"Yakmamışlar mı?" diye sordu. Bu, benim erkek arkadaşımdı ve Hatfield'dan fazlasını biliyordu.

"Hayır," dedim.

"Neden?"

"Ormanda tehlikeli olurmuş, sonrasını bilmiyorum."

"Al burada."

"Güzel, telefona verir misin?"

"Seni seviyorum, sonra açıklarsın," dedi.

"Ben de seni seviyorum. Evet, açıklarım."

İtiraz etmedi, yapması gerekeni yaptı. Nathaniel'i seviyordum ve şimdi onu daha çok sevdiğime karar verdim. Sonra uzaktan gelen sesini duydum. "Anita seninle konuşmak istiyor."

"Hey, Anita, sorun nedir? Erkek arkadaşının yüzündeki ifade çok ciddi."

Vampirlerim ve zombilerin cesetleriyle ilgili sorunu açıkladım. Al, "Onları ormanda yakmak çok tehlikeli olurdu," dedi.

"Bunu biliyorum ama... Al, Başkomiser Jonas morgdan kimseye ulaşamıyor. Hastanedekileri birini aşağıya gönder-

meye ikna etmeye çalışıyor ama paniğe kapılmalarını da istemiyor. Panik umurumda değil, ben sadece ölü vampirlerin ölü olduğundan emin olmak istiyorum. Zombi parçaları ortalıkta geziniyor mudur emin değilim ama beni endişelendiren çürüyen vampirler."

"Onları parçaladık, Anita. Beyin, omurga, kalp, hepsi parçalandı. Mareşallerim büyük bir kısmı için bu kadarı yeterli."

"Büyük bir kısmı için ama çürüyen vampirler farklıdır, onları öldürmek daha zordur. Emin olmanın tek yolu ateştir ve ben küllerini bile farklı sulara atıyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu. Şüpheliydi.

"Bak, yanılıyorsam yanılıyorumdur, ama az da olsa haklı çıkma ihtimalim varsa, vampirler yerlerinden kalkmış olabilir. Aldıkları hasarı iyileştirmenin ne kadar süreceğini bilemem ama şimdi tamamen iyileştiyseler sorun olabilirler."

"Şimdi beni korkutmaya başladın."

"Güzel, korkman gerek."

"Lanet olsun, tamam, yanıma birkaç adam alıp hastane güvenliğiyle birlikte morgun ölülerle mi yoksa ölmeyen ölülerle mi dolu olduğuna bakmaya gideriz."

"Teşekkürler, Al. Kendine dikkat et."

"Sağ ol," dedi. "Nathaniel'i geri veriyorum."

Sonra telefonu Nathaniel aldı. "Söylediklerini duydum. Sen morgdaki herkesi öldürdüklerini düşünüyorsun."

"Olabilir, paranoyak olup yanılmayı yeğlerim. Sen ve Micah kendinize dikkat edin. Yanınızda korumalardan kim var?"

Kapı çalındı ve bir üniformalı elinde bir buz torbası ve kâğıt havlularla içeriye girdi. Getirdiklerini aldım çünkü zahmete girmişlerdi. Ben aslında yüzümün yaralı olduğunu unutmuştum. Buzu yerinde tutmak için sağ elimi kullanmak zorundaydım ve telefonu sol elime aldım.

"Bram ve Socrates. Micah diğerlerini dinlenmeye gönderdi."

"Siktir," dedim.

Nathaniel, "Ne?" diye sordu.

"Sen, Micah ve iki koruma, hepsi bu."

Edward araba anahtarlarını havada salladı ve bir kaşını havaya kaldırdı. Başımla onayladım ve kapıya yöneldim.

Jonas, "Seninle işim bitmedi, Blake," dedi.

"Daha sonra söylersin, morg hakkında yanılıyorsam istediğin kadar bağırabilirsin. Ben haklıysam bekleyecek zamanımız yok."

Jonas, "Hastane güvenliğini kontrol etmeye gönderiyorlar," dedi.

Elim kapı kolundaydı. "Güvenlikte silah olarak ne var?"

Telefondakine sordu. "Bilmiyorlar. Silahları siyahmış. Yardımı olur mu?"

"Lanet olsun, silahların ne olduğunu bilmeyen birinden güvenliği aşağıya göndermesini mi istedin? Neyle karşı karşıya olduklarının farkındalar mı?"

Hatfield, "Hiçbir şeyle karşılaşmayacaklar," dedi. "Ben işimi yaptım."

"Umarım haklısındır, Hatfield. Umarım haklısındır."

Edward, "Başkomiser, üzerinize alınmayın ama güvenlikle konuşup onları uyarır mısınız? Yoksa yeni cesetlerimiz olabilir."

Jonas telefonu kapatıp yeni bir numarayı aradı. "Güvenlikte bir eski polis vardı, onu arıyorum."

Kapıyı açtım. "Güzel," dedim. Jonas'ın beni duyup duymadığını bilmiyordum ama umurumda değildi.

Hatfield arkamızdan bağırdı. "Hastanede sorun yok. Ben işimi yaptım!"

Edward ile kadını umursamadık. Dev ve Nicky'yi de yanımıza alıp hastaneye doğru yola çıktık. Yanılıyorsam aptal gibi

görünecektik ama haklıysam insanlar çoktan ölmeye başlamış olabilirdi. Haklıysam, Micah ve Nathaniel yarım düzine çürüyen vampirden sadece birkaç kat yukarıdaydı. Bir de insanları parçalara ayırabilecek zombi parçaları vardı. Tanrım, yanılmış olmayı çok istiyordum.

42

Morgun camlı kapısının önüne bariyer kurulmuştu çünkü içerideki zombiler iki morg çalışanını ve Jonas aradıktan sonra tek başına aşağıya gönderilen güvenlik görevlisini kemiriyordu. Al aşağıya indiğinde zombiler çoktan ziyafete başlamıştı. Beni endişelendiren zombiler değil vampirlerdi. Zombilerin silahlarla parçalansalar bile kendilerini yeniden birleştirdiklerini biliyordum. Vampirler için endişelenmedik çünkü Al'a göre zombiler onları da yiyordu.

Yanımızda hastane güvenliğinden iki kişi daha vardı. Birisi kırklı yaşlardaydı, sağlam yapısından ve sıkı at kuyruğundan anladığım kadarıyla eski askerdi. Kendini, "Macintosh" olarak tanıştırdı. "Evet, bilgisayar olan gibi bana Mac derler." Diğer koruma, Miller, yirmili yaşlardaydı. Zayıf ve gözlüklüydü, siyah saçları vardı. Aşağıya indiğimizde zaten iyi değildi ve kusacağını anlayınca koşarak bizden uzaklaşmasını söylemiştik. Ormanda veya mezarlıkta kusmak sorun değildi çünkü açık havada koku dağılıyordu. Fakat camları olmayan bir koridorda kusarsa koku bir süre bizimle kalırdı. Adama kızmadım. Demek istediğim, kaç kez bir dostunuzun zombiler tarafından yendiğine şahit olurdunuz? Ayrıca, midesi bulanınca sakinleşmişti. Bir zamanlar ben de çaylaktım. Herkes birkaç kez kusardı.

Morgların büyük bir kısmının kapılarının neden camlı olduğunu merak ederdim. Sanki görevliler içeriye girmeden

önce morga bakıp kimsenin yerinden kalkmadığından emin olsun diyeydi. Bu pencereleri takan orospu çocuğu çok uzun olmalıydı çünkü Edward bile parmak uçlarında yükselerek içeriye bakabildi. Benden daha uzundu ve kovboy çizmeleri sayesinde birkaç santimetre daha avantajlıydı.

"Bana ne gördüğünü söyle," dedim.

"Nicky'nin dağdaki zombiler hakkında anlattıkları gibi; akbabalar gibi cesetlerin üzerine çullandılar."

"Yiyecek bir şey kalmayana kadar güvendeyiz; sonra taze et bulmaya çalışacaklar. Nasıl bir zombi bir vampiri indirebilir?"

Edward, "Böyle zombiler," dedi.

"Ölüleri mi yoksa sadece vampirleri mi yiyorlar?" diye sordum.

"Masaların üzerinde ceset kalmamış."

"Lanet olsun, onları görmem gerekiyordu."

Edward bana baktı ve gülümsedi. Diğer taraftan gelen seslere rağmen Ted gülümsemesini gösterdi. "Daha iyi görebilmen için yardıma ihtiyacın var mı?"

Al, "O manzaraya bakarken nasıl gülümseyebiliyorsun?" diye sordu. Yüzü biraz yeşildi.

"Ben birçok şeye gülümserim," dedi. Bu sefer cevap veren Edward'dı. İçindeki sosyopatı bu davada birkaç kez açığa çıkartmıştı, bu da gördüklerinden ne kadar etkilendiğini gösteriyordu.

Korkmuş Al'ın üzerine daha fazla gitmemesi için dikkatini dağıttım. "Evet, yardıma ihtiyacım var."

Edward bana doğru adım attı ama bir dizi üzerine çöküp ellerinden bir üzengi yapan Nicky oldu.

Dev, "Onu tutup havaya kaldırsaydın daha romantik olurdu," dedi.

Nicky, "Ancak Anita romantik olduğunu düşünüyorsa romantik olur," dedi. "Ve şimdi öyle olduğunu sanmıyorum."

Yaşlı üniformalı, "Göründüğünden daha zekisin, evlat," dedi. Edward'ın boylarındaydı ama duruşu yüzünden daha kısa görünüyordu. Kafasının neredeyse tamamı keldi, sadece bebek ördek tüyleri gibi yumuşacıkmış gibi duran bir tutam saçı vardı.

Nicky, "Ben senin oğlun değilim," dedi.

"Üzerine alınma... Sadece bir iltifattı."

"Hep böyledir." Gonzales, Nicky'ye baktı. "Jenkins'in seni sinirlendirmesine izin verme. Herkese evlat veya oğlum der. Bu tarz yorumlar yapmaktan başka nasıl iltifat edileceğini bilmez." İri yarı adam Al kendisiyle birlikte gelmek isteyen gönüllüler olup olmadığını sorduğunda koridordaydı. Vaktinin büyük bir kısmını Rush Callahan'ın odasının yakınında geçirdiğini düşündüm.

Nicky cevap vermedi, aldığı pozisyonu korudu. Ne diyeceğimi bilemedim çünkü Nicky'nin evlat veya oğlum denmesinden hoşlanmamasının sebebi muhtemelen kendisini taciz eden ailesiyle ilgiliydi ve bu kimseyi ilgilendirmezdi. Kimseyi umursamadım ve Nicky'nin ellerine bastım. Beni havaya kaldırabilmesi için sabit duracağını biliyordu ve ben de bunu düzgün bir biçimde yapacağını biliyordum. Tek hareketim yukarıya kalkarken parmaklarımı kapının üzerine koymak oldu ve bu da denge içindi. "Tamam, harika," diyene kadar beni kaldırdı.

Gerçekten de harikaydı, şimdi odanın tamamını görebiliyordum ama gördüğüm sahne o kadar kötüydü ki keşke görmeseydim. Korkunç manzaralarla karşılaşınca çoğu zaman olduğu gibi gördüklerimi yorumlamam biraz zaman aldı: Önce sadece şekiller, renkler gördüm ve hiçbiri mantıklı gelmedi. Bir şey görüyor olmam gerektiğinin farkındaydım, gözlerim inkâr ettiğine göre çok kötü olmalıydı. Beynim

bakışlarımı kaçırmam için bana bir şans veriyordu, korkunç olandan beni korumaya çalışıyordu. Fakat herkesin bakmadığına bakmak benim işimdi. Bu yüzden bakmaya devam ettim ve bulanık şekiller birden berraklaştı.

Gördüğüm zombi filmleri gibiydi, sadece filmlerdekiler doğru değildi. Öyleyse, bu sahne neden filmlerdekilere benziyordu? Morga birkaç vampir ve parça parça bir düzine zombi göndermiştik ama içeride o kadar çok yaşayan ölü vardı ki cesetlerin başına üşüşenleri sayamadım. Edward akbabalara benzediklerini söylemişti ama akbabalar ölülerin başında en iyi parçalar için savaşırdı. Bu zombiler sessizce yemeklerini yiyordu, bir de beynimin algılamak istemediği ıslak ve yırtıcı sesler çıkartıyorlardı. Kulaklarımın da gözlerim gibi beni korumaya çalıştığını ilk kez fark ediyordum. Zombiler dört yiyeceğin başında toplanmıştı. İçeride üç ölü olması gerekiyorsa dördüncü kimdi? Cesetleri göremiyordum çünkü zombiler önlerini kapatıyordu. Tepedeki ışıklar kırmızı et parçalarını aydınlatıyor ve beyaz kemikler kâbus gibi incimsi bir ışıltıya bürünüyordu. Cesetlerden koparılan organların parlak renkleri daha da kötüydü.

Zombilerden bazıları çürümüştü ama birinin kalbini kemiren zombi yeni basılmış bir madeni para gibiydi. Buraya gönderdiğimiz zombilerin hiçbiri böyle değildi ve beynim bir anda imkânsız denklemi çözdü.

"Ah, lanet olsun," dedim. Kendim bile korktum.

Nicky, "Ne?" diye sordum.

Edward, "Sorun nedir?" diye sordu. "Benim görmediğim ne görüyorsun?"

"İçeriye bir düzineden az zombi gönderdik."

"İçeride yirmiden fazla olmalılar," dedi.

"Ve hiçbiri insana bu kadar benzemiyordu, Ed... Ted. Hepsi çürümüştü, böyle taze değillerdi."

Al, "Biz yükümüzü boşalttığımızda morgda cesetler vardı," dedi.

Kafamı çevirip yüzüne baktım, parmaklarımla pencereye tutundum. "Ne dedin?"

"Anladığım kadarıyla vampir ve zombi parçalarını içeriye bıraktığımızda morga kim varsa ayağa kalkmış."

"Beni yere indir, Nicky," dedim.

Gonzales, "Korkmuş gibisin," dedi. "Bu, iyiye işaret değil."

"Evet, değil," dedim.

Jenkins, "Hayalet görmüş gibisiniz," dedi.

"Hayaletler beni korkutmaz," dedim.

Edward fark edermiş gibi, "Lafın gelişi," dedi.

Gonzales, "Konuş bizimle," dedi.

"Zombiler mezarlardan kalkar, morglardan değil. Zombi olarak mezardan çıkabilmeleri için önce gömülmeleri gerekir. Ben bile morgda duran bir cesedi kaldıramam."

Jenkins, "Ne demek istiyorsun? Ölü, ölüdür, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Anlamıyorsun. Zombiler bir vaudun rahibi veya nekromensır onları mezarından çağırınca kalkar." Arkamdaki morg kapısını işaret ettim. "Yanlarına yaşlı zombiler koydunuz diye gelişigüzel kalkmazlar ve zombiler bacaklarıyla kafalarını koparttıysanız kendilerini birleştiremezler. Hareket etmeye devam eder ve yakaladıklarını öldürebilirler ama iyileşmezler. Ölü et iyileşmez ve zombiler yaşayan ölüler içerisinde en ölü olanlardır."

Jenkins, "Gördüğümüz şey imkânsız ise burada neler oluyor?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Gonzales, "Ah, bunu hiç sevmedim," dedi. "Mareşaller arasında zombi uzmanı olan sensin. Sen bir şey bilmiyorsan..."

Jenkins, "Boku yedik demektir," diye tamamladı.

Kimse itiraz etmedi.

Kapıya ağır bir şey çarptı ve küçük bir kız gibi çığlık attım.

43

Edward, "Onları yakmalıyız," dedi. "Onları kül olana kadar yakmalı ve küllerini akan suya atmalıyız."

Gonzales, "Onları nasıl yakacağız?" diye sordu.

"Arabamda bir alev makinesi var."

Gonzales, "Hastanenin bodrumundayız," dedi.

Edward, "Hastaneyi boşaltın," diye emretti.

Jenkins, "Bunu isteyemeyiz," dedi.

"Morgda katil zombiler var ve ateş kullanmazsak onları durduramayabiliriz. Bence bu hastaneyi boşaltmak için harika bir sebep," dedim.

Gonzales, "Siktir," dedi. Çok samimiydi.

Zombiler kendilerini kapıya atmaya başladı ama et yiyen zombiler sıradan zombiler gibi hantal değildi. Bir şeyler öğrenir, daha iyi katil olacak şekilde evrim geçirir, daha iyi avcı olurlardı. Et yiyen zombilerin birkaç günden fazla *canlı* kalabildiğini duymamıştım. Kendilerini çok iyi gizleyemezlerdi; onları bulur ve öldürürdük veya vampirler öldürürdü çünkü yaşayan ölülerin ilgisini hemen çekerlerdi. Harlequin kaçak vampirler için kaçak zombileri de benzer sebeplerden dolayı öldürdüklerini söylemişti. Aksi hâlde eli meşaleli topluluklar ölülerin peşine düşebilirdi.

Kapılar tekrar zorlandı ve hepimiz kapı kollarına sıkıştırılmış balta sapına baktık. "Her ne yapacaksanız kapı açılmadan yapsanız iyi olur."

Macintosh'un telefonu çaldı. Edward, Nicky ve Gonzales dışında herkes havaya sıçradı. Evet, ben de korkanlardandım.

"Ben Mac. Hastaneyi boşaltmamız gerek." Sakindi ama yüzü solmuştu. "Tekrar söyle, üç katta daha zombiler olduğuna dair raporlar mı geldi?"

Hepimiz sustuk ve kulak kabarttık.

Hepimizin duyması için sesi hoparlörlere verdi. "Yanımda polisler var ve hoparlör açık. Tekrar eder misin, Ida?"

Ida, "Üçüncü, beşinci ve altıncı katlardan ihbarlar geliyor. Yoğun Bakım'da da durum karışık. Hastane hattından aradık ama bağlantı kesilmeden önce arka plandan bağıran insanların sesleri geldi," dedi.

"Yoğun Bakım hangi katta?"

Mac elini havaya kaldırdı ve iki kez beş yaptı. Onuncu kat Micah'ın babasının yattığı kattı. Nathaniel'in telefonunu aradım çünkü Micah hâlâ babasının yanında olabilirdi.

Nathaniel telefonu, "Anita," diye açtı. Ses tonu hiç hoşuma gitmedi.

"Katınızdan zombi ihbarı gelmiş," dedim.

"İlgileniyorum," dedi. Sesi garipti, sanki sakin kalmaya ve korkutmamaya çalışıyordu. Zombilere karşı bu taktikler işe yaramazdı.

Ağzım birden kurudu. "Yanında birileri olduğunu söyle."

"Evet."

"Bram ve Socrates?"

"Evet ama Anita," dedi. Şimdi fısıldıyordu. "Bu bir zombi değil, bir vampir."

"Çürüyen bir vampir," dedim. "Ama insanlar zombi olduğunu sanıyor."

"Evet," diye fısıldadı.

Al, "Tanrım," dedi.

"Yoldayız, Micah'ın babasının odasına girip barikat kurun!"

Bir adamın otoriter bir ses tonuyla, "Dur yoksa ateş ederim!" diye bağırdığını duydum.

"Ateş etsin, ateş etmesini söyle!" diye bağırdım. Koridorda koşmaya başladım.

Mac, "Zombilerle ne yapacağız?" diye sordu.

Al, Gonzales, Jenkins ve Edward benimleydi, geriye sadece iki güvenlik görevlisi kalmıştı. Yavaşladım çünkü zombiler dışarıya çıkarsa... Siktir!

Nathaniel, "Zaten odadayız," dedi. "Bram ve Socrates kapıda."

Edward, Mac'a bağırdı. "Hastaneyi boşaltın. Hastaneyi yakacağız."

Mac, "İçeride alev makinesi kullanamazsın, yangın söndürme sistemi devreye girer," dedi.

Edward, "Siktir!" dedi.

Nathaniel, "Alev makinesiyle ilgili ne dedi?" diye sordu.

"Kullanamazmışız. Yangın söndürme sistemi zombiler yanmadan devreye girermiş."

Koridorda durduk. "Ben Micah ve Nathaniel'in yanına gidiyorum."

Nathaniel, "Anita, ne yapman gerekiyorsa yap," dedi.

Ateş sesleri geldi ama sesler kapının diğer tarafından geldiği için boğuktu. "Size geliyorum," dedim.

Micah telefonu aldı. "Anita, biz güvendeyiz; işini yap."

"Yanınıza geliyorum."

"Koridor polislerle dolu. Biz iyiyiz."

"Seni seviyorum, Nathaniel'i de seviyorum ama bu konu tartışmaya açık değil. Ben geliyorum." Telefonu kapattım.

Edward, "Yanımda biraz fosfor bombası var ama arabada

daha fazlası da var," dedi. Anahtarları bana uzattı.

Anahtarları almadım. "Önce bizimkilerin yanına gideceğim."

"Biliyorum," dedi.

Uzandım ve taktiksel pantolonumun alt ceplerinden iki tane el bombası çıkarttım. Bombaları eline verdim ve anahtarları aldım. "Bunları ortalığı ateşe vermeden ormanda kullanamazdım."

Edward gülümsedi, yüzünde vahşi ve garip bir biçimde mutlu bir gülümseme vardı. Bir yandan kendinden daha tehlikeli bir şeylerle karşılaşmayı istiyordu. Çünkü şimdiye kadar böyle bir fırsat eline geçmemişti.

Gonzales, "Ben Rush'ın yanına gidiyorum," dedi.

Al, "Ben Forrester, Jenkins ve güvenlik görevlilerinin yanında kalacağım," dedi. "Rush'a... işimi yaptığımı söyleyin."

Dev, "Ama yangın söndürme sistemi bombaların ateşini de söndürür," dedi.

"Fosfor ıslanınca daha iyi yanar," dedim. Edward ile bir derenin içinde yürürken çığlıklar atan ghoul'ları hatırladık. Eski tarz fosfor bombasıydı ve bunları sadece vampir avcıları kullanırdı. "Sakın ölme," dedim.

Edward, "Ölmem," dedi. Öne eğildi ve diğer polislerin duymaması için sesini alçalttı. "Bende Avrupa el bombaları var."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü Avrupa'nın bazı yerlerinde vampirler ve şekil-değiştirenler hâlâ görüldükleri yerde öldürülüyordu. Onlar için daha uzun süre yanan eski tarz fosfor bombaları yapılmıştı. Bunlar patlayacak, hedeflerin üzerine yapışacak ve hedef yok olana kadar da yanmaya devam edecek şekilde tasarlanmıştı. Amerika'da yasal değillerdi.

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Yapabilirsem sana biraz daha getireceğim."

"Bunu yapacağını biliyorum," dedi.

Al'a baktım ve ne diyeceğimi bilemedim. Jenkins ve diğer güvenlik görevlilerine baktım. Al, Micah ile birlikte büyüdüğü için farklıydı.

Zombiler birlikte çalışmaya başlayınca kapıdan gelen sesler yükseldi. Yanlarında bir nekromensır olmadan bu kadar zombiyi bir arada görmemiştim. Edward ile kalıp onları yok etmem gerekirdi. Kaynaklarımızı en etkili böyle kullanabilirdik ama sevgililerime gidiyordum. Onlar güvendeyse sonra dünyanın geri kalanını kurtarabilirdim, şimdilik dünya beklemek zorundaydı. Ya da Nicky ve Ðev iki yanımdayken koşmaya başladığımda kendimi bu şekilde kandırıyordum. Gonzales arkamızdan geldi.

44

Arkamızdan büyük bir gürültü geldiği anda asansör kapıları açıldı. Geriye bakmak zorundaydım. Edward ve geriye kalanlar kapıya yüklenmişti. "Anita!" diye bağırdı.

"Siktir," dedim.

Edward, "Sedyelerden birini koçbaşı gibi kullanıyorlar. Eşyalarıma hemen ihtiyacım var! Üzgünüm," dedi.

Birlikte çalıştığımız yıllar boyunca işimiz veya seçimlerimiz için hiçbir zaman özür dilememişti. Dev asansördeydi. Elini uzattı. "Anahtarları ver, sen Micah ve Nathaniel'in yanına git."

Bir gümbürtü daha geldi ve koridorun sonundaki adamlar dayanmaya çalıştı. "Anita, eşyalarımı nasıl yerleştirdiğimi biliyorsun. Onları sen daha hızlı bulursun. Hemen ihtiyacımız var!" Kapılar dev bir el tarafından yumruklanmış gibi büküldü. Kapı dayanmayacaktı.

"Anita, hemen!"

Asansöre bindim. "Kalıp kapıyı tutmalarına yardım edin. Ben hemen geri döneceğim."

Nicky öne çıktı. "Beni bırakma."

Dev, "Onu ben korurum," dedi.

Gonzales, Nicky'nin arkasındaydı. "Acele edin," dedi. Kapıdan gök gürültüsüne benzer bir ses daha geldi.

Asansör kapıları kapanmaya başladı ve çok önemli bir seçim yapmak zorunda kaldım. Nicky daha güçlü ve acımasızdı, dövüşmek konusunda Dev'den daha iyiydi; geride kalması gereken oydu. Nicky'yi geride bırakmamak için tek sebebim onu sevmemdi. Onu seviyordum ve bunu şimdiye kadar fark etmemiştim. Kapı kapanırken öne adım attım. "Seni seviyorum, Nicky."

Bunu duyunca gülümsedi ve kapılar kapandı.

Keşke öpüşecek zamanımız olsaydı.

45

Cebimden telefonumun kulaklıklarını çıkarttım ve asansörden Micah'ı aradım. İkinci çalıştan sonra telefona cevap verdi. "Anita, bu kattaki vampir öldü. Biz iyiyiz."

"Morg iyi değil; Ted'e yardım etmem gerek. Nicky'yi destek için yanlarında bırakmak zorunda kaldım." Bunu dediğim anda kendimi affettirmeye çalıştığımı fark ettim. Benim gibi güçlü biri sevdiği ama polis olmayan birini polisler ve yaratıklarla birlikte aşağıda bırakmanın iyi olduğunu söylüyordu.

"Ne oldu da onu Ted ile birlikte aşağıda bıraktın?"

"El bombaları ve Ted'in arabasındaki diğer malzemeler. Dev ile onları almaya gidiyoruz." Rozetimi kalçamdan alıp yeleğimin önündeki bantlardan birine taktım. Üzerimizde üniforma yoktu ve yerel polis yanımızda değildi. İyi adamların kim olduğumuzu bilmesini istiyordum.

Micah, "Ted'in arabasında malzemelerin nerede olduğunu sen biliyorsun," dedi.

"Evet," dedim. Asansör kapıları açıldı.

Dev dışarıya çıkıp duraksadı, koridorun temiz olduğundan emin olduktan sonra başıyla onayladı ve kapıları benim için açık tuttu, silahını eline aldı. Birçok tabanca zombiler veya çürüyen vampirlerde işe yaramazdı ama Dev ne Nicky ne de benim gibi dövüş tecrübesine sahip değildi. Bu yüzden uzun

namlululular yerine tabancaları tercih ediyordu. Otomatik silahımı elime alıp sağımı ve solumu kontrol ettim. Vampirler bazen uçabilir veya süzülebilirdi. Gerçi hastane tavanı gizlenebilecekleri kadar yüksek değildi ama uçabilen vampirler ve tırmanabilen şekil-değiştirenler avladıysanız bunu alışkanlık hâline getirirdiniz.

Şaşkın doktorlara ve hemşirelere, "Mareşal Blake," dedim. "Polis," diye ekledim. Sonra, "Polis," diye bağırıp Dev ile birlikte dışarıya açılan kapılara koştum. Soruları umursamadım çünkü bizi yavaşlatırlardı, zaten ne diyeceğimi bilmiyordum. Başkomiser Jonas insanların paniğe kapılmasını istemediğini söylemişti; bodrumda neler olduğunu ve koridorlarda nelerin dolaştığını söylersem paniğe kapılırlardı. Paniğe kapılınca herkesi dışarıya çıkartacaklardı ama yetkili ben değildim.

Dev en etkileyici gülümsemesini göstererek, "Geri döneceğiz, söz veriyorum," dedi.

Korkmuş hemşirelerden birkaçının yüzü kızardı. Flört etmek bu gibi durumlarda faydalı olabiliyordu.

Micah'a kısık sesle, "Dışarıya çıkıyoruz," dedim.

"Dikkatli olun," dedi.

"Bence dışarısı daha güvenli ama olurum," dedim. Otomatik silahım askısında sallanırken kendimi dışarıya attım.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni ve Nathaniel'i seviyorum. Nicky ile vedalaşamadım."

Micah, "Onu her şey bittikten sonra öpersin," dedi. İşte, bana kurtuluşumun nasıl olacağını söylemişti. *Sevgililerinden birini ölüme terk etmiş olman sorun değil,* gibi bir cevaptı.

"Teşekkürler, koşmam gerek, seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum," dedi.

"En çok ben seviyorum."

Bir kahkaha attı ve telefonu kapattı.

Dev ile dışarıdaydık. Kafamı kaldırıp gece gökyüzüne baktım, hastanenin arkasındaki binaların ışıkları ve park yerinin lambaları ile aydınlanıyordu. Tepemizde hiçbir şey hareket etmiyordu. Park yeri boş gibiydi ve hava çok soğuk olmasaydı şehir cırcırböceklerinin sesini duyabilirdik.

Dev, "Koşabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Doğanın durdurulamaz bir gücü gibi harekete geçti, bir an için hızı beni afallattı. Sonra ben de koşmaya başladım. Hızlıydım, yerimde sabit dururken birden koşmaya başlayınca park yeri bir film efekti gibi bulanıklaştı. Çok hızlı koşmamın sebebi sadece insanların hayatının buna bağlı olması değildi, hızlı koşarak gerginliğimin bir kısmını da üzerimden atabiliyordum. Edward'ın cipine ulaştım ve Dev'i nefeslenirken gördüm. Kalbim gırtlağımda atıyor, âdeta dilimin üzerine çıkıp ağzıma doluyordu. Kendimi canlı hissettim, kandan ve gök gürültüsünden bir varlıktım; silahları kılıflarında bırakıp dövüşe çıplak ellerle girmeye teşvik eden türden bir enerjiydi. Bunu yapacak değildim ama aklıma gelmedi değil.

Dev bana sırıttı, hem seksi hem de çekici olmayı başaracak şekilde dişlerini gösterdi. Sırıtarak karşılık verdim ve cipin bagajını açarken nabzım gırtlağımda atmaya devam etti.

Edward'ın bombalarını dışarıya çıkartabilmek için önce kendi malzemelerimizi kenara koyduk. Suç mahalli yakında veya bazen değilse, olay yerine cipiyle gitmesinin bir sebebi vardı. Cipinde kötü şeyleri gizlediği bölmeler vardı. Birisi aracın içine girip bir şeyler çalsa bile silahlardan fazlasını alamazdı. Cipi kaçırsalar bile aracı paramparça etmedikleri sürece hiçbir bok bulamazlardı ama Edward her şeyin önlemini zaten alamazdı. Ayrıca, gizli şeylerin bir kısmı yasa dışıydı.

Avrupa bombaları olduğunu bile bilmiyordum. Bombalarla ilgili bir şeyler okumuş, videolar seyretmiş, kurbanların resimlerini görmüştüm. Avrupa'nın bazı kısımlarında insanlar bu bombaları vampirler ve şekil-değiştirenlerin de insan hakları olduğunu savunmak için kullanıyordu çünkü bombaların etkileri gerçekten çok korkunçtu. Zaten zombileri kimse umursamıyordu. Bütün ölüler eşit değildi.

Başka bir koşul altında böyle yasa dışı bir şeyi rozetimle kullanmaktan çekinirdim ama bugün... bize avantaj sağlayacak olanlar bunlardı. Bölmedeki bombaların hepsini aldım ve bir kısmını kendi üzerime yerleştirdim, geriye kalanını da Dev'e verdim. Bombalar zombileri yok edecek kadar uzun süre yanacaktı. Öncesinde zarar görürlerse peşimizden gelip bizi veya hastaneyi de ateşe vermezlerdi. Bana bir fikir veren Edward'ın yedek şarjörleri oldu. Edward'ınkileri ve benim yedek şarjörlerimi aldım, bunları ceplerimizde taşıyamayacağımız için bir de çanta aldım. Genelde yanımıza bu kadar çok yedek şarjör almamız anlamsızdı ama bu akşam işimize yarayacaklardı.

Geriye kalanları araca koyduk ve Dev bagajı kapattı. Kapıları kilitledim ve birbirimize bir şey demeden hastaneye doğru koşmaya başladık. Dev'e yetişmeye çalışırken dünyam yeniden bulandı. Boyu ve bacakları benden daha uzundu, ayrıca bir kaplandı ama kapılardan içeriye girerken çok geride değildim.

Daha önce Dev'e gülümseyen hemşirenin gözleri fal taşı gibi açıldı. "İnsan değilsin, değil mi?"

"Evet," dedim.

Dev asansörlere doğru gitmeden önce seksi bir gülümseme daha gösterip "İnsanları abartıyorlar," dedi.

Telefonum çaldı. *Bad to the Bone* şarkısını Edward'ın zil sesi yapan Nathaniel'i hatırlayınca gülümsedim. Hemen tuşa basıp cevap verdim. "Evet."

"Yanında yedek şarjör de getir," dedi. Arka plandan silah sesleri geliyordu.

"Zaten yanımdalar," dedim. Asansöre bindim.

"Senin de aklına aynısı gelmiş," dedi.

"Elimizde onları paramparça etmeye yetecek kadar mermi var ve sonra..."

"Bombaları kullanıp onları yakabiliriz," dedi.

"Evet," dedim.

"Evet," dedi. Erkeklerin seks veya sevgililerinin yanına sakladığı pes ve hoş kahkahayı attı.

"Ben de senin düşünme şeklini seviyorum," dedim.

Yine flört/seks kahkahasıyla cevap verdi. Sanırım Donna'nın sevgilisi olduğumu düşünmesinin birden fazla sebebi vardı. Birisi bağırdı ve bir adam çığlık attı. Edward hiç kahkaha atmamış gibi ciddi bir ses tonuyla, "Gitmem gerek," dedi.

Havaya, "Edward," diye fısıldadım.

Dev, "İyi mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanki zombiler üzerlerine çullanmış."

Dev silahını kılıfına koydu ve kayışla omzuna asılı otomatik silahını kavradı.

"Kafaya veya kalbe sıkılan bir mermi zombileri sadece sinir eder. Biz mermileri kollarını veya bacaklarını kopartıp onların hareket yeteneğini engelleyecek şekilde kullanacağız. Sonra kafalarını kopartacak veya patlatacağız. Ardından onları bombalarla yakabiliriz."

"Sen ve Ted detayları konuşmadınız; yedek şarjörleri isteyeceğini nereden bildin?"

Asansörler yavaşladı. Otomatik silahımı elime aldım. "Sadece biliyordum," dedim. Kapılar açıldı ve bir zombi asansöre düştü.

46

Dev, bir çığlık attı. Yapma, demek istedim çünkü kolları zaten yoktu ama tetiği çekti. Zombiyi bacağına doğru uzanırken kafasından vurdu. Asansörün metal kutusu içinde silahın sesi feci bir biçimde yankılandı, sanki birisi keskin ve sert bir şeyi kulaklarıma soktu.

Dev'in duyma yetisi benden daha iyiydi ve bunu beklemiyordu. Çömeldi, boştaki elini kulağına attı ve yüzünü acıyla buruşturdu. Bir şey demeye gerek görmedim. Dizleri üzerinde doğrulmaya çalışan zombinin üstünden atlayıp Dev'i kendi hâline bıraktım. Zombinin beyninin büyük bir kısmı asansörün zeminindeydi.

Kapıları açık tutmak için omzumu kenara dayadım, otomatik silahımı hazırladım ve kulaklarım kendine gelirken koridorda neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Dar yerlerde silah seslerinin sebep olduğu şaşkınlığı kısa sürede üzerimden atmayı öğrenmiştim. Ben koridora bakarken Dev'in beyni acıyı ve şoku hâlâ üzerinden atamamıştı.

Şöyle bir göz gezdirince Nicky'nin sarı saçlarını ve Edward'ın beyaz kovboy şapkasını gördüm. Edward zombilere ateş ediyordu ve durumu gözden geçirdim. Asansör kapılarının önünde savunma hattı kurmuşlardı ama sağ tarafta bir açık vermişlerdi çünkü genç güvenlik görevlisi Miller şimdi sırtını duvara vermiş kan kaybediyordu. Diğer güvenlik

görevlisi adamın boynundaki yaraya ellerini bastırıyordu. Jenkins yere düşenin yerini almaya gitmişti ama adamın elindeki tabanca zombilere bir şey yapmazdı. Zombilerden ikisi Jenkins'e saldırdı. Lanet olasıca zeki şeyler.

Gonzales yakın mesafeden yüzlerine ateş ediyordu. Elinde bir 45'lik vardı ve yakın mesafeden bir kafayı paramparça etti. Geriye sadece uzanan eller kaldı ama ikincinin suratına da ateş etti. Bu zombinin yüzünde aç ve şeytani bir ifade vardı. Bir metre uzaktan zombinin kafasını uçurdum ve etrafa beyin parçalarıyla kanlar saçıldı. Saçılan parçalar arasında kemikler de vardı ama görsel şölen her zaman daha yumuşak ve ıslak parçaların olurdu.

Gonzales fal taşı gibi açılmış gözlerini bana çevirdi, doğal koyu renkli yüzü griydi. Bakışı yeterliydi; Jenkins ve iki güvenlik görevlisinin yerini alırken kurşununun bitmek üzere olduğunu biliyordu. Dev yanımdaydı ama hâlâ kendine gelememişti ve silahı henüz hazır değildi. Adama bakıcılık yapacak durumda değildim ama aklıma hiçbir zaman gerçek bir dövüş görmediği geldi. Aksiyon görmüştü -vurulma, şiddet, yakın dövüş ve pençeler- ama böyle bir kaosa ilk kez adım atıyordu. Dev'e ihtiyacım vardı ve savunmamızdaki gedikten içeriye girmeye çalışan zombileri vurmaya devam ettim. Önce yüzlerinin aşağısını nişan aldım çünkü bizi ısırmamaları gerekiyordu, silahsız kalmalıydılar. Bana doğru uzanan bir zombinin omzunu ve kolunu parçaladım. Yüzü harap olduğu için beni ısıramazdı ama beni yakalarsa gırtlağımı sıkabilirdi.

Al diğer taraftan kendi 45'liği ile uzanan ellere ve ağzı açık yüzlere ateş ediyordu. Silahı birden sessiz kalınca mermisinin bittiğini anladım.

Gonzales yanıma gelip pompalısını eline aldı. Dev kendine gelmişti ve yedek silahlarla şarjörleri dağıtmaya başladı.

Al geri çekildi; benim de yeni bir silaha veya şarjörlere ihtiyacım olabilirdi, küçük çemberimizden ateş etmeye devam ettim. Nicky şimdi yanımdaydı, bir zombinin yüzüne ateş etti, sonra ellerini boşaltmak için otomatik silahını bıraktı. Kendisine uzanan zombiyi kolundan ve omzundan tutup çekti. Kasların gerildiğini gördüm ve zombinin kolunu omzundan çıkarttı. Taze bir zombiydi, çıplak elleriyle normal bir insanın kolunu tutup kopartmış sayılırdı. Sadece çok güçlü olmakla ilgili değildi, kolu yuvasından çıkartmak için nereden tutması gerektiğini de çok iyi biliyordu. Belki daha sonra bunu nereden bildiğini sorabilirdim.

Ne kadar etkileyici olursa olsun demek ki Nicky'nin de mermisi bitmişti.

Al diğer tarafımda benimle Gonzales'in arasındaydı. Al'ın 45'liğinin namlusu yeniden yerine oturdu ve hazır olup olmadığını sormadım çünkü öyle olduğunu biliyordum. Yanımızda getirdiğimiz mermiler işe yaramıştı.

Geri çekildim ve gerekirse beni korumaları gerektiğini gösterdim, ikisi de öne çıktı. Taşıdığım çantanın ağzını açtım ve Nicky yakınımda olduğu için uzanıp kendine bir şarjör aldı. Şarjörü taktı ve yeniden öne çıktık.

Kulaklıktan Edward'ın sesi geldi. "Benimki bitti!"

Geri çekildim ve diğerleri benim yerimi aldı. Dev'in aldığı otomatik silah şarjörlerinden başka da vardı. Bir şarjör çıkarttım ve Edward'ın eli ortaya çıktığı anda şarjörü eline verdim. Bir bayrak yarışındaymışız gibi şarjörü aldı ve kusursuz bir biçimde yarışa devam ettik. Edward hazır olunca çemberin bir yanına geçti, ben de diğer yanına geçtim. Hep birlikte ateş etmeye başladık.

Dev sonunda kendine gelmişti ve Nicky'nin yanında ateş ediyordu. Hayatta kalırsak kendine gelmesinin ne kadar sür-

düğünü soracak ve onu bu gibi durumlara hazırlamak için neler yapabileceğimizi konuşacaktım. Yeni korumaların bu gibi ciddi durumlara hazır olması gerekiyordu ama bunu sonra da düşünebilirdim. Bu akşam, şu anda, zombilerinin kafalarını patlatmak, kollarını vücutlarından ayırmak veya yaratıkları bacaksız bırakmak daha önemliydi. Silahsız olmaları ve hareketsiz kalmaları gerekliydi.

Genelde dövüşürken vücudunuz adrenalin ile dolar ve tetikte olurdunuz ama bazen korkunç bir ruh hâline bürünürdünüz. Hiç düşünmeden ateş eder, uzuvlarınız otomatik hareket ederdi çünkü yaşadıklarınız çok fazla gelirdi. Çok fazla şey görür, çok fazla şey duyar, çok fazla şey hissederdiniz. Teriniz yeleğinizin içinden ateş etmekten ağrımaya başlamış ellerinize kadar akardı. Silah değiştirirken ellerimi dinlendirmiştim ama otomatik silah bu işe çok uygundu ve yapılacak çok iş vardı. Fakat dövüşün harareti içinde hepsi yok olurdu, kulaklarınızdaki silah seslerinden ateş ettikçe veya yakına giren birine vurdukça vücudunuza yayılan titreşimlere kadar hepsini unuturdunuz. Hayatta kalmak mekanik ve yorucu bir şeydi, nefesinizi kesen korku bir kurabiyenin üzerine serpilen çikolatalar gibiydi, korku size hayatta kalmayı ne kadar istediğinizi ve kötü adamların ölmesini ne kadar istediğinizi hatırlatırdı.

Bu gibi anlarda hatalar da olurdu; bir yüz görür ve bu yeni yabancının bir asker olmadığını anlamadan ateş ederdiniz ama o kadar çok kişi öldürürdünüz ki ve sizi öldürmeye çalışan o kadar çok kişi olurdu ki neler olduğunu sonra düşünürdünüz. *Bir saniye, bir şeyi mi gözden kaçırdım? Beni öldürmeye çalışmayan bir yüze mi ateş ettim?* Bu kadar çok yorulup travma yaşayana kadar böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlayamazdınız. Birçok insan bunu anlayamazdı çünkü sizin

yaşadıklarınızı yaşamamıştı. Cesetlerin arasından geçip üstünüze uzanan elleri ve sizi ısırmaya çalışan dişleri görene kadar birinin *sizden* mi yoksa *ötekilerden* mi olduğunu anlamadan ateş etmenin ne demek olduğunu yorumlayamazlardı.

Bahsettiğim şeyleri yaşamadıysanız anlayamazdınız, zaten bu yüzden arkamızda asansör kapıları açılınca Dev'in bir hata yapabileceğini düşündüm. Ne durumda olduğuna bakmak için kafamı yana çevirdim çünkü Dev benim sorumluluğumdaydı. Bir acemiyi böyle bir katliamın içine sokarsanız her şey olabilirdi.

Tam teçhizatlı SWAT timini gördüm ve Dev silahını doğrulttu. Bağıracak zamanım yoktu, zaten bağırsam da beni duymazdı; kulaklarımız kötü durumdaydı. Önüne, adamlarla arasına nişan aldım. Bilinçli bir düşünce değildi, o an aklıma gelen bir şeydi. Tepki verdiğimi söylemek bile vücudumun yaptığı şeyin hızına uymazdı çünkü beynim gördüklerini yorumlayamadan harekete geçtim.

SWAT timi bana nişan aldı ve ben iyi adamlardan olduğumu belli etmek için ellerimi havaya kaldırdım. Dev şaşırdı ve bana baktı. Gözlerinin odaklanması birkaç saniye aldı ve sonra asansörden çıkan SWAT timine döndü, iyi olduğunu biliyordum. Zombileri vurmak için arkama döndüm ve önümde duran hiçbir şey yoktu. Koridor kıvranan parçalarla doluydu ama üzerimize koşup bizi kavramaya çalışan bir şey kalmamıştı. Kâbuslarda görülebilecek bir sahneydi ama bizi öldürmeyecekti.

Kaskının vizörünü kaldırıp benimle konuşan polis merkezinden Yancey oldu. "Görünüşe göre aksiyonu kaçırmışız," dedi. Dudaklarına bakmasaydım ne dediğini anlamazdım.

"Kaçırmış olabilirsiniz ama hâlâ bu lanet olasıca şeyleri yakmak zorundayız," dedim.

"Yangın söndürme sistemi devreye girer veya hastaneyi yakarsınız," dedi.

"Yangın söndürme sistemi, evet," dedim. "Hastaneyi yakmak, hayır."

"Nasıl?" diye sordu. Şüpheleri vardı.

Sırıttım, yüzümde hâlâ zombi kanı ve parçaları vardı. Yancey irkilmedi. "Size göstereyim," dedim.

Sırıtarak karşılık verdi ve üst üste yığılmış ceset parçalarına baktı. "Dört gözle bekliyorum."

Yancey'i seviyordum, iyi biriydi.

47

Normal fosfor bombaları veya termit kısa süre yanıp sönecek şekilde tasarlanmıştı. Vampirlerin, şekildeğiştirenlerin, ghoul'ların ve insanların cesaretini kırar ama zombilere bir şey yapmazdı. Zombiler korkmaz veya paniğe kapılmazdı, zarar gördükleri için pes etmezlerdi. Bilim adamlarının sinir uçlarının zombilerin acı hissetmeden yürümesine nasıl imkân tanıdığını incelemesi gerekti. Bunu öğrenirlerse belki felç olmuş insanları da yürütebilirlerdi ama şimdilik tam bir gizemdi. Çünkü bir insanın kolunu keserseniz yerde sabit dururdu. Yarısı kesilmiş yılanlar gibi kıvranmazdı çünkü insanların sinir sistemi farklıydı. Zombiler ise hayatlarına insan olarak başlamış olsalar da başka bir şeydi.

SWAT'ın koridorun ortasında bir araya getirmemize yardımcı olduğu vücut parçaları yanıyordu çünkü etraflarına Avrupa fosfor bombalarını koymuştuk. Bunlar Amerikan bombaları gibi çabucak patlayıp çabucak sönen türden değildi, patladıktan sonra yakınındaki her şeyi kavurmak için tasarlanmıştı. Alevler her şeye tutunuyor ve yiyecek et kalmayana kadar yanıyordu.

Alevler bir şöminenin alevleri gibi turuncu değildi; beyaz renkteydi, o kadar parlaktı ki retinanıza zarar verip uzun süre bakarsanız gözlerinizi kör edebilirdi. Herkesi uzun süre bakmaması için uyarmıştık. Sıcaklık o kadar fazlaydı ki derimizi

eritebilirdi ama yakılacak parçalar bir araya toplanmıştı ve zarar görecek kadar yakında değildik. Hepimiz geri çekilmiştik.

Yancey, "Zombiler yanarken hep böyle parlak mıdır?" diye sordu.

"Hayır, fosfor yüzünden," dedim.

Yanan etin kokusu her zaman kötü değildi; bazen mangalda pişen etler gibi korkardı ama saçlar veya bir hayvanı pişirmeden önce çıkartılan iç organların yanınca çıkarttığı koku ise... garipti. Koku her zaman kötü olmazdı ve zombilerin yanan hâlinin kokusu normal hâlinden daha iyiydi. Ya burnum yanan zombi kokusuna alışmıştı ya da bunlar kötü kokmuyordu. Benim zombilerim çürümüş gibi görünse de kötü kokmazdı. Yaşlı bir animatör bana zombileri mezarlarından kaldıran büyünün çürümeye sebep olduğunu ama esas kokuya sebep olanın normal çürüme olduğunu söylemişti.

Edward'ın koluna dokundum. "Zombilerin kokusu çürümüş gibi mi?"

Edward bir süre düşündü. Sonra, "Hayır," dedi.

Edward'dan sırtını duvara vermiş Dev'e döndüm. Yanan cesetlerin ışığında gözleri çok açık geldi. "Sana çürümüş cesetler gibi kokuyor mu?"

Başını iki yana salladı, gözlerini bile kırpmadı. Hâlâ şoktaydı ama bunu şimdi dert edemezdim.

Nicky'ye döndüm, diğer tarafımdaydı. "Sen çürümüş et kokusu alıyor musun?"

"Hayır ama zombiler çürümüş cesetler gibi kokmaz."

"Benimkiler kokmaz," dedim. "Ve sen hep benimkileri gördün."

"Doğru ama korkmuş gibisin, neden?"

"Birçok zombi olduğu şey gibi, ceset gibi kokar; kokunun

miktarını çürüme seviyesi belirler. Benimkiler kötü kokmaz çünkü onları çürütmeden kaldıracak kadar güçlüyüm. Çürümüş vampirler kendileri istemediği sürece kötü kokmaz ama kötü görünür. Dağlardaki vampirler ve zombiler, onlar da kötü kokmuyordu, değil mi?"

Nicky, "Hayır," dedi.

Yancey, "Bir şeyi kaçırıyorum," dedi. "Neden bundan kötü bir şeymiş gibi bahsediyorsun?"

Yangın alarmı çalmaya başladı ama kulaklarımız hâlâ kendine gelmediği için uzaktan geliyor gibiydi. Sanki tepemizden gelmiyor, bir tünelin diğer ucundan geliyordu. Fıskiyeler devreye girdi ve yağmur yağmaya başladı.

Su üzerimize akınca yorgunluğumuzun da bir kısmını alıp götürdü, soğuk su hepimize iyi geldi. İlk kez bir kaskım olmasını arzuladım ama genelde SWAT ile birlikteyken bile takmayı sevmezdim. Suyun gözlerime girmemesi için başımı önüme eğmek zorunda kaldım ve yüzümdeki kanlarla diğer şeylerin ağzıma burnuma girmemesi için elimle yüzümü sildim. Evet, ağzımı kapalı tutmalıydım ama yine de... iğrenç şeylerin dudaklarınıza değmesi hoş değildi ve zombi parçaları iğrençti.

Dev bir ses çıkarttı ve suya, alarma ve alev alev yanan zombilere rağmen bunu duydum. Demek ki gerçekten yüksek sesli bir şeydi.

Çılgınca yüzünü ovalıyordu ve yaratık avcılarıyla tesisatçıların kuralını bilmediğini fark ettim. Ağzını kapalı tut.

Sırtını duvardan aldı, dizleri üzerine çöktü ve yanan kitlenin yanına kustu. Su üzerine yağıyordu, gidip yanına çömeldim. Saçlarını yüzünden almaya çalıştım ama su yüzünden başına yapışmışlardı, ıslak telleri alıp kulağının arkasına attım. Saçları çok uzun olmadığı ve uyumlu olduğu için suyla yapış-

tıkları yerde kaldı. Yan gözle bana baktı, gözlerinin beyazı fazla görünüyordu. Kaçmak üzere olan bir at gibiydi. Sonra arkama baktı ve gözleri biraz daha açıldı, yüzünde korku vardı. Dizlerim üzerinde otomatik silahımı arkama çevirdim ve beyaz alevler ile kaynayan suda kıvranan ahtapot kolları gibi duran zombi parçalarını gördüm.

Dev'e baktım, görüşünün nereye odaklandığına baktım ve eli hâlâ sağlam olduğu için bize doğru gelen bir zombi kolu gördüm. Otomatik silahımı omzuma astım ve Browning'i çıkarttım, hareket etmemesi için kolu vurdum ve yerden alıp ateşe attım.

Arkama döndüğümde Dev yüzünde korku dolu bir ifadeyle bana bakıyordu, sanki korkunç bir şey yapmıştım. Omzuna dokunmak istedim ama az önce aynı elimle zombiye dokunduğum için bunu istemeyebileceğini düşündüm.

"Kalk, gidip güvenlik görevlisi Miller'ı kontrol et."

Dev başıyla onayladı ama kafasını çok hızlı salladı. Dudaklarıyla, *özür dilerim*, dedi.

Neden, diye sormadım. Sorunun ne olduğunu biliyordum. Benim korumamdı ama bu akşam benimle olduğu için içinde bir şeyler kırılmıştı. Hasar kalıcı mıydı yoksa onarılacak bir şey miydi zaman gösterecekti. Bir zamanlar ben de suç mahallerinde kusardım ama Edward o zamanlar beni çok zorluyordu ve ben bir şekilde kırılmamayı başarmıştım. Fakat bu, bendim.

Dev ayağa kalktı ve duvardan destek aldı. Tökezleyerek de olsa bir adım attı ve ben kolunu yakaladım. İrkildi ama geri çekilmedi. Bana gülümsedi, zayıf ve kararsız bir gülümsemeydi ama yine de denedi. Gülümseyebilmesini pozitif bir şey olarak yorumladım ve benden uzaklaşmamıştı. Geçen yıllar boyunca benden uzaklaşan ve bana bir daha önceki kadar yakın olamayan sevgililerim de olmuştu.

Bacakları titriyordu ve asansöre gitti. Dev ile gidebilir, adama yardım edebilirdim ama dürüst olmak gerekirse bunu istemiyordum. Benimle ilgilenmesi gereken biriydi ve şimdi benim onunla ilgilenmem hoş olmazdı. Korumalar bunun için değildi ve Dev ile ilişkim belirli bir seviyenin üzerine çıkmadığı için bu kaybı telafi etmeye gitmezdim. Bu, neyin kaybıydı? Güven. Hayatımdaki korkunç şeylerin içine girmesine ve yanımda olmasına bir daha izin vermeyebilirdim. Bu anı hep hatırlayacaktım ve onun için de aynısı geçerliydi.

Edward bana eğildi. "Zombilerin ve vampirlerin kötü kokmaması neden kötü?"

Gülümsedim, hemen işine geri dönmüştü. Sorusuna cevap verdim. "Demek ki biri veya bir şey bunları kontrol ediyor, en azından çürümelerini engelleyecek kadar."

Nicky üzerime eğildi ve alevlerle suyun sesi yüzünden sesini yükseltti. "Ama dağlardaki vampirler ve zombiler çürümüştü. Parçaları düşüyordu."

"Çürüyen zombilerin parçalarını kaybettiğini ama insan formunu geri kazandıklarında düşen parçalarının yerinde olduğunu çok gördüm."

Yancey, "Bu, nasıl çalışıyor?" diye sordu.

Gerçeği söyledim. "Bilmiyorum. Sadece öyle oluyor."

"Bazen öyle olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Suyu ve diğer şeyleri yüzümden sildim. "Çürüyen vampirler özeldir; birçok vampir kuralı onlara işlemez."

Nicky, "Dağlarda vampirleri kontrol eden vampir zombileri de mezarından kaldıran kişi mi?" diye sordu.

Evet demek istedim ama kendime hâkim oldum. "Bilmiyorum." Yancey bizimle olmasaydı yüksek sesle beyin

fırtınası yapabilirdim ama düşüncelerimin nereye gideceğini bilmiyordum...

Dev, "Asansör çalışmıyor," diye seslendi.

Yancey, "Yangın alarmı devreye girince lobiye itfaiyeciler gelip sistemi devreye sokmadan çalışmaz," dedi.

"Bunu gidip düğmeye basmadan da söyleyebilirdin," dedim.

Yancey omzunu silkti.

Edward, "Ben de biliyordum," dedi.

"Ve bir şey söylemedin, neden?"

Edward bana baktı, anlamlı bir bakıştı.

Nicky'ye döndüm. Su yüzünün sağ yanına yapıştırılmış gibiydi. "Senin bahanen nedir?" diye sordum.

Nicky, "Ben sosyopatım, kibar olmak zorunda değilim," dedi.

Bir bakış attım. "Ona kızgınsın. Hissedebiliyorum. Bu yüzden ona nazik olmak zorunda değilim."

"Ben dost olduğunuzu sanıyordum."

"Sosyopat kelimesinin neyini anlamadın?" diye sordu.

Su birden durdu ve suyun eksikliği sesleri yükseltti. Sanki vücudum soğuk suyun tepemize düşmesine alışmıştı. Nefesimi tuttum; bunu duyduğuma göre kulaklarımdaki hasar kalıcı değildi. Bunu bilmek güzeldi.

Dev sırtını duvara yasladı ve yavaşça aşağıya kaydı, dizlerini karnına çekti ve ağlamaya başladı. Etrafımdaki erkeklere baktım ve yaratıkları öldürüp yakmama yardım etseler de duygusal konularda yardım etmeyeceklerini anladım.

"Siktir," dedim. Dev'i elimden geldiğince rahatlatmaya gittim. Yüzüme öfkeli değil de duygusuz bir ifade takınmak için uğraştım. Aynı zamanda psişik kalkanlarımı da kaldırdım çünkü Dev her zaman olmasa da bazen duygularımı hisse-

debiliyordu ve şimdi kafamdan geçenleri veya duygularımı sezmesini istemiyordum.

Tepesinde dikilirken ne yapmam gerektiğini düşündüm. Bana bakmadan konuştu. "Onları vuracağımı anladın. Bunu nereden bildin?"

SWAT'tan bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "Daha önce de çatışmalara girdim. Beni kurtaran Edward'dı."

"Silah kullanmakta veya yakın dövüşte iyiyim ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Anita. Bu, korumalık değil, savaş."

"Evet, bazen savaşırız."

Yaşlı gözlerle bana baktı. "Anlamıyorum."

Yanına çömeldim ve sarılmalı mıyım bilemedim. Sarılırsam iyice çözülmesinden korkuyordum ama benim adıma karar verdi. Bana uzandı ve Dev'e sarıldım. Yüzünü bana gömdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Güçlü, cesur ve hızlı bir erkekti ama bir daha asla korumalığımı yapmayacaktı. Şimdi zombileri öldürmüştük, insanları veya vampirleri veya şekil-değiştirenleri öldürürsek ne hissederdi? Devil bu iş için yeterince sert değildi.

Bir hareket sezince Dev'in ipeksi sarı saçlarına tatlı sözler mırıldanmayı bırakıp kafamı kaldırdım. Nicky, Edward ve Yancey ile konuşuyordu. Benimle göz göze geldi ve ne durumda olduğunu anladım. Etkilenmemişti. Kiralık asker olarak görev yaptığı dönemde benzer şeyler görmüştü, bütün bunlar *ardeur* ile ehlileşmeden önceydi. Uzun süre bakıştık ve diğer adamlarla konuşmaya devam etti. Dev'e sarıldım. Nicky ile Dev'i bir daha böyle bir işe sokamayacağımızı biliyorduk. Dev bir asker değildi ve bunda utanılacak bir şey yoktu, hepimizin güçlü ve zayıf yönleri vardı ama benim daha... sert birine ihtiyacım vardı. Nicky ve Edward dönüp bana baktı,

ne düşündüğümü biliyorlardı. Nicky hissediyordu çünkü Gelin'imdi ve Edward da aklımdan geçenleri okuyabilecek kadar iyi dostumdu. İki erkeğe baktım ve Edward'ın bundan sonra Nicky'yi yanımızda isteyeceğini düşündüm. Yüzündeki saf bir Edward bakışıydı, Ted tamamen ortadan kaybolmuştu ve şimdi baktığım adam ilk karşılaştığımızda beni işkence edip öldürmekle tehdit eden adamdı. İşi gerektirseydi söylediklerini yapardı. Fakat şimdi dostumdu, bana değer veriyor ve beni özlüyor, hayatını bana emanet ediyordu. Yine de, öldürücü soğukluğu içinde bir yerlerdeydi. Nicky'nin yüzünde de benzer bir ifade vardı: Soğuktu, hayatta kalmak ve işini bitirmek için ne gerekiyorsa yapardı, en korkunç şeylerden bile çekinmezdi. Nicky muhtemelen benim, hatta Edward'ın bile yapamayacağı şeyleri yapabilecek biriydi ama bazen yanımda bir sosyopat olması işime geliyordu. Nicky'ye kendisini sevdiğimi söylemiştim ve ilk kez adamı ne kadar sevdiğimi fark ettim. Soğukkanlı katil gibi ayakta dikilmesi onu daha az sevmeme değil, daha çok sevmeme sebep oluyordu. Dev'e zaten âşık değildim ama ağlayan hâlini gördükten sonra asla da olamazdım.

48

Asansörün kapısı açıldı ve itfaiye erleri ben hâlâ Dev'i sakinleştirirken dışarıya fırladı. Sönmeyen alevlere sinir olacaklar mıydı bilmiyordum ve Dev'e sarılmaya odaklandım. Kızmış gibi Dev'i rahatlattım, itfaiye erlerine hiçbirimizin yaralı olmadığını söyledikten sonra bizi rahat bıraktılar.

Dev'in saçlarını düzelttim ve yüzünü göğsüme gömdü, üzerimde zırh olduğu için çok da seksi bir görüntü değildi ama beni sıkı sıkı tuttuğu için öfkem ve hatta hayal kırıklığım azaldı. Alevlerden şikâyetçi itfaiye erlerine karşı Dev'i kalkan olarak kullanmıyor olsaydım bir süre sarıldıktan sonra başka bir yere giderdim ama şimdi sarılırken etkilenmemek mümkün değildi. Bir daha asla benimle işime gelmeyecek veya sıradan St. Louis günleri hariç korumalığımı yapmayacaktı ama içimde sertleşen hoş olmayan bir şeyler yumuşamaya başladı.

Belki de gördüğüm şey bir zayıflık değildi, belki de biz güçlü olanlar bu adamın asla kaybetmeyeceği bir şeyi kaybetmiştik. Bir zamanlar insanların önünde bu şekilde kontrolümü kaybedecek biriydim ama o günler çok geride kalmıştı. Belki gururum belki de inatçılığım yüzünden kendimi daha iyi idare ediyordum ama her neyse veya ne değilse önemli değildi. Devil'a, Mephistopheles'e sarılırken, "Tamam, hepsi geçti," dedim.

Kafasını kaldırıp üzgün mavi kaplan gözleriyle bana baktı. "Sana yardım etmem, seni korumam gerekiyordu. Üzgünüm."

"Yanımızda durdun ve bizimle birlikte dövüştün. Kaçmadın, irkilmedin, işini yaptın. Birçok insan bunu yapamazdı, Dev."

"Ama şimdi berbat bir hâldeyim."

"Dövüş bitince, tehlike geçince, böyle olur. Sen bitene kadar yanımızdaydın."

"Ama bu hâlde olduğum için gözünde değer kaybettim, biliyorum."

Gülümsedim, ben dizlerim üzerindeydim ve Dev yerde oturuyordu, bu hâliyle benden daha uzundu. "Bir daha seni vampir avlarına almayacağım ama sen bir başka erkeğe âşık olduğunu itiraf edecek kadar cesursun ve birçok insan bunu yapamaz. İnsanlar bu gibi şeyleri kendinden bile gizler. Bir senedir yatağımda olmasına rağmen ben dışarıda Jade'in koluna girip gezemiyorum, Mephistopheles. Farklı türde cesurluklar vardır ve bu sana göre değilmiş."

Bunları söyledikten sonra eve geri dönünce Jade ile konuşmaya ve ne durumda olduğuna bakmaya, belki bir akşam Nathaniel'i de yanımıza alıp yemek yemeye söz verdim. Neden sadece ikimiz gitmiyorduk? Çünkü Jade beni şaşırtıyordu; bin yaşından büyüktü, eski Çin'den geliyordu ve aramızda kız arkadaşım olmasından çok daha fazla kültürel farklılıklar vardı. Jade'in yanında bir yardımcı pilota ihtiyacım vardı.

İtfaiye erleri fosforla ilgili Edward'a bağırarak bir şeyler söyledi. "Bu lanet olasıca şey nedir?"

İtfaiyeciler yanan şeylerle ilgili böyle şeyler söylemezdi; yananın ne olduğunu bilirlerdi. Edward'ın rahatlatıcı Ted sesine bürünüp bir şeyler söylediğini duydum. Ama hem çok

uzaktık hem de kulaklarım tam olarak kendine gelememişti.

Dev, "Bir duş alıp üzerimdeki pislikleri temizlersem biraz daha iyi olacağım," dedi.

Bir defasında eve gittiğimde saçlarımın arasında vampirin beynin parçaları olduğunu gördüğüm günü hatırladım. Aynada kendime bakıp titremeye başlamış ve sonunda Dev gibi oturup yerde ağlamıştım. Fakat o gün yanımda beni rahatlatacak kimse yoktu. Belki de çok uzun süre yalnız kaldığım için sonunda buna dayanamayıp hayatıma birilerini sokmuştum.

Şimdi bel bağladığım birileri olduğu için daha mı yumuşamıştım yoksa hâlâ eski ben miydim? Belki sadece eskisine göre daha mutluydum. Geri dönüş yoktu ama Dev'in dürüst yüzüne bakarken merak ettim. Bunu daha önce bu şekilde düşündüğümü sanmıyordum.

"Diğer katlardaki çürüyen vampirlerin uygun bir biçimde infaz edildiğinden emin olup Micah ve Nathaniel'i görmeliyim. Sonra temizleniriz."

"Duş?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Bunları üzerimden çıkartmama yardım eder misin?" diye sordu. Gözlerinde kararsız bir ifade vardı.

"Duşta sana katılmamı mı istiyorsun?" dedim gülerek.

Gülümsedi ve gözlerindeki mutsuzluğun yerini heyecanlı bir beklenti aldı. Bundan sonra Dev'i sevgililerim listesinden çıkartacak mıydım? Belki ama şimdi yüz ifadesinin ve gözlerindeki bakışın değiştiğini gördüğüm için duşta seks çok zor gelmezdi.

"Evet," dedi. Bu sefer bana çaresizce değil daha fazlasını vadedercesine okşayarak sarıldı. Seks her şeyin cevabı olmayabilirdi ama aynı zamanda birçok şey için en kötü cevap değildi. Öfkeden ve bir şeyler öldürdükten sonra iyi giderdi.

49

Asansörden inince karşımıza polisler, doktorlar ve acil durum çağrısına cevap veren türlü insanlar çıktı. Biz aşağıya indikten sonra sanki hastanedeki insanların sayısı üç misline çıkmıştı.

Daha önce koridordan tanıdığım bir üniformalı, "Size ne oldu böyle?" diye sordu. Adamı sanki yüz yıl önce görmüştüm.

Birbirimize baktık. Erkeklerin saçları başlarına yapılmıştı ve kıyafetlerimizden bile sular damlıyordu. Yere bakınca bastığımız yerde suyun biriktiğini gördüm. Fark etmemiştim ama aynısını asansöre de yapmış olmalıydık.

Üniformalı bir kahkaha attı. "Bu kadar ıslanıp bir mezbahadan çıkmış gibi görünmeyi nasıl başardınız?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve suyun üzerimizdeki bütün pislikleri temizlemediğini fark ettim. Dünyayı parça parça görüyordum ama durumu Dev'den daha iyi idare ettiğim kesindi. Belki biraz şoktaydım. Enteresandı.

"Zombiler," dedim.

"Ne?"

Yanımıza gelen Hatfield, "Zombileri öldürüyorlardı," dedi.

"Biz de vampirleri öldürüyorduk ama hiçbirimiz bu hâle gelmedik."

Hatfield, "Zombi öldürmek daha pis bir iştir," dedi. "Bizi biraz rahat bırak, Lewis. Mareşaller ile konuşmam gerek."

Adam bir şey söyleyecek gibiydi ama Hatfield, "Lewis, hemen," dedi.

Adam kaşlarını çattı ve uzaklaştı.

Hatfield da bizim gibi tam teçhizatlıydı ama bizim silahlarımız daha fazlaydı, zaten Edward ile ben bu konuda istisnaydık. Yanımızdan üzerinde hasta yatan bir sedye geçti. Örtü kanlandığı için bunun yeni ölen biri olduğunu anladım.

Hatfield asansöre bindirilişini seyretti. Kapılar kapanana kadar ölenin arkasından baktı. Gözleri bana Dev'inkileri hatırlattı. Dev şu anda dışarıdan bakıldığında bizden farklı görünmüyor olabilirdi, sadece Yancey bizim gibi değildi. Ekibinin geri kalanını bulmaya gitmişti ve bizimle mukayese edilecek olursa temiz duruyordu, zaten sadece ortalığı temizlememize yardımcı olmuştu. Esas pis iş zombileri vurarak parçalara ayırmaktı, o kısmı kaçırmıştı.

Hatfield, "Beş ölümüz var," dedi. Sesi kaba, hatta öfkeliydi ama bize kızmadığını biliyordum. Sadece öfkeliydi, tek bildiğim buydu.

Dev, "Güvenlik görevlisi Miller kurtuldu mu?" diye sordu.

Kadın başını iki yana salladı. "Bu çürüyen piçler gibisini görmedim. Normal vampirler gibi ölmüyorlar."

Ağzımı açtım ve Edward *sana söylemiştim* gibi bir şey dememden çekindi çünkü koluma dokundu. "Yok edilmesi en zor vampirlerdir," dedim.

"Vampirlerin cesetleri bodrumun altındaki yakma odasına götürüldü. Orada tıbbi atıklar yok ediliyor ve her bir vampirin ateşe verilişini seyrettim. Bu, yeterli olur mu?"

"Olur," dedim.

Gözleri seğirdi. "Oradan da dışarı çıkabilirler mi? Tıbbi atıklar tamamen yok edilmek zorunda olduğun için yeteceğini düşündüm, eğer değilse..." Sesi kırıldı ve bakışları yere odaklandı, bir elini yanına koydu. Bir zamanlar ben de tehlikeli bir oyuncak ayıymış gibi silahıma böyle dokunurdum.

"Ateş çürüyen vampirleri bile yok eder," dedim.

Bana baktı ve çok kötü durumda olduğunu anladım. Bu olay zihninden hiç çıkmayacaktı. "Ben sahada vampirleri avladım. Ben sadece morgda birilerini öldüren çaylaklardan değilim. Onları avlamanın ve avlanmanın ne olduğunu biliyorum ama daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Edward en iyi Ted sesiyle, "Çürüyen vampirler bu ülkede çok nadir görülür," dedi.

Kadın başıyla onayladı. "Kalpleri, beyinleri ve omurgaları zarar gördükten sonra nasıl iyileşiyorlar? Bunun her şeyi, vampirleri bile öldürmesi gerekir."

"Çürüyen vampirler zombiler gibidir," dedim. "Emin olmanın tek yolu ateştir."

"Bir de gün ışığı, değil mi?"

"Gün ışığında yürüyüp yanmayan iki çürüyen gördüm. Gündüz çürüyen cesetler gibi görünüyor ve insanların arasına karışamıyorlar ama yine de ortalıkta gezinebiliyorlar."

"Gündüz yürüyenler, bu sadece bir efsane," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Gündüz dışarı çıkabilecek kadar güçlü birkaç vampir de tanıyorum. Bazıları o kadar eski ki gün ışığı artık onlara bir şey yapmıyor, diğerleri için ise kazanılan güçler gibi, bir hayvanı çağırmak veya levitasyon gibi."

"Bu piçlerin en kötülerini gördüğümü ne zaman düşünsem yanılıyorum," dedi. Bize bakmıyordu. Boşluğa odaklandı, kafasının içinden yaşananlarla ilgili bir şeyler geçiyordu.

Hatfield'ın ne düşündüğünü nereden biliyordum? Çünkü bir zamanlar ben de onun gibiydim ama artık durum farklıydı.

"Çürüyen vampirler en kötülerdir," dedim.

Bana baktı. "Gerçekten mi?"

Lanetlenmiş gibi duran gözlerine baktım. "Evet."

Bir kahkaha attı ama acı bir şeydi. "Bu konuda bana söz vermeni istiyorum."

Söyleyeceğim sözlerin acılığını azaltmak için gülümsedim. "Özür dilerim, veremem."

"Ama bunun en kötüsü olduğunu söyledin."

"Söyledim ama beni bile korkutan şeyler var. Beni bile ürküten vampirler var."

"Vegas'ta öldürdüğün gibi."

"Evet, o çok korkunçtu," dedim.

"Cin çağırabildiği doğru mu? Şu lambadan çıkanlar gibi."

"Evet," dedim.

"Cinlerin sadece masallarda olduğunu sanırdım," dedi.

"Ben de," dedim.

"Lanet olsun," dedi.

Başımla onayladım ve omzumu silktim. "Aynı fikirdeyim."

"Ama bu vampirler öldü, değil mi? Daha sonra öldüreceğim iki tanesi hariç her şey bitti."

"Bu işin arkasındaki vampir efendisini bulmalıyız, Hatfield. O ölmezse yeni çürüyen vampirler yapar ve yeni et yiyen zombiler kaldırır. Bu iki vampire canlı ihtiyacım var çünkü onları sorgulamam gerekiyor. Kötü vampiri gündüz ininde yakalayıp öldürebilmek için en iyi şansımız bu."

Başıyla onayladı ve Dev'in aşağıda yaptığı gibi kafasını çok hızlı hareket ettirdi. "Forrester daha önce onları öldürmemem gerektiğine beni inandırdı ama sen canlı olarak daha değerli olduklarını söylüyorsan sana inanıyorum, Blake. Bir kez sana

inanmadım ve insanlar öldü. Yakında gün doğacak, vampirler uyanana kadar ne yapabiliriz?"

Edward, "Avukatları var," dedi. "Onları sorgulamak kolay olmayacak."

Hatfield, "Şu yeni kanunlar," dedi. Sonra bana baktı. Ne düşündüğümü anlamak istercesine yüzümü inceledi. "Onlar hakkında bu kadar çok şey bilmene rağmen onlar için böyle bir kanunu nasıl hazırladın?"

"Zanlının insan olduğu seri katil vakalarında da çalıştım ama insan haklarını destekliyorum."

"Aynı şey değil," dedi.

"Kaç tane seri katil vakasında çalıştın?"

"Peşine düştüğüm vampirlerin hepsi birden fazla kişiyi öldürmüştü."

Başımı iki yana salladım. "Vampirlerin büyük bir kısmı yemek veya yeni vampirler yapmak için öldürür. Bu, bir seri katilin patolojisiyle aynı şey değildir, her ne kadar teknik olarak aynı sınıfa sokulsa da."

Hatfield, "Bu ne demek?" diye sordu. Önceki hâlini hatırlatırcasına sinirlendi.

"Öyle korkunç şeyler yapan seri katiller gördüm ki sonrasında vampirlerin veya şekil-değiştirenlerin yaptıkları bana çok da kötü gelmedi."

"Neden?" diye sordu. Gözyaşlarına boğulmak üzereyken öfkesi yok oldu.

"Çünkü biz insanız, lanet olsun. Bizim bunu hatırlayıp ona göre davranmamız lazım. Seri katiller bunu unutuyor."

"Bu akşam gördüklerimizden daha kötü olamaz."

Başını mı okşamalıyım yoksa yüzüne mi gülmeliyim bilemedim. Edward beni seçim yapmaktan kurtardı. "Mareşal Hatfield, gördüğüm en kötü yaratıklar hep insandı."

Gözleri doldu. "Buna inanmak istemiyorum."

"Kimse istemez," dedi. "Ama bu, doğru olmadığı anlamına gelmez." Kadını anlamaya çalışıyor gibiydi, hatta nazikti ama bu gibi konularda öyle olmadığını biliyordu. Gerektiğinde kusursuz bir aktör olabiliyordu ve Ted performansı Oscar bile alabilirdi. Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyordum ama Hatfield'ın gözyaşları akmasın diye gözlerini iyice açıp adama baktığını gördüm, oltaya gelmişti ve Edward'a inanıyordu.

"Benim... gitmem gerek... işlerim var," dedi. Kapılara yürüdü ve kendini dışarı attı. Temiz havaya ihtiyacı vardı, bahse girerim kimsenin ağladığını görmesini istemiyordu. Hiçbir polis ağlarken diğer polislerin yanında olmasını istemezdi ama bir kadın olarak bir suç mahallinde ağlarsanız bu hiç unutulmazdı. Suç mahallinde kusmak ağlamaktan daha iyiydi.

Dev, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Nathaniel ve Micah'ı öpeceğim, sonrasında otele gidip temizleneceğim ve birkaç saat uyuyacağım."

Edward, "Genelde iş üstündeyken seni uyumaya zorlayan ben oluyorum," dedi.

"Belki de yaşlanıyorum," dedim.

"Benden daha gençsin," dedi.

Gülümsedim. "Belki de vurulup hastaneden yeni çıkmışımdır ve son birkaç saati zombileri öldürerek geçirdiğim için yorulmuşumdur."

Sırıttı ve şapkasını hafifçe öne eğdi. "Biraz yorgun olabilirsin," dedi.

"Biraz," dedim. Gülümsedim.

Nicky, "Benim hâlim kalmadı," dedi.

Dev, "Ben aslanların dayanıklı olduğunu sanırdım," dedi. Gözleri fal taşı gibi açıktı ve masumdu, çok masumdu.

Nicky bir kaşını havaya kaldırdı. "Kaplanlardan daha dayanıklıyız ama bunu herkes bilmez."

Dev sırıttı. "Kimin daha dayanıklı olduğunu ispatlamak için aklıma tek bir yol geliyor."

Nicky de sırıtarak karşılık verdi.

"Parmaklarımı kulaklarıma koyup la-la-la diye şarkı mı söylemeliyim yoksa bahse katılması için yeni korumalar mı bulmalıyım, bilemedim." Edward'dı.

Kaşlarımı çattım.

Sırıttı ve hepsi birden sırıtınca bana da aynı şekilde karşılık vermekten başka çare kalmadı. "Pekâlâ ama bu akşam bahislerinize uygun olduğumu sanmıyorum."

Dev dudak büktü. Nicky yüzüne kendini beğenmiş bir ifade takındı. "Dudak bükmeyi anlarım ama kendini beğenmiş görünmek?"

Nicky sırıttı. "Çok yorgunsun ve hastaneden yeni çıktın. *Ardeur*'u yeni besledin ama yine de hayır demedin."

Gözlerimi devirdim.

Öne eğildi ve fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

Neden bahsettiğini anlamam birkaç dakikamı aldı. Demek ki gerçekten çok yorgundu ama ne demek istediğini anlayınca yüzüm kızardı. Tepeden tırnağa kıpkırmızıydım, uzun süredir böyle olmuyordum.

Nicky neşelenip bir kahkaha attı. İnsanların bize bakmasına sebep olan mutlu bir sesti.

Edward, "Yıllardır yüzünün böyle kızardığını görmedim," dedi.

"İkinizin de canı cehenneme," dedim. Asansöre doğru yürüdüm. Micah ve Nathaniel'i görüp otele geri dönecektim. Dev kadar paniğe kapılmamış olabilirdim ama yürürken derimin üzerinde kandan daha yoğun şeyler vardı. Saçlarıma ne kadar neyin bulaştığını bile bilmiyordum.

Asansörün düğmesine basarken üstümün çürümüş et ve taze kana bulandığını hatırladım. Micah'ın babasının açık bir yarası vardı ve yakınına girmemiz tehlikeli olabilirdi.

Tuşa bastım ve Nathaniel'in aşağıya inmesini arzuladım. Onları görmem, dokunmam ve iyi olduklarını yüz yüze duymam gerekiyordu. Yorgundum ama garip olan uyuyamayacağımı bilmemdi. Bazen dövüşlerin sonrasında böyle olurdu, yorulur ama dinlenemezdiniz.

Nathaniel telefona cevap verdi. Aşağıya inip iyi geceler diyebilirlerdi. Evet, bu çok hoş olurdu! Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Genelde şiddetten sonra böyle duygusal olmazdım ama bazen zihnim şiddetle nasıl mücadele edeceğini bilmiyor gibiydi ve farklı stratejiler kullanırdı. Mizah, kinaye, yorgunluk, utanç, üzüntü. Bir zamanlar hiçbir şey hissetmez ve böyle hayatta kalırdım ama sorun işimin zorluklarına göğüs gereyim derken hiçbir şey hissedemez bir duruma gelmemdi. Ağır depresyondaydım ve sonra Jean-Claude beni bulup dikkatlice ördüğüm duvarları kırmıştı. İyi haber kendimi hiç bu kadar iyi hissetmememdi. Kötü haber âşık olmamdı, başka şeyler de hissediyordum ve bazıları hiç iyi değildi.

Asansör kapıları açıldı, Micah ve Nathaniel karşımda belirdi. Kendimi kollarına atıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. Beni durduran iki şeydi. Her yerimde zombi parçaları vardı ve Micah bana sarılırsa duş yapmadan babasının yanına gidemezdi. İkincisi, kendimi erkek arkadaşlarımın kollarına atıp bir kız gibi ağlayamazdım. Diğer polisler beni kadın gibi görürdü ve beni erkek gibi görmelerine ihtiyacım vardı ama ben sarılmak yerine ellerimi öne uzatırken buna değip değmediğini merak ettim.

50

Çok hoş otelin resepsiyonunda çalışan görevli biz içeriye girince dördümüzün hâline bir baktı ve otelde bir sorun olduğunu düşündü. Jean-Claude'u gün doğmadan görmek istiyordum, bu yüzden kimseyle uğraşacak durumda değildim.

"Odamıza gidiyoruz," dedim.

Bizi tepeden tırnağa süzdü ve yüzü otelde bir odamız olduğuna inanmadığını belli etti. Sanırım otel odalarının ücreti polislerin maaşlarıyla tutabileceği gibi değildi.

Omzuma dokunup resepsiyona doğru bir adım attığımı bana hatırlatan Edward oldu. Kısık sesle, "Rahatla," dedi.

Nabzım gırtlağımda atarken yutkunmak zorunda kaldım. Benim sorunum neydi? Anladığımı belli etmek için başımla onayladım.

Gülümseyip adamı etkileyen Dev oldu, oda kartımızı gösterdi. Ben dağlarda Nicky ve Ares ile vampir avlarken odaları görmüştü. Ares'in isminin geçince bile göğsüm daralıyor, mideme kramplar giriyordu. En azından sevgilim değildi ve bunu düşündüğüm anda ona daha yakın olmadığım için kendimi kötü hissettim, fakat aynı zamanda rahatlamıştım.

Süit odalarımız vardı ve Jean-Claude otelin bir katını kapatmıştı, Edward'ı da yanımıza almamızın sebebi buydu.

Dev bir yerlerde boş bir yatak bulunacağını söylemişti. İnfaz emirleri gelince arkamı kollamasını istemiyordum ama oda ve yatak konularında Dev'e güvenebilirdim. Hayatımı korumasına izin verecek kadar güvenmediğim ama hayatımı düzene sokmasına izin verdiğim bir sürü insan vardı. Aynı zamanda, kurşunlar havada uçuşurken arkamı kollamasını istediğim ama hiçbir organizasyona karıştırmadığım tipler de vardı. Herkesin yetenekleri farklıydı.

Dev'e baktım, saçlarında hâlâ kurumuş kan lekeleri vardı ama resepsiyon görevlisini etkilemeyi yine de başardı. Genelde cinsel arzulara ayırdığı gülümsemesini sıradan biri üzerinde boşa harcadı. Adam ya eşcinseldi ya da Dev çok iyiydi. Hangisi olduğunu bilmiyordum ama odalarımıza gittiğimiz sürece umurumda da değildi.

Üçümüz asansörlere doğru yürüdük ve Edward kapıyı tutarken Dev ile Nicky içinde silahların olduğu çantaları asansöre taşıdı. Normalde yardım etmek isterdim ama kapılar içeride bizden kimse yokken kapanırsa iyi olmazdı. Bu yüzden erkekler yükleri taşırken ayakta bekledim ve bize kıpırdayacak yer kalmadı. Edward sırtını kapılara dayadı ve Nicky ile asansöre bindik. Kolunu omzuma atınca itiraz etmedim. Bana sarılmasına izin verdim ve çok fazla şey hissetmemeye çalıştım ama yine de güzeldi. Dev yanımıza geldi ve Edward da içeriye adım kapıların kapanmasına izin verdi.

Dev, "Çantalar için bize yardım etmeyi bile teklif etti," dedi.

"Adam eşcinsel mi yoksa sen cinsel vaatlerde bulunmadan da birini büyüleyebiliyor musun?"

Sırıttı. "Cinsel vaatlerde bulunmadan? Düşündüğümden daha yorgunsun."

Kaşlarımı çattım.

Nicky bana biraz daha sarıldı ve kaşlarım biraz daha çatıldı.

Dev'in gülümsemesi solmadı, daha da genişledi. "Evet, adam eşcinsel."

Edward, "Onunla daha sonra ilgileneceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Dev, "O kadar güçlü bir anlam barındırmıyordu," dedi.

"Bu ne demek?" diye sordum. Kendi sesim bana bile çok huysuz geldi.

Nicky, "Kendini satmadı ama adama erkekleri sevdiğini belli etti," dedi.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, kollarında kendimi çocuk gibi hissediyordum... Uzaklaştım.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Dikkat dağıtmak için flört etmek erkek de olsan kadın da olsan aynıdır, Anita."

"Aynısını sen de mi yaptın?"

"İlk aslan sürümün yanındayken birkaç işte ben de gençliğimi ve sevimliliğimi kullandım diyelim." Bunu söylerken yüzü duygudan yoksundu. Bir şeyler hissettiğinde gizlenme yolu buydu çünkü Nicky sosyopat olarak doğmamıştı; kötü şeyler yaşadığı ve işkence gördüğü için duygularını kaybetmişti. Demek ki hâlâ duyguları vardı ama... derinliklerinde bir yerdeydiler.

"İş üzerindeyken flörtten fazlasını yapıyor musun?" diye sordum.

Edward, "Bunu yapma," dedi.

Bir bakış attım. "Neyi yapmayayım?"

"Sevdiğin insanların canını sıkma. Şimdi acil durumda eyleme geçmeni gerektiren bir şey yok ve öncesinde derinlere bir yere ittiğin duyguların şimdi açığa çıkıyor. Onları hoş bir biçimde dışarıya çıkartmazsan sana ve yanındakilere zarar verirler."

Birbirimize baktık. Kendisine yakın olanlardan kime zarar verdiğini sormak istedim çünkü Donna ve çocuklar değildi; kimden bahsediyorsa onu tanımadan öncesine ait olmalıydı. Yalnız olsaydık sorardım ama benden başka kimsenin yanında bu soruyu cevaplamazdı. Belki bana bile bir şey söylemezdi.

Kapılar açıldı ve Dev iyi bir koruma gibi öne çıktı. Edward koridoru kontrol etti ve Nicky geniş omuzlarını önüme geçirerek benim dışarıdan görünmemi engelledi. Gerçi Nicky'yi sevdiğini bilmek benim için kurşunlara göğüs germesine yeni bir anlam kazandırmıştı.

Erkeklerin mırıldandıklarını duydum ve sonra sesler yükseldi. "Özür dilerim, beyler, emirler böyle."

"Sorun nedir?" diye sordum. Nicky'nin yanından bakmamak için kendimi zor tuttum.

Edward kapıyı tutarken cevap verdi. "Claudia korumalardan sorumlu ve hayal kırıklığına uğramış."

"Neden? Ne yaptık?" diye sordum.

Dev, "Senin başın belada değil," dedi. "Bizimki."

Nicky, "Neden?" diye sordu.

"Görünüşe göre, Anita'nın yaralanmasına izin verdiğimiz için."

"İş üzerindeyken siz beni koruyamazsınız," dedim.

Bir erkek sesi daha geldi. "Claudia, Jean-Claude ve Anita'nın güvenliğinden sorumlu, bu yüzden ikinize de bağırabilir."

"Lisandro, sen misin?" diye sordum. Nicky'nin önüne geçtim ve buna izin verdi, sadece bana eşlik edip elimi tuttu.

"Benim," dedi. Bir metre seksen santimetre boyunda, İspanyol kökenli, uzun siyah saçları at kuyruğu yapılmış yakışıklı bir erkekti. Siyah ceketinin altında siyah bir tişört vardı, siyah bir kot pantolonu ve siyah botları vardı. Ceket

silahlarını çok iyi gizlemiyordu, beli biraz daha ince ve omuzları biraz daha dar olsaydı gizleyebilirdi ama Lisandro da diğer korumalar gibi spor yapıyor, Dev'in aksine çok çalışıyordu. Nicky'den daha inceydi ve asla onun kadar kas yapamazdı ama yapabileceği kadarını yapmıştı. Dövüşte göründüğünden daha iyiydi ama...

"Senin koruma olarak şehir dışına çıkmaman gerekiyordu," dedim.

"Jean-Claude buraya gelmeye karar verince Rafael onun yanına en iyileri vermek istedi, bu yüzden korumaların başında Claudia var ve ben de yardımcısıyım, biz en iyileriz." Bunu basit bir gerçeği dile getirir gibi söyledi.

Ağzımı açtım ve kapattım, çünkü ne diyebilirdim ki? Bir defasında benimle birlikte şehir dışında çıkmıştı ve az kalsın ölüyordu, sonrasında adamı bir daha yanımda istememiştim. Bunun sebebi karısına ve çocuklarına Lisandro'nun beni korumaya çalışırken öldüğünü söylemek istemememdi. Bir defasında da Karanlığın Annesi ve Ölümün Âşığı bize oyun oynayınca acil olarak *ardeur*'u beslemek zorunda kalmıştık ve Lisandro ile de beslenmiştim. Karısı bunu bir hakaret olarak algılamamıştı ama Lisandro benimle bir kez daha seks yaparsa boşanacak ve çocuklarını da alıp gidecekti. Bunun da olmasını istemiyordum.

Emmanuel, "Hey, demek ki ben de en iyilerdenim," dedi. Bir metre yetmiş beş santimetre civarındaydı, soluk kahverengi saçları ve İspanyol kökenlilerde nadir görülen mavi-gri gözleri vardı. Yazın bronzlaşıyordu ama hiçbir zaman Lisandro kadar bronzlaşamazdı. Emmanuel genç korumalarımızdan biriydi ve yirmi beşin altındaydı, aslında kaç yaşında olduğunu bilmiyordum.

Dev diğer adamla dalga geçtiğini belli edercesine gülümsedi. "Arkamızdan kendini eğitip duruyordun ama bildiğim

kadarıyla en son karşılaştığımızda beni hiçbir konuda yenemiyordun."

"Ama sen de onu korumak konusunda çok iyi değildin, değil mi?"

Emmanuel hedefi vurmuştu çünkü Dev'in gülümsemesi yarıda kesildi. Aslında, bir an için yakışıklı yüzünde o kadar ciddi bir ifade belirdi ki, dünyevi olmayan enerjisi koridorda yayıldı. Demek ki çok kızmıştı çünkü altın kaplanlar içlerindeki yaratık üzerinde en iyi kontrole sahip olanlardı.

Emmanuel, "Özür dilerim," dedi. "Bu, pek uygun olmadı." Utanmış gibiydi ve utanması da gerekirdi.

Lisandro, "Anita'yı diğer korumalara emanet edip siz ikinizi Claudia'nın yanına götürmemiz gerekiyor. Ama Mareşal Ted için emirlerim yok," dedi.

Dev, "Onun için bir odamız olur diye düşündüm, dövüşmek zorunda kalırsak yanımızda olması iyi olur," dedi.

"Dövüş kısmına itirazım olmaz, haklısın, bütün kat bizim ve boş bir yer bulunur."

Edward gülümseyerek Ted sesiyle, "Teşekkürler," dedi.

Lisandro gözlerini kıstı çünkü Edward'ın kim olduğunu biliyordu; Ted diğer polislerin yanında daha çok işe yarıyordu.

"Claudia'nın da korumalık için şehir dışında çıktığını bilmiyordum," dedim.

"Bobby-Lee zamanında geri dönemedi ve Fredo'nun ailevi bir bahanesi vardı, bu yüzden Claudia ile ben seçildim."

"Bunun için üzgünüm," dedim. Ne için özür dilediğimi anlayıp anlamadığını merak ettim.

Yakışıklı yüzünde parlak gülümsemesi açığa çıktı. "Neredeyse ölüyordun ve son dakikada şehirden dışarı çıkmak zorunda kaldığımız için özür diliyorsun." Başını iki yana salladı.

"Silahlarımın odamda yanımda olmasını istiyorum, hep birlikte taşırsak daha kolay olur," dedim.

İtiraz etmediler. Çantaları aldık ve Lisandro yolu gösterdi. Kapıyı çaldı, bir sinyal gibiydi: İki kısa, bir yüksek sesli. Kapı açıldı ama uzun boylu ve geniş omuzlu erkekler yüzünden kimin açtığını göremedim. Odadaki en küçük kişi olmaya alışmıştım ve korumalarla birlikteysem buna hiç şaşırmamak gerekti. Tehlikeli çantaları yerlere koydular, oda geniş olmasına rağmen bütün çantaları almakta zorlandı.

Sonunda otel süitini görebildim. Bir zamanlar konforlu bir yere benzediği kesindi ama içindeki tabutlarla birlikte pencerenin önünden banyoya kadar düz bir hat üzerinde yürümek mümkün değildi. Jean-Claude istese yatakta da uyuyabilirdi ama iki şey vardı. Birincisi, yaşlı vampirlerin büyük bir kısmı tabutlarıyla seyahat ederdi. İkincisi, temizlik görevlilerinden biri kazayla perdeleri açarsa sonucu çok ama çok kötü olabilirdi. Hizmetçilerin büyük bir kısmı dindar olurdu ve vampirler dünyanın dört bir yanında hâlâ yasal değildi, gördükleri yerde öldürülüyordu. Risk almaya değmezdi. Yeni vampirlerden bazıları uyku tulumları ile seyahat ediyordu. Bunlar daha kolay katlanan özel tasarımlardı. Tabutlar yanlarında hizmetkârlar olanlar içindi. Jean-Claude'un hizmetkârları vardı. Aslında, tabutların bir kısmı da onlarındı.

Nicky'ye bol şans öpücüğü verdim ve Lisandro ile Claudia'nın yanına gitmesine izin verdim. Yaşananlar Nicky'nin hatası değildi ama emir komuta zincirini anladığım için Claudia'yı kızdırmak istemiyordum. Claudia tanıdığım en uzun kadınlardan biriydi ve omuz genişliği ile kasları da görkemliydi. Gerçi hâlâ kadınsı görünmeyi başarıyordu, tehlikeli ama güzeldi. Kalkık elmacık kemiklerinde makyaj

olmayınca ve uzun saçlarını Lisandro gibi sıkı bir at kuyruğu yapınca bile tanıdığım en çekici kadınlardan biriydi.

Lisandro yolu gösterdi ve Edward da onlarla gitti. Edward'a ve tehlikeli oyuncaklarına bir oda lazımdı. Dev son anda arkasına dönüp gülümsedi. "Temizlenmeme yardım edeceksin, değil mi?"

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim. "Evet."

Sırıttı ve Emmanuel isteksizce Dev'i itti. "Yaramaz köpekler gibisin."

Dev, "Evet, öyleyim," dedi. Kapıyı arkasından kapattı. Benim ve Jean-Claude'un çantalarından dağın arasından bize verilen korumaların kim olduğuna baktım ve gülümsedim.

Jean-Claude'un korumaları Wicked ve Truth'du. İkisi de uzun boylu, geniş omuzlu, yakışıklı ve uzun saçlıydı. Wicked'ın saçları düz, kalın telli ve sarıydı. Truth'un saçları ise hafif dalgalıydı. İkisinin de gri-mavi gözleri vardı, bazen maviye çok benziyor bazen hiç benzemiyorlardı. Truth'un bir zamanlar hoş bir sakalı vardı ama şimdi kesmişti. Birçok vampir gibi tıraş olduktan sonra sakal bırakamıyordu. Bu yüzden şimdi erkeksi çenesindeki çukuru görebiliyordum. Sakal olmayınca kardeşler birbirine ikiz kadar benziyordu fakat aralarında bir yaş vardı. İkisinin de kıyafetlerini seçen Wicked'dı, özel tasarım takımlar giyiyorlardı. Wicked soluk gri takımı içine mavi bir gömlek giymiş ve gözlerinin mavisi açığa çıkmıştı. Truth'un kömür grisi takımı içinde de benzer bir gömlek vardı ve gözlerini hiç bu kadar mavi görmemiştim. Bu yüzden bana dönüp gülümsediklerinde bir kişi ve yansıması gibi göründüler. İllüzyonu bozan Wicked'ın küstah ve yaramaz gülümsemesiydi. Truth kardeşine göre daha ciddiydi.

Wicked gülümseyerek "Biz olmadan yaratık avlamak

konusunda ısrarcı olursan yanına koruma almanın bir anlamı yok," dedi.

Truth, "Sen aptalın tekisin, kardeşim," dedi. Tabutların arasından bana doğru yürüdü. Sanki bir cenaze levazımatçısının dükkânındaydık.

"Yanımda bir koruma vardı," dedim.

Wicked, "Ben çok aptalım," dedi. "Ares için üzgünüm."

Truth bana sarıldı ve buna izin verdim. Gücüyle ve sertliğiyle rahatladım. Takımının altındaki silah kılıfını hissettim ve ellerim hiç düşünmeden silahlarını buldu. Bu takımlar silahları ve bıçakları gizleyecek şekilde dikilmişti. Göğsü geniş olduğu için benim en büyük bıçağımı koyduğum kılıfa benzer bir kılıfta kısa bir kılıç taşıyordu. Gerçi benim boyum kısa olduğu için bıçağım da daha kısaydı. Kısa kılıç benim boynumdan belime kadar inecek kadar uzundu. Çantasında bir yerde gerçek kılıcı, büyük kılıcı olmalıydı. Bu kılıç için de bir kını vardı ama büyük kılıcını gizlemesi mümkün değildi. Savaş baltası da modern kıyafetlerine uygun değildi ama zaten baltalar da otomatik silahlar gibiydi; bunları taşırken ilk amacınız gizlemek olmazdı, bu silahlar düşmanlarınızı ürkütmek için taşınırdı. Birkaç küçük baltası vardı ama sadece fırlatılabilen küçük baltalar modern ceketlerin içine gizlenebiliyordu.

Truth'a sarılmak aynı anda bir sürü silahı hissetmek anlamına geliyordu. Hayatımdaki erkeklerin bir kısmı aynısını benim için düşünüyor olabilirdi ve bundan hoşnut olup olmadıklarını bilmiyordum.

Saçlarımı okşadı ve bana sarıldı. Truth çok konuşmayan biriydi, bu yüzden başkalarından da çok şey beklemezdi. Bu, bazen iyi olabiliyordu.

Truth ile aynı anda geri çekildik. Yüzüne ve şaşırtıcı bir maviliğe sahip gözlerine baktım, ilk sarıldığımızdan daha

griydiler. Üzgün olduğunda gözlerinin renginin değiştiğini biliyordum. Üzgündü çünkü benim de üzgün olduğumu biliyordu.

Wicked de yanıma geldi. Yakışıklı yüzü çok ciddiydi. "Bir dostu veya silah arkadaşını öldürmek zorunda kalmanın ne demek olduğunu iyi biliyoruz, Anita."

Samimiydiler. Yüzlerce yıl sonra soylarının başı, *sourdre de sang*'ları, delirmiş ve kan dökme arzusuna kapılmıştı. Bu durum yarattığı diğer vampirlere de yayılmıştı ve tek istisna şimdi yanımda dikilen iki kardeşti. Diğerlerini öldürmek zorunda kalmışlardı. Bu soy savaşçılarıyla tanınan bir soydu ve o zamanlar ölüm fermanlarını yerine getiren Vampir Konseyi infazcıları da yoktu.

Wicked'in beline sarıldım ama bir elim hâlâ Truth'daydı. Birlikte bana sarıldılar ama beni öpmek için eğilen Wicked oldu. Her yerde kardeşinden daha cesurdu. ...

Bir erkek, "Karanlık Sahibe'nin yanındayken böyle özgürlüklerimiz hiç yoktu," dedi.

Arkamıza döndük ve ölüm fermanlarını uygulayan infazcılardan birine baktık. Mischa bir Harlequin'di; Graziano'ydu. Bu, İtalyan Komedyası'ndaki *Dottor*'un eski isimlerinden biriydi. Yüzlerce yıl bu isme uygun bir maske takmıştı. Gerçek yüzünü sadece casusluk yapmasını isteyen efendileri veya öldürdükleri görmüştü. Yüzü dünya üzerinde binlerce, belki de milyonlarca insanın gördüğü son yüzdü. Harlequin'den bazıları iki bin yaşındaydı. Böyle bir zaman dilimi içerisinde inanılmayacak kadar çok insan öldürmek mümkündü.

Birçok Harlequin gerçek casuslara benziyordu: yaşadıkları dönemde veya ülkede dikkat çekmeyen tiplerdi. Gerçek casuslar James Bond gibi olmazdı; çok fazla dikkat çekmek istemezlerdi. Dünya üzerindeki bütün barmenler martininizi

nasıl sevdiğinizi biliyorsa bir casus olamazdınız. Bu gibileri gerçek casuslar işini yapsın veya gölgelerin içinde birini öldürüp tekrar gölgelerin arasına çekilsin diye dikkat dağıtmaya gönderilirdi.

Mischa bir casus için uzundu, bir metre seksen santimetreydi. Sarı saçları Wicked'inkiler kadar düzdü ama daha soluk, neredeyse beyaz yakındı. Saçları hep bu renk olmalıydı çünkü saçlarına binlerce yıldır güneş dokunmamıştı. Wicked'in saçları ise ışıkla solmadığı için altın bir sarıydı.

Mischa sıcak yaz günlerinin gökyüzüne benzeyen gözlerle bize baktı ama mavinin tonu ne kadar saf olursa olsun bakışları soğuktu. Harlequin için nerede çalışmaya başladıysa açık renkli saçların ve parlak mavi gözlerin bol olduğu bir yer olmalıydı. İskandinav ülkeleri gibi.

Truth, "Anita, Karanlığın Annesi'nden daha kibar bir sahibe," dedi.

Wicked, "Kıskandın mı?" diye sordu.

"Sahibe'nin kibar olması değil bize liderlik etmesi gerekiyor."

Truth, "Anita gerektiğinde bize liderlik ediyor," dedi.

Wicked, "Sen bile işini iyi yaptığını düşünüyorsun," dedi. "Şimdi seni değil de bizi sevdiği için kıskanıyorsun."

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun. Bu sözleri beni kızdırmak için söylüyorsun."

Wicked, "Ben listeye eklenene kadar yatağını paylaştığı korumaları kıskanıyordum," dedi.

"O, sensin. Ben senden daha sert bir malzemeden yapıldım," dedi. Arkasındaki büyük banyoya benzer yere yürüdü.

Wicked, "Benden iyi olmak için kılıçla beni yenmen veya poligonda bana galip gelmen gerek," dedi.

Mischa'nın yüzü kızardı, ellerini yanlarında yumruk yaptı. Eski bir vampir için oltaya fazla kolay geliyordu. Gerçekten

eski olanlar duygularını ürkütücü bir seviyede kontrol edebiliyordu... neredeyse insan diyemeyeceğiniz kadar.

"Bıçakta ve uzun namlulu silahlarda senden iyiyim," dedi.

Truth, "Ama hepiniz kılıçta veya tabancada ikimizden de kötüsün," dedi. "Ve benimle balta antrenmanı hiç yapmıyorsun." Truth'un bu konuya karışmaması gerekirdi ama Harlequin iki kardeşi hedef almıştı. Truth nadiren kavgaları başlatır, genelde bitiren olurdu. Wicked kavgayı başlatır ama genelde umursamayıp gülerek uzaklaşırdı. Truth her şeyi daha ciddiye alan biriydi.

"Tabancada seni ben bile geçtim," dedi.

"O, poligondaydı, gerçek bir dövüş değildi," dedi.

"Dövüşürken de gayet iyiyim," dedim.

Mischa acı çeker gibiydi ve gerçeği itiraf etti. "Televizyonda yaptığın atışı gördüm. Böyle bir şeyi başarabileceğin aklıma gelmezdi."

"Yapmak zorundaydım ve yaptım."

Başıyla onayladı. "Yapmak zorunda olman sana bu yeteneği otomatik olarak kazandırmaz, Anita Blake. Zor anlarda sahip olduğun yetenekleri kullanma şeklin... etkileyici."

Wicked, "Bahse girerim bunu söylemekten nefret ediyorsun," dedi.

Mischa öfkeli bir bakış attı. "Karanlık Sahibe'nin bir silahı vardı. Bıçaklara veya tabancalara veya bizimle eğitim yapmaya ihtiyacı yoktu. Onun olabileceğinden çok daha tehlikeliydi."

Wicked, "Öyleyse, Anita geriye kalan bütün Harlequin'den daha mı tehlikeliydi?" diye sordu.

"Hayır." Mischa tek kelimeyi tükürür gibi söyledi.

"Karanlığın Annesi'nin hepinizden daha güçlü olduğunu söyledin; o zaman onu öldüren sizden daha güçlü olmuyor mu?" Truth konuştu.

Mischa bir şey söylemeden başını iki yana salladı.

"Kendi aralarında sıradan bir insan Karanlık Sahibe'yi nasıl öldürebilir diye tartışıyorlar." Yan odadan biri ortaya çıktı. Mischa'dan daha uzundu ve omuzları da onunkilerden daha genişti. Kısa kahverengi saçları dalgalıydı ve gözleri koyu bir kahverengiydi. Neye baktığınızı bilmeseniz insan gözleri olduğunu düşünürdünüz ama değildi. Bunlar ayı gözleriydi, hem de eski mağara ayılarından birinin gözleri. İsmi Gordon'du ve dünyanın büyük şehirlerinin hepsi birer otlakken bile bir ayı-adamdı. Mischa daha da yaşlıydı. Kalkanlarımı indirip nekromensimi serbest bırakırsam çenemdeki kemikleri sızlatacak kadar yaşlıydılar.

"Bu odada insan yok," dedim. "Jean-Claude nerede?"

Wicked, "Diğer odada telefonda," dedi. Sesinde belirgin bir ton farklılığı vardı. Jean-Claude her kiminle konuşuyorsa hoşuna gitmemişti.

Mischa hoşuna gitmeyeni açıkça beyan etti. "Lordumuz ve efendimiz telefonda kamçılanmayı seven kalampara amcık ile konuşuyor."

"Kalampara?" diye sordum.

Wicked, "Asher ile konuşuyor," dedi. "Ama Jean-Claude'un sevgilisi hakkında böyle konuşmana izin veremem, Mischa."

"Bir saniye, aynı anda kalampara ve amcık olamazsın, yoksa argo terimlerde bir değişiklik var da benim mi haberim yok?"

Truth, "Bir değişiklik yok, sadece münasebetsizlik yapıyor," dedi.

Vampire ve ayı hizmetkârına doğru yürüdüm. "Kalampara kısmına itirazım olmaz ama amcık sence uygun bir terim mi?"

Mischa bana öfkeli bir bakış attı, kendisiyle dalga geçtiğimi biliyordu ama tam da emin değildi. Yaşlı vampirlerin

modern argo terimlerle başı genelde beladaydı; öğrenmeye çalışanlar bile tam öğrenemezdi. Argo bir dil ile başka bir dil arasında da çok değişirdi.

Truth arkamdaydı ve Wicked tabutların arasından odanın büyük bir kısmını kaplayan konferans masasının diğer tarafına geçiyordu. Odada yer açılsın diye bir kanepe ve bir kahve sehpası da kenara çekilmişti. Mutfak portatif değildi, bu yüzden süitin bir kısmını kaplıyordu.

"Karanlık Efendimiz'in St. Louis'ye geri dönsün diye bu kalamparaya yalvarması utanç verici."

"O terimi kullanmana bir kez izin verdim," dedim. "Ve hoşuma gitmediğini de söyledim, belki de derdimi anlatamıyorum."

Mischa, "Oğlancılık suçlamasına karşı bir şey söyleyemeyeceğini söylememiş miydin?" diye sordu.

"Sevgilimiz değilsen yatak odamızda neler yaptığımız seni ilgilendirmez ve sevgilimiz değilsin. Öyleyse kiminle ne yaptığımız neden umurunda?"

"Başka bir erkeğin kendisini kullanmasına izin vermesi ona prens diyenler için tam bir hakaret."

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse, itiraz etmenin sebebi Jean-Claude'un Asher'in altına yattığını düşünmen mi?"

Mischa üzerinde bir süre düşündü ama sonra başıyla onayladı. "Öyle de diyebiliriz, sanırım mevcut durum için çok uygun bir açıklama oldu."

Gülümsedim, sonra bir kahkaha attım, aklımdan geçenleri kendime saklayamayacak kadar yorgundum. "Tek derdin buysa, Mischa, endişelenme. Jean-Claude, Asher'in altına yatmıyor, üzerine çıkıyor, tam tersi." Kimin altta kimin üstte olduğu aslında gerçek sekste çok bir şey ifade etmezdi ama vampir söylediklerimi bir süre düşündü.

"Jean-Claude'un onu kullandığını, Asher'in Jean-Claude'u kullanmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu şekilde ifade ediyorsan, evet." Düşünmek için kendime geldim. Benim bildiğim kadarıyla ben yanlarındayken böyle oluyordu. Ben yanlarında olmadığımda rolleri değişip değişmedikleri onları ilgilendirirdi ve beni rahatsız edip etmediğini bilmiyordum. Fakat ben aksini görmemiştim ama bu olmadığı anlamına gelmezdi... lanet olsun. Artık beni rahatsız etmeyen bir şey üzerinde düşünemeyecek durumdaydım.

"Biliyor musun, Mischa?" diye sordum. "Ben erkekleri severim. Erkekleri birlikte görmeyi severim, o güzelliklerin ve gücün sonra bana yönlendirileceğini düşünürüm, bu yüzden bu homofobik tavırlarına bir son ver. Bu akşam seninle uğraşacak durumda değilim."

Sonrasında ne diyeceğini bilmiyordum çünkü arkalarındaki kapı açıldı ve Jean-Claude dışarıya çıktı. Mischa bize baktı ve bakışı yeterliydi. Bana söylediklerini Jean-Claude'a söyleyemezdi. Eski Harlequin, Jean-Claude ve Asher hakkında hoş olmayan şeyler söylüyor olabilirdi ama bunları sadece bana söylemesi bana saygı duymadığını gösteriyordu. Jean-Claude'un yapacaklarından korkuyor ama benden korkmuyordu. Bu düşünceyi sonraya bıraktım çünkü çok yorgundum ve her yerime bulaşmış kan ile et parçalarının da hiç yardımı olmuyordu.

Jean-Claude'un gözleri biraz açıldı. "*Ma petite*, bu akşam çok yoğun geçmiş gibi duruyor." Fransız aksanının bu kadar ağır bastığına şahit olmamıştım. Demek ki güçlü duygularını gizlemekte güçlük çekiyor ama deniyordu. Çabalarını takdir etim çünkü aksandan anladığım kadarıyla söylemeye çalıştığı şey şuydu: *Üstün kan ve daha beter şeylerle kaplı, demek ki korkunç bir tehlike atlattın ve yine neredeyse ölüyordun! Ben seni*

bu kadar çok seviyorken kendini bu şekilde riske atmaya neden devam ediyorsun? Kavga etmek yerine bana doğru süzüldü ve ellerini uzattı, dans edecekmiş gibi bir hâli vardı.

Kendimi sıradan hissettiğim anlardan biriydi. El-göz koordinasyonum iyiydi, vücudumu kullanmakta yetenekli ve hızlıydım, ama asla bu güzellik ve zarafet ile boy ölçüşemezdim. Yüzlerce yıllık deneyim fazlası vardı ve bu durum her hareketinde belli oluyordu. Belki de şu anda belli etmemeye çalıştığı tek güçlü duygusu benim hayatımı tehlikeye atmış olmanın korkusu değildi.

Asher ile konuşuyordu. Konuşma ya iyi ya kötü gitmişti. Beni kollarına alırken hangisi olduğunu bilemedim. Üzerime eğilirken parmak uçlarımda yükseldim ve dudakları dudaklarıma değdiği anda heyecanlandı. Nazik öpücük ateşlendi ama bunu yeni korumaların önünde yaptığımız için ağzının içindeki sivri dişlerin dudaklarımı kesmemesine dikkat ettim.

Geri çekildiğimde nefesim kesilmişti ve yüzüne bakıp aptalca gülümsüyordum. Enerjim yenilendi ve çok mutlu oldum. Vampir güçlerini kullanmıyordu; Jean-Claude'un üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Gülümsemesi o kadar genişledi ki dişlerini gördüm, bunu benim yanımda nadiren yapardı. Kendinden memnun olduğunu görünce Asher ile konuşmasının iyi gittiğini de anladım.

Mischa tiksinir gibi bir ses tonuyla, "Gün doğmak üzere, lordum; şimdi seks için uygun bir zaman değil," dedi.

Jean-Claude bir bakış attı ve bu kadarı yeterliydi. Mischa eğilerek selam verdi ve tepesinde tüyü olan bir şapkayı elinde hayal edebildim. Harlequin'in hepsi selamlama ve itaatkâr tavırlar konusunda çok iyiydi ama büyük bir kısmını bunu bize hakaret ettikten veya bizi eleştirdikten sonra yapıyordu. Buna katlanmamızın sebebi düşündükleri kadar iyi olmala-

rıydı. Claudia da iyi olduklarını düşündüğü için bir kısmını yanına almıştı.

Jean-Claude'un sesi aksandan yoksun bir biçimde pürüzsüz çıktı, birkaç saniyede kontrolünü geri kazandı. "Söylesene, Mischa, Karanlığın Annesi'nin yanında da böyle ukalaysan nasıl hayatta kalabildin?"

Mischa'nın omuzlarında bir gerginlik oldu ama sesi duygudan yoksun bir biçimde çıktı. "Bir kiralık katil ve casus olarak yeteneklerime saygı duyuyor, bu yüzden etine ve duygularına zarar verip vermediğimi umursamıyordu."

Bir başka hakaretti ve belki de bir tehditti. İkisi de olabileceğini düşünen sadece ben değildim çünkü Wicked ve Truth iki yanımızda yerlerini almıştı. Mischa'yı görmemize engel olmuyorlardı ama teknik olarak aramızda sayılılardı çünkü gerektiğinde devreye girebilecek bir konumdaydılar.

Mischa, "Antrenman sahası dışında bir yerde gerçek bir dövüşü kazanabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?" diye sordu.

Wicked ve Truth birlikte, "Evet," dedi. Elleri silahlarındaydı. Jean-Claude'dan uzaklaşıp elimi serbest bıraktım, gerekirse silahımı çekebilirdim. Mischa aslında huysuzluk yapıyordu ve genelde böyleydi ama bir kavgayı başlatan nadiren mantık olurdu.

Jean-Claude diğer adama da bakarak "Sizin yeteneklerinize saygım var, Mischa ve Goran," dedi. "Öyle olmasa sizi St. Louis'de bırakırdım. Fakat belirtmekte fayda görüyorum ki yeteneklerinize bana hakaret etmenize izin verecek kadar saygı duymuyorum. Açık açık soracağım, az önce beni tehdit mi ettin, Mischa?"

"Hayır, lordum, etmedim." Bunları söylerken sesi boğuk çıktı, sanki kelimeler ve duygular çelişiyordu.

Jean-Claude hoş bir ses tonuyla, "O zaman kullandığın kelimelerin uygunsuz olduğunu kabul ediyorsun," dedi.

Mischa, "Hayır," dedi. Bunu diyeceğini biliyorduk.

"O zaman beni tehdit ettin."

Mischa'nın kafası karışık gibiydi. "Hayır, lordum, ben..." Ne dediğini düşündü ve sonunda ekledi. "Kasıtlı olarak bir şey yapmadım."

"Goran, efendin casusluk konularında hep bu kadar kötü müdür?" diye sordu.

Goran, "Hayır, lordum Jean-Claude," dedi. Fakat selam verirken dudaklarının kenarı hafifçe büküldü. Mischa'dan çok daha büyük olduğu için ağır hareket etmesini bekleseniz de öyle değildi. Ayının selamı da efendisininki kadar zarifti. Yüzlerce yıllık deneyim böyle bir şeydi.

Mischa ellerini yanlarında yumruk yaptı. Öfkesini kontrol etmek için uğraşıyordu ve bu durum bir eski vampir için çok garipti. Aslında kontrolün ustası olmaları gerekirdi. Tanıştığımdan beri böyleydi, diğer Harlequin ise bu konuda daha yetenekliydi. Bazıları sanki bir sonraki duygunun kendisine verilmesini bekliyordu çünkü duygudan yoksundu. Bunu rahatsız edici buluyordum ama vampirler böyleydi; Mischa ise öfkeli bir tipti.

"Seni ve diğer Harlequin'i uyarmalıyım, sizin yeni lordunuz ve efendinizim. Karanlık Anne'nin konseyde koltuk sahibi olacak kadar güçlü vampirlerin yanına casuslarını gönderdiğini veya onları tehdit ettiğini biliyorum. Sanırım ben bu listede değildim, öyleyse beni hiçbir zaman tehdit veya rakip olarak görmedi, değil mi?"

Mischa, "Evet, lordum," dedi.

Goran, "Bizden birine layık bir sabır ve hile oyunuydu," dedi. Bunu söylerken gülümsedi.

Jean-Claude, "Hoş bir iltifattı," dedi.

Mischa kaşlarını çattı.

"Seni en çok rahatsız eden hangisi, Mischa? Belle Morte'nin metresinin efendin olması mı yoksa çok geç olana kadar sizden kimsenin beni bir tehlike olarak görememesi mi?"

Goran, "Başka neler gözden kaçırdıklarını merak ediyorlar," dedi. "Üstünlük hislerine zarar veriyor." Bunu söylerken gülümsedi.

Mischa gözle takip edemeyeceğim kadar hızlı arkasına döndü ya da en azından ben takip edemedim. Goran'ın yüzüne vurduğunu görmedim, sadece bir bulanıklık oldu ve iri yarı adam sendeledi. Şimdi ağzında kan vardı.

Wicked ve Truth bir saniye sonra Mischa'nın iki yanında belirdi. Truth eli geri gelip yeni bir yumruk olarak inerken kolunu araya soktu. Mischa'nın diğer eli Truth'a uzandı ama Truth bunu da karşıladı. Bir diz havaya kalktı ve dövüş başladı.

Hareketleri takip etmekte zorlanıyordum ama ikisi de sağlam bir darbe indirmeyi beceremedi. Bir dövüş antrenmanını hızlı çekimde izlemek gibiydi fakat birbirlerine zarar vermeyi istiyorlardı ve yapabilseler yaparlardı. Sonra Goran öne çıkıp Truth'un arkasına geçti ama Wicked iri yarı adamın önüne geçti. Şimdi izleyecek bir tane değil iki tane harika gösterimiz vardı.

Koridordaki korumalar neden içeriye girmiyordu? Çünkü içeridekiler çok sessizdi; sadece etin ete çarpma sesleri ve nefes alıp verişler geliyordu. Yerler halı olduğu için ayaklar çok fazla ses çıkartmıyordu. Dövüşürken duymadığım sesler şimdi kulağıma çok yüksek sesli geliyordu. Jean-Claude ile olan biteni izlerken ne yapabileceğimi düşündüm. Dördü de korumaydı ve birbirleriyle dövüşüyorlardı. Birisi yaralanabilir ve koruma sayımız bir kişi azalabilirdi. Sadece ben olsaydım dur-

durmaya çalışabilirdim ama Jean-Claude da yanımdaydı. Kral oydu, vampirlerin başıydı. Jean-Claude bir şey yapmıyorsa ben araya giremezdim, değil mi? Aslında, neyi bekliyordum? Dövüşü bitirmeye karar verirsem bunu nasıl yapacaktım?

Mischa bir döner tekme atmak istedi ama o kadar yer yoktu, bacağı bir tabuta çarptı ve tabut devrildi. Tökezledi ve tereddüt etti, Truth'un ihtiyacı olan da buydu.

Mischa'nın karnına sert bir darbe indirdi ve Mischa iki büklüm oldu. Ardından yüzüne o kadar sert bir darbe indirdi ki Mischa havada dönüp bir başka tabutun üstüne düştü.

Kapılar açıldı ve bakışlarımı kaçırınca Lisandro ile Emmanuel'in ellerinde silahlarla içeriye girdiğini gördüm. Elimi havaya kaldırdım, buna ihtiyaç olduğunu sanmıyordum. Kimsenin vurulmasını istemiyordum ve sessizlikte dövüşenlerin nefes seslerinden başka bir şey duymuyordum. Arkama dönünce Goran'ı yerde gördüm ve Mischa hâlâ tabutun üstünde hareketsizdi.

Wicked ve Truth ayaktaydı, göğüsleri inip kalkıyordu ve bu sahne vampirlerde sıklıkla görülen bir şeydi çünkü her zaman nefes almazlardı. Demek ki dövüşü kazanmak için çok uğraşmışlardı ama önemli olan kazanmış olmalarıydı. Daha da önemlisi, iki rakip de baygındı. Rakip vampir veya şekildeğiştiren ise bu hiç kolay değildi. Birbirlerine sırıttılar ve dişlerini gösterdiler. Wicked'in gülümsemesini hiç bu kadar geniş görmemiştim; Truth'un ise başının arkasını görüyordum, bu yüzden mutlu mutlu dişlerini gösterişini göremedim. Wicked'ın başının yanından kan akmaya başladı, demek ki Goran en az bir darbe indirmişti.

Emmanuel, "Vay canına!" dedi.

Lisandro, "Goran'ın hayatta olduğunu seziyorum ama Mischa?" diye sordu. Silahı halıya bakıyordu ama kınına girmemişti.

Vampirlerin kendi aralarında dövüşürken omurgaları kırılarak ölebileceği aklıma gelmemişti. "Mischa omurgası kırılsa bile ölmeyecek kadar yaşlı ve güçlü, değil mi?" diye sordum.

Lisandro omzunu silkti.

Jean-Claude'a döndüm.

İç geçirdi ve öne adım attı.

Truth nabzını kontrol etmek ister gibi eğildi.

Yüksek sesle, "Hayır," dedim.

Truth bana baktı ama düşen vampirden uzaklaştı. "Sorun nedir?"

"Korumalarımızdan birini öldürmüş olabileceğin dışında mı?" diye sordum.

Truth utanmış gibiydi ama, "Evet," dedi.

Browning'imi elime aldım ve Mischa'nın şakağına dayadım. "Şimdi kontrol edebilirsin."

Truth şaşkın gibiydi ama vampirin üzerine eğildi.

Silahın nereye baktığı önemli değildi; kıpırdarsa hissedecektim. Dövüşürken olduğu gibi vücuduna, gövdesinin ortasına baktım, böylece kolların ve bacakların gövdeyle birleştiği yerde kıpırdayıp kıpırdamadığını görebilirdim. Merkezde hiçbir şey kıpırdamıyorsa bir şey olmazdı. Elinin kınındaki silahının yanında gerildiğini gördüm.

"Sakın kıpırdama, Mischa." Sesim kısıktı, çok deneyimli olduğum için kontrolüm tamdı, çünkü birinin şakağına silah dayadıysanız ve parmağınız tetikteyse böyle olmanız gerekirdi, ani bir hareketle kazayla kafasını uçurmak istemezdiniz.

Truth, "Blöf yaptığını nasıl anladın?" diye sordu.

"Ben vampir avcısıyım, hatırladın mı?"

"Lisandro senin silahını alacak, Mischa, sen sakinleşene kadar."

Truth, "Ben de alabilirim," dedi.

"Hayır, alamazsın," dedim. "Sen ona dokunursan seni öldürmeye çalışabilir ve ben de onu vurmak zorunda kalırım."

Wicked, "Goran kendine geliyor," dedi.

Jean-Claude, "Goran, beni duyuyor musun?" dedi.

Ayının sesi titrek ve sanki fazla testosteron salgılamaktan dolayı çok yorgun çıktı. "Duyuyorum, lordum."

"Dövüş sona erdi, anladın mı?"

"Anladım."

"Talihsiz bir şey yapmasın diye Lisandro, efendinin silahını alacak."

Mischa sakin bir ses tonuyla konuştu. Kelimeleri söylerken küçük kıpırdanmalarını namluda hissettim. "Buna gerek yok, ben çok sakinim."

"Üzerine eğilince Truth'u vuracaktın," dedim.

"Düşündüm," dedi. "Ama kafama dayanan silahın fikrimi değiştirdi."

"Silahım kafana dayanmayınca fikrini ne değiştirecek?"

"Öfkeliyimdir ama soğuk çelik ateşimi söndürdü."

"Güzel sözler ama yeniden alevlenmeyeceğini nereden bileceğim?"

Jean-Claude, "Mischa," dedi.

"Evet, lordum."

"Bu olay yüzünden hiçbir şekilde Wicked ve Truth'tan intikam almayacağına dair onurun üzerine yemin eder misin?"

Mischa o kadar durgunlaştı ki vücudundaki değişimi kafasına dayalı namludan hissettim. Bakışlarımı vücudunun ortasından alacak olursam eski vampirlerin durgunluğuna büründüğünü görebilirdim. Eski vampirlerin insan değil heykel gibi durabilmek gibi bir yeteneği vardı.

Jean-Claude, "Mischa," dedi. "Bana söz ver."

"Ya vermezsem?"

"O zaman son kararı *ma petite* verir."

"Ben ölürsem Goran da ölür."

"Goran'ı böyle bir sebepten kaybetmek kötü olur ama dövüşe senin yanında katılırken riskleri biliyordu."

Wicked, "Truth sadece ikinci vuruşun inmesine engel oldu," dedi. "Dövüşe onun yanında neden katıldın?"

Goran her şeyi açıklıyormuş gibi, "O benim efendim," dedi.

"Eşler kendilerine kötü davranan kocayı hapse atmaya geldiklerinde polislere saldırır. Polisin evde şiddet uygulayan erkeklerle ilgili olayları sevmemesinin bir sebebi de budur," dedim.

Truth, "Sana kötü davrananı neden korursun?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama koruyorlar," dedim.

Jean-Claude, "Bildiğin şeytan bilmediğinden iyidir," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Boş ver, *ma petite*; Mischa, bize söz verirsen hepimiz yataklarımıza geri dönebiliriz."

Bunu söyleyince şafağın ağırlığını üzerimizde hissettim. Sanki biz birer kelebektik ve şafak devasa bir el gibi üzerimizde duruyordu.

Mischa sözünü verdi.

"Silahını çekebilirsin, *ma petite*. Eski tarz vampirler birçok şey olabilir ama yemin bozan değildir."

Bir an için tereddüt ettim ama haklıydı. Eski vampirlerle uğraşmak yenilerle uğraşmaktan bu yüzde daha kolaydı. Modern vampirler insanlar gibi kolaylıkla yalan söylüyordu ve sözlerine güven olmazdı.

Parmağımı tetikten çektim ve elimi geri aldım. Namlunun izi bastırdığım yere çıkmıştı. Bir insan olsaydı morarırdı. Geri çekilip mavi gözlerine baktım. Gözlerinde öfke görmeyi bekli-

yordum ama saygı, hatta takdir vardı. Bunu beklemiyordum.

"Kalkabilir miyim?" diye sordu.

Jean-Claude, "Kalk," dedi.

Mischa bana baktı ve kıpırdamadı.

"Lordunu ve efendini duydun," dedim.

"Ama beni öldürecek olan o değil sensin," dedi.

"O seni vurmaz," dedi. "Ama bu seni öldürmeyeceği anlamına gelmez."

"Doğru ama silah senin elinde ve onun elinde değil."

"Kalk, Mischa, ama aptalca bir şey yapma."

Bakışlarını üzerimden almadan doğruldu. "Beni öldürebilirdin."

"İş tanımımda öyle yazıyor," dedim.

"İnfaz emrin olan birini öldürebilirsin, bir insana zarar vermiş birini. Ama sadece Truth'a zarar verebilirdim diye beni de öldürecektin sen. Ya sevgilin olarak düşündüğümden daha önemli ya da bunu korumalarının hepsi için yaparsın."

"Ben tetiği çekmeye niyetli değilsem silahımı doğrultmam. Öldürmeye niyetli değilsem tetiği çekmem. Ve asla blöf yapmam, Mischa, beni anlıyor musun?"

"Hayır ama madem sordun, beni öldüreceğine inandım mı? Evet, inandım. Gözlerine bakıyorum ve pişmanlık veya beni vurmadığın için rahatlama görmüyorum. Hiç umurunda değildi, yaşananlar yüzünden hiçbir duygun diğerlerine baskın gelmedi. Bu özelliğini bilmiyordum."

"Neyi bilmiyordun?" diye sordum.

"Soğukkanlılıkla öldürdüğünü. Senin seviştiğin gibi ateşli öldürdüğünü sanıyordum."

"Öldürmek hoşuma gitmiyor ama seks gidiyor," dedim.

Mischa, "Ben öldürmekten keyif alıyorum," dedi. Bunu söylerken hafifçe gülümsedi. Bunu görmek rahatsız ediciydi.

Yüzüme baktı ve tiksindiğimi fark etti. "Öldürmekten keyif almam seni rahatsız etti. Neden? Ben senin aslanın Nicky'den çok farklı değilim ama o senin sevgilin. Bu gibi şeyleri kafana takıyorsan onunla neden yatıyorsun?"

Jean-Claude, "Yeter," dedi. Sesi kabaydı ve herkes kafasını çevirdi.

Mischa ve Goran selam verdi. Truth ve Wicked boyundan selam verip sağ yumruklarını kalplerinin üzerine koydu. Lisandro ve Emmanuel'i göremiyordum ama farelerin vampirler kadar resmi tepki verdiğini sanmıyordum. Ben ayakta dikilirken neden her şeyin bu kadar resmileştiğini merak ettim.

"Gün doğmak üzere." Jean-Claude bana elini uzattı ve silahımı kınına koyup yanına gittim. Beni kollarına aldı ve önceki gibi ateşli bir biçimde öptü ama güneş artık doğmak üzereydi. Bazı geceler güneşin doğup beni vampirlerden kurtarması için dua ederdim ama şimdi ülkenin en büyük vampirinin kollarında ve kalbindeydim. İroninin farkındaydım ama artık bunu kafaya takmıyordum.

Jean-Claude kısık sesle konuşmaya başladı. "Asher bu akşam burada olacak. Ziyaret ettiği bölge buraya yakın ve bizimle birlikte eve geri dönecek."

"Ve seni hemen görmek istiyor," dedim.

Jean-Claude, "Hepimizi görmek istiyor," dedi.

Bundan şüpheliydim ama bir şey demedim. Asher'in en çok kimi sevdiğini biliyordum, ben veya Nathaniel değildi. Jean-Claude olduğuna emindim ama Dev'in listenin neresinde olduğunu da bilmiyordum.

"Öyleyse, konuşman iyi mi geçti?" diye sordum.

Jean-Claude, "Çok iyi geçti," dedi. Gülümsedi, içeriye ilk girdiğinde fark ettiğim mutluluğunu yeniden sezdim. Bunu

sezince gülümsedim ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Sevdiğiniz biri mutluysa onlar için sevinirdiniz, mutluluklarının sebebi başka bir sevgilisi olsa bile. Ya da en azından bizde böyleydi. Aramızda kıskançlık krizleri geçiren tek kişi Asher'di. Aramıza geri döndüğünde yeşil gözlü yaratığını geride bırakmış olmasını ümit ediyorduk. Jean-Claude'a dokunmuyor olsaydım parmaklarımı çapraz yapardım.

51

Güneş doğduktan bir saat sonra bütün vampirler tabutlarındaydı. Lisandro ve Emmanuel, Goran'ı yanlarına aldı. Görev rotasyonu mu yapacaktı yoksa Claudia tarafından cezalandırılacak mıydı bilmiyordum. Çünkü Lisandro'yu kenara çekip Mischa'nın Goran'a vurduğunu, Nilda'nın havaalanındaki paniğini ve öfkesini anlatmıştım. Harlequin vampirlerin hayvanlarına kötü davranıp davranmadığını bilmek istiyordum çünkü benim kitabımda böyle bir şey olamazdı.

Nicky ve Dev benimleydi ama üçümüzün üstünde hâlâ zombi parçaları vardı. Ne kadar yorgun olursanız olun duş almadan yatılmayacağını çok uzun zaman önce öğrenmiştim, bu yüzden... "Hep birlikte duşa giriyoruz," dedim.

Dev sırıttı. "Temizlenmeme yardım edecektin."

Nicky, "Duş seksinden vazgeçtiğimi söylemedim," dedi.

Dev arkadaşına baktı. "Hey, ben travma geçirdim."

"Dövüş sırasında altına kaçırman Anita ile seks yapacağın ve benim yapmayacağım anlamına gelmez."

"Böyle devam ederseniz yalnız duş yaparım," dedim.

İkisi birden kafasını kaldırıp bana baktı.

Dev, "Duş seksini seviyorum," dedi.

Nicky, "Seksi seviyorum," dedi.

"Yorgunum ve huysuzum, bir tercihim olup olmadığını

sormadan benimle kimin seks yapacağını tartışıyorsunuz. Ben ise hemen yanınızda dikiliyorum."

Birbirlerine baktılar. Dev utanmış gibiydi ama Nicky yüz ifademden fazlasını yorumlamaya çalışır gibi bakışlarını üzerime dikti. "Kiminle seks yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Şu anda, kimseyle," dedim. Çok huysuzdum. Bunu neden söylediğimi bilemedim. İkisi de harika birer sevgiliydi. Birisi yardım ediyorsa zombi parçalarını temizlemek daha kolaydı.

Dev, "Öyleyse, saçlarımdaki parçaları çıkartmama Nicky mi yardım edecek?" diye sordu. Yüzündeki ifade neredeyse komikti.

Nicky, "Senin duş oğlanın olmak benim görevim değil," dedi. Bana bakıyordu.

Telefonum çaldı. Bunu umursamayabilirdim ama arayan Edward'dı. "Evet, Ed... Ted, ne oldu?"

"Bunu yüzüne gözüne bulaştırma," dedi.

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

"Öncelikle, Dev ve Nicky," dedi.

"Asansörde beni uyardın, hatırlıyorum."

"Hatırlıyorsun ama sesin hâlâ öfkeli geliyor. Bu tonu biliyorum. Saldırgansın ve kaltaklık yapmaya meyillisin. Daha sonra pişman olacağın bir şey söylemek veya yapmak üzeresin."

"Özel hayatım hakkında bana tavsiyeler vermeden önce duş aldın mı?" diye sordum. Öfkeliydim ama kafam da karışıktı. "Erkeklerim hakkında ne zamandan beri tavsiye veriyorsun?"

"Duştan az önce çıktım ama giyinmeyi beklersem ikisinden biriyle kavga etmeye başlamış olursun diye düşündüm. Tanıştığımızdan beri birbirimizin özel hayatını eleştiriyor

veya bu konuda tavsiyeler veriyoruz, şimdi düşündüm de aslında çok garip bir durum."

Bu cümle beni durdurdu çünkü haklıydı. "Daha önce hayatımı karmaşık hâle getirdiğimi ve kendime becerecek birini bulmam gerektiğini söylemiştin."

"O zamanlar ne seni ne kendimi anlamıyordum; şimdi öfkeni Nicky'den ve Dev'den çıkartma diyorum. Nicky iyi bir adam ve Dev dövüşün sonuna kadar kaldı, çok korkmasına ve paniğe kapılmasına rağmen. İkisini de üzme ve hıncını onlardan çıkartma."

"Bu gibi konularda uzmansın, değil mi?"

"Kötü bir tavsiyeyse dinleme," dedi.

"Kötü olduğunu söylemedim."

"O zaman onlarla kavga etme. Unutma, birini seviyorsun ve diğerinden de çok hoşlanıyorsun."

"Emredersiniz," dedi. Ama sesim alıngan çıktı, dudak büktüm.

"Ne istiyorsan onu yapabilirsin, Anita, ama bu ruh hâlinde yalnız uyumaman en iyisi."

"Yalnız uyumaya alışkınım."

"Evet, acınacak hâldeydin. Hepsiyle birlikte hayatını nasıl yürüttüğünü anlamıyor olabilirim ama seni hiç bu kadar mutlu görmedim. Bu mutluluğun ne kadarının Nicky veya Dev'den kaynaklandığını bilmiyorum ama bir kısmı onlardan olmalı, bu yüzden sonraki birkaç dakika dikkatli ol. Rozetli biri acil durum çağrısı yapana kadar biraz uyuyacağım." Telefonu kapattı.

Elimde sessiz bir telefon ve yanımda iki erkekle kaldım. Dev sorgular gibi bana bakıyordu. Nicky duygusuz görünmeye çalışıyordu fakat yüzünün durgunluğu ve vücudun duruşu hiç de öyle olmadığını belli ediyordu.

İç geçirdim ve ikisine baktım. Sonunda, "Özür dilerim," dedi.

Birbirlerine, sonra da bana baktılar. Nicky, "Ne için?" diye sordu.

"Moralim bozukken hıncımı sizden çıkarttığım için."

"Sorun değil, ben Gelin'inim, beni istediğin gibi tehdit edebilirsin."

"Bu söylediğinden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?"

"Evet ama yine de doğru ve Anita, beni Gelin yapmasaydın seni öldürecek, sürümün Jason, Micah ve Nathaniel'i öldürmesine yardım edecektim. Ben çok kötü biriydim ve senin ahlak anlayışın beni kontrol etmeseydi hâlâ öyle biri olacaktım."

"Biliyorum, biliyorum, senin Jiminy Cricket'inim."

"Hayır, çok daha fazlasısın," dedi. Bana doğru adım attı. "Bu akşam bana beni sevdiğini söyledin. Samimi olduğunu hissettim."

"Samimiydim," dedim.

Elini uzattı ve elini tuttum.

Dev, "Sorun değil," dedi. "Siz eğlenin. Ben başka bir oda bulurum."

Nicky ile birbirimize baktık. Bir kaşımı havaya kaldırdım.

"Benim yüzümden gitmek zorunda değil," dedi.

"Bizimle kal," dedim.

Dev ikimize baktı. "Az önce ilk kez birbirinizi sevdiğinizi söylediniz. Bir geceyi kendinize ayırmalısınız."

Nicky, "Neden?" diye sordu.

Dev çok mantıklıymış gibi, "Birbirinizi seviyorsunuz," dedi.

Nicky, "Anita'nın beni sevdiğini söylemesi bir şeyi değiştirmez," dedi.

Dev, "Öyle mi?" diye sordu.

"Neden değiştirsin?"

Dev bana baktı. "Ona sen açıkla."

"Neyi açıklayayım? Nicky ile aynı fikirdeyim."

"Bu sevgi sözcüklerinden sonra bir geceyi yalnız geçirmek istemiyor musunuz?"

Nicky'nin elini sıktım ve gülümsedi. "Nicky'yi sevmemin sebeplerinden biri de beni Nathaniel, Micah, Cynric, Jean-Claude, Asher ve diğerleriyle paylaşmakla sorununun olmaması."

Dev, "Onu paylaşmak onu rahatsız etmiyor mu?" diye sordu. Nicky ile konuşuyordu.

"Nathaniel paylaşmak konusunda benden daha iyi olduğunu söylüyor, öyleyse bu konuşmayı neden yapıyoruz?"

Dev gülümsedi, başını iki yana salladı. "Çünkü ben klan kapları gibi eninde sonunda âşık olacağımı ve monogamiye geçeceğimi düşünüyorum. Asher geri dönünce bunu deneyeceğim... Sanırım işe yarayacak. Dürüst olmak gerekirse tam emin değilim ama birine âşık olmanın her şeyi değiştirmesi gerekir, değil mi?"

"Doğru kişiyse, aşk seni öncekinden daha fazlası yapar, daha azı değil," dedim.

Dev, "Bu ne demek?" diye sordu.

"Demek istediğim, Nicky'yi sevdiğimi söylemeden önce poliamoriyle mutlu bir grupsak, bunu söylemem neden bir şeyleri değiştirsin?"

Dev bir süre düşündü, sonra başıyla onayladı, alt dudağını kemirdi ve tekrar başıyla onayladı. "Tamam, mantığın benim duygusal saçmalıklarıma galip geldi. Şimdi ne yapacağız?"

Nicky, "Duş üçümüzü alacak kadar büyük değil," dedi.

"Sıradan otel duşları beni, Nathaniel'i ve Micah'ı içine

alıyor ama sizi almaz. Sizin omuzlarınız bile sığmaz."

Dev birden sırıttı, ciddiyeti kaybolunca mavi kaplan gözleri parıldadı. "Bu duş herhangi bir otel odasında gördüğüm en büyük duş, neredeyse Jean-Claude'un sirkteki duşu kadar büyük."

"Çok havalı," dedim.

Nicky, "Öyleyse temizlenip hep birlikte duş seksi mi yapacağız?" diye sordu.

"Kulağa güzel geliyor," dedim.

Dev bir kahkaha attı. "Kulağa güzel değil harika geliyor. Seni soyacağım, düşünsem aklıma gelmezdi."

"Benden bahsettiğini sanmıyorum," dedim.

Nicky başını önüne eğdi ve iç geçirdi, sonra bir kahkaha attı. "Bir şey söylememiş olsaydın sarkıntılık edip beni yanlış anladığını söyleyebilirsin."

"Kum torbasına nasıl vurduğunu gördüm, aramızda yanlış anlaşılma olsun istemem."

Nicky bir kahkaha daha attı. "Pekâlâ, birbirimizi değil Anita'yı paylaşıyoruz."

"Kazayla birbirimize dokunursak?"

Nicky, "Olabilir," dedi.

Dev yine sırıttı. Bu gülüşün içinde yaramazlık, seks ve çekicilik vardı. "Harika."

Gerçekten de öyleydi.

52

Soyunmanın seksi olmadığı zamanlar vardı. Üstümüz kan, beyin ve et parçalarıyla kaplıyken o anlardan birini yaşadık. Önce silahlarımızı çıkarttık ama onların üstü de pislenmişti. Silahları sonra temizleyebilirdik. Vücut zırhlarımız kıyafetlerimizde temiz bir bölge bırakmıştı. Yeleklerin temizlenmesi gerekti ve benimki özel dikildiği için yedeği yoktu. Erkeklerin yelekleri kadınlara olmazdı, gerçi bir erkeğinkini ödünç alırsam üzerime büyük geleceği için omuzları ve göğüs kafesi daha geniş kadınlarda olduğu gibi göğüslerimi sıkıştırmazdı. Ama yeleği havaya kaldırıp üzerindeki lekelere bakınca yedek bir yeleğin fena fikir olmadığını düşündüm.

Üçümüz de silahlarımıza ve zırhlarımıza çok dikkat ettik. Ardından gömlekler çıktı ve Nicky sütyenime baktı. Pekâlâ, göğüslerime bakıyordu, siyah saten sütyen giyerseniz böyle olurdu.

Nicky, "Bunu çok seviyorum," dedi.

"Neyi, göğüslerimi mi?" diye sordum.

Sırıttı. "Onları da ama göğüslerine baktığımda huysuzluk yapmamanı seviyorum."

"Göğüsleri dik gösteren sütyenlerden kullanıyorum; insanların bakmasını istemeseydim muhtemelen başka bir şey giyerdim."

"Evet ama eşyalarını Nathaniel'in topladığını biliyorum, bu yüzden saten veya dantel olması normal."

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Başka tarz bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

"Bunu da seviyorum," dedi. Tek hareketle gömleğini çıkarttı. Gömleğin çıkarken bir omzuna yapıştığı yerde çıkarttığı sesi duydum ama en azından yelek sayesinde her yeri pisliğe bulanmamıştı. Yelek için kötüydü ama huzurumuz için iyiydi, böylesi çok iğrenç değildi. Kaslı göğüslerine ve omuzlarına odaklandım; daha sonra dikkatim dağılınca düzgün karnını fark ettim.

"Hımmm... Baklavalar, hem de sekiz tane."

Sırıttı. "Korumaların bazıları kızıyor çünkü kıçlarını yırtsalar onlarda altı tane oluyor," dedi.

"Sekiz genetiktir; bazıları ne kadar çalışırsa çalışsın altıdan fazlasını yapamaz."

"Evet," dedi. Hâlinden memnun gibiydi.

Odadan küçük bir ses geldi, kafanızı kaldırıp kaynağını bulmak isteyeceğiniz türden bir şeydi. Sesi kimin çıkarttığına göre ya duymamış gibi yapar ya da sesin kaynağını rahatlatırdınız. Dev kemerini açtı ama gömleğinin bir kısmı dışarıdaydı. Ellerini vücudundan uzakta tuttu, sanki bir şeye dokunmak istemiyordu ya da bir şeye dokunmuştu ve kıyafetlerine bulaşmasını istemiyordu.

Nicky ile bir şey demeden birbirimize baktık ve Dev'in yanına gittik. "Kıyafetlerini çıkartmana yardım edeyim," dedim. Sesime haylaz ve seksi bir ton takınmaya çalıştım.

Gözleri iyice açılmış Dev bana baktı, paniğe kapılmamak için kendini zor tutuyordu. Beş yaşındaymış ve kendini yaralamış gibi ellerini bana uzattı. Ellerinde iz yoktu; bence temizdiler ama bazen böyle Leydi Macbeth anları yaşanırdı.

Kanı yıkadıktan sonra bile görebilir, hissedebilirdiniz.

Uzanıp ellerine dokunmak istedim ama geri çekildi. "Üzerimde... şeyler var."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Bende de var," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı, kaçmaya hazırlanan bir at gibiydi.

"Geçti, Dev, hepsi geçti."

Başını iki yana salladı.

Nicky, "Kıyafetlerini çıkartacağım aklıma gelmezdi dedin ama ne kadar hoş olduğumla ilgili bir şey demedin," dedi.

Dev bunu duyunca gülümsedi, zayıf ve kararsız bir gülümseme de olsa alabileceğimizin en iyisi buydu. Sonra Nicky'ye baktı ve diğer erkeği gerçekten gördü. Nicky'nin benim göğüslerime baktığı gibi Nicky'nin çıplak ve kaslı göğsüne baktı. Hayatımdaki erkeklerden bazıları, her ne kadar başka erkeklerle birlikte yatağımı paylaşsa da, Dev'in kendilerine böyle bir bakış atmasına izin vermezdi. Ya kavga çıkar ya da rahatsız olurlardı ama Nicky itiraz etmedi.

Nicky, "Böyle daha iyi," dedi.

Dev başını yana yatırdı. "Erkekleri sevmiyorsan seni takdir edip etmediğim neden umurunda?"

Nicky kaslarının izin verdiği kadar omzunu silkti. "Benimle dalga geçmediğini bilmek güzeldi."

"İzin versem seni becereceğimi bilmek hoşuna gidiyor ve yine de benimle duşa gireceksin. Birçok erkek bundan ürkerdi."

"Ben erkekliğime güveniyorum," dedi.

"Bu doğru," dedim.

Nicky bana bakıp gülümsedi ve aynı şekilde karşılık verdim.

Nicky, "Ama beni beceremezsin, ben kimsenin altına yatmam," dedi.

Dev, "Bence sakıncası yok," dedi.

Artık şaka yapıp yapmadığımızı bilmiyordum.

Nicky sırıttı. "Sana izin verirsem o zaman Jean-Claude ve Asher ile uğraşmam gerekecek. Ben şimdilik çizginin bu tarafında kalsam daha iyi, aksi hâlde işler çok karışacak."

Dev dudak büktü. Uzun boylu, yakışıklı ve atletik bir erkeğin dudak bükmesi işe yaramazdı çünkü izlemesi çok eğlenceliydi.

Nicky bir kahkaha attı. "Haydi, soyunup ıslanalım."

Dev'in gözlerindeki bakış Nicky'nin cesur sözleriyle değişti ve dudak bükmenin etkisini daha da azalttı. Şimdi suratında belirsiz ve ümitli bir ifade vardı. Dev'in Nicky'yi çekici bulduğunu bilmiyordum ama Nicky'nin karşı manevrasından anladığım kadarıyla Nicky bunun farkındaydı. Ben mi kördüm yoksa Nicky mi çok iyi gözlem yapıyordu?

Dev de çevik bir hareketle gömleğini çıkarttı ve yere attı, sanki artık kıyafetlerine dokunmayı hiç istemiyordu. Sonra fermuarını açtı ve pantolonunu indirdi, şimdi sadece çorapları ve botları vardı üzerinde. Bunlar da bir süre sonra zeminde yerini aldı. Karşımızda çıplak kaldı ve çok güzeldi ama meydan okurcasına bana bakmıyor diğer erkeği süzüyordu. Nicky'nin korkmasını ve heteroseksüel paniğine kapılmasını bekliyordu ama ben işe yaramayacağını biliyordum. Bu bir dayanıklılık testiyse Nicky bunu geçerdi.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Pantolonunu indirdi, bir bacağı yapıştığı için çıkartırken biraz zorlandı ama bir süre sonra pantolonu da botları ve çoraplarının yanında yerini aldı. Çıplak ve lezzetliydi, meydan okur gibi Dev'e baktı.

Dev ağzını açtı, kapattı, bir kahkaha attı, başını geriye attı, gözlerini kapattı. Hâlinden çok memnundu. Nicky bana baktı ve gülümsedi. Nicky'ye aynı şekilde karşılık verdim. Bir

daha asla Nicky'ye blöf yapmayacaktım çünkü iyi bir amaç için bile olsa onun kadar manipülatif asla olamazdım.

Nicky elini bana uzattı ve yanına gittim. "Üzerinde çok fazla şey var."

"Bu durumu düzeltebiliriz," dedim.

Dev, "Evet," dedi. Sesinde neşe vardı. "Düzeltebiliriz."

Ve düzelttik.

53

Birbirimizin temizlenmesine yardım ettik. Dev'in saçlarını temizlemek için üç kez şampuanlamak gerekti. Üzerine en çok pislik gelen Dev'di, ya da saçlarının bebeksi dokusu yüzündendi. Nicky de bu konuda bana yardım etti. Su sıcak olmasına rağmen Dev suyun altında ürperdi ama bazı soğuklukları hiçbir sıcak dindirmezdi. Teni sıcak suyun altında pembeleşse bile ürpermeye devam ederdi.

Ellerini duvara koydu ve destek aldı, sanki ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Nicky ile göz göze geldik; başıyla Dev'e biraz daha yaklaşmamı işaret etti. Bu arada Dev'in saçındaki pislikleri temizlemeye devam etti. Koluna dokundum ama havaya sıçradı.

"Benim, Dev, sadece benim," dedim.

"Özür dilerim," dedi. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum."

Bir şey demedim ama ikimiz de sorunun ne olduğunu biliyorduk. Fakat bilmek onarmak anlamına gelmiyordu. Koluna tekrar dokundum ve bu sefer izin verdi. Koluna girdim ve duvara yaslanıyor olsa da yüzüne bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kaldım. Benden otuz santimetre kadar uzundu ve kolları iki yanında duvara dayalıyken bile yüzü benimkinden yukarıdaydı. Sadece uzun değil gerçekten iri olduğunu fark ettim, hem omuzları hem de göğsü çok genişti.

Nicky'nin spor salonunda geçirdiği zamanın yarısını geçirse devasa bir adam olurdu. Bunu yapmadığına üzülmedim; fiziksel olarak çok üstün görünebilir veya görünmeyebilirdi, kendi seçimiydi. Dev'in bir yanından Nicky'nin omzunu gördüm ve Nicky ile bir sorunum olmadığını düşündüm. Benim için birkaç santimetre uzun veya kısa fark etmezdi.

Dev'in saçları omuzlarının biraz aşağısına iniyor, erkeksi ve kare çenesini çevreliyordu. Bana akarken mavi gözlerini çok fazla kırpıştırıyordu. Nicky saçlarını temizlerken ben de elimi ıslak göğsüne koydum.

"Pek havamda değilim, Anita. Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama Nicky'nin saçlarımı temizlemesinden başka bir şey düşünemiyorum. Şimdi bazı geceler neden öncesinde duş istediğini daha iyi anlıyorum."

Yüzüne dokundum ve göz göze geldik. "Bugün hastanede yaşadıkların kötüydü, Dev; benim standartlarıma göre bile tam bir katliam yaşandı. Lanet olsun, ben bile her zaman bunu yapmıyorum."

"Korkak bir kedi olmadığımı mı söylüyorsun?"

Gülümsedi. "Sen bir kedisin, ama hayır, kötüydü, benim gibi vahşiliğe ve pisliğe alışmış biri için bile kötüydü. Et yiyen zombiler durmaz. Hayatımda hiç bu kadarını bir arada görmedim."

"Gerçekten mi?" diye sordu. Sesinde ve bakışlarında bir kırılganlık vardı.

"Gerçekten," dedim. Elimi yüzüne attım.

Nicky saçlarını çekiştirince başını geriye attı. Nicky ellerini havaya kaldırdı ve Dev'in saçları arasında gezdirdi. "İşte, hepsi temizlendi."

Dev titreyerek nefes verdi ama sırtını dikleştirdi, ellerini duvardan alıp saçlarının arasında gezdirdi. Bunu bir kez daha

yaptı, saçlarını düzeltirken yüzünde bir rahatlama vardı.

"Teşekkürler, Nicky," dedi.

Nicky, "Şimdi aynı iyiliği sen bana yapabilirsin," dedi.

Dev omzu üzerinden diğer adama baktı. "Yine beni seninle duş yapmaya mı davet ediyorsun?"

Nicky gülümsedi. "Şimdiye kadar çok centilmendin; bence erdemlerim güvende sayılır."

Dev'in yanından bir bakış attım. "Senin güvende olacak erdemin mi var?"

Nicky bir kaşını havaya kaldırdı. Islak saçlarını geriye atıp boş göz yuvasını açığa çıkartmıştı. Genelde yara izini saçlarıyla gizlerdi ama bunu yapmadığı anları çok seviyordum. Demek ki rahattı."

"Hayır, hayır, yok," dedi. Fakat bunu söyleyiş şeklinde bir gariplik vardı, dalga geçmekten çok üzgün gibiydi, sonra çocukken annesi tarafından cinsel ve fiziksel tacize uğradığını hatırladım. Gözünü çıkartan da annesiydi. Kendimi aptal gibi hissettim ve...

Nicky'nin yanına gittim, ellerimi çıplak kollarında gezdirdim. "Düşünmeden konuştum, özür dilerim."

"Önemli değil," dedi.

Nicky'ye sarıldım, çıplak vücutlarımız birbirine değdi ve erotik değildi çünkü bana sarılarak karşılık vermedi. Sırtı dikti ve kendini rahat bırakmadı.

Dev arkamdan, "Gözden kaçırdığım bir şey var," dedi.

Nicky, "Evet, var," dedi.

Kollarımdaki erkeğe baktım ve yüzünü dikkatle inceledim. Yaralarını gizleyecek kadar başını yana çevirdi, bunu Asher kadar kusursuz bir biçimde yapmadı ama uzanıp saçlarıyla yarasının üzerini örttü. Bu, Nicky için önemli olduğunu gösteriyordu ve Nicky normalde bunu yapmazdı.

"Bana bak, lütfen," dedim.

Baktı ama yüzünde küstah bir ifade vardı, bana sarılmıyor ve hâlâ uzak duruyordu.

"Özür dilerim, unuttum."

Bana öfkeli bir bakış attı ve aslanının öfkesinin sıcaklığını hissettim. "Bana ne zaman baksan bunu görüyorsun ve nasıl unutuyorsun?" Parmağıyla yarasının kenarına dokundu.

İlk kez yarasından rahatsızlık duyduğunu yüksek sesle ifade ediyor, ne zaman aynaya baksa bir şeyler gördüğünü söylüyordu. Saçlarıyla yarasını gizleyiş şekli de bunu gösteriyordu ama daha önce bunu hiç itiraf etmemişti.

"Yaran senin bir parçan," dedim. "Sana baktığımda tek düşündüğüm şey bu."

Yüz ifademi inceledi. "Doğruyu söylediğini hissedebiliyorum."

Dev, "Yaranı seviyorum," dedi. "Derinlik algındaki eksikliği silah kullanmada ve yakın dövüşteki ustalığınla kapatıyor olman inanılmaz etkileyici."

Nicky kollarımda kıpırdandı ve sıcaklığını dalga dalga hissettim. Sanki bedeni buhar çıkartıyordu ve duşu ısıtan Nicky'di. "Yaralarını gerçekten sevmiyor," dedim. "Dev doku hastasıdır."

Kollarımda biraz rahatladı ve sonunda bana sarıldı. Çok sıkı sarılmıyordu ama yine de bir gelişmeydi.

Dev, "Ürkmezsen sana ispatlarım," dedi.

Nicky bana baktı, sanki daha ürkütücü bir şey söylenemezdi, ama Dev'i Nicky'den daha iyi tanıyordum. Kaplanın aslanımı korkutmak için birçok şey yapabileceğini biliyordum ama tam tersi de geçerliydi. Dev'inki daha çok duyularla ilgiliydi ve Nicky'ninki şiddet içerirdi. Birbirlerini ürkütmelerini istemiyor, bu işin sonunun kötüye gitmesinden korkuyordum.

Dev vücudunu bana bastırana kadar arkama geçti, Nicky'nin elleri şimdi benim vücudumla adamınkinin arasındaydı. Nicky, Dev'in karnına değiyordu ama ne itiraz etti ne de ellerini çekti. İki erkek de henüz heyecanlanmamıştı, bu yüzden hoş da olsa erotik değildi. Dev uzanıp Nicky'nin yanağına dokundu.

Nicky irkildi.

Dev elini indirdi ve kollarımın üzerine koydu. "Gördün mü? Ürktün," dedi. Eğilip başıma bir öpücük kondurdu ve yüzünü ıslak saçlarımın arasına gömdü.

Dev'in dokunuşuyla hareketlendim ve dudaklarını öpmek için yüzümü geriye attım. Öpüştük ve sonunda Nicky'ye daha sıkı sarılıp vücudumun arkasını da Dev'e iyice yasladım. Vücudu çoktan tepki vermeye başlamıştı, bu yüzden biraz daha sürtündüm. Nicky'nin kolları istediğim kadar dokunmama engel oluyordu, Dev'e dokunmak için Nicky'den uzaklaşmak zorunda kalıyordum.

Nicky de vücudunu önden bana bastırdı. Dev'i öpmeyi bırakıp yüzümü Nicky'ye çevirdim. Bu sefer eğilip beni öptü. Öpüştük ve dudaklarımız hafifçe birbirine dokundu, sonra ağzını ağzıma bastırdı. Kollarını Dev ile benim aramdan aldı, aynı anda ikisinin arasında kaldım. Birininkini önden diğerininkini arkadan hissediyordum, iki erkeğin arasında sıkışmanın zevkiyle ağzımı Nicky'nin ağzından alıp bir çığlık attım.

Dev beni öpmek için öne eğilince beni ortada nasıl sıkıştırdıklarını anladım. Nicky kollarını diğer erkeğin beline atmış ve Dev de aynısını yapmıştı. Şimdi güçlerini kullanarak basınç uyguluyorlardı. Nathaniel ve Micah buna sandviç diyordu ve bu şekilde arada kalmayı çok seviyordum.

Beni sırayla öptüler, ben aralarında kıvranıp aksiyona geçmeyi dört gözle bekleyen sert ve kalın uzuvlarına sürtündüm.

Ön sevişmede çok yetenekli oldukları için bunu yapmazsam olmazdı ama bazen ihtiyaç ön sevişmeye baskın gelirdi.

Dev beni öpmeyi bırakıp Nicky'nin yarasına dokundu. Nicky itiraz etmeyince devam etti ve kalçama biraz daha yaslandı, eğilip yaranın üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. Nicky gerçekten tepki vermedi ve Dev biraz daha cesaretlenip bir elini Nicky'nin yüzüne attı. Eğilip Nicky'nin gözünün olması gereken yerdeki yara izlerini öpmeye devam etti. İkisinin arasına sıkışmış bir vaziyette bu manzarayı seyrettim. Nicky hareketsizdi ve vücudundan çok da mutlu olmadığını anlıyordum ama Dev'in bunu bilmesi mümkün değildi.

Dev, Nicky'nin yüzüne minik öpücükler kondurmaya devam edip Nicky'nin ağzına doğru indi, sonunda dudaklarına dudaklarını değdirdi.

Nicky başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Hayır," dedi. Öfkeli değil kararlıydı.

Dev elini diğer erkeğin yüzünden çekti ve beni vahşi bir biçimde öpmeye başladı. Geri çekildiğinde dudakları yarı aralıktı, yüzünde çok hevesli bir ifade vardı ve çok heyecanlıydı. Nefessiz kalmama ve titrememe rağmen bir kahkaha attım.

Sonra Nicky beni öptü ama daha nazikti, sanki ağzımla sevişiyordu. Geri çekildiğinde gözlerim kapalı ve dudaklarım açıktı. Tek bir öpücükle dizlerimin bağını çözmüştü.

Dev, "Vay canına," dedi. "Yeniden denemem lazım."

Gözlerimi açınca Nicky'nin bana gülümsediğini gördüm. Hâlinden çok memnundu. Gülümsedim ama genişleyince hem mutlu hem de şeytani bir gülümsemeye dönüştü.

Dev, "Şimdi bir kez daha denemem gerektiğine eminim," dedi. "Çünkü bu gülümseme çok hoştu."

Nicky, "Evet," dedi. "Öyleydi." Sesi testosteronun etkisiyle boğuklaşmıştı ve gülümsemesinde bir erkeğin yüzünde

görmek isteyeceğiniz bir sıcaklık vardı. Sevgi doluydu, evet, ama aynı zamanda içinde şehvet de barındırıyordu. Benimle yapacağı şeylerin vaadi çok belirgindi.

Dev, "Neden burada dikilirken size yetişmenin zor olduğunu düşünüyorum?" diye sordu.

Nicky, "Beni seviyor," dedi. Sanki bu, her şeyi açıklıyordu. Galiba öyleydi çünkü Dev, "Şanslı bir adamsın," dedi. Bir erkek genelde bunu samimiyse söylerdi. Karın çok güzel ve onu becermeyi çok isterim ama etik olarak doğru olmaz veya sen beni öldürürsün. Çıplaklığını kalçama bastırırken seks alacağını bilmesine rağmen bu kadar kibar olma ihtiyacı hissediyorsa Dev için seks her şey demek değildi. Bu güzeldi, hatta harikaydı. Fakat herkes'eninde sonunda aşk isterdi.

Parmak uçlarımda yükselip Nicky'yi tekrar öptüm ve Dev ellerimizle kollarımızı kullanabilelim diye biraz geri çekildi. Öpüşmemiz hararetlendi. Geri çekilip birbirimize baktık. "Bir kez daha sizi başbaşa bırakmayı teklif edeceğim ve bu şekilde gözünüzde puan kazanacağımdan eminim."

Omzum üzerinden Dev'e baktım ama Nicky'nin kollarındaydım. Ne diyeceğimi bilemedim ama Nicky cevap verdi. "Göğüs mü kıç mı?"

Dev kaşlarını çatarak "Ne?" dedi. Şaşkındı.

"Onu becermek mi istersin yoksa seni emmesini mi?"

Dönüp Nicky'ye baktım ve bakışım yeterliydi. "Sen beni seviyorsun ve ben seni seviyorum ve bu çok harika ama ben serseriyim, Anita. Kaba ve vahşi biriyim, her ne kadar bana nazik olmayı öğretmiş olsan da, ben hâlâ eski benim."

Başımla onayladım. "Pekâlâ, görev paylaşımına bir itirazım yok, sadece söyleyiş şeklin yüzündendi. Beni şaşırttın."

Gülümsedi. "Pekâlâ, Mephistopheles, göğüsler mi yoksa

kasıklar mı?" Nicky bana baktı, başını bir yana yatırdı. "Daha iyi mi?"

Sırıttım. "Evet, teşekkür ederim."

Dev bizi daha önce görmemiş gibi baktı.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Siz ne zaman çift gibi oldunuz ve ben bunu neden fark etmedim onu merak ediyorum."

Nicky'ye baktım ve kollarını belime doladı, seksiliği az romantikliği fazla bir biçimde beni kendine çekti. Duşta bir başka erkekle çıplak olmak garipti ama işte buradaydık; işe yarıyorsa fazla kurcalamamak lazımdı. Akıllanmıştım.

Nicky, "Asher'e fazla odaklanmıştın," dedi.

Dev başıyla onayladı. "Doğru ve kasıkları alayım."

Nicky vahşi gülümsemesini gösterdi ve dişleri açığa çıktı, mutlu bir hırlama gibiydi. "İkimiz birden."

"O seni becerirken ben de onu becermek istiyorum."

"Duşta zor olur," dedim.

Dev, "Yatak?" diye sordu.

"Normalde sadece evet değil tabii ki derdim! Ama polis ben biraz uyumadan beni ararsa ağlarım, bu yüzden sadece bu seferlik işi burada bitirelim."

Dev'in yüzünde farklı duygular dans etti ama sonra gülümsedi. "Ben kimim ki Kaplanların Kraliçesi ile tartışıyorum?"

"Bu unvanı sevdiğimi sanmıyorum," dedim.

Nicky, "Kaplanların Annesi'nden nefret ederdin," dedi.

"Evet."

"Ama hemen sevişebileceğimizi sanmıyorum," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çok fazla konuşuyoruz, yeterince sevişmiyoruz," dedi. Sert olmadığını işaret etti.

Dev'e baktım ve benzer bir durum gördüm. "Bu sorunu

çözebilirim," dedim. İkisinin ortasına çömeldim ve su dizlerimden aşağıya aktı.

Dev, "Öyleyse oral ve ilişki alacağız; hiç adil değil," dedi.

"İkisini de sever, ikisiyle de orgazm olabilirim," dedim. Dizlerim üzerinde yüzüne baktım.

"İlişkiyle orgazm olan kadınları biliyorum ama oralda ilksin," dedi.

Nicky, "Anita, lütfen sesini kesmesini söyler misin?" dedi.

Hâlâ konuşurken Nicky'yi ağzıma aldım ve cümlesi yarıda kesildi. Her zamanki gibi ağzıma almak çok hoşuma gitti. Erkeklerinki yumuşak ve küçükken bunu yapmayı seviyordum çünkü hepsini ağzıma alabiliyor, dilimi üzerinde gezdirebiliyor ve ağzımı boğulmadan veya öğürme refleksiyle uğraşmadan karınlarına dayayabiliyordum. Ağzımın derinliklerine indiği sürece küçük kalacaktı. Geri çekilip emmeye başladığım anda uzadı ve kalınlaştı.

Nicky ellerini ıslak saçlarımda gezdirdi ve yüzüne baktım. Önceki kadar küçük değildi, Dev'inkini ağzıma alışımı izleyip sırasını beklerken heyecanlanmıştı, bu yüzden ağzımı daha fazla doldurdu. Alabildiğim kadarını ağzıma alıp yüzümü vücuduna yaslamak için öğürme refleksime karşı koymam gerekti.

Nicky elini başımın arkasına koydu ve beni kendine bastırdı ama elimi kasıklarından çekip Dev'inkine uzattı. Böylece diğer erkeğin sertliğini ve kalınlığını da elimde hissettim. Ağzım ve elim hevesli sertlikleriyle dolunca... ikisi de sıcaktı, tenleri emerken ve okşarken kaslı kadifeye benziyordu, Nicky'yi daha hızlı emmeye başladım ve elimi Dev'inkinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdim.

Nicky elini saçlarıma doladı ve başımı geriye çekti. "Önce ben gireceğim," dedi. Nefes nefeseydi. Saçlarımdan tutarak

beni Dev'e doğru itti. Dev'inkini ağzıma aldım ama elimi çekmedim, başını emerken elimi de sapının üzerinde gidip gelmek için kullandım.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı.

Nicky ellerini belime ve kalçalarıma koydu, beni kendine çekti. Dönüp bir şey demek veya bakmak istedim ama eliyle beni itti ve Dev'inki tamamen ağzımdayken beni o pozisyonda tuttu. Hiçbir şey söylemese de ne demek istediği belliydi... O beni becerirken Dev'i emmemi istiyordu. Başının açıklıktan içeriye girdiğini hissettim ama suda olduğumuz için, sadece bir duş da olsa, normalden daha dardım. Bu yüzden eliyle yol göstermek zorunda kaldı ve dar açıklığımdan içeriye süzüldü. Sadece bunu yapması bile Dev'i daha hızlı emmeme sebep oldu, elimle uzvunu tabanından kavradım.

Dev, "Ben uzun süre dayanamam," dedi.

Nicky içime girerken her santimetrede darlığımla mücadele etti. Bunu yapınca daha da büyüdü ve kalınlaştı. Zorla içime girdiğini hissedince Dev'inki ağzımdayken bir çığlık attım.

Dev boğuk bir ses çıkarttı. Ağzımda tuzlu bir tat vardı ve gelmek üzereydi ama Nicky pozisyon aldığı için umurumda değildi. Sonunda vücudum biraz daha açıldı ve dışarıya çıktığını hissettim, sonra birlikte hareket edebilmemiz için beni kalçalarımdan tutup sabitledi. Bir dans pistinde bana yol göstermesi gibiydi ama ıslak banyo fayanslarının üzerindeydik. Sonra yeniden içime girdi ve hızlı bir ritim yakalayınca Dev'i yutarken bir çığlık daha attım.

Dev, "Geliyor," dedi. Biraz daha dayanmaya çalışıyordu.

Nicky öyle derin ve hızlı bir ritim yakaladı ki etin ete çarpma sesleri gelmeye başladı. En derinlerime kadar indikten sonra beni getirdi ve Dev'in vücuduna bir orgazm çığlığı

attım. Bu kadarı Dev için çok fazlaydı ve emmemi beklemek yerine ağzıma sokmayı tercih etti. Fakat Nicky'nin orgazmı devam ederken ikisini de içimde hissetmek istiyordum. Dev hevesli olduğumu anlayınca başımı arkadan tuttu ve beni hepsini yutmaya zorladı. Bu kadarı orgazm anında benim için çok fazlaydı. Nefes almaya çalışmamak için uğraştım çünkü alamazdım. Sorun her zaman öğürme refleksi değildi, bazen de boğulma refleksiydi. Orgazm çığlığımı atmaya çalışırken gırtlağımı mümkün olduğunca rahatlattım ama Dev gırtlağıma tamamen girdiği için hiç sesim çıkmadı. Ağzımın ve gırtlağımın içinde nabız gibi attığını hissedince geldiğini anladım, ardından sıcaklığını hissettim ve yutkunmaya çalıştım. *Ardeur*'u serbest bırakmış olsaydım hiçbir sorun kalmazdı çünkü *ardeur* olunca öğürme refleksim tamamen köreliyordu. Büyü gibiydi ve bütün sorunları çözüyordu ama zaten beslenmiştim ve bazı şeyleri *ardeur*'un yardımı olmadan da yapabilmeliydim. Bazı şeyleri normalde de yapabilirsem sevgililerimin enerjisini tamamen emme riskim azalırdı. Bunu düşününce moralim bozuldu.

Dev'inkini ağzımda tutmaya çalışırken Nicky ritmini hızlandırdı ve girişe yakın yerdeki hassas noktama odaklandı, ardından daha derinlerdeki noktamı hedef aldı. Birçok kadın g-noktası uzun süre okşanırsa gelirdi ama her kadının iki hassas noktası yoktu; uzun bir süre rahim boynuma vurulmasının hoşuma gittiğini düşünmüş ama sonrasında erkeklerin değdiği yerin orası olmadığını anlamıştım. Nicky arkamdan yüksek bir açıyla derinlerime indi ve ilk orgazm solarken ikincisi beni yakaladı. Bu sefer Dev'i ağzımdan çıkartıp yüksek sesle bir çığlık atmak zorunda kaldım. Nicky son bir kez içime girdi ve aynı anda elleriyle de beni kendine çekti, böylece vücudu titremeye başladığında girebileceği kadar derindeydi.

Son girişi fazla derindi ve neredeyse acı verdi ama orgazmın ortasındaki acı daha büyük bir zevke dönüştü.

Dev, "Ben giderim," dedi. Dengesiz bacaklar üzerinde duşun altından çıktı. Vücuduyla kapattığı su bir anda benim üzerime aktı. Gözlerime ve ağzıma girmemesi için başımı önüme eğdim. Nereye gittiğini sormak istiyordum ama henüz konuşacak durumda değildim. Hâlâ orgazm yüzünden mutlu titreşimler devam ediyordu; mantıklı sözcükler birkaç dakika beklemek zorundaydı.

Nicky girebildiği kadar derindeydi ve beni bu pozisyonda tutuyordu. İstesem de kıpırdayamazdım. Üzerime eğildi ve sırtıma bir öpücük kondurdu, sonra titreyen bir sesle, "Senin çığlık atmana alışmış olmaları gerekirdi," dedi.

Demek ki Nicky ve Dev diğer korumaların kapıyı çaldığını duymuştu. Sesimi herkes duyduğu için utandım ama Nicky tam bu sırada eğilip kükredi. Sesi vücudumu titreştirdi ve hâlâ içimde olduğu için kükrerken içimde de titreşti.

Ürperdim.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve su ikimizin birden üzerime aktı. "Dev burada olmasaydı dişlerimi omzuna geçirip benim olduğun için seni işaretlerdim ama kaplanları korkutmayalım." Göğsü tepemde yay çizerken tekrar kükredi. Çaresiz ve mutlu bir ses çıkarttım, öyle bir kahkaha attı ki dişleri ve pençeleri olduğunu hayal ettim.

54

Uyandığımda güneş ışığından bir çizgiye bakıyordum, yüzüme düşen altın rengindeki saçlar yüzünden rengi altın rengine daha da yakındı. Işık perdelerin arasından içeriye giriyordu. Yatak kıpırdadı ve saçların arasından gözlerimi kırpıştırınca Nicky'nin ayağa kalktığını gördüm. Demek ki arkamdan bana sarılan sıcak ve kaslı erkek Dev'di. Saçları yüzümden almaya çalıştım ama kollarımın kolunun altında kaldığını fark ettim. Bana biraz daha sarıldı ve ben hareket etmek isteyince kolu gerildi. Dev sarılmayı cidden çok seviyordu.

Kapıdan gelen kısık sesleri duydum. Başımı yana çevirip Dev'in kafasının yanından bakınca Nicky'yi aralık kapının yanında çıplak dikilirken gördüm ama kiminle konuştuğunu anlayamadım. Ardından kapı açıldı ve Edward içeriye girdi, içimden vücudumun ne kadarının örtünün altında olduğuna bakmak geldi. Oysa bir dakika önce bu hiç önemli değildi.

Sorun sadece koluyla beni etkisiz hâle getiren Dev değildi, örtü de bel seviyesinde ikimizin arasına sıkışmıştı. Kolu şimdi göğüslerimin bir kısmını kapatıyordu ama içeriye giren sevgilim olmayınca bir kısım yeterli değildi. Evet, Edward en iyi arkadaşlarımdan biriydi ama en iyi kız arkadaşım gibi değildi.

Ellerim kapana kısılmışken örtüye uzanmayı deneyebilir ama örtü Dev'in altına sıkıştığı için üzerimi daha fazla örte-

mezdim. Lanet olsun! Aklıma gelen ilk şeyi yaptım ve Dev'in arkasına saklandım. "Bir dakika, Edward," dedim. Daha sakin bir ses tonuna bürünmek istedim ama başaramadım.

Edward bir kahkaha attı, nadir duyduğum seslerden biriydi ve bunu Nicky'nin önünde atması adama değer verdiğini gösteriyordu. "Sen üzerini örtene kadar arkamı dönerim," dedi. Sesinde hâlâ neşe vardı. Edward'ın sesinde hiç böyle bir neşe duydum mu emin değildim. Sebebi sadece benim utancım olamazdı, Dev'i dürtüp örtüleri çekmeye çalışırken Donna'nın ve evdeki sorunlarını çözmesinin de bunda etkili olduğunu düşündüm. Belki de her kadın gibi abartıyordum ama Edward gerçekten mutluydu. Yıllar önce tanıştığımızda ikimiz de perişan hâldeydik; tek fark benim bunu bilmiyor olmamdı.

Dev, "Tamam, çekiliyorum, çekiliyorum," dedi. Ben Dev'i itmeye devam ettim.

Edward söylediği gibi sırtını yatağa dönmüştü ama gülerken omuzları titriyordu. Nicky yanında çıplaktı ve hiç rahatsız değildi, benim çıplaklığımla mücadele edişimi ve Dev'in altından örtüleri alışımı seyrediyordu. Dev de Nicky gibi içinde bulunduğumuz durumu hiç dert etmiyordu. Lanet olasıca şekil-değiştirenler için çıplaklık çok normal bir şeydi ve benim bu konuyu hâlâ dert ediyor olmam aptalcaydı.

Edward iki büklüm oldu ve o kadar çok güldü ki nefes almakta zorlandı. Aksi bir ses tonuyla, "Gününü neşelendirdiğime sevindim," dedim.

Dev sırıttı ve Nicky kıkırdadı.

Dev'e parmağımı salladım. "Sakın aklından bile geçirme."

Gülmemeye çalışırken dudaklarını büzdü. Nicky de kendine hâkim olmaya çalıştı. Örtüyü aşırı büyük bir bornoz gibi kullanıp banyoya koştum, yolda eğilip çantamı da aldım ama örtülere takıldım ve banyo kapısı önünde yere düştüm.

"Siktir!"

Bu kadardı, ikisi birden yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Örtüleri topladım ve itibarımdan arda kalanı alıp erkekler kahkaha atarken banyo kapısını kapattım. Aynaya bakıp gözlerimi devirdim ve Edward'ın odamıza neden girdiğini bilmediğimi fark ettim. İş ile ilgili olmalıydı, ya çözülecek bir dava ya da yakalanacak kötü adamlar vardı. Belki de gizemli vampir efendisiyle ilgiliydi. Bunu düşününce gülümsemem yüzümden silindi ama tamamen kaybolmadı. Evet, her şey kötüye gitmiş ve dün akşam vahşi bir katliam yaşanmıştı ama erkeklerimin hâlâ güldüğünü duyuyordum. Hoş bir sesti ve güne başlamak için çok da kötü bir yol değildi.

55

Mareşal Hatfield, Mareşal Chapman'ın ofisinde sandalyenin kenarına oturmuş ve infaz emrini de önündeki masaya koymuştu. Emri bana devretmek istiyordu. Benzerleri görülmüş bir uygulamaydı ama Chapman bunu yapmasını istemiyordu.

Hatfield boş gözlerle adama baktı. Gece uyuyup uyumadığını merak ettim. At kuyruğu bozulmuş ve saçlarının bir kısmı serbest kalmıştı. Dün çok zinde ve kendinde görünüyordu; şimdi ise biri tarafından kucaklanmaya ihtiyacı vardı. Hayatında bunu yapacak biri olup olmadığını merak ettim.

"Anlamıyorum, efendim. Mareşal Blake yaralanmamış olsaydı bu emir zaten ona gidecekti."

"Ama sana verildi, Hatfield ve bu işi senin yapman gerekiyor."

Yüzünde acı vardı; suratında daha önce görmediğim kaba ve keskin çizgiler açığa çıktı. Otuzun altında olduğunu düşünüyordum ama şimdi çok daha büyük görünüyordu ama bunun sebebi stresti. Stres sizi daha büyük gösterirdi. Çizgiler bazen solar bazen solmazdı. Gülümseme çizgileri bütün mutluluklarınızı belli ederken bazı çizgiler de hayal kırıklıklarınızı yüzünüze kazırdı.

Edward, "Teknik olarak, efendim, Hatfield da bizim gibi Doğaüstü Birim'in bir üyesi," dedi.

"Bunun farkındayım, Mareşal Forrester."

"Siz normal bir birimde, biz ise doğaüstü birimde çalıştığımız için doğrudan bize emir verecek durumda olmadığınızın farkında olmalısınız."

Hatfield gözlerini kırpıştırdı, sanki konuşulanları takip etmekte zorlanıyordu ama önemli bir şey duymuş gibiydi.

"Hatfield birkaç yıldır benim emrim altındaydı, Forrester; vazifesinin ne olduğunu biliyor."

"Görevimizin infaz emirlerini en az can kaybıyla yerine getirmek olduğunu sanıyordum," dedim.

Chapman kaşlarını çattı. "Tabii ki," dedi.

Hatfield, "O zaman bu emri Blake almalı," dedi. "Bu işi bitirmeleri için ona ve Forrester'a yardım ederim ama soruşturmanın başında Blake olursa kendimi daha iyi hissederim."

"Sen bu işte Blake'den daha eskisin. Ondan beş yıl daha deneyimlisin."

"Öyleyim ve aramızda eski asker olanlar da var, Blake'in öyle bir tecrübesi de yok ama hiçbirimiz yaşayan ölüler konusunda onun kadar deneyimli değiliz. Bu konudaki deneyim eksikliğim dün beş kişinin ölümüne sebep oldu."

"Blake ve Forrester bildiklerini seninle paylaşmadıysa kendini suçlayamazsın."

Sırtımı duvardan aldı. "Hastanede baygın yatıyordum, Chapman. Bilgiyi nasıl paylaşabilirdim?"

Bana baktı ve başıyla onayladı. "Belki de biraz acımasız bir yorum oldu; öyleyse, özür dilerim."

Edward, "Mareşal Blake yaralanana kadar bu eyalette değildim," dedi. "Davayla ilgili bilgilere geldikten sonraki akşam ulaştım; dünkü ölümlere sebebiyet verecek şekilde hangi bilgiyi saklamış olabilirim?" Sesi sakindi ama öfkesini gizlemeye çalışıyordu. Edward'ı Ted olarak bu kadar kızgın hiç görmemiştim.

Chapman ağırlığını bir ayağından diğerine transfer etti, ellerini arkasında birleştirmişti ve rahata geçmiş askerlere benziyordu. Gri saçları kısa kesilmişti. Denizci olduğunu söyleyebilirdim ama Kara Kuvvetleri'nden olmalıydı. Denizciler işini daha ciddiye alır ama rütbe olarak karacılar kadar yükselmezdi, bunun sebebi Denizci olmanın getirdiği bir tür huysuzluktu. Rütbe olarak yükselen Denizciler veya bir Denizci kadar inatçı karacılar da vardı ama genelde tam tersiydi.

Hatfield, "Efendim," dedi. "Atlanta'daki çürüyen vampirleri biliyorum. Blake ve Forrester'ın yazdıklarını okudum ama bu vampirlerin de Atlanta'dakiler gibi yakılması gerektiğini düşünemedim. Böyle bir şeyi daha önce görmedim... Kafaları patlamış, omurgaları zarar görmüş, kalpleri... Göğüslerinin içini görebiliyordum. Öldüklerini düşündüm ve yanıldım.

Hatfield'ın hatalarını kabullenmesi kadının gözümdeki değerini artırdı ve böyle olması gerekiyordu. Hatasını telafi edebilirdi ama etmemişti ve bu yüzden insanlar ölmüştü ama en azından suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Chapman, "Kayıp siviller var, Mareşal Hatfield. Cesetler yakılmadan önce gelip kimlik teşhisi yapmak onların da hakkı," dedi.

"Kafaları ve kalpleri alındıktan sonra vampirlerin yakılmaması gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Özel durumlar hariç işe yarıyordu. Onlarca yıldır açık kalan kayıp şahıs davalarını bu şekilde kapattık."

"Bu, benim aklıma hiç gelmemişti, efendim. Kötü tarafa geçen vampirlerden bazılarının onlarca yıl önce kaybolduğunu düşünmemiştim."

"Sevdiklerinden bir daha haber alamayacağını düşünenler bir parça da olsa teselli buluyor."

Edward, "Ama diş kayıtları için sadece kafanın kesilmiş

olması gerek, bu yüzden suratını bir pompalıyla dağıtırlarsa işe yaramaz, değil mi?" diye sordu. Biraz saldırgandı ama çok fazla değildi.

Chapman başıyla onayladı. "Kesinlikle; insanların büyük bir kısmının parmak izleri dosyalarında yok."

Edward, "Diş kayıtlarına bakıyor olsanız bile onlarca yıldır kayıplar söz konusu olduğunda bu kayıtlar da işe yaramaz," dedi. "Bir dişçi emekli olunca hasta yeni bir dişçiye gitmediği sürece kayıtlar yeni dişçiye devredilmez."

"Bu da doğru."

"O zaman vampirleri nasıl teşhis ediyorsunuz?" diye sordum.

"Aileden hayatta kalanların DNA'larına bakarak, özellikle kadınlarınkine."

"Çünkü anne tarafında DNA daha kesin sonuçlar verir," dedim.

Başıyla onayladı. "Evet, birçok insan bunu bilmez."

"Ben gençliğimi biyoloji okuyarak harcadım," dedim.

"Dosyanda bunu okudum. Bazıları seni işinde bu kadar iyi yapan şeyin bilimsel geçmişin olduğunu söylüyor; sence bu doğru mu?"

Üzerinde bir süre düşündüm ve başımla onayladım. "Doğaüstü biyoloji, mitolojik ve bu dünyada var olan yaratıklarla ilgili dersler aldım. Bu yüzden, evet, neyle karşı karşıya olduğumu anlamama yardımcı oluyor."

"Polis geçmişin yok, asker değilsin, biyolojiden başka bir şey okumadın ama yine de eğitim alarak işe başlayan yeni mareşaller kariyerlerinin başında senin kadar iyi değil."

"Ölüleri kaldırmak ve vampirleri avlamak konusunda bir animatör dostumdan eğitim aldım. Ve Mareşal Forrester da yaratık avlamak konusunda uzmanlaşmış bir ödül avcısıydı, bana yardımcı oldu."

"Animatör dediğin Manuel Rodriquez, değil mi?"

Başımla onayladım.

"O da polis veya asker değil."

"Evet, efendim, eski tarz bir vampir avcısı. Kazık-çekiç dediğimiz türden."

Chapman, "Morg infazlarında standart prosedürdür," dedi.

"Evet," dedim. Bundan tiksindiğimi belli ettim.

"Bu yönteme itirazınız mı var, Mareşal?"

"Biri sedyeye zincirliyken ve kendisini öldürmemeniz için yalvarırken kalbine kazık çakmayı deneyin, ondan sonra bana bunun hoş bir şey olup olmadığını söyleyin."

"Vampirler gündüz komaya girdiğinde yapılması gerekiyor."

"Evet, öyle, ama ben bu işte yeniyken insanları beni en kısa süre içinde infaza zorladı; bazen bunu vampir uyanıkken yapmak zorunda kaldım. Bu şekilde birkaç infazdan sonra insanın keyfi kaçıyor."

Tekrar başıyla onayladı ve topukları üzerinde yaylandı, elleri hâlâ arkasındaydı. Tedirgin olduğunu belli eden bir duruştu. Hımmm... Neden tedirgindi? "Sizi anlayabiliyorum, Mareşal Blake."

"Bilmem iyi oldu," dedi. Dikkatlice yüzünü ve gözlerini inceledi. Ya daha fazlası ve daha kötüsü gelecekti ya da başka bir derdi vardı.

Hatfield sandalyeden bana baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, seni mücadele eden ve yalvaran birini kazıklamak zorunda mı bıraktılar?"

"Evet."

"Ben yalvaran birkaç kişiyi vurdum ama bu..." Kâğıda döndü ve kalemi eline aldı.

Chapman, "Hayır," dedi.

Kafasını kaldırdı. "Neden, efendim? Neden bunu bu işin en iyisine devretmeyeyim?"

"Yeni doğaüstü mareşalleri eskilerle, Forrester ve Blake gibi daha deneyimli olanlarla birlikte çalıştırmaya başladık ama senin de sahada deneyimin var, Hatfield. Sen iyi bir mareşal ve iyi bir polissin."

"Evet, öyleyim ama psişik güçlerim yok. Mareşal Servisi'ndeki testlerde bende bir şey çıkmadı. Blake'in ölüler ve şekil-değiştirenler konusunda psişik yeteneği var. Bu rozeti daha kaç yıl taşırsam taşıyayım bu yaratıklar hakkında benden daha deneyimli olacak. Blake'in yaratıklarla ilgili bildiklerini asla öğrenemem."

Chapman, "Doğaüstü vatandaşlar," diye düzeltti.

"Siz onlara ne derseniz deyin rozetli olarak geçirdiğim yıllar bana Blake'in doğal yeteneklerini vermeyecek. SWAT timlerine de psişik yetenekleri olanları almaya başladılar, polis güçleri de psişik yetenekleri olanlarla olmayanları birlikte devriyeye çıkartmaya başladı. Bende doğaüstü serviste de aynısı olmalı. Bütün geceyi neyi daha iyi yapabilirdim diye düşünerek geçirdim ama aklıma gelen tek şey bana cesetlerin ölmediğini psişik olarak anlayıp söyleyecek veya kötü bir karar verdiğim konusunda beni uyaracak biriydi. Elimdeki bilgiler ve standart prosedürlere göre en iyisini yaptım ama doğru kararı verecek bilgilerin hepsine sahip olduğumu sanmıyorum. Blake ile birlikte seve seve çalışırım ve psişik yeteneklerinin bu işi nasıl değiştirdiğini görmeyi çok istiyorum."

Chapman, "Forrester'ın da testlerde bir şeyi çıkmadı," dedi. "Onun başarısını nasıl açıklıyorsun?"

"Bilmiyorum, efendim ama psişik testlerin kusursuz olmadığını biliyorum."

"Sence Forrester testlerin gösterdiğinden daha mı psişik?"

"Veya yıllardır yaratıklarla savaşma deneyimine sahip. Biz geriye kalanlar onun bilgisine sahip değiliz ama Blake'in hocası olmasına rağmen onu dinlediğini biliyorum. Birlikte iyi bir ekipler ve sanırım başarının sırrı burada. Kimin terfi alacağı veya başarıyı kimin üstleneceğiyle ilgilenmiyorlar; sadece ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar, bence insanların hayatlarını kurtarmalarını sağlayan şey de bu."

Tekrar kâğıdın üzerine eğildi. Chapman yine itiraz etti ama kadın kâğıdı imzalayıp bana uzattı.

Chapman, "Ben bunun en iyi seçenek olduğunu sanmıyorum," dedi.

Kâğıdı almak için adamın yanından geçmek zorunda kaldım.

Edward, "Sen bizim patronumuz değilsin," dedi. "Hatfield'ın patronu da değilsin çünkü o artık bizden biri."

İsmimin altını imzaladım ve Edward'a döndüm. "Şahitlik etmek ister misin?"

"Tabii ki," dedi. O da Chapman'ın yanından geçmek zorunda kaldı.

"Esas sorun benim hiçbirinizin patronu olmamam. Doğaüstü Birim son sürat giden ama direksiyonunda kimse olmayan bir araba gibi; eninde sonunda kaza yapacak ve sonra pisliği bizim temizlememiz gerekecek."

"Biz derken Mareşal Servisi'nden bahsediyorsanız hiç yorumlayın; bağımsız bürokratik bir birim olmaya doğru gittiğimizi duydum."

"Bunu yaparlarsa Blake, Amerika'da yasal vatandaşları avlayan resmi ölüm timleri olacaksınız."

"İyi bir fikir olduğunu söylemedim ya da fikir beyan etmedim ama yine de oraya doğru gidiyoruz," dedim.

"Ben işe yarayacağını sanmıyorum," dedi.

"Göreceğiz," dedim.

"Evet, göreceğiz."

Edward diğer adama baktı. "Senin problemin bu olayı bir polis ve sivil haklar sorunu olarak görmen ama öyle değil."

"Öyle değilse nedir, Mareşal Forrester? Lütfen siz söyleyin."

"Soğuk terler dökerek bir kâbustan uyanıp korku dolu gözlerle etrafınıza baktınız mı? Bir kâbus olduğunu anlayınca rahatlayarak iç geçirdiniz mi?"

Chapman omzunu silkti. "Bunu hepimiz yaşadık."

Edward başıyla onayladı. "Tam rahatlamışken odada yalnız olmanız gerektiğini bilmenize rağmen odadan gelmemesi gereken bir ses duydunuz mu?"

Chapman, Edward'a baktı ve yüz ifadesini kontrol etmek için uğraştı. "Duyduğumu söyleyemem."

"Ben duydum. Anita da duydu. Biz kâbusların gerçek olabileceğini biliyoruz. Bu kâbuslarla savaşıp kazanabilecek yeteneklere, iradeye ve aletlere sahibiz."

"Blake ile sert orospu çocuklarısınız, bunu anladım, Forrester."

Edward başını iki yana salladı. "Ondan bahsetmiyorum."

"O zaman açıkla," dedi. Sesinden sinirlenmeye başladığı belliydi.

"Yeni mareşaller buna polis işi gibi bakıyor, yaşam kurtarmak için eğitiliyorlar. Blake ve ben daha çok asker gibiyiz; bizim işimiz birilerini öldürmek, birilerini kurtarmak değil. Yaratık öldürerek hayat kurtarırız ama esas işimiz öldürmek. Çocukları rahatlatmak için sınıfa giren Dost Memur değiliz. Kedisi ağaca çıktı diye yaşlı teyzenin çağırabileceği rozetli kanun adamı değiliz. Kaybolduğunuzda size yol tarif edecek

devriye değiliz. Kimseye veya kendine zarar vermesin diye alkollü sürücüyü durduran eyalet polisi de değiliz. Bunların hiçbiri değiliz ve hiçbiri de olmadık; biz bunun için eğitilmedik. En iyi infazcılar polis geçmişi olmayan ama çoğunlukla ordudan gelmiş olanlar veya geçmişinde avlanıp büyük şeyler öldüren sivillerdir."

Chapman, "Blake balina avcısı değildi," dedi.

"Hayır ama babası onu geyik avlamaya götürürdü, bu eyalette avlayabileceğiniz en büyük şey geyiktir."

Bana baktı. "Bu, dosyanda yoktu."

Omzumu silktim.

"Biz bir şeyler avlar ve onları öldürürüz. Dünkü gibi durup dövüşmemiz gerekirse önce askeriz sonra polisiz çünkü kötü adamlar pazarlık etmeye kalksak bile onları öldüreceğimizi bilirler. Biz rozetleri olan kiralık katilleriz. Biz ölüm timleriyiz, Hatfield veya bu mesleğe gönül veren diğer polislerin neden bizim kadar, Benekli-At Bernardo kadar veya Otto Jefferies kadar iyi olmamasının sebebi bunu anlamamaları. En iyiler bu işe ödül avcısı veya polise yardımcı olan vampir avcısı olarak başladı."

"Öyleyse rozetli katiller olduğunuzu kabul ediyorsun," dedi.

Edward başıyla onayladı. "Evet."

"Mareşal Servisi'ni bunun bir parçası yapamam."

Edward, "Biliyorum," dedi. "Çünkü polis olmak hayat kurtarmak, özgürlük ve güvenlik demektir."

Chapman, "Masumlar zarar görmesin diye kötü adamları tutuklarız," dedi.

"Politikacılar işlerini yapmasına izin verse polisler de bu işi becerir ama yaratıklar gerçekten var, Şef Mareşal Chapman. Hükümet yaratıkların hapse atılamayacak kadar tehlikeli

olduğunu ve masumları korumanın tek yolunun yaratıkları öldürmek olduğunu anladığında bu iş polise uygun olmaktan çıktı."

Chapman, "Sizin de rozetleriniz var; siz de polissiniz," dedi.

"Bizim de rozetlerimiz var ve biz de polisiz ama sen buna gerçekten inanmıyorsun. İnanıyor olsaydın Hatfield'ın infaz emrini Anita'ya vermesine itirazın olmazdı."

"Sizi kontrol edemediğim, size emir veremediğim için," dedi.

"Seni tedirgin ediyoruz."

"Hayır, beni tedirgin etmiyorsunuz."

Yalancı demek istedim ama çenemi kapalı tuttum.

Sonra Chapman bize ve ardından Hatfield'a baktı. "Sen iyi bir mareşalsin, Hatfield. Doğaüstü Birim'den ayrılıp bizim yanımıza geri dönmek istersen kapımız sana her zaman açık. Bunun kariyerini etkilemesi için elimden geleni yaparım."

"Teşekkürler, Chapman ve bir gün bunu yapabilirim ama bu dava bitene kadar onların yanında kalmam gerek. Aksi hâlde bununla yaşayamam."

"Bu iş bitince normal hizmete geri dönebilirsin," dedi.

"Teşekkürler, efendim; sanırım bu daha iyi olur."

Edward'a döndü. "Sen ve Blake, Benekli-At ve Jeffries, beni tedirgin etmiyorsunuz, Forrester; beni korkutuyorsunuz çünkü polis değilsiniz. Sadece bir rozeti var diye yaratıklıktan çıktığını düşünen yaratıklardan hoşlanmam."

"Bize yaratık mı diyorsun, Chapman?"

"Likantropi testi pozitif çıkan iki mareşali görevden almadılar. Yeniden dışarıdalar ama Blake'in şekil-değiştiren dostunun helikopterdekilere neler yaptığını gördüm. Öyle bir şeyin rozeti olursa içiniz rahat mı olacak?"

"Ares'i bize saldırmaya zorlayan vampirleri avlayacağım. Onu avlayacağım ve öldüreceğim."

"İntikam almak için mi?"

"Hayır, efendim, çünkü bu benim işim."

Chapman başını iki yana salladı. "Sen haklısın, Forrester; siz rozetleri olan ölüm timlerisiniz. Bundan şüpheleniyordum ve Hatfield gibilerin size katılması için ısrar etmemin sebebi de buydu. Biriminize denge getirirler diye düşündüm ama o size denge getireceğine siz onu yozlaştırıyorsunuz."

Hatfield, "Ben yozlaşmak için fazla yaşlıyım, efendim," dedi.

Chapman kadına baktı ve gözlerinde hüzün vardı. O anda gerçekten savaştığını anladım; bu bakış gerçekten vahşet görmüş ve hayatta kalmak için savaşmış insanların bakışıydı.

"Şeytan ruhunu alana kadar, Hatfield, asla yozlaşmak için çok yaşlı olmazsın." Arkasına döndü ve dışarıya çıktı, kapıyı açık bıraktı.

Eşyalarımızı topladık ve tanıklarla konuşmaya, raporları okumaya gittik. Bir ipucu bulmak tek ümidimizdi.

56

Yerel polis bizi binanın alt katlarında içi kâğıtlarla dolu bir odaya soktu. Biraz isteksizdiler ama infaz emri şimdi bendeydi ve dava benimdi. Kaba olmamaya çalıştım ama sorun çıkartmalarına da izin verecek değildim. Tanıklardan, raporlardan ve resimlerden bir şeyler öğrenmek için karanlık çökene kadar vaktimiz vardı. İnsan şahitlerden bazılarıyla da konuşmak istiyordum, bunlar bir şeyler görüp hayatta kalacak kadar şanslı olanlardı ama önce raporlar vardı. Evet, rapor okumak zor ve sıkıcı bir işti ama rapor yazıp farklı açılardan resim çekilmesinin bir sebebi vardı. Bunların hepsi mahkemeler için değildi; bazen bunlardan kötü adamları yakalamanıza yardımcı olan yeni şeyler öğrenebilirdiniz.

Üçümüz raporları üçe böldük; kayıp şahıslarla ilgili olanların büyük bir kısmı şimdi çözülmüştü; insanların hayatını kaybettiği suç mahalleriyle ilgili olanlar ayrı bir yerde toplandı ve son olarak yaralanıp çürüme hastalığına yakalananla ilgili yazılan doktor raporları vardı. .Son kısmı es geçtim çünkü doktorlarla yüz yüze konuşmuştum. Edward da ben bayginken Micah'tan babasıyla ilgili bilgi almıştı, bu yüzden bu raporları Hatfield'a verdik. Hatfield bunları okumamıştı çünkü tutuklanan vampirlerle ilgili infaz emri çıkartılırsa bir şeyler okumaya vaktiniz olmazdı. Bazı mareşaller raporları okumayı isteyebilir ama çoğu bununla ilgilenmezdi. Şehre

gider, infazı gerçekleştirir ve evlerine geri dönerlerdi. Biz bir nevi Ölüm'ün Yalnız Kovboyları'ydık. Yalnız Kovboy'un Teksas Koruculari'ndan olduğunu biliyordum, bir Mareşal değildi, ama biz ortaya çıktığımızda birçok insanın aklına bu gelirdi. Bir zamanlar şehirlerde bizim için Yalnız Kovboy veya Kovboy denilirdi. Davaları çözmez, gittiğimiz yerde dosyaları kapatırdık. Ölüm en kesin sonuçtu ve sonrasında atımıza binip elimizde kanlı orağımızla güneşe doğru yol alırdık. Ben birini infaz etmeden önce raporları okurdum çünkü bir hayata son vereceksem ne yaptığımı bilmem gerekti. Artık morg kazıklamalarına beni çağırmıyorlardı çünkü sorun çıkartacağımı ve dava dosyalarını okumak isteyeceğimi biliyorlardı. Ayrıca, Hatfield veya benim tanıdığım birkaç kişi gibi, hemen çağrıldığı yere gidip sorunu hiçbir soru sormadan kökünden çözecek mareşaller de vardı.

Edward suç mahalli raporlarını okurken ben de kayıp şahıslarla ilgili olanlara başladım. Kaybolan insanlardan bazılarının kurban bazılarının vampir olması ilgi çekiciydi. Vampirler bu gibi davalarda hiçbir zaman kurban olarak kabul edilmezdi. İnsanlıktan vampirliğe geçtiğiniz anda düşman olurdunuz; hayatına kurtarılacak prenses olarak başlayıp sonunda öldürülecek ejderha olmak gibi bir şeydi. Teorik olarak işlerin böyle yürüdüğünü biliyordum ama kayıp şahıs raporlarını üst üste görünce olaya farklı bir açıdan baktım. Değişim kısmına katılıyor gibiydim çünkü bir insan vampire dönüştüyse ve bir vampir efendisi tarafından kontrol ediliyorsa yeni vampir olan kişi bir katilin elinde silah gibiydi. Kana susamış katilden fazlası olup kendinin farkına varması haftalar alırdı. Yeni vampirler insanların gırtlaklarını kazayla parçalamaya meyilliydi çünkü vücuttaki kanı hissediyor ve istiyorlardı, dişleri kullanmayı öğrenmek zaman alan bir şeydi. Lanet

olsun, birini vampir bakışıyla kontrol altına alıp düşmana dönüştürebiliyorlardı. Bir vampir tarafından ele geçirilip mesai arkadaşlarını vurmaya çalışan polisler görmüştüm. Vampir efendisi kötüyse ve onları kontrol ediyorsa o ölene kadar tehlikeliydiler, ya da vampir efendisi de eski bir vampir değilse onun ölmesi kontrol ettiklerinin karşısına çıkan her şeyi öldüren revenantlara dönüşmesine sebep olabiliyordu. Bazı vampirler efendilerinin ölümünden sağ çıkabiliyor ama bazıları çıkamıyordu, kuduz bir hayvana dönüşenlerin ise öldürülmesi gerekiyordu çünkü başka bir çözüm yoktu. Fakat çocuklu aileler, kaybolmadan birkaç hafta önce nişanlananlar, her hafta kaybolan çocuklarını soran aileler ile ilgili raporları okurken en deli yeni vampirin bile görünüdüğünden daha fazlası olup olamayacağını merak ettim.

Teoriyi test etmenin bir yolu yoktu çünkü bunlar süper güçlü ve süper hızlı canlıların kanıyla beslenen yaratıklardı. Et yiyen zombilerden çok da farklı değillerdi. Böyle bir şeyi kafese koyup iyileşmesini bekleyemezdiniz ama vampir olmadan öncesine ait resimlerine bakarken bunlardan kaç tanesinin kanunlara uyan vatandaş vampirlere dönüştürülebileceğini merak ettim. Bir seri katilin ıslah edilmesini beklemek gibi bir şeydi. Neredeyse imkânsızdı ama yine de yirmi sene boyunca çocuk büyütüp katil olmayanları duydukça merak ediyordunuz.

Edward, "Aklına bir şey geldi," dedi.

Kafamı kaldırdım ve gözlerimi kırpıştırdım çünkü dosyaları, gülümseyen yüzleri ve kanlı suratları unutmam gerekti.

"Pek sayılmaz, en azından senin düşündüğün gibi bir şey değil."

"Anlat," dedi.

Hatfield'a baktım, şimdi bana dönmüştü. Sadece Edward olsaydı söylerdim ama... "Bu yeni vampirlerle ilgili aklıma

gelen garip bir şeydi. Bu kadar çok kişinin ortadan kaybolup vampir olarak geri döndüğü bir dava üzerinde çalışmamıştım; öncekilerde düzinelerce insan değil bir veya iki kayıp olurdu."

Hatfield, "Düzinelerce değil," dedi.

"Bana son üç ay içerisinde bölgede yazılmış bütün kayıp raporlarının verilmesini istedim, olayla bağlantısı olmadığı düşünülenler de buna dâhil. Aynı bölgede üç ay içerisinde bir sürü insan kaybolmuş. Üç tane aşırı çürümüş ceset bulmuşlar ve düşüp öldüklerini, hayvanlar tarafından yendiklerini düşünmüşler. Belki de böyledir; hayvanlar vahşi doğada bunu yapar ve kazayla ölümler de yaşanabilir."

Hatfield, "Ama öyle olduğunu düşünmüyorsun," dedi.

"Bir vampir yeterince güçlüyse yıllarca aktif olmayabilir ve hayatını idame ettirebilir ama uyanınca veya tutsak edildiği yerden kurtulunca genelde biraz delirir. Yeni bir vampir gibi hayvani bir beslenme sürecine girer, kafasının içine deli olmadan önceki kadar kan girene kadar buna devam eder. Bazı vampirler çok uzun süre tutsak edildiyse bir daha asla eskisi gibi olmaz."

Hatfield, "Tutsak edilmek mi? Nasıl?" diye sordu.

"Haçlarla bağlanan tabutlar, genelde bunlar kullanılır," dedim.

"Biz onları öldürüyoruz, onları o tabutlara kim koyuyor?" diye sordu.

Ne diyeceğimi düşündüm ama cevap veren Edward oldu. "İçlerinden biri delirdiyse ve onu öldürmek istemiyorlarsa bu cezayı diğer vampirler de verebilir."

"Ben diğer avcılar gibi birbirlerini öldürdüklerini düşünüyordum."

"Hayvanlar bile kendilerinden olanları öldürmeyi sevmez ve vampirler sıradan insanlar gibidir. Uzun süredir tanıdıkları

birini öldürmek zor gelir, bu yüzden onu tutsak edip iyileştirmeye çalışırlar."

"Rehabilitasyon gibi mi?" diye sordu.

"Onun gibi bir şey," dedim. Aslında, tabuta tutsak etme bir vampiri kurtarmaktan çok ona ceza vermek için kullanılırdı. Uzun süre tabutta kaldıktan sonra deliren vampirler biliyordum ama bu bilgiyi Hatfield ile paylaşacak değildim. Dostça davranıyor olabilirdi ama henüz dostum değildi.

"Öyleyse, bir vampir tutsaklığın ardından uyanırsa veya kaçmayı başarırsa; en yakındaki yiyecek kaynağına mı gider? Hayvanlar gibi," diye sordu.

"Hayvanları yakalamak düşündüğünden zordur," dedim. "Vücudunu hayvan kanıyla ayakta tutamayabilirsin, taze öldürülmüş olsalar bile."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü içinde insanların kanında olan fazladan enerjiye, o kıvılcıma ihtiyaç duyarsın," dedim.

"Birinin ruhunu içmek gibi mi?"

"Öyle dersek hayvanların ruhu yokmuş gibi anlaşılır ve böyle bir şey istemem," dedim.

"Pekâlâ, o zaman nedir? Bizi vampirler için özel yapan şey nedir?"

Gülümsedim. "Bu soruya kesin bir cevap verebilirsen, Hatfield, yüzlerce yıldır felsefe ve dinin başaramadığını başarırsın."

"Ah," dedi. "Anladım. Ama sen neden bu eski vampirin yeni uyandığını düşünüyorsun?"

"Çünkü çok nadir görülen bir yeteneğe sahip ve ancak çok eski vampirlerde görülen bir şey. Bir vampirde bu yetenek varsa ve eskiyse duyardık. Bu kadar gücü hem insan hem vampir topluluklarından saklaması mümkün değil, şekil-

değiştirenlerden bahsetmiyorum bile. Kontrol ettiği vampirlerden birinin ısırığıyla şekil-değiştiren dostumu kontrol etti. Kendi ısırığı değildi ama uzaktan Ares'i delirtmeyi başardı."

"Hiçbir literatürde vampir takipçilerini bu şekilde kontrol edebilen bir vampirle ilgili bir şey okumadım. Sen bu konuda bir makale yazmalısın, böylece dünyanın geri kalanı bir şeyler öğrenebilir."

Edward'a baktım ve bana baktı. "Eski vampirlerin hepsi sırlarının açığa vurulmasından hoşlanmaz, Hatfield."

"Ah, hâlâ hayattalar demek istiyorsun. Senin onları öldürdüğünü sanıyordum."

"Karşıma çıkan her vampiri öldürmüyorum, Hatfield."

Biraz utanmış gibiydi. "Sanırım öyle. Demek istediğim, St. Louis'nin Efendisi ile birliktesin. Üzerine alınma."

"Alınmadım; onunla çıkıyorum."

Hatfield'ın yüzünden hızla duygular geçti ama ne düşündüğünü anlayamadım; belki de düşündüklerini bilmemi istemiyordu.

Edward, "Kafandan geçenleri söyle, Hatfield," dedi.

"Ben ölü olduğu gerçeğini hiçbir zaman aşamam gibi geliyor ama bir vampirle çıkacaksan seninki de oldukça yakışıklı, yine üzerine alınma."

Gülümsedim. "Neden alınayım? Gerçekten yakışıklı."

"Özür dilerim, daha önce o ve Micah Callahan hakkında korkunç şeyler söyledim ve... Ah, lanet olsun, çok kabaydım. Sadece Doğaüstü Birim'in Mareşaller Servisi'ndeki bütün kadınların şöhretine gölge düşürdüğünü düşünüyordum."

"Benim doğaüstü varlıklarla çıkmam diğer kadınların işini zorlaştırıyorsa özür dilerim ama sırf birileri rahatsız oluyor diye erkeklerimden vazgeçecek değilim."

"Şimdi seni daha iyi tanıdığım için bunun büyük bir

kısmının kıskançlık olduğunu fark ediyorum. Sen hem güzel hem de sertsin, birçok kadın senden ilk görüşte nefret ediyordur. Erkekler seninle yarışmalı mı yoksa yatmalı mı bilemiyordur."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim ama hayatımın büyük bir kısmını yanında çirkin bir üvey kardeş gibi kaldığım erkeklerin yanında geçirdim. Bu yüzden güzellik kısmına katılmıyorum ama sertlik kısmında büyük bir kısmı benimle yarışamıyor."

"Çirkin üvey kardeş gibi kalıyorsan o zaman erkeklerin resimlerde göründüklerinden daha yakışıklı olmalı."

"Harikadırlar," dedim.

"Ve erkeklerin seninle yarışamayacaklarını bilmesine izin veriyorsun," dedi.

Omzumu silktim. "Bizim meslekte kimsenin egosu okşanmaz. Ya işe uygundurlar ya da değildirler."

Bir kahkaha attı. "Ah, evet, senden nefret edenlerin büyük bir kısmı senin yanında kendine güven sorunu yaşayanlar. Kimsenin senin şöhretinle yarışabileceğini sanmıyorum ama ben artık sana inananlardanım, Blake." Suratı asıldı. Önündeki kâğıtlara baktı. "Bu hastalık çok korkunç. Şerif Callahan için çok üzülüyorum ve gerçekten senin gelecekteki kayınpederin ise Micah Callahan'ın bunları yaşaması da çok korkunç."

"Micah ve babası için yapabileceğim en iyi şey onlara bunu yapan vampiri bulmak. Gece olmadan bu vampirleri sorgulayacağız, kurbanların ne dediğine bakacağız. Kayıp şahıs ilanlarının coğrafi olarak ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum. Haklı olup olmadığımı anlamak için bir haritaya ihtiyacım var ama haklıysam o zaman vampirin gizlendiği yer hakkında bir fikir sahibi olabilirim. Kayıplar düşündüğüm

gibi belirli bir bölgeye odaklanıyorsa orada yaşayan herkesi kontrol etmesi için polisleri göndeririz. Dağlarda yeterince yukarıya çıkarsan sıklıkla şehre inmeyen insanlar bulursun. Bazıları eski tarz dağlarda yaşamayı seven tiplerdir ve antisosyaldir. Ya da, yeni dağ insanları gibi paraları ve istedikleri yere inmelerini sağlayan helikopterleri vardır. Her hâlükârda, kimse kayıp olup olmadıklarını uzun süre fark edemez."

"Kayıpların daha çok olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olmasını ümit ediyorum çünkü o zaman bu vampirin vücudunu aramak için bir başlangıç noktamız olacak."

Hatfield, "Vücut kelimesini içinde bir şey yokmuş gibi söylüyorsun," dedi.

"Hizmetinde olanları bu kadar kolay ele geçirebilen bir vampir genelde orijinal vücudunu güvenli bir yerde bırakır ve diğerlerinin vücutlarını kullanır. O vücut zarar görünce batan bir gemiymiş gibi onu terk eder ve başka gemiye binerler."

"Vücutlar arasında kolaylıkla geçiş yapabilir mi?"

"Birkaç tane bunu yapabilen vampir biliyorum ve en kötü senaryoyu düşünüyorum."

"Vücutlar arasında geçiş yapabiliyorsa onu nasıl öldüreceğiz?"

Edward ile aynı anda cevap verdik. "Orijinal vücudu yok edeceğiz."

Bize baktı ve neredeyse kahkaha attı. "Bunu daha önce yaptınız."

Edward ile birbirimize baktık. Ben, "Evet," dedi. Edward da aynısını yaptı.

"Pekâlâ" dedi. Gözleri iyice açıldı. "Ben gidip bir harita bulayım."

57

Bir harita buldular ve raptiyelerle üzerini işaretlemeye başladık. Kırmızı bilinen kurbanlar, yeşil kayıp insanlar, sarı ise doğal sebeplerden öldüğü düşünülenler içindi. Bir desen ortaya çıkmaya başladı ama benim ümit ettiğim değildi. Dağlarda ücra bir yerde bir yoğunlaşma vardı ama bir sonraki yoğunlaşma kilometrelerce uzaktaydı, bir sonraki ise dağ köylerine yakındı, sonuncu ise Boulder'a doğru iniyordu.

Büyük sürpriz Travers'ın planlama/brifing için bize katılmış olmasıydı. Truth'un çürüme hastalığını emip çıkarttığını biliyordum ama vampirin ısırığı yüzünden daha ağır yaralı olduğunu düşünmüştüm. Gömleğinin yakası içinde sargı bezi vardı ve odadaki sütunlardan birine yaslanırken yavaş hareket etti, ağırlığını verirken yüzünü buruşturdu. Adamı görmek güzeldi, selam verdim. Başıyla onayladı ama suratı ifadesizdi. Son gördüğümde ben ve yanımdakiler iki kez kıçını kurtarmıştık. İçimden bir ses bunu sorun edeceğini söylüyordu. İç geçirdim.

Dedektif Foster, "Biz bunu nasıl görmedik?" diye sordu. Saçları seyrelmeye başlamış yaşlı bir dedektifti ve gözlükleri de olduğu için polisten çok bir lise öğretmenine benziyordu. Tabii eğer geniş omuzlarını ve kollarındaki kasları fark etmezseniz.

Travers, "Girmedik çünkü görülecek bir şey yok," dedi. Dağlarda atıp tutarken yaptığı gibi boğuk ve huysuz bir ses tonuyla konuştu. "Bunlar üç ay boyunca kaybolan dağcılar ve turistler. Vampir kurbanları değil."

"Üç aylık süre içinde bu kadar çok dağcı mı kayboldu?" diye sordum.

Bir anlık sessizlik oldu, ardından Foster cevap verdi. "Hayır ve gözden kaçırdık derken ondan bahsetmiyordum. Vampirler veya doğaüstü bir şey olmasa bile kaybolan insan sayısı çok fazla. Birinin kırmızı bayrak açması gerekirdi."

Başkomiser Jonas haritanın yanına gitti. "İlk kez bütün hepsini bir arada görüyoruz. Ayrı ayrı incelendiklerinde kayıpların ve kazaların sayısı normalden fazlaydı ama bu kadar fazla görünmüyordu."

"Mareşal olarak bu sorunla hep karşılaşıyoruz. Farklı kanun birimleri farklı bölgelere bakıyor ve bir sebep olmadıkça ellerindeki bilgileri paylaşmıyor. Lanet olsun, buralar farklı birimlerin kontrolünde, bölgelerin en az iki tanesinden farklı orman korucu istasyonları sorumlu. Bazıları evden kaçmış olabilir, yaşlı bir adam evden çıkart ve sonrasında bir yerden düşmüş olarak bulunur. Bu gibi kazalar hep olur, deneyimli değilseniz vahşi doğada tehlikeler çoktur, bazıları sıcaklığın ve iklimin ne kadar çabuk değişebildiğini bilmez."

"Sen dağlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? St. Louis'den geliyorsun, orası deniz seviyesinden birkaç yüz metre yukarıda değil mi?" Soruyu soran Travers'tı.

"Ülkenin dört bir yanında infazlara katıldım. Bir tanesinde aniden kar fırtınasına yakalandık ve sığınacak bir yer bulmak zorunda kaldık, bu yüzden iklim değişimlerini ve bu gibi yerlerde yanımıza almamız gereken malzemeleri inceledim çünkü sen haklısın. Ben yükseklere alışkın değilim ve sırf bu

yüzden az kalsın ölüyordum. Bir daha olmaması için elimden geleni yapıyorum."

"Sen küçükken izci falan mıydın?" diye sordu.

Hatfield, "Blake ile sorunun nedir?" diye sordu.

Şaşırmış gibiydi. "Ne zamandan beri onun hayranısın? Ona tüylü sevici ve tabut yemi demiştin."

Hatfield utandı. "O zaman Mareşal Blake'i tanımıyordum ama tanıdıktan sonra onu sevmeye başladım, Travers. Dün beş kişi öldü ve bunun sebebi benim ölüler konusunda çok deneyimli olmamam."

Travers, "Vampirler ölü görünüyordu; ölmüşlerdi. Kimse ölmediklerini bilemezdi," dedi.

"Blake biliyordu. Forrester biliyordu."

"Siktir," dedi.

"Travers, senin sorunun nedir? Dağlardan inen herkesin onun hakkında söyleyecek iyi bir şeyi vardı." Başkomiser Jones bakışlarını adamın üzerine dikti. "Vampirlerinden birinin hayatını kurtardığını duydum."

"Evet, vampirlerinden biri beni iyileştirdi." Bundan rahatsız gibiydi.

Jonas, "Travers, kes sesini. Blake hepimize karşı onurunu korumak zorunda kalırsa onunla birlikte dışarıya gönderecek adamımız kalmayacak," dedi.

Travers, "Rickman'ı duydum, iyi dövüşmüş; Blake şanslıymış," dedi.

Edward bir kahkaha attı.

Travers öfkeli bir bakış attı. "Bir sorun mu var, Forrester?"

"Anita asla şanslı bir atış yapmaz."

Travers, "Öyle olduğunu duydum," dedi. Sırtını duvardan aldı ve yüzünü buruşturdu, sonra sırtını dikleştirip herkese tepeden baktı ve Edward'a üstün gelmeye çalıştı.

Edward, "Anita'nın kazanmak için şansa ihtiyacı yok," dedi.

"Sen oradaydın, öyle mi?"

"Hayır."

"O zaman neler olduğunu nereden biliyorsun? Rickman'ı tanıyor musun?"

Edward, "Onunla tanışmadım," dedi.

"O zaman ne demeye çalışıyorsun?"

"Anita şanslı olduğu için kazanmaz. Anita iyi olduğu için kazanır."

Travers, "Evet, sanırım sen ne kadar iyi olduğunu biliyorsun," dedi.

Edward masasını öne itti.

Travers ağır adımlarla öne çıktı. Gülümsüyordu. Bu gülümsemeyi biliyordum. Dövüşmek istiyordu ama hedef ben değildim, erkek arkadaşım olduğunu düşündüğü kişiydi.

Jonas, "Bu kadar yeter, Travers; evine git," dedi.

"Elindeki bütün adamlara ihtiyacın var."

"Bir takım olarak çalışacak ve elinden geleni yapacak insanlara ihtiyacım var. Rickman'ın en iyi arkadaşlarından biri olduğunu biliyordum ama sırf onun kıçını tekmeledi diye kabadayılık görevini devralmak zorunda değilsin."

"Blake ile bir alıp veremediğim yok."

"O zaman ona veya Forrester'a laf sokmayı bırak. Saçma sapan bir cümle daha kurarsan seni eve gönderir ve hakkında resmi bir rapor yazarım."

"Ne yazacaksın?"

Jonas, "Cinsel taciz ile başlayabilirim," dedi.

"Ben kimseyi taciz etmedim."

"Belki de benim hafızam senden iyidir," Travers, senden alıntı yapacağım: *Sanırım sen ne kadar iyi olduğunu biliyorsun.*

Bu cümle iki mareşale yöneltilmiş cinsel içerikli bir hakaretti."

"Blake ile konuşmuyordum, ona hakaret ediyor olamam."

"Son cinsel taciz seminerinde uyudun mu? Kadınların yanında kurulan bu tarz cümleler taciz olarak sınıflandırılıyor."

Dağlarda kıçını kurtardığım için Travers'ın bana daha öfkeli olması bana çok garip geliyordu. Sonra bir kadın ve doğaüstü varlıklar tarafından kurtarılmaktan hoşlanmadığını düşündüm. Sorunu buysa ben de sinirlenmeye başlayacaktım.

Hatfield benim için savunmaya geçti. "Vampirlerinden biri çürüme hastalığını vücudundan çıkartmasaydı şerif gibi ölüyor olacaktın."

"Ben yardım istemedim," dedi.

"Minnet nedir bilmeyen piç," dedim.

Öfkeli gözlerini bana döndü. "Benden bir parça ister misin, Blake?"

"Cinsel içerikli bir soruysa, sağ ol ben almayayım."

Yüzü kızardı.

"Dövüşmekten bahsediyorsan iyileşmeni beklemek zorundayız. Yaralı biriyle dövüşmek adil olmaz."

Yüzü biraz daha kardı ve bana doğru yürümeye başladı ama Edward yanımda olduğu için onun da üzerine yürümüş oldu.

Edward, "Yürümeye devam et, Travers," dedi. "Çünkü benim için yaralı olman bir şeyi değiştirmez."

"Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Yenebileceğimi biliyorum," dedi. Bunu söylerken gülümsedi. Hem kavga etmek istemediğini belli eden hem de karşısındakini cesaretlendiren bir gülümsemeydi.

Travers gelmeye devam etti. Başkomiser Jonas önünü kesti. Travers'ın yanında küçük duruyordu ama tavırları yeterdi. "Evine git, Travers. Terapi almanı tavsiye edeceğim

çünkü yakın zamanda yaşadıklarından sonra travma geçirdiğini düşünüyorum."

"O kadar kötü durumda değilim; bu piçi yakalamanıza yardım edebilirim."

"Yaralı olduğunu söylemedim, travma geçirdiğini söyledim. Hâlâ şansın varken evine git. Forrester veya Blake'e dokunacak olursan seni ücretsiz izne gönderirim, şimdi hemen evine git!"

Gitmek için arkasını döndü ama omzu üzerinden bir yorum yaptı. "Vampirine hiçbir şey borçlu değilim, Blake."

"Truth seni minnettar kalasın diye kurtarmadı. Seni doğru olduğunu düşündüğü için ve savaşçı kardeşlerine saygı duyduğu için kurtardı."

"O benim savaşçı kardeşim değil. O lanet olasıca bir kan emen!"

"Şerif Callahan gibi hastanede çürümeyi mi tercih ederdin?" Bunu bağırarak söylemedim ama sesim yükseldi.

"Vampirin onu neden kurtarmadı?"

"Çünkü hastalık vücuduna yayılmış ve zehrin emilip çıkartılması mümkün değil." Gözlerim dolmaya başladı ama bu piçin önünde ağlayacak değildim. "Micah'ın babasını kurtarmak için çok geç ama senin için değildi. Lanet olasıca minnet nedir bilmeyen, kadın düşmanı, önyargılı, ırkçı piç."

Travers'ın suratı dondu kaldı, kaybolmuş gibi duruyordu. En güzel tasvir bu olabilirdi. Bu ifade yeterliydi; dağlarda yaralanması, Truth tarafından kurtarılması adamı derinden etkilemişti ama etki iyi olmamıştı. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

Jonas kimseyi hedef almadan, "Bu da neyin nesiydi?" diye sordu.

Soruyu belirgin birine sormadığı için bir şey söylemedim. Sessizlik şimdi çok yoğundu.

Konuşan odanın arkasındaki Al oldu. "Geç kaldığım için özür dilerim, Anita, ama çok hoş küfrediyorsun."

Bunu duyanlar gülmeye başladı. Al içeriye adım atarken ben de gülümsedim. Gülümsedi ve yüz ifadesinden az önce söylenenleri duyduğunu, kasvetli havayı dağıtmak istediğini anladım. Travers minnet nedir bilmeyen bir piç olabilirdi ama onun gibilerin her biri için bir Al, bir Hatfield ve bir Jonas vardı. Bu şehirde düşmandan çok dost edinmiştim. Sadece bazı insanların benden neden nefret ettiğini anlamıyordum, çok mantıksızdı, hiçbir zaman da anlayamayacaktım. İnsanlardan değiştiremeyecekleri şeyler için nefret etmezdim. Fiziksel görünümleri veya psişik yetenekleri veya başka şeyler bende nefret uyandırmazdı. Aksi bir kadındım ve nereye gitsem birilerini öldürüyordum ama insanlardan nefret etmiyordum. İnfaz ettiğim insanlar durumdan memnun olmayabilirdi ama hey, bazen elinizdekiyle yetinmek zorunda kalırdınız.

58

Bir zamanlar vampir avlamak sadece gündüzleri yapılan bir şeydi. Vampirlerin uyanık olmadığı ve sizi avlayamayacağı saatleri kullanır, inlerini gündüz bulmaya çalışırdınız. Böylece vampirler ölüyken ve karşı koyamayacak durumdayken kalplerine bir kazık saplayıp kafalarını kesebilirdiniz ama şimdi bizim elimizde soruları cevaplayabilecek durumda iki vampir vardı. Muhtemelen efendilerinin gündüz nereye gizlendiğini biliyorlardı ama güneş gökyüzündeyken bizimle konuşamazlardı. Evet, bir de avukatları vardı ama artık infaz emri benim olduğum için bütün gücümü kullanabilirdim. Avukatı vampirleri sorgulamama izin vermeye zorlayabilirdim, bunun insanların hayatını kurtaracağını düşünüyorsam istediğimi yapmak zorundaydı. Dün akşam beş kişi kaybetmiştik ve sadece ikisi kanun adamıydı; diğer üçü masum insanlardı. Güneş battıktan sonra vampirleri sorgulamamı sağlayacak bütün kanıtlara sahiptim. Gecenin gelmesini ve vampirlerle konuşmayı dört gözle bekliyordum ama aynı zamanda vampir efendisinin yeni hilelerinden de korkuyordum. Hastanedeki zombiler ve çürüyen vampirler benim standartlarıma göre bile yeterince kötüydü. Bu yüzden, bir taraftan gündüzün bitmesini dört gözle beklerken, diğer taraftan endişeleniyordum.

Şerif Yardımcısı Al yanına aldığı adamlarla birlikte telefon-

larına cevap vermeyen veya bir süredir ortalıkta gözükmeyen ücra yerlerdeki insanlara bakmaya gitmişti. Şimdi infaz emri bana ait olduğu için korumalarımı soruşturmaya dâhil edebilirdim. Birkaç mareşal avlanırken yalnız kalıp sivillerden yardım alamadığı için ölünce Doğaüstü Birim kuralları değiştirmişti. Bunun sonucunda bazı siviller saldırı ve bir defasında da cinayetle suçlanmıştı fakat bunlar meşru müdafaanın tam olarak tanımlanmadığı eyaletlerdeydi. İnsanların büyük bir kısmı kanunların eyaletler arasında ne kadar farklılık gösterdiğinin farkında değildi. Biz Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyorduk ve bu ülkenin kurucularının kanunlara bunu eklemesinin bir sebebi vardı. Bizim aslında Amerika diye tek bir varlık değil Amerika şemsiyesi altında farklı varlıklar olmamız gerekiyordu, ya da en azından en başlangıçta düşünülen buydu. Eyaletler Kurucu Babalar'ın düşündüğü gibi neredeyse farklı ülkeler olmayabilirdi ama yasal olarak şaşırtıcı farklar vardı. Bir rozetim olmadan önce yasal infazları gerçekleştirmem gerektiğinde gittiğim yerin kanunlarını incelerdim. Yüce Divan mareşallerin hayatını kurtaran sivillerin lehine karar vermeye meyilliydi ama yine de bir süre tutuklu kalabiliyorlardı, bu yüzden yeni *kanun* Mareşaller Servisi'nin sırtına yüklenmişti. Aslında eski bir geleneğin yeniden ifade edilmesi ve yasallaştırılması gibiydi. İnfaz emrinin sahibi olarak hayatta kalmama ve sivil kayıplarını önlemeye yardımcı olacağını düşündüğüm sivilleri yanıma alabilirdim.

Bir nevi Vahşi Batı'da şerifin tavernaya girip içeridekilere şunu söylemesi gibiydi. "İsteyenler benimle gelebilir, bu adamların kıçını birlikte tekmeleyelim." Bu sayede Nicky'yi resmi olarak yanıma alabilirdim.

Herkes dışarı çıkınca odanın bir köşesine geçip bana katılmasını istedim. "Dev'i istiyor musun?" diye sordu.

"Bence Dev bir süre benimle birlikte takılmasa daha iyi olur," dedim.

"Yanımda kimi getirmemi istersin peki? Özel bir tercihin var mı?"

"Kimlerin burada olduğunu bilmiyordum. Lisandro en iyileri yanlarına aldıklarını ve korumaların başında Claudia'nın olduğunu söyledi."

"Öyleyse seçimi Claudia mı yapsın?"

"Senin veya benim birlikte çalışmak istemeyeceğimiz biri olmadığı sürece sorun olmaz. Aynı zamanda polisle uyum içinde çalışacak biri olmalı."

"Claudia'ya kimin uygun olacağını sorarım. Dev'in yerini almasını istediğin biri var mı?"

"Senin var mı? Siz korumalık görevinde uzun süredir birlikteydiniz," dedim.

Telefondan gelen küçük mutlu sesten gülümsediğini anladım. "Gelin'im diye beni susturmak yerine fikrimi sorduğun için teşekkür ederim."

Gülümsedim. "Sanırım ben o tür bir Damat değilim. Dürüst olmak gerekirse, sen hastanede o yorumu yapana kadar Dev ile iyi dost olduğunuzu düşünüyordum."

"Bunu sana nasıl açıklarım bilmiyorum ama bir yere kadar dosttuk. Bodrumdaki dövüşte kendini kaybedince gözümdeki değeri düştü."

"Zayıf olduğu için mi?"

"Ve bundan rahatsız oluyorsa benim hayatımın geri kalanını nasıl geçirdiğimi bilmek istemeyeceği için. Seni kısmen seven biriyle dost olamazsın. Dev ile iş arkadaşı olabilirim ve duşta seni onunla paylaşabilirim ama o benim ne olduğumu kaldıramaz, Anita. Artık bundan eminim."

Edward yanıma geldi. "Oy hakkım var mı?"

Onayladım. "Ted iki sentini feda etmek istiyor," dedim.

Nicky, "Bana göre hava hoş," dedi.

Edward'a baktım, kaşlarımı havaya kaldırdım. "Kiminle oynamak istiyorsun?"

"Yanında getirdiğin herkesi tanımıyorum ama Bobby Lee veya Fredo olmayacaksa Lisandro gelsin. Geldiyse Socrates de olabilir. Claudia da derim ama beni sevip sevmediğinden emin değilim."

"Claudia seni sevmediğini hiç söylemedi, en azından bana," dedim.

"Sana yardım etmektense başını belaya soktuğuma inanıyor," dedi.

Nicky araya girdi. "Ben Claudia'yı istemem. Dövüşte iyidir ama benim yanımda rahat değil."

"Neden?" diye sordum.

"İriyim, baskın bir erkek aslanım. Bu tanıma uyan son sevgilinin yaptıklarından sonra bana güvenmiyor."

Kibarlık yapıp Haven ismini telaffuz etmemişti çünkü Haven'ı öldürmenin bende bir şeylere zarar verdiğini biliyordu. Haven'ı Claudia da sevmezdi ve olaylar çığırından çıkınca adamı öldürmeme yardım etmişti. Fakat Haven o arada Nathaniel'i ve Claudia'yı vurup bir başka aslanı çoktan öldürmüştü. Tam bir kargaşaydı.

"Tamam, sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Ama Lisandro olmasa daha iyi."

Nicky, "İşinde iyidir," dedi.

"Evet ama benimle son geldiğinde neredeyse ölüyordu. Listedeki evli ve çocuklu tek erkek. Eşine ve çocuklarına Lisandro'yu neden kaybettiğimizi açıklamak istemem."

Nicky, "Lisandro risklerin farkında," dedi.

Edward, "İşler tehlikeliyken Lisandro'yu yanına almazsan

koruma olarak bir işe yaramaz," dedi.

İç geçirdim. "Belki, ama biraz daha açıklayabilir misin?"

Nicky, "Benimle konuşuyorsan, sadece ne istediğini söyle, gereken açıklamayı yaparım," dedi.

"Biliyorum, Nicky. Ted ile konuşuyordum."

Edward, "Socrates burada mı?" diye sordu.

"Socrates iyidir," dedim.

"Evet ama bana güvenmiyor, bu yüzden birlikte çalışmak zor oluyor."

Nicky, "Sana neden güvenmiyor?" diye sordu.

"Ben kötü adamım ve o da eski bir polis."

"Sen kötü adam değilsin," dedim.

"Evet, öyleyim, Anita," dedi.

"Hepimiz aynı fikirde değiliz," dedim.

Kıkırdadı. "Hayır, Socrates'in polis duyuları benim yanımda alarma geçiyor ve öyle olması gerek. Ben onun düşündüğü şeyim. Ted olarak olduğum şeyi çok fazla gizleyemem."

Ted de kötü biri değil, demek istedim ama duraksadım. Arkadaşlarım veya sevgililerim söz konusu olunca *iyi* ve *kötü* kavramları göreceli bir hâl alıyordu. Derin bir nefes aldım ve verdim. Felsefi tartışmalar başka bir günü bekleyebilirdi.

Nicky, "Pekâlâ, buraya getirilenler içinde Lisandro veya Domino'yu tercih ederim. Pride da olabilir ama Dev ile birlikte büyüdü ve eğitim aldı. İşler sarpa sararsa ona da aynısı olabilir. Ethan iyi ama sana ayak uydurabilir mi bilmiyorum," dedi.

"Pride gerçekten burada mı? Altın kaplanımız hiçbir iş için şehir dışına çıkmazdı," dedim.

Nicky, "Görünüşe göre Claudia onu da istemiş ve o da itiraz etmemiş," dedi.

"Başka kim var?" diye sordu.

Edward biraz daha yaklaştı. "Anita, Lisandro'nun işini yapmasına izin ver."

"Geçen sefer öldüğünü düşündüğümde nasıl olduğumu unutmadım. Tek düşündüğüm şey eşine ve çocuklarına ne diyeceğimdi."

"Benim de çocuklarım var ve yasal bir kâğıt parçası hariç Donna'nın eşi sayılırım ama beni yanına alıyorsun."

Mavi gözlerine baktım. Sıcak bir şey söylüyordu ama gözleri soğuk kış gökyüzü rengindeydi. Hatfield ile birlikte odada bizden başka biri olmadığını fark ettim. Hatfield bizimle gelmek, işin nasıl yapıldığını daha iyi öğrenmek, bilen birinden ders almak istiyordu. Odanın diğer tarafına gidip bizi rahat bırakmıştı. Geriye kalan herkesin kontrol edeceği bir adresi vardı ve dışarıya çıkmıştı. Edward artık Ted rolüne bürünmek zorunda değildi.

"Anlaştık," dedim. "Lisandro ve Socrates gelecek. Senin kötü adam olmanla ilgili altıncı hisleri hakkında onunla konuşurum."

Edward, "Socrates'i alınca Lisandro'nun daha güvende olacağına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Omzumu silktim.

"İşini yapmasına izin vermek zorundasın, Anita."

"Hayır, değilim." Yüzüne baktım.

Kaşlarını çattı. "İnsanlar evli ve çocuklu diye bunu onlara yapamazsın. Korumalarının işleri dışında da bir hayatları olacak ve eninde sonunda çocuk sahibi olacaklar."

"Biliyorum," dedim. Biraz kendimi savunur gibiydim.

"O zaman çocukluk sorunların yüzünden Lisandro'nun işini yapmasına engel olma," dedi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

"Anita," dedi. Bana baktı.

Dudak bükmek veya öfkelenmek istedim, yıllardır bunları savunma mekanizması olarak kullanıyordum. "Pekâlâ, ama yine de yanımıza birini daha almak istiyorum."

Edward, "O zaman diğerinin kim olacağını Nicky'ye bıraksan?" dedi.

İç geçirdim. "Tamam, anlaştık."

"Tamam," dedi.

Yüzüne baktım. "Gerçekten mi?" diye sordum. Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemedim.

Nicky, "Lisandro ve kim?" diye sordu.

"Edward ile son seçimi senin yapmana karar verdik."

Nicky, "Gerçek ismini kullandın," dedi.

"Özür dilerim, beni şaşırttı."

"Seni bu kadar şaşırtacak ne yaptı?" diye sordu.

"Sonra açıklarım," dedim. "Sen hazır ol. Şehir dışında çıkarken seni yoldan alırız."

"Tamam, seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Otomatik bir cevaptı çünkü hâlâ Edward'ın yüzünü inceliyordum. Nicky telefonu kapatınca Edward'a döndüm. "Nicky'nin kararlarına gerçekten güveniyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Çok büyük bir övgü," dedim.

"Beni tanırsın, Anita. İşini yapmak için her şeyi göze alan sosyopatları severim."

"Bu durumda ben ne oluyorum?"

Sırıttı ve hoş çocuk Ted gülümsemesini gösterdi. "Sen asla benim kadar sosyopat olamazsın, Anita. Ve ikimiz de Nicky kadar iyi olamayız. Nicky duyguların seçimlerini etkilemesine izin vermiyor. Socrates'in kendisine güvenmemesi duygularını incitmiyor, sadece dövüşte kendisine ayak uydurmamasın-

dan korkuyor çünkü o zaman iyi bir takım olamazlar. Tüm sporlar bir yana, takım olarak çalışmaya en çok savaşta ihtiyaç duyulur."

İtiraz etmeyi bıraktım çünkü Edward gerçekten de Nicky'ye güveniyordu. Sevgililerimden birine bu kadar güvenmesi şaşırtıcıydı. Micah ve Nathaniel'i severdi. Jean-Claude'dan nefret etmezdi ama bu, güvendiği anlamına da gelmezdi. Bunların hepsini zihnimin bir köşesine attım çünkü zamanımız azalıyordu. Lisandro'yu yanıma almak istememin sekiz yaşındayken annemi kaybetmiş olmakla ilgili olduğunu kabullendim. Annemi kaybetmenin bana ne kadar zarar verdiğini biliyor ve Lisandro'nun çocuklarının benzer bir şey yaşamasını istemiyordum, gerçek buydu. Kişisel sorunlarım işime engel olduğunda bundan nefret ediyordum. Yıllarca özel hayatımda da sorun çıkartmışlardı ama işim genelde nevrozlarımdan etkilenmezdi.

Hatfield'ı alıp Edward'ın cipine doğru yürüdük. Yolda yanımıza birkaç kişi alacağımızı söyledim. İtiraz etmedi. "İki sarışını mı alacağız?" diye sordu.

"Birini," dedim.

"Yeni korumaların mı?" diye sordu.

Edward, "Sana yeni," dedi.

"Onlarla tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedi.

Alay edip etmediğini anlamak için dikiz aynasından yüzüne baktım ama dürüsttü.

"Ne?" diye sordu.

"Ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım," dedim.

"İşimi daha iyi yapmamı sağlayacak birisi veya bir şey varsa buna hazırım. Dün akşam benim yüzümden bir sürü insan öldü. Onları geri getiremem ama işimde daha iyi olup aynı hatayı bir daha yapmayabilirim."

"Onları sen öldürmedin, Hatfield," dedim.

"Siz olsanız o ceset parçalarını bir hastanenin morguna koymazdınız. Dün akşam yetki sizde olsaydı o beş kişi de şimdi yaşıyor olacaktı. Bu yüzden cahilliğimin bir bedeli olmadığını söylemeyin."

Buna verecek cevabım yoktu.

Edward, "Hepimiz hata yaparız," dedi.

"Kesinlikle, ben de bu yüzden gölgeniz gibi sizi takip edecek ve siz gidene kadar sizden bir şeyler öğrenmeye çalışacağım."

Hatfield'ın beni çok yakından takip etmesini istemiyordum ama hayır diyemezdim. Edward ile göz göze geldik. Edward da bir şey demedi. Durumu idare etmek zorundaydık. Lisandro ve Nicky'nin seçtiği diğer korumanın Hatfield'ı sevip sevmeyeceğini bilmiyordum. Aslında, Hatfield'ın da onları sevip sevmeyeceğinden emin değildim.

59

Listemizdeki üçüncü evdeydik. Birisi iki şeritli yoldan gelip evin yanından geçse her şeyin normal olduğunu düşünürdü. Bir sorun olduğunu anlamak için araçtan inip evin arkasına yürümek gerekiyordu. Pencereler ve kapı kırıktı, parçalar daha kuzeydeki insanların sahip olmak için milyonlarca dolar ödeyeceği bir dağ manzarasına bakan küçük verandaya saçılmıştı. Gerçi daha kuzeydekiler buraya gelse bu küçük evi yıkıp yerine çok daha lüks ve pahalı bir şey dikerdi fakat bunu yapmaları manzaraya bir şey katmazdı. Verandanın daha büyük olması manzaranın daha iyi olacağı anlamına gelmezdi.

Dağlar ardı ardına sıralanıyor ve en öndekilerin dorukları beyazlaşıyordu. O kadar güzel ve çarpıcı bir manzaraydı ki birinin verandasından görülen manzara gibi değil de bir takvim yaprağı gibi duruyordu. Temiz ve taze havayı ciğerlerime çektim çünkü içeriden pis kokular geleceğini biliyordum. Yaşlı çift zombiler tarafından yenmişti. Önce vampirler mi tatlarına bakmıştı? Etrafa saçılan kemiklerden ve kalan et parçalarından bunu anlamak mümkün değildi. Bir parça etin birkaç gün sonra ne kadar kötü kokabildiği şaşırtıcıydı. Cesetler dışarıya taşınmış olsaydı hayvanlar pisliği şimdiye kadar çoktan temizlerdi ama devrilmiş mobilyalar kapıyı ve hatta pencereleri kısmen kapatıyordu. Çift dolapları pence-

relerin önüne çekmek istemiş olabilirdi ama kapı... Mutfak masası eşiğe nasıl ve neden gelmişti? Masayı çift koyduysa neden parçalanmış ve yenmişlerdi? İçeriye girmek için masayı kenara çekmek zorunda kaldık.

Nicky gelip yanımda dikildi. "Dün akşam daha kötülerini gördün," dedi.

"Biliyorum."

"Öyleyse, bu manzara neden seni bu kadar rahatsız ediyor?"

Güzel bir soruydu. Biraz düşündüm. "Resimlerini gördün mü?"

"Evet."

"Farklı dönemlere ait resimleri var. Ailelerinin nasıl büyüyüp geliştiğini resimlerden görebilirsin. Birbirlerini sevdikleri belli. Her resimde bunu görebiliyorsun. Kırk yıllık evliliğin ardından korkunç bir biçimde ölmüşler... Sadece çok mutlu zamanların ardından gelen kötülüğü görmek beni rahatsız ediyor."

"Resimler gerçeği söylemez, Anita. Herkes resimlerde mutlu görünecek kadar oyuncudur."

Yüzüne baktım ve yana baktığını gördüm. Büyük bir çiftlik evinde büyüdüğünü biliyordum ama neresi olduğunu sormamıştım. Büyüdüğü yerde burada olduğu gibi dağlar var mıydı?

"Bu resimlerde yalan söylediklerini ve aslında birbirlerinden nefret ettiklerini mi söylüyorsun?"

Gülümsedi ve dışarıya bakmaya devam etti. "Hayır, sen harika insanlar oldukları konusunda muhtemelen haklısın. Çocuklarını büyütmüşler ve Hallmark reklamlarında gösterilen aileler gibi olabilirler. Ama benim gözümü çıkartan kadın dışarıda bir yerde, hapiste ama hâlâ yaşıyor. Resimlerdeki çocuklar... ben mutlu çocukların hayal olduğunu sanırdım.

Herkesin benim gibi acılar yaşadığına inanır ama kimsenin bunu yüksek sesle itiraf edemediğini düşünürdüm. Fakat sonra bir gün bunun herkese olmadığını fark ettim. Sadece benim ailem boktanmış."

Üzerimizde zırhlar ve birçok insanın gereğinden fazla olduğunu düşüneceği kadar silah olduğu için birbirimize sarılmaya çalıştık. İş kıyafetlerimiz olmayınca sarılmak daha kolaydı ama bir parça da olsa dokunmak hiç dokunmamaktan daha iyiydi.

"Bu yüzden böyle resimler görünce sinirim bozuluyor. Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyorum. Aptalca mı?"

"Hayır," dedim. "Aptalca değil."

Bana tepeden baktı. "Samimi olduğunu hissedebiliyorum. Ne hissettiğini anlayamasaydım sana inanmazdım."

"Neye inanmazdın?" diye sordum.

"Bize, sevgimize. Duygularını hissetmeseydim hiçbirinin doğu olmadığını ve herkesin yalancı olduğunu düşünmeye devam ederdim. Hiçbir şey bu resimlerdeki kadar güzel olamaz derdim ama sen buna inanmama engel oluyorsun. Ne kadar üzgün olduğunu hissediyorum, kendimi iyi hissetmemi istiyorsun. Aslında vazifem senin kendini daha iyi hissetmeni sağlamak, bu yüzden tam tersi olması gerek, ama sen de benim mutluluğumu önemsiyorsun."

"Birini gerçekten seviyorsan onun mutluluğunu önemsersin," dedim.

Başıyla onayladı. "Bunu anlamaya başladım."

Edward yanımıza geldi. Hatfield arkasındaydı. En son Lisandro ve Seamus geldi. Seamus uzun boylu, siyah tenli ve yakışıklıydı. Afrika kökenliydi ve ismi bu yüzden tezattı. Böyle görünen birinin elinde bir mızrakla aslan avlıyor olması gerekti, James isminin İrlanda eşdeğerine sahip olmamalıydı. Zengin

bir kahverengi tona sahip gözlerini kırpıştırdı. Sırtlanların göz bebekleri sürüngenlerinki gibi çizik olmasaydı bu gözlerin bir insana ait olduğunu düşünebilirdiniz ama göz bebekleri garipti ve rengi de normal değildi. Goran'ın ayı gözleri bakırımsı bir kırmızıydı ve onunkiler de insan kahverengisi değildi. Aradaki farkı açıklayabileceğimi sanmıyordum ama bu gibi gözleri görünce insan olmadıklarını hemen anlıyordum.

Bana Seamus'un yüzlerce yıl efendisi olan Jane ismindeki vampirin Seamus'u uzun süre hayvan formunda kalmaya zorladığı söylenmişti. Gözleri bu yüzden normale dönmemişti. Micah'ın gözleri gibi hayvan formunda sıkışıp kalan gözlerdi. Seamus'un efendisinin bunu yapması daha kötüydü. Ben Chimera'yı öldürerek Micah'ın kurtulmasına yardım etmiştim. Seamus için ise böyle bir kaçış söz konusu değildi çünkü efendisi ölecek olursa büyük ihtimalle Seamus da ölürdü. Suçluların peşine düşen bir ekibe katılacaklar listemden değildi. Sorguladığım dövüş yetenekleri değildi, çünkü adamı antrenmanlarda görmüştüm. Bu kadar uzun boylu ve uzun kollu biri için zarif hareket ediyordu. Fredo adama *karanlık su* diyordu çünkü adamın hareketleri çok akışkandı. Bu isim üzerine yapışmıştı ve adama şimdi herkes *su* diyordu. Seamus'un umurunda değildi, hiçbir şeyi kafasına takmayan biriydi. Diğer sosyopatlardan çok daha az duyguya sahipmiş gibi duran iri yarı, karanlık ve zarif bir ölüm makinesiydi.

Hatfield göz ucuyla adama baktı ve eli hiç düşünmeden silahına gitti. Adam o kadar iri, o kadar sakindi ki insanı tedirgin ediyordu. Bu durumu rahatsız edici bulan tek kişi olmamak güzeldi.

Yanımızda yabancı birileri daha olsaydı Nicky ile birbirimize sarılmaya devam etmezdik ama Hatfield dışında herkes buna alışkındı. Ben sarılmayı seven biriydim.

"Lanet olsun, burada ne olmuş?"

"Bu yaşlı çifti zombiler canlı canlı yemiş," dedim.

Hatfield ürperdi. "Biliyorum ama mutfak masası neden kapının önünde ve kırık pencerelerin önü neden kapalı? Demek istediğim... bunların zombileri dışarıda tutması gerekmez miydi?"

Şaşırtıcı olanı fark etmiş olması kadının gözümdeki değerini biraz daha artırdı. "Evet, öyle."

Edward, "Masayı ve dolapları sonradan çekmek için bir sebepleri varsa zombilerin de evde kapana kısılmış olmaları gerekirdi ve öyle olmamış. Kurbanlarını yedikten sonra gitmişler," dedi.

"Öyleyse dışarıya nasıl çıktılar?" diye sordum.

Lisandro, "Üzerinde anahtarlar olan mantar panoyu gördünüz mü?" diye sordu.

Hepimiz ya başımızla onayladık ya da, "Evet," dedik.

"Evin anahtarı orada mı bakmamı ister misiniz?"

"Yedek anahtarları vardır, bunlar o tarzda insanlar."

"Pekâlâ, o zaman gidip anahtarlarının burada olup olmadığına bakayım. Esas anahtarlar çıplak olmaz, anahtarlığa mutlaka bir şeyler takarlar."

"Kadının çantasını gören var mı?" diye sordum.

Kimse görmemişti.

Edward, "Çantayı da bulalım," dedi.

Mutlu resimlerin olduğu kötü kokulu eve tekrar girmek istemiyordum. Nicky de istemiyordu. Edward bile isteksiz gibiydi. Manzaradan etkilenmeyen tek kişi Seamus'tu. Nicky'ye adamın duygusuzluğunu rahatsız edici bulup bulmadığını sorabilirdim ama hayır diyeceğini biliyordum.

Ziyaret ettiğimiz diğer iki evde de ölülerden arda kalanlar vardı. Evlere zorla girilmişti ama diğerlerinde pencereler ile

kapılara barikat kurulmamıştı. Katil zombilerin saldırdığını düşünecek olursak diğer evler normaldi. Tek bilinmeyen bu evle ilgiliydi, bu yüzden içeriye girdik çünkü bir şeyler öldürmüyor veya yakmıyorsak gizemleri çözerdik, bizim işimiz buydu.

60

Kadının çantasını bulamadık. Hatfield her kadının bir çantası olmayacağını söyledi ama kadının cüzdanını veya kimliğini de bulamadık. Adamın cüzdanında ise kimliği, paraları ve kredi kartları vardı. Cüzdan masanın üzerindeydi, muhtemelen her akşam koyduğu yerdeydi.

Hatfield, "Dolapta üç çanta var ama çok eskiler. Kadının bir cüzdanı olmalı," dedi.

Ne demek istediğini biliyordum. Kadın kurbanın -gerçekten kurban olduğunu düşünmek zorundaydım- çantası neredeydi?

"Zombiler çantaları almaz," dedim.

Seamus, "Ya deriyse?" diye sordu. Sesi beklendiği gibi pesti.

"Et yiyen zombiler sadece taze et veya yeni ölmüş leşleri yer. İşlenmiş deri, en pahalısından bile olsa, onların yemeyeceği kadar ölü bir şey."

Edward, "Ghoul olsa yerdi," dedi.

Başımla onayladım. "Ama bunu yapanlar ghoul olsaydı adamın kemerini ve evdeki bir sürü şeyi de yerdi. Onlar leş ve çöple beslenir," dedim.

Hatfield, "Ghoulların çıktıkları mezarlığı terk edemediğini sanıyordum," dedi.

"Normalde edemezler," dedim.

"Kilometrelerce gitsek bile bir mezarlık bulamayız," dedi.

Edward ile birbirimize baktık. Kazayla kendisini kaldıran bir nekromensırı takip eden ghoul yaratığı hatırladık. "Ben ghoul olduğunu sanmıyorum," dedim. Edward'ın gözlerine baktım.

"Evet, ghoul değil," dedi.

Nicky, "Çantayı zombiler almadıysa kim aldı?" diye sordu.

Lisandro, "Belki katliamdan sonra içeriye bir hırsız girip çantayı almıştır," dedi.

"O zaman adamın cüzdanını neden almamış? İçinde yüzlerce dolar ve kredi kartları var," dedim.

Hatfield, "Hırsızlık değilse çantayı neden almış olabilirler?" diye sordu.

Lisandro, "Hırsızlıksa neden daha fazlasını almamışlar?" diye sordu.

"Demek ki hırsızlık değil," dedim.

Nicky, "Dağlarda zombilerin yanında vampirler vardı; burada da aynısı olabilir mi?" diye sordu.

"Olabilir," dedim.

"Bir vampir yaşlı bir kadının çantasını neden alsın?"

Edward, "Çantanın içinde cüzdanda olmayan ne olabilir?" diye sordu.

Lisandro, Nicky ve ben aynı anda cevap verdik. "Anahtarlar."

"Pencerelerden veya kapıdan girmemişler. Çift barikat kurmuş ama sonra bir sebepten dolayı ön kapıyı açmak zorunda kalmışlar."

Hatfield, "Vampir güçleri mi?" diye sordu.

"Arkada zombilerle mücadele ediyorlarsa, hayır. Korku ve panik vampirlerin zihinlerini ele geçirmesine engel olur, ancak önceden bu çiftle temasları olması gerekir. Zihinleri daha önceden kontrol edildiyse, belki," dedim.

Edward, "Çok olası değil," dedi.

"Katılıyorum," dedim.

"Arkada katil zombiler var. Kendini içeriye kilitlemişsin. Ön kapıyı neden açarsın?" diye sordum.

Nicky, "Kapıyı kime açarsın?" diye sordu.

Hatfield, "Tanıdık birine," dedi.

Edward, "Yardım edin," dedi.

Kafamı yana çevirdim. "Ne?"

"Acil bir durumda birine yardım etmek için açarsın. Evde yangın varsa itfaiyecileri içeri alırsın, soyulduysan polisleri içeriye alırsın."

Yüzüne baktım. "Polis olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ya bir polis ya da güvendikleri birisi, kendilerini koruyacağını düşündükleri biri. Belki de tanıdıkları bir memur," dedi.

Hatfield, "Sadece tahmin yürüterek polislerden birinin vampirler ve zombilerle iş birliği yaptığı sonucuna varamayız," dedi.

"Belirgin birini suçlamıyoruz, Hatfield, sadece beyin fırtınası yapıyoruz. Bölgedeki evlerin hepsinin yoldan geçerken görülmeyecek tarafta olan kısımları parçalanmış. Zombiler, katil zombiler bile, bu kadar akıllı değildir. Fakat bir vampir tarafından kontrol ediliyorlarsa, o zaman olabilir. Dağda gördüklerim ve hissettiklerimden yola çıkarsam bu vampir o kadar soğukkanlı da değil."

Edward, "Belki de öldürdükçe tedbiri elden bırakıyordur," dedi.

"Arzularını tatmin ettikçe kontrolden çıkan bir seri katil gibi mi?"

"Evet," dedi.

"Olabilir," dedim.

Edward, "Ama birisi zombileri ve vampirleri dışarıya çıkartmış, sonra kurbanın çantasını almış ve kapıyı da üzerinden kilitlemiş," dedi.

"Bunda hemfikiriz," dedim.

Hatfield, "Ben aynı fikirde olduğumu söyleyemem," dedi.

"Olası olduğuna katılmıyor musun?"

"Evet," dedi. "Sınıfta ve sahada öğrendiğim her şey öyle olamayacağını söylüyor. Et yiyen zombiler nadir görülür. Zombi filmlerinin aksine sürü olarak dolaşmazlar, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Vampirler de zombilerle birlikte takılmaz, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Ve şimdi de bir insanın, veya bir polisin, önden keşif yaptığını, yaratıkları görülmeyecek bir yere götürdüğünü ve izlerin yok edilmesine yardım ettiğini söylüyorsunuz."

"Belki," dedim.

Lisandro, "İzleri yok ediyorlarsa masayı neden kapının önünde bırakmışlar?" diye sordu.

Nicky, "Ve çantayı neden almışlar? İşi bittikten sonra bir kenara fırlatabilir veya bir yere tıkabilirdi," dedi.

Bu sefer mantıksız olduğunu hepimiz kabul ettik.

Seamus, "Ya artık izleri yok etmek istemiyorsa?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Ya bu kurbanlarla ilgili bir şey iş birliğini gözden geçirmesine sebep olduysa?"

Edward, "O zaman kurbanları önceden tanıyordur," dedi.

"Evet veya bizim gibi içerideki resimleri görüp gördüklerinden etkilenmiş de olabilir."

"O zaman yakalanmak mı istiyor?" diye sordum.

Edward, "Bilinçli olarak değil," dedi. "Ama bilinçaltında, evet."

Hatfield, "Sizce kendini ele verene kadar bu tarz hatalar yapmaya devam mı edecek?" diye sordu.

"Belki, ama eğer öyleyse hatasını bulmak için daha fazla suç mahalli gezmeliyiz. Bunları yeniden öldürmeden yakalamak istiyorum," dedim.

Hatfield, "Tabii ki," dedi. "Ama nasıl?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz bilmiyorum."

Edward, "Henüz," dedi.

"Evet, henüz bilmiyorum, Ted, bunu bana sen öğrettin."

Başıyla onayladı ve tanıdık soğuk gülümsemesini gösterdi. Birilerini öldürürken yüzüne takındığı bir gülümsemeydi.

"Henüz bilmiyoruz," dedi.

"Ama öğreneceğiz," dedim.

Hatfield, "Neler olduğunu öğrendikten sonra ne olacak?" diye sordu.

"Hepsini öldüreceğiz," dedim.

"Onlara yardım edeni de mi? Bir insan olsa da mı?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Duruşmaya giderse avukatı akli dengesinin yerinde olmadığını iddia eder ve cezada indirim ister."

"Hiçbir avukat bununla bağlantısı olan birine yardım edemez," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"İnfaz emri suçlular arasında ayrım yapmaz demek istiyor."

Hatfield kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"İnfaz emri bu işe karışan herkesi öldürmemize izin veriyor, Hatfield."

"Bir insanı tutuklamadan, yargılamadan, öldürebileceğinizi mi söylüyorsunuz."

Başımla onayladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni veya bir başkasını öldürmeye çalışıyorlarsa sorun değil tetiği çekerim ama sen bir vampir gibi morgda kelepçeli ve zincirliyseler bile onları öldüreceğini söylüyorsun."

"Hayır, yasal olarak yapabileceklerimi söylüyorum."

"İnsanlar gün doğunca ölmez. Sana bakıp hayatları için yalvaracaklar."

"Evet, uyanıkken vampirler de bunu yapar."

"Bir insan ile bir yaşayan ölüyü öldürmek arasında senin için fark yok, öyle mi?"

"Evet," dedim.

"Bir zamanlar var mıydı?"

"Bir zamanlar vampirlerin gerçekten kötü olduğunu ve onları öldürerek dünyayı kurtardığımı düşünüyordum ama bütün bunlar birkaç sene önceydi. Bir süredir öyle düşünmüyorum."

"Vampirleri insan olarak görmeye başlarsam onları öldürebileceğimi sanmıyorum."

Edward, "O zaman Anita'nın dostlarından uzak dur," dedi. "Onları insan olarak görmeye başlarsan yaratık olarak göremezsin."

Hatfield başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Lisandro, "Sohbetin geri kalanını dışarıda, havanın daha temiz olduğu bir yerde yapsak?" diye sordu.

Hatfield'e açıkladım. "Fare-adamlar yaratıklar içinde en hassas burunlara sahip olanlardır," dedi.

Kadın dönüp Lisandro'ya baktı. "Fare-adam?" diye sordu.

"Biliyorum, fare olamayacak kadar yakışıklıyım. Sen kurt veya leopar olduğumu düşünüyor olmalısın ama hayır, ben büyük bir lağım faresiyim."

Hatfield yüz ifadesini kontrol etmeye çalıştı ve tiksindiği belli oldu. Ürperdi.

Lisandro, "Farelerden korkar mısın?" diye sordu.

Başıyla onayladı.

Lisandro gülümsedi ama dudakları kenarlardan bükülmüş hâli yakışıklılığına uymuyordu. "O zaman beni hayvan formumda görmek istemezsin."

Hatfield zayıf bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

Farelerden bu kadar korkacağı aklıma gelmezdi. Yılanlar, örümcekler olabilirdi ama fareleri düşünmemiştim. Bir şeylere alışınca başkalarının aynı şeyden rahatsız olabileceğini unutmak çok komikti.

Hep birlikte verandaya çıktık. Manzara çok güzeldi ama cesetlerin kokusu hâlâ geliyordu. "Buzdolabı çalışıyor mu?" diye sordum.

Lisandro, "Ne demek istediğini anladım," dedi. "Kokunun bu kadar kötü olmaması gerekirdi ama kontrol ettim, yemekler yerinde duruyor."

"O zaman bu kadar et neden bu kadar kötü kokuyor?" diye sordum.

"Sanki bulduğumuzdan daha fazla ceset varmış gibi," dedi.

Edward'a döndüm. "Bir bodrum olabilir," dedi. Yan tarafı işaret etti. İşaret ettiği yere bakınca verandanın altına doğru inen merdivenleri gördüm.

"Evin içinde bodruma açılan bir kapı görmedim," dedi.

Hatfield, "Ben de görmedim," dedi.

Herkes birbirine baktı. "Dışarıdaki kapı dışında bir kapı gören var mı?"

Herkes başını iki yana salladı.

Edward evin arkasına yürüdü ve peşinden gittik. Arkadaki yatak odasında büyük dolabın karşısına dikildi. Pencerenin

önünü kapatıyordu ama çok büyük olduğu için odanın köşesini görmemize de engel oluyordu. Edward bir yana Nicky dolabın diğer yanına geçti. Duvarda normalden biraz daha kısa bir kapı vardı.

"Pencereyi kapatmaya çalışmıyorlarmış. Birisi bu kapıyı gizlemeye çalışmış," dedi.

Hatfield, "Bir şey dışarı çıkmasın diye mi yoksa birileri girmesin diye mi?" diye sordu.

Nicky, "Ya da bu tarafta kapı olduğunu görmelerini mi istemediler?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

Edward, "Kapının yanında koku daha da kötü," dedi.

"Zombileri her zaman çürümüş et kokusundan bulamazsın," dedim.

"Evet," dedi.

Hatfield ile göz göze geldik. "Ya bir sürü zombi ya da bir sürü ceset var," dedim.

Başıyla onayladı. Edward, "Arabadan alev makinesini alayım," dedi.

Gülümsedim. "Henüz değil, önce aşağıda ne olduğunu görelim. Zombiler varsa onları barbekü yapabilirsin."

Hatfield, "Suç mahalli inceleme timini çağırıp cep telefonlarımızla çektiklerimizden daha profesyonel resimler çektirmeliyiz. Kanıtları toplamaları gerek," dedi.

"Teknik olarak kimseye bir şey sormadan istediğimi yapabilirim," dedi. "Ama aşağıda ne olduğunu öğrendikten sonra ekibi çağırırım."

Edward, "Önce aşağıda cesetler mi yoksa zombiler mi var onu öğrenelim," dedi.

"Bunu öğrenmeden önce destek çağırmak ister misin?" diye sordum.

"Hastanenin bodrumu gibi olacaksa destek iyi olabilir."

Ne diyeceğimi bilemedim; birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca bunu söylediğini hiç duymamıştım. Dev'e bir özür borçluydum. Edward bile yaşadıklarından etkilendiyse durum kötüydü. Benim etkilenmemiş olmam ise merak uyandırıcıydı. Belki de etkilerini daha sonra görecektim. Ya da Edward'ın daha fazla duygusal desteğe ihtiyacı vardı. Benim sarılacak sevgililerim vardı ve kim ne derse desin sarılmak işe yarıyordu.

"Pekâlâ, arayalım," dedim. Ve aradık.

Çağrıyı Edward yaptı. Bodrumda doğaüstü veya kötü bir şeylerin olmasından şüphelendiğini söyledi. Birileri cep telefonlarımızla çektiklerimizden daha fazla resim istiyorsa teknik ekip de gönderilmeliydi. Karşı taraf polis desteği göndermeyi teklif edince Edward bunu reddetti.

"Bekleyecek miyiz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Hatfield, "İçeriye destek gelmeden gireceksek o zaman adamları neden aradın?" diye sordu.

Edward, "Her ihtimale karşı, nerede olduğumuzu bilsinler," dedi.

"Hangi ihtimale karşı?" diye sordu.

"Bodrumdaki şeyler bizi yemeye kalkarsa veya bu bodrum olayı bizim için biz tuzaksa, birilerinin haberinin olması iyidir."

Hatfield, "Tuzak olduğunu düşünüyorsak beklememiz gerekir," dedi.

"Muhtemelen," dedim.

Edward otomatik silahının ışığını açtı.

"Ama beklemeyeceğiz, değil mi?"

"Evet," dedi.

"Evet," dedim.

Hatfield, "Neden beklemiyoruz bir daha söyler misiniz?" diye sordu.

Seamus, "Çünkü onlar Ölüm ve İnfazcı," dedi.

Hatfield, "Ben Ölüm ve Savaş olduklarını sanıyordum," dedi.

Nicky, "O da var," dedi.

Bir süre düşündükten sonra başıyla onayladı. "Belki de davalarda biz de hep sizinle olursak bizim de havalı isimlerimiz olur," dedi.

Nicky, "Ne gibi?" diye sordu.

Seamus, "Peyk," dedi.

Lisandro, "Ne?" diye sordu.

Seamus çok mantıklıymış gibi, "Biz onun peykiyiz, hepimiz öyleyiz," dedi.

"Savaşta peyk olmaz," dedim.

"Evet, aslında olabilir: İhtilaf, panik, öfke, anlaşmazlık, bunlardan birkaçı."

Hatfield, "Destek gelene kadar zaman geçirmeye mi çalışıyoruz?" diye sordu.

Lisandro, "Benim için evet," dedi. "Bodrum buradan bile kötü kokuyor."

Nicky, "Korkak," dedi.

Lisandro, "Fareli gibi kokuyor," dedi.

Nicky, "İlk kim giriyor?" diye sordu.

Lisandro, "Anita en kısamız," dedi.

Kendi aralarında şakalaşıyorlardı ama Edward için bu kadarı yeterdi.

Edward, "Sesinizi kesin," dedi. "Anita, ben seni korurken kapıyı aç."

Nicky ve Lisandro birlikte, "Hayır," dedi.

Öfkeli bir bakış attım.

Lisandro, "Biz korumasıysak önce Anita giremez," dedi.

"Ben bu işe uygunum," dedim.

Lisandro, "Biz de öyleyiz," dedi. Kapıya doğru yürüdü.

Önüne geçtim.

"Anita, Ted'e yardım etmeme izin verirsin ya da polisler gelene kadar bunu tartışabiliriz, seçim senin."

Seamus'a baktım. "Sen olsan önden gitmeme izin verirdin."

"Evet."

Nicky, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü aşağıda ondan daha korkunç bir şey olamaz."

"Bana güvendiğin için teşekkürler," dedim.

"Sen dünyanın en güçlü vampirlerini öldürdün, Anita Blake; bu bodrumda sana galip gelecek ne olabilir ki?"

Yine, ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden konuyu kapattım. Ama aynı zamanda Lisandro'nun Edward için kapıyı açmasına izin verdim. Seamus'un düşündüğü kadar korkutucu değildim. Lisandro'yu yaralamak daha zordu ve içeriye önce benim girmeme izin vermiyordu, bir saat boyunca tartışmak istemiyorsam... Nicky ile peşlerinden gittim ve Seamus en arkaya geçti. Düzenimizi almıştık. Silahlarımız hazırdı ve birbirimize doğrultmamak için uğraşıyorduk. Lisandro kapıyı açtı ve çürümüş et kokusu yoğunlaştı. Hatfield arkamda nefessiz kaldı. Ben ağzımdan nefes alıp vermeye başladım ama bunun bile çok fazla yardımı olmadı. Lisandro ışığı açmaya çalıştı ama bodrum aydınlanmadı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Işıklar neden bu gibi zamanlarda hiçbir zaman çalışmaz?" diye sordum.

Edward'ın tüfeği üzerine tutturulmuş fener karanlığın içinde bir bölgeyi aydınlattı. Pekâlâ, şimdilik çok kötü veya çok karanlık değildi. Karanlığın Annesi'ni öldürdüğümden

beri karanlığı çok fazla sevmediğimi fark ettim. Gecenin canlı, gerçek ve aç hâliydi. Onu yok etmiştim ama hayatımda ilk kez karanlıktan korkuyordum. Hayattayken korkmam daha mantıklı olmaz mıydı?

Edward, "Merdivenler," dedi. Sorulmamış soruya cevap verdi. Merdivenlerden inmeye başladı. Lisandro yüzünü buruşturarak peşinden gitti. Ben tüfeğimdeki ışıkla etrafı aydınlatmaya çalışarak merdivenleri inmeye başladım. Çıplak duvarlar ve merdivenlerden başka bir şey yoktu ama koku aşağıda korkunç bir şey olduğunu belli ediyordu.

61

Dar ve tanıdık olmayan merdivenlerden botlarımla inerken spor ayakkabılarımı giymiş olmayı arzuladım. Tüfeğimi indirip merdivenleri aydınlatmaya cesaret edemedim çünkü bunu yapmak için namluyu Lisandro ile Edward'ın arasından geçirmek zorundaydım. Ateşe hazır bir silahı arkadaşlarınıza doğrultmazdınız, özellikle de dar merdivenleri inerken. Normalde, ortalıkta katil zombiler dolaştığı için, parmağım tetikte olurdu ama yanlışlıkla arkadaşlarımı vurmak istemiyordum ve takılıp düşmenin zombiler tarafından yenmekten daha olası olduğuna karar verdim. En azından merdivenlerde durum böyleydi.

Fenerimin ışığı ilerideki tırabzanları aydınlatıyordu. Tırabzanlardan kurtulunca tehlike olup olmadığına bakacaktım ama o ana kadar parmağımı tetiğe koyamazdım.

Her adımda çürümüş et kokusu daha da şiddetlendi. Bir an gelir burnum alışır diye düşündüm. Daha önce çürüyen cesetlerin kokusunu almıştım ama hiç bu kadar yoğun veya kötü değildi. Aşağıda çok fazla et olmalıydı. Ceset olmak zorunda da değildi. Belki de güç gidince içindeki etler çürüyen bir soğutucu vardı. İnek veya domuz eti kokusu da alıyor olabilirdik... Bir yandan böyle olmasını ümit ederken bir yandan da kaçak vampirin izini sürmemize yardımcı olacak bir şey olmasını istiyordum. Vampir bu bodrumda olsa dahi

Lisandro bile bu kadar pis bir kokunun içinde vampir gibi masum bir şeyin kokusunu alamazdı. Ben vampirin aşağıda olduğunu sanmıyordum -vampirlerin büyük bir kısmı kokudan rahatsız olurdu- ama kazayla giren çıkan olmasını da engelleyeceği kesindi.

Hatfield arkamda boğazını temizledi. Üzerime kusmaması için dua ettim. Düşündüğünüz sebepten dolayı değildi, Hatfield kusarsa ben de kusardım. Bazen zincirleme reaksiyon olabiliyor ve biri kendini kaybedince diğerleri de daha fazla dayanamıyordu. Koku ve Hatfield'ın huzursuz gırtlak sesleri sonrası midem bulandı. Henüz kahvaltı etmemiştik ve buna çok sevindim.

Lisandro'nun dişleri arasından bir tıslama sesi geldi. Neye şaşırdığını sormak istedim ama tırabzanlardan kurtulmaya az kalmıştı. Tehlikeli bir şey olsaydı Edward bir şey söylerdi. Bu konuda Edward'a güveniyordum ama Lisandro işkence görürken bile buna benzer bir ses çıkartmamıştı.

Edward tüfeğini merdivenlerin soluna Lisandro ile sağına tuttu. Ben güvenli bölgeden çıktım ve aşağıya doğru devam eden merdivenlerin soluna geçtim. Nicky'nin sağına geçeceğini biliyordum. Hatfield ve Seamus da nasıl pozisyon alacaklarını biliyordu. İkisi de eğitimliydi ama gerçek hayatta uygulandığını görene kadar eğitimlere güvenmezdim.

Işığım karanlığın içinde gezindi ve ilk cesetleri gördüm. Üst üsteydiler ama bunlar zayıf ve sıska bedenler değildi, şişmişlerdi ve çürüyorlardı. Bana Nazi toplama kamplarının resimlerini hatırlattılar. Toplu mezarlarla boy ölçüşecek kadar ceset bir aradaydı. Burada binlerce ceset yoktu ama düzinelerce olduğunu söyleyebilirdim. Karanlıkta birden karşımıza çıkınca sayıları daha fazla duruyordu.

Nicky arkamda şaşkınlık belirtisi bir ses çıkarttı. Hatfield, "Bunlar zombi mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Gazla şişmişler. Zombiler çürür ama faz çıkarmaz. Teoriye göre ya hareket ettikleri için gaz dağılır ya da zombi olunca sıradan cesetlerden farklı çürüyorlar. Kimse emin değildir ama zombiler zayıflar ve incelir; gerçek cesetler gibi şişmez." Sıradan bir şey söyler gibiydim, sanki ders veriyordum. İşimizi Hatfield'a açıklarken çok sakindim.

"Bunlar zombi değilse neden silahlarımızı üzerlerine doğrultuyoruz?" diye sordu.

Edward, "Çünkü bunları buraya biri koymuş," dedi.

"Ah," dedi. Arkama bakınca Nicky'nin üzerinden silahını doğrulttuğunu gördüm. Nicky'nin arkasında merdivenlerin diğer tarafını tutuyordu. Odayı da aynı şekilde bölüştük, ben Edward'ı takip ettim ve Nicky de Lisandro'nun peşinden gitti. Benden uzaklaşması gerekirse protokolü takip edip etmeyeceğini bilmiyordum ama sanırım Edward'a güveniyordu. Ya da Lisandro ile beraber acil bir durumda yanıma anında gelebileceğini düşünüyordu.

Altı kişi öğretildiği gibi odayı paylaştık ve silahlarımızla birbirimize nişan almadan odanın büyük bir kısmını kontrol altına aldık. "Zombiler yiyecek istiflemez," dedim.

Edward, "Ghoul'lar istifler," dedi.

Hatfield, "Ghoul olmadıklarına karar vermiştik," dedi.

"Evet ama o cesetleri görmeden önceydi."

Seamus, "Yiyecek stoku mu yoksa cesetleri mi gizliyorlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

Hatfield, "Zombilerin her şeyi yediklerini, ghoul'ların ise geride kemik bile bırakmadığını duymuştum," dedi.

"Evet," dedi.

"Bunlara dokunulmamış," dedi.

"Evet," dedim.

"Bunlar zombi veya ghoul değilse cesetleri buraya kim koymuş?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Forrester?" diye sordu.

"Ben de bilmiyorum," dedi.

"Sizin bilmeniz gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Sanırım," dedim.

Edward, "Burası yiyecek stokuysa o zaman burayı tuzak olarak kullanabiliriz," dedi.

"Pusu kurmayı mı teklif ediyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Nicky, "Ya sadece cesetleri attıkları bir yerse?" diye sordu.

"O zaman daha fazlasını da koymak isteyebilirler," dedim.

Edward, "Her hâlükârda buraya polisleri konumlandırıp kimin girip çıktığına bakabiliriz," dedi.

Lisandro, "Tabii önce onlar polisleri görmezse," dedi.

"Güzel noktaya parmak bastı," dedim.

Uzaktan sirenlerin sesi geldi.

Nicky, "Çok geç," dedi.

"Belki," dedim. "Belki de bunu her kim yaptıysa gündüz olduğu için farkında olmaz. Gece olmadan ortalığı temizlersek hâlâ işe yarayabilir."

Kafamın içine ve derimin üzerine güç aktı. Bir şeyin uyandığını hissettim. "Vampir!" dedim.

Hatfield, "Nerede?" diye sordu.

"Burada," diye cevap verdi. Konuşan bizden biri değildi.

62

Bir çığlık geldi ve ardından Hatfield ile Seamus benim göremediğim bir şeye ateş etti. Silahlar ortalığı aydınlatınca bile vampiri göremedim ama Tanrım, büyüsünün gücünü hâlâ hissedebiliyordum. Edward ile harekete geçtik, fenerlerimizle ortalığa göz gezdirdik. Neredeydi? Lanet olasıca neredeydi? Karanlığın içinde her yerde olduğunu hissediyordum, sanki havanın kendisiydi. Göğsüm kasıldı, havayı ciğerlerime çekmek istemedim.

Karanlıkta bir hareketlilik oldu ve sesi gelmeden Lisandro olduğunu anladım. "Zombiler!" Ölülerin arasına casus gibi yerleştirilmişlerdi. Şimdi vampirin büyüsü onları uyandırıyordu. Bu lanet olasıca şey nekromensırdı, tıpkı Karanlığın Annesi gibi. Lanet olsun.

"Geri çekilin! Gün ışığı, gün ışığı lazım!" Dışarı çıkınca hepsini yakabilirdik.

Merdivenlere doğru geri çekildim ve herkesin benimle gelmesini ümit ettim ama gelmediler. Düzgün bir biçimde geri çekilmek için çok geçti. Hatfield bir çığlık daha attı ve ateş etti. Seamus'u gördüm, kadını yere seren zombi ile boğuşuyordu. Edward ile öne çıktık çünkü bize daha yakındılar. Nicky ve Lisandro'nun silahları zombilerin üzerine mermi boşaltıyordu.

Nicky ve Lisandro'ya doğru yöneldim. Edward'a bir şey söylemem gerekmiyordu; dans pistindeki partnerim gibi

Edward'ın her hareketini önceden tahmin edebiliyordum. SWAT ile birlikteyken öğrendiğim dizlerim bükük yürüyüşe geçtim. Işığım hırlayan ve uzanan zombilerden bir duvarı aydınlattı. Hırlama sesleri et yiyenlerin nerede olduklarını belli ediyordu; sıradan zombiler çok daha ölü olurdu. Üç tanesinin kafasının yerinde olmadığını gördüm. Lisandro'nun alacağı ders basitti: önce ısırmamaları için ağızları, sonra birini yakalamamaları için kolları, ardından da hareket edememeleri için bacaklarını hedef alıyordu. Hastanede yaptığımızı burada da yapacak kadar fazla zamanımız yoktu ama Nicky zombi katliamının savaş matematiğini gösteriyor ve Lisandro işi çabuk kapıyordu.

Üçü birlikte zombileri vurarak merdivenlere çekildi. Kafaları patlayan zombiler gelmeye devam etti. Biz de Edward ile omuzlarımız birbirine dokunana kadar geri çekildik. Edward ve Hatfield ateş ediyordu. Seamus tabancasını çıkartmıştı, sağ kolunda bir sorun vardı ama ne olduğunu göremiyordum. Merdivenlerin dibinde bir yarım daire oluşturduk ve Seamus ile Hatfield'ı yukarıya gönderdik. Yaralı ve acemi olanın gitmesi mantıklıydı ama sonraki giden olmak istemiyordum. Lisandro ve Nicky de gitmemek konusunda kararlıydı.

Edward, "Anita, git!" diye bağırdı.

Küfrettim ama merdivenleri çıkmaya başladım, yukarı çıkınca ateş edemeyecektim. Yukarı çıkıp peşimden gelecek-lerini ümit etmek zorundaydım.

Hatfield, "Blake!" diye çığlık attı.

Lanet olsun, şimdi ne vardı? Son basamakları koşarak çıktım. Küçük yatak odasında değillerdi, bu yüzden elimde otomatik silahımla yemek odasına girip çığlığın sebebini aradım. Hatfield, Seamus'un yanına çömelmişti, bir elinde

yastık diğer elinde ise kılıfı vardı. Halının üzerine bir kan birikintisi yayılıyor, koyu renkli ve yoğun bir leke bırakıyordu. Seamus'un kolu zombinin insanüstü gücü ve dişleriyle ısırdığı yerde parçalanmıştı.

"Turnike yap," dedim. Edward ve diğerlerinin geleceği tarafa döndüm.

"Dokunmama izin vermiyor," dedi.

Seamus, "Elinde bir yara varsa ve kanıma dokunursa dönüşür," dedi.

Bunu unutmuştum, benim hatamdı. "Haklı. Hatfield, sen onlara yardıma git."

Yastık kılıfını banma verdi. Silahımı omzuma astım ve Hatfield uzaklaşırken yerdeki iri yarı adama döndüm. Derisi çok koyu renkli olduğu için kan fazla belli olmuyor ama yırtık kaslar ile kemikler korkunç bir sanat eseri gibi parıldıyordu. Şiddetin büyük bir kısmı hem güzel hem korkunç olurdu.

"Şekil değiştir; yaranın büyük bir kısmı iyileşir," dedim.

"Cesaret edemem," dedi.

Neden olduğunu sormadım; soruları kanamayı durdurduktan sonra sorabilirdim. Yanına, kan birikintisinin üzerine çömeldim. Yastık kılıfını koluna doladım ve turnikeye yardımcı olacak bir şey aradım.

"Sen bundan daha hızlısın. Bu kadar kötü yaralamalarına nasıl izin verdin?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi.

Ayağa kalktım ve sallanan sandalyenin yanına gittim. Odada işime yarayabilecek tek parça buydu. Kıvrılan parçalardan birini kırdım, keskin bir çatırtı ile elimde kaldı. Edward ile diğerleri hâlâ ateş ediyordu. Zombiler yanana kadar gelmeye devam edecekti. Zombiler gün ışığını sevmezdi ama taze yiyecekler yakınken gün ışığı onları durdurmazdı.

Tahta parçasını kullanarak turnikeyi tamamladım ve kanama durdu. "Sıkı tut. Ambulans çağıracağım," dedim. Kanlı ellerimi pantolonuma sildim ve cep telefonumu elime aldım.

Seamus turnikeyi tutarken, "Çağırma," dedi.

"Ölmüyorsun," dedim.

"Onu içimde hissedebiliyorum. Şekil değiştirmemi istiyor. Seni öldürmemi istiyor. Bu yüzden yarayı iyileştirmek için form değiştirmedim."

Elimde telefonla yüzüne baktım. "Kim istiyor?" diye sordum ama cevabı biliyordum.

"O... Vampir. Beni ısıran bir zombiydi ama bir şekilde oydu, Anita. Vampir, Gezgin ve Karanlığın Annesi'nin vampirleri kullandığı gibi zombileri kullanabiliyor. Beni ısırdı, Anita, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim. Cep telefonumu cebime koydum.

"Ben Harlequin'im ve efendime bağlıyım. Ona karşı koymamı kolaylaştırıyor ama bu savaşı kazanabilir miyim bilmiyorum."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Bir şey hissetmedim. Uyuşmuş gibiydim, sanki bir süredir böyleydim de farkında değildim.

"O kadar güçlü mü?" diye sordum.

"Aslında bunun olmaması gerek. Efendime tamamen bağlıyım. Kendi efendim hariç diğer vampirlerin güçlerinin benim üzerimde işe yaramaması lazım. Bu gibi bağlarla oynayabilen tek kişi Karanlığın Annesi'ydi ve o öldü."

"Evet," dedim.

"Bu efendi bu kadar güçlü olamaz; Ares'in kontrolü kaybetmesine şaşırmadım."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Beni öldürürsen efendim de ölebilir ve bir daha uyanama-

yabilir ama şekil değiştirmeme de izin veremezsin. Bu olursa beni öldürmek zorundasın çünkü bu güçte sadece seni değil her şeyi öldürmemi isteyen bir şey var. Bu vampir ölümü seviyor, Anita, her türlüsünü."

"Vampirin bir ismi var mı?" diye sordum.

"Bana söylemedi. Ben bir hayvanım ve bana ismini söylemek zorunda değil." Titredi ve göz kapakları açılıp kapandı.

"Bu, senin mi yoksa onun mu düşüncesi?" diye sordum.

"İkisi de," dedi.

"Sen hayvan değilsin," dedim. "Ve sana ismini söylemek zorunda."

Seamus gülümsedi. "Modern ideallerin hoşuma gidiyor ama şimdi bunun keyfini çıkartacak durumda değilim."

"Evet," dedim. Koluna, çıplak derisine dokundum ve aramızda bir sıcaklık alışverişi oldu. Yaratığını hissettim, gözlerimin arkasında hayallerimin olması gereken yerde yaratığını gördüm. Sırtlan bana baktı ve içimde yeni bir şey uyandı. Yeni bir yaratığım vardı.

Seamus'un kahverengi sırtlan gözleri bana baktı. "Bizden biri olamazsın."

"Ares'in vücudunu delip geçen bir mermi bana girdi. Bunun yeterli olduğunu düşünmüyordum."

Seamus, "Çağrısı şimdi daha zayıf," dedi.

"Sadece koluna dokunmam işe yaradı mı?" diye sordum.

"Evet."

Edward'a seslenmek istedim çünkü gerekirse Seamus'u vurabilecek birinin yanımızda olmasını istiyordum. Ben dokunmaya devam edecektim ve kontrolünü kaybederse onu vururken bu kadar yakın olmak istemiyordum. Uzanamayacağı yerde olsam çok daha iyiydi. Ama merdivenleri çıkmaya çalışırken zombileri vurmak zorunda kalan

Edward'ın konsantrasyonunu bozmak istemiyordum. Aklıma gelen tek şeyi yaptım; sol elim kolundayken sağ elime Browning'imi aldım.

Seamus silaha ve sonra yüzüme baktı. "Gerekirse beni vur."

Birisi, "Polis, evde kimse var mı?" diye seslendi.

"Yemek odasındayız!" diye bağırdım.

Komiser Yardımcısı Al mutfaktan içeriye girdi. Bizi görünce yüzündeki gülümseme silindi. "Ne oldu?"

"Bodrumda zombiler var," dedim. Silah sesleri sözlerimi vurgulamak istercesine gelmeye devam etti.

Silahını çekti. Seslerin geldiği yana ve sonra bize baktı. "Bir başka şekil-değiştiren, değil mi?"

"Evet," dedim.

Silahını Seamus'a doğru çevirdi. Uzaktan sirenlerin sesi geldi. Destek yoldaydı. Al silahını indirdi ve huzursuz oldu, utanmış gibiydi. Bunu yaptığını görene kadar şekil-değiştireni korumasını isteyebilirdim ama artık... Al'ın tetiği erken çekmesinden korkuyordum. Adamı suçlayamazdım çünkü Ares'in insanlara nasıl zarar verdiğini görmüştü ama Ares'in yaptıkları Seamus'un hatası değildi, yine de... gerekirse Seamus'u da vururdum. Korumalarımdan birinin daha insanlara zarar vermesine izin veremezdim. Zihnimin içimden alaycı bir ses geldi. *En azından buna çok bağlı değilim.* Bu düşünceden nefret ediyordum ama Ares benim dostumdu. Seamus'u o kadar iyi tanımıyordum.

Seamus birden kolumu tuttu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yanmak istemiyor."

Edward ve diğerleri bize doğru koştu, bu sırada yanık et kokusunu aldım. Nicky ve Lisandro birlikte Seamus'u yerden kaldırdı ve dengeledi, kapıya doğru yürümeye devam etti.

Peşlerinden gittim çünkü sert adamlar kaçmaya başladıysa kural olarak onlara eşlik ederdim.

Edward kapıyı diğer taraftan açtı ve Seamus'u dışarı çıkarttılar. Hatfield peşlerinden gitti. Edward, "Dışarı çıkın, şimdi," dedi. Talimatlarına uydum ve koşmaya başladım. Al soru sormadı, sadece benimle birlikte koştu. İlk patlama geldiğinde dengemizi kaybettik ve birlikte verandanın önündeki çimenlerin üzerine düştük. Evden uzaklaşmaya devam ettim ve Al da ayağa kalkınca aynısını yaptı. İkinci patlama çok daha büyüktü ve şok dalgasıyla sıcaklık yüzünden hepimiz kendimizi yere atmak zorunda kaldık.

Al, "Siz ne yaptınız?" diye sordu.

"Bodrumda propan tankları vardı.'Bombalardan biri birine isabet etmiş olmalı." Edward kazaymış gibi açıklama yaptı.

Yüzüne baktım, suratından bir şey anlamak mümkün değildi. Bir elini kaldırıp ışıklar ve sirenlerle yanımıza gelen destek güçlere el salladı. Güvenli bir mesafede duracaklar mı yoksa eve kadar gelecekler mi merak ettim. Yer bir patlamayla daha titredi ve hava devasa bir elmiş gibi üzerimize çöktü. Al dört ayak üzerine düştü.

"İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Üçüncü patlamayla üzerimize enkaz da yağdı.

"İçeride kaç tank vardı?" diye sordu.

"Yeterince vardı," dedi.

Nicky, "Anita!" diye bağırdı.

Seamus yerde kıvranıyordu. Browning hâlâ elimdeydi. Lanet olsun, vampirin de havaya uçmuş olması gerekiyordu. Vampir ölünce Seamus serbest kalmalıydı. Demek ki vampir ölmemişti. Lanet olsun!

"Vampir ölmemiş," dedim. Elimi Seamus'un üzerine

koymaya gittim. Ya vampir yanana kadar yaratığını kontrol etmesine yardım edecek ya da değişmeden onu vuracaktım. Her hâlükârda yanında olmam gerekti. Edward elinde tüfeğiyle eve bakıyordu. Bir şey dışarıya çıkarsa ateş edecekti. Evin büyük bir kısmı havaya uçtuğu için şimdi dışarıya çıkanları rahatlıkla görebilirdik ama vampir büyük patlamadan önce bodrumun arkadaki kapısından evi terk etmiş olabilirdi. Lanet olsun, desteği beklemiş olsaydık arkada adamı vurmayı bekleyen polisler olurdu.

Seamus bir çığlık attı. Nicky ve Lisandro adamı tutuyordu. Son birkaç metreyi koşarak geçtim ve dizlerim üzerine çöktüm. Elimi kolunun üzerine koydum. Derisi sıcaktı ve yaratığı bana hırladı. Sırtlan dışarı çıkıp oynamak istiyordu. Yeni yaratığım da hırlayarak karşılık verdi.

"Şekil değiştirirse onu vurmak zorundayız," dedim.

Nicky, "Anladım," dedi.

Lisandro, "Başka bir yolu olmalı," dedi.

Seamus dişlerini sıktı. "Anita haklı."

Lisandro, "Sırtlan gibi kokuyorsun," dedi. "Ama senin içinde sırtlan yok."

"Artık var," dedim.

Nicky, "Bırak derini koklasın," dedi.

Kolumu yüzüne yaklaştırmak için elimi havaya kaldırmak zorunda kaldım. Gözleri devrildi ve enerjisi sakinleşti. Gözleri, yeniden açtığında, huzurluydu.

"Artık beni kontrol etmeye çalışmıyor."

"Neden?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanki gitti. Öldüğünü söylemek isterdim ama öyle olduğunu sanmıyorum."

"Gitmesi de hiç yoktan iyidir," dedim.

Al, "Ağaçlar da yanmaya başladı. Bu sene çok kuru geçti,

yayılmadan alevleri söndürmeliyiz," dedi. Yorgun gibiydi, sanki son birkaç dakika bütün enerjisini tüketmişti.

Hatfield, "İyi misin?" diye sordu.

"Burada yaşayan çifti tanıyordum. Kasabadaki çocuklarına canlı canlı yendiklerini söylemek zor olacak."

"Öldürüldüklerini söyle," dedim.

"Aileler her zaman nasıl olduğunu bilmek ister, sanki bilirlerse içleri rahat edecekmiş gibi." Al başını iki yana salladı. "Bazı gerçekler kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamaz. Bazıları sadece acı verir."

Kimse buna itiraz etmedi; hepimiz yeterince şiddet ve ölüm gördüğümüz için Al ile aynı fikirdeydik.

63

Seamus yaralanmamış olsaydı olay yerinde daha fazla kalmamız gerekebilirdi ama onu hastaneye götürmemize izin verdiler. Ambulans riskini göze alamazdım, Ares ile helikopterde yaşadıklarımız çok yeniydi. Bize kimse itiraz etmedi. Sanırım onlar da aynısını düşünüyordu. Sadece arabaya binmeden önce Seamus'un yarasını sardılar ve gitmemize izin verdiler. Biz adamı hastaneye götürdüğümüzü söyledik ama götürmedik. Arabadan Claudia'yı aradım ve korumalar bizi beklemeye başladı. Şekil değiştirmesine yardım edecek, bir sorun çıkarsa onu öldüreceklerdi. Sakin kalmayı başarırsa hayvan formunda birkaç saatte iyileşirdi.

Hatfield'ı merkezde kendi arabasını alıp eve gitmesi için bıraktık. Geriye kalanlar Edward ile çantamızda taşımaya başladığımız sanayi gücünde temizleyicilerle duş yapmaya gitti. Kokusu sahte portakal gibiydi ama ceset kokmaktan iyiydi. Zombilerin normal cesetler kadar kötü kokmaması garipti ama metafiziğin böyle garip etkileri vardı.

Edward, Nicky ile benim odamın karşısındaki odasına gitti. Lisandro koridorun daha aşağısındaydı. Koridordaki korumalar Nathaniel'in odasında uyuduğunu söyledi. "Micah?" diye sordum. Uyuyanın sadece Nathaniel olduğunu söylediler. Micah ile ailesinin ne durumda olduğunu, Nathaniel'in neden yanında olmadığını merak ettim ama ben de ne nişan-

lımın ne de sevgililerimin yanında değildim. Kapıyı kartla açtım ve sessiz olmaya çalıştım. İçerisi karanlıktı, perdeler çekiliydi ve güneş sadece aralardan içeriye giriyordu. Bana Nathaniel'in yatakta olduğunu söylemeseler ilk bakışta örtülerden başka bir şey göremezdim. Yalnız uyuduğunda örtülerden yuva yapan bir kuş gibiydi. Tek başına yataktayken böyle görünmez olması etkileyiciydi.

Nicky ile tabutların arasından geçip yatağa ulaştık. Çürüyen ceset gibi kokmuyor olsaydık Nicky'yi öpebilirdim. Örtülerin de kokmasını istemiyordum. Nathaniel'in uykusu ağırdı ama hem sese hem de kokuya rağmen uyumaya devam ettiğine göre çok yorgundu. Micah ile son yirmi dört saatte uyuyup uyumadıklarını düşündüm, muhtemelen uyumamışlardı.

Nicky ile duş almamızdan sonra birisi odayı toplamıştı. Temiz havlularımız vardı ama otelin sabunları veya şampuanları işe yaramazdı. Morglarda kullandıkları vücut temizleyiciyi çıkarttım, bunu genelde önce ellerimde kullanırdım. Zırhlı yeleğim üzerinde başka bir temizleyici kullanacak ve kıyafetlerimi torbalayıp temizlemeye gönderecektik. Kıyafetlerimizi diğer müşterilerinkiyle birlikte gönderirsek mutlu olmazlardı. Beşimizin kıyafetlerinin de temizlenmesi gerekiyordu, tabii bir de anlam getiremeyecekleri Seamus'un kanlı giysileri vardı. Hepsini konuşmak gerekiyordu.

Nicky ile silahlarımızdan iki ayrı yığın yaptık ve soyunduk. Geçen seferki gibi ne oynaştık ne ön sevişme ile uğraştık. Sadece en kısa süre içerisinde soyunduk. Suyu dayanabildiğimiz kadar sıcağa ayarladık ve yemen vücudumuzu tepeden tırnağa portakal kokulu temizleyiciyle yıkadık. Saçlarım berbat durumdaydı ama temizleyici burada da işe yarıyordu. Bir süre sonra ikimiz de portakal gibi kokuyorduk. Saç kremi sürdüm çünkü aksi hâlde Afrika kökenliler gibi olacaktım ve

bu hiç hoş olmazdı. Nicky de şampuanı ve saç kremini kullandı. Düz saçları benimkinden daha kolay şekle girecekti, tek zorlayacak olanlar yandaki kâkülleriydi. Saçlarıyla uğraşmak zorundaydı çünkü üçgen şeklinde kesilmiş kâküller gözünün üzerini kapatmazdı.

Saçlarımızı kremledikten sonra birkaç dakika bekledik ve Nicky bana bakıp sırıttı.

"Ne?" diye sordum.

"Temizlendikten sonra gidip dedektiflik oyunu oynamak zorunda mıyız?"

"Evet, kötü vampirin yandığını düşündükleri için infaz emrini iptal etmediklerinden emin olmalıyım."

Nicky, "Kullandığı vücut muhtemelen kavruldu," dedi.

"Belki ama ev patlayana kadar bodrumun arkasındaki kapıyı görmedik. Bir zombinin vücudundaydı; güneşin altında yanmadan hareket edebiliyor olabilir."

"Bunu yapamıyor olması gerekmez mi? Bir zombinin vücudunu ele geçirmeyi?"

"Evet, yapamaması gerek," dedim.

Yüzüme dokundu ve yüzüne baktım. "Ciddileşmeni istememiştim."

"Bu, benim için bir ilk, Nicky. Bu vampir bütün kuralları hiçe sayıyor."

"Sen ve Edward ne olduğunu bilmiyorsanız kötüdür, değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet, kötüdür."

"Öyleyse, sekse ayıracak zaman yok," dedi.

Gülümsedim ve bir kahkaha attım. "Yorgun değil misin?"

"Ben aslanım, Anita. Aslanlar her gün on beş dakikada bir veya yarım saatte bir sevişebilir."

"Evet, on saniyeliğine. Sen çok daha dayanıklısın, aslanlar

gün boyu uyumak ve sevişmekten başka bir şey yapmaz. Biz çok daha fazla yoruluyoruz."

Bir kahkaha attı. "Bizimle ilgili bu kadar çok şey bilmeni çok seviyorum."

"Hey, biyoloji diplomam var, doğaüstü yaratıklarda uzmanlaşan bir biyolog olacağımı sanıyordum. Bir kısmı okulda öğrendim, ama evet, erkeklerimle, pardon sizinle ilgili de özel olarak araştırma yaptım."

"Ama Jade'in kız olması sana hâlâ garip geliyor."

Omzumu silktim. "Evet, ama sadece onun yanındayken; kendimi bir kız arkadaşla hayal edemiyorum."

"*Ardeur* bazen insanların kadar seni de ele geçiriyor," dedi.

"Evet, saç kremini durulayıp üstümüzü değiştirelim."

Bana birden sarıldı. "Yüzündeki gülümsemeyi silen konular açıp durduğum için özür dilerim."

Ben de Nicky'ye sarıldım, duşta çıplak olmamıza rağmen rahatlatıcı bir histi. Sadece sarılmak ve karşılığında aynısını almak çok güzeldi. Yanağını başımın üzerine koydu ve kendimi Nicky'ye bıraktım. Vücudu hemen tepki vermeye başladı.

Kahkaha attım. "Saçlarımızı durulayacağız, unuttun mu?"

"Sen nasıl istersen," dedi. Birbirimize sarılmışken suya doğru adım attı. Bir kahkaha attım, belki de amacı en başından beri buydu. Saçlarımızı temizledik ve bütün kıyafetlerin üzerinde temizleyiciyi kullandık, otele temizlenmesi için vereceklerimizi bile ihmal etmedik. İşe yaradı. Febreze denen bu şey geleneksel olarak temizlenemeyen vücut zırhları gibi sert malzemeler için üretilmişti.

Büyük otel havlusu koltuk altlarımdan baldırlarıma kadar kapatacak kadar büyüktü. Nicky kurulandı ve havluya sarınmaya gerek görmedi. Micah tanıdığım şekil-değiştirenler içinde en mütevazı olanıydı ama Nicky öyle değildi. Diğerleri

gibi çıplaklıktan rahatsız olmuyordu. Ben de eskisi gibi değildim ama yine de bir yerlerimi örtüyordum.

Silahlarıma baktım. Silahları koyacak cepler olmayınca hepsini ancak dal gibi kucağımda taşıyabilirdim. Böyle taşınırsa hiçbir işe yaramayacakları için büyük bir kısmını banyoda bıraktım ve yanıma sadece Browning'imi aldım. Evet, Nicky ile bir odadaydım, etrafımız korumalarla çevriliydi ama yine de bir penceremiz vardı ve bu vampirin bütün kuralları hiçe saydığını biliyordum. Bazen paranoyak, bazen ise sadece tedbirli olurdum.

Nicky otomatik silahının kayışını omzuna aldı. Kendimi daha iyi hissettim. Nicky'yi silahlı ve çıplak görmek garipti. Gülümsedim.

"Ne?" diye sordu.

"Senin otomatik silahını görene kadar paranoyak olduğunu düşünüyordum."

"Kendin söyledin: Bu vampir bütün kuralları hiçe sayıyor. Hazırlıklı olmak iyidir."

Hiç izci olup olmadığını sormak istedim ama ben hiç izci olmamıştım ve hazırlıklı olmayı ben de seviyordum.

Nicky'nin banyo kapısını açıp odaya göz gezdirmesine izin verdim. "Koridorda korumalar var," dedim.

"Hâlâ bir penceremiz var," dedi.

Ben de aynısını düşündüğüm için buna itiraz edemedim.

Kapıyı hemen açtı ve etrafına göz gezdirdikten sonra yana çekildi. Halka açık bir yerdeymişiz gibi kapıyı benim için tuttu ve korumalık görevini yaptı. Sessiz odaya adım attım ve örtüler kıpırdandı.

Nathaniel'in sesi uykuluydu. "Hey, koktuğu kadar kötü müydü?"

Nicky, "Hemen hemen," dedi.

Nathaniel, "Hey, Nicky," dedi.

Nicky gülümseyerek "Hey," dedi.

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim ve yatağa doğru yürüdüm, sesi örtülerin altından geliyordu. Yatağın kenarına oturdum ve hafifçe kenara çekildi. Örtülerin arasından önce bir kol ardından bir yüz çıktı. Gözlerini kırpıştırdı, yüzünü örtüler çevreliyor ve şimdi çok daha genç görünüyordu, bir zamanlar genç bir oğlanken de böyle görünüyor olmalıydı. Vücudunu yukarı çekti ve örtü aşağı düşünce kaslı omuzları ile göğsü açığa çıktı. Genç oğlan illüzyonunun yerini beni öpmek için doğrulan yetişkin erkek aldı.

Bana doğru uzanırken örtülerin altından yeni çıktığı için çok sıcaktı, elini yüzüme koydu ve parmaklarını ıslak saçlarımın arasında gezdirdi. Geri çekilirken mırıldandı. "Gel biraz uyuyalım."

"Yirmi dört saattir ilk uykun mu?" diye sordum.

"Evet," dedi. Beni kollarına aldı ve kendine çekmek istedi.

Bunu yapmaması için geriye yaslandım ve dudak bükerek bana baktı. Kalın saç örgüsüyle kahverengi saçlı bir Rapunzel gibi duruyordu. Elimi bırakmadı. "Yatağa gel."

"Giyinip polis olmam gerek," dedim. "Duş yapıp üzerimizi değiştirmeye geldik."

Nicky çantalarda giysilerini arıyordu.

"İkiniz de gelip uyuyabilirsiniz," dedi.

"Hayır, kötü adamları yakalamamız gerek," dedim.

Nicky, "Onun yanında olup kötü adam değilmiş gibi rol yapmam gerek," dedi.

Nathaniel, "O zaman işe geri dönmeden önce bir şeyler yiyin," dedi.

"Ona da ayıracak zamanımız yok," dedim.

İyice doğrulunca örtüler kucağında toplandı. "Zaman

ayır, Anita; Micah'ı hastanede yalnız bırakmamın sebebi benim enerjimi tüketiyor olmandı. Dev de yorulmaya başladı. Çağırdığın hayvanları etkilemeden fiziksel hâlini umursayamazsın. Tabii bir de vampir hizmetkârın Damian var."

"Özür dilerim, haklısın. Micah nasıl?"

"Ağlamamak için uğraşıyor. Her şeyi içinde tutuyor. Elimi tutup kendisine sarılmama izin veriyor ama ailesi ve benim için güçlü olmaya çalışıyor. Bazen ikinizle birden ilgilenmek çok zor oluyor."

"Zorluk çıkarttığımız için özür dilerim," dedim. "Tam bir baş belası olduğum için bir kez daha özür dilerim."

Nicky, "Oda servisinden bir şeyler isteyelim mi?" diye sordu.

"Edward'a yemek söyleyeceğimizi haber ver, bakalım bir şeyler istiyor mu?"

Nathaniel, "Yemeği başka bir koruma söylesin ve bu kattaki konferans odasına getirsin," dedi.

"Konferans odası?"

"Evet, içinde hepimize yetecek kadar büyük oval bir masa var."

"Konferans odasını görecek zamanı nereden buldun?" diye sordum.

"Bir şeyler yemediğini biliyorum, bu yüzden yemeği nerede yiyebileceğimizi söyledim."

"Micah neden seninle gelmedi?"

"Hastaneyi terk etmiyor."

Nathaniel'in elini tuttum. "Seni ve Micah'ı yalnız bıraktığım için özür dilerim."

"Henry'yi kurtardın; Micah bunu yapmanı isterdi."

Başımla onayladım.

Nicky kotunu giydi. "Yemek için ne istiyorsun?"

Nathaniel, "Protein al," dedi.

"Her zaman protein alıyorum," dedim.

Gülümsedi. "Bu doğru. Salata seven benim."

"Sen hayatını soyunarak kazanıyorsun ve formuna dikkat etmek zorundasın," dedim. Bir öpücük daha verdim.

Nicky, "Yemek siparişi," dedi.

Bir hamburger, patates kızartması ve kola istedim. Nathaniel aynısını sipariş ederek beni şaşırttı, sadece kolası diyetti. "Birkaç gün kendime dikkat etmesem de olur ve proteine ihtiyacım var," dedi.

"Senden o kadar çok mu enerji aldım?" diye sordum. Şimdi endişeliydim.

Asla hamburger yemezdi; biftek bazen ama hamburger asla.

"O kadar değil ama işe geri dönmeden önce *ardeur*'u da beslemelisin."

"Senden zaten enerji alıyorsam *ardeur*'u seninle beslemek iyi bir fikir değil."

"Nicky ile beslen, ikimizle birden seviş."

Nicky kapıdan, "Düşünme şeklini sevdim," dedi.

Nathaniel sırıtarak "Seveceğini biliyordum," dedi.

Nicky, "Güzel bir otelimiz var ve bütün kat bizim; yemek hızlı gelecektir, en fazla otuz dakika," dedi.

Nathaniel, "O zaman hepimizin ne istediğini bir kâğıda yaz ve birine ver, sonra yatağa gel," dedi.

Nicky sırıttı, bir kâğıt ile bir kalem alıp siparişleri yazdı. Sonra omzunda otomatik silahıyla dışarıya çıktı. Kapıyı aralık bıraktı. Edward'ın kapısını çaldığını duydum. Mırıldanmalar geldi ve sonra Nicky içeriye girip kapıyı arkasından kapattı.

"Kim yemek istiyor?" diye sordum.

"Edward istiyor," dedi. Yatağın diğer tarafına, pencereye yakın olan tarafa geçti. Silahını yere koydu.

"Çok çabuktu. Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Seks yapacağımızı ve yemek gelince mesaj atacağımızı söyledim." Kotunun düğmesini açtı ve pantolonunu indirdi, ön kısma dikkat çekti çünkü seks beklentisiyle kısmen ereksiyon hâlindeydi.

Edward'a bunu söylemiş olamazsın, demek istedim ama Nicky'yi tanıyordum. Bu, Nicky'di; dürüst olmakla ilgili bir problemi yoktu. Kendisi bir şeyden utanmadığı için başkalarının utanabileceğini düşünmüyordu ya da umurunda değildi.

Nathaniel silah olan elimi yana çekti. "Biz o kadar tehlikeli değiliz. Bence silahsız olabilirsin."

Silahımı sehpanın üzerine koydum.

Nicky, "Ben o kadar tehlikeliyim ama senin için değil," dedi. Nathaniel'in kucağında yığılmış örtüleri çekti.

Nathaniel davetkâr bir biçimde örtüleri kaldırdı. "Senin de havluya ihtiyacın yok."

Havluyu yere, kendimi de sıcak örtülerin arasına bıraktım. "Uykuya seksten daha çok ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Seks bana enerji veriyor, bunu bilmen gerek."

Nicky tepeden bize bakıyordu. "Sana onursal aslan unvanı veriyorum."

Nathaniel, "Büyük bir onur," dedi.

Nicky başıyla onaylayınca saçları sallandı. "Gerçekten öyle; şimdi sikişelim."

Nathaniel ile yüksek sesli birer kahkaha attık. Nathaniel, "Çok tatlı dilli bir piçsin," dedi.

Nicky, "Otuz dakika veya daha az, tik tak," dedi.

"Hızlı sekse alışayım deme," dedim.

Nathaniel, "Asla," dedi. Beni yana devirdi ve şimdi ortadaydım. Ortada olmayı seviyordum.

64

Nathaniel sıcak örtülerin altında beni uzun uzun öptü ve beni nazikçe öpmesi için Nicky'ye doğru itti. Nicky beni duştaki gibi öptü, dudaklarımız yavaşça birbirine dokundu. Gırtlağımı kuşatacak kadar büyük eliyle boğazımın önünü okşadı. Nicky beni öperken Nathaniel de göğsümün üzerine bir öpücük kondurdu. Nathaniel biraz daha aşağıya indi ve göğüslerimin üst kısmında gezindi. Nicky ağzını hevesle ağzıma yasladı ve ben de ağzımı açıp boynumu geriye attım. Nicky boynumu hafifçe sıktı. Bunu hissedince boynumu biraz daha geriye attım ve onu daha sert öpmeye başladım.

Büyük eliyle boynumu tutup öpüşürken isyan edercesine sesler çıkartmama sebep olacak kadar sıktı, vücudumun üst kısmı bir yay çizdi. Sanki ağzımın içine girecekti, dişler ve diller hevesle birbirine dokunuyordu.

Nathaniel göğüs ucumu emdi ve dişlerini de geçirerek daha sert emmeye başladı. Sırtım biraz daha yay çizdi ve vücudum titredi, Nicky'nin ağzına zevk çığlığımı attım.

Nicky gırtlağımı o kadar ani ve o kadar sert sıktı ki hevesli sesler çıkartamadım çünkü nefes alamıyordum. Nathaniel de dişlerini göğüslerime geçirdi, bunu birden yapınca bir çığlık atmak istedim ama mümkün değildi. Nicky beni daha sert öptü ve ağzımı o kadar geniş açtım ki neredeyse acı verdi, sanki diliyle dokunmaması gereken yerlere dokunmaya çalı-

şıyordu. İkisi için de kıvranırken bir yerden sonra vücudum havasızlıktan paniğe kapıldı.

Paniğe mümkün olduğunca karşı koydum çünkü güçlü elini tehlikeli bir biçimde gırtlağımda hissetmek güzeldi. Nathaniel'in de aynı anda dişlerini göğüslerime geçirmesi harikaydı ama eninde sonunda pes edecektim.

Nicky elini gevşetti ve ağzını geri çekti, derin bir nefes almak zorunda kaldım. Nathaniel de başını havaya kaldırdı. Nicky gözlerime baktı. "Eğleniyor musun?"

Nefes nefese, "Evet," dedim.

Sırıttı ve dişlerini gösterdi. "Güzel, çünkü ben de eğleniyorum." İki kez daha derin derin nefes almama izin verdikten sonra gırtlağımı yeniden sıktı. Nathaniel uzandı ve göğüslerimden birini avuçladı. Nicky, Nathaniel'i biraz daha yer açmak için havaya kalktı. Nathaniel göğsüme doğru eğildi ve Nicky yine nefes almam için gırtlağımı serbest bıraktı. Nathaniel göğsümü gırtlağına indirmek ister gibi emiyordu ve Nicky de nefesimi yeniden kesti. Nathaniel ısırdı ve dişlerini etimde hissettim, Nicky de gırtlağımı sıkarken beni sert bir biçimde öpmeye devam etti. Yatakta kıvranırken örtüleri kavradım ve sıktım. Nathaniel dayanılamayacak hâle gelene kadar baskıyı artırdı ve vücudum da oksijensizlikten isyan etti. Ayaklarım çırpınmaya başladı ve yatağı ittim, kendime hâkim olamıyordum. Nicky'nin gırtlağımdaki eline vurdum ve baskıyı azalttı, yine sudan çıkmış bir balık gibi nefes aldım.

Nathaniel kafasını kaldırdı. Gözlerimi odaklamak istedim ama yapamadım. Gözkapaklarım kapanıyordu. Nicky hafifçe kıkırdadı. "Bence bunu sevdi."

Nathaniel'in diğer tarafımda biraz daha yukarıya çıktığını hissettim ve yüzüme baktığını gördüm. Bana sırıtan yüzünü şimdi görebiliyordum. "Bence haklısın," dedi. Bir kahkaha attı.

Sesim kalmamıştı. İçimden, *sakın cevap verme*, demek gelmişti ama kelimelerin nasıl dile getirildiğini unutmuştum. Orgazm sonrası gibiydi.

Nathaniel elini komodinin üzerindeki telefona uzattı. "Yemek en erken kırk beş dakikada gelecekmiş, bir ziyafet veriliyormuş."

Nicky, "Daha çok zamanımız var," dedi. Sesi şimdi kükrercesine çıkıyordu. Aslan kükremesi gibi değildi, sert seks seven erkeklerin dominant ses tonu gibiydi.

Nathaniel göğsümün üzerine eğilip nazikçe yaladı, ısırdığı yerlerin üzerinden geçti. Acı vericiydi, hem zevkliydi hem de değildi, sanki vücudum hangisi olduğuna karar veremiyordu.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadım.

"Ağız tıkacımız olsaydı kullanırdım."

Nathaniel üzgün bir ses tonuyla, "Anita ağız tıkaçlarını sevmiyor," dedi.

"Deneyebilirim," diyebildim.

Nathaniel yüzünü görebileceğim bir yere geçti. Yüzüne odaklandım ve suratında daha önce görmediğim bir ifadeye şahit oldum. "Yanımızda yoktur diye söylediysen çantaya tasmayla kayışından daha fazlasını koyduğumu itiraf etmek zorundayım."

Ne demek istediğini anlamam biraz vakit aldı. "Bir tane koydun," dedim.

"İki tane," dedi.

"Büyük ihtimalle kullanamayacağını bilmene rağmen," dedim.

"Aşırı stresli olunca bağlanmayı seviyorum ve oyuncaklarım yanımda olunca kendimi daha iyi hissediyorum. Bu seyahatin de stresli olacağını biliyordum."

İkisi de dirsekleri üzerinde doğrulmuş bana bakıyordu. "Bizim için ağız tıkacı kullanır mısın?"

Yüzlerine baktım, bir an için şüphe ettim. Bana zarar vermeyeceklerine inanıyordum -vereceklerini düşünsem onlarla sevişmezdim ama bu gibi oyunların zevki de tehlikenin sınırında dolaşmaktan, zarar görmeye yakın olmaktan geliyordu. Fikir ya hoşunuza gider ya da size açıklanamazdı. Benim hoşuma gitti ama biraz da tedirgin oldum. Nathaniel haklıydı, ağız tıkaçlarını sevmiyordum. Rahatsız olduklarına inanıyor ve çekici olmadıklarını düşünüyordum. Bir defasında bir kez denemiştim ama o zaman çok bu tarz oyunlara çok fazla alışkın değildim ve hoşuma gitmemişti. Nathaniel ise bu oyunlarda ağız tıkacı kullanmayı çok seviyordu. Bana göre hoş ve işe yarar bir ağzı işlevsiz kılmaktı ama Nicky'nin ellerini gırtlağımda Nathaniel'in dişlerini göğsümde hissettikten sonra iyi bir fikir gibi gelmişti.

"Sen gırtlağımı sıkıp Nathaniel de göğüslerimi ısırdıktan sonra iyi bir fikir gibi geldi," dedim.

Nicky, "Bunu tekrar yapabiliriz," dedi.

Nathaniel, "Kesinlikle," dedi.

Ve yaptık.

65

Nathaniel bir istekte daha bulundu. Ellerimi de bağlamak istiyordu. "Ama ellerim bağlıysa ve ağzım da tıkalıysa, hayır deme şansım kalmıyor," dedim.

"Ana fikir bu," dedi.

Düşündüm ama Nathaniel'in çok uzun zamandır istediği bir şeydi ve Nicky ile partner olması iyi bir fikirdi. Yanımdakiler Nathaniel ve Asher olsaydı bunu asla kabul etmezdim. Asher tam bir sadistti ve güç kullanmayı seviyordu; kendimi Asher'e hayır diyemeyeceğim bir pozisyonda bırakmayı asla istemezdim. Ama Nicky, ona daha çok güveniyordum.

Yatakta aralarına oturdum ve Nicky'nin eli gırtlağımı sıkarak beni yine havasız bıraktı, gücüyle beni kontrol etti. Bu arada Nathaniel de ağız tıkacını yerleştirdi, Nicky'nin yaptığı gibi ağzımı zorlayarak açtı. Tıkaç şimdi bir öpüşmenin devamı gibiydi. Nathaniel kayışını arkamda bağladığında vücudum yine nefes alma ihtiyacına yenik düştü ve paniğe kapıldım. Nicky'nin eline vurdum ve gırtlağımı bıraktı, ağzımdaki topun iki yanından ve burnumdan nefes aldım.

Nathaniel yüzümü görebilmek için önüme geçti. "İyi misin?"

Başımla onayladım.

Gülümsedi ve alnımı öptü. Sonra Nicky ile önceden yastığın altına koydukları bir ipi çıkarttı. Her iki ucunda Velcro

bantlı siyah naylon kelepçeler vardı. Kelepçeleri gördüğüm anda bunları benim için getirdiğini anladım çünkü Velcro cırt cırtları severdim. İstersem kelepçelerden kurtulabilirdim ama bir yere kadar idare edecek ve kapana kısıldığım illüzyonunu vereceklerdi. Nathaniel deri kelepçeleri severdi çünkü bağlanmanın sadece bir illüzyon olmasını istemiyordu.

Sorgularcasına bakışımı görünce cevap verdi. "Sen de stresliyken bağlanmayı seviyorsun."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve susmayı tercih ettim.

Nathaniel bir yanımda Nicky diğer yanımdayken kendimi yatağa bıraktım. Nathaniel ilk kelepçeyi bileğime sıkı sıkı geçirmişti. Bileklerim küçük olduğu için bana uyacak kelepçeleri bulmakta zorlanmıştı ama cırt cırtlar işe yarıyordu. Kollarım iki yanımdaydı ama tepemde değildi. Omuzlarımın uzun süre asılı kalmayı sevmediğini biliyordum.

Nicky ikinci kelepçeyi taktı, gerçi iki sefer ipini ayarlamak zorunda kaldı. Daha önce beni hiç bağlamamıştı.

Nathaniel geri çekilip gözlerime baktı. "Rahat mısın?"

Kelepçeleri çekiştirdim çünkü mücadele etmeyi severdim ve ipleri zorlayacağımı biliyordum, çizikler ve morluklar istemiyordum. Başımla onayladım.

Gülümsedi, mutlu ve sıcak bir gülümsemeydi.

Nicky diğer tarafıma yerleşiyordu ve Nathaniel de yerini aldı. Göğüslerimde Nathaniel'in sebep olduğu kırmızı halkalar vardı ama iki erkek birbirine sırıttı ve ikisi birden ağızlarını göğüslerime indirdi. Taze izler bırakacaklarına emindim.

Sert bir biçimde göğüs uçlarımı emmeye başladılar ve ağız tıkacına rağmen küçük sesler çıkartmaya çalışıp kıvrandım. Elleriyle de göğüslerimi kavradılar, ağızlarına daha iyi alabilmek için ellerinden yardım aldılar. Bunu daha önce çalışmışlar gibi ikisi birden göğüslerimin alabildikleri kadarını

ağızlarına alıp ısırdı. Ağzım tıkalı olmasına rağmen bir çığlık attım çünkü daha öncekiler gibi yavaş yavaş sertleşen bir ısırık değildi. Anlık ısırmanın ardından bir şeyler söyleyebilseydim söylerdim ama Nicky göğsüm hâlâ ağzındayken kükredi ve vücudumu titretti. Bakınca gözlerinin kehribar renginde aslan gözlerine dönüştüğünü gördüm ve içimi heyecan verici bir korku kapladı. Nicky'ye güveniyordum ama... ama... zaten oyun buydu.

Nathaniel kükremekten çok mırladı ama göğsümü titretmeyi başardı. Gözleri hâlâ menekşe rengindeydi ve insan gözleriydi ama bakışları itaatkâr bir hizmetkâr bakışı değildi. Mahzen oyunları insanda bir sürü şeyi değiştirebiliyordu ve Nicky ile ilgili bir şey Nathaniel'in baskın yönünü açığa çıkarttı.

Göğüslerim ağızlarındayken kükremeye devam ettiler ve dişleri biraz gevşedi, sonra o kadar sert bir biçimde ısırdılar ki bir çığlık daha attım. Ağız tıkacına rağmen gırtlağım acıdı.

Birlikte durdular ve geri çekildiler. Nicky daha önce Nathaniel'in bıraktığı izlerin altındaki yenilerine baktı. "Benim tarafımda biraz kan var. Mmmm..." dedi. Çok fazla değildi, sadece dişlerin geçtiği yerlerde birkaç damlaydı ama eğilip yaraları yaladı. Bu bile çok acı verdi.

İsyan edercesine sesler çıkarttım.

Nathaniel, "Hiç adil değil," dedi. "Ben hiç kan tadı almadım. Oysa bu işte iyiyimdir."

"Paylaşabilirim, ya da kendi kanını kendin çıkartırsın."

Nathaniel bana şeytani bir gülümsemeyle baktı ve ağzını yeniden göğsümün üzerine koydu. Ben itiraz edercesine sesler çıkartırken beni ısırdı. O kadar sert bir ısırıktı ki ağız tıkacına rağmen sağlam bir çığlık attım.

Geri çekilip eserine baktı. Mutlu bir sesle, "Şimdi benim de kanım var," dedi. Eğildi ve kendi tarafındaki damlaları

yaladı. Nicky kendi yarasının üzerine eğildi ve birlikte kanı yalamaya başladılar. Minik yaraları açmaları acı vericiydi ama şimdi üzerini yalamaları sadece acı vermiyor, acı ile zevk garip bir karışım oluşturuyordu. Hem keyif alıyormuş hem de itiraz ediyormuş gibi küçük sesler çıkarttım.

Nathaniel kafasını kaldırdı. "Çok sert mi ısırdım?"

Başımla onayladım, çok sertti.

Nicky, "Şimdi her şeyi berbat ettin," dedi. "Sormasaydın tekrar yapabilirdik."

"Bir süre sonra onu çözsek iyi olur, çok kızmasını istemeyiz."

"Güzel noktaya parmak bastın."

Nathaniel biraz daha aşağıya indi.

Nicky, "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Zamanımız azalıyor ve Anita'nın ilk kez ağız tıkacı kullanırken keyif almasını istiyorum. Bu yüzden oral seks ve ilişkiye girmeyi düşünüyorum."

"Kulağa hoş geliyor ama sen onu yerken ben nefes oyunları oynayacağım."

Nathaniel, "Şimdi pes edemez, böylesi çok daha tehlikeli," dedi.

Nicky yüzüme bakmak için yukarıya çıktı. "Bunda bana güveniyor musun?"

Yüzünü inceledim. Gözleri yeniden maviydi. Sakin gibiydi. Nicky'ye güveniyordum. Başımla onayladım.

Beni harika bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Sen başla, ben gelmesi yaklaşana kadar bekleyeceğim."

Nathaniel, "Bana yastığı uzat," dedi.

Nicky bir yastık uzattı ve Nathaniel boynunu rahat ettirecek şekilde yastığı altıma yerleştirip bacaklarımın arasında pozisyonunu aldı. Vücudum boyunca bir bakış attım ve şeyta-

ni gülümsemesini tekrar gördüm. Sonra nazikçe bacaklarımın arasını yalamaya başladı. Kenarlarda dolaştı ve sonra beni kıvrandıracak biçimde ortadan geçti, ardından hassas noktama odaklanıp yalamaya ve dilini yuvarlamaya başladı. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve her yerimi yaladı. İçimde bir sıcaklık açığa çıktı. Nefes alıp verişim hızlandı.

Nicky kısık sesle bana doğru eğildi. "Bu işte gerçekten çok iyi." Boynumu nazikçe okşadı ve sonra büyük elini gırtlağımın üzerine koydu. Nathaniel'in ağzının olduğu yerde sıcak bir basınç birikmeye başlayınca Nicky de gırtlağımı sıktı. Biraz daha sıktı ve sanki bir şalter indi, bir saniye önce nefes vardı ama şimdi yoktu.

Nathaniel beni yemeye devam ederken tepemden bana baktı. "Yüzünün böyle kararması çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadı.

Bacaklarımın arasında basınç arttı ama nefes alamıyordum ve vücudum ikisine birden odaklanmakta güçlük çekiyordu. Bazı insanlar nefessiz kalınca orgazmın harika bir şey olduğunu söylerdi ama bana göre sınırı geçmek üzereyken dikkat dağıtıyordu. Vücudum paniğe kapılmamaya çalışırken sınırda kaldım. Nicky yüzümü inceleyip elini gevşetti. Bir nefes aldım, çoğunluğu burnumdandı.

"Gerçekten orgazm olmanı engelliyor, değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Ben senin orgazm olmanı istiyorum, bu yüzden seni becerelim ve benimle beslen ama seni yeniden boğmayı da çok istiyorum."

Nathaniel hızlı dil darbeleriyle zevkin sıcak ağırlığını artırdı. Ağzımda tıkaç olmasına rağmen bir orgazm çığlığı attım ve vücudumu Nathaniel'in ağzına yapıştırdım. Nathaniel

beni emerken orgazm dalga dalga devam etti, bir kez mi yoksa birçok kez mi gelmiştim bilemedim. Benden geriye mutlu, kemiksiz ve gözlerini açamayan bir kitle kalınca Nicky kulağıma fısıldadı. "Hazır mısın?"

Neye, diye düşünmek istedim ama sonra elini gırtlağımda hissettim. Fakat bu bile gözlerimi açıp Nicky'ye bakmamı sağlamadı. Elini boynuma doladı ve sıkmaya başladı. Boğulma hissi orgazmın zevkiyle karışınca vücudum hava için mücadele etmedi ve paniğe kapılmadım, artık hepsi tek bir his olarak birleşmişti.

Nathaniel'in yastığı çektiğini hissettim ve ardından sertliğini açıklığımdan içeriye soktu. Oral seksten sonra Nicky beni boğarken Nathaniel'i içimde hissetmek harikaydı ama vücudum yine ikisine birden odaklanmakta zorluk çekti.

Nicky boğazımı bıraktı ve iç geçirir gibi bir nefes aldım. Nathaniel ritmini yakaladı ve içime girip çıkmaya başladı. Gözleri kapalıydı, daha uzun sürmesini istediğinde vücuduyla mücadele ederken yaptığı gibi başı hafif yana yatıktı. İçimdeki hassas noktayı da buldu ve tekrar tekrar üzerinden geçti, sonunda altında kıvranmaya ve spazmlar geçirmeye başladım. Ağlar gibi bir ses çıkarttı ve vücudu titredi, son bir kez içime girdikten sonra boşaldı. Bunu hissedince bir çığlık daha attım.

İçimden çıktı ve ikimiz de titredik. Kendini yana attı ve nefesi kesildi. "Ah, Tanrım."

Nicky, "Sıra bende," dedi. Bacaklarımın arasına geçti ve Nathaniel'in önceki performansına rağmen içime girmekte zorlandı. "Her zaman böyle dar."

Nathaniel, "Her zaman değil," dedi. "Ama çoğunlukla."

Nicky içime girdi ve üzerime eğilip yüzüme baktı. "Sert seks sevdiğini biliyorum. Daha önce duşta da aynısını yap-

tık ama şimdi istediğim kadar sert olabilirim ve sen hayır diyemezsin, bu durum çok hoşuma gidiyor. Zaten nazik olmamı isteyeceğini sanmıyorum ama durmamı söyleyemeyecek olman çok güzel." Ve dediğini yaptı, hızla içime girip çıkmaya başladı ve etin ete vurma sesi bir ritim yakaladı. Gittikçe hızlandı ve sertleşti. Gücünü, uzunluğunu ve kalınlığını kullandı, kalçalarımı tuttu ve beni havaya kaldırıp dizleri üzerinde istediği kadar sert istediği kadar hızlı olabilmek için bana doğru açıyı verdi. Neredeyse gelmek üzereydim. "Lütfen onu son bir kez benim için boğar mısın? Ağzında tıkaç varken bu iplerle şimdi kendime güvenmiyorum."

Nathaniel yanıma çıktı ve bana baktı. "Evet?"

Başımla onayladım.

Daha küçük elini gırtlağıma koydu ve sıkmaya başladı. Nicky içime o kadar hızlı girip çıkıyordu ki artık ne yaptığını anlamakta zorlanıyordum. "Daha fazla," dedi. "Yüzünün rengi değişsin."

Nathaniel biraz daha sıktı ve doğaüstü gücünü de kullandı. Eli daha küçüktü ama sıktı ve kanın yüzümden çekildiğini hissettim.

Nicky, "Öyle tut," dedi. Bir anlığına ritmini kaybetti.

Nathaniel diğer eliyle yüzümü Nicky'nin görmesi için havaya kaldırdı. Nicky hâlinden memnundu ki ritmini tekrar buldu ve hızlanarak devam etti. Biraz açı değiştirerek daha derine indi ve Nathaniel gırtlağımı sıkarken beni orgazmın sınırına getirdi. Orgazm çığlığımı atamadım ama vücudum kasılmaya başladı. Nicky bir çığlık attı ve içime boşaldı.

Nathaniel beni bıraktı ve başımı yastığa koydu.

Nicky tepemden yüzüme bakıyordu ama hâlâ girebildiği kadar içimdeydi. Gözlerimi kırpıştırdım ama odaklanmakta zorlandım ama Nicky'nin yüzünde karanlık ve hevesli bir

ifade olduğunu gördüm. Bence yüzümün renk değiştirmesini seyrediyordu.

"Bana bu kadar güvenmeni çok seviyorum," diye fısıldadı.

Ağzım tıkalı olduğu için bir şey söyleyemedim ama Nicky'ye gerçekten de çok güveniyordum.

66

Doğru düzgün bir yemek yedik. Nathaniel'i uyuması için yatakta bıraktık. Edward ile böl ve fethet stratejisinde karar kıldık. Gidip yerel polisle konuşacak ve suç mahalleriyle yeni cesetlerden neler öğrendiklerine bakacaktı. Ben hastaneye gidip Küçük Henry ile konuşacak ve Micah'ı görecektim. Nicky benimle geldi ama Claudia karanlık çöktükten sonra Harlequin vampirlerle başa çıkabilmek için Lisandro'yu yanında tuttu. Harlequin vampirler şekil-değiştirenleri hor görüyor ve vampirler daha üstünken bütün korumalarımızın şekil-değiştiren olmasına bir anlam veremiyordu. Evet, herkesin sinirini bozmaya başlamışlardı. Nicky ile benim yanıma Domino'yu verdiler.

"Claudia, kaplanlar işe yarar mı bilmiyorum. Antrenmanlarda ve sıradan korumalık görevlerinde çok iyiler ama hiçbiri savaş veya dün akşamki gibi bir katliam görmedi."

"Harlequin'i idare edebilmem için Lisandro'ya ihtiyacım var, Anita. Dev'i istemiyorsun, Pride ve Nicky birlikte uyumlu çalışamıyor. Emmanuel iyi ama o da sertliklere hazır değil. Domino altın kaplanlar gibi beyaz şövalye süper savaşçı olmak için eğitilmedi; kalabalık ve işlerin kızışabildiği yerlerde koruma olmak için eğitim aldı."

"Ama dün akşam veya bu akşam karşılaştıklarımızla aynı şey değil."

"Bak, oturup bunu tartışacak zamanım veya enerjim yok; şimdilik Domino ile idare etmelisin." Uzun boylu kadın yemek yediğimiz konferans odasında ellerini kalçasına koyup bana baktı. Siyah saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı; kalkık elmacık kemikleri ve yüzünün güçlü hatlarını bozacak makyajı yoktu. Meksikalıların *guapa* dedikleri türdendi, yakışıklı ama hoştu; geniş ve kaslı omuzlarından uzun bacaklarına kadar hoş, hatta güzel olan bir sürü yeri vardı.

"Harlequin'i korumalık görevine alıştırırken ne kadar sorunla karşılaşıyorsun?" diye sordum.

"Bak, Jean-Claude'un yanında mümkün olduğunca çok koruma kalmasını istiyorum. Harlequin piçlik yapmıyorsa işinde oldukça iyi. Jean-Claude'un birden buraya gelmeye karar vermesi benim için tam bir kâbus ve sen şimdi bana peşine düştüğünüz vampir efendisinin zombileri kaldırabilen ve vücutlarını ele geçirebilen bir nekromensır olduğunu söylüyorsun. Bu siktiğimin işi gittikçe zorlaşmaya başladı."

Daha önce Claudia'nın küfrettiğine şahit olmamıştım, demek ki gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ben daha iyiyim; Jean-Claude eve dönebilir."

Bana kınarcasına öyle bir bakış attı ki yerimde kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. "Sen güvende olana kadar burayı asla terk etmez."

"Tehlike benim işimin bir parçası," dedim.

"Bu durum beni de sinir ediyor."

"Tamam," dedim. "Güvenlik konusu yüzünden mi böylesin yoksa başka bir şey mi var?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama eve dönebilmemiz için git ve bu piçi yakala."

"Planımız bu," dedim. Nicky ile konferans odasını terk ettim. Koridorun sonundaki odasından Dominô'yu alacaktık.

"Bunun derdi ne?" diye sordum.

Nicky, "Bilmiyorum ama iki haftadır diken üzerinde," dedi.

"Ne kadar diken üzerindeydi?" diye sordum. Yüzüne baktım.

Başını iki yana salladı. "Bu kadar kötü değildi."

"Güzel çünkü korumalarımızın başındaki kişilerden birinin kişisel sorunları olduğunu fark etmeyince kendimi aptal gibi hissettim."

"Claudia sorunu ne olursa olsun bunun işini etkilemesine izin vermez," dedi.

Başımla onayladım çünkü çok ciddiydi ama bazen özel hayattaki sorunların her şeyi berbat edebildiğini en iyi ben biliyordum. Fakat Claudia konuşmak istemiyorsa üzerine gidemezdim; ancak işini yapmasına engel olursa bir şeyler sorabilirdim.

Nicky koridorun sonundaki odanın kapısını çaldı, ÇIKIŞ yazan kapının hemen yanındakiydi. Kapı açıldı ve Domino dışarıya çıktı. Nicky ve Dev'in yanında zayıf kalan biriydi. Domino bir metre yetmiş yedi santimetreydi ama vücudu daha inceydi, bu yüzden olduğundan daha uzun duruyordu çünkü Domino'ya bakarken diğer kaplanlarda olduğu gibi bakışlarınız omuzlarda veya göğüs bölgesinde çakılıp kalmıyordu. En ilgi çekici özellikleri saçları ve gözleriydi. Saçları siyah ve beyaz bukleler hâlinde tepesinde toplanmıştı; yakın zamanda saçlarının alt kısmını kestirmeye başlamıştı, neredeyse bir Amerikan tıraşıydı. İki renkli bukleler doğaldı, gerçi kulübe gelen gençlerin büyük bir kısmı saçlarını nerede boyattığını soruyordu. Saçları aslında sahip olduğu kaplanları gösteriyordu, yarı beyaz klan yarı siyah klandı. Soyu neredeyse tükenmiş siyah klandan sağ kalan birkaç kişiden biriydi.

Beyaz kaplan klanı tarafından bir yetimhanede bulunmuştu; kimse ailesinin nerede olduğunu veya başlarına ne geldiğini bilmiyordu. İki kaplan formu vardı, biri beyaz biri siyahtı, her ikisinde de kaplan formuna geçebiliyordu. Karışık kanı yüzünden beyaz kaplan klanı Domino'yu çiftleşecek kadar iyi görmüyor, saf bir çocuk doğuramayacağını düşünüyordu. Klanlar genetiklerini sağlıklı tutmak için birbirleriyle birlikte olurdu ama çoğu bebekte bir taraf baskın gelir, çocuk kime benziyorsa onlar tarafından yetiştirilirdi. Domino tanıştığım kaplanlar içinde karışık kanını gizleyemeyen nadir üyelerden biriydi.

Gözleri saf siyah kaplandı, turuncu alevlere benziyordu. Birçok insan lens olduğunu düşünüyordu, tıpkı saçlarının boya olduğunu düşündükleri gibi. Siyah kaplan formunda turuncu kaplan gözleri Cadılar Bayramı'ndan çıkmış gibi duruyordu. Beyaz kaplan formunda ise saf olmadığını belli ediyordu çünkü gözleri bütün kaplan formlarında aynıydı, bütün klan kaplarında gözler böyleydi. Gerçi insan gözlerine sahip klan kaplanları da vardı ama bunlar diğer kaplanlar tarafından zayıf olarak sınıflandırılırdı ve genelde hayvan formları bir taneydi.

Cadılar Bayramı fenerlerine benzeyen gözleri mutlulukla doldu. Şehre geldikten sonra yanına gitmediğim ve bugün yanıma koruma olarak gelmesini istemediğim için kendimi kötü hissettim.

"Hey, Domino," dedim. Yanına gittim.

Beni kollarına aldı ve beline sarıldım. Silahlarının hepsi üzerinde olmadığı için bunu yapmak kolaydı ama hazırlanması daha uzun sürecekti; korumalarım söz konusu olduğunda bu gibi durumlar hem avantaj hem dezavantajdı.

Sarılırken parmak uçlarımda yükseldim, bu yüzden öpüş-

mek için çok fazla eğilmek zorunda kalmadı. Dudakları yumuşaktı ve öpücüğü de öyleydi. Daha fazlasına dönüşebilirdi ama telefonum çaldı ve zil sesinden arayanın sıklıkla birlikte çalıştığım polislerden biri olduğunu anladım.

Domino da zil sesini biliyordu ve bir şey söylemeden telefona bakmama izin verdi. Silahlarını almaya odaya girdi. Peşinden gittik ve kapıyı arkamızdan kapattık. Arayan Hatfield'dı.

"Blake, burada herkes kaçak vampiri öldürmeni kutluyor ama ben kutlama yapmadan önce sana ve Forrester'a sormak istedim. Gerçekten öldü mü?"

Hatfield'ı daha da sevdim. "Hayır, yüzde doksan beş ölmedi."

"Bunu diyeceğini biliyordum." Mutsuz gibiydi ama dürüst bir duyguydu.

Domino yanına alacağı eşyaları düzgün bir biçimde masanın üzerine dizmişti. Bir sürü konuyu kafasına takmaz ama işini ciddiye alırdı. Kalabalık yerlerde korumalık yapacak ve kiralık katil olarak çalışacak şekilde eğitilmişti çünkü Vegas'ın efendisinin çete liderliği Bugsy Siegel dönemine kadar gidiyordu. Domino korumaların eğitimlerinin bazılarında hâlâ zorlanıyordu çünkü yanımızda eski ordu mensupları, eski polisler ve kiralık askerler de vardı. Fakat şiddet söz konusu olduğunda bir sürü şey görmüş olmalıydı. Vegas'ın efendisi Max ile tanışmıştım. Çeteye girdiğinde ilk işi bacak-kıranlık yapmaktı çünkü kendi ellerini kirletmekten çekinmediğini herkese gösterip, aynısını adamlarından da beklediğini dile getirmişti. Domino yeleğini giydi ve kayışları sıkılaştırdı.

"Keşke büyük kötü vampirin patlamada öldüğüne inanabilseydim ama bu şey vücutlar arasında geçiş yapabiliyor. Onu öldürmek için uzun süre tek bir bedende tutmalıyız."

Hatfield, "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

"Orijinal vücudu bulup yok edebilirsek bu işi bitirebiliriz."

Domino silahlarını takmaya başladı. Mareşal yardımcısı olarak benimle dışarıya çıktığında her zamankinden fazla silah taşıyordu çünkü silahlı olduğunu gizlemek zorunda değildi. Günlük kıyafetlerin içinde silahı gizlemek zor bir işti.

Hatfield, "Orijinal vücudu nasıl bulacağız?" diye sordu.

"Hastanedeki Küçük Henry ile konuşacağım ve şerife yapılan saldırıyla ilgili Gutterman'dan bilgi alacağım. Bir ipucu bulmayı ümit ediyorum."

"Bu akşam gözetim altındaki vampirleri sorgulayamaz mısın?"

"Evet, ama gece olunca kaçak vampir daha güçlü ve öldürmesi daha zor olacak, bu yüzden güneş batmadan vücudunu bulup işi bitirebilirsek çok daha iyi olur."

Nicky yatağın üzerinden cebe sığacak küçük tabancayı aldı. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ama ben silahın boyutuyla kendi penisini mukayese ettiğini biliyordum. Erkeksi bir şeydi. Domino'nun bu konuda utanacağı bir şey olmadığını biliyordum. Yanına 45'lik Baretta'sını taktı ve mırıldanarak karşılık verdi, muhtemelen esas silahı dokuz milimetrelik olduğu için Nicky'nin silahıyla dalga geçiyordu.

Ben erkeklerimi izlerken Hatfield sessiz kaldı. Sonunda, "Pekâlâ, yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Ted yeni bulduğumuz suç mahallerinden yeni bir şey öğrendiler mi diye bakmaya gidiyor."

"Onu arar haber beklerim. Tehlikenin sona erdiğini düşünen üniformalılara ne söyleyeyim?"

"Bu geceye kadar beklemelerini söyle. Güneş battıktan tekrar doğuncaya kadar geçen süre bizim testimiz olacak. Hiçbir şey olmazsa belki öldüğünü düşünebiliriz ama bence bu akşam daha kötü olacak."

"Neden?" diye sordu.

"Seri katiller köşeye kıstırılınca ne yapar?" diye sordum.

"İntihar eder veya genelde daha fazla insan öldürür."

"Evet," dedim.

"Ah," dedi. "Lanet olsun, bu hiç iyi olmadı."

"Boynuzlu atlar ve gökkuşakları istiyorsan yanlış işlesin," dedim.

Başıyla onayladığını hayal edebiliyordum, mutsuz bir kahkaha attı. "Çok doğru."

"Evet," dedim.

Domino'nun silahları hazırdı. Yeleğin üzerine deri ceketini giydi. Yeleği veya öndeki dokuz milimetrelik Glock'unu ceketle tam olarak gizleyemiyordu ama yanımda olduğu sürece silahlarını rahat rahat gösterebilir ve ceza almazdı. Silah gösterme suçu sizi hangi polis biriminin suçladığına bağlıydı ve silah göstererek sivilleri korkuttuğunuz anlamına gelirdi. Gizli olarak silah taşıyan sivillerden de şikâyetçiydiler ama göstere göstere taşınırsa daha çok rahatsız oluyorlardı; ben silah kanunlarının kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyordum. Fakat rozetim, infaz emrim ve konuyla ilgili kanunlar beni koruyordu. Sivillerin tabii olduğu kurallara uymak zorunda değildim.

Hatfield, "Forrester'ı ararım," dedi.

"Biz hastaneye gidiyoruz," dedim.

"Şerif Callahan ve nişanlına benden selam söyle."

"Söylerim, teşekkürler."

"Callahan iyi bir adam ve çok iyi bir şerif. Ara sıra dışarıya çıkıp insanları ziyaret eski tarz babacan şeriflerden. Biliyorsun, her defasında şerif olabilmek için aday gösterilmesi gerekiyordu."

"Hayır, aslında bunu bilmiyordum."

"İnsanlara gerçekten değer verir ve herkesin bunu bilmesini ister. Yaklaşık on senedir burada şeriflik yapıyor."

Micah ve Koalisyon gibi konuşuyordu. "Bunu da bilmiyordum," dedim.

Nicky kapıyı tuttu; dışarıya önce Domino çıktı ve etrafa göz gezdirdi, başıyla onayladı. Ben dışarıya çıktım ve Nicky kapıyı arkamızdan kapattı, asansöre doğru yürüdük.

"Asansöre binmek üzereyiz konuşma kesilebilir," dedim.

"O zaman görüşürüz," dedi. "Umarım vampirin vücudunu güneş batmadan buluruz."

"Umarım," dedim.

Telefonu kapattım. Asansör kapıları açıldı. Asansöre bindik ve vampirleri avlamaya gittik. Av bazen silahla bazen de geride kalan insanlarla konuşarak yapılırdı. Biz bunlara hayatta kalanlar diyorduk ama vampirler sizi ele geçirdiyse içinizdeki insan ölebilirdi. Travma geçirdikten sonra eski hâlinizden eser kalmaması gibi bir şeydi. Eskisi gibi olmak yıllar sürebilirdi ama hiçbir zaman aynı olamazdınız. Başınıza büyük kötü bir şey gelir ve kendi hayatınızda bir hayalete dönüşürdünüz, ardından yeniden etten ve kemikten bir insan olmaya çalışıp hayatınızı düzene sokmaya çalışırdınız ama yaşadıklarınızın hayaleti hiçbir zaman tam olarak yok olmazdı. Zayıf düşmenizi bekler ve sizi rahatsız etmeye devam eder, zincirlerini yüzünüze doğru sallar ve fırsatını bulursa aynı zincirlerle sizi boğmaya çalışırdı.

Önce Micah'ı ziyaret edecek, babasının yaşadıklarından dolayı boynuna dolanan suçluluk ve sevgi zincirlerinden kurtulmasına yardımcı olacaktım. Sonra Henry ile konuşacaktım. Henry deneyimli bir askerdi ve özel kuvvetlerdendi; vampirler tarafından ele geçirilmeden önce de travma nedir biliyordu ama bu travmada babası ölmüştü. Geçmiş deneyimleri onu

buna hazırlamış olabilir miydi? Gerçi özel kuvvetlerde alınan eğitimin sevdiğiniz birini kaybetmeye karşı işe yarayacağını sanmıyordum. Bir de hayatta kalan olmanın pişmanlığı vardı, şimdi bu da hayaletinin bir parçasıydı ve boynuna yepyeni ışıl ışıl bir zincir daha vurulmuştu.

Gerçek hayaletlerle uğraşmak kafamızın içindekilerle başa çıkmaktan daha kolaydı. Birçok insan kendi kendini kötü huylu ruhlardan daha çok rahatsız ederdi.

67

Gonzales koridorda Micah'ın annesini teselli ediyordu. Kadın ağlıyordu ve bir an için en kötüyü düşündüm. İçimi bir korku kapladı ama sırtımı dikleştirdim ve yürümeye devam ettim; geri çekilmeyecek, pes etmeyecektim.

Domino kulağıma fısıldadı. "Bu kim?"

Aynı şekilde karşılık verdim. "Micah'ın annesi."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Kafamı kaldırdım ama güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerini göremediğim için yüz ifadesinden bir anlam çıkartamadım. Fakat mutlu görünmüyordu; karışık kana sahip olmanın insanlar için sorun olabileceği aklıma gelmezdi. Bu konuyu sorun edecek birileri varsa kaplan-adamlardı ama karışık kana sahip olmasına rağmen Domino bu durumdan en çok rahatsız olanlardan değildi.

Beni görünce ağlamasına rağmen Bea'nın yüzü aydınlandı ve yüzündeki rahatlamadan kocasının ölmediğini anladım ama başka bir sorunu vardı. Daha önce sevdiklerini mezarından kaldırmamı isteyenlerle çok karşılaşmıştım ama Beatrice'in onlardan daha akıllı olduğunu sanıyordum.

Bana hoşuma gitmeyecek kadar sıkı sarıldı ve üzerimde bir sürü silah olmasından rahatsız olmadı. Uzun süre bir polisin karısıydı; muhtemelen silahlı birine ilk kez sarılmıyordu.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım ve kadına sarıldım, ben bunu yapınca daha da sıkı sarıldı. İyi niyetim için cezalandırılmak böyle bir şeydi ama sonunda kadına sarılmaktan çok kadını kollarımda tutar gibiydim. Bacaklarının zayıfladığını hissettim. Kadını ayakta tuttum, gücümü hissettiği anda kendini iyice bıraktı. Benden en az yirmi kilo ağırdı, belki de otuz kiloydu ama normalden daha güçlü bir kadın olduğum için şanslıydık. Fakat yaşadığım beklenmedik bir deneyimdi.

Nicky, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Henüz değil."

Kadın kendinden geçmemişti ama yine de ağırlığını bana veriyordu, göremediğin duygusal sulara batıyor gibiydi ve bana tutunmaya karar vermişti. "Beatrice, Bea, beni duyuyor musun?" dedim.

Gonzales yanımızda dikiliyordu. "Bea, iyi misin?"

Kendini biraz daha bıraktı. "Nicky, kadını sandalyeye oturtmama yardım et." Ağırlığını taşıyabilirdim ama vücudu çok dengeli değildi. Bea gibi uzun elbise giyiyorlarsa veya karşınızdakine zarar vermek istemiyorsanız birini tutup havaya kaldırmak daha zordu. Kadının elbisesinin açılıp bir yerlerinin görünmesini istemezdim.

Arkamızda birden bir sandalye belirdi, bir üniformalı yardıma gelmişti. Nicky ve Gonzales kadını oturtmama yardım etti, gerçi bu kadarı fazlaydı ve birbirimizin işini zorlaştırdık.

Kadının yüzü solgundu ve gözleri odaklanmakta güçlük çekiyordu.

Yüzüne dokundum. Teni yapış yapıştı. "Bea, beni duyuyor musun?"

Gözlerini kırpıştırdı ve başıyla onayladı. "Evet," dedi. Ama sesi boğuktu.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Hatırlamıyordu.

"Ne kadar su içtin?"

Bugün hiç su içmemişti. Birisi su getirmeye gitti ve bir diğeri otomata koştu. Kadının önünde dizlerim üzerine çöküp elimi tutmasına izin verdim. Aslında ellerini tutan bendim ama dokunmaya ihtiyacı vardı.

Su gelince Gonzales kadının içmesine yardım etti. Bir çikolata yedikten sonra yanaklarına da biraz renk geldi. Boğuk bir ses tonuyla, "Özür dilerim," dedi.

"Kendine daha fazla dikkat etmelisin, Bea," dedim.

"Sadece onlarla daha çok vakit geçirmek istiyordum."

"Kiminle?" diye sordum.

"Rush ve Micah ile."

Rush'ı anlayabilirdim. "Micah yine gelecek."

"Ama ikisi bir arada, bunu bir daha göremeyebilirim," dedi. Ağlamaya başladı.

Elinin üzerine hafifçe vurdum ve Gonzales'e bir bakış attım. *Ne yaptım?* gibi bir bakış attı. Bea devrilmeden sandalyede oturacak duruma gelince suyu getiren memuru yanında bıraktım ve Gonzales ile yanından uzaklaştım. Domino ve Nicky de bizimle geldi.

"Ne kadar zamandır yanındasın?" diye sordum.

"Sadece birkaç saattir," dedi. "Bir şey yiyip içmediğini bilmiyordum."

"Micah yedi mi?"

"Bilmiyorum, Rush'ın yanında."

"Lanet olsun," dedim.

Koridordaki polislere döndüm. "Beyler, burada olduğunuz için çok teşekkür ederim."

Hepsi başlarıyla onayladı ve bana destek verdi.

"Ama buradayken aile üyelerinin bir şey yiyip yemediğini

veya su içip içmediğini kontrol edebilir misiniz?"

Birbirlerine baktılar. Büyük bir kısmı görevi yeni devralmıştı, bu yüzden bir şey bilmiyorlardı. "Özür dileriz, Mareşal, bundan sonra Bayan Callahan ile daha yakından ilgileniriz."

Bayan Morgan olduğunu söyleyip adamın yanlışını düzeltmedim ama bir yandan da kadınla ilgili sırlara ne kadar vakıf olduklarını merak ettim. Muhtemelen bir şey bilmiyorlardı yoksa gerçek uzun zaman önce açığa çıkardı. Bu aile iki değil üç kişilik bir aileydi. Bir an için Jean-Claude, Micah ve Nathaniel ile birlikte seremonide ne yapacağımı düşündüm? Jean-Claude, Asher'i de yanına almak ister miydi? Ben Nicky'yi yanıma alır mıydım? Her şey çok karmaşıktı, demek ki son birkaç dakika beni fazla etkilemişti. Sorunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama beni rahatsız eden bir şey vardı çünkü birine bağlanmak fikrine eskisi kadar güzel gözle bakmıyordum.

Negatif duyguların üzerime akmasına izin verdim ama yapışmalarına izin verecek değildim. Beni neyin rahatsız ettiğini sonra da düşünebilirdim. Şimdi Micah'ın yanına gidip iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Gerçi mevcut durumda ne kadar iyi olabilirdi ki? Son birkaç dakika zihnimde hangi duygusal mayını tetiklediyse başım ağrımaya başladı ama beni neyin rahatsız ettiğini hemen öğrenmem gerekmediğini biliyordum. Sadece bir sorunum olduğunu kabullenip hayatıma devam etmeliydim, mantıksız içgüdüleri takip etmenin anlamı yoktu.

Edward daha önce hıncımı Nicky ve Dev'den çıkartmama engel olmuştu; şimdi de kendi kendimi kurtarmak zorundaydım.

Birkaç kez derin nefes aldım ama bu bir hataydı çünkü çürüyen bir şeylerin tatlı-ekşi kokusunu aldım. Micah'ın

babası olduğunu biliyordum. Koku şimdi karşılaştığımız cesetlerinkine çok benziyordu. Bir ön izlemesi gibiydi. Evet, iyi değildim.

"En yakındaki tuvalet," dedim.

Gonzales koridoru işaret etti. "Sağa dönün."

Havalı görünmek isterdim ama koşmaya başladım, hayatım tehlikedeymiş gibi son sürat koşmadım ama kusmadan banyoya yetişmek istiyordum. Nicky ve Domino benimle geldi, peşimden geldikleri için kendimi aptal gibi hissettim. Şimdi tek isteğim yalnız kalmaktı.

Tuvaleti buldum, kapıyı açtım ve hemen bir bölmeye girdim. Dizlerim üzerine çökmeden kusmaya başladım, saçlarımı bir elimle arkaya atacak kadar kendimdeydim.

Arkamda birini hissettim. Nicky, "Benim," dedi. Kötü adamlar beni yenmek istiyorsa bu gibi anları seçmeleri çok uygun olurdu. Nicky benim için saçlarımı tuttu ve ben de iki elimden destek alabildim. Et kusmak iyi değildi. Fark edeceğini bilsem bir çorba içer veya sadece kahveyle yetinirdim, evet, kahve harika olurdu.

Kollarımdan destek alırken başım önüme eğik dizlerim üzerinde bekledim. Nicky bir eliyle saçlarımı tutarken diğer elini alnıma koydu. Eli serindi ama aslında öyle olmadığını biliyordum. Birçok şekil-değiştiren gibi vücut sıcaklığı insanlardan daha fazlaydı. Eli bu kadar serin geldiğine göre ben düşündüğümden daha kötü durumdaydım.

Domino, "Kâğıt havlu; yardımı olabilir," dedi.

Temizlen, demeye çalıştığını düşündüm ve o kadar kötü durumda olmadığımı söylemek istedim ama sonra Nicky'nin eli alnımdan çekildi ve enseme soğuk bir şey değdi. Vücudum için tam bir şoktu ama güzeldi. Serinlik daha iyiydi.

"Özür dilerim," demeyi başardım.

Domino, "Ne için?" diye sordu. Ama Nicky sormadı. Nicky sorunun ne olduğunu Gelin'im olduğu için anlıyor ve zayıf gözükmekten nefret ettiğimi biliyordu.

Kâğıt havluyu elime almaya çalıştım.

Nicky yardım etmek için öne eğildi.

"Ben hallederim," dedim. Sesimi yükselttiğimi fark ettim. "Özür dilerim," dedim. Sonunda bir parçayı alıp ağzımı silmeyi becerdim.

"Seni yalnız bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır." Otomatik olarak verdiğim bir cevaptı ve bir yanım samimi olup olmadığımı merak etti. Birkaç saniye önce yalnız kalmak isteyen ben değil miydim?

Nicky saçlarımı bıraktı ve geri çekilmeye başladı.

Uzanıp pantolonunu tuttum. "Lütfen," dedim. "Sadece bana bir dakika ver. Sinirlenmek istememiştim ama gitmeni istemiyorum. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Doğru şeyleri söylüyor olabilirsin ama aslında ne hissettiğini sezebiliyorum, hatırladın mı? Tedirgin, hatta öfkelisin."

"Ama öfkem sana değil," dedim. Elim hâlâ kot pantolonundaydı. Bol pantolonlar giymek zorundaydı çünkü kaslı bacakları her pantolona sığmıyordu.

"Bana öfkeli olmaman öfkeni benden çıkartmayacağın anlamına gelmez." Sesinde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ton vardı ve hoş bir şey değildi.

Yeniden, "Lütfen," dedim. "Senin veya benim sorunlarımın kötü bir şeye sebep olmasına izin verme. Sadece kafamın içinde neler döndüğünü anlamam gerekiyor."

"Pekâlâ" dedi. Fakat ihtiyatlıydı, sanki bana güvenmiyordu. İri yarı ve kuvvetli korumamdı, birçoğundan daha iyi ve fiziksel olarak daha güçlüydü, fakat şimdi daha önce anlamadığım bir şeyi anladım. İyi niyetini kötüye kullansam

Gelin'im olduğu için bir şey yapamazdı. Gelinler efendilerine hayır demek konusunda çaresizdi. Beni mutlu etmek zorundaydı ve benim mutsuzluğum onu da mutsuz ediyordu. Benimle olan ilişkisinin annesiyle olana ne kadar benzediğini düşündüm ve sonra bunu düşündüğüme pişman oldum. Fazla Freudyen ve garipti. Çok fazla mı düşünüyordum? Benim neyim vardı? Sonra eskiden böyle olduğumu hatırladım. İlişkiler hakkında fazla düşünür ve bir şeyler kırılana kadar orayı burayı kurcalar, sonrasında *evet, evet, bak gördün mü?* derdim. Lanet olsun, son birkaç dakikanın neyi vardı da eski alışkanlıklarıma geri dönmüştüm?

Biraz daha tuvalet kâğıdı aldım ve sifonu çektim, sonra Nicky'nin pantolonunu bırakıp elimi ona uzattım. Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacım yoktu ama bir tür özür dileme şekliydi ve yanımda olduğu için ne kadar minnettar olduğumu gösteriyordum.

Yüzünde okunmaz ve küstah bir ifadeyle bana baktı; bana bakan tek mavi gözünde dostça bir bakış yoktu.

Son birkaç dakikada sorunlar yaşayan sadece ben değildim.

Önce pes etmeyeceğini ve düşüncesizce hareketimin aramızda bir şeylere zarar verdiğini düşündüm. "Elini tutmamı ve seni kaldırmamı söyle, yaparım."

"Bunu yapmak zorunda olduğun için istemiyorum, istediğim için yapıyorum."

Yüzünde acı çeker gibi bir ifade vardı. "Neden bana seçimler sunmaya devam ediyorsun, Anita? Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Belki de bu yüzdendir," dedim. "Yapmak zorunda olmadığım için."

"Bu, hiç mantıklı değil," dedi. Ama uzanıp elimi tuttu. Beni ayağa kalktı ve aynı zamanda geri çekildi, böylece sır-

tımı dikleştirdiğimde bölmenin dışındaydım. Bana bakmaya devam etti, sanki benim ne veya kim olduğumu anlamakta zorlanıyordu.

Domino, "Bir şeyleri gözden kaçırdığımı hissediyorum," dedi. "Siz kavga mı ettiniz?"

"Neredeyse," dedim.

Nicky, "İyi misin?" diye sordu.

"Şimdi kendimi iyi hissediyorum."

Domino, "Daha önce seni hiç böyle görmedim," dedi.

Omzumu silktim. Nicky ile birbirimizin elini bırakmaya korkar gibiydik. "Eskiden suç mahallerinde sıklıkla kusardım," dedim.

Nicky, "Bunu söyleyip duruyorsun ama ben hiç şahit olmadım," dedi.

Domino, "Ama şimdi suç mahallinde değildik," dedi. "Mideni bulandıran neydi?"

"Micah'ın babasının odasından gelen çürümüş et kokusuydu, dün akşamdan sonra çok fazla geldi."

Nicky, "Dün akşam kokudan çok rahatsız değildin," dedi.

"Güven bana, rahatsızdım," dedim.

Nicky hafifçe gülümsedi ve elimi sıktı. "Hepimiz rahatsız olduk ama çok fazla değil."

"Şimdi midemin neden bulandığı hakkında hiçbir fikrim yok," dedim.

Beni vücutlarımızın birbirine dokunması için kendine çekti. Yüzüme bakmaya devam ediyordu ama şimdiki önceki gibi küstah veya kaba bir bakış değildi, sanki bir şeyi çok fazla düşünüyordu.

"Ne?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Belki de daha fazla uykuya ihtiyacın vardır."

"Bir dava üzerinde çalışırken hep böyleyim," dedim.

Domino bana naneli bir şeker uzattı.

"Silahlarının yanına bunu da mı koyuyorsun?" diye sordum.

"Biz şekil-değiştireniz, Anita; bazen bir insanın nefesimizde koklamak istemeyeceği şeyler yeriz."

Şekeri aldım ve ağzımın içinde yuvarladım.

"Ama onları sadece hayvan formunda yiyorsunuz; insan formuna geri dönünce ağzınız daha farklı kokuyor."

"Öyle mi?" diye sordu.

Üzerinde düşünürken kaşlarımı çattım. "Evet, sanırım."

Domino, "Bunu sadece bir tedbir diye düşün," dedi.

Nicky'nin elini sıktım, sonra lavaboya gidip ellerimi yıkayabilmek için bıraktım. Aynada kendime baktım. "Senin yanında da naneli şeker var mı?"

"Hayır, klan kaplanları kendini beğenmiş piçlerdir; aslanlar öyle değildir."

Domino, "Aslanlar taze et yer ve sonra birbirlerinin sularını emerler, naneye gerek yok," dedi.

"Evet, öyleyiz."

Domino gözlerini devirdi, sanki Nicky'den herkestendaha-sertim tarzı cümleleri zaten bekliyordu. "Biliyorum, biliyorum, hayvanlar âleminde sadece sırtlanlar sizden daha sert. Kaplanlar sizinle mukayese edilince kadınsı kalıyor."

Nicky, "St. Louis'de öyle değiller," dedi.

Ellerimi kurularken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Narcissus'un sırtlanların kafasına nasıl girdiğini bilmiyorum ama topluluklarının standartlarını ciddi ciddi berbat ediyor."

"Nasıl?" diye sordum.

"Sırtlanlarla dövüşmek aslanlarla dövüşmekten zordur ama

birbirlerine karşı da çok serttirler. Onların birbirlerine yaptıklarını biz asla birbirimize yapmayız."

"Birbirlerine zarar veriyorlar," dedim. Zincirlenmiş Narcissos kulübünde gördüğüm *oyun* odaları aklıma geldi. Likantropisi olanlar gümüş veya ateş sebep olmadıysa neredeyse bütün yaraları iyileştirirdi. Bu yüzden sekste karşınızdakine zarar vermek istiyorsanız insanların asla katlanamayacağı şeyleri şekil-değiştirenlere yapabilirdiniz.

"Seksten bahsetmiyorum. Birbirleriyle dövüşürler ve bir anda çıkan kavgalar klanın yapısını tamamen değiştirebilir. Diğer hayvan gruplarının baskınlık dövüşleri için ritüelleri vardır. Kontrolden çıkan bir kavga her zaman bir şeyleri değiştirmez çünkü resmi bir dövüş olmadığı için diğerleri de istediği tarafın yanında dövüşe katılabilir. Bazı hayvan gruplarında resmi olmayan dövüşler sonu ölümle bitse bile bir şeyi değiştirmez."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Nicky tuvaletin kapısını açtı ve ben dışarı çıkmadan önce otomatik olarak koridora göz gezdirdi.

Soruma Domino cevap verdi. "Bütün hayvan gruplarını tanımıyorum ama Vegas'ta birisi ayinsel olmayan bir dövüşte Kraliçe Bibiana'yı öldürse, galip gelen de onunla birlikte ölür. Korumaları, oğlu veya kocası bunu yanına bırakmaz."

Bibiana'yı ve ne kadar narin göründüğünü düşündüm, beyaz tenli ve çok hanımefendiydi.. Fakat metafizik olarak korkunç güçlü olduğu için ritüel bir dövüşte kendini korumak zorunda kalacağı aklıma gelmemişti. "Teke tek dövüşte kendisine meydan okuyanın karşısına dikildiğini hayal edemiyorum," dedim.

"Beyaz Kaplan Klanı, kraliçe kaybedilmek istenmeyen bir liderse, kraliçenin kendine bir şampiyon seçmesine izin verir."

Nicky önümdeydi ve Domino biraz arkamdan geliyordu. Rozetim varken genelde resmi koruma pozisyonuna geçmezlerdi. Bir şey diyebilirdim ama Domino'ya sormam gereken bir soru vardı.

"Ya kraliçe sevilmeyen biriyse ve klan onu desteklemiyorsa?"

"O zaman bir oylama yapılır ve klan hayır derse kraliçe kendisi dövüşmek zorunda kalır."

Nicky arkasına baktı. "İşi kendin yapmak zorunda kalmadan bir lideri yok etmenin kolay yolu gibi."

Domino, "Suçu paylaşmak da diyebiliriz," diye onayladı. Sanki çok normal bir şeydi.

Nicky, "Liderin ölmesini istiyorsan bunu teke tek dövüşte kendin yapmalısın, bizim kültürümüzde şampiyon diye bir şey yoktur," dedi.

Domino, "Tabii ki yoktur," dedi. "Çünkü aslanlar o kadar harikadır."

Nicky arkasına düşmanca bir bakış attı. "Koalisyon'un sorunlarından biri de bu, Anita. Farklı hayvan gruplarıyız, kültürlerimiz farklı, kurallarımız farklı. Nasıl lider seçileceği konusunda bile anlaşamazken bizi bir araya getirmek çok zor."

Domino, "Micah ziyaret ettiği hayvan gruplarına çok iyi uyum sağlıyor," dedi.

Nicky, "Daha önce Micah ile şehir dışına çıkmamıştım," dedi.

"Henüz bir aslan grubuyla görüştüğünü sanmıyorum."

Bunun söyleniş şekli bana garip geldi. Köşeyi döndük ve odanın dışındaki polisleri yeniden gördüm ama durdum. "Ne demek istiyorsun?"

Domino'nun yüzü birden ifadesizleşti. Kusursuz bir biçimde hislerini gizleyen korumalardandı, sadece belli belirsiz

öfkeli bir meydan okuma vardı. Enerjisi derimin üzerine aktı ve kontrolü kaybetmesi sorumdan ne kadar rahatsız olduğunu belli etti.

Yüzümü tamamen Domino'ya döndüm. Nicky arkamı korumak için elinden geleni yaptı ama hem ikimizi hem de koridoru görebilecek bir yerdeydi, yine polis işleri yaparken hoşuma gitmeyen bir koruma pozisyonuydu ama bir şey demedim. Çünkü Domino'nun neden tedirgin olduğuyla ilgili içimde kötü bir his vardı.

"Sana bir soru sordum, Domino," dedim. Sesim yumuşaktı ama hoş bir yumuşaklık değildi; öfkelenmeye başladığımı belli ediyordu.

Arkamdaki diğer adama baktı.

"Nicky'ye bakma; bana bak ve soruma cevap ver."

"Ben senin Gelin'in değilim, Anita. Senin çağırdığın hayvanlardan biriyim. Sana bağım o kadar güçlü bile değil çünkü beni bulduğunda zaten bir tane beyaz kaplanın vardı, bu yüzden siyah yarıma bağlısın. Sana itaat etmek zorunda değilim." Birden öfkelendi ve kendini geri çekti, ilk karşılaştığımızda da bunu yapıyordu ama sonra yavaş yavaş bundan vazgeçmişti.

"Nicky'ye sormama engel olan şey nedir? O bana söylemek zorunda."

"Nicky, Micah ile seyahat etmiyor."

"O zaman soruya cevap veremez mi?" diye sordum. Camların ardındakini görebilecekmiş gibi güneş gözlüklerine baktım ama birinin gözlerini göremeseniz bile bu şekilde bakmak karşınızdakini rahatsız ederdi.

Domino, "Hayır, cevap veremez," dedi. Küstah ve öfkeliydi, gücünün sıcaklığı yeniden derimin üzerine aktı.

"Micah'ın Nicky'yi veya Dev'i veya sır saklayamayacak birilerini yanına almamasının bir sebebi var, değil mi?"

Domino, "Bunu şimdi yapma, Anita, Micah'ın babası ve ailesinin önünde yapma," dedi.

"Neyi yapmayayım? Micah dâhil hepinizin benden bir şey gizlediğini göz ardı mı edeyim?"

Domino ellerini açıp kapattı. Ellerimi yumruk yapmıyordu, daha çok bir kedinin pençelerini gösterip içeri sokması gibiydi. Büyük kediler arasında tedirginlik sembolü bir hareketti. Domino bunu anladığımın farkındaydı, hâlâ yapmaya devam ediyorsa ya kendini çaresizce sakinleştirmeye çalışıyor ya da kendine hâkim olamıyordu. Bilinçsizce yaptığı bir şeyse kontrolünü kaybetmek üzere olabilirdi. Bu durum beni korkuttu çünkü Domino'nun yaratıkları üzerinde muazzam bir kontrolü vardı; şimdi bu kadar tedirginse sorumun cevabı düşündüğümden de kötü olmalıydı.

"Tanrım," dedim. "Micah hayvan gruplarını koalisyona katarken baskın gelmek için dövüşüyor mu?"

Domino başını iki yana salladı, elleriyle havayı kavrar gibi bir hareket yaptı, sıcaklığı artarken parmakları açılıp kapanmaya devam etti. Başımı yana çevirince ne kadar sıcaklık yaydığını hissettim. Kötüye işaretti.

Nicky, "Anita, Ares'e olanlardan sonra polislerin önünde kendini kaybederse onu vururlar," dedi.

Sakinleşmeye çalıştım, Micah'ın farklı hayvan gruplarıyla konuşmak için kaç kez şehir dışına çıktığına odaklanmamak için uğraştım. Kimse bir ay içinde çok sayıda dövüşü kazanıp yaralanmadan geri dönemezdi. Micah iri veya fiziksel olarak güçlü değildi... Bir liderdi ama öyle bir lider değildi.

"Sakin ol, Domino," dedim. "Aptalca bir şey yüzünden seni kaybetmek istemem."

Alt dudağını ısırdı ve başını iki yana salladı, sanki ben hiç soru sormamışım gibi davrandı.

"Şimdilik bu konunun üzerine gitmiyorum ama verdiğin tepki cevap olarak yeterliydi."

Birkaç kez derin derin nefes aldı ve sıcaklığını metafizik kutunun içine tıktı. Sonunda kalkanlarımı kaldırabildiğim artık kaplanını değil sadece sıcaklığını hissediyordum. Benim kedim yüzeye çıkmaya bile çalışmamıştı. Bu konuda gittikçe iyiye gidiyordum. Hepimiz böyleydik. Sadece Micah'ın bazı konularda ne kadar iyi olduğundan emin değildim, bana yalan söylemek gibi.

Domino sonunda ihtiyatlı ve kısık bir sesle kendini kontrol etmeye çalışır gibi konuşmaya başladı. "Sana yemin ederim ki Micah şehrin dışına her çıktığında dövüşmek zorunda kalmıyor. Diplomasi ve... daha yumuşak yöntemler çoğunlukla işe yarıyor."

"Daha yumuşak yöntemler derken neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Domino'nun gücü birden tavan yapınca derimin yandığını hissettim.

Nicky, "Şimdilik konuyu kapat, Anita," dedi. Polislerin Domino'yu görmemesi için önüne geçti.

Yavaş yavaş ona kadar saydım ama derin derin nefes almayı unuttum, bu yüzden çok fazla sakinleşmedim. "Şimdi sana daha fazla soru sormayacağım, Domino, söz veriyorum."

Nicky'nin vücudu yüzünden adamı göremiyordum ama başka bir şekil-değiştirenin yaklaştığını hissettim. Enerjileri sıcak hava gibi tenimin üzerinde gezindi. Bu güç yaratıklarımı uyandırdı ve zihin gözüyle sırtlanımın ayağa kalktığını gördüm. Büyük bir köpek gibi silkindi ve genelde gölgeli olan güneşli uzun bir yolda volta atmaya başladı. Sırtlanlar güneşi severdi ve bastığı yerlerde uzun sarı çimenler açığa çıktı. Bu sayede çimenlerin üzerinde uzun adımlarla koşabildi. Kediler

veya kurtlarla mukayese edilince hareketleri beceriksiz gibiydi ama yine de koşuyordu. Sırtlanımı kontrol etmezsem dışarıya çıkmaya ve gerçek bir hayvan olmaya çalışacaktı ama öfkeliydim. Öfke her şeyi kontrol etmeyi zorlaştırıyordu. Öfkeliydim ve korkuyordum çünkü Micah benim boyutlarımdaydı ve ne kadar sert görünürse görünsün iki rakip karşı karşıya geldiğinde boyut önemli bir fark yaratırdı. Micah'ın Nicky veya Dev boyutlarında birinin karşısına çıktığını düşününce tenim buz kesti. Soğuk sırtlanımı şaşırttı çünkü ürperdi ve yere oturup garip kahverengi gözlerini bana dikti. Göz bebekleri kedilerinki gibi olmasaydı insan gözlerine sahip olduğunu düşünebilirdim.

Nicky, "Kendini kontrol et," dedi.

Gözlerimi kapattım ve denedim. Sakinleşmeye, özümdeki dinginliği bulmaya çalıştım ama Micah da özümden bir parçaydı ve yıllardır hayatını tehlikeye attığını bilmemek çok aptalcaydı. Ülkenin dört bir yanındaki hayvan gruplarını sadece diplomasinin bir araya getirebileceğine gerçekten inanmış mıydım? Evet, inanmıştım. Micah'ın ikna, liderlik, manipülasyon ve pazarlık yeteneklerine çok güveniyordum. Bunların hepsini kullandığını biliyordum. Bazen anlaşmaları yapabilmek veya grup liderlerini ikna etmek için müttefik kazanmak amacıyla dişi şekil-değiştirenlerle yatmak zorunda kaldığını biliyordum. Domino'nun daha yumuşak yöntemler dediği bunlar olmalıydı; Micah bana seksten bahsetmişti çünkü bunu bir başkasından duymamı istemiyordu. Birkaç kez eve kendisi veya korumaları yaralı olarak dönmüş fakat bana işlerin kontrolden çıktığını, sonrasında her şeyin düzeldiğini söylemişti. Micah hiç eve bir grubu Koalisyon'a katılmaya ikna etmeden dönmüş müydü? Hayır, bu olamazdı.

Yeniden sakinleştim ama şimdiki suyun sakinliğiydi. Rüzgâr esene kadar devam edecekti. Gözlerimi açtım.

Nicky bana baktı. "İyi misin?"

Başımla onayladım.

Yana çekildi ve Socrates'i gördüm. Derisi içinde süttozu olan kahve rengiydi, sık bukleleri yanlarda daha kısa ve tepesinde daha uzundu. Saçları Domino'nunkilere benziyordu ama Socrates'in saçları daha kalın telli olduğu için başının üzerindeki kare saç yığını istenilen şekle girmiş bir kıskı gibi duruyordu. Gözleri kahverengiydi ama kafamın içindeki sırtlanın gözleri gibi değildi. Socrates'in gözleri insan gözleriydi.

Sırtlan havayı kokladı ve tüylerimi diken diken eden kahkahaya benzer bir ses çıkarttı. Bir an için bu sesi insan gırtlağımdan ve ağzımdan çıkartıp çıkartmadığımı merak ettim ama öyle olduğunu sanmıyordum.

Socrates ceketin üzerinden kollarını ovaladı. Bunu yapınca belindeki silahı gördüm. Sırtlanları da aralarına alan bir şehir çetesinin peşine düşünce yaralanıp likantropi kapan eski bir polisti. Bir kahramandı çünkü çeteyi temizlemişlerdi fakat sırf bu yüzden rozetini ve sevdiği işi kaybetmişti.

"Yaratığımı ne zaman kazandın?" diye fısıldadı.

"Bir mermi Ares'i delip geçti ve bana saplandı," dedim.

"Sırtlanın ancak bir sonraki dolunayda açığa çıkabilir. Buna iki hafta daha var ama ben sırtlanını hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyorum."

"Yaratıklarım çabuk gelişir," dedim.

"Gerçekten de öyleymiş," dedi. Kollarını ovalamaya devam etti.

"Sen bazen Micah ile şehir dışına çıkıyorsun, değil mi?"

"Neden sordun, Anita? Çıktığımı biliyorsun."

Yüzüne, sadece yüzüne baktım.

Bana değil de Domino'ya baktı. Öfkeli bir bakıştı, kalkık kaşları ve yana yatık başıyla, *nasıl bu kadar aptal olabilirsin,* der gibiydi.

Domino'nun gücü yeniden alevlendi. "Ben bir şey söylemedim."

Socrates buna inanmamıştı, hem bakışlarından hem de vücudunun geri kalanından belliydi.

"Hiçbir zaman öğrenmeyeceğimi mi düşündünüz?" diye sordu.

Bunu duyunca bana baktı. "Ne düşündüğünü veya ne kadarını bildiğini bilmiyorum ama ben bu konuda konuşamam."

"Bana artık yalan söylemeyin, Socrates."

Gonzales bize doğru yürümeye başladı. Ben bakınca Socrates de adama baktı. Polislerin dikkati bizim üzerimizdeydi. Duygularımın işime engel olmasına izin veriyordum, lanet olsun. Polisler meraklı insanlardı, özellikle de hayatlarını emanet ettikleri kişiler söz konusuysa. Bizim kendi aramızda tartışıyor olmamız hiçbiri için rahatlatıcı değildi.

Gonzales, "Bir sorun mu var, Anita?" diye sordu.

Hayır dersem yalan olduğunu anlayacaktı ama... "Hayır," dedim. Çok kararlı ve kendinden emin bir hayırdı. Bir defasında hayır deyip bir garson kızı ağlatmıştım. Gonzales ağlamadı -çok daha sert biriydi- ama kusursuz negatifin ne demek olduğunu anladı. Bazen çok güçlü bir hayır der bir garson kızı ağlatırdım ama bazen de birinin daha fazla soru sormasına engel olmak için işe yarayan bir şeydi.

Gonzales bana baktı, sonra erkeklerime göz gezdirdi. "Pekâlâ, kendini nasıl hissediyorsun? Biraz yeşil gibisin."

"Öğle yemeğinde daha sıvı bir şeyler yeseydim daha iyi olacaktı diyelim."

Kıkırdadı ama gözleri hâlâ ihtiyatlıydı ve erkeklerime bir kez daha baktı. Sonra bana döndü ve yalan söylediğimi anladığını, bana inanmadığını belli edercesine bir bakış attı. Neye inanmadığını sorabilirdiniz? On yıllık deneyimli bir polisti ve kendisine söylediklerimi yememişti.

Koridordan birinin sesi geldi. "Senin sert olduğunu sanıyordum, Blake. Az önce sebepsiz yere öğle yemeğini çıkarttığını duydum." Travers, Şerif Callahan'a moral desteği vermeye gelmişti ama benim sinirimi bozmaya devam ediyordu.

"Senin sorunun nedir, Travers?" diye sordu. Adam gibi sesimi yükseltmek zorunda kaldım çünkü koridorun iki ucundaydık.

"Sen, sen ve... erkeklerin," dedi. Bize doğru yürüdü.

Gonzales'in yanından geçip Travers'a doğru yürüdüm.

Socrates, "Anita," dedi. "Yapma..."

Arkama döndüm ve parmağımı havada salladım. "Sakın."

Nicky bana yetişti. "Ne yapacaksın?"

Travers'ın kavga çıkartmak istediğini ve benim de aynı durumda olduğumu fark ettim. Durdum. "Siktir," dedim.

Nicky bana gülümsedi.

Ama Travers mantıksız davranmaya devam etti, saldırıya geçebilmek için ilk yumruğu bekleyen iri yarı ve öfkeli erkek rolündeydi. Vücut dili, *bana bir bahane verin*, diyordu.

Travers, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

Nicky ile konuştuğunu anladım. Nicky dönüp adama baktı. Travers amatör değildi, bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Tüyleri diken diken oldu ve ellerini yumruk yaptı. Nicky yumruğunu savurabilmek için ayaklarını yere sağlam bastı. Önüne geçtim.

Nicky, "Anita," dedi.

"Sorun değil, Nicky."

Travers, "Bence sorun, Nicky," dedi. Beni taklit etmeye çalıştı ama beceremedi.

"Travers, bizi kavga çıkartmak için bahane olarak kullanmana izin vermeyeceğiz."

"Onlar dövüşecek, Blake, ellerinde değil. Bir köpeği tekmelersen seni ısırır."

"Onlar köpek değil, Travers, o kadar evcil değiller."

"Evet, evcil değiller, sadece sırtlarından kamçı eksik olmuyor."

"Sizin sorununuz nedir?" diye sordum.

Travers şimdi tam önümdeydi. Ellerini yumruk yapmıştı ve kolları öfkeyle titriyordu. Birine veya bir şeye vurmalıydı. "Sen hep kız arkadaşının arkasına mı gizlenirsin, Nicky?" diye sordu.

Nicky, "Hayır," dedi. Fakat benimki gibi kendinden çok emin ve kararlı bir hayırdı, geriye negatiften başka bir şey bırakmıyordu. Adamın üzerine yürümek istedi ama aralarına geçtim.

Kalkanlarımın bir kısmını indirdim ama hepsini indirmedim, Travers'ın koluna dokunduğumda öfkesini emebileceğim kadardı. Jean-Claude'un gücü seks ile beslenebilmekti ama ben öfke ile de beslenebiliyordum, bu benim özel gücümdü. Birinin öfkesini çekip almayı öğrenene kadar antrenman yapmıştım, artık üst katmandaki öfkeli kaymağı aldığımda geriye sağlıklı süt kalıyordu.

Öfkesiyle çok fazla beslenmedim çünkü bu durumda kafası karışır ve polis de bir şeyler olduğunu fark ederdi. Öfkesini biraz azalttım, pastanın üzerinden çileğini çekip almak gibiydi.

Travers kaşlarını çattı ve bir anlığına neler olduğunu anlayamadı. Fakat sonra canı yanmış gibi kolunu geri çekti. "Bana ne yaptın?"

Sakin bir sesle, "Bize neden öfkelisin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ve kolunu ovaladı. "Bana bir iyilik yap, Blake; bir dahaki sefere beni kurtarma ve lanet olasıca vampirlerin de bana yardım etmesin."

"Truth'un kanındaki zehri emip çıkarması yerine çürüyerek ölmeyi mi tercih edersin?"

Bana baktı ve gözlerinde gerçek acı vardı. "Evet" diye fısıldadı. Gözlerine yakından baktığım için samimi olduğunu anladım. Truth'un hastalığı çekip çıkartması adamı o kadar rahatsız ediyordu ki ölmeyi yeğlerdi.

Yüz ifademin nasıl olduğunu bilmiyordum ama Travers arkasına döndü ve asansörlere doğru yürüdü. Kolunu hâlâ tutuyordu.

Gonzales, "Sen adama ne yaptın?" diye sordu.

"Yemin ederim, sadece biraz sakinleştirdim," dedim.

Nicky, "Travers'a ne olduğu kimin umurunda?" diye sordu.

"Ne gibi?" diye sordum.

"Yaşaması veya ölmesi kimin umurunda?"

"Truth adamı kurtarmak için kendi hayatını riske etti, bu yüzden yaşasa iyi olur."

Socrates arkamızdan, "İntihar ihtimaline karşı onu izlesinler," dedi.

Dönüp yüzüne baktım. "Neden?" diye sordum.

"Ben likantropi kaptığımı ve cesaretimden dolayı bana methiyeler düzüp rozetimi alacaklarını öğrendiğimde kendi silahımı yemeyi düşündüm. Bu bakışın ne anlama geldiğini iyi bilirim."

Nicky'ye döndüm. "Sen de aynı fikirde misin?"

"Erkek ve kız kardeşim olmasaydı ben çocukken intihar ederdim."

Ne demek istediğini biliyordum. Nicky gençliğinde veya çocukluğunda intiharı düşündüğünü bana uzun uzun anlatmıştı. Kötü muameleye maruz kaldığında kaç yaşında olduğunu bilmiyordum.

Elini tuttum ve diğer polislerin bunu görüp görmediği umurumda değildi. Sebepsiz yere kusmuştum, bu yüzden zaten puan kaybedecektim. Sevgilimin elini tuttum diye biraz daha kaybedeceksem de önemli değildi, istediklerini yapabilirlerdi. Şu anda Nicky'yi rahatlatmak sert görünmekten daha önemliydi.

Nicky ellerimize baktı ve gülümsedi. Bu gülümseme kaybettiğim puanlara değerdi.

Gonzales, "Vampir dostunun hayatını kurtarması Travers'ı neden bu hâle getirdi?" diye sordu.

Socrates, "Bilmiyorum," dedi. "Ama yaşadıklarında onu ürküten bir şey var."

Kapı açıldı ve Micah dışarıya çıktı. Gözlerinin altında koyu renkli torbalar yoktu; sanki hiç dinlenmediği için gözlerinin altında torba torba olacak bir şey de kalmamıştı, şimdi yorgunluğun ötesine geçmiş gibi bir hâli vardı ve boş gözlerle etrafına baktı. Daha uzun süre uykusuz kaldığını ama bu hâle gelmediğini biliyordum. Fakat önemli olan geçen saatlerin sayısı değil bu saatlerin o kişi için ifade ettiği anlamdı.

Birkaç dakika öncesine kadar Micah'a çok kızgın olmama rağmen güzel yeşil-ve-sarı gözlerini görünce cesaretimi kaybettim, ona yardım etmek istedim. Nicky'nin elini bıraktım ve Micah'a gittim.

Şaşkın gibiydi ve ben kollarımı beline dolayınca bana sarılıp yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Titreyerek nefes aldı, boynumda sıcak ve sıvı bir şey hissettim. Birkaç saniyeliğine vücudunun her yerinden sıcaklık geldi, ardından vücudu

normal sıcaklığına geri döndü. Ağladığını belli eden başka bir şey yoktu; omuzları titremiyordu, yerinde sabit duruyordu. Benim hissettiğimi diğerlerinin görmemesi için yüzünü saçlarımın arasına gömmüştü ama ben gözyaşlarının sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. Aşağıya aktıkça soğuyorlardı.

İstediğini yapmasına, gözyaşlarının tenimde tuzlu izler bırakmasına izin verdim. Micah'a kızamadım; şimdi tek yapabileceğim şey ona sarılmaktı. Çok fazla bir şeymiş gibi durmayabilirdi ama bazen hayatınızda her şey ters gidiyorsa birine sarılmak her şeydi.

68

Gonzales şerifin durumunda herhangi bir değişim olursa koridordaki polislerin haber vereceğini söyleyip Beatrice'i eve gitmeye ikna etti. Beatrice, Micah'a bir öpücük verdi ve benimle vedalaştı. Kendini kaybettiği için özür dilemeden uzaklaştı. Ben olsam özür dilerdim ama bu bendim. Socrates, Domino'yu otele geri götürdü, yaratığını güvenli bir biçimde ve polis tarafından vurulmadan açığa çıkartması gerekiyordu. Socrates de benden ve yeni açığa çıkan sırtlanımdan uzak durmak istiyordu.

"Çağıracak hayvanını bulmak konusunda çok hızlısın ama biz seninle öyle değiliz."

"Sırtlanların hiçbiri için öyle değilim," dedim.

"O zaman bir süre bizden uzak dur," dedi.

Güzel bir tavsiyeydi.

Micah'ı bizimle kafeteryaya gelmeye ikna ettim. Tabii ki Nicky de yanımızdaydı ama Micah'ın koruması Bram de bize eşlik etti. Bir metre seksen iki santimetre boyundaydı, esmer tenli ve yakışıklıydı. Kaslıydı ama Nicky gibi değildi, daha zayıftı. Bram ve Ares birçok açıdan birbirlerinin kopyası gibiydiler. En sevdiği iş arkadaşını ve dostunu vurduğumdan beri Bram ile ilk kez karşılaşıyordum. Adama ne diyeceğimi veya bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Böyle bir ikilemde kalınca yaptığımı yaptım: Hiçbir şey. Bram

konuyu açarsa bir şey söylerdim ama söylemezse konuyu daha sonra düşünüp bir karar vermek üzere şimdilik kapatırdım.

Nicky önümüzdeydi ve Bram arkamızdan geliyordu. Micah ile ortada el ele yürüyorduk. Silah tutan elimin boşta kalması için sol elimi tutuyordu. Benim için rutinleşen bir şeydi ama iş üzerindeysem ve tam teçhizatla vampir avlıyorsam daha da önemliydi. Micah'ın bu kadar stres altında bile bunu hatırlaması çok güzeldi. Micah'ı birçok sebepten dolayı çok seviyordum ama bunlar içinde en önemlisi işimin tehlikelerini sakinlikle karşılamasıydı. Tabii ki, Micah'ın babasının bir polis memuru olduğunu bilmek bunun sebebini açıklıyordu.

Köşede bir masa seçtik, böylece arkamızda iki duvar vardı ve bulunduğumuz yerden kafeteryanın neredeyse tamamını görebiliyorduk. Bram ve Nicky otomatik olarak yanımızdaki masada yerlerini aldı, hem bizi baş başa bırakmak hem de korumalık görevlerini yerine getirebilmek istiyorlardı.

Nicky'nin koruma moduna geri dönüp Micah ve benim için Bram neyse oymuş gibi davranması garipti. Nicky bizimle yaşıyor, Lanetliler Sirki ile Jefferson County'deki evimiz arasında gidip geliyordu. Micah, Nathaniel veya Jean-Claude yanımda değilse benimle olması en muhtemel kişiydi. Bunun bir fark yaratması gerekirdi ama Micah ile yalnız kalmak istiyordum. Ciddi ciddi konuşmamız gerekiyordu, belki de bir günde çözülecek bir şey değildi, ama önce yiyecek ve suya, hatta kahveye ihtiyacımız vardı.

Sırtlarımızı duvara vermek ve bacaklarımızı hafifçe birbirine değdirebilmek için sandalyelerimizi çevirdik. Elimi tutmaya devam etti ve başını omzuma koydu. Yine, zırhlı yeleğim olmasaydı romantik bir an olacaktı ama iş üzerindeydim ve aktif bir infaz emrim vardı. Ayrıca, hastaneye son geldiğimde yeleğe gerçekten ihtiyacım olmuştu.

Saçlarını okşadım. Sıkı bir Fransız saç örgüsü vardı, bunu otelden çıkmadan önce Nathaniel'in yaptığını biliyordum. Ne Micah ne ben Fransız örgüsü bir kenara saçlarımıza doğru düzgün şekil vermeyi bile biliyorduk. Saçlarını örgülüyken okşamak çok hoş değildi ama örgünün saçlarının yüzüne düşmesine engel olduğunu ve bu şekilde daha rahat ettiğini biliyordum.

Kafasını kaldırdı ve benden birkaç santimetre uzaktaki harika gözleriyle bana baktı. Altın ve yeşil renkleri bir aradaydı ama sırf bu kadar olduğunu söylemek haksızlık olurdu. Göz bebeklerini önce yeşil sonra sarı bir halka çevreliyordu. Halkaların kalınlığı göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğüne veya küçüldüğüne göre değişiyordu. Loş ışıkta yeşiller daha gri duruyordu ama gözleri şimdi yeni bahar yapraklarının soluk yeşiline sahipti. Sarılar ise sonbahardaki karaağaç yapraklarının rengiydi, sanki yılın başlangıcı ve bitişi gözlerinde bir aradaydı. Teni şimdi daha koyu renkli olduğu için renkler daha da şaşırtıcıydı, esmer tenle gözleri daha harika duruyordu. Ulfric'imiz, Kurt Kralımız Richard Zeeman kadar esmerleşmişti ama ailesi Kızılderili kanı taşıyordu. Micah'a ailesinin İspanyol mu yoksa Kızılderili kanı mı taşıdığını sormuştum ama sadece hayır demişti. Karışık kanlı olmasını hiç kafasına takmamış olması ilginçti. Ya üzerinde çok fazla düşünmüyor ya da bizim için bir anlamı olmadığına inanıyordu.

Sonunda, "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, Anita," dedi.

"Neyi?" diye sordum.

"Bunca yıl sonra babamı geri kazanıp kaybetmeyi."

Micah böyleydi, hiç tereddüt etmeden, kaçamak cümleler kurmadan, konunun özüne inerdi. Hep böyle olduğunu düşünürken aslında öyle olmadığı aklıma geldi. Birlikte oldu-

ğumuz üç sene boyunca benden çok önemli bir şeyi gizlemişti.

"Sorun nedir? Az önce aklından hoş olmayan bir şeyler geçti," dedi.

"Buraya geldiğimizden beri yaşadıklarımız yüzünden ve sen sorunun ne olduğunu soruyorsun," dedim. Gülümsemeye çalıştım.

Gülümseyerek karşılık verdi. "Evet, güzel noktaya parmak bastın, öyleyse kafana bir şey takıldığı konusunda yanıldığımı söylüyorsun."

İç geçirdim. Bu ziyaret sona erip eve geri dönene kadar şehir dışına çıktığında Koalisyon için dövüştüğü gerçeğini yüzüne vurmamaya karar verdim. Bu durumdayken bir darbe de ben indirmek istemiyordum, odadan çıktığında gözlerinde gördüğüm gerçek hüzündü. Ama çok fazla beklemiştim; yalan söyleyebilirdim ama Micah genelde anlardı. Bu kadar uzun süre benden bu kadar büyük bir sır saklaması başka sırları da olup olmadığını düşünmeme sebep oldu. Bunu düşünmek hoşuma gitmedi ve Micah bu durumdayken bunları düşündüğüm için kendimden nefret ettim.

"Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum ama kötü bir konuya girmek üzere gibisin," dedi.

"Beni çok iyi tanıyorsun," dedim.

"Biz nişanlıyız; birbirimizi iyi tanımamız gerekmez mi?"

Gülümsedim. "Pekâlâ, ailenle veya buradaki davayla ilgili olmayan çok önemli bir konuda ciddi ciddi konuşmamız gerek ama seni görünce..." dedim.

"Paramparçayım, değil mi?" diye sordu.

"Ben öyle bir şey demedim; mevcut durumda kendini iyi idare ettiğini bile söyleyebilirim."

Gülümsedi. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Çok büyük bir kavgaya dönüşme ihtimali var, Micah. Bunu şimdi yapmayalım."

"Büyük bir şey ve gerçekten sonraya saklamak mı istiyorsun?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Buna ben bile şaşırdım ama evet, bekleyebilir," dedim.

Başını yana yatırdı ve bana baktı. "Sence ben beklemenin iyi bir fikir olduğunu düşünür müyüm?"

"Evet, düşüneceksin," dedim.

Gözlerini kısıp bana baktı. "Çok mantıklı davrandığını ve bunun beni rahatsız ettiğini söylersem beni anlar mısın?"

Bir kahkaha attım. "Evet, öyle de diyebiliriz."

Gülümsedi ve bu sefer gerçek gülümsemesine benzer bir şey çıktı. "Söylesene, Anita, babamın bize Van Cleef ve askerlerle ilgili anlattıklarıyla ilgili bir şey mi? Çünkü ben öyle olduğuna inanıyorum."

"Hayır, onunla ilgisi yok," dedim.

Bana bir bakış attı.

"Yemin ederim," dedim.

"Bana şimdi söylemek zorundasın çünkü en kötüyü düşünüyor olabilirim."

Şimdi başı omuza koyma sırası bendeydi. "Mantıklı olmaya çalışıyorum, Micah; bırak da olayım. Bir kez yetişkin gibi davranayım."

Saçlarıma dokundu ve bana bakabilmek için yüzümü havaya kaldırdı. "Şimdi beni daha da korkutuyorsun."

"Lanet olsun, ikimiz de bu konularda çok inatçıyız," dedim.

"Evet, öyleyiz; seninle ilgili en başından beri sevdiğim özelliklerden biri de buydu."

Ellerini tuttum ve gözlerine baktım. Bu konuşmayı yap-

maktan korkuyordum çünkü benden bu sırrı saklayabiliyorsa başka şeyleri, çift olmamıza son verebilecek kadar büyük şeyleri de gizliyor olabilirdi. Hem konuşmaktan hem de konuşmamaktan korkuyordum, bu hiç mantıklı değildi.

"Bu özelliğimi sevmeni çok seviyordum çünkü birçok erkek bundan nefret ediyordu."

"O zaman konu her neyse konuşalım, Anita. İkimiz de birbirimize her şeyi berbat etmeyecek kadar çok değer veriyoruz."

Elini tutup gözlerine bakarken Micah'a inandım ama... Daha önce de inanmıştım ve şimdi bana yalan söylediğini biliyordum. Yine de... Ah, lanet olsun.

"Pekâlâ, konu şu. Koalisyon'a katılmaları için diğer hayvan gruplarının liderleriyle dövüşmek zorunda kaldığın oluyor mu?"

"Bazen," dedi. Önemli bir şey değilmiş gibi söyledi.

Ellerimi geri çekmek istedim ama buna engel oldu. "Neden kızdın?"

"Neden mi kızdım? Tanrı aşkına, Micah, sen şehirden gidip ölümüne dövüşlere giriyorsun, sence bunu bilmem gerekmez mi?"

"Sesini alçalt," dedi.

Daha fazla bağırmak istiyordum ama haklıydı; az önce insan kanunlarına göre cinayet işlediğini itiraf etmiştim. Sesimi alçalttım ve Micah'a biraz daha sokuldum ama fısıldasam da sesim öfke doluydu.

"Bunu benden nasıl gizlersin?"

Yüz ifadesi bir şey belli etmiyordu ama öfkeli olduğu kesindi. Sıklıkla öfkelenen biri değildi ama öfkelenince benim kadar kötü olurdu. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

"Senden bir şey gizlemedim. Sadece sana söylemedim."

"Aynı şey, sadece kelime oyunu yapıyorsun," dedim.

Ellerimi bıraktı. "Amerikan Mareşal'i olarak hayatını her riske atışında bana söylüyor musun?"

"Hayır, ama o farklı," dedim.

"Nasıl?" diye sordu.

Farklı işte, demek istedim ama bu bir cevap değildi. Açıklama yapmak için ağzımı açtım, sonra kapattım. Kaşlarımı çattım. "Ben farklı olduğunu düşünüyorum, farklı işte."

"Neden farklı olsun? İkisi de bizim işimiz ve ikimizin işi de tehlikeli."

"Ama ben senin işinin tehlikeli olduğunu bilmiyordum," dedim.

Yüzümü inceledi. "Koalisyon'a diğer grupları katmak için ne yaptığımızı sanıyordun?"

"Onları ikna ettiğini sanıyordum. Diplomasi ve mantık kullanarak onları Koalisyon'a kattığına inanıyordum."

"Çoğunlukla öyle oluyor ama şekil-değiştirenlerle birlikte yaşıyorsun, Anita. Bazı hayvan gruplarının mantıklı veya diplomasiye uygun olmadığını biliyorsun."

"Üzerinde düşünseydim, korumalarından birinin şampiyonun olarak senin için teke tek dövüştüğünü varsayardım. Tıpkı Klan kaplanlarında kraliçe için bir şampiyonun dövüştüğü gibi."

"Ben kaplan değilim, Anita. Sen hepsini birden çağırabildiğin için onları bize kattın."

"Kaplanlara karşı mücadeleyi kazanmamızı sağlayan büyü ve seksti," dedim.

"Evet," dedi.

"Geriye kalanları nasıl kazandık?" diye sordum.

"Baskın dişilerden bazılarıyla birlikte olduğumu biliyorsun."

Başımla onayladım. "Beni bir sürü erkekle paylaşıyorsun, bu konuda kaltaklık yapamam."

Gülümsedi. "Kaltaklık yapacak yerim kalmadı demek istiyorsun ama hâlâ yapıyorsun," dedi.

Omzumu silktim. "Bunu yaparsam adil olmaz ve aptalca olur."

Gülümsemesi biraz daha genişledi ve nazikçe yüzüme dokundu. "Bir sürü kadın ve erkek birbirlerine karşı adil değil, Anita. Sen mantıksız ve vahşi olmakla ünlenen birisin ama aynı zamanda tanıdığım en gerçekçi kadınlardan birisin."

"Sen de benim tanıdığım en gerçekçi erkeklerden birisin," dedim.

"Birçok insan bunun romantik olduğunu düşünmez," dedi.

Gülümsedim. "Acımasızca gerçekçi olmak hayatımızın önemli bir parçası."

"Evet," dedi. "Öyle."

"Bir şampiyon seçebileceksen seçiyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Sonra bahsettiğimiz kişilerin dostlarım veya daha fazlası olduğu aklıma geldi. Onlar da hayatlarını tehlikeye atıyordu. Lanet olsun.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Bu sefer sorusuna cevap verdim. "Demek ki seninle birlikte şehri terk eden herkes aslında hayatını tehlikeye atıyormuş. Bunu bilmem gerekirdi."

"Sana söylemem mi gerekirdi yoksa senin bilmen mi gerekirdi?"

"İkisi de, belki, bilmiyorum. Ama Micah, sen benim boyutumdasın; birçok hayvan grubunun başında en büyük ve

en sert piçler var. Bu kadar dövüşü nasıl kazandın? Seni antrenmanlarda gördüm ve iyi olduğunu biliyorum ama benim gibisin, kolların uzun değil. Birçoğunun kolları ve bacakları bizden daha uzun; biz onlara vurmadan bize vurabiliyorlar, şansımız yaver gitmezse veya dövüşte iyilerse bir şey yapamıyoruz. Zaten bir sürünün başına geçtiyseler dövüşmek konusunda iyi olmaları gerekir."

"Genelde, onların beklemediği bir biçimde acımasız ve ani bir hamleyle başlıyorum. Leoparlar hızlıdır, aslanlardan veya kaplanlardan daha hızlıdır; sadece ilk darbeyi indirmem gerekiyor."

"Onları tek vuruşta mı öldürüyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi. Yüzümü inceledi. "Bu, seni rahatsız ediyor mu?"

Yıllardır gelişigüzel insanları öldürdüğünü ve benim bunu bilmediğimi fark ettim. Bu kısım hoşuma gitmedi ama hiç şüphesiz Micah onları öldürmese onlar Micah'ı öldürürdü. Micah'ı canlı ve hayatımda görmek istiyordum, bu yüzden ideal dünya hayallerimi bir kenara koyabilirdim.

"Hayır, galiba rahatsız etmiyor. Beni rahatsız edecek bir şey varsa o da bizim bölgelerine girip onları bize katılmaya zorlamamız."

"Bu işe Koalisyon hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyip davet gönderenlerle başladık. Bize katılmak istiyorlardı. Sonra bize katılanlara saldıranlar oldu çünkü kabul ettikleri şeylerden biri de kendi aralarında savaşmamaktı. Vampir konseyinin vampirlere koyduğu savaşmak yok kuralını uygulamaya çalışıyoruz ama şekil-değiştirenler yüzlerce yıldır merkezi bir hükümete itaat etmiyor. Bazıları özgür kalmak istiyor, bazen aslanlar kurtlardan daha iyi olduğunu düşünüyor. Bu yüzden karışık bir grup olmak istemiyorlar. Koalisyon'un ana fikri ise bu."

"Aslanlar genelde agresiftir. Sanırım anaerkil oldukları için seks ile sırtlanları Koalisyon'a katmakta çok zorlanmıyorsundur."

Sırıttı. "Birçoğunda işe yarıyor ama dürüst olmak gerekirse bazı hayvan grupları kendi türlerini tercih ediyor, bu yüzden korumaların da yardım ettiği oluyor. Seksi genelde sırtlanlar veya aslanlar kadar sert sevmem. Korumalardan bazıları yardım edebildikleri için çok mutlu."

"Bahse girerim öyledirler."

Gülümsedi. "Ve liderin çok iyi bir savaşçı ve çok acımasız bir dövüşçü olmak gibi bir namı varsa, bazen bana hakaret ettikleri için gruptan daha zayıf olanları öldürüyorum. Kendilerini ziyaret eden bir lidere saygısızlık yaptıkları için savaş başlatabilir veya bunu yapabilirim. Pençelerimi sustalı gibi kullanabilmem diğer şekil-değiştirenleri rahatsız ediyor. Ufak tefek bir şey için birilerini öldürmeye çekinmediğimi görünce resmi olarak bir dövüş yapmaya istekli olmuyorlar."

"Ellerini kısmen pençelere dönüştürebilen alfalar tanıyorum ama seninkiler sustalı bıçaklar gibi, çok düzgün ve kusursuz bir biçimde açığa çıkıyorlar, gözlerini kırparsan fark etmeyebilirsin. Bu konuda gördüklerim içerisinde en iyisin."

"Teşekkürler, elimden geleni yapıyorum."

"Ama liderlerle dövüşmek yerine onları korkutuyorsun," dedim.

"Onları korkutmuyorum, Anita, senin düşündüğün gibi değil. Bizim kültürümüz insan kültüründen farklıdır; agresifliğe ve acımasızlığa insanlardan daha çok değer veririz. İstediğimi almak için öldürmeye hazır olmam yüzünden değil, bize katılırlarsa onları korumak için elimden geleni yapacağımı bildikleri için."

"Mümkünse şampiyon kullandığını söyledin; genelde kim dövüşüyordu?"

"Bram ve... Ares."

"Şimdi Ares sana yardım edemeyecek," dedim. Göğsüm sıkıştı. Ares için yas mı tutuyordum yoksa Micah'ı korumak için birçok kez hayatını tehlikeye attığı için miydi bilemedim. Kendimi aptal gibi hissettim, sanki hepsi benden sırlar saklıyordu.

Micah elimi tekrar tuttu. "Bunu kendine yapma, Anita."

"Neyi?"

"Ares için kendini üzme. Sen elinden geleni yaptın."

Başımla onayladım. "Aynı şeyleri tekrar yaşasam onu şekil değiştirmeden önce helikopterde benden ilk istediğinde vururdum. Böylece diğer polisler zarar görmez ve hayatta olurdu."

Ellerimi sıktı ve beni kendine çekti, sandalyesine yaslandı. Beni öptü ve dudaklardan fazlasını denedi ama geri çekildim. Kaşlarını çattı.

"Sorun nedir? Kavga etmeyeceğimizi sanıyordum."

"Ağzımda naneli şeker var ama az önce tuvalette kustum. Bence dilini kullanmadan önce dişlerimi fırçalamamı istersin."

Bir kahkaha attı ve bana sarıldı. "Tanrım, seni çok seviyorum."

Bunu duyunca ben de gülmeye başladım. "Ben seni daha çok seviyorum."

Geri çekilip yüzüme baktı. "Buradaki hediye dükkânında diş fırçası satmıyorlar mı?"

"Beni daha fazla öpmek istediğini mi söylüyorsun?"

"İşine geri dönmeden önce seni doyasıya öpmek istiyorum."

Sırıttım. "Pekâlâ, ama önce bir şeyler yiyip su içmen lazım."

Kaşlarını çattı. "Bir şey yemediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü annen yememiş ve bence ikiniz de kendinize dikkat etmiyorsunuz."

Gülümsemesi kenarlardan soldu. "Ty ile birlikte babam olmayınca ne yapacaklarını bilmiyorum. Benzer bir şey Nathaniel'in başına gelse ne yapacağımı düşünüyorum."

Micah'ı kendime çektim, yüzümü diğer sevgilimizin ördüğü saçlarına dayadım. Bilgileri benimle paylaşmadığı için Micah'a kızgındım ama benim de henüz Micah ile paylaşmadığım şeyler vardı. "İkimizle birden evlenebilsem evleneceğini söylemiştin ya," dedim.

Başıyla onayladı, sarılmaya devam etti.

"Jean-Claude evlenme teklif etti."

Geri çekildi ve yüzüme baktı. Şaşkındı. "Ne zaman?"

"Hastanede."

"Sen ne dedin?" diye sordu.

"Evet dedim."

Yüzü durgunlaştı, dikkatliydi. "Bu, harika."

Kaşlarımı çattım. "Çözmemiz gereken bir sürü şey var ama bunu yapabilecek biri varsa o da biziz."

Başıyla onayladı. "Tabii ki yapabilirsiniz."

Kaşlarım biraz daha çatıldı. "Micah, onunla birlikte bir grup seremonisi hakkında konuştuk, sadece Jean-Claude ve ben olmayacağız."

"O bizim efendimiz, Anita; zaten öyle olmasa bile Nathaniel asla başka biriyle evlenmene izin vermez."

"Yasal olarak kiminle evleneceğimi bilmiyorum, sadece bir kişiye izin veriliyor, ama bir sürü şey konuştuk. Herkesin bir yüzüğü olacak mı? Ya da nişan yüzükleri mi takılacak?"

Yüzünde garip ve belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. "Jean-Claude ne derdi?"

"Çok mantıklı sorularımın cevaplarını henüz bilmediğini ama teklife hayır demememin her şeyden önemli olduğunu söyledi. Sorunları bir şekilde çözeceğimizi dile getirdi."

"Gerçekten mi? Bunu söyledi mi?"

"Evet diyeceğime inanıyor olsa diğer erkeklerle de konuşup bana hayatımın en romantik gecesini yaşatacağını ve ayaklarımı yerden keseceğini söyledi."

Gülümsemesi şimdi mutluydu. "Bunu söyleyişini hayal edebiliyorum."

"Kimin grubun bir parçası olacağını sordum, sen ve Nathaniel dışında diğerlerinden emin değiliz ama onların ne tepki vereceğini de bilmiyoruz."

"Başka kim var?"

İç geçirdim. "Gruba dâhil olmazsa Asher'in yapacakları beni endişelendiriyor."

Micah, "Asher ile evlenmem," dedi.

Bir kahkaha attım. "Biliyorum, ben de evlenmem, ama Jean-Claude farklı düşünebilir. Henüz bilmiyorum. Üzerinde çok fazla düşünecek zamanım olmadı."

Sonra bir şey daha söylemem gerektiğini fark ettim. "Nicky'yi bodrumda yalnız bırakmak zorunda kaldığımda ona ne olacağını bilmiyordum, ona onu sevdiğimi söyledim."

Micah başıyla onayladı. "Nathaniel ile bunu ne zaman fark edeceğini merak ediyorduk."

Kaşlarımı çattım. "Herkes benden önce mi biliyordu?"

"Nicky ve Cynric hariç herkes."

Omuzlarım çöktü. "Cynric'in bu evlilik olayına ne tepki vereceğini bilmiyorum."

"Dâhil olursa bir şey demez."

Micah'a baktım. "Espri mi yapıyorsun?"

"Neden, çok genç diye mi?"

"Hayır, demek istediğim, evet, demek istediğim... Cynric ile gerçekten evlenir misin?"

"Benim evlenmek istediğim iki insan var: Sen ve Nathaniel."

"Ama Jean-Claude ile de evlenirsin; neden?"

"Çünkü o bizim efendimiz ve sen onun insan hizmetkârısın, beni de Micah'ımız diye tanıtıyor."

"Seni böyle tanıtması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hayranı değilim ama diğer vampirlerin seni başkalarıyla paylaşması hakkında kötü şeyler düşünmemesi için bir şeyler yapmak zorunda. Prestij, vampirler ve şekil-değiştirenler arasında çok önemlidir. Senin için birinci önceliğe sahip olmalı yoksa güç yapısı bozulur, bunca zamandır kurmaya çalıştığımız güç yapısı bozulur."

"Diğer vampirlerin Jean-Claude'un sevgilisi olduğunu düşünmesine bu yüzden mi bir şey demiyorsun?"

Başıyla onayladı. "Ben güvendeyim ve, ayrıca, Nathaniel'e âşığım. Başka bir erkekle birlikte olma düşüncesi paniğe kapılmama sebep olmaz."

Kollarımızın birbirine dolanmaması için geriye yaslandım. Micah elimi tutmaya devam etti ve oturup birbirimize baktık. İkimiz de birden ihtiyatlı moda geçmiştik.

"Öyleyse, sen, Nathaniel, Jean-Claude, ben, ve... başka kim?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Başka birine âşık mısın?"

"Hayır, sen?" diye sordu.

"Nicky ve Cynric'i de seviyorum ama ona âşık değilim. Asher'i seviyorum ama ona da âşık değilim. Bir gün onu öldürmek zorunda kalabileceğim için olmasam daha iyi."

Elimi sıktı. "Oradaki sırtlanlarla bütün ilişkimizi berbat etmesin diye onu eve geri çağırdığınızı biliyorum ama bir gün onu öldürmek zorunda kalabileceğimiz konusunda seninle hemfikirim."

Başımla onayladım ve içimi bir hüzün kapladı. "Evlenmemin mutlu ve basit bir şey olması gerekmez mi?"

Bir kahkaha attı. "Bu grup evliliğinde en az dört kişi var, Anita; tabii ki karmaşık olacak."

Gözlerimi devirdim ve iç geçirdim. "Tamam, tamam, öyle demek istemedim."

Bir kahkaha daha attı. "Aklıma bir şey daha geldi. Bunu yapacaksak Richard'a da söylemeniz gerek, başka birinden değil de senden veya Jean-Claude'dan duymalı."

Başımı eğdim. "Lanet olsun, o da eski sevgililerden biri."

"Hâlâ ara sıra seks yaptığın bir eski sevgili ve mahzende Asher'in tepesine çıkıyor. Bazen Jean-Claude ve seninle birlikte oluyor, bazen Asher'i de yanınıza alıyorsunuz."

"Erkeklerle seks yapmıyor."

"Jenital temasa geçmiyor demek istiyorsun."

Yüzüne baktım. "Vay canına, demek istediğim buydu, çok... açıksözlüsün."

Gülümsedi. "Bunu gerçekten yapacaksak öyle olmamız gerek."

"Sana itiraz etmek isterdim ama aptal gibi görünmek istemiyorum, o yüzden vazgeçtim."

"Dürüst olmalıyım; Nathaniel ile bir seremoninin parçası olup birinci ve ikinci kocan olmayı çok isteriz ama Jean-Claude da bu işin içinde, muhtemelen yasal kısım onun olacak."

"Neden?" diye sordum.

"Birincisi, egosu bunu bir başkasına bırakmaz. Mantıklı, acımasız denebilecek kadar gerçekçi, ayrıca bütün eski vampirler gibi küstah biri. Amerika'nın ilk vampir kralı ve sen onun kraliçesisin."

"Senin de kraliçenim."

"Evet ama şekil-değiştirenler güç yapısında vampirlerden sonra gelir. Yasal eşin Jean-Claude olması herkese normal gelecektir.

Diğer vampirler senin sevgililerinle Jean-Claude'un da birlikte olduğunu düşündükleri için seni paylaşmasına bir şey demiyor. Envy de listeye dâhil olduğu için şimdi çok daha mutlular."

"Her akşam herkesle uyuyamam ve Asher söz konusu olmadığı sürece gerçekten kadınları tercih ediyor."

"Ulfric'imiz izin verse Richard'ı da becerir," dedi.

"Asla olmaz," dedim.

"Biliyorum."

"Bir defasında leopar kralım olabilmek için Jean-Claude ile birlikte olman gerektiğini söylemiştin. Sonrasında bunu yapman gerekmediğini öğrenince rahatlamıştın. Fakat gerekirse yapacaktın."

"İnsanlarımı Chimera'dan kurtarmak için her şeyi yapardım ve Jean-Claude ölümden daha beter bir kader değil," dedi. Gülümsedi.

"Evet, kesinlikle değil," dedim. Gülümsedim.

Micah, "Bence şimdi bir şeyler yiyebilirim," dedi.

"Güzel, ben çorba içeceğim."

"Likantropi virüs kapmamıza engel olur, gerçekten hasta olamazsın."

Babasının çürümüş et kokusunun bana çürüyen zombileri hatırlattığını söyleyemezdim, bu yüzden aklıma ilk geleni söyledim. "Öğle yemeğinde yediğim bir şey seninle aynı fikirde olmayabilir."

Bunu kabul etti ve bildiğim kadarıyla yalan da değildi. Yiyecek istedik ve kahve de sipariş ettik ama koku yine midemi bulandırmaya başladı. Su ve çorbayla idare ettim. Ne durumda olduğunu anlamak için Edward'a mesaj attım çünkü yiyeceklerde bir sorun varsa benden daha kötü durumda olması gerekti, Edward'ın vücudunda onu sağlıklı tutacak likantropi de yoktu.

Edward iyiydi. Çorbamın yarısını içtim. Micah'a Küçük Henry ile konuşacağımı söyledim. Micah hemen benimle gelebilmek ve babasının yanına geri dönebilmek için yemeğini kısa sürede mideye indirdi. Hediye dükkânına gidip bir dış fırçası almasak da tuvalette ağzımı iyice temizledim. Böylece Micah bana veda öpücüğü verdiğinde polislerle dolu bir koridorda gidebileceği kadar ileri gitti.

Polisler iyi niyetle dalga geçti. "Bir oda bulun, Blake." "Bir Callahan kadını daha." Polisler hangimizin dalga geçilecek erkek hangimizin *kız* olduğunu anlamakta zorlanıyor gibiydi.

Micah, Bram ile birlikte babasının odasına girdi. Nicky ile Henry Crawford'un doktorunu bulmaya gittik. Üzerinde diş izleri veya başka yaralar olup olmadığını merak ediyordum. Zarar görmemiş gibi görünüyordu fakat bu öyle olmadığı anlamına gelmezdi; bazı yaralar dışarıdan bakınca görünmezdi.

69

Henry Crawford çok kötü durumda değildi ve normalde Rush Callahan ile aynı koridorda olmaması gerekti. Fakat Micah'ın babası için gelen polislerle dolu bir koridorda olunca Henry'ye göz kulak olmak da daha kolay oluyordu çünkü vampirlerin kendilerinden kaçan insanları avlamak gibi bir huyu vardı. Kurtlar sürüdeki en zayıfı ve öldürmesi en kolay olanı hedef alırdı. Kurtlar vampirlerin çağırdığı en geleneksel hayvanlardan biri olsa da vampirler kurtları sevmezdi. Bence aslanları daha çok seviyorlardı.

Aslanlar en zayıfı seçmezdi, gerçi yapabildiklerinde bunu yaptıkları oluyordu. Bir fırsatını bulurlarsa en iyi avı öldürür, hatta avlarına musallat olan diğer avcıları da kovalayıp yerlerdi. Leş yedikleri de oluyordu ama avlanmaya gittiklerinde bir cumartesi akşama bara adım atan insanlar gibiydiler. İçeri girip kalabalığa göz gezdirir ve hoşlarına giden birini bulurlardı. "Bunu alacağım" derlerdi. İnsanların tek farkı geceyi o kişiyi baştan çıkartmak için geçirip gecenin sonunda seks yapmalarıydı.

Aslanlar bufalolar arasından en sert ve en büyük olana göz koyar, ya da antiloplardan en hızlı ve en lezzetli olanı seçerdi. Hoşlarına giden bir şey bulduklarında tüm güçleriyle saldırırlardı. Bir sürünün parçası olarak yaşarlardı ve sürü ne kadar büyükse indirdikleri av da o kadar büyük olurdu.

Büyük sürüler avlarını küstahça seçerdi. Aslanlar, kadın veya erkek, karşı cins için Tanrı'nın bir lütfu olduklarına inanırdı. Tabii ki, sizi isterlerse bunu iltifat olarak kabul eder ve eninde sonunda evet derdiniz. Bu insanlardan hiçbir zaman karşı cinsi rahatsız eden tipler çıkmazdı çünkü güzel, seksi ve baştan çıkarıcıydılar. Ama aslanlar, gerçek aslanlar, avlarından seks istemezdi, bu diğer aslanlar içindi. Aslanlar avını yemek isterdi. Bufalo dövüşerek bir kaçış yolu bulmazsa veya sürüsünden yardım almazsa, aslanlara yem olurdu. Bufalo büyük bir avdı, bu yüzden önce onu öldürürlerdi; daha küçük avlar bazen tamamen ölmeden yenirdi. Birçok insan vampirler için ilk öldürülecek av olacak kadar büyük değildi. Bizimle oyun oynarlardı çünkü bundan keyif alırlardı. Ama bazılarının oyun oynamasının sebebi bizi seks, hizmetkâr veya yemek olarak görüp görmediklerine karar vermeye çalışmalarıydı.

Henry hâlâ hayattaydı. Önemli olan soru onunla sadece oyun oynayıp oynamadıklarıydı. Onu hizmetkâr mı yapmak istemişlerdi yoksa onu büyüleyen vampir onun arzularını mı uyandırmıştı? Yiyecek, işkence, kölelik veya seks; insanlarla vampirler arasındaki seçenekler bunlardı. Jean-Claude birkaç saat önce bana evlenme teklif etmişti ve şimdi bunu nasıl düşünebiliyordum? Vampirlere ilişkin deneyimlerime dayanarak bizi av olarak gördüklerini söyleyebilirdim. Bence bizimle beslenebilmek için duygusal olarak kendilerini bizden soyutluyorlardı. Suç mahallerinde ben de kurbandan kendimi soyutlayarak aynısını yapıyordum. Cesetleri birer nesne olarak görürsem çığlık atarak kaçmazdım. Canlı kurbanlar ise daha zordu; daha talepkârdı ve vampirler ölülerle beslenemezdi.

Vampir topluluğunda bazıları bana canlı vampir diyordu ama öyle olsam bile henüz vampir gibi davranmaya başlamamıştım. Kendime kurban olarak iki metrelik Henry'yi

veya çok kısa boylu olan babasını asla seçmezdim. Ormanda kaybolanları arayan grubu görmüştüm ve bu grup içinde Crawford'lardan daha kolay av olarak insanlar vardı. Crawford'ları seçmelerinin sebebi neydi? Ortalıkta bir sürü antilop varken neden bufalonun peşinden gitmişlerdi?

İçimdeki yaratıkların bir kısmı kafasını kaldırıp bana baktı, tabii eğer içimdeki bir şeyin bunu yapması mümkünse. İnsanlar gibi konuşmuyorlardı ama onları anlayabiliyordum. Bazen antiloptan sıkılırdınız ve bufalo avlayacak kadar büyükseniz avlamamanız için bir sebep kalmazdı. Vampirler Crawford'lara kadar turistleri, genç çocukları olan aileleri, dağcıları, koşuya çıkanları, izole yerlerdeki yaşlı çiftleri hedef almıştı. Bunlar da kaçırılmayacak fırsatlardı ama Crawford'ların dışındaki herkes kolay avdı. Vampirler belki de nasıl avlanacaklarını öğreniyordu ve daha büyük avlara göz koymaya karar vermişti.

Adamın kasıklarından alınan kan örnekleri insan ve kadın çıkmıştı. Kanın tutuklanan kadın vampire ait olduğunu düşünüyordum ama Travers'ın ısırıklarından alınan tükürükle DNA eşleştirmesi yapılana kadar emin olamazdık. Vampirlerin avukatı olduğu için artık yanlarında avukatları olmadan uyanıkken vampirlerden DNA örneği almamız mümkün değildi. Ares'in vücudu likantropi yüzünden testlere tabii tutulamayacak kadar tehlikeli kabul ediliyordu. Küçük Henry'yi çoğunlukla uyutuyorlardı çünkü kendine gelince paniğe kapılıp krize giriyordu. Adamı sonsuza kadar uyutamazlardı ama fiziksel ve zihinsel olarak ne sorunu olduğunu da bulamıyorlardı. Evet, ciddi bir travma geçirmiş ve babasını kaybetmişti, ama sanki uyanıkken halüsinasyonlar uyuduğu zamansa korkunç kâbuslar görüyordu. Henry kâbus veya halüsinasyon gördüğünde hemşirelerin kontrol altına alamayacağı kadar iyi yarı ve güçlü bir adamdı.

Dr. Bill Aimes uzun boylu ve atletik bir adamdı. Her gün koşan ve hafif ağırlıklarla çalışan türden olmalıydı. Kısa sarı saçları ve çelik çerçeveli gözlükleri vardı. Küçük Henry'ye nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. "Vampirler uyanıkken halüsinasyonlar uyurken de kâbuslar görmesine sebep olabilir mi?" diye sordu.

"Bazı vampirler insanlara korku verir ve bununla beslenir, bir tür metafizik aperatif gibidir ama genelde bunu yapmaları için o kişiye fiziksel olarak yakın olmaları gerekir. Dokunabilecek kadar yakından bahsediyorum."

"Onunla uzaktan beslenebilmek için onda korkuya ve hayallere sebep oluyor olabilirler mi?"

Üzerinde düşündüm. "Normalde hayır derdim ama bu vampir imkânsız diyebileceğim o kadar çok şey yaptı ki bu ihtimali eleyemem. Ama şunu söyleyebilirim ki, vampirle bir bağlantısı varsa hissederim."

"Bunu nasıl hissedebiliyorsun?"

"Psişik güçler konusunda bir geçmişiniz yoksa açıklaması çok zor," dedim.

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hayır, ben dokunhisset tarzında bir insanım. Tanrı'ya bile inanmıyorum çünkü onu bir test tüpüne koyamıyorum."

"Ateist misiniz?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"O zaman vampirlere karşı kutsal nesneler kullanamaz veya şeytanlara karşı inancınızdan yardım alamazsınız."

"Bence kutsal nesneler bireylerin içindeki inanç sayesinde parıldıyor ve hayatım boyunca hiç şeytanla karşılaşmadım."

Bunu söyleyiş şekli yüzünden, "Şeytanlara inanmıyor musun?" diye sordum.

"Tanrı'ya inanmıyorsam geri kalanına inanmak çok zor oluyor."

"Melekler?" diye sordum.

"Özür dilerim, hayır."

"Çok üzgünüm," dedim. Kendime hâkim olamadım.

"Ne için üzgünsünüz?" diye sordu.

"Dünyanız çok sığ, Dr. Aimes. Bunu üzücü buluyorum, ayrıca size vampirler saldırsa biz inançlıların arkasına saklanmak zorundasınız."

Bir kahkaha attı. "Arkanıza seve seve saklanır ve parıldayan şeylere inanmamaya devam ederim."

"Pekâlâ, benim arkama saklanabilirsiniz ama bu arada Henry Crawford'dan bir şeyler sezmeye çalışacağım."

"Umarım bize de ipuçları verebilirsiniz çünkü rüyalar ve halüsinasyonlar yüzünden travmayı atlatamıyor."

"Gece gördüğü kâbuslar tanım olarak travmaya girmiyor mu?" diye sordum.

Üzerinde bir süre düşünüp başıyla onayladı. "Sanırım öyle ama bunlar farklı. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayan hastalarım oldu ama onların korkunç anıları unutmasına yardım ettim. Tek söyleyebileceğim şey burada başka bir şey olduğu ve benim ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Vampirlerin zihin oyunları her şeyi berbat edebilir," dedim.

Birden sırıttı ve ardından kahkaha attı. "Sanırım vampirler konusunda uzman olan sizsiniz."

Aynı fikirdeydim. Nicky'yi de yanıma aldım ve Küçük Henry'yi görmeye gittim.

70

Küçük Henry ayakta değildi ve yatarken daha küçük duruyordu. Ayrıca, hastane önlükleri herkesi zayıf ve büzülmüş gibi gösterirdi ama bunların hiçbiri iki metre boyunda olduğu veya omuzlarının yatağın metal kenarlıklarına değecek kadar geniş olduğu gerçeğini gizleyemiyordu. Kim bu adama bakıp, *evet bunu istiyorum, akşam bununla birlikte olmak istiyorum*, derdi?

Arama ekibindeki herkes fiziksel olarak daha küçüktü. Öyleyse neden bu adamı ve babasını hedef almışlardı? "Neden Henry'yi ve babasını almışlar? İkisi de eski asker, özel kuvvetlerden ve fiziksel olarak formda, ikisi de iri yarı adamlar. Gruptaki diğer insanları gördün, sen olsan av olarak kendine Crawford'ları seçer miydin?"

"Vampirler eski asker değil, yaşayan ölü ama bu durum onlara hayatta sahip olmadıkları deneyimleri kazandırmıyor."

"Kimin tehlikeli olup kimin olmadığını anlayamadıklarını mı söylüyorsun?"

"En azından senin veya benim gibi değil."

"Ama bu iki adam iri yarı; bunu anlamak için eğitime gerek yok," dedim.

"Doğru," dedi.

"Ortalıkta bir sürü ceylan varken bir zürafanın peşinden giden aslan sürüsü gibiler."

"Ama yeterince aslanın varsa zürafayı da indirebilirsin ve çok sayıda aslanın varsa sürüyü beslemek için büyük bir av gerekir. Bunu kendin söyledin, Anita. Bu et yiyen zombiler şimdiye kadar gördüğün en büyük grup."

"Evet, ama bunlar adam yemiyor. Zombiler demek istedim. Aslanlar zürafayı yakalamış ama yememiş, neden?"

"Birini yediler," dedi.

"Ama öldürdükleri adamı bile diğerleri gibi tamamen yemediler. Sen de gördün, Nicky. Etleri yiyorlar. Yaşlı Crawford'u tanınmayacak hâle gelene kadar kemirmişler ama bütün sürünün bu zürafayla beslendiğini söyleyemeyiz. Sanki zombiden çok seri katil gibi düşünüyorlar."

"Bazı vampirler seri katildir," dedi.

"Doğru ama bana öyle gibi gelmiyor. Demek istediğim, teknik olarak bir sürü vampir seri katildir ama insanları öldürmek istedikleri için değil insanlarla beslendikleri içindir. Sonuç aynıdır ama motivasyon farklıdır."

Nicky, "Öyle veya böyle insanlar ölüyor," dedi.

"Ama seri katiller öldürme yöntemine veya işkenceye önem verir. Bodrumdaki cesetler sadece ölüydü."

Nicky, "Benim gördüklerimin gırtlakları parçalanmıştı," dedi.

"Ben çok fazla şey göremedim ama yakınımdaki birkaç tanenin gırtlakları yerindeydi."

"Muhtemelen ana atardamarları parçalıyorlar," dedi.

"Muhtemelen."

"Senin bana söylediklerinden anladığım kadarıyla, zombilerin mideleri dolana kadar yemek yemesi ve ardından cesedi çürümesi için geride bırakması gerek."

"Genelde öyle olur," dedim.

"Öyleyse bu zombilerin insanları sadece öldürüp depolamasını sağlayan şey nedir?"

Yüzüne baktım. "Tekrar söyler misin?"

"Kışın yakılacak odunlarmış gibi onları stoklamışlar," dedi.

"Benim aklıma toplama kamplarında üst üste yığılmış cesetlerin resimleri gelmişti."

"Cesetler gelişigüzel atılmamıştı, Anita. Düzenli bir biçimde yerleştirilmişti. Cesetleri gelişigüzel atsan öyle durmazlar ve bir işe yaramayacaklar bu kadar düzenli olmana gerek yoktur."

Bunu nereden bildiğini merak ettim ama başka bir şey sordum. "Onları neden düzenli bir biçimde dizmişler?"

"Orası bir yemek deposuydu."

"Zombiler, et yiyenler bile, bunu yapmaz, Nicky."

"Ghoul'lar bunu yapar mı?"

"Birkaç yıldır insanların dikkatini çekmemiş eski bir sürüyse evet, mezarlar bozulmuş gibi gözükmesin diye taze gömülmüş insanları mezarlarından çıkartmaya başlarlar. Daha sonra yemek için ölüleri stokladıklarını gördüm ama bu çok nadir görülür. Demek istediğim, ghoul davalarının sadece iki tanesinde bu kadar organize bir durumla karşılaşıldı. Genelde daha çok hayvanlar gibi davranırlar."

"Bir sürü avcı daha sonrası için yiyecek stoklar, Anita. Onları ağaçlara çıkartır, yaprakların altına gizler, diğer avcılardan saklarlar ama amaçları daha sonra yemektir. Tabii eğer başka bir avcı bulup önce davranmazsa."

Üzerinde düşündüm, hayvan avcılar konusunda haklıydı. "Pekâlâ, bunu da bir avcı gibi düşünecek olursak, neden o kadar çok ceset vardı?"

"Grup tahmin ettiğimizden kalabalık olmalı."

Başımı iki yana salladım. "Kayıp insanların sayısı o kadar fazla değil. Yok ettiğimiz zombileri ve vampirleri de dâhil etsek bile o kadar yiyeceğe ihtiyaç duymazlar. Bence oradaki-

lerden bazıları kaybolan insanlardı, Nicky. Evi yakmak zorunda kalmasaydık cesetleri inceleyip bunu doğrulayabilirdik."

"O kadar çok yiyeceğe ihtiyaç duyan bir grupta kaç zombi olmalı?"

"Lanet olsun, hiçbir fikrim yok. Hiç o kadar büyük bir gruptan bahsedildiğini duymadım."

"O zaman ghoul'lar; oradaki cesetlerle kaç ghoul beslenebilir?"

Düşündüm ve hesaplamaya çalıştım. "Duyduğum en büyük ghoul sürüsü yüzden fazlaydı ve Doğu Avrupa'daydı. Sanırım oradaki yiyecek stoku için o kadar büyük bir sürü gerek."

"Ama ghoul'lar çok çürümüş cesetleri de yer, değil mi?"

"Evet."

"Ya zombiler?"

"Hayır, onlar daha taze eti tercih eder."

"Öyleyse, ya bu zombiler ghoul'lara benziyor ve çürüse bile cesetleri yemeye devam ediyor ya da, ne?" diye sordu.

"Ya da vampir daha fazla yiyeceğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordu," dedim.

"Daha fazla yiyeceğin tek bir açıklaması olabilir, Anita."

"Daha fazla zombi yapmayı düşünüyordu," dedim.

"Çok daha fazlasını ama biz ürkütücü stokunu yok ettik, bu yüzden hâlâ bu kadar çok zombi kaldırabiliyorsa yiyeceği nereden buluyor?"

Arkamdan bir ses geldi, sanki uzun süredir konuşmuyormuş gibi sesi boğuktu. "Biz, biz."

Arkamıza döndük ve Küçük Henry'nin kahverengi gözlerini iyice açıp bize baktığını gördük.

"Biz kim?" diye sordum.

"İnsanlar," dedi. Gözleri biraz daha açıldı ve nefes alıp verişi hızlanınca dudakları da aralandı.

"Hangi insanlar?" diye sordum.

Henry ağzını açıp bir çığlık attı. "Tanrım, Tanrım, Tanrım!" Doğruldu, tüplerden ve kablolardan kurtulmaya çalıştı.

Haçım beyaz bir parlaklığa büründü. Silahımı çıkarttım çünkü haçımın parlaması genelde yakında bir vampirin veya başka kötü bir şeyin olduğuna işaret ederdi. Nicky de aynısını yaptı, bu yüzden hemşire ve doktor içeriye girdiğinde silahlıydık.

"Ne yaptınız?" diye sordu. Haçımın parıltısı yüzünden gözlerini eliyle süper etti ve hastanın yanına koştu.

"Bir vampir," dedim. Vampirlerin gözlerimin önünde görünmez olabildiğine şahit olmuştum.

Dr. Aimes ve küçük sarışın hemşire tüpleri çıkartmaması için Henry'yi tutmaya çalışıyordu fakat bu kadar iyi yarı birini kontrol altına almak zordu. Nicky'den yardım etmesini isteyebilirdim ama yapacak başka işlerimiz vardı.

"Duvar dibinde yürüyerek köşeleri kontrol et," dedim.

"Sence vampir en başından beri burada mıydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama haçım burada olduğunu söylüyor."

Nicky ile ellerimizde silahlarla duvarların dibinde yürüdük, gözlerimiz bizi yanıltıyor olsa bile odadaysa çarpınca hissederdik. Görünmez olması maddesel formunu kaybettiği anlamına gelmezdi.

Ben haçımın parıltısı yüzünden yarı kördüm. Güneş gözlüklerimi çıkartmayı düşündüm fakat silahımı diğer elime almak istemiyordum. Göz ucuyla bir hareketliliği fark ettim ama odanın diğer tarafına doğru uçanın hemşire olduğunu gördüm. Henry hâlâ çığlık atıyordu ve delirmiş gibiydi. İçeriye yardım etmek için polisler ve başka hemşireler de girdi ama onların kutsal nesneleri de mavi-beyaz bir alevle parıldamaya başladı. Polisler silahlarını çıkarttı.

Al, "Vampir nerede?" diye sordu.

Ne yaptığımızı açıkladım ve bir grup insan Henry'yi kontrol altına almaya çalışıp adam tarafından sağa sola fırlatılırken odayı arayamayacak kadar kalabalık olduğumuzu fark ettim. Duvarların dibinden geçmeyi tamamladık. Nicky benden önce banyoya girdi, bir üniformalı ile birlikte içeriyi kontrol edip temiz olduğunu haber verdi. Haçım hâlâ beyaz ve mavi bir ışıkla parıldıyordu ama içeride bir şey yoktu.

Nicky çığlıklar yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Burada bir şey yok, Anita."

Al, "Evet" diye onayladı.

Tavana baktım; vampirler bunu da yapabiliyordu ama görünmezken yapmaları çok zordu. Sanırım levitasyona odaklanırken zihin numaralarını yapamıyorlardı. İçeride daha çok gölge olsaydı şüphelenebilirdim çünkü vampirler bunu da yapabiliyordu fakat ışıklar açıktı ve içerisi gün gibi aydınlıktı.

"O zaman Henry'yi kontrol altına almalarına yardım et," dedim.

Nicky silahını kaldırdı çünkü ben bir emir vermiştim, doktorlarla hemşirelerin yardımına koştu. Nicky yardıma gidince üniformalılardan birkaçı da aynısını yaptı ama Küçük Henry'ye dokundukları anda kutsal nesneleri daha da parıldadı. Mavi-beyaz parıltının yerini saf beyaz bir ışık aldı. Henry'nin çığlıkları şiddetlendi ve neredeyse üzerindeki herkesten kurtuldu ama üniformalılardan biri de Nicky kadar iri yarıydı, birlikte adamı yatakta tutmayı başardılar.

Kutsal nesnelerin parıltısı arasından Dr. Aimes'in eline bir şırınga aldığını gördüm.

"Aimes, yapma!" diye bağırdım.

Adam dönüp bana baktı. Gözlükleri gitmiş, mücadelede yere düşmüştü. Yanağı şişmeye başlamıştı. "Onu sakinleş-

tirmek zorundayız. Ya kendine ya da bir başkasına zarar verecek."

"Vampirin nerede olduğunu biliyorum," dedim.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu. Elinde şırıngayla serum torbasına doğru döndü.

Oda küçük olduğu için yanına gidip zamanında kolunu tutabildim. "Henry'nin içinde."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona dokundukları zaman kutsal nesnelerin nasıl parıldadığına bak."

Bunu daha önce fark etmemiş gibi gözlerini kırpıştırıp yatağa baktı, belki de gerçekten fark etmemişti. Yüzüne bir darbe almış gibi duruyordu. Böyle bir darbenin ardından kulaklarınız çınlayabilir ve dengeniz bozulabilirdi. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana döndü. "Anlamıyorum."

"Ben anlıyorum," dedim. "Ama hoş şeyler olmayacak."

Aimes, "Bundan daha kötüsü mü olacak?" diye sordu.

"Belki," dedim.

"Hastama yardımı dokunacak mı?"

"Evet," dedim.

"O zaman yap."

Daha fazla soru sormalı veya ben kafasına aldığı darbeden sonra kendine gelmeyi beklemeliydim ama vakit yoktu. Durup düşünürse tedbiri elden bırakmayabilirdi ve bunu istemiyordum.

Nicky yatağın yanında adamı tutarken bana seslendi. "Ne yapacaksın?" Nicky adamın bir kolunu ve vücudunun üst kısmını yatakta tutmayı beceriyordu. Nicky dengeli bir noktadan tutarsa küçük bir arabayı havaya kaldıracak kadar güçlüydü. Ne kadar güçlü olursa olsun bir insanı kontrol altına almaya çalışırken bu kadar zorlanmaması gerekti.

Psişik yetenekleri veya vampirlerle ilgili deneyimleri olmayan insanlarla dolu bir odada nasıl açıklayacağımı bilemedim. "Vampiri bulacağım."

Al, "Nasıl?" diye sordu.

"Küçük Henry yardım edecek."

Al tekrar, "Nasıl?" diye sordu.

"Gösterirsem daha kolay olur," dedim. Silahlarımı çıkartmaya başladım. Yatağın yanındaki herkesin aynısını yapması gerekirdi ama öncesinde zaman yoktu, şimdi vardı. Ben Henry'nin bize karşı silah olarak kullanabileceği hiçbir şeyi üzerimde istemiyordum, yatağın yanındakiler de aynısını yaptıktan sonra güvende olmak için elimizden geleni yapmış olacaktık. Sonrasında keşfe çıkacak, Küçük Henry Crawford'un zihninde dolaşacaktım.

71

Küçük Henry'nin ellerini kelepçelerle metal kenarlıklara bağladılar ama çırpınmaya ve mücadele etmeye devam etti. Nicky, "Yatağın kenarlıkları dayanmayacak," dedi.

Küçük Henry'nin içinde çağırabileceğim bir yaratık yoktu. Nekromensi ile çağırabileceğim bir vampir de değildi. Doğaüstü yaratıklarla vampir efendileri arasındaki bağları daha önce de kopartmıştım ama bir insanı kurtarmaya çalıştığımı hatırlamıyordum. Bunun nasıl yapılacağından emin değildim ama Nicky haklıydı, her ne yapacaksam acele etmeliydim.

İşe dokunarak başlamayı denedim çünkü bütün vampir güçleri temasla kuvvetlenirdi. Adama dokunduğum anda vampirin gücünü hissettim. Haçım diğer polis memurlarınınki gibi bembeyaz bir ışıltıya büründü. Henry daha yüksek sesle çığlık attı, sesi artık hırıltılı çıkıyordu. Gücün kaynağına inmeye çalıştım ama Henry'nin içinde kayboldum. Sanki sıcaklığı ve insanlığı gücüme engel oluyordu.

"Siktir," dedim.

Dr. Aimes tepemde dikilip "Sorun nedir?" diye sordu.

"Bir şekil-değiştiren veya vampir olsaydı yapabilirdim ama insanlarda işe yaramıyor."

"Neyi yapabilirdin? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Henry'yi onu ele geçiren vampirden kurtarabilirdim."

Al, "Bu, mümkün değil," dedi.

"Daha önce de yaptım."

"İmkânsız; bir vampir seni ele geçirdiyse ele geçirmiştir," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Benim için değil, benim için imkânsız değil."

Haçı derisine bastırmayı düşündüm. Bunu yaparsam vampir bir süre geri çekilir ama Henry'yi bu şekilde kurtaramazdım.

Yatağın diğer yanına geçip Nicky'nin yanında durdum. "Yatağın üzerine çıkmama yardım et."

Nicky bir şey sormadı ve dediğimi yaptı.

Dr. Aimes, "Ne yapıyorsunuz, Mareşal?" diye sordu.

"Gözlerini görmem gerek ve lanet olsun ki çok kısayım."

Nicky hâlâ kelepçelerinden kurtulmaya çalışan uzun ve kaslı kolların üzerine çıkmama yardım etti. İki memur bacaklarını tutuyordu yoksa beni üzerinden atardı. Tepesinde dizlerim üzerinde durmaya çalıştım ama çok fazla mücadele ediyordu; göğsünün üstüne eğildim ve iki elimle kafasını kavradım. Çığlık atmaya devam etti, yüzümün bu kadar yakınında çığlık atması çok rahatsız ediciydi. Haçım o kadar çok parıldıyordu ki neredeyse kör oldum. Gözlerini görmem gerekiyordu ama göremiyordum. Haçı çıkartmaya cesaret edebilir miydim? Ama odada o kadar çok kutsal nesne vardı ki bir fark yaratacağını sanmıyordum.

Dokunduğum yerlerde yüzü serindi ve içindeki vampiri hissedebiliyordum. Adama insan değilmiş gibi davranmaya karar verdim, sanki gücüme tepki vermesini bekliyormuş gibi yaptım. "Henry Crawford, bana bak!" Kelimelere enerjimi ve gücümü aktardım.

Mücadele etmeyi bıraktı ve parıltı yüzünden gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Henry, Henry, beni duyuyor musun?"

Gözlerini kırpıştırdı, kim olduğunu bilmiyormuş gibi bakıyordu.

"Henry, beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum," diye fısıldadı.

"Seni serbest bırakacağım."

"Yapamazsın. Bana bunun sonsuza kadar süreceğini söyledi."

"Yalan söyledi," dedim. "Hepsi yalan söyler."

"Kimler?" diye sordu.

"Vampirler."

Haçın parıltısı biraz azalınca gözlerinin yeşil ve kahverengi rengini gördüm. Ela gözlü insanların büyük bir kısmı içinde gri veya yeşil tonlar olan kahverengi gözlere sahipti ama Küçük Henry'de yeşil ve kahverengi birbirine karışmıştı. Gözlerindeki acıya ve belirsizliğe baktım, sonra bir şeyin karanlık yansımasını gördüm. Bunu gerçekten görüyor muydum yoksa zihnim bir şeyleri mi yorumluyordu, emin değildim. Bir saniye sonra vampir bütün gücünü Henry'ye aktardı ama vampirler uzman olduğum bir konuydu. Ölümden geri dönen iki nekromensır ile dövüşmüştüm ve biri beni neredeyse öldürüyordu ama bütün bunlar ben ne olduğumu veya kim olduğumu kabul etmeden önceydi.

Vampir, Henry'nin zihninde terör estirdi ve Henry yeniden çığlık atmak için ağzını açtı ama ben korkunun yerini sevgiyle doldurdum. Dostluğun yumuşak sıcaklığını gönderdim; karanlıkta bir el uzattım. Henry Crawford'a bir çıkış yolu sundum. Vampirin getirdiği karanlığı aydınlattım ve Henry her insan gibi ışığa doğru döndü; biz ümide her şeyden çok ihtiyacı olan varlıklardık, kaybolsak bile. Henry'yi içinde

sıkışıp kaldığı vampirin cehenneminden çıkarttım ve adama ne yaptığını gördüm. Bu vampir korkuyla besleniyordu ve Henry'nin korkusuyla beslenebilmek için ona sürekli eziyet ediyordu.

"Şeytani piç," diye fısıldadım.

Vampirin sesi Henry'nin ağzından çıktı ama Henry'nin sesi değildi. "Ben kötü değilim, Anita Blake; o benim, köleme istediğimi yapabilirim."

"Hayır, onu almana izin veremeyeceğim."

"Çok geç, o artık benim!"

"Siktir!" Gücümü Henry'ye yoğunlaştırdım, nekromensim güdümlü bir füze gibi hedefe kilitlendi. Henry içinde uçup vampiri aradığım gökyüzü gibiydi. Henry vampir tarafından ele geçirildiğimden beri ilk kez huzuru ve ümidi bulduğu için bana yardım etti. Henry benim kazanmamı isteyerek bana yardımcı oldu. Kendini açtı ve insanlarla ilgisi olmayan psişik yeteneğim içine girerken bana karşı koymadı. Zararsız bir geçiş olması için uğraştım ama dürüst olmak gerekirse bu vampiri yenmeyi çok istiyordum.

"O benim, Anita Blake, benim!"

"HAYIR!" Vampirin vücudunu mağaraya benzeyen bir yerde karanlık kumaşlara sarılı olarak gördüm. Başını yana çevirdi ama bir deri bir kemikti, iskelete benziyordu. Fakat gözleri... Gözleri canlıydı, gece kadar karanlık bir ateşle yanıyordu.

"Evet, nekromensır, Karanlığın Annesi sen onu yok ederken gücünü içime üfledi. Benim vücuduma kaçmak istedi ama sen buna izin vermedin; bu sayede onun gücüne sahip oldum ama onun kontrolüne girmedim. Bütün vampirleri sadece eğlence olsun diye kontrol etmiyordu. Bazılarımızı sahip olduğu her şeyi yok etmeyelim diye kontrol ediyordu."

"Her şeyi yok edemezsin," dedim.

"Kendi gücüm ve onun gücü birleşince bütün insanları yok edebilirim. Bu vücuttan kurtuldum ve diğer vücutlara girebiliyorum. Anne, seni ve Jean-Claude'u ve diğerlerini ele geçirmeyi denerken beni de yanına aldı ama artık diğer vücutlara geçebilmek için onun yardımına ihtiyacım yok."

"Sen kimsin?"

"Benim kim olduğumu hissetmiyor musun, Anita? Sen ve sevgililerin gücümün tadına daha önce baktınız. Daha önce de ölümlere sebep olmama engel oldun ama sen ve polislerin dağlarda ve sonrasında da hastanede beni beslediniz. Her bir ölümle besleniyor ve daha da güçleniyorum."

"Sen Ölümün Âşığı olamazsın."

"Neden?"

"Gücünün tadı farklı."

"Sen Anne'yi öldürdüğünde yeniden doğdum; beni karanlığıyla doldurdu ve senin de aynı güçle dolduğunu hissettim. Ondan geriye sadece biz kaldık, sen ve ben, Anita Blake."

Henry'nin gözlerine baktım ve geçen zamanla o kadar yıpranmış bir beden gördüm ki gözlerini açıp hareket etmeseydi ceset olduğunu sanırdım. "Sen bodrumdaydın. Gün ışığında daha iyi hareket edebilmek için bir zombinin içine girmiştin. Vücudun içinden tam zamanında çıkıp yanmamayı nasıl başardın?"

"Ben soyumun yaratıcısıyım; çürüyen vampirlerin güneşte yanmadığını biliyorsun. Et yiyenler hızlı ve güçlü; siz binbir güçlükle yaptıklarımı öldürürken ben güvenli bir yere gidip ormanda gizlendim."

"Görünüşe göre, Marmee Noir'den benim alamadığım nekromensi güçlerini de almışsın ama bende de sende olmayan bir şey var."

"Yalancı."

"Sen sadece kendi kaldırdığın zombileri kontrol edebiliyorsun. Önce mezarda olmak zorunda değiller ve bu etkileyici bir yetenek, ruhlarının gitmesi için üç gün gibi bir süre geçmesi lazım, sonra onları kaldırıyorsun. Senin askerlerin oluyorlar."

"Benim vampirlerim senin efendinin vampirlerinden daha güçlü."

"Çünkü sen içlerine girip kendi gücünün bir kısmını onlarla paylaşabiliyorsun ama sen sadece yeni vampir olanları kontrol edebiliyorsun; neden? Yakın zamana kadar daha uzun süredir yaşayan vampirleri de kontrol etmeye çalışıyordun; Anne'nin gücüyle ilgili bir şey buna engel oluyor."

"Gücümün sınırı yok, Anita; bu akşam sana bunu ispatlayacağım."

"Henry ile ispatlayamazsın."

"Beni nasıl durduracaksın?" Henry'nin yüzüydü ama küstah bir ifadeye sahipti; sanki yabancı biri adamın yüzünü kullanıyordu.

"Böyle." *Ardeur*'u çağırdım ve bunu bir bisturi gibi üstten gerekli olduğu kadarını kesip alabilmek, geriye kalanı kurtarabilmek için kullanmayı ümit ettim. Ben öne eğilip dudaklarına nazik öpücükler kondururken haçım daha fazla parıldadı. Gücümü bu öpücükle vampire gönderdim. Ölümün Âşığı karşı koydu ve gece olsaydı Henry'yi kaybetmeyebilirdi ama gündüzdü ve ben gündüz yaratıklarından biriydim. Günün Babası'nı öldürüp güçlerini alarak Kaplanların Kraliçesi olmuştum. Karanlığın Annesi'nden bir hayvan ile efendisi arasındaki bozulmaz bağın nasıl kırılacağını öğrenmiştim. Aynı güç bir vampir ile bağlılık yemini ettiği vampir efendisi arasındaki bağda, vampir efen-

disi ve insan hizmetkâr arasındakinde de işe yarıyordu. Bu Anne'nin gücüydü ve birkaç kez benim üzerimde kullanmaya çalışmıştı. Üzerimde kullanılan vampir güçlerinin az da olsa bana geçme ihtimali vardı. Ben vampirlerin yarattığı bir silahtım, Karanlığın Annesi veya Yaşayan Gece'nin kusursuz kâbusuydum. Beni bu hâle getiren ise delice gücünün ateşiyle beni döven Anne'nin kendisiydi.

Odadaki bütün kutsal nesneler parlayınca beyaz ışıktan başka bir şey göremez hâle geldim ama gözlerim bir yandan hayaller görmeye devam etti. Henry ile vampiri birbirine bağlayan bağı görüp bir fünye gibi tutuşturdum. Işığı vampirin üzerine göndermek istedim ama karanlık gözlerini bana çevirip zihnime fısıldadı. "Hizmetkârımı aldın ama beni alamazsın. Artık hayatta olduğumu bildiğine göre seni yok etmek zorundayım, Anita Blake."

Vampiri düşündüm ve gizlendiği yere sessizce cevabımı fısıldadım. "Görüşeceğiz, *Morte d'Amour*."

Ve gitti, mağara veya her neyse gözlerimin önünden silindi. Kendime geldiğimde Henry'nin göğsündeydim ve odadaki kutsal nesnelerin ışığı soluyordu. Sırtımı dikleştirdim.

Birkaç santimetre ötedeki Henry'nin gözlerine baktım; gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve dudakları aralıktı, nabzı kapana kısılmış bir hayvan gibi gırtlağında atıyordu. Nabzını görünce bir an için kan dökme arzum uyandı, içi tatlı sıvıyla dolu bir şekere bakmak gibiydi ve sıvının ağzımın içine akmasını istiyordum ama adamı kurtarmak için çok uğraşmıştım, ona zarar veremezdim. Ayrıca bu oyunda yeni değildim; boynuna dokunmak zorunda değildim. Geri çekildim, şimdi geniş omuzlarından arda kalan bir yerde yatağın üzerinde oturuyordum. En azından artık adama sarılmıyordum. Bir erkeğe sarılırken ciddi bir şey konuşmak çok zor bir işti.

"İyi misin?" diye sordum. Biraz nefes nefeseydim, sanki çok ağır bir iş yapmıştım.

Göreceklerinden korkar gibi etrafına bakındı. Sonra, "Sanırım iyiyim," dedi.

Dr. Aimes yatağın yanına geldi ve Henry'yi muayene etti. Sıra dışı bir şey arıyor gibiydi çünkü Henry'nin ateşine ve nabzına da baktı.

Nicky yataktan inmeme yardım etti ve ardından silahlarımı bana geri verdi. Al yanımıza geldi. Yüzü solgundu. "Bunun mümkün olmadığına inanıyordum."

"Bazı şeyler biri aksini ispatlayana kadar imkânsızdır," dedim. Son silahımı da yerine taktım.

"Sanırım öyle. Henry'yi insan hizmetkârı mı yapmıştı?"

"Evet."

"Bunun için birini birkaç kez ısırmaları mı gerekiyor?"

"Hayır, gerçekten güçlü olanların birini hizmetkâr yapması için dişlerini geçirmesine bile gerek yok."

"Ben önce ısırdıklarını sanıyordum."

"Hayır," dedim.

Telefonu çaldı ve kimin aradığına baktı. "Özür dilerim, buna cevap vermek zorundayım, Küçük Henry'ye yardım ettiğin için teşekkür ederim." Telefonla dışarıya çıktı.

Dr. Aimes yanıma geldi. "Az önce yaşananları anlamıyorum ama şimdi durumu iyi. Biraz sarsılmış ama iyi."

"Meleklere inanmıyorsan ne yaptığımı sana açıklayamam," dedim.

"Bir melek olduğunuzu mu söylüyorsunuz, Mareşal Blake?"

Bir kahkaha attım. "Bir melek, hayır, asla öyle bir iddiam olmadı."

"Sonunda üstün beyaz bir ışıkla kaplıydı, haçların parıltısı seni tamamen gizliyordu. Onu öptüğünde ışığın ağzından

adamın içine girdiğine yemin edebilirim."

"Daha fazla zarar görmeden adamı kurtarabilmek için yardım istedim, bunun için dua ettim." Evet, dua ettiğim şeyin biraz değiştirilmiş hâliydi ama her şeyi herkese açıklamak zorunda değildim ve Tanrı'nın buna kızacağını sanmıyordum. Aksi hâlde, hepimiz için gayet açık talimatlar bırakırdı.

Aimes, "Bir an için ışığın içinde kanatlar gördüğüme yemin edebilirim," dedi.

Gülümsedim ve Nicky'ye döndüm. "Sen kanat gördün mü?"

Başını iki yana salladı.

Doktora gülümsedim. "Kanat gördüyseniz, Dr. Aimes, bana ait değildi."

"O zaman kimindi?"

Gülümsemem genişledi. "Sanırım bir meleğindi."

Sarsılmış gibiydi. "Böyle konuşursanız ya içmeye ya da kiliseye gitmek zorunda kalacağım, Mareşal."

"Niyetim sizi kiliseye veya içmeye göndermek değil."

Dr. Aimes bana baktı. Daha önce gördüğüm bir bakıştı ama genelde biri ilk kez hayalet veya vampir gördüğünde şahit olduğum bir şeydi. Bir insan ilk kez çok ama çok korktuğunda açığa çıkardı.

"Niyetiniz nedir, Mareşal Blake?"

"Henry'yi sorgulayıp vampirin bedeninin nerede olduğuyla ilgili bir ipucu bulmayı arzuluyorum. Orijinal bedeni yok edebilirsek buna bir son verebiliriz."

"Sizi Bay Crawford ile konuşmanız için yalnız bırakayım. Ben sanırım içmeye gideceğim."

"Görev başındayken mi?"

"Bilim âşığı bir ateist benim gördüklerimi gördükten sonra içmezse benden daha iyi bir inanmayandır." Ve dışarı çıktı.

Diğer polislerin yarısı gördüklerinden çok korkmuştu, diğer yarısı ise gördüklerinden çok etkilenmişti. Etkilenmeleri de kötüydü çünkü bir dahaki sefere benden ne bekleyeceklerini bilmiyordum. Kanatların beyaz ana hatlarını gören sadece Aimes değildi. Bunun duama bir cevap olduğunu, kanatların benim olmadığını söyledim. Sonunda aşırı etkilenmiş bir üniformalıya, "Güven bana, ben melek değilim," dedim.

Nicky gülmeye başladı ve kendine hâkim olamadı.

"Kes kesini, aslan çocuk."

Bunu duyunca daha çok gülmeye başladı, sonunda sırtını duvara dayamak zorunda kaldı ve gözlerinden yaşlar geldi. Nicky'nin kahkahaları en azından garip teolojik soruların devam etmesine engel oldu. İri yarı ve kaslı bir adamın gözlerinden gülmekten yaşlar gelirken melekler hakkında konuşmak kolay değildi.

72

Telefonum çaldı ve Ted Nugent'in *Bad to the Bone* şarkısını duyunca Edward olduğunu anladım.

"Hey, Ted, ne durumdasın?"

"Bugün bulduğumuz önceki suç mahallerinin hepsi Callahan'ın bölgesindeymiş."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bence şerifi kazayla yaralamadılar. Gutterman şerifin o bölgedeki evleri düzenli olarak ziyaret ettiğini, oradakilerle kahve içtiğini, yaşlıları ve sakatları kontrol ettiğini söyledi."

"Zaten hedef alınanlar da onlardı."

"Evet."

"Bir saniye, Ted," dedim. Polislere ve hemşirelere döndüm. "Bu çağrıya cevap vermem gerek. Birazdan geri dönerim; size de birkaç sorum olacak, Bay Crawford."

"Mareşal Blake, benim ölümsüz ruhumu kurtardınız; bana Küçük Henry diyebilirsiniz."

Gülümsedim. "Ruhunu bilmiyorum ama zaten senin olduğunu sanmıyorum. Yine de, benden bu kadar uzunken sana Küçük Henry diyemem."

Gülümsedi. "Herkes bana öyle der ve ben herkesten uzunum."

Gülümsedim ve konuyu geçiştirircesine elimi havada salla-

dım. Nicky ile birlikte koridora çıktım. Biraz mahremiyet için polislerden uzaklaştık. "Buradayım, Ted."

"Sanırım Küçük Henry'yi iyileştirdin."

"Evet, o da ayrı bir hikâye, ama görünüşe göre Callahan'ı oradaki insanları öldürmeden önce saf dışı bırakmak istemişler. Vampirin orijinal bedeni de şerifin bölgesinde olabilir, şerifin bildiği bir yer olması muhtemel."

"Gutterman bana Al'ın da bölgeyi şerif kadar iyi bildiğini söyledi."

"Al bir çağrıya cevap vermeye gitti ama ona eski madenleri, mağaraları, taştan duvarları ve topraktan zemini olan yerleri sorarım."

"Al'ı aradım ve o tarz yerlerini listesini çıkartmasını istedim ama şimdi tekrar arayıp senin verdiğin bilgiler çerçevesinde listeyi daraltmasını söyleyebilirim."

"Al'a liste çıkarttığın için teşekkür ederim."

"Sen orada kalıp Henry'den listeyi daraltmamıza yardımcı olacak bir şeyler öğrenmeye çalış."

"Tamam."

"Hatfield ile bölgeyi araştırmak için ekipler kuruyoruz. Senin de bizimle olmanı istiyorum, bu yüzden yeni fethini sorgularken çok fazla zaman harcama."

"Ah, Tanrım, Ted, öyle söyleme, yeni bir fetih olmaması için büyük çaba sarf ettim."

"Özür dilerim, kötü bir espriydi; sen Henry'yi sorgula ve buraya gel. Sevdiğin filmlerden birinden alıntı yapayım: Gün ışığını yakıyoruz."

Sırıttım. "Yakın zamana kadar John Wayne filmlerine takıntım olduğunu bilen birkaç kişiden birisin."

"Otelde geçirdiğimiz bombok geceyi ve senin Vahşi Batı filmleri oynatan kanalda geçirdiğin saatleri unutmak zor."

"Hey, filmleri sen de sevdin."

"Doğru."

"Ve ertesi gün uykusuz olduğumuzu söyleyince bütün polisler sabaha kadar seks yaptığımızı düşündü."

"Sabaha kadar kovboy filmi seyrettiğimize kimse inanmazdı," dedi.

"Asla inanmazlardı."

"Aramayı kırk beş dakika sonra başlatacağız. Sen hazır olur musun?"

"Elimden geleni yaparım ama bir korumam eksildi."

"Bu seferkine ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedim. Kendimi savunur gibiydim."

"Tabii ki."

"Vampirleri ararken anlatırım."

"Seni ve beni ayrı gruplara koymak istiyorum, böylece gruplardan en az ikisinin, vampirler hakkında çok şey bildiği için her yere bakacağından emin olabiliriz."

"Çok mantıklı ama senin arkamı kollamanı özleyeceğim."

"Katılıyorum ama gerçekten gün ışığını yakıyoruz. Yine klişe bir cümle olacak ama bu akşamla ilgili içimde kötü bir his var."

"Neden?"

"Ölümün Âşığı şimdi korktu. Artık elindeki her şeyle üzerimize gelecek, kaybedecek bir şeyi yok."

"Seni endişelendiren zombiler mi?"

"Seni endişelendirmiyorlar mı?"

Evlerde bulduğumuz cesetleri ve bodrumu düşündüm. Nicky böyle bir yiyecek stoğu için çok sayıda zombiye ihtiyaç olduğunu söylemişti. "Evet, beni de zombiler daha çok endişelendiriyor."

"O zaman Küçük Henry'yi sorgula ve SWAT seni hastaneden alsın. Hatfield ile ekipleri oluşturup bölgeyi paylaştıraca-

ğız. SWAT'ın elindeki haritada yerler işaretli olacak. Umarım bu piçi gece olmadan bulabiliriz."

"Bulacağız," dedim. Telefonu kapattım. Küçük Henry'nin taştan duvarları ve toprak zemini olan yerle ilgili bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmeye gittim.

73

Küçük Henry ayaktaydı ve odaya girdiğimizde üzerine temiz kıyafetler giyiyordu. Benim vücuduma iki veya üç kez dolanacak kadar büyük hastane önlüğü dizlerine ulaşmıyordu ve arkada büyük bir yırtmacı vardı. Hoş bir manzaraydı ama bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım çünkü benim değildi. *Ardeur* ile kıçına bakmamaya büyün özen gösterdim. Henry bir yerlerinin göründüğünün ya farkında değildi ya da umursamıyordu.

"Kıyafetlere ihtiyacım var!"

"Bay Crawford, geldiğinizde üzerinizde hiçbir şey yoktu." Konuşan küçük sarışın hemşireydi, sesini biraz yükseltti, bağırır gibiydi. Odanın diğer tarafına fırlatılan kadındı ama Henry bunu muhtemelen hatırlamıyordu.

Nicky, "Benim çantamda senin üzerine tam gelecek bir yedek tişört olması lazım," dedi.

Henry arkasına döndü, uzun saçları darmadağınıktı. "Teşekkürler."

"Ama senin bacakların benim yedek pantolonuma girmeyebilir."

Öfkeli bakışlar atan hemşireye döndüm. "Ona uygun bir pantolon bulabilir misiniz?"

"Denerim," dedi. Adamın yanından geçti.

Yanımdan geçerken kadının koluna dokundum ve bana da öfkeli bir bakış attı. "Teşekkürler."

"Ne için?" diye sordu.

"İşini yaptığın için Henry seni odanın diğer tarafına fırlattığını hatırlamıyor."

Gözleri biraz yumuşadı.

Henry, "Ne yapmışım?" diye sordu.

"Vampirin etkisindeyken doktorlar ve hemşirelerle mücadele ettin," dedim.

Benimle aynı boyutlarda görünen ama pek de kaslı olmayan hemşireye baktı. "Özür dilerim, sana zarar verdim mi? Az önce sesimi yükselttiğim için de ayrıca özür dilerim."

Hemşire başını iki yana salladı. "Yaralanmadım ama morluklar oluştu. Özrünü kabul ediyorum, sana bir pantolon bulmaya çalışacağım; burayı tişörtle terk edemezsin." Aklına bir şey gelmiş gibi bir kahkaha attı.

"Ayakkabıları da yoktur," dedim.

Nicky, "Kaç numara giyiyorsun?" diye sordu.

"On iki."

"Şanslısın, arabada yedek ayakkabılarım var."

"Çok iyi olur."

Nicky, "Sorun değil," dedi.

"Biliyor musun, seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama sen bir sivilsin ve biz bu sefer SWAT ile birlikte yola çıkacağız."

"Kasabadaki polislerin büyük bir kısmını tanırım, Mareşal Blake. Vahşi doğada yaşam eğitimlerini onlara biz verdik, arama kurtarma operasyonlarında onlara babamla ben yol gösterdik."

Başımla onayladım. "Pekâlâ, ama geldiklerinde hazır değilsen seni bekleyemeyiz."

"Hazır olacağım ama zaten bensiz bir yere gidemezsiniz."

"SWAT'ın yanında kritik yerler işaretli bir harita olacak."

"Senin gördüklerini ben de gördüm ama ben nerede olduğunu biliyorum."

"Orayı tanıdın mı?"

"Onlara söyleyen bendim."

"Bana ve diğerlerine de söyle."

"Orayı bensiz asla bulamazsınız." Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bizi öldürmekte haklıydılar; biz bu dağlarda hemen hemen her yeri biliriz."

Babasıyla birlikte ölmediğini söylemek istedim ama bence bu kelimeleri özellikle seçmişti. Benim halledemeyeceğim kadar büyük sorunları varsa konuyu profesyonellere havale edip terapiye başlaması daha iyiydi.

"Tişört ve ayakkabı da gelirse en azından eksiğin kalmayacak," dedim.

Nicky başını iki yana salladı. "Şimdi senin tek koruman benim, bu yüzden benimle gelmek zorundasın ya da arabanın yanına hepbirlikte inebiliriz."

"Sen arabaya gidip gelene kadar bana bir şey olmaz, dersem ne diyeceksin?"

Bana baktı, mavi gözünde beni tartar bir bakış vardı ve söz konusu olan Nicky olduğu için bakışı çok ciddiydi. "Bu bir korku filmi olsaydı ben giderdim ve geri döndüğümde ya ortada olmazdın ya da cesedini bulurdum, bu yüzden birbirimizden ayrılmayacağız."

"Bir korku filmi olsa bana ölüm öpücüğü vermek zorunda kalacağın için mi?" diye sordum.

"Hayır, koruman olduğum için," dedi. Söylediğim hiç komik değilmiş gibi bir ciddiyeti vardı.

Henry, "Sizin zombilerin neden bu kadar çok yiyeceğe ihtiyaç duyduğunu ve daha fazlasını nereden bulacaklarını konuştuğunuzu duydum," dedi.

Yüzüne baktım. "Özür dilerim, anestezinin etkisi geçene kadar bir şey duymayanlar gibi senin de bizi duymayacağını düşünmüştüm."

"Sorun değil, kendime gelmeme yardımcı oldu. Boulder ve etrafındaki kasabalarla başlayacak."

"Ama nasıl?"

"Yaşayanları yok edene kadar ölüleri kaldırmaya devam edecek."

"Bir yaşayan ölü ordusu mu kuracak?"

Henry başını iki yana salladı, uzun sarı-kahverengi saçları birbirinin içine geçmiş bir vaziyette sallandı. "Bir ordu demek doğru olmaz. Daha çok bir çekirge sürüsü... Mümkün olduğunca çok insan öldürmek istiyor çünkü her bir ölümle kendini besliyor. Tamamen korku ve ölümle besleniyor."

"En başlarda ölümle beslendiğini biliyordum ama gece cadıları gibi olduğunu bilmiyordum."

"Kâbuslardan mı bahsediyorsun?"

"Tam olarak değil; *gece cadıları* insanlarda korkuya sebep olan ve onlarla uzaktan beslenen vampirlerin takma ismidir. Kâbuslara sebep olabilir ve onlarla beslenebilirler. Belki de kâbus fikri buradan çıkmıştır ama bir vampir hilesi olduğu kesin."

"Şehre ne yapacağını bana gösterdi."

"Nasıl?"

"Kafamın içine koydu. Önce bir rüya gibi gördüm ama sonra kuklasının büyüsünde olmadığım zamanlar uyanıkken de görmeye başladım."

"Kukla derken dişi vampirden bahsediyorsun," dedim.

Başıyla onayladı ve çok mutsuz gibiydi. "Zihnimi ele geçirdi, o zaman çok güzeldi ve onu istemekten başka bir şey düşünemiyordum. Onun yardımıyla zihnimi becerdi ve beni

gerçekten becerdi, buna zorladı." Acı bir kahkaha attı.

"Seçeneğin yoktu, Henry; onların büyüsünün etkisindeydin."

"Lütfen bana Küçük Henry de. Henry diye babama seslenirlerdi."

"Pekâlâ, Küçük Henry. Vampirler zihinlerini tamamen ele geçirdikten sonra insanlara istediklerini yaptırır."

"Bana yaptıklarını kısmen hatırlıyorum. Çok kötü şeylerdi. Ama bana yaptırdıkları şeyler çok daha kötüydü..." Bakışlarını kaçırdı, anılar sert bir darbe gibi omzuna inmişcesine omuzları çöktü.

Nicky, "Bugün bunları düşünmemeye çalış," dedi.

Henry kafasını kaldırdı. "Gerçeği bulanıktı veya kayıp parçaları vardı ama rüyalarda kristal berraklığındalar. Onun arzularını, amacını biliyorum. Herkesi kendisi gibi yaşayan ölü yapmak istiyor. Bütün sokakları klasik zombilerden çok daha hızlı ve zeki yaşayan ölülerle doldurmak istiyor. Bazı insanların dünyanın yandığını görmek istediğini söylerler ya, onun gibi bir şey."

Nicky, "Evet," dedi.

"Evet," dedim.

"Dünyanın ölümünü seyretmek istiyor."

74

İsmi Brenda olan hemşire uygun boyutta bir pantolon, bir saç fırçası ve bir lastik tokayla geri döndü. Böylece Küçük Henry saçlarını tarayıp düzgün bir at kuyruğu yapabilirdi. Yanında kısa botlar da getirmişti. Henry hastane önlüğünü çıkarttı ve pantolonu giydi, botları ayağına geçirip bize doğru yürüdü. Hemşire Brenda adamın çıplak göğsüne satın alınacak değerli bir mülkmüş gibi bakıyordu. Henry bunu fark etmemişti ama Nicky ile göz göze geldik. Nicky gülümsedi ve arkasına döndü. Çöpçatanlık yapmak işimiz değildi ve Henry şu anda intikamdan başka bir şey düşünecek durumda değildi.

SWAT'ı beklerken Edward'ı aramayı denedim ama dağlarda her nerdeyse telefonu çekmiyordu. Claudia'yı aramak için Henry'den biraz uzaklaştım; güvenlik şefimizin Ölümün Âşığı'nın ölmediğini bilmesi gerekiyordu. Hem çok güçlenmiş hem de iyice delirmişti. Nicky, Henry ile sohbet ediyordu ve ben de çok uzağa gitmedim. Aksi hâlde Nicky beni takip ederdi.

Claudia ikinci çalıştan sonra telefona cevap verdi. "Sen iyi misin?"

Sesindeki bir şey dikkatimi çekti. "Evet ama senin olmamam gerektiğini söylüyor."

"Seamus kayıp," dedi.

"Ah, anasını siktiğimin," dedim.

"Ne? Bu küfrü özel anlar için mi saklıyorsun? Seamus'un nerede olduğunu biliyor musun?"

"Belki." Peşinde olduğumuz vampirin Ölümün Âşığı olduğunu söyledim.

"Onun ölmüş olması gerekiyordu," dedi.

"Vücutlar arasında geçiş yapabilen vampirleri öldürmek zordur ve emin olmak imkânsızdır. Görünüşe göre, ben Karanlığın Annesi'nin işini bitirirken, Anne de kendi gücünü onun içine akıtıp onun vücuduna kaçmaya çalışmış. Fakat planladığından daha güçlü çıktım ve işe yaramadı, yine de gücünün bir kısmını ona akıttı. Bu yüzden eskisinden daha güçlü."

"Tıpkı sen ve Jean-Claude gibi," dedi.

"Evet, fakat o bu yeni gücünü mümkün olduğunca çok et yiyen zombi ve çürüyen vampir kaldırıp bunları insanların üzerine salmak için kullanmayı planlıyor."

"Bu, iyi değil, ama bütün bunların Seamus ile ilgisi nedir?"

"Ölümün Âşığı onu ısırdı, zihnini ele geçirdi. Ben sırtlanlarla olan bağımı kullanarak karşı koymasını sağladım ve vampir efendisiyle olan bağlarının da yardımı oldu, bu sayede Ares'ten daha iyi dayandı ama–"

Cümlemi yarıda kesti. "Ama sen ona bunu yapan vampir öldü diye zihninin kurtulduğunu düşündün."

"Vampirin ölmediğini düşündüğüm anda seni aramam gerekirdi ama insan kurbanlardan birini kurtarmakla meşguldüm ve... Ah, lanet olsun, Claudia, sen söyleyene kadar Seamus aklıma bile gelmedi."

"Ve şimdi Seamus'u Ölümün Âşığı'nın kontrol ettiğini düşünüyorsun."

"Evet, öyle."

"Siktir," dedi.

"Evet," dedim.

"Harlequin söylendiği kadar iyi olmayabilir ama yine de iyiler, bazıları daha da iyi ve Seamus en iyi dövüşçülerinden biri."

"Silah kullanmada ne âlemde? Eğitimlerde onu çok fazla görmedim; sanırım farklı saatlerde çalışıyordu."

"Onunla göğüs göğse çarpışmayı sakın deneme, Anita, çok hızlıdır. Fredo'nun ona Su ismini vermesinin sebebi hızlı ve akışkan olması. Sen ondan daha iyi ateş ediyorsun ama ikiniz de bıçakları seviyorsunuz. Seamus bıçaklarda Fredo'yu yendi, senin gibi onu yaralamadı ama yenmeyi başardı."

"Lanet olsun," dedim.

"Evet, Fredo'nun işi bıçaklardır. Daha önce kimsenin onu yendiğine şahit olmamıştım."

"Ve onu vurursak vampir efendisi de onunla birlikte ölebilir," dedim.

"Bunu biliyorum ama onu vurmazsan kaybedebilirsin ve Nicky de ölebilir. Nicky bir darbe indirse işini bitirebilir çünkü daha güçlü ama daha hızlı değil, ayrıca yakın dövüşte de daha iyi değil. Karışık dövüş sanatları dersinde Seamus'u eğitmen olarak kullanmayı düşünüyorduk."

"O kadar iyi," dedim.

"Korkarım," dedi.

"Sence bu çok kötü değil mi?" diye sordum.

"Anita, Nicky'ye Seamus'un benim karşılaşmak isteyeceğim kadar iyi yakın dövüş ustası olduğunu söyle. Neler olduğunu anlasın ki saçma sapan bir şey yapmasın; onu öldürecek fırsatı bulursa değerlendirsin çünkü bir fırsatı daha olmayabilir."

"Söylerim," dedim.

"Güvenlik ile ilgili de konuşmam gerekiyor mu?" diye sordu.

"Seamus ile yumruk yumruğa dövüşme demeye çalışıyorsun."

"Evet, onun gibi bir şey."

Bir kahkaha attım ve mutlu bir ses değildi. "Güven bana, Claudia, onunla silahsız dövüşmek zorunda kalırsam fırsatım varken onu öldürmediğim için olmayacaktır."

"Silahlarının hepsini kaybedersen onunla dövüşüp sağ çıkamazsın, Anita. Sen iyisin ama ben bile onu yenemeyebilirim ve onun ağırlık sınıfında bir rakibim."

"SWAT da yanımızda."

"Neredesiniz?"

"Hastanenin park yerinde, SWAT'ın gelmesini bekliyoruz."

"Lisandro ve Dev şimdi kapıdan çıkıyor."

"Seamus o kadar iyiyse Dev'i aperatif olarak mideye indirir."

"Evet, ama ben gözden düşmüş konsey üyelerinden biri olsaydım Amerika'nın yeni vampir kralını öldürmeye çalışırdım. Bu yüzden en iyileri Jean-Claude'u korumaları için burada tutmalıyım."

"Anlaştık," dedim.

"Ayrıca, SWAT sizinle olacak; insan standartlarına göre iyiler."

"Her tür standarda göre iyiler," dedim.

"Yapma, Anita; bizim hızımızla boy ölçüşemezler."

"Evet, ama eğitim bir fark yaratabilir."

"Onları bana savunmak zorunda değilsin, Anita. SWAT'a ve yeteneklerine saygı duyuyorum. Sadece insan olduklarını ve Seamus'un insan olmadığını söylüyorum."

"Savunmaya geçtiysem özür dilerim."

"Sorun değil. Harlequin şekil-değiştirenlerle konuşup Ölümün Âşığı ile ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışacağım."

"İşe yarar bir şey öğrenirsen beni de ara," dedim.

"Tabii ki," dedi.

"SWAT buraya Lisandro ve Dev'den önce gelirse yola çıkarız. Gün ışığının her dakikasına ihtiyacımız var."

"Anlaşıldı; Dev'e mesaj atıp durumun aciliyetini bildiririm."

"Lisandro'yu ailesi olduğu için riske atmak istemediğimi biliyorsun. Neden onu gönderiyorsun?"

"Nedenini biliyorsun, Anita." Bir sır verir gibiydi.

İç geçirdim. "Evet, Lisandro ile eğitim aldım ve diğerleriyle dövüşürken onu seyrettim. En güçlü korumamız olmayabilir ama çok hızlıdır. Toplamda en iyi hıza, dayanıklılığa, güce ve tekniğe sahip. Belki sadece Pride ondan daha iyidir."

"Bu yüzden en iyilerden biri senin yanında diğeri ise her ihtimale karşı burada olacak."

"Teke tek şampiyonların dövüşü olacağını sanmıyorum, Claudia."

"Muhtemelen hayır ama bir fırsatını bulur da Seamus ile Lisandro'yu karşı karşıya getirebilirsen, sizin gerip çekilmeniz ve işi Lisandro'ya bırakmanız daha uygun olur."

"Pride'ı sırtlanlarla bir arada mı tutacaksın?"

"Hayır, burada çok sayıda koruma var, Anita. Yeteneğimiz ve sayımız ona üstün gelecektir."

"Ama sen yine de her ihtimale karşı Pride'ı yanında tut," dedim.

"Evet," dedi.

"Micah'ın yanına da fazladan birilerini gönder," dedim.

"Gönderirim."

"Onları benim için güvende tut."

"İşten bahsetmişken, SWAT geldi," dedim. Yola çıkmadan önce onlarla konuşmam gerektiğini belli etmek için elimi havada salladım. Siyah minibüsün arkasından uzun boylu, geniş omuzlu, ince belli adamlar indi. Silahlı bir spor takımına benziyorlardı. SWAT ve özel timlerin büyük bir kısmı

uzun boylu ve atletik olurdu, hepsinde *biz en iyiyiz* havası vardı. Böbürlenme değildi, sadece eğitimle gelen bir kendine güvendi; birçoğu hayatlarını en sert ve en yetenekli olmak için mücadele ederek geçirmişti.

Claudia, "Bu adamı bizim için öldür, Anita," dedi.

"Bu, benim işim," dedim.

Kıkırdadı. "Sanırım öyle."

Telefonu kapattım ve SWAT'a vampirin nerede olduğunu bildiğimizi söylemeye hazırlandım. Ares gibi zihni ele geçirilmiş olması muhtemel bir şekil-değiştiren daha olduğunu da söylemeliydim. Bu iş böyle devam ederse bundan sonra yanıma tüylü dostlarımı almamaya karar verebilirdim.

75

İki şey yüzünden vakit kaybettik ve Lisandro ile Dev de bize katılıp eşyalarını minibüsün arkasına attı. Birincisi, Küçük Henry bir silah istedi. İkincisi, Seamus'a olanları açıklamak uzun sürdü. Normalde Henry gibi birine asla silah vermezdim ama adamı herkes tanıyordu. Yetenekli olduğunu ve silahla neler yapabildiğini biliyorlardı. Bizim SWAT üyelerinden ikisi Machet ve Wilson ile ordudaymış. Birçok SWAT üyesinin lakabı vardır ve bu ikisininki de, Machete ve Willy'miş. Lakapların bazıları isimlerden türetilir, bazıları ise çağırma şifresi gibidir, Brock'unkinin Porsuk veya hastanede beni görmeye gelen Yancey'inkinin Kuğu olması gibi. Yancey tam teçhizatlıydı ve adamın neredeyse siyah renkteki uzun saçlarıyla gülümseyen kahverengi gözlerini görebiliyordum. Hiç kuğuya benzer bir hâli yoktu.

"Öyleyse, mareşal yardımcılığı yapan şekil-değiştirenlerden biri daha kontrolden çıktı öyle mi?" diye sordu. Hayır dememi beklermiş gibi yüzümü inceledi.

"Bu vampir efendisinin çağırdığı hayvan sırtlan olsa gerek. Bu yüzden onları daha kolay ele geçiriyor."

"İçinizde sırtlan olan var mı?" diye sordu.

Dev elini havaya kaldırdı. "Kaplan."

Lisandro, "Fare," dedi.

Nicky, "Aslan," dedi.

Derisi siyah teçhizatları gibi pürüzsüz ve koyu renkli olan Porsuk, "Öyleyse, ısırılırsanız bizi öldürmeye çalışmazsınız, öyle mi?" diye sordu.

Dev gülümseyere, "Güvendesiniz," dedi.

"Pekâlâ, Küçük Henry bizimle gelecek ve yolda detaylı bir plan yapacağız. Oraya vardığımızda içeriye nasıl gireceğimizi söyleriz."

"Özür dilerim ama bir noktayı gözden kaçırmayalım. Vampir, Küçük Henry'yi de kontrol etti. İnsan olmak vampirlerin kontrolüne girmeyeceğiniz anlamına gelmiyor."

Yeleğindeki haça dokundu. "İnancım beni korur."

"Evet, benimki de, ama bir insan hizmetkâr veya zombi haçını alırsa, bir B planın olmalı."

"Vampirler senin uzmanlık alanın, biz oraya gidene kadar bizi vampirlerden koruyacak bir plan yap," dedi.

"Elimden geleni yaparım."

"Tek isteğim bu."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için yüzüne baktım ama gayet ciddiydi. Bu adam karşısındakinden en iyisini bekleyenlerdendi. "Hazırlanın, gün ışığını yakıyoruz," dedim.

Yancey ile birlikte sırıttılar ve birbirlerine baktılar. "Bir başka John Wayne hayranı, gördün mü, Porsuk? Sana onu sevdiğimi söylemiştim."

Porsuk sırıtarak başıyla onayladı. "Pekâlâ, yola çıkalım, gün ışığını yakıyoruz."

Nicky arabayı sürerken ben pompalıyı elime aldım. Lisandro ve Dev orta koltukta yerlerini aldı. SWAT'ı ve Küçük Henry'yi ana yolda takip ettik.

Kasabanın kıyısındaydık ve dağlara doğru gidiyorduk. Bir kadın SWAT aracının önüne kendisini attı. Fren lambalarını gören Nicky de ani fren yapmak zorunda kaldı.

İki aracın da önünde biz zombi koşuyor, kadını kovalıyordu.

Lisandro, "Bu gördüğüm, düşündüğüm şey mi?" diye sordu.

Nicky, "Hava henüz kararmadı," dedi.

Dev, "İşte yine başlıyoruz," dedi.

"Lanet olsun," dedi. Elimi kapı koluna attım.

76

Kapıyı açtığım anda kadının çığlıklarını duydum. Bir plan yapacak, formasyonu belirleyecek zamanımız olmasına seviniyordum ama şimdi zamanımız azalıyordu. Araçtan inip çığlıklara doğru koştuk. SWAT timi de aynısını yaptı. Birisi bağırıyordu ama beklersek kadın ölecekti.

Tabancalarım ve bıçaklarım yanımdaydı. Otomatik silahım ve pompalım arabadaydı. SWAT'ın yanına daha fazlasını almasını ümit ettim. Muhtemelen haklıydılar ama zombiyi hareket ederken görmüştüm; hantal yaşayan ölülerden değildi ve hızlıydı, hava kararınca daha da hızlanacaktı.

Birbirine benzer iki evin arasında onları bulduk. Kadın çaresizce yeri tekmeliyor, zombi bir eliyle kadını belinden yakalamış diğer eliyle tuttuğu bileğinden et parçaları koparıyordu.

Browning'i geçtim ve zombinin eline ateş ettim. Merminin çarpmasıyla sarsıldı ama sadece dönüp bize baktı. Ağzında taze kan vardı, kadının kolu hâlâ çürüyen elindeydi.

Arkamızdan biri, "Yüce İsa adına!" dedi.

Zombi ağzındaki eti çiğnemeye devam etti, sanki biz ellerimizde silahlarla yaklaşmıyorduk. Dağlardaki veya hastanedekiler gibiydi: Korkusu yoktu, kendisini düşünmüyordu. Yiyecek eti varken kaçmayacaktı. Kadının kolunda pembe tendonlar ve kırmızı kaslar görünüyor, dışarıya kanlar fışkırı-

yordu. Zombinin çenesi ve göğsü kana bulanmıştı.

Gözlerinin ortasına ateş ettim ve başı geriye düştü, delikten koyu renkli kanı akmaya başladı ve kafasının arkası şimdi şeklini kaybetmişti ama kadının koluna doğru tekrar eğildi. Bir ısırık daha alacaktı. Dibine kadar girdim ve ağzına bir, iki, üç el ateş ettim. Sonunda ağzından ve kafasından geriye kırmızı bir kitle kaldı. Hâlâ bir ısırık daha almak için eğilir gibi yapıyordu ama şimdi ısırabileceği bir ağzı yoktu.

Kadın çığlık atmaya devam etti.

SWAT şimdi yanımızdaydı ve büyük silahlarla gelmeleri zaman almıştı. "Parçalara ayırın ve kadına ilk yardıma başlayın."

Porsuk, "Burada emirleri ben veririm, Blake," dedi.

"Pekâlâ, ne yapacağımıza sen karar ver. Silahlarımızın geri kalanını almak için araca geri dönüyoruz, sonra gelir kadına ve hâlâ tek parça hâlindeyse zombiyi öldürmenize yardım ederiz."

Arkama döndüm ve arabaya doğru yürüdüm, erkeklerim de benimle geldi. Nicky hiç tereddüt etmedi. Dev birkaç adım attıktan sonra hızlandı ama yerinde çakılıp kalan Lisandro'ydu. Biz neredeyse araca ulaştığımızda yerinden fırladı.

"Kadını o hâlde bıraktığına inanamıyorum," dedi. Ağır silahlarımızı bagajdan çıkartıyorduk.

"SWAT ilk yardım konusunda deneyimlidir, şanslıysak aralarında bir doktor da vardır." Otomatik silahımı omzuma astım ve pompalıyı da ters tarafa konumlandırdım. Sokakların arasında otomatik silahı pompalıya tercih ederdim. Yedek şarjörler de aldıktan sonra hazırdım.

Hızlı adımlarla geri gittik ve silah sesleri duyduk. Machete zombiye ateş ediyor, kadına ulaşmasına engel oluyordu. Porsuk kadının kolunu sarıyordu. Yancey ve Willy ise daha

fazla yaşayan ölü gelir diye nöbetteydi. Çok organize ve resmiydiler.

Porsuk, "Partiye katılmana sevindik, Blake," dedi.

Kadın baygın gibiydi. Korkudan mı yoksa kan kaybından mı kendinden geçmişti bilmiyordum. "Silahlarımızın hepsini almayı beklemiş olsaydık biz yanına gitmeden zombi onu öldürmüş olurdu."

"Sen aksi emredilene kadar gruptan ayrılmayacaksın, Blake, anladın mı?"

"Seni duyuyorum," dedim.

Machete sonunda zombiyi yerde güçlükle sürünecek bir hâle getirdi; ateş olmadan yapabileceğimizin en iyisi buydu. Ceplerimde bombalar vardı ama zombiyi burada ateşe verirsek bir eve girip her şeyi ateşe verebilirdi. Sokaklar zordu, yumuşak hedefler çoktu.

Porsuk, "Onu hastaneye götürmemiz gerek," dedi.

"Evet, vampir avlamayı ne yapacağız?" diye sordum.

Porsuk kafasını kaldırdı ve bana hoş olmayan bir bakış attı. "Onu böyle bırakamayız."

"Biliyorum ve bahse girerim sivillere saldıran tek zombi bu değildir."

Machete, "Ben zombilerin gündüz dışarıya çıkamadığını sanıyordum," dedi. Elinde tüfeğiyle geri döndü.

"Gün ışığını sevmezler ama büyük bir kısmı isterse gün ışığında da dışarıda gezebilir. Daha yavaş olurlar ve kafaları karışır, güneş battığında bunlar çok daha hızlı ve ölümcül olacak."

Machete, "Bence yeterince hızlıydı," dedi.

"Öyleydi," dedim.

Yancey, "Bunu o vampir yarattı, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle. Onu hastaneye götürebiliriz. Boulder halkını

zombilerden koruyabiliriz. Böylece gece olmadan dağlara varamayız."

"Bunun bize vakit kaybettirmek için bir hile olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Willy, "Kilometrelerce uzaktaysa bunları nasıl kaldırıyor?" diye sordu.

"Güzel soru ama bence bunu bugün kaldırmadı. Sadece daha önce kaldırdıklarını görmemize izin veriyor. Gerçek vücudunu korumak için onları feda ediyor. Onu öldürmenin ve bunların olmasını engellemenin tek yolu o vücudu yok etmek."

"Onun peşinden ilk sen koştun, Blake. Vampiri öldürebilelim diye onu feda etmeye hazır değildin."

Kolu sarılı kadını yerden kaldıran ve bir çocukmuş gibi kucağında taşıyan Porsuk'a baktım. "Evet, yola devam edip ölmesine izin veremezdim ama anladım ki vampirin beklediği şey de bu."

"Yola devam edip ölmesine izin verseydik insan olmazdık," dedi.

"Onu kurtararak ve şimdi saldırıya uğrayan herkese yardım ederek ona hizmetkârlarından birinin bedenin yerini değiştirmesine yetecek kadar zaman kazandıracağız. Böylece onu öldürme şansını kaybedeceğiz. Bu da bize çok fazla hayata mal olacak."

Porsuk başıyla onayladı. "Muhtemelen haklısın ama bu kadının hayatını kurtarmamız iyi oldu."

İç geçirdim. "Ben de aynı fikirdeyim; lanet olsun ki aynı fikirdeyim."

77

Araçların yanına gittiğimizde Küçük Henry yerinde yoktu. Porsuk, "Ona burada beklemesini söyledim, lanet olsun," dedi.

Yancey, "İşte, geliyor," dedi.

Nicky de aynı anda, "Orada," dedi. İşaret etti.

O yana baktım ve Küçük Henry'nin bize doğru koştuğunu gördüm. Uzun bacaklarıyla var gücüyle koşuyor, sırtında patates çuvalı gibi birini taşıyordu. Peşinde iki zombi vardı.

Porsuk, "Gidin kıçını kurtarın, sonra hastaneye gitmemiz gerekecek," dedi.

Bir an için SWAT bize, biz onlara baktık. "Biz zombileri alalım, siz sivilleri halledin," dedim.

Yancey, "Tamam," dedi.

Zombilere ulaşınca pompalımı kullanmak istiyordum ama otomatik silahınız askıdaysa koşarken elinizle tutmak zorundaydınız yoksa bacaklarınıza takılırdı. Omzumdaki kılıfın içinde duran pompalı koşarken sorun olmuyordu, sadece silah değiştirecek zamana ihtiyacım vardı. Zombilere ve Küçük Henry'ye doğru koştum. Dev, Lisandro ve Nicky de aynısını yaptı, ellerimizde otomatik silahlar vardı. Adamlarım bana yetişmekte zorlanmadı. SWAT, Küçük Henry'yi karşılamak için pozisyon aldı ve bir an için sekiz kişi bir araya geldik. Sonra zombiler avlarının kaçmaya başladığını hissetmiş

olmalı ki birden adımlarını hızlandırdı. Neden sadece et yiyen zombiler böyle hareket ediyordu? Dağlardaki gibi doğaüstü hızımı kullanarak üzerlerime gittim ve adamlarım da benimle geldi. Benim kısa adımlarımı geçebilirlerdi ama yanımda kaldılar çünkü bir planım vardı. Onlara ne yapacaklarını söyleyecektim; eğitim alan insanlar planları severdi ve bir planınız varsa, kararları veriyorsanız sizi takip ederlerdi.

SWAT'ı geride bıraktık çünkü insanlar bizim gibi hareket edemezdi. Küçük Henry ile hızımız aynıydı. Var gücüyle uzun bacakları üzerinde koşuyor ve sırtındaki kadın hopluyordu. O, SWAT'a doğru giderken, biz de zombilere doğru gittik.

Otomatik silahımı yana bıraktım ama sol elim hâlâ üzerindeydi, sağ elimle pompalıya uzandım. Bir an için iki silaha da dokunarak koştum. Nicky de iki silahla yanımda koşuyordu. Aramızda birkaç metre kala durdum ve sol elimle otomatiği bırakıp pompalıyı iki elimle kavradım. Zombiler aradaki mesafeyi kapatırken Nicky de aynısını yaptı.

"Sağ," dedim.

"Sol," dedi.

Sağdaki zombiyi dizinden vurdum. Tökezledi ve yere düştü. Soldaki de Nicky bacağını uçurunca tepetaklak oldu. Lisandro ve Dev iki yana geçti. Zombiler elleri ve geriye kalan bacakları üzerinde doğrulmaya çalışırken hırladı. Nicky ile zombileri kafalarından vurduk; bu mesafeden vücutlarının üst kısmı neredeyse tamamen patladı. Bir süre sonra kendilerine geldiler ve kalkmaya çalıştılar. Lisandro ve Dev de ateş etmeye başladı. Zombiler yine fizik kurallarına tepki verdi çünkü acı veya korku hissetmiyorlardı, zaten ölüydüler. Nicky ile tekrar ateş ettik ve geriye kalanları da parçaladık. Lisandro ve Dev sağlam bacaklara odaklandı. Elleri üzerinde bize doğru sürün-

mek istediler. Nicky ile ellerini de paramparça ettik. Lisandro öne çıktı ve Nicky'nin elini koparttığı kola odaklandı. Dev de aynısını diğer zombiye yaptı. Nicky ile zombilerin diğer ellerini de koparttık, kolları Lisandro ve Dev'e bıraktık. Zombiler şimdi kolsuz, bacaksız, kafasız olarak yerdeydiler ama parçalar hâlâ kıpırdanıyordu.

Dev, "Bu şeyler hiç pes etmez mi?" diye sordu. Yüzünde korkuya benzer bir ifadeyle zombilere baktı ama korkusunu gizlemeye çalışıyor ve bunu çok iyi beceriyordu.

"Hayır, etmezler," dedim.

Lisandro, "Çok uzun bir gece olacak," dedi.

"Evet," dedim. "Öyle."

78

İlk kurtardığımız kadını Henry'nin kurtardığı kadınla birlikte acile götürdük. İkinci kadın zombiler tarafından neredeyse yendiği için şoktaydı. Zombi saldırılarından dolayı başka yaralılar da vardı ve bunlardan ikisi polis memuruydu. Şehrin dört bir yanından haberler geliyordu. Birkaç zombi saldırısı olmuştu ve havanın kararmasına kadar hâlâ bir saatimiz vardı. Gece olunca zombilerin daha büyük gruplar hâlinde saldırıya geçeceğini düşünüyordum ama dağlarda hepimiz eğitimli ve silahlıydık. Normal vatandaşlar durumu bizim kadar iyi idare edemezdi. Lanet olsun, tek bir polis memuru bile birden fazla zombi varsa zorlanırdı. Ateş etmesini ve birlikte çalışmasını bilen gruplara ihtiyaç vardı, yine de sayıları çok fazlaysa zombiler bu gruplara bile galip gelebilirdi. Acilde otururken hareketlere ve seslere odaklandım. Nicky yanımdaydı. Lisandro ve Dev, SWAT timiyle konuşuyordu. Zombi felaketinin geldiğini düşünüyorsanız kimi ararsınız?

Kimi arayacağımı biliyordum. "Bir zombi felaketi yaşandığını söyleyip seni davet etmememden yakınmıştın ya?" dedim.

"Evet."

"Artık davetlisin."

Kıkırdadı, kadınlardan seksi bir şey duyan erkek kıkırdamasıydı.

"Heyecanlısın. Hastanede ve bodrumda gördüklerimizden sonra bu durum seni heyecanlandırıyor," dedim.

"Evet, öyle."

"Senin bir sorunun var, biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Bir kahkaha attım.

"Evet, biliyorum. Bana yerini söyle."

Dev telefonunun GPS'ini açtı ve adresi verdim. "Bir acil durumdan diğerine gitmek zorunda kalıyoruz," dedim.

"Anladım, biz de en kısa süre içinde orada olacağız."

"Biz?"

"SWAT, hatırladın mı?"

"Evet, benim de yanımdalar. Ve Ted?"

"Evet, Anita."

"Alev makineni de getir."

Yine seksi kıkırdamasıyla cevap verdi. "Tanrım, bunu benimle dalga geçmek için yapmıyorsun, değil mi?"

"Dört bir yandan zombi raporları geliyor ve hâlâ gün ışığı var. Karanlık çökünce çok daha kötü olacak."

Ted de bir kahkaha attı. "Ne güzel şeyler söylüyorsun."

"Bu gibi sohbetlerin yüzünden insanlar birbirimizi becerdiğimizi düşünüyor."

"Belki," dedim.

"Orada birisi bizim veya benim hakkımda hoşuna gitmeyen bir şey söyledi ve şimdi bunu onların yüzüne vuruyorsun, değil mi?"

"Öyle bir şey yapar mıyım?" Kelimeleri masumdu ama ses tonu değildi. Böyle haylazlık yaptığına göre diğer tarafta biri Ted'i çok kızdırmış olmalıydı çünkü bu tarz konuşmaların benim şöhretime leke düşürdüğünü biliyordu. İnsanlar erkeklerin sekse aç piçler olmasını beklerdi, eski tarz erkek erkektir düşüncesiydi ama bir kadın bir sürü erkekle yatıyorsa

ona fahişe denirdi. Ben bu durumdan nefret ediyordum ama birçok insanın bu şekilde düşündüğünü de biliyordum. Fakat anlamıyordum; demek istediğim, bir sürü kişiyle yatmak kötü bir şeyse, bunun kadınlar için olduğu kadar erkekler için de kötü olması gerekmez miydi? Eşitlik bunun neresindeydi?

"En kısa süre içerisinde buraya gelin ve bana seni neden kızdırdıklarını söyle. Belki zombileri öldürürken aralarda onlarla dalga geçmene yardım ederim."

"Ağzından bal damlıyor," dedi.

Bunu duyunca bir kahkaha attım. İkimiz de kahkaha attık. Edward ile dost olmamın birçok sebebi vardı.

79

Yancey ve Porsuk yanıma geldi. Nicky de bana doğru yürüdü. Porsuk, "Vampirin bedenini öldürürsek bu sorun çözülür mü?" diye sordu.

"Öyle olduğuna inanıyorum."

Yancey, "Kesin bir ifade olmadı," dedi. Gülümsemesine rağmen gözlerinde endişe vardı.

"Bu vampir gerçekten imkânsız denilebilecek şeyler yapıyor, bu yüzden benden alabileceğiniz en iyi cevap bu. Bence işe yarar, fakat daha önce de bir kez başka bir mareşalin vücudunu yok ettiğine inanmıştık ve bakın şimdi neredeyiz?"

Yancey, "Neden işe yaramadı?" diye sordu.

"Çünkü bu vampir kendi yaptığı vampirlerin ve zombilerin vücutlarına atlayabiliyor. Zombi vücuduna girme olayı benim için bile yeni bir şey."

Porsuk, "Öyleyse farklı bir vücuda atladı; bu bedeni öldürmek neden işe yarasın?" diye sordu.

"Çünkü bu orijinal bedeni. Onu yok edersek vücutlar arasında dolaşamaz veya onu kullandığı vücudun içinde uzun süre tutup öyle öldürmeliyiz; seçeneklerimiz bunlar."

"Hatfield'ın grubu Küçük Henry'nin haritada işaretlediği yere çok yakın, onlar gidip vücudu öldürebilir."

Hatfield'ı Ölümün Âşığı ve Seamus'a karşı hayal ettim, kadını öldürmek için harika bir yoldu.

Yancey, "Yüz ifadeni sevmedim, sorun nedir?" diye sordu.

"Küçük Henry'nin somurtmasının sebebi haritasını diğerlerine göndermiş olmanız ve bu işe dâhil olamaması mı?" diye sordum.

Porsuk, "Evet," dedi.

Yancey, "Ama senin yüzündeki ifade farklı; Henry'nin somurtması umurunda bile değil. Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

"Nesin sen, yüz ifadeler konusunda uzman mı?"

Bana baktı, bir kaşı siyah-kahverengi gözünün üzerinde yay çizdi.

Lisandro, "Seni yorumlamayı çabuk öğreniyor," dedi.

Kaşlarımı çattım.

Bana gülümsedi. "Ama gerçek bu."

"Pekâlâ. Hatfield ve yanındakilerin ölmesini istemem."

Porsuk. "Onlara bir şey yapamazsın," dedi. "Sen burada hayat kurtarmamıza yardım edeceksin, o da bu iş kontrolden çıkmadan yapılacak tek şeyi yapacak."

Yancey, "Ayrıca, dünyayı sadece senin kurtarabileceğin inancından vazgeçmen lazım, Blake," dedi.

Porsuk, "Hatfield işinin ehlidir," dedi. "Ona hatırlaması gereken bilgileri mesaj at ve işini yapmasına izin ver. Şimdi, senin bize et yiyen zombilerle ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Genel olarak zombiler hakkında bilgi istiyorsanız size anlatacak çok şeyim var ama et yiyen zombiler o kadar nadir görülür ki çok fazla bilgi yoktur."

Porsuk, "Bize bildiklerini anlat, Blake. Her hâlükârda herkesten fazla şey biliyorsun," dedi.

Başımla onayladım. "Pekâlâ, şunu söyleyebilirim: Hava kararınca daha hızlı ve güçlü olacaklar, onları öldürmek daha zor olacak."

Birbirlerine baktılar. Porsuk iç geçirdi ve elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Onları ne öldürür?"

"Ateş. Onları küçük parçalara ayırıp istediğin gibi yakabilirsin."

Nicky, "Ya bomba imha timleri?" diye sordu.

Hepimiz Nicky'ye baktık.

"Bombanın nasıl imha edileceğini biliyorlarsa nasıl yapılacağını da bilirler," dedi.

Porsuk, "İyi fikir," dedi.

Yancey, "Bu, hiç adil değil," dedi. "Bir kamyoneti havaya kaldırabilecek kadar kaslı ve zekisin."

Nicky sırıttı. "Ben sadece güzel bir yüz değilim."

Bunu duyunca hepimiz gülümsedik ve bu akşam gülümsemeye çok ihtiyacımız olacaktı ya da cidden karamsardım. Bir saniye, benim iyimser yanım diye bir şey yoktu, doğal hâlim böyleydi.

"Böcek imha timleri de olur; her şirkette ekstrem önlemler alma konusunda eğitimli biri vardır."

Yancey, "Ne kadar ekstrem?" diye sordu.

"En son bir katil zombinin peşine düştüğümde bir böcek imha timi elinde alev makinesiyle bana destek veriyordu. Ben de mezarlıkta orijinal mezarı arıyordum."

Porsuk, "Zombinin çıktığı mezarı bulmanın faydası nedir?" diye sordu.

"Zombiyi kimin mezardan kaldırdığına dair bir ipucu bizi gündüz gizlendiği yere götürebilir veya bize neden et yiyen zombi olduğunu söyleyebilir. Et yiyen zombilerin büyük bir kısmı intikam peşindedir; onlara intikamlarını verirsen sıradan hantal zombilere dönüşürler."

"Bunlar da intikam için mi burada?"

"Vahşi zombilerin büyük bir kısmı cinayete kurban git-

miştir. Mezarlarından kendilerini öldüreni öldürmek için kalkarlar ve intikamlarıyla aralarına giren her şeyi yok ederler. Bazıları gerçek hayatta kendilerine zarar vermeyenleri de yer ama kimse bazı katil zombilerin neden kurbanlarını boğduğunu veya döve döve öldürdüğünü ama yemediğini bilmez."

Yancey, "Bu zombiler de cinayet kurbanı mı?" diye sordu.

Üzerine düşündüm. "Belki; büyük bir kısmı kayıp raporlarındaydı, bu yüzden evet, sanırım öyleler, ama garip olan kendilerini öldüreni öldürmeye çalışıyor olmaları gerek. Katillerini öldürdükten sonra zararsız olurlar."

Nicky, "Ama onları çürüyen vampirler öldürdü, değil mi?" diye sordu.

"Veya diğer katil zombiler," dedim.

"Öyleyse, bir zombi tarafından öldürülen birini zombi olarak kaldırırsan ne olur? Katillerini öldüremezler çünkü zaten ölüler."

"Normal zombiler söz konusu olsaydı iki şey olabilirdi; katillerini öldürmek her şeyi sıfırlardı ve sıradan bir zombiye dönüşürlerdi; ya da asla tatmin olamayacak bir intikam hissiyle sağa sola saldırırlardı. Katilleri öldüğü için intikamını alamayan zombilerden bazıları yakılarak öldürülene kadar önüne geleni öldürür."

"Bu çürüyen vampirin kaldırdığı bütün zombilerin intikam peşinde olduğunu ama katillerini öldüremeyecekleri için karşılarına çıkan herkesi öldürdüklerini mi söylüyorsun?" Yancey kaşlarını çattı, sanki kendi cümlesini anlamaya çalışıyordu."

"Sanırım öyle diyebiliriz ama buradaki fark bu zombilerin vampirin kontrolünde olması. Katil zombiler başlarına buyruktur, kimseye itaat etmezler."

Yancey, "Zombileri silah olarak kaldırmak mümkün mü?" diye sordu.

Nicky ile birlikte, "Evet," dedik. Birbirimize baktık. Nicky ile tanıştığım gece kendimi kurtarmak için kötü adamlara karşı mezarlığı ayağa kaldırmıştım. Bana zorla ölüleri kaldırtıyorlardı. Micah'ı, Nathaniel'i ve Jason'ı öldürmekle tehdit ediyorlardı. Fakat mezarlıktan kalkan zombilerin dengeleri benim lehime çevireceğinin farkında değillerdi.

Diğer iki adama baktım. "Vaudun rahipleri zombileri kaldırıp düşmanlarının üzerine gönderebilir."

Porsuk, "Vaudun, voodoo mu demek istiyorsun?" diye sordu.

"Aynı din, farklı kelime. Vaudun dersem zihninizde filmlerle ilgili bir şey canlanmaz. Voodoo dersem neye benzediğiyle ilgili kafanızda bir şeyler canlanır. Harika bir dindir ve inananların büyük bir kısmı kanunlara uyan vatandaşlardır."

Yancey, "Zombiler, vampirleri veya çürüyen vampirleri, ölü olarak mı görüyor?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Sanırım, yoksa katillerinin peşine düşerlerdi," dedim.

Nicky, "Ya da onları henüz bulamamışlardır," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Tutuklanan iki vampiri onlara verirsek ve onları öldürürlerse, onların öldürdüğü zombiler sıradan zombilere dönüşür mü?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Katil bir zombi katilini bulamaz ve intikamını alamazsa karşısına çıkan herkesi öldürür diyen sen değil miydin?"

"Evet."

"O zaman vampirleri onlara vermek zombileri sakinleştirmez mi?"

"Sakinleştirebilir ama iki yasal vatandaşı paramparça etsinler diye onlara veremeyiz. Vampirleri öldürmek insanları

öldürmekten daha zordur, bu yüzden vampirler çok daha uzun süre can çekişecektir."

Başıyla onayladı. "Mantıklı."

"Bu ölmek için çok kötü bir yol, Nicky."

"Evet," dedi. *Ne olmuş,* der gibiydi.

Yancey, "Vampirleri zaten infaz edeceksek bu şekilde onlarca insanın hayatını..." Sesi azalarak yok oldu.

Porsuk arkadaşına baktı. "Bunu yapabilir misin, birini bugün gördüğümüz zombilere verebilir misin?"

Omzunu silkti. "Sadece düşünüyoruz; beyin fırtınası ve bilgi alışverişi, hepsi bu değil mi?"

Nicky, "Bunlar çürüyen vampirler," dedi. "Onlara nasıl insan gibi görüneceklerini öğretemezsek zaten ölmek isteyecekler."

"İki formları olması gerek; bunlardan biri gerçek hayattaki gibi insana benziyor ve çekici," dedim.

Dev ve Lisandro yanımıza geldi. Dev gülümseyerek "Neden herkesin suratında ciddi bir ifade var?" diye sordu.

"Gözetim altındaki iki vampiri zombilere verirsek katillerini öldürdükleri için normal insanlara saldırmayı bırakırlar mı onu tartışıyoruz," dedim.

Dev'in gözleri açıldı ve yüzü soldu.

Lisandro, "Bu fikir kimden çıktı?" diye sordu.

Nicky, "Benden," dedi.

Lisandro, "Sen iğrenç bir adamsın," dedi.

Nicky, "Evet, öyleyim," dedi. Hiç rahatsız olmamış gibiydi.

Lisandro bir kahkaha attı, sanki duyduklarına inanamıyordu.

Dev, "Bunu gerçekten yapmayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

"Onlar hakları olan vatandaşlar, hayır," dedim.

Nicky, "Tabii eğer Anita bu vampirlerin cinayetlerden bazılarını efendilerinin kontrolünde değilken işlediğini söylerse işler değişir," dedi.

"Hâlâ yasal vatandaşlar olurlar," dedim.

"Ama her hâlükârda idam edilirler; bu yüzden senin kalplerine kazık çakmanla zombiler tarafından öldürülmeleri arasındaki fark nedir?"

Yancey, "Çok büyük bir ironi olur," dedi.

Dev, "Ya insandırlar ya da değildirler," dedi. "Onları yasal vatandaşlar kabul edip kanunların yerine getirilmesine yardım etmelerini sağlayıp ikinci bir şans verdikten sonra sırtını dönüp onlara yalan söyleyerek bu ikinci şansı da ellerinden alamazsın."

"Bunu sanırım bana söylüyor," dedim.

"Evet, çünkü bu senin infaz emrin ve vampir uzmanı olan sensin. Kimsenin zorlaması olmadan insanları öldürdüklerine inanırsan zaten ölüler." Çok mutlu değildi ama haklıydı.

Nicky, "Ve infaz emrinin sahibi olan mareşal infazın nasıl yerine getirileceğine de karar verebilir," dedi.

Yancey, "Bu doğru mu?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet."

Yancey, "Öyleyse, sonunda öldükleri sürece onlara istediğini yapabilirsin," dedi.

Başımla onayladım. Olaf, ya da diğer ismiyle Mareşal Otto Jefferies, vampirlere öldürmeden önce işkence ederdi; tabii ki, işkence adamın hobisiydi ama rozeti ve infaz emri sayesinde tutkusunu yasal olarak tatmin edebiliyordu. Bir seri katil kendine böyle bir yöntem bulunca işimi sorgular hâle geliyordum.

"Kötü bir şeyi hatırlar gibisin," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ben öldürürken insan olmaya

çalışırım, bu yüzden çok çaresiz bir durumda kalmadığımız sürece bu fikri rafa kaldıralım."

Dev, "O kadar çaresiz bir durumda kalamayız," dedi. Ciddi gözlerle bana baktı.

"Gerçekten güçlü bir nekromensırsa düzinelerce zombiyi kaldırabilir."

Nicky, "Ya morgdaki zombiler?" diye sordu.

"Onlara ne olmuş?" diye sordum.

"Onlar da cinayet kurbanı mıydı?"

"Bilmiyorum."

Yancey, "Hepsi cinayete kurban gitmemişse bu ne anlama gelir?" diye sordu.

"Bu adamın kaldırdığı bütün zombilerin katile dönüştüğü anlamına gelir," dedim.

Nicky, "Onlara öldürmelerini emrediyor," dedi.

Başımla onayladım. "Evet, öyle olmalı."

Yancey, "Lanet olsun, bu iş gittikçe çığırından çıkıyor," dedi.

Porsuk, "Zombilerin büyük bir kısmı mezarından ancak bir ayin ile mi kalkabilir?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Bu nekromensırın da ayine ihtiyacı var mı, varsa bunu ona karşı nasıl kullanabiliriz?"

"Tam olarak emin değilim ama ayin yapıyorsa teorik olarak onun izini sürebilirim."

"Bu nasıl çalışıyor?"

"Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır lafını bilir misin?"

"Evet."

"Bir zombiyi kaldırmanın birden fazla yöntemi var ve nekromensırları yakalamak için de farklı yöntemler kullanılır."

Nicky, "Aklına bir fikir geldi," dedi.

"Belki."

Porsuk, "Belki, hiçbir şeyden daha iyidir, anlatır mısın?" diye sordu.

Belkinin ne olduğunu anlattım.

Lisandro, "Kendini yem olarak kullanıyorsun, koruman olarak bunu reddediyorum," dedim.

Nicky, "O yem olmayacak," dedi.

Lisandro, "Bir dövüşün ortasında dikilip, *ben buradayım*, diye bağırmanın metafizik versiyonunu yapacak. Bu, yem olmaktır," dedi.

Nicky, "Vampir yem olduğunu düşünecek, önemli olan da bu," dedi.

"Demek ki yem."

Dev, "Yem olmayacak, meydan okuyacak. Anita en güçlü ve en iyi nekromensır olmasına güveniyor," dedi. Yüzümü incelerken çok ciddiydi.

Yancey, "Moralinizi bozmak istemem ama ya yanılıyorsa?" dedi. "Ya en güçlü ve en iyi nekromensır değilse?"

Nicky, "Bu mümkün değil," dedi.

Nicky kadar kendimden emin değildim ama zombilerden kendi ordumu kaldırabilecek kadar güçlüydüm. Ölümün Âşığı meydan okursam çağrıma kulak asardı. Dikkati dağılırsa, Hatfield ve SWAT timi orijinal bedeni yok edebilirdi. Karanlık çöktükten sonra orijinal vücuduna girip hepsini öldürmesine engel olabilirdi. Hatfield orijinal bedeni yok ederse vampiri içinde bulunduğu vücutta kapana kıstırabilir ve onu da yok edebilirdim. Bunu yaparsak onu durdurmuş olurduk çünkü ölüm en kesin sondu.

80

Mezarlık şehrin en eski ve en büyüklerindendi. Üzerinde süslü melekler ve işlemeler olan mezar taşlarından üstündeki isimler bile okunmayacak hâle gelmiş şekilsiz taşlara kadar farklı dönemleri bir arada görebildiğiniz bir yerdi. Görünür arkeoloji gibiydi; yüzyıllar bir aradaydı, tek fark kafamızı kaldırıp yüksek binalara bakmamamızdı. Tanrı ve melekleriyle ilgili şeyler düşünmüyorduk. Gün batımında pembe ve mor ve koyu kırmızı renkler bir araya geldi, sanki batıda büyük bir disko topu vardı ve ateşe verilmişti. Işık ölürken bu kadar parlak renklere bulanan bir gökyüzü gördüğümü sanmıyordum.

Güneş batarken Nicky'nin elini tuttum. Bu planın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum, bu yüzden diğer polisler erkeklerime yakın olduğum için beni suçlayacak olsa bile umurumda değildi. Hastanedeki gibi bir akşam bizi bekliyordu ama zombilerin sayısı çok daha fazla olacaktı ve bu sefer koridorlar da yoktu. Yüzlerce zombi birden kalkacaksa şehrin ya en güvenli ya da en tehlikeli yerindeydik. Çok geç olana kadar hangisi olduğunu tahmin etmemiz mümkün değildi.

Yancey, "Günbatımı buralarda hep böyledir," dedi.

Bunu duyunca yüzümü adama döndüm, Nicky elini tuttuğum için benimle birlikte dönmek zorunda kaldı. Çiftlere

özgü bir şeydi, aynı yöne bakabilmek için el ele tutuşurken birlikte dönerdiniz.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Porsuk, "Görkemli gün batımının bu sefer sıkıcı olacağını düşünürsünüz ama asla öyle olmaz," dedi. Planımız işe yarar ve kötü adam gelir diye bizim yanımızdaydılar. Willy kendisine uygun bir yer buldu ve keskin nişancıların en iyi yaptığı şeyi yapmaya hazırlandı: Ben işaret verince kötü adamı vuracaktı. Machete bir zombi adamın yerini öğrenir ve ateş ederken Willy'yi yemeye çalışır diye arkadaşının yanındaydı.

Dev, "İnsan böyle güzel bir şeyden nasıl sıkılır?" diye sordu.

"İnsanların büyük bir kısmı sıklıkla deneyimledikleri şeyleri ne kadar harika da olsalar görmemeye başlar," dedim.

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Anlamaman hoşuma gidiyor."

Kararsızca gülümsedi. "Hayatındaki harika şeyleri her gün görüyorsun diye takdir etmemeye mi başlarsın?"

"Hayır," dedim. Nicky'ye döndüm, parmak uçlarımda yükselip bir öpücük verdim. Yüzünde şaşkın ama hoşnut bir ifade belirdi, bunu görünce gülümsedim. Etrafımızda polisler ve başka sevgililerim varsa herkesin ortasında bunu yapmayı sevmediğimi biliyordu.

Dev'in yanına gittim ve ellerimi kollarına koydum, yakışıklı yüzüne ve gözlerine baktım. Göz bebekleri soluk altın renginde ve mavi bir halka ile çevreleniyordu. Parmak uçlarımda yükseldim ve bana doğru eğildi.

Geri çekildim ve ellerim hâlâ kollarındayken dengemi sağladım. "Ben hayatımdaki harika şeylerden hiçbir zaman sıkılmıyorum, Dev. Senin zombilerden korkmana rağmen burada bizimle olmanı takdir ediyorum."

"Ben senin korumanım, Anita; şimdi gidersem bir işe yaramam."

Gülümsedim. "Sanırım öyle."

Lisandro, "Ben kendimi ihmal edilmiş gibi hissettim," dedi. "Ben de harika değil miyim?"

Bir kahkaha attım. "Bana eşinin ve çocuklarının harika olduğunu söylediler."

Sırıttı. "Evet, öyleler."

Yancey, "Ben evli değilim," dedi. "Bir öpücük de ben alabilir miyim?"

"Bunu benim başlattığımı biliyorum ama iş üzerindeyken birden fazla erkeği öptüğümü görünce kan beynine hücum etmesin."

"Beynime hücum etmez, söz veriyorum," dedi.

Sözlerinin başka bir anlamı daha olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Bir kahkaha attım.

"Normalde buna kızmam gerekirdi ama bu çok zekiceydi."

Sırıttı. "Teşekkürler, ben de kendimle gurur duydum."

"En iyi partileri sen seviyorsun." Neşeli Ted tonuyla konuşan Edward çimenlerin üzerinden bize doğru yürüdü. Yanında iki SWAT üyesi vardı. Ekibin diğer iki üyesinin keskin nişancı ve koruması olarak benzer bir amaç için başka bir yere konumlandığını biliyordum. Yerel polis en iyi adamlarını benim planım için seferber ediyordu. Hepimizin sabaha sağ çıkması için dua ettim.

Edward, Dev kadar uzun boylu olanı Lindell olarak tanıştırdı. Adam o kadar zayıftı ki muhtemelen her bir kas lifi ve aldığı her bir kilo için çok uğraşmıştı. Memur Shrewsbury bir metre seksen santimetre boyundaydı, yapılı ve birinin saldırı emrini vermesini bekleyen gerili bir yay gibiydi. Doğal bir kızıldı, açık renkli derisi ve çilleri bunu belli ediyordu.

Lindell'in takma ismi Paris'ti. Shrewsbury'ninki ise Berry'ydi. Kimse uzun boylu ve yakışıklı Lindell'in neden aşk şehrinin ismini aldığını açıklamadı ve ben de sormadım. Takma isimlerin özel, hatta özel timler arasında çok özel olabildiğini biliyordum.

Edward yüzünde geniş bir gülümsemeyle yanıma geldi. Ted kişiliğinden güzel örnekler veriyordu.

"Alev makineni yanında getirmediysen hayal kırıklığına uğrayacağım," dedim.

"Arabada, Anita; bir şeyi yapmayacaksam lafını etmediğimi bilirsin."

Gülümsedim ve arkasındakilere doğru baktım. Göz ucuyla yanda dikilen Paris'e baktı, demek ki Edward'a sorun çıkartan adam buydu. Edward da sırf bu yüzden sözde ilişkimizi vurgulayarak adamla dalga geçiyordu.

"Söz verdiğin her şeyi fazlasıyla yerine getirdiğini biliyorum, Ted." Yüzüme yaramaz bir gülümseme takındım ve kafamı kaldırınca Dev'in bana doğru şaşkın bir bakış attığını gördüm. Ted'in biriyle dalga geçmesine yardım edeceğimi unutmuş, bu yüzden bu konudan erkeklerime bahsedememiştim. Ah, lanet olsun.

"Herkes beni dinlesin, çok önemli bir şey söyleyeceğim. Hava kararınca birkaç vampir bizim yanımıza gelecek. Bunlar benim dostlarım ve ortaklarım; kötü adamlar olduğunu düşünüp onları vurmayın."

Paris, "İyi vampir ile kötü vampiri birbirinden nasıl ayıracağız?" diye sordu.

"Vampirlerin hepsinin birbirine benzediğini mi söylüyorsun?" dedim.

Kaşlarını çattı. "Peşinde olduğumuz kötü adam da vampir, bu yüzden aradaki farkı bilmemiz gerekmez mi?"

"Bize katılacak olan üç vampir gökyüzünden kendi güçleriyle uçarak gelecek. Kötü vampir ise bildiğim kadarıyla uçamıyor."

"Uçmanın bir peri masalı olduğuna inanıyordum. Bunu gerçekten yapabiliyorlar mı?" diye sordu.

"Vampir efendilerinin bir kısmı levitasyon gücüne sahiptir, gerçek anlamda uçmak çok daha nadir görülür ama bu üçü bunu yapabiliyor."

Edward, "Bizimle oynamaya kim geliyor?" diye sordu.

"Wicked, Truth ve senin tanışmadığın bir vampir daha, Jane."

"İsmi Jane olan bir vampir?" Paris şaşırmış gibiydi.

"Evet," dedim.

"Ben bütün vampirlerin Jean-Claude veya az önce ne demiştin, Wicked ve Truth gibi havalı isimleri olduğunu sanırdım."

"Wicked ve Truth, bunları bir tür çağırma şifresi olarak düşün."

"Çok havalı."

Paris'in bizimle kişisel bir sorunu olmadığını düşünmeye başladım; belki de oturup bir şeyleri uzun uzun düşünemeyen biriydi. Takma ismi Truva Savaşı'nı başlatan Paris'ten geliyor olabilirdi.

Karanlık çöktü ama bana değişimi haber veren görkemli gün batımı değildi, içimdeki bir histi. Sanki bir şalter indirilmişti. Sanki daha rahat nefes alıyordum ya da gün boyu içimde biriken gerginlik bir anda dağılmıştı.

Jean-Claude'un gece için uyandığını hissettim. Gözlerini açtığını ve serin rüzgârı yüzünde hissettiğini fark ettim. Claudia ona her şeyi anlattı. Wicked ve Truth'u düşündüm, onları da aynı şekilde hissettim. Gecenin ve beraberinde

getirdiği olasılıkların farkındaydılar. Claudia benim arkamı kollamak için seçildiklerini ve metafizik bataryam olacaklarını söylüyordu. Fakat Seamus da ortaya çıkacak olursa bu iki vampir Lisandro ile birlikte dövüşü kazanmak için en iyi şansımızdı. Seamus'u ortaya çıkar çıkmaz vurmak istemiyorduk çünkü bu durumda Jane de ölebilirdi ve kadın yanlış bir şey yapmamıştı. Seamus'u vurmamaya çalışacaktık ama başka çaremiz kalmazsa vuracaktık.

Porsuk'un telsizi cızırdadı. Adam elini uzatıp yaka mikrofonuna dokundu. "Anlaşıldı," dedi. Bana döndü. "Zombi sürüleriyle ilgili raporlar geliyor."

"Kaç kişiler?"

"Beş ile yirmi arasında değişiyor, demek ki ikisinin arasında bir yerde."

Telefonum çaldı ve zil sesinden kimin aradığını anladım. "Jean-Claude," dedim.

"*Ma petite*, sen ne yaptın?"

"İşimi."

"Senin yanında olmam gerek, biliyorsun."

"Claudia ile bunu konuştuk ama diğer korumalardan öğrendiklerimize dayanarak sen burada olursan Ölümün Âşığı'nın seni hedef alacağına ve tüm vampirlerin kralı olmaya çalışacağına karar verdik. Çok büyük bir risk, bunu göze almak istemiyoruz."

"Ben yanında olsaydım çok daha iyi olurdu."

"Evet, ama ben yaralanırsam sen beni enerjiyle besleyip hayatta tutabilirsin. İkimiz birden yaralanırsak işimiz biter."

Bir kahkaha attı, parmaklarını tenimin üzerinde gezdiriyormuşçasına tüylerimi diken diken eden harika bir sesti. Ürperdim.

"*Ma petite*, en tatlı sözleri söylüyorsun."

"Ama haklı olduğumu biliyorsun."

"Haklı olmadığını söyleyip yanma uçmayı çok isterdim."

"Seni seviyorum," dedim.

"*Je t'aime, ma petite*," dedi.

"Bu akşam gelince benim için Asher'i öp," dedim.

"Bu akşam gelmeyecek. Şehirdeki bütün hava alanları ve yollar kapalı. Ulusal Muhafızlar alarma geçti."

"Küçük bir zombi felaketi ve büyük silahları çağırıyorlar," dedim.

"En büyük silah sensin, *ma petite*."

"Gülümsediğimi görmüyorsun ama gülümsüyorum."

"Hissedebiliyorum," dedi.

Havadan kaynaklanmayan bir serinlik hissettim. "Vampiri hissettim, gitmem gerek. *Je t'aime, mon fiancé*."

"İlk kez bana böyle sesleniyorsun; seni seviyorum, *ma petite*."

Vampiri hissedince yapacağımı söylediğim işareti yaptım ve keskin nişancıların bir vampiri sezmemin onun kötü olduğu anlamına gelmediğini hatırlaması için dua ettim. Gücün kaynağına doğru uzandım ve Wicked ile Truth'u hissettim. Odaklandım ve bana doğru uçarken rüzgârı tenlerinde hissettim; tepemizdeydiler. Jean-Claude'a kan bağıyla bağlı olmasaydılar ya da sevgilim olmasaydılar onların yerini bu kadar kusursuz bir biçimde belirleyemezdim ama ikisi de benimdi. Benim olanı hissedebiliyordum.

Jane'i de hissetmeye çalıştım. Kan yeminiyle Jean-Claude'a bağlıydı ve varlığını hissettim. Yakında olduğunu ve bir vampir olduğunu seziyordum ama daha fazlası yoktu. Demek ki maharet sadece Jean-Claude ile bağlarında değildi. Esas önemli olan sevgilim olmaları mı yoksa *ardeur*'u onlarla beslemem miydi? Wicked ile Truth'da bir fark yaratan bu muydu?

Daha sonra, bütün bunları atlatınca, bu teorimi test edip takip edebildiğim vampirlerle takip edemediklerim arasındaki farkı daha detaylı irdeleyecektim.

SWAT üyeleri gerildi ve vampirler yere inerken silahlarına dokundu. Edward öne çıktı, gösteriyi daha önce de görmüştü. Truth yere Wicked'dan birkaç saniye önce indi, şimdi ikisi de ivmeleriyle toprağın içine daha iyi girebilmek için yere çömelmişti. Birlikte sırtlarını dikleştirdiler. Uzun boylu ve yakışıklıydılar, yüzleri hayatım boyunca karşılaştığım kardeşler içinde birbirine en çok benzeyen yüzlerdi. Sadece saçları farklıydı, birininki dalgalı ve kahverengiydi, diğerininki ise kalın telli, düz ve sarıydı. Birinin gözü daha mavi diğerininki ise daha gri duruyordu, tabii ki bir de kıyafetleri vardı. Wicked çok güzel bir takım elbisenin üzerine soluk bir trençkot giymişti. Truth ise dizlerine kadar çıkan yeni deri botlarını ayağına geçirmişti. Truth'un botları bir Rönesans fuarına daha uygunmuş gibi duruyordu ama modern bir taklit değil gerçekten o döneme ait botlardı. Sonunda modern kot pantolonların iyi bir şey olduğuna ikna edebilmiştik ve şimdi siyah kot pantolonunun paçalarını botunun içine sokmuştu. Siyah deri ceketinin içindeki siyah tişörtün üzerinde, *Endişelenme, Tam Arkandayım, seni kalkan olarak kullanıyorum*, yazıyordu. Son kısım daha küçük harflerle yazılmıştı. Gülümseyerek bize doğru yürüdüler. Wicked'ın gülümsemesi edepsiz ve yaramaz, Truth'unki ise samimi ve mutluydu.

Yarı yolda vampirleri karşıladım. Normalde onları kucaklamazdım ama benim için hayatlarını riske atacaklardı ve bunu benim korumam olarak yapmayacaklardı. Bir cadının kedisi gibi benim güç kaynağım olacaklardı. Birbirlerine şaşkın bir bakış attıktan sonra ellerimi tuttular. Kollarımı bellerine doladım, bir elimi trençkotun diğerini ise deri ceke-

tin içine soktum, şimdi Truth'un tişörtüyle Wicked'ın ipek gömleğinin dokusunu hissediyordum, ikisine birden sarıldım. Birbirine benzeyen gözlerle bana baktılar, çenelerindeki gamzeler yakışıklı yüzlerine harika bir görünüm kazandırıyordu. Biri kolunu omzuma attı, diğeri ise belime doladı.

Wicked, "Şikâyetçi değilim," dedi. "Ama neden bizi böyle karşıladın?"

"Bu akşam sizden çok fazla şey istiyorum."

Truth, "Biz senin korumalarınız, Anita; hayatlarımız senindir," dedi.

Daha sıkı sarıldım. "Hayatını istemiyorum, Truth."

"Ne istiyorsan senindir," dedi.

Wicked, "Leydimizin neye ihtiyacı varsa," dedi.

"İşte size bu yüzden sarılıyorum," dedim.

Jane siyah başlıklı peleriniyle yere indi. Kıyafetine uygun bir şeydi, bu hâliyle başlığı geriye atıp siyah saçlarını ve büyük gözlerini açığa çıkartırken filmlerdeki Ninjalara benziyordu. Erkeklerin zarif güzelliğine verdiği tepkiyi biliyordum, tabii ki soğukluğunun tadına bakana kadar. Benim boyutlarımdaydı, narin ama kıvrımlı bir vücudu vardı, böyle olmasının sebebi çok ince olmanın fakir veya hasta olmak anlamına geldiği bir dönemden gelmesiydi. Harlequin vampirler gibi sessiz ve düşüncelerini kendine saklayan biriydi. Goran ve efendisi ne kadar kontrolsüz ve öfkeliyse, Jane de o kadar kontrollü ve soğukkanlıydı.

Sırtını dikleştirdi ve bize doğru geldi, havada süzülür gibiydi ve siyah pelerini arkasında canlı bir şey gibi dalgalandı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama pelerinlere dramatik görünümler kazandırabilen tek Harlequin değildi. Seamus, Su'ydu çünkü çok zarifti, Jane de Buz'du çünkü hiçbir şeyin şeklini bozmasına izin vermezdi. Bir buzdağı

gibi keşfedilmemiş ve sabırlıydı. Jane'de beni ürküten bir şey vardı. Bana hiçbir zaman bir şey yapmamış veya hoş olmayan bir şey söylememişti ama yine de beni tedirgin ediyordu.

Wicked ve Truth'u bırakıp kadına döndüm. Çağırdığı hayvan zarar gördüğü için kadından özür dilemeli miydim? "Seamus'u tehlikeye attığım için özür dilerim."

"İşini yapıyordu," dedi.

Pekâlâ, havadan sudan sohbete son verebilirdim. "Onu hissedebiliyor musun?"

"Evet," dedi.

"Hâlâ sana bağlı mı?"

"Evet ve hayır."

"Açıkla."

"Ölümün Âşığı benimle olan bağını tamamen koparmadı. Sanki Seamus'u paylaşıyoruz, tabii eğer böyle bir şey mümkünse."

"Seamus gelirse onu geri kazanman için sana bir şans vereceğiz ama bizimle dövüşmeye karar verirse... buna izin veremeyiz, Jane."

"Fazla tehlikeli, biliyorum," dedi.

"Sonuçların ne olabileceğinin farkında mısın?"

"O ölürse ben de ölebilirim. Aslında, artık Karanlık Anne bizimle olmadığı ve gücünü bizimle paylaşmadığı için büyük ihtimalle ölürüm. Biz, onun korumaları, gücümüzden çok şey kaybettik." Sesinde en ufak bir değişim yoktu. Sanki yarın yağmur yağıp yağmayacağından bahsediyordu.

"Bunun için üzgünüm ama bunun neden yaşandığıyla ilgili üzgün değilim."

"Seni anlıyorum," dedi.

"Pekâlâ, buradakilerle tanışın." Vampirleri tanıştırdım ve Jane ile flört etmeye çalışan Paris oldu. Jane adama hiçbir şey-

miş, dünyanın kıçında bir çıbanmış gibi bakıyordu. Wicked ve Truth'un SWAT'ı rahatsız etmesinin sebebi Dev, Nicky ve Lisandro ile aynıydı. SWAT, *teke tek dövüşsem kazanabilir miyim,* sorusunu sormalarına sebep olan erkeklere pek alışkın değildi. Yine de düşmanca bir tavır sergilemediler. Truth'un umurunda değildi ama Wicked fırsatını bulsa bir şeyler yapardı. Daha fazla zamanımız olsaydı Wicked adamlarla biraz oynar ama kendini eğlendirirdi.

Birçok animatörün asla denemediği bir şeyi denemek üzereydim. Büyük bir kısmı böyle bir şey için insan kurban etmek zorunda kalırdı ve bu yasal değildi ama gücü çemberin dışına yayarak birden fazla zombiyi kaldırdığım zamanlar olmuştu. Çember kontrolden çıkarsa zombiyi içinde tutmak içindi ama aynı zamanda başka şeylerin içeri girmesine de engel oluyordu. Cesetlerin, mezarından taze kalkanların, içine girebilen şeyler vardı, vücut çürüyene kadar içinde kalır ve sonra vücudu terk ederlerdi. Güç çemberlerinin içinde kazayla biri ölünce yanlışlıkla bütün mezarlığı kaldırdığım da olmuştu. Enerji çok fazla olunca çember çatırdamış ve güç etrafa yayılmıştı. Bir defasında da hiç çember kullanmadığım ve bir vampirin enerjisini kendi gücümü artırmak için kullandığım için bunu başarmıştım. Şimdi de aynısını yapacaktım ama bu sefer güce karşı koymayacaktım. Kendimi güce bırakacaktım. Kasıtlı olarak kaldırabildiğim kadar zombi kaldıracaktım. Ölümün Âşığı'nın bunu görünce benimle oynamaya gelmesini ümit ediyordum. Karanlığın Annesi'nin gücünün bir kısmını alınca çok güçlü bir nekromensır olduğunu sanıyordu. Yapabildiğimin en iyisini yaparak öyle olmadığını göstermeliydim. Yakınıma girmesi gerekiyordu çünkü gerekirse adam içindeyken çemberi aktif hâle getirebilmeliydim. Sonra tek yapmam gereken şey tek bir vücudun içinde kalmasını sağla-

mak ve Hatfield'a orijinal bedeni yakma talimatını vermekti. Hatfield bedeni hâlâ bulamamış ama adamın saklandığı eski madene girmişti. Ölümün Âşığı yanımıza gelmeden bedeni bulması için dua ettim çünkü aksi hâlde boku yerdik. Ölmesi için, hem içinde olduğu vücudun hem de orijinal vücudunun yanması gerekiyordu.

Mezarlığın modern zamanlara ait açıklığındaydık. Keskin nişancılar için de böylesi daha iyiydi. Biz de açıktaydık ama Seamus'un uzmanlık alanı uzun namlulu silahlar değildi ve Ölümün Âşığı'nın bize ateş edeceğini sanmıyordum. Bu akşam bizi öldürecekse bunu zombiler veya çürüyen vampirlerle yapmak zorundaydı, asla mermi gibi temiz ve kesin bir yöntem kullanmazdı.

Nicky yanıma geldi ve kulağıma fısıldadı. "Neyi bekliyorsun?"

Haklıydı. "Sanırım korkuyorum."

"Yapamamaktan mı?"

"Hayır, yapmaktan."

"Bu, seni neden korkutuyor?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve kafamın içindeki sesleri dürüst bir biçimde dile getirdim. "Yıllar boyunca nekromensi ile mücadele etmemin sebebi şimdi yapacağım şeyi yapmamaktı."

"Kendi yaşayan ölü ordunu kurmamak mı?"

Başımla onayladım.

"Seni en çok korkutan nedir?"

Kafamı kaldırdım. "Bunun hoşuma gitmesi."

"İyi olduğumuz şeylerin hoşumuza gitmesi normaldir, Anita."

"Bazı şeyler söz konusuysa, tehlikeliyse, değildir."

"İnsanlara zarar verip onları öldürmekten keyif almaman gerekmesi gibi mi?"

Başımla onayladım. "Evet, onun gibi bir şey."

"Şimdiye kadar birini öldürüp de pişman olduğun oldu mu?"

"Hayır, olmadı."

"Benim de olmadı; şimdi işini yap, Anita. Gücü kafesinden çıkart ve nereye kadar gittiğini görelim."

"Ya sonra tekrar kafese koyamazsam?"

"Zombi ordusunu sen kontrol ediyorsan bunun iyi bir zombi ordusu olacağını biliyorum çünkü sen benim ahlaki pusulamsın, Anita ve her zaman kuzeyi gösteriyorsun. Şüphelerin veya başka şeyler sana aksini düşündürtmesin."

"Sen sosyopat olduğuna emin misin?"

"Eminim, neden sordun?"

"Çünkü sosyopatların insanları rahatlatmak konusunda bu kadar iyi olmaması gerek."

"Biz bunda çok iyi olabiliriz çünkü hayatımızı rol yaparak ve uyum sağlayarak geçiriyoruz. Kimse, insanların neden birbirine iyi davrandığı hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını bilmemeli."

"Bunun rahatlatıcı olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Evet, ama senin yanında rol yapmak zorunda değilim; benim sosyopat olduğumu biliyor ve beni seviyorsun."

Edward yanımıza geldi. "Böldüğüm için özür dilerim ama sorun nedir?"

"Ben, endişelerim bana engel oluyor," dedim.

"Seni rahatlatmamı ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "İyiyim, Nicky yardım etti."

Nicky, Edward'a döndü. "*Birini öldürünce kendimi iyi hissediyorsam bu, beni kötü biri yapmaz mı* anlarından birini yaşıyor."

Edward çok mantıklıymış gibi başıyla onayladı. "İyi hissediyorsan iyi hissediyorsundur. Bizi tetikleyen şeyleri sorgulama, Anita, onları kabul et ve kucakla."

İtiraz etmek istedim ama hayatımdaki iki sosyopatla tartışmak aptallığın daniskası olurdu. "Neden ahlaki sorunlarımı siz ikinizle paylaşıyorum ki?"

"Çünkü normalde şiddetle ilgili konularda ahlaki sorunların yok, Anita. Sadece bu konuda eleştirilmekten korkuyorsun, bu yüzden bu konuyu seni yargılamayacak iki insanla konuşuyorsun."

Edward'a itiraz etmek isterdim ama edemedim. "Pekâlâ, canın cehenneme," dedim.

"Aynı fikirdeyim; hepimiz senin ne kadar iyi olduğunu biliyoruz ve şimdi lanet olasıca bir nekromensır gibi zombileri mezarlarından kaldır." Kafama hafifçe vurdu ve bundan nefret ettiğimi biliyordu.

"Bunu yapma," dedim.

"Özür dilerim ama okşanmak istiyorsan sana yardım edemem; şimdi kötü nekromensırın ordusunun Boulder'ın güzel insanlarını yok etmemesi için işine odaklan."

"Bunu yaparsam iyi bir nekromensır mı olurum kötü bir nekromensır mı?"

"Bizim nekromensırımız olursun; şimdi git vampirlerinle oynaş ve zombileri kaldır."

"Pekâlâ, siz bizden biraz uzaklaşın." Vampirlerinin yanına gittim ve içimdeki nekromensırı kucaklamaya hazırlandım. Umarım iyi bir nekromensır olabilirdim.

81

Birçok animatör ölüleri kaldırabilmek için eğitim almalı ve pratik yapmalıydı. Ben bunu kazayla yapmamak için eğitim almıştım. On dört yaşındayken benimle birlikte yatağa giren bir köpeğim vardı ve bir yol kazasında ölmüştü, sonrasında yaşadıklarım tam bir kâbustu. Daha sonra da intihar eden bir üniversite profesörü yanıma gelip eşine ne kadar üzgün olduğumu söylememi istemişti. Başıboş dolaşan hantal zombilerin eğitim almamış animatörlerin kazaları olup olmadığını bilmiyordum. Ben ölüleri kaldırmayı geleneksel sözcüklerle, çelik ve yağlarla, kan sunarak ve bunun için genellikle bir tavuk kullanarak yapardım ama artık bunlara ihtiyacım yoktu. Beni eğiten adamın bunlara ihtiyacı vardı ama acil durumlarda bunların sadece birer araç olduğunu öğrenmiştim.

Edward gölgelerin arasında alev makinesini mezar taşlarından birine dayamış bekliyordu. Sadece ben Ölümün Âşığı'nı çemberin içinde tuzağa düşürürsem yerinden çıkacaktı. Ölümün Âşığı bir zombinin vücudunu kullanırsa işimiz kolaydı ama bir çürüyen vampirin vücudunu kullanırsa işimiz zordu. Bir vampiri içinde tutacak çember yapmak kolay değildi. Bunu başarabileceğimi düşünüyordum, tabii eğer kendimden korkmazsam. Arkamda Wicked ve Truth'u hissederek serinlikte dikilirken hâlâ ne olduğumdan, kim olduğumdan

korktuğumu fark ettim. Yapabilsem kendime farklı bir yetenek seçerdim. Nekromensi bana beni hayatımda mutlu eden çok sayıda şeyi vermişti ve hâlâ gücümü sorguluyordum.

Jean-Claude'suz, Nathaniel'siz ve Micah'sız bir hayat düşündüm çünkü benim olmalarının sebebi Jean-Claude'un vampir bağları sayesinde onları çağırabilmemdi. Nekromensim olmasaydı beni mutlu eden erkeklerimin hiçbiri hayatımda olmayacaktı. Ne kadar mutlu olduğumu düşündüm. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Korkularımı ve şüphelerimi bir kenara bırakıp kendimi kucaklamaya karar verdim. Kendime güvenmek zorundaydım.

Dönüp iki vampire baktım. İlk karşılaştığımızdaki gibi ikisini de kucakladım ama bu sefer göğüslerinin arasına girip parmak uçlarımda yükseldim. Beni önce Wicked öptü, dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Sonra Truth da aynısını yaptı ama nazik olarak başlayan öpücük daha ateşli bir şeye dönüştü. Kolumu Wicked'ın belinden aldım ve Truth'a doladım, böylece dilimi ve dudaklarımı kullanarak adamı istediğim gibi öpebilecektim. Sonra kontrolümü kaybetmiş olmalıyım ki bir vampiri öptüğümü ve sivri dişleri olduğunu unuttum. Kendi kanımın tadını aldım. Truth'un gırtlağından boğuk bir ses çıktı ve beni daha hevesli öpmeye başladı, ayaklarımı yerden kesti ve şimdi yerden birkaç santimetre yukarıda sallanıyordum. *Ardeur*'a ve sıcaklığa dönüşebilirdi ama tam bu sırada nekromensimi çağırdım, gerçi buna çağrı demek uygun olmazdı, çünkü çağrı deyince isteksiz bir köpek gibi ikna edilmesi gerektiği düşünülebilirdi. Sadece zincirlerini serbest bıraktım ve gücüm vücuduma, ağzıma, ağzımdan da öptüğüm vampire aktı. Truth bir çığlık attı ve ağzını geri çekti, alt dudağında kan vardı. Wicked arkamdaydı, ellerini saçıma koymuştu. Kafamı yana çevirdim ve Wicked'ı da öpmek istedim,

nekromensim onu da çok sevdi. Animatörler zombileri kaldırır, nekromensırlar onları kontrol ederdi. Wicked da dişlerini ve dilini kullanarak beni öptü, tutku ve kan ve nekromensi birleşince kanımı kardeşinden daha çok akıttı. Erkeklerim dizleri üzerine çöktü ve beni de beraberlerinde altımızdaki mezara indirdi. Ayaklarım yere değdiği anda nekromensim ölüleri arayan bir güç gibi toprağa aktı.

Suyun üzerinde seken bir taş gibi bir mezardan diğerine atladı, suyun üstündeki halkalar gibi yayıldı. Fakat şimdi su gibi davranan ayaklarımızın altındaki topraktı. Şaşkın çığlıklar duydum ve bizimle olan polislerden geldiğini anladım ama sesler çok uzaktan geliyordu. İki vampir vücutlarını bana bastırdı ve yerin altındaki vücutları da hissettim çünkü onlar da ölüydü, gücüm ölüleri seviyordu.

Truth yüzüme fısıldadı. "Ah, Tanrım."

"Evet," dedim. Wicked bana arkadan sarılıp saçlarımı okşarken dizlerim üzerinde doğruldum, Truth'un da elini tutuyordum. İki vampir bana sarılırken mezarlar su gibi hareket etti ve zombiler yüzeye çıkmaya başladı. Yukarı kadar tırmanmak zorunda değillerdi, gücüm onları tek parça olarak dışarı çıkartıyordu. Bunlar zombilere veya cesetlere benzemiyordu, cenazeye katılan insanlara benziyordu.

Bu kadarı yeterli değildi. Gücümü daha uzaklara gönderdim ve başka bir mezarlık daha buldum, oradakileri de kaldırdım, ama bu da yetmezdi. İlk kez gücümle tartışmadım veya onu dizginlemedim. Ölüleri bulup çağırmanın güzelliğini kucakladım çünkü bu benim işimdi. Onları kaldırdım ve bana gelmelerini söyledim. Uzaktakilerin ağır ağır bana doğru geldiğini hissediyordum.

Şehrin diğer tarafında varlığını hissettim. Nekromensim demiri bulan mıknatıs gibi onu gösterdi ama çok daha fazla-

sıydı; onun gücü de beni arıyordu. O anda ikimizin içinde de Anne'nin gücü olduğunu fark ettim, parçalar bir araya gelmek istiyordu.

Bana geldi, sadece Karanlığın Annesi'nin bir kısmını içimde taşıdığım için değildi, ölüydü ve bütün ölüler nekromensırlara gelirdi. Zombilerinden birinin vücudunda mezarlığa girdi, şimdi birçoğundan biriydi ve çürümüş gibi görünüyordu. Benim zombilerim normal insanlara benzediği için ilk grupta birlikte içeriye girdiğinde kim olduğu hemen belli oldu.

"Gücüm seni tanıyor," dedi.

"İçimizde Yaşayan Karanlık'ın gücü var," dedim.

"Evet," dedi.

İki şey aynı anda oldu. Zihnimde büyük bir çember çizdim ve çizerken parıldadığını hayal ettim. İkinci şey ise Seamus'un gecenin içinden üzerime atlamasıydı. Truth ve Wicked önüme geçti ama Jane diğerlerinden önce davrandı. Siyah bir kitle hâlinde birlikte yere düştüler.

Ölümün Âşığı, "Bir güç çemberi çizdin," dedi. "Mühürlemek için kan kullanmadan bunu nasıl yaptın?"

"Modern nekromensi, her şeyin bir kısayolu vardır," dedim.

Yorumumu anlamadı ama fark etmezdi çünkü Edward'ın sesi geldi. "Hatfield hazır."

"Yapın!"

Tetiğe basıldığını ve makinenin tıslադığını duydum, Wicked ve Truth'u da tutup kendimi yere attım, turuncu ve sarı alevler üzerimizden geçerken kafamızı yerden kaldırmadık. Alevler o kadar sıcaktı ki havanın parıldadığını gördük ve yerimizden kıpırdamaya cesaret edemedik.

Ölümün Âşığı alevler içinde kaldı. Zombilerimden bazıları

da tutuştu ama Ölümün Âşığı alevlerin tam ortasındaydı. Önce çığlık atmadı ama sonra atlamaya başladı. "Vücudum, vücudumu yok ediyorsunuz! Hayır! HAYIR! Annenin gücünün yarısı benimle ölecek! Hayırrrr!" Yanarken bize doğru koştu. Edward özel giysisiyle aramıza girdi. Makine yine tısladı ve taze alevler püskürttü. Ölümün Âşığı çemberden çıkmak istedi ama çemberin kenarını geçemedi. Çemberin kenarında çığlıklar atıp yanmaya devam etti.

Jane, Lisandro, Dev ve Nicky, Seamus'u yere yatırmıştı. Nicky'nin yüzü kanlıydı ve Dev'in sol kolu boşlukta sallanıyordu. Dev'in omzunda ciddi bir sorun vardı. Sadece Jane ve Lisandro zarar görmemişti.

Alevlerin ölmesi çok fazla zaman aldı ve bu olunca gidip kararmış kalbini söktüm. Vücudu bir ceset torbasına koyduk, kafayla kalbi ise ayrı torbalara yerleştirdik. Bunları küle dönüştürüp külleri üç farklı akan suya dökecektim. Evet, eski tarz bir yöntemdi ama dünyanın en eski ve en güçlü vampirlerinden birini yok ediyorduk. Ama önce zombileri halletmeliydim.

Hepsini birden hissedebilmek için güç çemberini indirdim ve sadece kendi zombilerimi değil onunkileri de hissettim. Sakin bir biçimde emirlerimi bekliyorlardı. Truth ve Wicked'a döndüm.

"Onları göndermek için taze kana ihtiyacım var," dedim.

Truth hâlâ elimi tutarken dizleri üzerine çöktü. "İhtiyacınız olan kanımsa, leydim, sizindir."

"Ben kendi kanımı düşünüyordum," dedim.

Şaşkın gibiydi.

Wicked, "Bizi senden kan almaya mı davet ediyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Gel, Truth, sen sağ tarafı al, ben sol tarafı alırım."

Truth, "Böyle paylaşmayalı çok uzun zaman oldu," dedi.

Wicked, "Evet, çok uzun zaman oldu," dedi.

"Sol ve sağ derken?" diye sordum.

Wicked, "Güzel boynun," dedi. Parmaklarını tenimin üzerinde gezdirdi.

İkisinin birden benimle beslenecek olması vücudumda bir yerleri harekete geçirdi ve ıslandım. Bunu tekrar deneyeceğimize dair kendi kendime söz verdim, yanımızda başka kimse yokken bunu sekse de çevirebilirdik ama şimdi sadece kana ve güce ihtiyacım vardı.

Truth öne Wicked ise arkaya bakıyordu; boynumu öptüler ve yaladılar. Sonunda, "Lütfen, yapın," dedim.

Truth, "Bunu başbaşa yapmak çok daha güzel olurdu," dedi.

"Bu, benim de aklıma geldi ama bu akşam zombiler diye bir sorunumuz var," dedim.

Ağızlarını boynuma dayadılar ve kollarıyla beni sardılar. Gerildiklerini ve kendilerini kontrol etmeye çalıştıklarını hissettim çünkü ön sevişme veya seks olmadan bana acı vermek istemiyorlardı. Titreyerek nefes verdim ve planladıkları gibi birlikte dişlerini etime geçirdiler. Acı keskin ve aniydi ama emmeye başladıkları anda acı yerini zevke bıraktı, sırtımın yay çizmemesi için kendimi zor tutuyordum. Beni sabit tuttular yoksa dişleri gırtlağımı parçalayabilirdi, mini orgazmlarla kasılmaya başladım. Buna bir de seksi eklediklerini düşününce dizlerimin bağı çözüldü. Beni kollarında tutup kanımı içmeye devam ettiler.

Ayağa kalkmam için beni tutarlarken fısıldadım. "Söz, irade ve kanla, sizi mezarlarınıza mühürlüyorum. Gidin ve bir daha çıkmayın."

Zombiler önce tereddüt etti ve gözlerinden bir şey geçti. Ayın önünden bir gölgenin geçmesi gibiydi. Ardından arkalarına döndüler ve mezarlarına yürüdüler. Mezarlar altlarında açıldı ve yarı sıvı gibiydi, vücutları yeniden yutmaya hazır bekliyordu. Toprak yeniden eski hâlini aldığında az önce içinden zombilerin çıktığını belli edecek hiçbir şey yoktu.

Bütün zombiler mezarına geri döndükten sonra cesur olmayı bıraktım ve bacaklarım daha fazla dayanmadı. Wicked ve Truth beni yere yatırdı. Kan kaybından mıydı yoksa nekromensimin sınırlarını zorladığım için miydi bilmiyordum ama çok yorgundum.

Porsuk yanıma geldi. "Bütün zombiler ortadan kayboldu ve mezarlarına döndü. İyi iş çıkarttın, Blake."

Başımla onayladım ve gülümsedim. "Teşekkürler."

Edward yanıma çömeldi ve giysisinin başlığını havaya kaldırdı. Sırıttı. "Söyleyin bakalım, dünyanın en güçlü ve en kötü nekromensırı kimmiş?"

Gülümsedim. "Benim."

"Kesinlikle," dedi.

82

Micah'ın babasının enfeksiyonunun yayılması, Ölümün Âşığı ölünce durdu. Doktorlar bunu açıklayamıyordu ama sanki vücut ve antibiyotikler yeniden savaşmaya başladı. Sol kolu asla eskisi gibi olmayacaktı ama ameliyat ve pahalı fizik tedavi ile iyileşme ihtimali vardı. Üç kişi birlikte yaşadıkları ortaya çıktığı için küçük bir skandal söz konusuydu ama esas sorun kendi kasabasında yaşamamasıydı. Bu sorunu çözmeleri zaman alacaktı ama Bea, Ty ve çocukları yatağın kenarında mutluluk gözyaşları dökerken görünce her şeyin düzeleceğini anladım. Callahan için başka işler de vardı.

Nicky ve Dev tamamen iyileşti, şekil-değiştiren olmanın en büyük avantajlarından biri de buydu. Seamus ele geçirilmesine rağmen herhangi bir yan etki görmedik. Jane ile ilişkileri normale döndü ama yok olmakla ilgili söylediklerini hatırladım. Bize yakın olan herkes Jean-Claude ve benim gibi güçlenmişti, Harlequin ise Karanlığın Annesi yanlarındayken çok güçlüydü fakat şimdi güç kaybetmişti. Neden çok iyi olsalar da hikâyelerde anlatılan yok edilmez süper ninja savaşçılar gibi olmadıklarını anlıyordum. Güçlerinin kaynağını kaybetmişlerdi. Şimdi gücün kaynağı Jean-Claude ve bendim. Harlequin bize Anne'ye olduğu kadar bağlı değildi.

Harlequin vampirlerinin büyük bir kısmının çağırdıkları

hayvanlara kötü davrandığını da öğrendik. Bu gibi konularda uzman bir terapist bulduk; doğaüstü kişilere de hizmet veren nadir birkaç kişiden biriydi, Harlequin vampirlerini hayvanlarıyla birlikte terapiye gönderdik. Sorunlarını çözeceklerinden veya terapinin işe yarayıp yaramayacağından emin değildim ama her seansa gidip oturuyorlardı. Bence hiç yoktan iyiydi.

Asher ertesi akşam şehre geldi. Yeni sırtlan sevgilisi Kane'i otel odasında bıraktı, bizimle tek başına bir araya geldi. Dürüst olmak gerekirse kendisini arzulayan yeni bir sevgili bulduğu için bunu burnumuza sokacağını düşünmüştüm fakat bunu yapmamış olması bu konunun üzerinde düşündüğünü ve Kane'in Asher için önemli olduğunu gösteriyordu. Kane'i sevmemizi ve onun da bizi sevmesini istiyordu. Böylece pazarlıkta elimize bir koz geçti, Asher terapiye gitmeyi kabul etti. Dulcia ve sırtlanlara kendini öldürtmeye niyetlendiğinde eve dönmesine sadece bir ay kaldığını söyledik. Muhtemelen Dulcia'yı ziyaret edecek veya ona çiçekler ya da çok pahalı bir şişe içki gönderecektik. Jean-Claude pahalı bir mücevherin daha uygun olacağında karar kıldı. Görünüşe göre, Asher orada geçirdiği son günlerde gerçekten çok kötü şeyler yapmıştı. Aptal çocuğumuzu öldürmediği için kadına mücevher göndermekle ilgili bir sorunum yoktu.

Micah'ın babası Van Cleef ve adamlarına benim panware güçlerimin vampir bağları ve nekromensi olmadan taklit edilemeyeceğini söyledi. Edward'dan Van Cleef ile ilgili bilgi istedim ama hayır dedi, adamla bağlantıya geçmek istemiyordu. Üzerine gitmedim çünkü Edward kadar iyi sır saklayan biri yoktu. Hayır diyorsa bir anlamı vardı.

Edward ve Donna nikâh tarihi almaya çalışıyorlardı; sağdıç olarak bekârlığa veda partisi için oğulları Peter ile benim konuşmam gerekiyordu. Peter on sekiz yaşındaydı; sanırım

onunla benim parti anlayışım arasında biraz fark vardı ama Edward'ın isteği buysa itiraz edecek değildim. Görünüşe göre tören sırasında Donna'nın yanında Nathaniel yürüyecekti, kadın Nathaniel ile daha önce tanışmadığı için bu durum bana çok garip geliyordu ama erkeklerimden birinin yanında olması kadını rahatlatıyorsa itiraz etmeye gerek görmedim. Ayrıca, Nathaniel evlilik planlarında kadına yardım edeceği için heyecanlıydı. Bu gibi şeylerde benden çok daha iyiydi, muhtemelen bekârlığa veda partisi konusunda da benden çok daha iyisini çıkartırdı.

Biz seremonimizde kimlerin olacağını hâlâ konuşuyorduk. Jean-Claude'a, Micah ve Nathaniel'e evet demek çok doğaldı ama bunun ötesinde yüzüğü kimin takacağı daha önemliydi. Asher hayal kırıklığına uğradı ama her zamanki gibi bir kriz yaşatmamasının sebebi bizi çok özlemiş olması ve yeni geri döndüğü için durumunun hâlâ kritikliğini korumasıydı. Micah ile ben, Asher ile evlenmemek konusunda kararlıydık. Nathaniel, Asher'in kıskançlık sorunlarını çözüp çözmediğine göre, bunu yapabilirdi. Asher'in yeni erkek arkadaşı Kane ise adamı kendisine değil de bize bağlayacak bu tarz bir seremoniye karşıydı. Dev, Asher'e evlenme teklif ederek hepimizi şaşırttı. Dizleri üzerine çöktü ve Asher'in elini tuttu. Çok tatlı bir hareketti ve Asher çok mutlu oldu ama... Söz konusu olan Asher ise işin içinde bir ama olmalıydı. Yeni erkek arkadaşı Kane zaten şehir değiştirdiği, hayvan grubunu ve işini terk ettiği için yeterince üzgündü. Şimdi de uğruna her şeyi feda ettiği kişinin bir başkasıyla evlenmesine onay mı verecekti? Hiç sanmıyordum.

Bir yüzük almadıklarını öğrenene kadar bizim için mutlu olarak bizi şaşırtanlar oldu: Cynric, Jade, Crispin, Envy ve Ethan. Nicky'nin sorunu yoktu çünkü durumu şöyle yorum-

luyordu: "Hayatında bir yerim olduğunu biliyorum, Anita. Kendimi iyi hissetmek için bir yüzüğe ihtiyacım yok."

Belki de diğerlerinin yüzüğe ihtiyaç duymasının sebebi onlara onları sevdiğimi söylememiş olmamdı. Sevildiklerini hissetmiyorlarsa nikâh törenleri ve yüzükler insanlar için daha fazla şey mi ifade ediyordu? Ben her zaman bu tarz törenlerin içimizdeki gerçeklerin dışarıya vurulması olduğunu düşünürdüm ama belki de öyle değildi. Belki de nikâh bazı insanlar için bağlılığın başlangıcı, daha fazlasının vaadiydi. Herkesi dâhil etmek istemediğim için de bunu bir başlangıç değil bir son olarak görüyorlardı. Hiçbir şeyden emin değildim. Duygusal mayınlar yüzümüzde patlamasın diye sorunlarımızı çözene kadar seremoniyle ilgili planları rafa kaldırdık.

Aşk her duyguya uyan bir şey değildi; farklı insanlar olduğu gibi farklı aşklar da vardı. Biz ise hayatımdaki herkese uyan bir çözüm bulmaya çalışıyorduk. Dünya üzerinde bu kadar çok kişiyi içine alacak kadar büyük bir aşk tanımı var mıydı? Bazen büyük düşünmeli veya vazgeçmeliydiniz.